என்றும்வைசிப்பண்ணி, "பரமபுருஷனாய் ரக்ஷிக்கைக்கு சக்தனுமாயிருக்கிற நீ இங்ஙன் நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?" என்று கேட்டார்க்கும் தரிக்கவொண்ணாதபடி பெருங் கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

(ஏழாம்பத்தில்), கீழிரண்டுபத்தாலே - உபாய ஸ்வரூபசோதநத்தையும், தத் ஸ்வீகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, மேலைமூன்றுபத்தாலும் எட்டாம்பத்தாலும் - உபாய நிவர்த்யமான விரோதிஸ்வரூபத்தையும், தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார். அதில் விரோதிஸ்வரூபபரமான இப்பத்தாலே - நிவர்த்யமான விரோதியாயுள்ள ஸம்ஸாரேந்த்ரியாதிகள் நிவர்த்தகனான ஈஸ்வரனிட்டவழக்கு என்னுமத்தையும், விரோதி நிவ்ருத்தி பிறவாதபோது ப்ராப்யகதப்ராவண்யம் ஆர்த்திஜநகமென்னுமத்தையும், ஆர்த்திசமிப்பது அஸ்திவிசிஷ்டனான ஈஸ்வரனுடைய ஸௌலப்யாதியாலே யென்னுமத்தையும், ஆர்த்திஹேதுவான விரோதியானது ஜகத்ரக்ஷணஹேதுவான விசித்ரப்ரகாரங்களையுடைய ஸர்வசக்திக்கே நிவர்த்தநீயமென்னுமத்தையும், ஏதத்ஸமர்த்தனை ஒழிய வேறுநிவர்த்தகரில்லையென்னுமிடம் ஸர்வஸம்மதமென்னும்படியையும், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான அவனுடைய காலைக்கட்டிக் கூப்பிட்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொள்ளவேணு மென்னுமத்தையும், உருவெளிப்பாடான அநுஸந்தானம் நடக்கச்செய்கையும் அவசியமாகையான ஆர்த்தி விரோதிகார்யமென்னுமத்தையும், விசித்ரவிரோதிநிவர்த்தநத்தில் விசித்ரவிபூதிவிசிஷ்டனான விசித்ரசக்தியுக்தனே வேணுமென்னுமத்தையும், விரோதிவிசிஷ்டவேஷத்திலே வாசிக கைங்கர்யங்கொண்ட ப்ரீதிபௌஷ்கல்யத்தாலே விரோதியை விஹஸ்தமாக்கின ஹர்ஷத்தையும், ப்ராப்யவிஷயத்தில் ப்ராவண்யம் அநிவார்யத்வாத் ப்ரதிபந்தகம் உபாயபூதன் போக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்து, விரோதியினுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - கீழ் ப்ராப்யார்த்தமாக பரந்யாஸம் பண்ணி யநுஷ்டித்த இவர்க்கு ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்த்யர்த்தமாக ப்ரதிபந்தகபாஹுள்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, "காட்டிப்படுப்பாயோ" "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்று பண்டே அஞ்சியிருக்கிற இவர், ப்ரதிபந்தகமான தேஹேந்த்ரியாதிகளுடைய அதிப்ரவ்ருத்தியை அபரோக்ஷித்து "ஸம்ஸாரஸ்ய வேஷி காவ கத்யை காத:" என்கிறபடியே, அதிமாத்ரார்த்தியையுடையராய், விரோதிநிவர்த்தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வப்ரகாரத்துணை யௌச்கல்யத்தையும், லோகநாதத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வ ஸாமர்த்யத்தையும், அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும், விரோதிநிரஸநஸ்வபாவத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸ்திதியையும், அருந்தொழில்செய்தாம் அஹ்ருதிகார்யஞ்செய்யும்படியையும், அஸாதாரணசிஹ்நாதியோகத்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளையும், ஸாரஸங்க்ரஹணசாமர்த்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்விதஸ்வபாவனான நீ, உனக்கு விதேயமான ஸரீரேந்த்ரியாதிகள் என்னை நலியக் கண்டு நிவர்த்திப்பியாதிருந்தாய்" என்ற ப்ரஸ்துதவிஷய மடியாகப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

இருபத்தினாலாயிரப்படி.

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில் — கீழ் பெரிய ஆர்த்தியோடே பிராட்டிமுன்னாக ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் கிட்டாமையாலே அயர்; அடி, இவரை இங்கேவைத்தே தான் கொள்ள நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டுகைக்கு ப்ரப

ஶரணம்புக்கார்மேலேவேற்காரரை ஏவிஹிம்ஸிக்கும்க்ருஶம்ஸரோபாதியாக அவனை நினைத்து ஹீதராய், ஈஶ்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு வேண்டுவது - ஸம்ஸாரத்திலுடைய தோஷமயமாக நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்திக்கையும்: ப்ரபத்திபண்ணுகைக்கு மேற்பட வில்லையிறே; இவ்வளவிலும் பலிக்கக்காணாமையாலே, "வைப்பாருக வைத்தப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்ததுகிடீர்!" என்று கூப்பிடுகிறார். "இனித்தான் 'க்ஷிபாமி' [க்ஷிபாமி] யாதல், 'க்ஷாமி' யாதல், இரண்டேயிறே; அதில் "க்ஷிபாமி" [க்ஷிபாமி] என்னுமளவிலேயாகாதேநாம்" என்றிருந்தார். அதுவென்? இவர்க்கு 'க்ஷாமி' [க்ஷாமி] என்றபுத்தியோகம் பண்ணிக்கொடுத்தானே யென்னில்; "அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத் தந்தான்" என்றிருக்கிறார். தம்முடைய ஶக்திகொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அஶக்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர்; பேற்றுக்குவேண்டுவது முன்பேசெய்து நின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது இழக்கவேண்டுவதில்லையிறே. ஆனால் பலியாதொழிவானென்? என்னில்; "இவர்க்கு றையாலே வைக்கிலிறே பலித்ததில்லையாவது: நமக்காகவிருக்கிற பின்பு இவர் இங்கேயிருந்தால் நல்லது" என்றிருந்தான். அவனும் இவரைக்கொண்டு ஒருகார்யங் கொள்ளவிறே யெண்ணியிருக்கிறது. அதுவும்மொழிய, இவருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி பண்ணினவிடத்திலும், இவர்திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ் செய்திலன். இவர்திருமேனியில் ப்ராவண்யமிறே "மங்கவொட்டு" என்று அவனைக் காற் கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரேமமுண்டானால் இங்ஙனல்லதிராதே. இது ப்ராக்ருதியாயிற்றே

'ஈஶ்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு' இத்யாதிவாக்யத்தை முன்பே அநுஸந்தித்து, பின்பு 'ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை' இத்யாதிவாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, பின்பு 'இவ்வளவிலும் பலிக்க' இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். சடக்கெனப்பலியாவிட்டால் "சரமேணபலிக்கிறது" என்றிராதே, "பலியாது" என்று பட்டுக்கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுஎது? என்ன இனித்தான் க்ஷிபாமி இத்யாதி "[illegible] [illegible] [illegible]"
இதி கீதாஸு பேஷாடமே. "[illegible]" இத்யபாயே.
* 'க்ஷிபாமிக்குஇலக்கானோம்' என்று அதிஶங்கைபண்ணுவானேன்? 'க்ஷாமி' என்ற புத்தியோகம் பண்ணிக்கொடுத்தானே யென்கிற சங்கையை அநுவதித்து, ஸ்வபோது [illegible] அதுவும் அந்யதாஸித்தமென்று, வேறுக்கிறேனென்று பரிஹரிக்கிறார் - அது[illegible] த்வயத்தாலே. கீழே "விளம்பஹேதுவில்லாத" இத்யாதி வாக்யவிவரணமாதல், [illegible] உபோத்காதமாதல் - தம்முடைய ஶக்தி இத்யாதி வாக்யங்கள். [illegible] - ப்ரபத்தி பண்ணினாரென்றபடி. இப்படியானால் இவர் அபேக்ஷிதம் செய்யாதொழிவானென் என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. பரிஹாரம் - இவர்க்கு [illegible] த்வயம். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. [illegible] - [illegible] மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - அதுவுமொழிய இத்யாதி. [illegible]. "ஈஶ்வரன் சரமதேஹத்தை விரும்பும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - †"[illegible]" என்கிற ஶ்ருதியை அருளிச்செய்வர். இவர் திருமேனியில் ப்ராவண்யத்துக்கு [illegible] மேது? என்ன - இவர்திருமேனியில் இத்யாதி. அவ்வளவிடத்திலும் [illegible] - மெய்யான இத்யாதி. மெய்யான ப்ரேமமுடையார் திருமேனியில் ப்ராவண்யம் அவனுக்கு [illegible] யென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இது ப்ராக்ருதியாயிற்றே அவனுக்கு என்று.

† யஜுர். ஆரண். ப்ர-3 அ-14.

யிராதே துடித்து நோவுபடுகைக்காக'' என்று அறுதியிட்டு, அவன்திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து, கேட்டாரடங்கலும் நீராம்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார்.

* மின்னிடைமடவாரில் - ஒருபிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷந் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறாவாயாலே சொன்னாற்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ்வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னுதாம்படியான ஈசை விளைந்தது இவர்க்கு. இவ்வ ரெல்லாவளவிலும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளோடொப்பாரொருவராயிற்று. அதாகிறது - அத் தலையில் குறையிடுவாரொருத்தரன்றிக்கே "இவற்றுக்கெல்லாம்அடி நம்முடையபாபம்'' என் றிருப்பாரொருத்தரிறே. இங்ஙனே யிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையையேறிட் டுக் கூப்பிடுகிறாரிறே. இவர்தாம் தம்மாலேவந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிடுவானென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால், 'மாதாவானவள் தள்ளினாள்'' என்னக்கடவதாயிருக்கும். அதுககடி "தாயானவள்கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த் திருந்தாளாகில் இப்ப்ரஜை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிறே அந்தாப்பட்டது'' என்று கொண்டு அவள்தலையிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் க்ருஷ்ணன்பக்க லிலே வந்து, "உனக்கு இரண்டுதிறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்ட வர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்தாய்; இப்படி சார்வு செய்யப் போமோ?'' என்றாற்போலேயிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்கள் குறைகளை யெல்லாஞ் சொல்லி, "அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகாண்'' என்ன, "நீ பின்னை அவர் களுக்கு தர்மருசியுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென்?'' என்றானிறே. "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ,'' "கிறிசெய்தென்னைப்புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ'' என்று சொல்லுகிற படியே அவற்றின் ஸந்நிதியும் அஸஹ்யமாம்படியாய், இனித்தான் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் ஸகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமான * முடியானேயிற் கரணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்த்ரிய வஸ்யதை யுண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல்அகம் வேவப் பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாம்அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றினருகே பழுதைகிடந் தாலும் 'ஸர்ப்பம்' என்று புத்திபண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடே யிருக்கிறபடியைக் கண்டார்: நாட்டாருடைய இந்த்ரியவஸ்யராய்க்கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையுங் கண்டார்: 'இது நம்மாலும்வரிற்

கிழைப்பற்றறுதில்ஆர்த்தி அதிசயித்திருக்கு மென்கிறார் - மின்னிடை இத்யாதி. "ஈசைவிளைந்தது'' என்கைக்கு, இவர்க்கு ஸ்வாபாவிகாகாரமேதென்கிற சங்கையிலே, இவருடைய ஸ்வபாவாகாரத்தையும், இப்படியிருக்கிற இவர் அவனை வெறுக்கிறது ஈசாவிசேஷமென்னுமத்தையும் விசதமாக அருளிச் செய்கிறார் - இவ்வெல்லாவளவிலும்இத்யாதி. கூப்பிடுகிறாரிறே-தந்தசையை விளைக்கையாலேயென்று கூட்டுவது. அவனைவெறுக்கிறதுக்கு ஹேது ஈசாவிசேஷமொன்றிக்கே, ஸர்வதாபியாகவும் வெறுக்கலாமென்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் 'இவர்தாம்' இத்யாதி த்வயத்தாலே. இவ்வர்த்தத்துக்குஉபபத்தி-ப்ரஜைஇத்யாதி விவரணம் - அதுககடி இத்யாதி. அந்தாப் பட்டது - அநர்த்தப்பட்டது. அநுஷ்டானமுங்காட்டுகிறார் - உதங்கன் இத்யாதி. ஆவா இந்த்ரியங் களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற இது அஸம்பாவிதமென்று சங்கிக்கிறார் - பலநீகாட்டி இத்யாதி இதுக்குப் பரிஹாரம் - அசல்அகம்இத்யாதி. அதாவது - யோக்யதையாலே பயப்படுகிறாரென்றபடி. "இனித்தாமறியாதிருக்க'' இத்யாதிக்கும் பரிஹாரம் - புற்றினருகே இத்யாதி. அதாவது - ப்ராந்தி யாலே யென்றபடி. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ப்ரயஹேதுவேதென்ன அங்குத்தைக்கு இத்யாதி. ஸ்வாபத் தாலே கூப்பிடுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்ரயம் ஸாகாமிருகா இத்யாதி, ராகவா இத்யாதி, ப்ரியஜநம்

முதற்பாட்டு.

உண்ணிலாவியஐவராற்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்
நண்ணிலாவகையே நலிவான்இன்னமெண்ணுகின்றாய்
எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களேத்துமுலகமூன்றுடை
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே!என்னையாள்வானே!

ஆ.—மத் வ்யஸந நிரஸநாநுகுண அஸங்க்யேய விசித்ர சக்தியுக்தனாய் ஸர்வ ஸ்வாமியாய் நிரவத்ய போக்ய அத்புத கல்யாண குணபாராஜித மத்ஸ்வரூபனாயிருந்துவைத்து, இன்றளவும் வர அநாதிகாலமெல்லாம் உன் திருவடிகளை யிழப்பித்து வைத்து, இன்னமும் என்னுடைய சரீரவர்த்தகமாயுமாய் அதனாலே அவர்ஜநீயமுமாய் மநுஷ்ய ஸத்ருபமுமாய் பயங்கரமுமாயிருந்த பஞ்சேந்த்ரியங்களாலும் விஷயங்களிலே என்னை அகப்படுத்தி உன் திருவடிகளை ஒருக்ஷணம் விச்லேஷிக்கிலும் தரிக்கமாட்டாதிருக்கிற என்னை, உன் திருவடிகளை இழப்பிக்கவோ பார்த்தருளுகிறது? பெருமானே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், "தன்னாலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த பின்பும் என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்" என்று இன்னாதாகிறார்.

[உண்ணிலாவிய] என்று தொடங்கி - விஷயங்களில் விமுகனான என்னை உள்ளே வர்த்திக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் மிகவும் நலியாநின்றாய். [எண்ணிலா] என்று தொடங்கி - நீ வேண்டாதாரை நலிகைக்கீடாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஆச்சர்யமான ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையையாய்க் குணத்ரயாதீதரான நித்யஸூரிகளாலே ஏத்தப்படுவதுஞ்செய்து ஸர்வத்தையுமுடைய ஸ்வாமியாய், நிரதிசயபோக்யனுமாய், உபகாரகனுமாய், என்னிடையாட்டம் உபேக்ஷகனாகவிட்டுக்கொண்டு [illegible]!

ப.—முதற்பாட்டில், விரோதிநிரஸநத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தங்களையுடைய நீ, இந்த்ரியங்களையிட்டு என்னை நலிவிக்கும் உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணுநின்றாயென்கிறார்.

உள் - உள்ளே, நிலாவிய - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே அந்தரங்கர்களாயிருக்கிற, ஐவரால் - இந்த்ரியங்கள் ஐந்தாலும், குமைதீற்றி - நலிவு உண்ணும்படி பண்ணி, என்னை - (இவற்றுக்கு அஞ்சி உன்னை சரணம்புகுந்த) என்னை, உன் - ப்ராப்யனும் போக்யனுமான உன், பாதபங்கயம் - திருவடிகளை, நண்ணிலாவகையே - கண்ணுறாதபடியாகவே, இன்னம் - ("காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னும்படி) ஆர்த்திபிறந்தபின்பும், நலிவான் - (ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து) நலிய, எண்ணுகின்றாய் - எண்ணாநின்றாய்; எண்ணிலா - (''ஸஹஸ்ரநயநஸ்ஸஹஸ்ரநமோவாவிஷ்ணுகே'' என்று) அஸங்க்யேயனாய், பெரு - அபரிச்சின்னமாய், மாயனே - ஆச்சர்யாவஹமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை ப்ரகாரமாக வுடையனாய், இமையோர்கள் - (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார கந்தராய் அஸங்குசித ஜ்ஞாநராய்) நித்யஸூரிகளாலே, ஏத்தும் - ஸ்துத்யனாய்க்கொண்டு, மூன்றுலகம் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களையும், உடை - சேஷமாகவுடைய, அண்ணலே - ஸ்வாமியாய், அமுதே - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான நிரதிசயபோக்யதையையுடையையாய், அப்பனே - உத்பத்தியே பிடித்து உப

காரகனாய், என்னை - என்னை, ஆள்வானே - இவ்வளவும்நிர்வஹித்துக்கொண்டு போரு கிறவனே! "உண்ணிலாவிய" என்றுதொடங்கி, "நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்று அந்வயம். உபகாரகனான ஈஶ்வரனை அபகாரகனாகச்சொல்லுகிறது - வ்யுத்பத்திவாற்றத் தாலே. இந்த்ரியங்களுக்குப் புருஷஸமாதி-ப்ரவர்த்தகத்வயுக்தியாலே. "எண்ணிலாப் பெருமாயனே" என்று - அஸங்க்யேய அபரிச்சிந்நாஶ்சர்யகுணன் என்றுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், "உன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி உன் திருவடி களிலே ஶரணம் புகுந்தபின்னையும் என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்" என்கிறார்.

[உண்ணிலாவிய] - உள்ளே வர்த்திக்கிற. புறமிட்டுவந்து நலிந்தனவாகில் இருக்கலாமிறே; ஸஹஜஶத்ருக்களென்கை. [ஐவரால்] - ஒருவர் இருவரன்று, ஐவராலே. மேல் விழுந்து நலிகிறபடியாலே - சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். [குமைதீற்றி] - நலிவுபடுத்தி. [தீற்றி] - "இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணாமே யொக்க விருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். [என்னை] - "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ" "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றிருக்கிற வென்னை. [உன்பாதபங்கயம்] - "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்" என்று நிரதிஶயபோக்யமாய் ஸுலபமான திரு வடிகளை. [நண்ணிலாவகையே] - நான் கிட்டாதபடியே. [வகையே] - சிலர் நித்ய ஸூரிகளாற்போலே நான் நித்யஸம்ஸாரியாம்படி. [நலிவான்] - "அவனைக் கிட்டாமைக்கு மேற்படத் தமக்கு நலிவில்லை" என்றிருக்கிறார். [இன்னம்] - இந்த்ரியங்களுக்கு அஞ்சி உன்னை ஶரணம்புக்க பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - "என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கி அகற்றும் விரகு எண்ணுகிறான்" என்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப் பெருமாயனே] - எண்ணிறந்த காரியங்களை விளைக்கவற்றாய் விஸ்தரமான ப்ரக்ருதியையுடையவனே! "நீவேண்டாதாரை நலிகைக்கு ப்ரக்ருதியைஉபகரணமாகவுடையவன்" என்கை. "மம மாயா துரத்யயா." "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும். என்னு டைய நோய்க்கும் உன்னுடைய குணங்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. [இமையோர்க ளேதலும்] - ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் ஜீவிக்க ஒருவன் சிறை கிடந்தாற்போலேயிருக் கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உலகமூன்றுடை யண்ணலே] - ஸர்வலோகங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! ஸர்வரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் "நம்மைக் கைவிடான்" என் றிருக்கைக்காகவன்றே? [அமுதே] - போக்யதையை அறிவித்ததும் மேல் விழுகைக் காகவல்லவோ? [அப்பனே] - உபகாரகனே! உபகாரகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் "இவ் வளவு உபகரித்தவன் இனிக் கைவிடுமோ?" என்றிருக்கைக்காக. [என்னையாள்வானே] - என்னிசைவின்றிக்கேயிருக்க, என்காரியம் உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டதுவும் நான் "கைவிடான்" என்றிருக்கைக்காகவன்றோ.

ஈடு. - முதற்பாட்டு "உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்த என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்" என்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—உண்ணிலாவிய இத்யாதி. "என்னை-ஐவரால்குமைதீற்றி - நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்னாலல்லது இத்யாதி.

[உண்ணிலாவிய] இத்யாதி- ரக்ஷகன்ஸந்நிதியானைகதவிர்ந்து பாதகர்ஸந்நிதியாயிற்று க்கிடீர். தேவர், எனக்குப் பகைப்புறம்பிட்டுவருகிறதென்றோ இருக்கிறது? [நிலாவிய] - உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போதறிந்து இருக்கலாமிறே. [நிலாவிய] - வர்த்திக்கிற. பாதகவர்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. "தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்து உண்டு" என்றுஅறிகிறிலர்; இவையே வர்த்திக்கிறாத் தனை என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்] - இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிகரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்றுநலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக் கும். ரக்ஷகனொருவனுமிருக்க, பாதகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாமலன்றோ, 'ஐவரால்" என்றது - அசேதநங்களா யிருக்கச்செய்தேயும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று, பாதகத்வத்தில் ஊற்றங்கொண்டு. ஆத்மாவென்றுஒன்று உண்டாய், அதினுடைய [illegible] ப்ரஸரத்வாரமாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்குஇவைமோக்ஷமென்றுஅறிகிறிலர். [குமைதீற்றி] -நலிவு படுத்தி. விடுநகங்கட்டுவாரை "நெகிழக்கட்டினாய்" என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப் போலே, "இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணுமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கொண்டு, சேதநஸமாதியாலேசொன்னோமாகில், இவற்றின்பக்கல் குறை யுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையில்லையிறே. இவற்றுக்கு இவைதான் அவியேயமுமன்றோ? ஹ்ருஷீகேசனே! [என்னை] - "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ," "இன்னங் கெடுப்பாயோ" என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்க யம்] - "தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்" என்றும், "பூவார்கழல்கள்" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன்பாதபங்கயம்] - என்னையன்றோ சொல்லவேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றோ * பேதைக்குழவி

பூர்வார்த்தத்துக்கு ஸமுதாயதாத்பர்யம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி "உள்" என்றதுக்கு ஸாவம் - தேவர்எனக்கு இத்யாதி. "நிலாவிய" என்கிற வர்த்தமானத்தம் உள்ளானாலும் இத்யாதி. படைப் போது - யுத்தகாலம். இவ்வாக்யத்துக்கு சேஷம் - நிலாவிய இத்யாதி. "தேவர் எனக்கு" இத்யாதி வாக்யவிவரணம்-பாதகவர்கம் இத்யாதி. 'நிலாவியஐவர்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் தேஹாத் இத்யாதி. "உண்ணிலாவிய" என்றஅநந்தரம் "ஐவர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. கலி யும்க்ரமமேது? என்ன - இவர்களிலே இத்யாதி [illegible] லவையாகையாலே, சாடுக்தியாலே-ஒருமுகமாய்என்கிறார். த்வகிந்த்ரியம் ஸர்வஶரீரவ்யாபியாகையாலே உடலாந்தமாயிருக்குமென்று சாடு. உடலாந்தம் - ஸர்வஶரீரவ்யாபி. த்வகிந்த்ரிய [illegible] திருநறையூரரையர் நிர்வாஹத்திலே ஸாவம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி [illegible] விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தஸாவமாதல், [illegible] குமை வாதை. தீற்றி-புஜிப்பித்து: நலிவுபடுத்தி யென்றபடி சேதநஸமாதியாலே [illegible] வாகச் சொல்லிவைத்து, ஈஶ்வரன் [illegible] ஹ்ருஷீ கேசனேயென்னுமளவும். விடுநகம் - கட்டிக்கோல். உறுக்கி உறுத்தி. இவையவிஷ்டமாக இவன் ஸந்நிஹிதனாகையாலும், ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்க ஸமர்த்தனாகையாலும், [illegible] பண்ண ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுசெய்யாமையாலே "இவனே [illegible]" [illegible] வாக்யங்களுக்கு ஸாவம். திருவடியைத் தாமரையாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் - தாவிவையம் இத்யாதி. "பாதபங்கயம்" என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கும், 'உன்" என்றதுக்கும் ஸாவம் என்னை யன்றோ இத்யாதிவாக்யத்வயம். என்னையன்றோ - என்னுடையவையன்றோ உனக்குச் சொல்லவேண் டுவது? என்றபடி. உன்னைநீ அறிதியென்றது - போக்யமான திருவடிகளையுடைய உன்னை [illegible] படி. [illegible]விவரணம் - உன்னடியறியாமல் இத்யாதி. அடியென்று - ப்ரஸித்தம்; மூலமும், திருவடி

பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலம்இறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறவாதார்க்கும் விட வொண்ணுதபடி போக்யமான திருவடிகளை. *தேனேமலரும் திருப்பாதமிறே. [நண்ணிலா வகையே] - காதாசித்கமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே, கிட்டாதொழிகையே ஸ்வ பாவமாக. "இனி நண்ணப்புகாநின்ருமோ?" என்றிருக்கிருர். [நலிவான்] - நண்ணுமை யென்றும் நலிவென்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்க்ரூரமானவகையே நலிவான். [இன்னம்] - "அகல கில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்ருய்] - "ஈஶ்வரனுக்கு வேறு க்ருத்யமில்லை" என்றிருக்கிருர். "[illegible]" (யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச ஸம்ஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தநः) என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மநோரதித்தாற்போலே, இங்குக் கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. "இவரை நம் பக்கலி னின்றும் பிரிக்கோமாம் விரகென்றே?" என்று சிந்திக்கிரு னென்றிருக்கிருர். [எண்ணி லாப்பெருமாயனே]- "[illegible]" (அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத்) என்றும், "[illegible]" (மமமாயாதுரத்யயா) என்றும் சொல் லுகிறபடியே, எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்ருய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியைப் பரிகரமாகவுடையவனே! அன்றிக்கே, "எண்ணிறந்த மஹாஶ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே!" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானுயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தி யுண்டு? விரோதங்கட்டி நலியாநிற்கச்செய்தே "தண்ணர்" என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிற

ஸாரம். தன்னடியில் போக்யதைதான் அறியுமோ? என்ன - பேதை இத்யாதி. "[illegible]" என்னுமாபோலே பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாத குழவி, திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத் திலேவைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும் திருவடித்தாமரை யென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, "சிதக்கட்டுவன்" இத்யாதி. திருவடிகள் போக்யமானதின் எல்லையை அருளிச்செய்கிருர் - ஸம்ஸாரத் தில் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - தேனேமலரும் இத்யாதி. "வகையே" என்கிற அவதார ணர்த்தம் - காதாசித்கம் இத்யாதி. ஸவிதம் - இனிநண்ண இத்யாதி. "நண்ணிலாவகையே" என்ற வகாரம் "நலிவான்" என்கையாலே - கிட்டாமையே இவர்க்கு நலிவென்கிருர் - நண்ணுமையென் றும் இத்யாதி. இவர்க்கேயன்றிக்கே, ஸ்வரூபஸ்திதியை விசாரித்தாலும் இதுவே நலிவென்கிருர் - திருவடிகளை இத்யாதி. இக்க்ரூரமான வென்றது - "நண்ணிலா" என்றத்தை. "எண்ணுகின்ருய்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஈஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. "நுமைதீர்ந்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "இன்னமெண்ணுகின்ருய்" என்ற வர்த்தமாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வாக்யம் - யஸ்யமந்த் ரீச இத்யாதி. இதம் மஹாபாரதே. "எண்ணுகின்ருய்" என்றதுக்கு பதார்த்தமாதல், இவர்விஷ யத்தில் காரியம்பண்ணும் ப்ரகாரமாதல் - இவரைநம்பக்கலில் இத்யாதி. "மாயன்" என்றதுக்கும், ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களை செய்யுமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் - அஸ்மாந்மாயீ இத்யாதி. அஸ்மாத் ப்ரதாநாத்இத்யாத்தம் ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்கையாவது- அநேககார்யங் களை ஸ்ருஷ்டிக்கவற்ருயிருக்கை. மாயீ என்று - ப்ரக்ருதியைப் ப்ரகாரமாகவுடைய ஈஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது. "பெருமாயன்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - மமமாயா இத்யாதி. பிள்ளைதிருநறையூ ரரையர் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிருர் - இப்படிகுணவானுய் இத்யாதி. மற்றை நிர்வாஹத் திலே, நலிகிறவனை குணவானென்கிறதென்? என்ன - விரோதகம் இத்யாதி. "உலகமூன்றுடை" இத்யாதியிற்சொன்ன குணங்களுக்கும் இந்த ந்யாயம் ஒக்கும். இமையோர்களைத்தும் என்றதுக்கும்

படி. [இமையோர்களேத்தும்] - ''தன்னாலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் போகடவல்லபடியே'' என்று கொண்டாட ஒருவிபூதியுண்டாவதே? ''அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வராதிருக்கிறது'' என்றிருக்கிறார். த்ரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? [உலகமூன்றுடையண்ணலே] - ''தான்நினைத்தபோது கார்யஞ்செய்கிறான்'' என்றுஇவரிருக்கைக்காகத்தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான்அவன்; ''''இப்படி ரக்ஷகனானவன் நம்மை நலியுமோ?'' என்றிருக்கும்படி பண்ணிப்பின்னைநலிகைக்காகக்காட்டினான்'' என்றிருக்கிறார்இவர். [அமுதே] - அவன் தன்னுடைய போக்யதையைக்காட்டிற்றும் தம்மை புஜிப்பிக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்று பொருந்தாதே நோவுபட'' என்றிருக்கிறார். [அப்பனே] - ''''இப்படி உபகாரகனானவன் நலியாநின்றானோ?'' என்று விஶ்வஸிக்கப்பண்ணிப் பின்னை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்'' என்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - ''ப்ராங்ந்யாயம் ஃபலிக்கும்'' என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினானென்றிருக்கிறார். ''இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தது நாமும் சிலசெய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன்செய்யும்'' என்றுஇருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; நினைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - ''நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்'' என்கிறார்.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னையாளும்வன்கோ ஓரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு
உன்னைநான்அணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்
கன்னலே! அமுதே! கார்முகில்வண்ணனே! கடல்ஞாலங்காக்கின்ற
மின்னுநேமியினாய்! வினையனுடைவேதியனே!

ஆ.—(என்னையாளும்.) - ''ஸௌந்தர்யத்தாலேயும் ஐஶ்வர்யத்தாலேயும் நிரவதிகனான என்னை உமக்குத்தந்து உம்முடைய மதிப்ஸேஷரணஹித்வத்தையும் அறிந்து ஸர்வலோக பரிபாலகனுமா யிருந்துவைத்து, நான் உடமை இந்த்ரியவஶ்யனாக்கி என்னையிழப்பிப்பானோ?'' எனனில்; 'எனக்குநிரவதிகபோக்யபூதனுமாய், தத்ஸ்வரூபனுமாய், ஸர்வலோக பரிபாலகனுமாயிருந்தாயேயாகிலும், உன்னை ஶரணம் புக்க பின்பும் இந்த ப்ரக்ருதியிலே என்னைவைத்தருளுகையாலே, உனக்கு அந்தபாரனு

''நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்'' என்றதுக்கும் அநுகுணமாக ஸாரம் - தன்னாலல்லது இத்யாதி, நித்யஸூரிகளை வெறுப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்யாதி. அவர்கள் முகங்கொடாவிட்டால் இங்கு வருவனோவென்ன த்ரிசங்கு இத்யாதி. அவனை இவர்பரிசைக்காகக் காட்டின சேஷித்வத்தை ''நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்'' என்றதுக்கு அநுகுணமாக யோஜிக்கிறாரென்கிறார் - தான்நினைத்தபோது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இந்த ந்யாயம் - ''அமுதே'' என்று தொடங்கி மேலே சொல்லுகிற பதங்களுக்கும் ஒக்கும். ப்ராங்ந்யாயமாவது - இமையவருமதிலையருளித் தன்னாலல்லது செல்லாமையை யுண்டாக்கினபடி. ஃபலிக்குமென்றது - இதுக்குமேலும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியும்பண்ணித் தருமென்றபடி. கீழ்வாக்யஸ்வாரஸ்யம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதையர் நிர்வாஹத்திலே அந்வயங்காட்டுகிறார் - என்னையாள்வானே இத்யாதி. மற்றப்பதத்துக்கு அடைவே அந்வயம்.

(௨)

சேஷமான என்னை அதிப்ரபலங்களான இந்த்ரியங்களுக்கு சேஷமாக்கி இவற்றையிட்டு வ்யாபிப்பித்து உன்திருவடிகளைச்சேராதபடி பண்ணிப்போகிறாயென்று பயப்படாநின்றேன்'' என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''துர்பலனான என்னை இந்த்ரியங்களாலே இரவும் பகலும் நலிவித்து உன்னை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி நீயும் போதி'' என்று இன்னாதாகிறார்.

[என்னையென்று] தொடங்கி - எனக்கு விதேயமாகை தவிர்ந்து, என்னை தன் கருத்திலே நடத்தாநின்றுள்ள ப்ரபலமான ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் என்பக்கலிலே விட்டு. [கன்னலே]யென்று தொடங்கி - நிரதிசயபோக்யனுமாய் அத்யுதாரனுமாய் ஜகத்தையெல்லாம் ரக்ஷியாநிற்பதும் செய்து அதுக்கு உறுப்பாக விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியையுடையையாய் வைத்து என் பாபத்தாலே எனக்குக் காணவொண்ணாதே வேதைகஸமதிகம்யனாயிருக்கிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரபோக்யனான நீ, ப்ரபலமான இந்த்ரியங்களாலே அநவரதம் நலிவித்தகலநில்லாநின்றாய்'' என்கிறார்.

கன்னலே - ஸர்வதோமுகமான போக்யதையையுடையையாய், அமுதே - அவ்வளவேயன்றியே ஸத்தாதாரகஸாரஸ்யவானாய், (இப்படி போக்யமாமளவில்), கார் முகில் வண்ணனே - ஸர்வோபகாரகபரனான காளமேகம்போலே வரையாமலுபகரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையையாய், (உபகரிக்குமிடத்தில்), கடல் - கடல்சூழ்ந்த, ஞாலம் - பூமியையடங்க, மின்னு — உஜ்ஜ்வலமான, நேமியினாய் - திருவாழியையுடையையாய், காக்கின்ற - காத்தூட்டுமவனாய், வினையேனுடை - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியான பாபத்தையுடையேனான எனக்குக்கேட்டுவிடும்படி, வேதியனே - வைதிக வேத்யனானவனே! என்னை - (உனக்குக்கிங்கரனான) என்னை, ஆளும் - தங்களுக்கு நிதேசகாரியாம் படி ஆண்டுகொள்ளக்கடவனவாய், (எனக்குக் கரணதயாபாரதந்த்ரமாய் வைத்து என்னளவில்), வன் - ப்ரபலமான, கோ - ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வாதபடி அத்விதீயமான, இவை - இந்த, ஐந்து - ஐந்திந்த்ரியங்களையும், பெய்து-எனக்குவாய்புகத்தேவ நியோகித்துவைத்து, இராப்பகல்-அஹோராத்ரவிபாகமற, மோதுவித்திட்டு - பீடிப்பித்து, உன்னை - ப்ராப்தனாய் போக்யபூதனானஉன்னை, நான் - (உன்வாசியறிந்த) நான், அணுகாவகை - கிட்டாதபடி, செய்து-பண்ணி, போதி கண்டாய் - முகந்தோற்றாதபடி போகாநின்றாய்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''துர்பலனான என்னை இந்த்ரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி'' என்கிறார்.

[என்னையாளும்] - எனக்கு விதேயமாகை முறையாயிருக்க, அது தவிர்ந்து தன்கருத்திலே என்னைப் பண்ணிக்கொள்ளும். நீ அடிமைகொள்ளுகையொழிய, இவை பணிகொள்ளும்படியாவதே. [வன்கோ] - நீ நிர்வாஹகனாகை தவிர்ந்து, மிடுக்காலே இவை நிர்வாஹகமாவதே. [ஓரைந்து] - அத்விதீயமான ஐந்து. [இவைபெய்து] - இவற்றை உண்டாக்கி என்பக்கலிலே விட்டு. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விநியோகமும் இதுவேயாவதே. அழகிதாக ''ஒழிவில் காலம்'' என்று ப்ரார்த்தித்தேன். [உன்னை] - ப்ராப்தனாய் போக்யபூதனான உன்னை. [நான்] - ஜ்ஞாநம்

பிறந்த நான். [அனுகாவகைசெய்து]-கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகிடாய்] - என்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிறே கடக்கப்போகிறது. [கன்னலே] இத்யாதி-அவைப்போலும் ஆற்றவொண்ணாதமோஹத்தைஇருக்கிறபடி ஸர்வதோமுகமான ஸாரஸ்யம்; அவ்வளவன்றிக்கே, சாவாமல்காக்கும்மருந்து; அந்தமோஹத்தைதன்பேறாகத் தருமவன். வரையாதே எல்லாவற்றையும் நோக்குகை; நோக்குடபோது ஸங்கல்பத்தாலே அன்றிக்கே, விளங்கா நின்றுள்ள திருவாழியாலே ரக்ஷிக்கை. [வினையேனுடை வேதியனே] - என் பாபத்தாலே கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், வேதைகஸமதிகம்யனானவனே! இந்த போக்யதையும் ரக்ஷகத்வமும் ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியாவதே!!

ஈடு.— இரண்டாம்பாட்டு. "துர்ப்பலனானஎன்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வகாலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி" என்கிறார்.

[என்னையாளும்வன்கோ] - ஸத்தைநோக்குவாய் நீயாய், பணிகொள்வார் வேறேசிலராவதே. அத்தலையித்தலையாயிற்றுக்கிடாய். ஈச்வரனென்பானொருவனுண்டாய், அவனுக்குஆத்மாசேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸூஅந்தரங்கபரிகரமாய், அதுக்குஇந்த்ரியங்களும் சேஷமாகைதவிர்ந்து பள்ளிகள் கலகம்போலே என்னை இந்த்ரியங்களாளும்படியாவதே!! [வன்கோ] - ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத்தேன். (வன்மை - பலாத்காரம்.) "கோவா யைவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்." ஒரு நீர்மையுடையவன் சேஷியாகைதவிருவதே! (வன்மை- காடிந்யம்.)ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன் சேஷியாகைதவிர்ந்து, நிர்க்குணர் சேஷிகளாயிற்றுகிடீர். [ஓரைந்து] - குணப்ரதாநபாவத்தாலன்றிக்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவானொருவனாய், பணிசெய்வதும்அவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. "பதிம் விச்வஸ்ய"(பதிம்விச்வஸ்ய) என்றும் "அனைத்துலகுமுடையஅரவிந்தலோசநன்" என்றும் ஒருவன் சேஷியாகைதவிர்ந்ததிறே. [ஐந்து] - ஏகசேஷமாகை தவிர்ந்ததுகிடீர். [இவை

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னையாளும் இத்யாதி. "போதிகண்டாய்" என்னுமளவுகடாக்ஷித்தவதாரிகை - துர்ப்பலனை இத்யாதி. துர்ப்பலனான என்னை என்றது - "போதுவித்து" என்றத்தாலே ஸித்தமென்று விவக்ஷிதம்.

"ஆளும்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸத்தை இத்யாதி. அத்தலை இத்தலையாகையாவது - ஈச்வரனுடைய தவிர்த்து இந்த்ரியங்களாளுகை. எதத்விவரணம் - ஈச்வரன் இத்யாதி. 'கலஹத்தில் - பள்ளிகள்போலே' என்றந்வயிப்பது. அதாவது - ஒருவனுக்கு ஸேவகனானபள்ளியே, அவனை ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸ்வாமியை நலியுமாபோலே என்றபடி. "வன்கோ" என்றது - வலியாலே கோவென்றாய், ஆமந்த்ரணமென்கிறார் - ப்ரபலருமாய் இத்யாதி. "வந்தேறி" என்றதுக்குப்ரமாணம்-கோவாய் இத்யாதி. நீசேஷியாமது தவிர்க்கவில்லை யெனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என்சரீரத்திலே குடிபுகுந்து, நான் கூறையும் சோறுமாக நினைத்திருக்குமவையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தா என்று என்னைநெருக்கி, க்ஷணமும் கால்வாங்குகிறிலரித்யர்த்தம். திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. * வன்மைக்கு - பலாத்காரமாகக் கீழருளிச்செய்து, மனோகாடிந்யமாக அர்த்தாந்தரம் ஒருநீர்மை இத்யாதி. எதத்விவரணம் - ஸமஸ்த இத்யாதி. குணப்ரதாநபாவமாவது - அப்ரதாந ப்ரதாநபாவம். "ஸர்வேணாஸ்ய ஸேநாப்ரவரா" என்கிறே நிகண்டு. 'ஆளும் - ஐவர்' என்றதுக்குபாவிதம் - கடவான் இத்யாதி. எதத்விவரணம் - பதிம்விச்வஸ்ய இத்யாதி. ஏகசேஷமாகை தவிர்ந்தது கிடீரென்றது - அப்ராப்தமாகிலும் ஏகசேஷமாகலாமிறே, அதுவும் தவிர்ந்ததென்றபடி. பெய்தல் - இதேலாய், இவற்றையிட்டென்றபடி. அவற்றை அசேதநமாகச் சொல்லி, ஸ்ரீஇற

பெய்து]-அவற்றின்பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீயல்லையோ? ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனைப் பாம்புகளைக்கூடவிட்டுக்கட்டி நலிந்தாற்போலேயிருக்கிறதுகாணும், இவற்றையுண்டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விநியோகம் இதுவேயாவதே! "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்று அழகிதாக அடிமைசெய்யவாசைப்பட்டேன். "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே. [உன்னை நான்]-பெற்றல்லது தரிக்கவோண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான்: நிரதிசயபோக்யனானஉன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். [அணுகாவகைசெய்து] - கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - உன்னை யநுபவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமானைக்காட்டிப்பிரித்து, ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்டகன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்! [கன்னலேயமுதே] - ஒருவகையால்வந்த போக்யதையாகில் நான் ஆறியிரேனோ? "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே ஸர்வ விதபோக்யமுமாய், *அளவிறந்து,*கொள்ளமாளாஇன்பவெள்ளமாயிராநின்றதே.கன்ன லென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்குமதுவுமா யிருக்கை. [கார்முகில்வண்ணனே] - அந்தபோக்யதையைத் தன்பேறாகத்தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே தர்சநீயமான வடிவை யுடையவனே! என்னுதல். [கடல்ஞாலம்] இத்யாதி - "போதிகண்டாய்" என்று ஆர் காற்கட்ட நீ அன்றுநோக்கிற்று. "இந்த்ரியங்களாலே நோவுபட்டோம்" என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதோ நீ நோக்கிற்று! நீ போக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடுகூடின பூமியைக் கண்ணிலேவெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவ னல்லையோ? [காக்கின்ற]-ரக்ஷணந்தான் காதாசித்கமோ உனக்கு? [மின்னுநேமியனாய்]-இயற்றியுண்டென்ற ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது. "அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல்விசும்

வன் ஈச்வரனைச்சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீப்ரஹ்லாத இத்யாதி. "இராப்பகல்" என்றதுக்கு பாவம் - காலத்துக்கு இத்யாதி. பலிதம் - ஒழிவில் இத்யாதி. "இவைபெய்து" என்றதைக் கடாக்ஷித்த பாவம் - அடியார்கள் இத்யாதி. விவரணம் - நிரதிசய இத்யாதி. "போதி" - போனாயென்றபடி. "நானுன்னைக்கிட்டாதபடி பண்ணிக்கடக்கப்போனாய்" என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்னையநுபவிக்க இத்யாதி. "கன்னலே" என்றது - ஸர்வரஸத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக விவக்ஷித்தபாவம் - ஒருவகையால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'அளவிறந்து' என்றதும், கொள்ளமாளா என்றதும்-அர்த்தாத் ஸித்தம். "கன்னலே, அமுதே" என்கிற அடைவுக்குபாவம் - கன்னலென்று இத்யாதி' மூன்றினதுக்கு, "வண்ணம்" என்ற - ஸ்வபாவமாய், ஔதார்யத்தைச்சொல்லுகிறது இத்தால்பலித்தபாவம்-அந்தபோக்யதையை இத்யாதி." கடல்ஞாலம்" என்றதுசேதநஸமாதிக்குபாவம்; போதிகண்டாய் இத்யாதி. காற்கட்ட - ப்ரார்த்திக்க. விவரணம் - இந்த்ரியங்களாலே இத்யாதி. "கன்னலேயமுதே" என்றவனந்தரம் "கடல்ஞாலம்" என்றதுக்குபாவம் - நீபோக்யன் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - கடலோடு இத்யாதி. வர்த்தமாநார்த்தம் - ரக்ஷணந்தான் இத்யாதி. "காக்கின்ற" என்றவனந்தரம் "நேமியனாய்" என்றதுக்கு பாவம் - இயற்றி இத்யாதி. இயற்றியென்று - யத்நமாய், ஸாமார்த்த்யமென்றபடி. ஆசிலே- ஆயுதப்பிடியிலே. ஆயுதங்கொண்டு ரக்ஷித்தைதரக்ஷிக்குமதுக்குப்ரமாணம் - திருச்சக்கரத்தால் இத்யாதி. க்ருபையால் பூர்ணனான திருவாழியாழ்வானாலே, பரந்தவிசும்

பும்நிலனுமிருளார்வினைகெடச்செங்கோல் நடாவுதிர்'' என்னக்கடவதிறே. உருவினவாள் உறையிலிடாதேயன்றோநோக்குவது? விளங்காநின்றுள்ள திருவாழி. [வினையேனுடைவேதியனே] - ''தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்'' (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்சஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்றும், ''போதுநின்றபொன்னங்கழல்'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலேவந்தவாறே வேதைகஸமதிகம்யனானாய். இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணுவதே நான்! (உ)

— —

மூன்றும் பாட்டு.

வேதியாநிற்கும்ஐவரால் வினையேனைமோதுவித்து உன்திருவடிச்
சாதியாவகைநீ தடுத்துஎன்பெறுதி! அந்தோ!
ஆதியாகிஅகலிடம்படைத்து உண்டுமிழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட
சோதிநீள்முடியாய்! தொண்டனேன்மதுசூதனனே!

ஆ.—(வேதியாநிற்கும்.) - *உம்மை நான் இந்தப்ரக்ருதியிலே வைத்ததொரு ப்ரயோஜநார்த்தமாகவாதலால் இந்தப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கக்கடவதென்? என்னில்; ''நிகிலஜகந்நிர்மாணநிமரணேத்ஸ்ரணக்ரமணேத்தாரணநிலனுய் ஸர்வேஸ்வரனுப் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுய் * குணார்த்தாஸ்பதயாதத மதுநிஷ்டநிவாரணைகப்ரயோஜநனுமாயிருந்தவுனக்கு, ப்ரக்ருதியிலே என்னை வைத்து, அநவரத வ்யாகுலைக ஸ்வபாவமான இந்த்ரியங்களாலும் வ்யாபிப்பித்து உன்திருவடிகளைச் சேராதபடி தடுத்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு?'' என்கிறார்.*

ஒ.—*மூன்றும்பாட்டில், ''ஜகத்துக்கு நியைய ஸர்வநிர்வாஹகனுய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளிலேவந்து அணுகவொண்ணாதபடி இந்த்ரியங்களையிட்டு நிரந்தரமாக நலிவித்து உனக்கு என்னப்ரயோஜநம் உண்டு?'' என்கிறார்.*

[வேதியாநிற்கும்] என்று தொடங்கி - இடைவிடாதே நலியாநின்றுள்ள ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் திருவடிகளைப்பெறுதபடி தடுத்து. [ஆதி] என்று தொடங்கி - ஸர்வைஸ்வர்யஸூசகமாய் நிரவதிகதேஜஸ்ஸான திருவபிஷேகம் முதலான திவ்யாபரணங்களையும்உடையையாய்இருந்துவைத்து ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு ஜகத்ரக்ஷணாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுசூதனனே] - விரோதிநிர

ஸையும் பூமியையும் மோஹாந்தகாரஸஹசரிதயான விபரீதவ்ருத்தங்கள் போம்படி ஸங்கல்பரூபமான ஆஜ்ஞையைநடத்தாநிற்புதிர் இத்யர்த்தம். ''மின்னு'' என்றதுக்குபாவம் - உருவின இத்யாதி. ''நடம் ஞாலங் காக்கின்ற'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, ''வினையேனுடை வேதியனே'' என்றதுக்குபாவம் - தேவாநாம் இத்யாதி. ''வினையேன்'' என்றதுக்கு பாவம் - இன்றிருந்து இத்யாதி. மூன்றும்திருவந்தாதி, ''அதுவன்றி நதீத'' இத்யாதி. ''போதுநின்றபொன்னங்கழல்'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஸ்ப்ருஹ ஸாதாரணமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அழகிதாயிருந்துள்ள திருவடிகளை யென்றபடி. ''கள்ளவிழ்'' என்று தொடங்கி, ''வேதியனே-போதுகண்டாய்'' என்றவ்வயம். (உ)

அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே திருவடிகளில் ருசிபிறக்கைக்கு விரோதிகளான ஹேயரான என்னுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்கினவனே!

ப.—அநந்தரம், "ஸர்வப்ரகாரரக்ஷணவ்யாபாரத்தையுடைய நீ, இந்த்ரியங்களாலே நலிந்து உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடிபண்ணினால் உனக்கு என்னலாபமுண்டு?" என்கிறார்.

ஆதி - காரணபூதன், ஆகி - ஆய்க்கொண்டு, அகல் - அதிவிஸ்தீர்ணமான, இடம் - ஜகத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து-(அநந்தரம்)உமிழ்ந்து,கடந்து-(அந்யாஸிமாநமறும்படி) அளந்து இடந்திட்ட-(நைமித்திகப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்து, (அத்தாலே), சோதி - (ஸர்வஸ்வாமித்வஸூசகமான) ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், நீள் - உத்துங்கதையையுமுடைத்தான, முடியாய் - திருவபிஷேகத்தை யுடையையாய், தொண்டனேன் - உன்னை யநுபவிக்கையிலே சபலனான எனக்கு, மதுசூதனனே - (ப்ரதிபந்தகத்தை யழிக்குமிடத்தில்) மதுவையழித்தாற்போலே அழிக்கவல்லனானவனே! வேதியாநிற்கும் - ஊடுருவ நலியாநிற்கக்கடவராயிருக்கிற, ஐவரால் - ஐந்துஇந்த்ரியங்களாலே, வினையேனை - (உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு விஷயமாகாதபடி பண்ணும்) பாபத்தையுடையேனான என்னை, மோதுவித்து-பீடிப்பித்து, உன்-(ஸர்வரக்ஷகனான) உன், திருவடி - திருவடியை, சாதியாவகை - ப்ராபியாதபடி, நீ—, தடுத்து - நிரோதித்து, என்-என்ன ப்ரயோஜநம், பெறுதி - பெறுவுதி? அந்தோ - ஐயோ! "ரக்ஷகனானவன் பாதகனாவதே" என்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், "ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாயிருந்து, என்னை உன் திருவடிகளிற் கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு" என்கிறார்.

[வேதியாநிற்குமைவரால்] - இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்து இந்த்ரியங்களாலே. "இராப்பகல் என்று-நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றிக்கே நிரந்தரமாக நலிகை." அழகிதாக "உடனாய் மன்னி" என்று ப்ரார்த்தித்தேன். [வினையேனை மோதுவித்து]- பாபத்தைப்பண்ணின என்னை மிகவும் நலிவித்து. "க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்று நீ ஏவப் பணிசெய்கை தவிர்ந்து, இந்த்ரியங்கள் ஏவல்செய்யும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன் திருவடிச் சாதியாவகை நீதடுத்து] - வகுத்த திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி நீ தடுத்து; அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனை பாதகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாரிறே. தாம் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுநிற்க அவன் விலக்கினாற்போலே சொல்லுகிறார். [என்பெறுதி] - பெருமாள் ஸத்யஸங்கல்பராகைக்குத் தம் முடியை இசைந்த இளையபெருமாளைப்போலே, உனக்கு ப்ரயோஜநமுண்டாகில் என்னிழவையும் பொறுப்பனிறே. [அந்தோ] - ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறவன் ந்ருசம்ஸரைப்போலே யாவதே! [ஆதியாகி இத்யாதி]-ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடையையாய் நித்யவிபூதியிலே பேரோலக்கமாக இருந்துவைத்து, ஜகத்காரணபூதனாய், அழிந்துகிடக்கிற ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே இருந்து தளராமே உமிழ்ந்து, மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட்டு, நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் எடுத்து, இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுசூதனனே] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலனான

என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்த்தவனே! மயர்வற அலமரனைப்போக்கினாற்போலே, உன்திருவடிகளில் ருசிக்கு விரோதியான இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்த்தவனே! "இது பொல்லாது" என்று அஞ்சிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப்ரயோஜநம்உண்டு?" என்கிறார்.

[வேதியாநிற்கும்] - அழகிதாக எல்லாஅவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேன். "உடனாய்மன்னி" என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றுக்குப் பணிசெய்கைக் காவதே! [வேதியாநிற்கும்] - வேதனையே பண்ணாநிற்கும். "யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" (யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்) என்றால் - "ஸாயம்ப்ராத:" (ஸாயம்ப்ராத:) என்றுஒருகாலங்களிலே ஓதுக்காநின்றதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்கலிலே யானபடி. [வினையேனை] - ஹோமத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேஶப்படுகைக்கு உடலாவதே. [உன்திருவடிச்சாதியாவகை நீதடுத்து] - என்னஉறவின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனைவெறுக்கும்படிகாணும் ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ஸாத்யாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி ஃபலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாரைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதியாதபடி தகைந்து. [என் பெறுதி] - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்டுவது? நான் படுகிற வ்யஸநத்தால் உனக்குஒருப்ரயோஜநமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்குமதிறே எனக்குவேண்டுவது. "ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ" (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ) என்கிற இளையபெருமாள், துர்வாஸா வர, "பெருமாளுக்குஒர் அவத்யம் வரவொண்ணாது" என்று தம்நோவுபாராதே விடைகொண்டாரிறே. [என்பெறுதி] -

---

மூன்றாம்பாட்டு - வேதியா இத்யாதி. "படைத்தளன்மெழிற்று" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து - ஜகத்துக்கு இத்யாதி. "உன்திருவடிச்சாதியாவகை" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து - என்னையுன்திருவடிகளிலே இத்யாதி.

'இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்திந்த்ரியங்களாலே' என்ற ஶப்தார்த்தம். "வேதியாநிற்கும்" என்கிற வர்த்தமாநத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹார்த்தஶாவம் - அழகிதாக இத்யாதி. விவரணம் - உடனாய் இத்யாதி. 'கீழ்ப்பாட்டிலே "இராப்பகல்" என்றுவைத்து, "வேதியாநிற்கும்" என்று - இங்கேவர்த்தமாநமாகச்சொன்னால் புநருக்தியன்றோ? என்ன - யாவஜ்ஜீவம் இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலுமென்றபடி. வ்யாக்யாதாவின்ஈடுபாடு - என்னஉறவின் இத்யாதி. விவரணம் - தம்முடைய இத்யாதி. ஸம்பந்தத்தையநுஸந்தித்து இவர் வெறுக்கும்படிஎன்னென்ன - ஸாத்யாநுஷ்ட்டாநம் இத்யாதி. 'சொன்னபடிபாரீர்'-ஸம்பந்தத்தாலேயென்றபடி. "சாதியாவகை" என்றது-ஸாதியாவகையென்றாய், கிட்டாவகை யென்றபடி. "என்பெறுதி" என்கிற ஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஸித்தித்தவர்த்தம் - என்ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதாவது - என்னை நீ தகைந்தஎன்னப்ரயோஜநம் பெறுகிறாய்? என் ஸ்வரூபமழியுமதொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநங் காணேனென்றபடி. இத்தால் - ஒருப்ரயோஜநம் உண்டானாலாறியிருப்பரோ? என்ன - நான்படுகிற இத்யாதி. ப்ரயோஜநமுண்டானால் தந்நாமை யழியமாறக்கூடுமோவென்ன - உனக்காக இத்யாதி. சேஷியினிஶ்சயார்த்தமாகத் தந்நாமை யழியவாதிருண்டோவென்ன - ஜலாத் இத்யாதி. ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக பரது:கம் பாராதே அவன் பொகட்ட

ஸ்ரீஹரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகைக்காகப் பிரித்துவைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [அந்தோ] - ஸ்வப்ரயோஜநமின்றியிலே பரார்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாக இருக்கிறவன், ந்ருஸம்ஸரைப்போலேயாவதே! [ஆதியித்யாதி] - உனக்கோரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்குஇதுபோருமோ? †(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) திருவபிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை யரித்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரணபூதனாய்ப் பரப்பையுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, அநந்தரம் வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமா யெடுத்துக்கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? [தொண்டனேன் இத்யாதி] - இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னே யொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? மதுவைப்போக்கினாற்போலே என் இந்த்ரிய வஶ்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? (தொண்டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக் காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸநையைப்போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை. (௩)

நாலாம் பாட்டு.

சூதுநான் அறியாவகைச்சுழற்றிஓரைவரைக்காட்டிஉன்னடிப்
போதுநான் அணுகாவகைசெய்துபோதிகண்டாய்
யாதும்யாவருமின்றிநின்னகம்பாலொடுக்கிஓராலினீளிலை
மீதுசேர்குழவி! வினையேன்வினைதீர்மருந்தே.

ஆ. — (சூது) - "இந்த்ரியக்ருதமான என்னுடைய வ்யாமோஹத்தைப் போக்கவல்லையுமாய் என்னுடையவ்யாமோஹத்தைப்போக்குகைக்காகக்ல்ப்தஸ்வரூபனுமா யிருந்துவைத்து "உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே" என்றிருக்கிற இந்த என்னுடைய அறிவுங்கூட அழியும்படி இந்த்ரியங்களைக்காட்டி என்னைக்கலக்கி உன் திருவடிகளைச் சேராதபடி பண்ணிப்போகவாகாதே புகுகிறது" என்கிறார்.

இடமுண்டோவென்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்யாதி. "என்பெறுதி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "அந்தோ" என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்வப்ரயோஜநம் இத்யாதி. "ஆதியாகி" இத்யாதி மேலைக்கடாக்ஷித்து, "அந்தோ" என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - ரக்ஷணமே இத்யாதி. அரையர் நிர்வாஹத்திலே பாவம்-உனக்கோரு இத்யாதி வாக்யத்வயம். போருமோ-சேருமோ. "சோதிநீண்முடியாய் இருந்து வைத்து - "ஆதியாகி" இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் - திருவபிஷேகம்இத்யாதி. "தொண்டனேன்" - விஷயச்பலனென்றபடி. இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்கினானாகில் "மோதுவித்திட்டு" என்பானென்? என்ன - தன்படிகளை இத்யாதி. 'மதுசூதனனே! தடுத்தென்பெறுதி: அந்தோ!' என்றத்வயம். (௩)

---

† குண்டலிதம் ச்வாஸிதக்கம்.

ஆ.—நாலாம்பாட்டில், "நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி ஶப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்" என்கிறார். [சூது] - உறவது. [யாதும்என்று தொடங்கி] - திருவயிற்றிலே சேதநாசேதநங்களையடைய வைத்து ஓர் ஆலின் தளிரின்மேலே சிறு பிள்ளையாய்க் கண்வளர்ந்தருளின ஆஶ்சர்யம்போலே எனக்குண்டான ஶப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லவனே!

ப.—அநந்தரம், "அவடிதவடனாஸமர்த்தனாயிருக்கிற நீ, இந்த்ரியங்களாலே என்னெஞ்சைக் கலக்கி, போக்யமான உன்திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணுகின்றாய்" என்கிறார்.

யாதும் - ஸகலாசேதநங்களையும், யாவரும் - ஸகலசேதநரையும், (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக), இன்றி - ஒன்றொழியாமல், நின் - உன், அகம்பால் - திருவயிற்றில், ஒடுக்கி - ஏகதேசத்திலே பொதுங்கும்படிபண்ணி, ஓர் - (இன்னவிடத்திலே முளைத்தெழுந்ததென்று தெரியாத) ஓர், ஆலின் - ஆலினுடைய, நீள் -(முளிழ்விரிந்து) நீளும்படியான, இலை - இலையின், மீது - மேலே, சேர் - ("ப்ரளயாபத்தில் விழுவேனோம்" என்றறியாமல்) கண்வளர்ந்தருளுகிற, குழவி - ஶைஶவத்தையுடையனாய், வினையேன் - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய, வினை - பாபம், தீர் - போக்கும், மருந்தே - மருந்தாகவல்லவனே! ஓர் - அத்விதீயபலரான, ஐவரை - ஐந்திந்த்ரியங்களை, காட்டி - காட்டி, நான் - (பரமபுருஷார்த்த யோக்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், சூது - உறவது, அறியாவகை - அறியாதபடி, சுழற்றி - விஷயங்களிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணி, உன் - (ஆபத்ஸகனான) உன்னுடைய, அடிப்போது - அதிஶயிதபோக்யமான திருவடித்தாமரையை, நான் - (அநந்யஶரணனான) நான், அணுகாவகை - அணுகாதபடி, செய்து - பண்ணி, போதிகண்டாய் - ஒண்ணாதபடி கடக்க நில்லாநின்றாய்காண்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "நீயே நிரதிஶயபுருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை அறியாதபடி ஶப்தாதிகளைக்காட்டி ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்" என்கிறார்.

[சூது நானறியாவகை சுழற்றி] - சூது - உறவது. "உறவது இன்னது" என்று நான் அறியாதபடி ப்ரமிப்பித்து; "ஶப்தப்ராவண்யமுமதுவே உறவது: விஷய ப்ராவண்யம் அநர்த்தஹேது" என்று விவேகிக்கவொண்ணாதபடி மனஸ்ஸைக் கலக்கி. [ஓர் ஐவரைக்காட்டி] - 'ஐவர்' என்று—ஶப்தாதிகள். தனித்தனியே போக்யமான ஶப்தாதிகளைக்காட்டி, உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. [போதிகண்டாய்] - "கண்ணோட்டம் பிறக்கும்" என்று கண்ணுற்காணவொண்ணாதபடி உன்னைக் கொண்டுபோகாநிற்றிகிடாய். [யாதும் யாவருமின்றி] - சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியின்றிக்கே. [நின்னகம்பாலொடுக்கி] - உன் திருவயிற்றிலே சேர்த்து. [ஓராலினீளிலைமீதுசேர் குழவி] - ஓர் ஆலந்தளிரின்மேலே ஸ்தநந்தயமான வடிவைக் கொண்டு கண்வளர்ந்தவனே! [வினையேன் வினைதீர்மருந்தே] - அந்த அவடிதவடநாஸாமர்த்யம்போலேயாயிற்று என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்தபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிஶயபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி ஶப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்" என்கிறார்.

[சூது இத்யாதி] - சூது - உறுவது. "இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப்ராவண்யம் நாஶஹேது, பகவத்ப்ராவண்யம் உஜ்ஜீவநம்" என்று. நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாதபடி. [ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி] - நான் உறுவதறியாதபடி ஶப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி, ப்ரமிப்பித்து: உன்மத்தங்காய் தின்னப்பண்ணி. [உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகைசெய்து] - உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. மயிர் கழுவியிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூச்சூடாமல் தடுப்பாரைப்போலே. [போதிகண்டாய்] - கூடநிற்கில் இதெல்லாம் படவல்லேன் கிடீர்! "கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்" என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே. 'நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச் செய்ய வரிது காணும்' என்ன, 'ஓம், நீ அரியவை செய்யமாட்டாயிறே' என்கிறார்—[யாதுமியாவரும்] என்று தொடங்கி. சேதநாசேதநங்களொன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி உன் வயிற்றிலே வைத்து, ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோர் அவஸ்த்தையை ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவானொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லை என்னுமிடத்துக்கு ஒருபழங்கதை சொல்லவேணுமோ? [வினையேன்வினை தீர்மருந்தே] - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபம்போக்கும் மருந்தாகவல்லவனே! என்னுடைய ஶப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ! (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தீர்மருந்தின்றிஐந்துநோயடுஞ் செக்கிலிட்டுத் திரிக்கும்ஐவரை
நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்
ஆர்மருந்தினியாகுவார்! அடலாழியேந்தியசுரர்வன்குலம்
வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ!

ஆ.—(தீர்மருந்தின்றி.) - "ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநைகஸ்வபாவனும் ஸுதர்ஶநசக்ராதிதிவ்யாயுதபுஷ்கலனுமாய் ஸமர்த்தனுமாயிருந்துவைத்து, அசித்

நாலாம்பாட்டு.—சூதுநான் இத்யாதி. "சூது நானறியாவகை" என்று தொடங்கி, "ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி - போதி கண்டாய்" என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - நீயே இத்யாதி.

"சூது" என்று - உறுவதாய், ப்ராப்தமாவதென்றபடி. இவ்விடத்தில், "ஐவர்" என்கிறது - ஶப்தாதிவிஷயங்களை. உன்மத்தங்காய்தின்னப்பண்ணுகையாவது - அவற்றிலே போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பித்து நெஞ்சு கலங்கும்படி பண்ணுகை. "ஓர்" என்று - இவற்றுக்கு அத்விதீயத்வமாவது - தனித்தனியே வ்யாபகமாகை. திருவடிகளைப் பூவாக ரூபிக்கிறதுக்கு ஸாம்யம் - மயிர் இத்யாதி. நாம் திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுவனவப்போதோ? என்று ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற ஆகாரத்தை நினைத்து - மயிர்கழுவியிருக்கிறவனை என்கிறது. இப்படியிருக்கிற தம்மைத் தன் திருவடிகளில் அநுபவகைங்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - செவ்விப்பூச் சூடாமல் தடுப்பாரைப்போலே என்றது. "போதிகண்டாய்" என்றதுக்கு தாத்பர்யஸித்தார்த்தம் - கூடநிற்கில் இதெல்லாம் இத்யாதி. அவன்தான் கூடநில்லாமற்போவானென்? என்ன - கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் இத்யாதி. கண்ணோட்டம் - க்ருபை. மேலுக்கவதாரிகை - நீர் இத்யாதி. "குழவி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷகர் இத்யாதி. "வினையேன்வினை தீர்மருந்தே" என்றதுக்கவதாரிகை - அரியவை இத்யாதி. 'தீர்மருந்தே - சூது நானறியாவகை - ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி - உன்னடிப்போது' என்று தொடங்கி, 'போதிகண்டாய்' என்றர்வயம். (௪)

ஸ்பவிஷயாக்யமஹாவ்யாதிபஞ்சகங்களாலே அதிமாத்ரபீடிதனாய்க்கொண்டு ப்ரக்ருதியிலே இவ்வாத்மாவை பரிப்ரமிப்பிக்கிற இந்த்ரியங்களாலே சுற்றும் நிரோதிப்பித்து என்னைக் கைவிடுவாரைப்போலே யிராநின்றாய்; நீ யென்னைக் கைவிட்டால் வேறெனக்கு ரக்ஷகருளரோ? ஆதலால், அஸாதேபேக்ஷ்ரியங்களுக்கு அபூமியாயிருக்கிற திருநாட்டிலே * அயர்வறுமமரர்கள்சூழ எழுந்தருளியிருக்கிற உன் திருவடிகளிலே அடியேனை வாங்கியருளாய்" என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "அப்ரதிக்ரியமாம்படி விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் நலிவித்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு எனக்கு ரக்ஷகர் உண்டோ?" என்கிறார்.

[ஐந்து நோய் என்று தொடங்கி] - ஐந்து விஷயங்களுமாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கவல்லவாய் உடம்பாகிற செக்கிலேயிட்டுத் திரிக்கும் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் எதிரும் பார்ஸ்வங்களிலும் நிறுத்தி என்னைக் கைவிடுவாரைப்போலே இருந்தாய். [ஆர்மருந்து என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்குந்திருவாழியை ஏந்தி ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ரதிகூலரான அஸுரரை நிஸ்ஸேஷமாக்கின நீ உபேக்ஷித்தால், இனி பரிஹரிக்கவல்லார் ஆர்? [விண்ணுளார் பெருமானேயோ] - "ஹா! நாத, ஹா! ரக்ஷ" என்னுமாபோலே, தமக்கு உறவுமுறையாரான * அயர்வறுமமரர்களையும் எம்பெருமானையும் நினைத்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், "ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனான நீ, விஷயேந்த்ரியாதிகளோடே ஸம்பந்திப்பித்து வைத்து அகற்றுவான்போலே யிராநின்றாய்; வேறு இனி ரக்ஷகர் ஆர்? என்கிறார்.

அடல்-(ஆஸ்ரிதவிரோதிகளையழியச்செய்கைக்குஅடியான)யுத்தோத்யோகத்தையுடைய, ஆழி-திருவாழியை, ஏந்தி-ஏந்தி, அசுரர் - ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களுடைய, வன் - ப்ரபலமான, குலம் - ஸங்கங்களை, மருங்குவேர் - பக்கவேரோடே, அறுத்தாய்- அறுத்தவனாய், விண்ணுளார் - பரமபதவாஸிகளுக்கு, பெருமானே - நிரவதிகஸௌக்ய ஸத்தனை நிர்வாஹகனானவனே! (வேறு), தீர் - ஸாந்திதீர்க்கவான, மருந்து-ப்ரத்யௌஷதம், இன்றி - இல்லாதபடி, ஐந்து-ஐந்துவகைப்பட்ட (ஸப்தாதிகளாகிற), நோய் - நோயாலே, அடும் - முடிக்கக்கடவதான, செக்கில் - ப்ராக்ருதஹேயமாயுள்ள ஸரீரமாகிற செக்கிலே, இட்டு - இட்டு, திரிக்கும் - ப்ரமிப்பியாநிற்கிற, ஐவரை - ஐந்திந்த்ரியங்களையும், நேர் - என்முகப்பும், மருங்கு-பக்கமும், உடைத்தா-உடைத்தாம்படி, அடைத்து - நிறுத்தி, நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய் - நெகிழவிடுவான்போலே யிராநின்றாய்; இனி - (விரோதிக்கு நிவர்த்தகனை நீயே ப்ரவர்த்தகனான) பின்பு, (இந்நோய்க்கு), மருந்து - மருந்து, ஆகுவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர்? "நோயானவிஷயங்கள் மருந்தாகவோ? நோவுபடுகிறநான் மருந்தாகவோ, நோவிக்கிற இந்த்ரியங்கள் மருந்தாகவோ?" என்று கருத்து. 'ஓ' என்று - "ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமாநயோகக்ஷேமனாய்வைத்து, வ்யாதிக்ரந்தனாய் மிடறுடைய உண்பதே" என்று விஷண்ணராகிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து, என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?" என்கிறார்.

[தீர்மருந்தின்றி] - ப்ரதிக்ரியை இல்லாதபடி. ப்ரதிக்ரியை உண்டாகில் ஆறியிருக்கலாம்போலே. [ஐந்து நோய்] - ஸப்தாதிகள். [அடும் செக்கு] - இவ்வாத்

மாவை முடிக்கும் ஶரீரம். அதிலே ப்ரவேஶித்து நெருக்கும் ஶ்ரோத்ராதிகளை: ஶரீரத்திலே ப்ரவேஶிப்பித்து ஶப்தாதிகளைக்காட்டி நெருக்குகிற ஶ்ரோத்ராதிகளை, நேருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தாகவும், அடைத்து - முன்பும் பார்ஶ்வத்திலும் நிறுத்தி. [நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்] - "நீயே ரக்ஷகன்" என்கிற விஶ்வாஸத்தையும் நெகிழ்ப்பானைப்போலே இருந்தாய் என்னுதல்; கைவிடுமாபோலேஇருந்தாய் என்னுதல். [இனி-ஆர்மருந்து - ஆகுவார்] - ரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், ஆர் மருந்தாகுவார்? பிறர் இல்லாத அற்றைக்கு "நீதுணை"என்றிருக்கலாம்; நீ கைவிட்டால், நோக்கக்கடவாருண்டோ?. மருந்தாவது எது? என்னாதே, "ஆர்" என்கிறது-"ஒரு பரமசேதநனே மருந்தாவான்" என்றிருக்கிறார். "ஔஷதம் ஜாஹ்நவீதோயம் வைத்யோ நாராயணோ ஹரி:." [அடலாழி இத்யாதி]-புஜோர்ச்வமானதிருவாழியையேந்தி, வலிதான அஸுரர்குலத்தைப்பக்கலேவேரோடேவாங்கினவனே! நீ உபேக்ஷித்தால் நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? பிறர் ரக்ஷிக்கவோ?. [விண்ணுளார்பெருமானேயோ]-நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து "நான் அதுக்கு அசலாவதே" என்று கூப்பிடுகிறார். "ஹா! நாத, ஹா! ரக்ஷண" என்னுமா போலே; உறவுமுறையாரான நித்யஸூரிகளையும் அவனையும் நினைத்துத் தம் ஆற்றாமையாலே, அங்கே சென்று கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்துஎன்னை நீ கைவிட்டால் வேறுரக்ஷகர் உண்டோ?" என்கிறார்.

[தீர்மருந்தின்றி] - வேறொரு ப்ரதிக்ரியையுண்டாகிலும் ஆற்றலாமிறே: ஸர்வஶக்தியாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. [ஐந்துநோயடும்செக்கிலிட்டு] - ஶப்தாதிவிஷயங்களாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் ஶரீரமாகிறசெக்கிலே யிட்டு. [திரிக்குமைவரை] - பாதிக்கிற ஶ்ரோத்ராதிகளை. ஶரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து ஶப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ஶ்ரோத்ராதிகளை. [நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து] - எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைத்து. 'அபிமந்யு'என்றுஒருபாலனை நலிகைக்கு அதிரத மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப்போந்தாற்போலே, இந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. [நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்] - இதுவோதான் எனக்கு நிலைநிற்கப்புகுகிறது? "இங்ஙனேதான் செல்லுகிறதோ?" என்றுஇருக்கவொண்ணாதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிஶ்வாஸத்தையும் குலையாநின்றாய்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—தீர்மருந்தின்றி இத்யாதி. "ஆர்மருந்தினியாகுவார்" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - விஷயங்களாலும் இத்யாதி.

"தீர்மருந்து" - தீர்க்கும் மருந்து. இத்தால் - 'ப்ரதிக்ரியை' என்றபடி. "தீர்மருந்தின்றிகளே பாதிக்கிறது" என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - வேறொரு இத்யாதி இன்றாலேயென்று விசேஷியாமையாலேபாவம் - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி அடும் - முடிக்கிற. முடிக்குமென்றது - முடிக்கைக்காகவென்றபடி. இட்டு - ப்ரவேசிப்பித்தென்றபடி. "ஐந்து நோவைக்கொண்டு இவ்வாத்மாவை முடிக்கைக்காகச்செக்கிலேஇட்டுத்திரிக்குமைவரையும் நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்" என்று வாக்யயோஜனை. நேர்மருங்குடைத்தாம்படி யடைத்தென்று ஶப்தார்த்தம். எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைக்கையாவது - முன்னும் பார்ஶ்வங்களுமாக நிறுத்துகை. த்ருஷ்டாந்தபூர்வகோக்தார்த்தோபபாதகம் - அபிமந்யு இத்யாதி இந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி - இந்த்ரியங்களுக்குக் கையடைப்பாக்கி என்றபடி. கையடைப்பாக்கி - வசமாக்கி. "நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்" என்கிறதென்? "இந்த்ரியங்கள்பாதகங்கள்" என்னும்புத்தியைத் தந்தோமே என்ன - இதுவோதான் இத்யாதி, இதுவோதானென்றது - இந்த்ரியங்கள் பாதகங்களென்கிற புத்தியோதான் என்றபடி. நிலை

ஆனுல் நம்படி இதுவாகில், உமக்கோரு பரிஹாரந் தேடிக் கோண்டாலோ என்றான்: [ஆர்மருந்தினியாகுவார்] - என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக்கேட்க காரியமில்லை: நான்கேவு படாநின்றேன்,நீ கைவாங்கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்குஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறகு மில்லாதவன்று நீயுண்டு: நீவிட்டவன்று ஆருண்டு? "ஆனுல் நீரோ?" என்றான்; நானும் கையுந்திருவாழியுமாயிருந்தேனாகில் நான் என்னைநோக்கிக்கோள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒருசேதநன் வேணுமாகாதே. * மருந்தும்போருளும் அமுதமுந் தானேயிறேயிவர்க்கு. [அடலாழியேந்தி யசுரர்வன்குலம் வேர்மருங்கறுத்தாய்] - யுத்தோத்யுக்தமான திருவாழியை ஏந்தி அஸுரருடைய வலிதானகுலத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸனை யோ உம்மைநலிகிறது? [விண்ணுளார்பெருமானேயோ] - ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிதா வும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க்கல்யாணஞ்செய்யக்கண்டு தான்கூடப்பெறுதே கோவுபடு மாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலேயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து அங்கேகேட்கும்படி கிடந்துகூப்பிடுகிறார். "ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண ஹா ஸுமித்ரே" (ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே) என்று பிராட்டி தனியேகிடந்து கூப்பிட்டாற்போலே, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிடுகிறார். (௮)

நில்லாமைக்கு அடியேது? என்ன - இங்ஙனேதான் இத்யாதி. அதாவது இத்தபாதகத்வபுத்தியோடே செல்லவொண்ணுதபடி தேவர்திருவடிகளில் விஶ்வாஸத்தை வெளிக்கைக்காக விருக்கும்போலே இராநின்று, மென்றபடி. "ஒக்கின்றாய்" - இருக்கிறாப்போலே இராநின்றாய். இங்ஙனேதான் - இத்த பாதகத்வபுத்தியோடேதான் என்றபடி. ஆனுலென்றது - 'நாம்கைவிட்டோம்' என்று உமக்குத் தோற்றுகிறதாகில் என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - நம்படி இதுவாகில் என்றது. "இனி" என்றதர்த்தம் - என்னிடையாட்டம் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். விவரணம் - நானும் பிறகும் இத்யாதி. "ஆர் மருந்து - ஆகுவார்" என்றதுக்கு - உபாயாந்தரங்கள் ரக்ஷகமாகமாட்டாதென்றர்த்தம் தாம்விவ க்ஷித்து, "அடலாழியேந்தி" என்றதுக்குஅவதாரிகை-ஆனுல்நீரோ என்றனென்று. இப்பக்ஷத்தில், எதுமருந்தினியாகுமென்னாதே, "ஆர்மருந்தினி" என்றதுக்குபாவம் - மருந்தாம்போதும் இத்யாதி. அப்படி சேதநரோ மருந்தோவென்ன - மருந்தும் இத்யாதி. அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரவ்யாதியைப்போக்கும் பேஷஜமும், இஷ்டமானமோக்ஷத்தைத் தரும்பொருளும், ஸ்வதஸ் இஷ்டமாய்போக்யமான அம்ருதமும் திருவடிகள்தானே யித்யர்த்தஃ. மூன்றும்திருவந்தாதி பாஸுரம்பாட்டு. "வேர்மருங்கு" என்றது - மருங்குவேர் என்றபடி. அவ்வாஸனையோ என்றது - அத்தவிரோதிநிரஸநமாத்ரமேயோ நலிகிறதென்ன; அன்று, ப்ராப்தியுமென்கிறாரென்றபடி. 'உம்மைநலிகிறது' என்றவைக்காரர், பின்னையும் நலிகிறதுண்டோவென்ன? என்றத்யாஹரிப்பது. "விண்ணுளார்பெருமானே" என்றவம்போதித்து "ஓ" என்றதுக்கு பாவம் - ஒருத்தன் இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக உபபாதநம் - ஹாராம இத்யாதி. இது - கூப்பிடுகிறமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண ஹா ஸுமித்ரே ஹா ராம மாதஸ் ஸஹ மே ஜநந்யா। ஏஷா விபத்யாம் யஹமல்பபாக்யா மஹார்ணவே நௌரிவ மூடவாதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே வேண்யுத்க்ரதநே த்யோகவசனம். [28-8] 'அடலாழி' என்றுதொடங்கி, 'விண்ணுளார்பெருமானே-வெளிப்படாதொழிகின்றாய், ஆர்மருந் தினியாகுவார்: ஓ' என்றந்வயம். (௮)

ஆறாம் பாட்டு.

விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ்செறும்ஐம்புலனிவை
மண்ணுளென்னைப்பெற்றால்என்செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால்?
பண்ணுளாய்!கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய்!பரமீசனே ! வந்தென்
கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்!சொல்லுளாய் ! ஒன்றுசொல்லாயே.

ஆ.—(விண்ணுளார்) - திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்த உன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற அயர்வறுமமரர்களையுங்கூட ஸ்வப்ரவணமாக்கி உன்திருவடிகளை இழப்பிக்கவல்ல இந்த ஶப்தாதி விஷயங்கள் தம்மிலமாவது, பின்னை நீயும் கைவிடுவதானால் என்னை என்செய்யா? இவைசெய்யும் வகையை சொல்லநிலமல்ல. இந்த வகையாலே கூப்பிடுகிற என்னுடைய சொற்களிலும் த்வத்விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வரூபமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்திலும், உன்னைக்காணப்பெறாமையாலே அவஸந்நமான என்னுடைய சக்ஷுராதிகரணங்களிலும் அவஸ்திதனாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வேஶ்வரனுமாயிருந்த நீ, என்னுடைய இந்த வ்யஸநமெல்லாந் தீரும்படி என்னை உன்திருவடிகளிலே வாங்குகிறேனென்று சொல்லுதல்; நான் ஆசையறும்படி வாங்கக்கடவதன்றென்று சொல்லுதல்; இரண்டத்தொன்று சொல்லாய்! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் நலியவல்லவான இந்த்ரியங்கள், நீ கைவிட்டால், அதிதுர்ப்பலனான என்னை எல்லா அநர்த்தமும் படுத்தாவோ! என்கிறார். [விண்ணுளார் என்று தொடங்கி] - *அயர்வறுமமரர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே எம்பெருமானுக்கு "அடிமை செய்யவேணும்" என்று வந்துபுகுரிலும் அவர்களையும் நலியவல்லவான ஐந்து இந்த்ரியங்கள் இவை. எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யும் இங்குண்டான வைஷ்ணவர்களை என்றுமாம். [மண்ணுள் இத்யாதி] - தனக்கு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே, அதிதுர்ப்பலனான என்னை விஷயமாகப் பெறுவதுக்குமேலே ரக்ஷகனான நீயும் விட்டால் எப்பாடு படுத்தா? [பண்ணுளாய் என்று தொடங்கி]-என்னுடைய சக்ஷுராதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தையும் ஆர்த்திமூலமான என்னுடைய உக்தியையும் உன்னாலல்லது செல்லாததான என்நிலைமையையும் அநுஸந்திப்பதும்செய்து நினைத்தது முடிக்கவல்லையுமாயிருக்கிற நீ வந்து, இந்த்ரியங்களாலுள்ள நலிவுதீர்த்து நான் உன்னைப் பெறும் விரகு சொல்லவேணும்.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கலிலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸந்நிஹிதனான நீ, முகந்தோன்றாநின்று ரக்ஷியாவிட்டால், அளவுடையாரையும் நலியும் இந்த்ரியங்கள் என்னை என்செய்யாது? சொல்லாய்! என்கிறார்.

விண்ணுளார் - பரமபதவாஸிகளாய்வைத்தே, பெருமாற்கு - ஸர்வாதிகனான உனக்கு, அடிமைசெய்வாரையும் - அடிமைசெய்வாரான வைநதேயாதிகளையும், மண்ணுள் - தன்னிலமான இந்த லோகத்திலே, செறும்-மேலிட்டுநலியக்கடவதான, இவை-இந்த, ஐம்புலன் - ஐந்துஇந்த்ரியங்களானவை, என்னை - இவற்றை வெல்லுகைக்கீடான

வலமில்லாதஎன்னை, பெற்றால்-பெற்றால், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நீயும் - (நியந்தாவான) நீயும், விட்டால் - கைவிட்டால், (அவை), என்-என், செய்யா - செய்யாதன? என் - (ஈடுபட்டுக்கூப்பிடுகிற) என்னுடைய, பண் - ஆர்த்தஸ்வரத்துக்கு, உள் ஆய்-உட்பாடனாய், கவி தன் - ஸ்வராச்ரயமான ஶப்தஸந்தர்ப்பத்துக்கு, உள் ஆய் - ப்ரதிபாத்யனாய், பத்தியின் - (அதுக்கடியான) ப்ராவண்யத்துக்கு, உள்ளாய் - விஷயபூதனாய், (அவ்வளவன்றியே), பரம் - (ஸர்வமுமுடனக்கு விதேயமாம்படி) ஸர்வாதிகனாய், ஈசனே - நியந்தாவாய், (நியாம்யங்களில் தனித்தனியே "ஏகஸ்தஷிதிஷ்டந், ஈநவிதிஷ்டந்" என்கிற படியே),கண் - கண்ணோடு, உளாய்-, நெஞ்சு - நெஞ்சோடு, உளாய்-, சொல் - வாகிந்த்ரியத்தோடுவாசியற, உளாய் - உள்ளே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவனே, வந்து-, (என்கண்ணெதிரிலேயும்படி), ஒன்று - ஒருவார்த்தை, சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும். சொல்லாயே யென்று - வந்து சொல்லுகிறிலையென்றுபொருளாய், விட்டபடியை யுபபாதிக்கதாகவுமாம். என்செய்யாவென்று - அநாயகவிஷயத்தில் குறும்பரைப்போலே அழித்தேவிடுமென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அளவுடையாரையும் நலியவல்ல இந்த்ரியங்கள், நீ கைவிட்டால் துர்வலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார். [விண்ணுளார் இத்யாதி] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கு அவர்களோடேகூட அடிமைசெய்யவாசியுடையாரையும் விஷயங்களிலேமூட்டி நலியும்இந்த்ரியங்கள் இவை. விரக்தனான விஶ்வாமித்ரனையும், கைங்கர்யருசியுடைய மஹாராஜரையுங்கூட நலிந்ததிறே. விண்ணுளாரைப், "ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிறவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்" என்று இங்கேயிலுள்ள, எனக்கு என்னபண்ணும் இந்த்ரியங்கள்: பெரிய திருவடி, "ப்ராட்டியாரையும் தேவரையும் நான் வஹித்தேன்" என்றானிறே. [மண்ணுள்] - தம் நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே. [என்னைப்பெற்றால்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற என்னைப்பெற்றால். [என் செய்யா] - இந்த்ரியங்கள் அளவுடையாரையும் அகப்படுத்த வல்லவை: அவை, அகப்படுத்த வேண்டாதே மேல்விழுமவன் நான்: ஆனால், எல்லாம் படுத்தாவோ? [நீயும்விட்டால்] - இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்கவல்ல நீயும் உபேக்ஷித்தால் எல்லாவற்றையும் படுத்தாவோ? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் அறியாதிருக்கிறாயல்லையே! [கவிதன்னுளாய்] - அவ்வார்த்திக்கு ஆஶ்ரயமான உக்திகளைத் திருக்கிறாயல்லையே! [பத்தியினுள்ளாய்] - இத்தைச் சொல்லுவிக்கிற ஆற்றாமையை அறியாதிருக்கிறாயல்லையே! [பரமீசனே] - இந்த்ரியங்களுக்கும் ஈசனே! என்னைப்போலே அபரதனாய்த்தான் இருக்கிறாயோ? [கண்ணுளாய்] - அஸந்நிஹிதனல்லை. [நெஞ்சுளாய்] - ஹ்ருதிஸ்திதன். [சொல்லுளாய்] - கவிதன்னுளாய் என்று பாஹ்யேந்த்ரியங்களிற்றை; இது வாகிந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிறது. [வந்து - ஒன்று சொல்லாய்] - அர்ஜுனனுக்குப்போலே வந்து "மாஶுச:" என்று சொல்லவேணும்.

ஈடு - ஆறும்பாட்டு. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ இந்த்ரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—விண்ணுளார் இத்யாதி. "மற்றுநீயும்விட்டால்" என்னுமளவும் ப்ரகாஶிதவதாரிகை - அளவுடையாரையும் இத்யாதி.

[விண்ணுளார்பெருமாற்குஇத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும சேறும். [பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்சேறும்]- ஒக்கப்பிறந்துஇளையபெருமாளைப்போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும் சேறும். திருவடியையுமகப்பட "எனக்கு" என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஸுமுகனென்கிற ஸாப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலேசென்றுகிட்ட, பெரியதிருவடி ஓடிச்சென்று,"எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!" என்று வெறுத்து, "தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வஹித்துக்கொண்டு திரிந்தேன்: நான் என்பெற்றேன்?" என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாவமிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஹிப்பதானாற்போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுக்களாய்க்கைங்கர்யத்திலே யவகாஹித்திருக்கக்கடவரானவர்களையும் நெருக்கக்கடவ இந்த்ரியங்களிவை. ஒரு விஸ்வாமித்ர ஸௌபரீவாதிகளைக் கண்டோமிறே. ஜ்ஞாநாதிகனான விஸ்வாமித்ரன் அகப்பட ஒருவிஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே; பெருமாளுக்குப்பரிவரான மஹாராஜர்,பெருமாளை மின்னுக்கும்இடிக்கும்இரையாகவிட்டு வைத்து நாலுமாஸம் இந்த்ரியபரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலரிறே. [மண்ணுள இத்யாதி] - இவர்தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதே தான்? இவற்றுக்குத்தந்நிலமாவது; நான் இவையிருந்தஇடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொடு நிற்கவல்லேனொருவனாவது; இங்ஙனேயிருக்கிற என்னைப் பெற்றால் இவை என்பண்ணா? [மற்றுநீயும்விட்டால்] - எல்லாரும்விட்டு, விழுந்துபுரிக்கும் பூமியான நீயும் விட்டால். ரக்ஷகனான நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை வென்றாற்போலே நானும் இந்த்ரியங்களை வெல்லேனோ? "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்

"அடிமைசெய்வார்" என்று - முமுக்ஷுக்களாக அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. நித்யஸூரிகளாக அர்த்தாந்தரம் - பெருமாற்கு இத்யாதி. இவ்விடத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்வர்களோ? என்ன - ஒக்க இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரபந்நாவாஹம் - விண்ணுளாராய் இத்யாதி: அவதாரதசையில் இந்த்ரியங்கள் பாதிக்க இடமுண்டோ? என்ன திருவடியையும் இத்யாதி. விவரணம் - ஸுமுகன் இத்யாதி. "அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரை இந்த்ரியங்கள் பாதிக்கும்" என்னலாமோ? என்ன - இதிறே இத்யாதி. அகாமவஸ்யாக்கும் இது கூடுமோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி. அதாவது ஸாவனையென்றபடி. ப்ரதமார்த்தவிவரணம - அன்றிக்கே அயர்வறும் இத்யாதி. முமுக்ஷுக்கள் இந்த்ரியவஸ்யரான இடமுண்டோ? என்ன - ஒருவிஸ்வாமித்ர இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகன் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'ஜ்ஞாநாதிகனான' என்றவிடத்திலே - "வைஸ்வாமித்ர ... விஷயாஸக்த" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'நெடுங்காலம்' என்றவிடத்திலே - "பூர்ணம் வர்ஷசதம் ..." என்றது, அநுஸந்தேயம். "மண்ணுள" என்றதுக்கு ஸாமர்த்யம் - இவர்தாம் இத்யாதி. "மண்ணுள்" என்கையாலே - முன்பு விண்ணுளாரென்று தோற்றுகிறது. "மண்ணுளென்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாமர்த்யம், ஸ்பதார்த்தமாதல் - இவற்றுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். "மற்றும்" - அதுக்குமேலே யென்றபடி. எல்லாரும விட்டென்றது - "ஸர்வத்ர" இத்யாதிப்படியே: எல்லாரும் விட்டாலுமென்றபடி. விழுந்து புரிக்கும் பூமியானவென்றது விட்டதடியாக மேல்விழுந்து புரிக்கும பூமியானவென்றபடி. நான் விடாவிடில் நீர் செய்கிறதென்? என்ன - ரக்ஷகனான இத்யாதி அவன் கைவிட்டால் இந்த்ரியங்களை வெல்ல அரிதோ? என்ன - தஸ்யாஹம் இத்யாதி. நிதாநஸூக்ஷ்மம்ட்டே. 'ஹநூம'

[illegible]'' (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்) என்றானிறே. காற்றை ஓரிடத்திலே கட்டிவைக்கிலிறே மனஸ்ஸை நியமிக்கலாவது? ''இந்த்ரியஜயம் அரிது' என்று சொல்லுகிறாயாகில் நம்பக்கலிலே மனஸ்ஸை வை'' என்றருளிச்செய்த நீயும் விட்டால். ''நான்விட்டிலேன்! உம்மை விடாக்கையாவதென்?'' என்றான்; ஆகில், நீ அஸந்நிஹிதனோயோ அஶக்தனோயோ நான் இழக்கிறது? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. [கவிதன்னுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தி [illegible] மான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. [பத்தியினுள்ளாய்] - இப்படி சொல்லுவிக்கிற ஆற்றாமை யறியாதிருக்கிறாயல்லையே. [பரமீசனே] - உனக்கு முடியாததொன்று உண்டாயிருக்கிறாயல்லையே. உன் ஶேஷித்வம் ஏறிப்பாயாத இடமுண்டோ? (இந்த்ரியங்களுக்கு ஈசனே) - இது கிடக்கிடு; நீதான் முன்பே செய்யாததொன்று உண்டோ? என்கிறார். ''ஆனால் நான் செய்யவேண்டுவதில்லையே'' என்றான்; நானும் நீ செய்த அம்ஶத்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன்; நீ செய்யாத அம்ஶத்தையிறே சொல்லுகிறதென்கிறார்: [எண்கண்ணாய் [illegible] சுளாய் சொல்லுளாய்] - ஸர்வோபகரணங்களுக்கும் ஆதாரமானதுக்கு [illegible] விஷயமுண்டோ? * நெடியானேயென்று கிடப்பது, * உன்னை [illegible] வது, * எஞ்ஞானே என்பதாயிறே அவையிருப்பது. கவிதன்னுளாய் [illegible] லிற்று; சொல்லுளாயென்று - வாகிந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகைய [illegible] செய்யச்

ப்ர.— ஸ்ரீகாலஸோஷிதே, ''[illegible] ஹி க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்த்ருடம் | தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்''

[illegible] ப்ரமாதி பலவத்த்ருடம்'' [illegible] - [illegible] இத்யாதி. ''நீயும்'' என்றதுக்கு - 'எல்லாரும் விட்டு' இத்யாதி [illegible] அருளிச்செய்தது, பாவார்த்தம் - இந்த்ரியஜயம் இத்யாதி. '[illegible]'' என்றதைப்பற்ற [illegible] மநஸ்ஸை வை என்றது. மேலுக்கவதாரிகை - நான்விட்டிலேன் இத்யாதி '[பண்ணுளாய்]'' இத்யாதி பதத்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து - அஸந்நிஹிதனோயோ என்றது [illegible] என்றதைப் பற்ற - அஶக்தனோயோ என்றது. ஸந்நிஹிதத்வ ஶக்தித்வங்களைப் பதங்களிலே [illegible] கிறார் - பண்ணுளாய் இத்யாதி. ''பண்ணுளாய்'' இத்யாதி [illegible] அருளிச்செய்கிறார் - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் இத்யாதி [illegible] இத்யாதிகள் [illegible] கிறாயல்லையே' என்கையாலே [illegible]. ''பரமீசனே'' என்றபதத்தாலே - ஶக்தித்வத்தை [illegible] இத்யாதி. ''பர'' என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸர்வஶேஷித்வம் இத்யாதி. '[illegible]'' இத்யாதிகளை [illegible]. இது கிடக்கிடு இத்யாதி. முன்பேயென்றது - * முதலைச் [illegible]. '[illegible]'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து [illegible] நானும் இத்யாதி. [illegible] இத்யாதிவாக்யம் ''கண்ணாய் [illegible] நீசெய்த' இத்யாதி [illegible] ''ஒன்றுசொல்லாய்'' என்றதுக்கு [illegible]. '[illegible]'' இத்யாதி-'செய்த அம்ஶம்'. '[illegible] ஒன்றுசொல்லாய்'' என்றது '[illegible]'. '[illegible]' என்றது. செவிமுதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று [illegible] - ஸர்வோபகரணங்களுக்கும் என்கிறார். ஸர்வகாரணங்களுக்கும் விஷயம் அவனாயிருக்குமோ? என்ன - நெடியானே இத்யாதி. ''ஆகில் நீ'' என்கிறவாக்யம் - ''ஒன்றுசொல்லாய்'' என்கிறபதத்துக்கு அர்த்தமென்று [illegible], பதம் வந்தவிடத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆகில் நம்மை இத்யாதி. மேலே ''பண்ணுளாய்'' இத்யாதிகளைய

சொல்லுகிறதேன்? என்ன, [வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே] - எனக்காக நாலடி நடந்துவந்து, நீ யஞ்சாதே கொள் என்று - என்னை, ''மாஶுச:'' (மாஸுச:) என்னவேணும். ''உன் ஸத்பாவத்தில் எனக்குஅதிஶங்கை உண்டோ? என்கண் காணவந்து ஒன்றுசொல்லுகையன்றோ எனக்குத்தேட்டம்''? என்கிறார். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாதஓரைவர்வன்கயவரை
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லையேல்
அன்றுதேவரசுரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி ஓர்
குன்றம்வைத்தஎந்தாய்! கொடியேன்பருகுஇன்னமுதே!

ஆ (ஒன்றுசொல்லி.) - இப்படி இந்த விஷயங்கள் உமக்கு வஶ்யமாகில், இவற்றில் ப்ரவணமாகாதபடி உபாயமுடைய இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கமாட்டீரோ? என்னில்; அம்ருதமதனே ப்ரக்ராந்தரான தேவர்களுக்குங்கூட உன்னையொழிய தந்தாம் க்ஷமராயிற்றிலர்; அவ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமுமாய் அதிபலமுமாய் பரஹிம்ஸைகருசிகளுமாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களை, உன்னுடைய க்ருபையையொழிய நான் எங்ஙனே ஜயிக்கும்படி? ஆதலால், உன்னுடைய க்ருபையாலே நீ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகமான பாபத்தைப்போக்கி, நிரவதிகபோக்யபூதனான உன்னை எனக்குப்புஜிக்கத் தந்தருளினாற்போலே, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே நீயே இந்தக்கரணஸம்பந்தத்தைப்போக்கி உன்திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஐ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்தால், அதிபலமான இந்த்ரியங்களை என்னால் வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்று என்று தொடங்கி] - ஒன்றைச்சொல்லி ஒருவழியில்லாத அதிபலமாய்த்தனித்தனியே ப்ரபலரான ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் நீ உன்க்ருபையாலேவென்று தாராயாகில் வெல்ல உபாயமில்லை [அன்று தேவாசுரர்வாங்க] - தேவர்களும் அசுரர்களும் வலிக்க. அவர்கள் பட்டாலே கைவாங்க என்றுமாம். [அலைஎன்று தொடங்கி]- அலைகையாலே கலங்கு ப்ரிதான கடலிலே வாஸுகியைச்சுற்றி மந்தரபர்வதத்தை வைத்த என் நாயனுமாய், தேவர்களைப்போலே நீ தந்தமைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிஶய போக்யனுமானவனே.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர்க்கு அருந்தொழில்செய்தும் அபேக்ஷிதந் தலைக்கட்டும்படியான உன்னுடைய க்ருபையில்லையாகில், ப்ரபலமான இந்த்ரியங்களை என்று வெல்லக்கடவேன்? என்கிறார்.

அன்று - (நித்யஸ்வஸ்ரூபையாலே உன்னை ஸமாஶ்ரயிக்க) அன்று, தேவர் - தேவர்களும், அசுரர் - (அவர்களோடே அப்ருதார்த்தமாக ஸங்கதரான) அசுரர்களும்,

---

துகளும் - ஸ்ரீஹிதத்வத்தைப் பற்ற விவக்ஷித்தருளிச்செய்து, நீயும் உளையாயிருக்க நானிழப்பதே என்று ஸத்பாவ விவக்ஷயா ஸாவாந்தரம் - உன்ஸத்பாவத்தில் இத்யாதி. 'விண்ணுளார்' இத்யாரப்ய, 'என்னைப்பெற்றால - மற்று நீயும்விட்டால் - எனசெய்யாய்? பண்ணுவாய்' என்றுதொடங்கி, 'வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே' இத்யந்வய: (சு)

வாங்க - வலிக்கும்படியாக, அலை - அலையெறிகிற, கடல் - கடலிலே, அரவம் - வாசுகி யென்கிற பாம்பை, அளாவி - சுற்றி, ஓர் - அத்விதீயமான, குன்றம் - மந்தரபர்வதத்தை, வைத்த - அலையாமல் நாட்டின உபகாரகத்வத்தைக் காட்டி, எந்தாய் - எனக்கு ஸ்வாமி யானவனாய், கொடியேன் - அவர்களைப்போலே அம்ருதத்தில் பர்யவஸியாதே, ("உன்னையே புஜிக்கவேணும்" என்னும்) கொடுமையையுடைய நான், பருகு - பருகு கைக்கு, இன்னமுதே - நித்யபோக்யமாயிருக்கிறவனே! உன் - உன்னுடைய, திருவருள் - நிரவுக்ரஹத்தை, இல்லையேல் - இல்லையாகில், ஒன்று - ஒரு விஷயத்தைத் தேடித்தா வென்று, சொல்லி - , (அதுபெற்று அநுபவிக்குந் தனையும்), ஒருத்திணில் - ஒருபடிப்பட, நிறகிலாத - நில்லாதே, ஓர் - ஒன்றுக்கொன்று சேராச்சேர்த்தியாய்த் தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரமான, ஐவர் - இந்த்ரியங்களாகிற, வன் - ப்ரபலராய், கயவரை - பழகியும முகமறியாத கயவரை, யான் - ஸ்வயம் அஶக்தனான நான், (முன்புமாட்டாதவொருநான்), (மேலும்), என்று - என்று, வெல்கிற்பன் - வெல்லவல்லேனாவேன்?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்தால் அதிப்ரபலமான இந்த்ரியங்களை என்னால்வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்றுசொல்லியொருத்திணில் நிற்கிலாத] - ஒருவிஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கைப்புகுருந்தனையும் அதிலே நிலையில்லாத. ஒருத்து-ஒருமைப்பாடு. [ஓர்ஐவர்] - ஒருவர்நினைத்ததை ஒருவர்நினையாதே தனித்தனியே ப்ரயோஜகராயிருக்கை. [வன்கயவரை] - வன்மையாலேகாரியம் கொள்ளக்கடவராய், கயவராய்-பலராய், முகம் பழகப்பழக வேறுபடுவராகை. [என்றுயான் வெல்கிற்பன்] - என்று நான் இவற்றை வென்று தலைக்கட்டக்கடவேன். [உன்திருவருள் இல்லையேல்] - உன்னருள் பெற்றேனாகில், நானும் இவற்றைவென்று தலைக்கட்டேனோ? உன்னருள் பெறுகையாலே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவென்றிலனோ? மஹாராஜர் உன்னை அண்டைகொண்டு வாலியை நிரஸித்திலரோ? [அன்றுதேவர்இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் உன்னருளாலே ஸ்வாமிநதம பெற்றிலர்களோ? [அன்று] ஆபூர்வகால ஸாபேக்ஷரான அன்று. [தேவர் அசுரர்வாங்க] - தேவர்களும் அசுரர்களும் வங்கதராய்க் கடல்கடையப்புக்கு இளைத்துக் கைவாங்க என்னுதல்; வாங்கல் என்று - வலித்தலாய், அவர்கள்கடைந்தாராய்த் தலைக்கட்டும்படி என்னுதல். [அலைகடல்] - க்ஷோபித மான கடலிலே. [அரவமளாவி] - வாஸுகியைச்சுற்றி. [ஓர்குன்றம்வைத்த] அத்விதீய மானமலையை வைத்தநொய்ப்பம் அம்ருதம் பொருந்தனையும் தானே இரியும்படியாகவாயிற்று. [எந்தாய்] - அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! [கொடியேன் பருகுஇன்னமுதே] - தேவர்களைப்போலே நித்யதத்தைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! தேவர்களைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே த்ருப்தனாகப்பெற்றிலேன். தோளும் தோள்மாலையுமாய்க் கடலைக்கடைகிற போதை அழகாயிற்று, இவர்க்கு அம்ருதம். இவருடைய அமுதம் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு நீஉபேக்ஷித்தால், அதிப்ரபலமான இந்த்ரியங்களை என்னாலே வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு — ஒன்றுசொல்லி இத்யாதி. "உன்திருவருளில்லையேல் - வன்கயவரை - ஓர்ஐவரை - என்றுயான் வெல்கிற்பன்" என்ற பதங்களைப்பற்ற அவதாரிகை - நீஉபேக்ஷித்தால் இத்யாதி.

[ஒன்றுசொல்லி] - ‘‘ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே’’ (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) என்பாரைப்பற்றிப் பயங்கெட்டிருக்கிறேனோ? அங்ஙனேயாகில், ‘‘ஏதத் வ்ரதம் மம’’ (ஏதத் வ்ரதம் மம) என்றதுவும் தப்பாதிறே. [ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாத] - ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கீடான ஓரர்த்திலே நிற்கக்கடவதல்லாத. ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, அது அநுபவிக்குந்தனையும் ஓரிடத்திலேநில்லாத. ஒருத்து - ஒருமைப்பாடு. [ஓரைவர்] - இப்படியிருப்பார் அநேகர். [வன்கயவரை] - பழகப்பழக நிர்வ்ருணரானவர்களை. [என்றுயான்வெல்கிற்பன்] - ‘‘இன்றல்லவாகில் நாளைவெல்லுகிறேன், தானே வென்று வருகிறேன்’’ என்றிருக்கிறேயோ? [உன்திருவருளில்லையேல்] - அவன் ப்ரஸாதமுண்டாகில் ஜயிக்கவுமாமாகாதே. ‘‘அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி எறிந்தேனைம் புலன்கள்’’ என்னக்கடவதிறே. உன்னை யண்டைகொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதநனை வெல்லுமன்றன்றே, நான் இந்த்ரியங்களை வெல்லுவது. க்ருஷ்ணனையாஸ்ரயித்து அர்ஜுநன் ஸத்ருக்களைஜயித்தானிறே: ‘‘க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவா:.’’ (க்ருஷ்ணாஸ்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:க்ருஷ்ணநாதாஸ்சபாண்டவா:.) [அன்றுதேவரசுரர்வாங்க] - நம்மருள்பெற்று வென்றாருண்டோ? என்ன; துர்வாஸஸ்ஸாபத்தினன்று உன்ப்ரஸாதம்பெற்றன்றே தேவர்கள் கடலைக்கடைந்தது? தேவர்களும் அசுரர்களும் கைவாங்கக் கடைந்தானென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வலித்தலாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானென்னுதல். [அலைகடல் இத்யாதி] - பெரிய அலையையுடைத்தானகடலிலே, ஒரு † சித்வஸ்துவான வாசுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணாததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக்கொண்டு, அத்தை வாசுகியையிட்டுச்சுற்றிவைத்த நொய்ப்பம் எல்லார்க்கும் கடையலாம்படியிருக்கை: நமக்கும் கடையப்போம்படியாயிருக்கை. [எந்தாய்] - தாமும் ஒரு ப்ரயோஜநம்பெறப் பார்க்

‘‘ஒன்றுசொல்லி யொருத்தினில் நிற்கிலாத’’ என்றதுக்கு ஹார்த்தஸாவம் - ராமோத்விர் இத்யாதி. ‘‘தத் ப்ரூஹி வசநம் தேவி ராஜ்ஞோ யதபிகாங்க்ஷிதம் | கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே’’ இதி அயோத்யாகாண்டே. [கயவர்] அவர்களைப் பற்றினால் பயம் கெட்டிருக்கலாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அங்ஙனேயாகில் இத்யாதி அங்ஙனேயாகில் என்றது - இரண்டாம்வார்த்தை இல்லையென்றாராகில் என்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருவார்த்தையை இத்யாதி விவரணம் - ஒருவிஷயத்தை இத்யாதி. ‘‘ஓர்’’ என்று - அத்விதீயத்வம் ஆவது - ஒருவர்நினைத்தத்தை யொருவர் நினையாதே தனித்தனியே ப்ரதாநரா யிருக்கை * வன்மைசகர்த்தம் - பழகப்பழக இத்யாதி. கயவர் - நிர்வ்ருணர்: வலரென்றுமாம். ‘‘என்றுயான்வெல்கிற்பன’’ என்றதுக்கு ஸாவம் - இன்றல்லவாகில் இத்யாதி. ஒருநாளும் வெல்லமுடியாதென்று கருத்து. வ்யதிரேகஸித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ப்ரஸாதம் இத்யாதி. அவன ப்ரஸாதமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோ? என்ன - அருளென்னும் இத்யாதி. அருளாகிற அழகிய புகரையுடைய வாளை உருவிவீசினேன் ஐம்புலன்களை யென்றபடி. திருமொழி, ஆறாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி, நாலாம்பாட்டு: ‘‘பிறிந்தேன்’’ இத்யாதி. ‘‘உன் திருவருளில்லையேல் - என்று யான்வெல்கிற்பன்’’ என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உன்னை யண்டை இத்யாதி. அவனை யண்டைகொண்டே ஜயித்தார்களோ? என்ன - க்ருஷ்ணனை இத்யாதி உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணாஸ்ரயா இத்யாதி ‘‘அன்றுதேவர்’’ இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - நம்மருள் இத்யாதி. ‘‘அன்று’’ - ‘துர்வாஸஸ்ஸாபத்தின் அன்று. நொய்ப்பம் - நேர்ப்பு. ‘எல்லார்க்கும்’ என்றதுக்குஸாவம் - நமக்கும் இத்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகக் கடைந்ததுக்குத் தோற்று, ‘‘எந்தாய்’’ என்பானென்? என்ன - தாமும்ஒரு இத்யாதி அதாவது -

† விக்ரமாத்ரமான என்று பாடாந்தரம்,

கிறு ராகையாலே அது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. [கொடியேன்பருகுஇன்னமுதே] - கடைக்தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டியிருக்க, ''அட்டதொழியச்சுட்டதுகொவோ'' என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்னமுதெனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவரையும்மயக்கநீவைத்த
† முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து என்னையுன்
சின்னமுந்திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவேயருளெனக்கு
என்னம்மா! என்கண்ணா! இமையோர்தம்குலமுதலே!

ஆ.—(இன்னமுதென) - அநுபவவேளையில் அம்ருதோபமமாய், விபாகே நிரயஹேதுத்வேந விஷோபமமாய், தவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபவைஶ்வர்ய யாதாத்ம்ய விஷயஶேமுஷீகரான சப்தாதிகளையுங்கூட மோஹிப்பிக்கும்படி பண்ணவல்ல விஷயங்களை உன்னாலே நிர்மிதமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை ஸமூலகாஷகஷிதமாக்கி, அயர்வறு மமரர்கள் பரிஷத்திலே என்னைவாக்கி, ப்ராக்ருதவிஷய விமுகமாம்படி ஸபூர்வகமாக, உன்னுடைய சங்கசக்ரகதா சார்ங்காதி அஸங்க்யேய திவ்யசிஹ்னங்களையும், அவற்றாலே அலங்க்ருதமான திருமேனியையுமே சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவேயருள் எனக்கு ஸ்வாமிந்! ஆஶ்ரிதவத்ஸலனே! என்று ஸர்வேஶ்வரனைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களினால் உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படியாம்படி அருளவேணுமென்கிறார் [இன்னமுது என்றுதொடங்கி.]- அநுபவவேளையிலே தோற்றி ப்ரபலமான ஶப்தாதி விஷயங்களானவை என்னை இளைத்துமுடியாமைக்கு கெடுக்கைக்கடியாக நீ பண்ணிவைத்த பழையதான இவ்வியவஸ்தையை அடியோடு நிஶ்ஶேஷமாகவிடுவித்து. [உன் சின்னமும் என்று தொடங்கி]-என் ஸ்வாமி! ஆஶ்ரிதவத்ஸலனே! அயர்வறுமமரர்களை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமாபோலே என்னை உன் திரு

ஆஶ்ரிதரிலேயொருவர் அர்த்தித்தகார்யம் செய்தால் அல்லாதார அர்த்தித்தகார்யமும் செய்யவேண்டுகையாலே, தாம் அர்த்தித்தகாரியமும் செய்யும் என்று அறுதியிட்டு- அவர்களுக்குச்செய்தது தம்பேறாயிருக்கும்' என்றபடி. ''இன்னமுதே'' என்றதைக் கடாக்ஷித்து, ''கொடியேன்'' என்றதுக்கர்த்தம் - கடைந்தத்தை இதயாதி. அர்த்தாந்தரம் - நீசெய்தது இத்யாதி. அதாவது-உனக்குத் த்ருப்தனாகாதே ''காணவேணும்'' என்னும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றபடி. அட்டதொழியச் சுட்டது கொடுவோ என்றது - தன் பிள்ளையையறுத்து உடலைச்சமைத்துத் திருவமுதுசெய்யப்புக்கவிடத்திலே பொகட்டு உடல்மாம்சத்தை விருந்திட்ட சிறுத்தொண்டனைப்பார்த்து, அவன் பக்ஷஸ்ஶேஷமாகத்தமாக, ''அட்டமாம்சமிருக்கச் சுட்டமுதத்தைக்கொடுவோ'' என்று ருத்ரன் சொன்னது. அன்று 'தேவர்' என்றுதொடங்கி, 'இன்னமுதே - ஒன்றுசொல்லி' என்றுதொடங்கி, 'வன்பயனை - உன்திருவருளில்லையேல் - என்று யான் வெக்கிற்பன்' இத்யாதி. (அ)

---

† 'முன்னை' என்பதும் பாடம்.

வடிவையும் திருவாழி முதலான திவ்யசிஹ்நங்களையும் நிரந்தரமாகச் சிந்தித்துஏத்திக் கைதொழும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு விஷயேந்த்ரியங்களை வென்று உன்னுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களை அநுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

என் - எனக்கு, அம்மா - நிருபாதிகஸ்வாமியாய், (அந்தஸம்பந்தமடியாக), என் கண்ணா - உன் ஸௌலப்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், இமையோர்தம் குலம் - நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு, முதலே - ஸத்தாதிஹேதுபூதனானவனே! ஓர் - அத்விதீயமான, ஐவர் - ஐந்திந்த்ரியங்களாலே, இன் - இனிய, அமுது - அம்ருதம், என - என்னும்படி போக்யமாய், தோன்றி - ப்ரகாசித்து, யாவரையும் - எத்தனையேனும் அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளையும், மயக்க - மோஹிப்பிக்கைக்காக, நீ - (ஸர்வசக்தியான) நீ, வைத்த-(உண்டாக்கி)வைத்த, முன்னம்-அநாதிஸித்தமாய், மாயம் - அஜ்ஞாநவர்த்தகமாகையாலே மாயாசப்தவாச்யமான விஷயங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், முழு - முழுக்க, வேர் - வேர், அரிந்து - அறுத்து, என்னை-ஸம்ஸாரபீதனான என்னை, உன் - உன்னுடைய, சின்னமும் - அஸாதாரணசிஹ்நமான சங்கசக்ராதிகளையும், திரு - அவற்றால் அலங்க்ருதமான, மூர்த்தியும் - விக்ரஹத்தையும், சிந்தித்து - நெஞ்சாலே நினைத்து, ஏத்தி - வாக்காலே ஸ்துதித்து, கை - கையாலே, தொழ-தொழும்படியாக, எனக்கே - எனக்கென்ன விசேஷித்து, அருள் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும். "ஐவரையும், மாயமெல்லாவற்றையும்" என்று - எண்ணுகவுமாம்; மாயமென்று - சப்தாதிஸஹிதையான ப்ரக்ருதியாகவுமாம்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படிபண்ணி அருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத் தோன்றி] - முகப்பிலே நிரதிசய போக்யம்போலே தோன்றி. "அக்ரேऽம்ருதமிவ" என்னும்படியே, விபாகத்தில் இருக்குமிருப்பு உபக்ரமத்திலே தோன்றிற்றில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. வாயிலிட்டால் ரஸித்து, அநந்தரம் முடிப்பன சிலவிஷங்களுண்டு; அதுபோலே ஆயிற்று. [ஓரைவர்]-தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதிகள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரையும் கலங்கப்பண்ணும்படியாக. [நீவைத்த] - ஸர்வசக்தியான நீவைத்த. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக் கார்யத்தோடே கூட. [முழுவேர் அரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை] - ஸம்ஸாரபயபீதனான என்னை. [உன்சின்னமும்]-சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும். [திருமூர்த்தியும்] - அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும். [சிந்தித்து] - நெஞ்சாலே அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காதே வாயாலே பேசித்தொழுமிதுவே யாத்ரையாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே! [என்கண்ணா] - எனக்குவச்யனானவனே! [இமையோர்தம் குலமுதலே]-நித்யஸூரிகள் ஸமூஹத்தை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமவனே! நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமாபோலே, நானும் அடிமை செய்யும்படிபண்ணியருளவேணும்என்கை. ஒரு விபூதிக்காகத் தாயும் தந்தையுமாய் அவர்கள் சிந்தித்து ஏத்தித்தொழும்படி அருளிக்கொண்டிருக்கிறவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மநோ வாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத்தோன்றி]-விபாகத்தில்ஷலிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாங்கிடீர். 'அக்ரே அம்ருதோபமம்'(அக்ரேம்ருதோபமம்)இறே; பரிணாமத்தில் விஷமிறே. விபாகத்தில் ஷலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாநியுமாய், மேல் நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனே யொருதன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோடொக்கும். அகவாயில் தர்மருசியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, வாயாலே அநுகூலம்போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும்அவனும். [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான ஶப்தாதிவிஷயங்கள் ஐந்தும். [யாவரையும்மயக்க] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரோடு, அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவுகெடுக்கும்படிக்கீடாக. [நீவைத்த] - ஸர்வஶக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, "அதிலே ஒருபோக்யதை யுண்டு" என்று ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். [முழுவேரரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை]-ஸம்ஸாரபயபீதனான என்னை. செய்தஅம்ஶத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிறே அவன். "ஜ்ஞாநலாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டியிருக்குமிறே இவர்க்கு. [உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும்] - "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கம்" என்றும், "அரவிந்தலோசனன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, திவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருஶமான திருமேனியையும். [சிந்தித்து இத்யாதி]-இவற்றை நெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத்திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்குஅருளவேணும். வாயாலே யொன்றுசொல்லாநிற்க, நெஞ்சு வேறேயொன்று

எட்டாம்பாட்டு.—இன்னமுது இத்யாதி. "மாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து. சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவே யருள்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்ப்ரக்ருதி இத்யாதி.

இனிய அம்ருதமாயென்றதே, "இனிய அம்ருதமென்னலாம்படி தோன்றி" யென்கையாலே. ஆபாத ப்ரதீதியிலே யம்ருதமாய் விபாகத்தில் அநர்த்தமென்னுமிடம் ஸித்திக்கிறதிறே; இத்தைச் சொல்லி, விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - விபாகத்தில் இத்யாதி. முன்னே இன்னமுதெனத்தோன்றுமோ? என்ன - அக்ரேம்ருதோபமம் இத்யாதி. "விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத்தத் அக்ரே அம்ருதோபமம் । பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்" இதி கீதாஸு அஷ்டாதஶே(ஈ.அ). விவரணம்-விபாகத்தில் இத்யாதி இனிமைக்கர்த்தம்-பழியும் இத்யாதி. விபாகத்தில் விஷமாய் உபக்ரமத்தில் அம்ருதமாயிருக்குமது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்குள்ள ஸ்வபாவ மென்னுமத்தை ஸித்தர்சநமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. எப்படி யொக்குமென்ன, த்ருதராஷ்ட்ரன்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அகவாயில் இத்யாதி. அப்படியே இவையும் முகப்பிலின்னமுதாய் அநந்தரம் விநாசமாக்குமென்றபடி. ப்ரபலமாய் அதவாஅத்விதீயமான என்றபடி. "யாவரையும்" என்ற ஶப்தார்த்தம் - க்ஷுத்ரரான இத்யாதி. ப்ரஹ்மா இந்த்ரியவஶ்யனானானோ? என்ன - தன்னாலே இத்யாதி. "முழுவேர" - வேர் முழுகவென்றபடி. "முழுவேரரிந்து கைதொழவேயருள்" என்று அர்த்திக்கிறதென்? ஸர்வஜ்ஞனாகி

நினைத்தல்; ''உனக்குசேஷம்''என்று வேறேயோரிடத்தே தொழில்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத்தாய்போல் பரிவனானவனே! இச்சப்தம் வசிக்கிறபடி:—அம்மே என்கிறதிலே ஸம்போதநவசநமாகையாலும் சேதநனைச்சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் 'அம்மா' என்றுகிடக்கிறது. [என்கண்ணா] - அந்தப்பரிவை அர்த்தக்ரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர்தங்குலமுதலே] - ஒருநாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப்பாடு ஒருவனுக்குஉண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? 'என்னம்மா' இத்யாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், ''ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது''என்று க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து என்னைநோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர் தமக்காகச்செய்ததென்றிருப்பரே. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒருநாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த நீ, அத்தை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டேன்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

குலமுதலடுந்தீவினைக் கொடுவன்குழியினில்வீழ்க்குமைவரை
வலமுதல்கெடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்
நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவெனப் பொருள்
பலமுதல்படைத்தாய்! என்கண்ணா! என்பரஞ்சுடரே!

ஆ.—(குலமுதல்.) - ஸங்கல்பமாத்ர பரிகல்பித நிகிலபுவந ததந்தர்வர்த்தி ஸகலசராசர ஜந்துஜாதனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதீர்ய ப்ரணதஜந பரித்ராண தத்விரோதி நிரஸநைக ஹோமனாயிருந்த நீ, ஸாந்வயமத்விநாஶகர துஷ்க்ருதாதிகோர துராரோஹ அமாவ்ருத்தநிபதந ஹேதுபூதமான பஞ்சேந்த்ரியங்களினுடைய

யானே? என்ன - செய்தவும்சத்தே இத்யாதி. விவரணம் - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி- "கை தொழவே" என்கிறவிவகாரார்த்தம் - வாயர்லே இத்யாதி. அதாவது - கரணத்ரயமும் உன்பக்கலிலே யாகவேணும் என்றபடி. 'இச்சப்தம்வசிக்கிறபடி' என்றதுக்குக்கருத்து:—தாயாரை ஸம்போதிக்குமிடத்தில, ''அம்மே'' என்று ஸம்போதிக்க வேண்டியிருக்க, ''அம்மா'' என்று ஸம்போதிக்கிறது புருஷனைத் தாயாராக ஸம்போதிக்கையாலே, ''அம்மா'' என்ற ஆகாரமேற்று விளியாயிருக்கிறதென்றபடி. ஆகாரம்ஏற்றுவிளியாவது-ஏகாரஸ்தாநத்திலே ஆகாரம்ஆதேசமாயேறி, ''அம்மா''என்று ஸம்போதித்துஅழைக்கையாயிருக்கை என்றபடி. ஏற்றென்றது-ஆதேசம். விளி-அழைக்கை. அந்தப்பரிவை - தாய்போலேபரிவனான ஆகாரத்தை என்றபடி. அர்த்தக்ரியாகாரி - அநுஷ்டாநபர்யந்தம். அவர்கள் அநேகராகையாலே செய்தோமென்ன - அநேகர் இத்யாதி. ''அம்மா'' என்றதுக்குக் கீழ் பரிவனாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - எனக்குஸ்வாமியாய் என்று. அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, ''என்கண்ணா'' என்கிறதென்? என்ன - அவதாரம் இத்யாதி. ''இமையோர்தங்குலமுதலே - சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவேயருள் எனக்கு'' என்று அந்வயமுகேநாவும்- மநோவாக்காயங்கள் இத்யாதி. 'என்னம்மா' என்று தொடங்கி, 'குலமுதலே - இன்னமுதனே' இத்யாரப்ய, 'என்னுடைய - முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து - உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவே - எனக்கு அருள்' இதியந்வயம். 'என்னே' என்றவிடத்தில், ஐகாரம் - அவ்யயமாய், என்னுடைய என்றபடி. (அ)

வலத்தை ஸஹேதுகமாகக்கெடுக்கையாகிற என்னுடைய அகிலஹிதத்தைச் செய்தருள வேணும் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸாநுபந்தமாக முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[குலமென்று தொடங்கி]-குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான மஹாபாபங்களை விளைப்பனவுமாய் துஷ்பரிஹாரமாய்ப் புக்காரைத் தப்பக்கவில்லின்றும் போகாதபடி பிடிக்கவற்றான ஶப்தாதி விஷயங்களிலே புகத்தள்ளும் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும். [வலம் என்று தொடங்கி] - பலத்தை முதலிலே கெடுக்கும் ப்ரஸாதங்களையே பண்ணியருளவேணும். [நிலமுதல் என்றுதொடங்கி] - ஸம்ருதிதொடக்கமாக மற்றும் எல்லா லோகங்களுக்கும் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து எனக்குஸவ்யனாய் நிரதிஶயபோக்யனுமானவனே! இனைத்தது செய்யவல்லையாய் எனக்கு உபகாரகனுமான நீ என்னுடைய இந்த்ரியபாதையைப் போக்கி அருளவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாய் எனக்குஸவ்யனாய் போக்யனான நீ, விஷயங்களிலே தள்ளும் இந்த்ரியபலத்தை உன்மூலனம்பண்ணும்படி ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிறார்.

நிலம் - பூமி, முதல் - முதலாக, இனி - மற்றும், எவ்வுலகுக்கும் - எல்லா லோகங்களுக்கும், நிற்பனசெல்வனவென - ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான, பொருள் - பதார்த்தங்கள், பல - பலவற்றையும், முதல் - ப்ரதமத்திலே, படைத்தாய் - படைத்தவனாய், என்கண்ணா - (ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக) க்ருஷ்ணனாயவதரித்து ஸௌலப்யத்தை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனாய், என் - எனக்கு ஸவ்யனுமாய், பாஞ்சுடரே - நிரதிஶயதேஜஸ்ஸுயுக்தமான வடிவையுடையவனே! குலம் - வம்ஶத்தை, முதல் - மூலச்சேதத்தோடே, அடும் - அதஃபதிக்கும்படி முடிக்கவல்ல, தீ - தாபகரமான, வினை - பாபத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமாம், கொடு - கொடுமையை யுடைத்தான, வன் - வலியவிஷயங்களாகிற, [கரையேறவொண்ணாத], குழியினில் - படுகுழியிலே, வீழ்க்கும் - தள்ளக்கடவதான, ஐவரை - ஐந்து இந்த்ரியங்களை, வலமுதல் - ஸ்வபலமூலமான தர்ப்பத்தோடே, கெடுக்கும், வரமே - ப்ரஸாதபலத்தையே, தந்தருள்வாய் - தந்தருளவேணும். வலமென்று - ப்ரபலமான ப்ரஸாதத்தை லக்ஷித்தல்; வரமென்று - ஆநுகூல்யமாய், ப்ரஸாதந்தானுதல்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாநுபந்தமாகமுடிக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத்தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதொழியவேணும் என்கிறார்.

[குலமுதல் அடும்] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றானை. ஒருவன் செய்தபாபம் அவனளவிற்போகாது, குலமாக முடிக்கும். [தீவினை] - இப்படிப்பட்ட மஹாபாபங்களை விளைக்கவற்றாய், கொடிதாய் - துஷ்பரிஹாரமாய். [வன்குழி]-வலிய குழி. புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஶப்தாதிகளிலே. [வீழ்க்குமைவரை] - புகத்தள்ளும் ஶ்ரோத்ராதிகளை. “நஹ்யஸ்ய ஶ்ரோத்ரவிஷயே வஶமுபயாதி கஸ்ய ! ஶ்ரோத்ராதிஷு ஸஜ்ஜதே ஸர்வமஹீபதே” என்று மஹாபலன் ராவண

னுக்குச் சொன்னானிறே. [வலமுதல் இத்யாதி] - இந்த்ரியங்களுடைய பலத்தை வாஸனையோடே போக்கவல்லேனும்படி ப்ரஸாதங்களைப்பண்ணி அருளவேணும். [நில முதல் இத்யாதி] - பூமிதொடக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமான பின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணா என்பரஞ்சுடரே] - எனக்கு ஸவ்யனாய் நிரதிஶயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வஶக்தியாய் எனக்குஸவ்யனாய் போக்யனுமான நீயே என் இந்த்ரியபாதையைப் போக்கியருளவேணும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளூர் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணவேணு மென்கிறார்.

[குலமுதல்இத்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன்தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய், கொடியதாய் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வன்குழியாய் - வலியதாய், கால் வாங்கவொண்ணாதபடியான ஶப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந்த்ரியங்களை. ''நஹி யத்விஷயே பஹ்வாயேஷு கர்மஸு | மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:'' (நஹிதர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷுகர்மஸு | மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தேபுத்திமந்தோபவத்விதாஃ) 'செய்யக்கடவதல்லாததாய், சோல்லுகிற பலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், வம்ஶங்களை முதலற முடிக்கக்கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வராய்ப் புத்திமாக்களா யிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண்! என்றானிறே' மால்யவான், ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய பலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவதான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங்ஙனே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்யாதி.] - நீ, ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்குஆர் துணைப்படச்செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமன்றோ? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும்இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பேயுண்டாக்கினாய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணா, என்பரஞ்சுடரே!] - அப்படிப்போதுவான ரக்ஷ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—குலமுதல் இத்யாதி. ''வரமேதந்தருள்கண்டாய்'' என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - விஷயங்களிலே இத்யாதி.

''கொடு'' என்றதுக்கர்த்தம் - அநுபவித்துமுடியவொண்ணாதபடியாய் என்று. ''விஷய ப்ராவண்யம் குலமாக நசிப்பிக்கும்''என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நஹியத்ம இத்யாதி. 'நஹி யத்விஷயே பஹ்வாயேஷு கர்மஸு | மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:'' இதி ராவணம்ப்ரதி மால்யவான். இதுக்கர்த்தம் - செய்யக்கடவது இத்யாதி.

இதுக்கு - மூலகாதிஷு என்கிறதிலே நோக்கு. வலம் - பலம். முதலிலேயென்றது - முதலிலே வாராதபடி யென்றபடி. ''வரம்'' - ப்ரஸாதத்தை. மேலுக்கவதாரிகை - நம்மாலே இத்யாதி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் இத்யாதி. ஸாரார்த்தம்- ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் இத்யாதி. ''இனி'' என்றதுக்கர்த்தம் - மற்றுமிப்படி என்றது. ''பல - பொருள்''

ணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஸுலபனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒருநாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னையொருவனையும் அநுபவிப்பித்தவனே! அழிந்தஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதுக்கொருகுறையாகம்பண்ணுகை யரிதோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

என்பரஞ்சுடரே! என்றுன்னையலற்றி உன்னிணைத்தாமரைகட்கு
அன்புருகிநிற்குமதுநிற்கச்சுமடுதந்தாய்
வன்பரங்களெடுத்து ஐவர்திசைதிசைவலித்தெற்றுகின்றனர்
முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ!

ஆ.—(என்பரஞ்சுடரே.) - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதத்தை முடிப்பானொருவனுமாய் முடிக்கவல்லானொருவனுமாயிருக்கச்செய்தே, உன்னுடைய கல்யாணகுணஜநித நிரதிஶய ப்ரீதியாலே அப்ராக்ருதிக்கதனைக்கொண்டு, 'என்பரஞ்சுடரே!' என்று உன்னையலற்றி உன்திருவடிகளிலுள்ள ப்ரேமாதிஶயத்தாலே சிதிலமாயுருகி நிற்கையாகிற என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையொழிய, விஷயாநுபவோபகரணமான ப்ரக்ருதியை எனக்குத்தந்தாய்; 'இந்த ப்ராக்ருதப்ராசுர்யமான இந்த்ரியங்கள் துர்ப்பரமான விஷயபாரங்களையெடுத்து ப்ரதிதிஶம் ஆகர்ஷித்து என்னை வ்யஸனிப்பிக்கின்றனவிடாய்' என்று எம்பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.— பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவங்களுக்குப் பாங்கான உடம்பை எனக்குத்தந்தாய்; அதுவேஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி என்னை நலியாநின்றன. அவற்றைப்பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தராய் மஹாத்வநியோடு கூப்பிடுகிறார்.

[என்பரஞ்சுடரே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்துக் கூப்பிட்டு ஸ்ப்ருஹணீயமான உன்திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே ஶிதிலனாய்நிற்கையாகிற இப்புருஷார்த்தத்தை ஒழிய இந்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான ஶரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்கள் என்றுதொடங்கி] - துர்ப்பரங்களான விஷயபாரங்களைச் சுமந்து ஐந்து இந்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்து எற்றுகின்றன. ஆஶ்ரிதாபேக்ஷித பூரணதக்ஷனானவனேயோ! இந்த்ரியங்களை சேதநரைப்போலே பேசுவானென்? என்னில்; சிலசேதநர்வேணும் என்றுகோலி வ்யாபிக்குமாபோலே வ்யாபகமாகையால்.

என்றன்வயிப்பது. "என்பரஞ்சுடரே" என்றதுக்கர்த்தம் - வடிவழகை இத்யாதி. "பரஞ்சுடர்" என்று விசேஷித்து,"என்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஒருநாடாக இத்யாதி. "பரம்" என்கையாலே - பரமபதவிக்ரஹமென்று ஸித்தம். "சிலமுதல்" இத்யாதியின் மூன்றினுடைய தாத்பர்யவிவரணம் - அழிந்த இத்யாதி. யத்வா, உம்முடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்குகை அரிதானாலும் என்ன - அழிந்த இத்யாதி என்று த்ருதீயதாத்பர்யமாதல். உத்தரார்த்தத்துக்கு தாத்பர்யம், பூர்வார்த்தத்துக்கு தாத்பர்யம் அர்த்தவ்யயப்ரகாரம். (க)

ப.—அநந்தரம், கடலைக்கடைந்து ஸாரமான அம்ருதத்தைக்கொண்ட ஸ்வாமியான நீ, நிரதிசயஸாரமான உன்னுடைய அநுபவம் நிற்க, விஷயபாரங்களையெடுத்து இந்த்ரியங்கள் நலியும்படியான சுமைபொறுக்கும் சரீரத்தைத்தந்தாய் என்கிறார்.

முன்-முற்காலத்திலே, பரவை - பரந்தஸமுத்ரத்தை, கடைந்து - கடைந்து, அமுதம் - (அதின்ஸாரபூதமான) அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்டு (தேவாதிகளுக்கு) உபகரித்த, மூர்த்தி - ஸ்வாமித்வத்தையுடையவனே! என் - எனக்கு, பரஞ்சுடரே - நிரதிசயமான உஜ்ஜ்வல போக்யமே! என்று-என்று, உன்னை-உன்னைநோக்கி, அலற்றி-ப்ராவண்யத்தாலே அக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு, உன் - உன்னுடைய, இணை - பரஸ்பர ஸத்ருசமான, தாமரைகட்கு - திருவடிகளிரண்டுக்குமாக, அன்பு - ப்ரேமத்தாலே, உருகி - த்ரவீபூதனாய், நிற்கும் - நிற்கிற, அது - அந்தநிரதிசயஸாரபூதமான ஆகாரம், நிற்க-, சுமடு-பாரஸஹமான சரீரமாகிற சும்மாட்டை, தந்தாய் - தந்தாய்; (அதடியாக), வன்-ப்ரபலமான, பரங்கள் - விஷயபரங்களை, எடுத்து-, ஐவர் - ஐந்திந்த்ரியங்களானவை, திசைதிசை - ஸ்வாபிமதமானதிக்குக்களிலே, வலித்து - இழுத்து, எற்றுகின்றனர் - பீடியாநின்றன. ஓ - ஓ! இதென்ன அநர்த்தமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

[என்பரஞ்சுடரே இத்யாதி] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே என்று என்னைக்குறித்து அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு, அந்யோந்யம் ஒப்பாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான உன்திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தாலே சிதிலனாய்நிற்கும் அந்தபுருஷார்த்தத்தை ஒழிய. [சுமடுதந்தாய்] - இந்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான சரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியைவாங்கி சும்மாட்டைக் கொடுத்து வழிக்கரையிலேநிறுத்தினால் கண்டார் எல்லாரும் சுமை ஏற்றுமாபோலேயிறே இந்த்ரியங்கள். இந்த்ரியவர்ச்யதைக்கு ஈடான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். [வன்பரங்கள் இத்யாதி]- நீ தந்த ப்ரக்ருதியோட்டை கர்மபந்தமே ஹேதுவாக துர்வஹமான விஷயங்களைச்சுமத்தி ஐந்துஇந்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்துநலியாநின்றன. முன் கடலைக்கடைந்து, ஆச்ரிதர் அபேக்ஷைமுடிக்க க்ஷமனான நாயனேயோ! கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கித் தேவர்களுக்குக்கொடுத்து அஸுரவர்க்கங்களைப் பறக்க அடித்தாற்போலே, இந்த்ரியவச்யதையையும் பாறவடித்துத்தரவல்லையே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத்தந்தாய்; அதுவேஹேதுவாக ஐந்துஇந்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—என்பரஞ்சுடர் இத்யாதி. "சுமடுதந்தாய், எற்றுகின்றனர், அமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-அடிமைக்குவிரோதியாய்இத்யாதி. "அலற்றி" என்றதுக்குஅர்த்தம் - அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு என்று.

[என்பரஞ்சுடரித்யாதி] - எனக்கு உன்வடிவழகைக்காட்டி உபகரிக்குமவனே யென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. [உன்னிணைத் தாமரையித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்றுஒப்பாயிருப்பன இரண்டுசெவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன்திருவடிகளில் போக்யதையை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய்நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கடவது. [அதுநிற்கச்சுமடுதந்தாய்] - ஸ்வரூபமிதுவாயிருக்க, உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டக்கடவதான ஶரீரத்தைத்தந்தாய்; உன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயாகில் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியைவாங்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலேநின்றால், அடியறியாதார்சுமை யெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதநுபவத்துக்கு ஈடாகக்கொடுத்த ஶரீரம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட்டது. சுமடு - சும்மாடு. ஶரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். [வன்பரங்களித்யாதி] - "அப்ராப்தவிஷயத்திலே போனேன்" என்றோ நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான் சுமவேனோ? வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்த சுமையை யெடுத்தி. [ஐவர்] - அவர்கள்தான் ஒருவரிருவராகில் நான்ஆற்றேனோ? [திசை திசை வலித்து] - இத்தனைவரும் ஒருதிக்கிலே போகவிழுத்தார்களாகில்தான் மேலாப்போகேனோ? [எற்றுகின்றனா] - உடையவனாகிலிறே போக்குவிட்டு கலிவது? (எற்றுகை-ப்ரஹரிக்கை.) ஒருதுர்பலன் தலையிலே அதிபாரத்தையெடுத்திச் சுற்றும்நின்று தந்தாம் வழியேயிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேடுமோபோலேகாணும் இவையும். [முன்பரவையித்யாதி] - கடலைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தைவாங்கி, ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்குங்கூடக் கொடுக்கக்கடவ மஹாபாஹுவையுடையவனே! என்னுடைய இந்த்ரியங்களைப் பாறவடித்துப்போகட்டு, கடல்கடைந்தபோதை ஒப்பனையோடேகூடினவடிவைக் காட்டவல்லையே! (௧௦)

"விவிக்தாஜைஶதலாவஞ்ஜுஷ்" இத்யாதிப்படியே ஸம்மையதுஷ்விக்கைக் கன்றோ தந்ததென்ன - உன்னையநுபவிக்கைக்கு இத்யாதி. "அதுநிற்கசுமடுதந்தாய்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. 'அடியறியாதார்' - ராஜபுத்ரனென்றறியாதார் என்றபடி. "வன்பரங்கள்" என்றதுக்குவாஸனை-அப்ராப்த இத்யாதி. விவரணம்-பொறுக்கலாம் இத்யாதி ஶப்தார்த்தம்-வலிய இத்யாதி. பாரத்துக்கு வன்மையாவதேதென்ன - கனத்த இத்யாதி. பாரத்தையென்றதுஶப்தாதிகளை. "எற்றுகின்றனர்" என்ற வுக்தமார்த்தம் - உடையவனாகில் இத்யாதி. "திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் -ஒருதுர்பலன் இத்யாதி."பரவைகடைந்தமுதங் கொண்டமூர்த்தியோ" என்றதுக்குபாவம் - கடலை இத்யாதி. "மூர்த்தி" - வடிவு. மூர்த்தி ஶப்தம், திருக்கைகளுக்கு உபலக்ஷணமென்று கருத்து. "எற்றுகின்றனர்" என்றதின் பாவத்தைக்காட்டி, "மூர்த்தி" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - என்னுடைய இத்யாதி. 'சுமடுதந்தாய் என்னுமளவும் க்ரமத்திலேசொல்லி, 'முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தி, ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்; ஓ' என்றந்வயம். அத்தைப்பரிஹரித்தருளவேணுமென்று கூட்டிக்கொள்வது. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

கொண்டமூர்த்திஓர்மூவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்அப்
புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும்
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலும்பகலே.

ஆ.—(கொண்டமூர்த்தி.) குணத்ரயாஶ்ரய த்ரிமூர்த்திரூபேண நிகிலஜகத் ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரஹேதுபூதனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீரார்ணவே ஶயானனாய், புண்டரீகஸத்ருஶமான திருநாபியையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய வாத்ஸல்ய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்குத் தோற்று அநந்யார்ஹஶேஷபூதரானவர்களுடைய தொண்டர்தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் அந்தகுணங்களையே தமக்குப்பற்றாசாகக்கொண்டு கூப்பிட்ட இத்திருவாய்மொழியில் ஸாவனையுள்ளபடி அறியக்கண்டு பாடுவாருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தஹேதுகமான பாபம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போமென்கிறார்.

ஒ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்குவரும் நலிவு போம் என்கிறார்.

[கொண்ட என்றுதொடங்கி] - குணாநுரூபமான வடிவையுடைய மூவருமாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய். [அப்புண்டரீகம் என்று தொடங்கி] - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திருநாபியையுடைய ஏகார்ணவஶாயியான எம்பெருமானுக்கே. [கண்டுபாட] - அநுஸந்தித்துப்பாட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அர்த்தத்தோடே ப்ரீதியுக்தராய்ப் பாடுவார்க்கு ஸர்வபாபங்களும் போமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

குணங்கள் - (ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபமான) குணங்களை, கொண்ட-, மூர்த்தி- (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ர) மூர்த்திகளையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயரான, மூவர் - (காரணபுருஷர்கள்) மூவரும், ஆய்-, படைத்து-(ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய்ப்) படைத்து, அளித்து - (ஸ்வாவதாரமான விஷ்ணுரூபியாய்) ரக்ஷித்து, கெடுக்கும் - (ருத்ராந்தர்யாமியாய்) ஸம்ஹரிக்குமவனாய், அ-இதுக்கெல்லாம் மூலமாகப்ரமாணஸித்தமான, புண்டரீகம் - புண்டரீகத்தையுடைய, கொப்பூழ் - திருநாபியையுடையனாய்க்கொண்டு, புனல் - காரணஜலத்திலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளின, அப்பனுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு, தொண்டர் - ஸம்பந்திகளானாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தார்க்கு, தொண்டன் - ஶேஷபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கண்டு - அர்த்தாவலோகநம்பண்ணி, பாடவல்லார் - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடவல்லார்க்கு, கங்குலும் பகல் - அஹோராத்ராதிவிபாகமற ஸர்வகாலத்திலும், வினை - ஸகலதுஸ்ஸ்வப்ரதிவர்த்தக பாபம், போம்-. இது- ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, இந்த்ரியவஶ்யதைக்கு அடியான பாபம் போம் என்கிறார்.

[குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தி யோர்மூவராய்] - ஸத்வாதி குணாநுரூபமான வடிவையுடைய மூவராய். [படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்] - சதுர்முகாத்மாபியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்வேநரூபேண நின்று பரிபாலநம்பண்ணி, ருத்ராத்மாபியாய் ஸம்ஹரித்துச் செய்தருளுகிற. [அப்புண்டரீகக்கொப்பூழ் இத்யாதி] - ஜகத்காரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடேகூடின திருநாபியையுடைய ஏகார்ணவஶாயியான ஸர்வகாரணனுக்கே. [தொண்டர் இத்யாதி] - "நான், எனக்கு" என்னப்பண்ணும் இந்த்ரியவஶ்யதைக்கு அஞ்சி, ஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே தாழநிற்கிறார். [கண்பாடவல்லார்] - இதில்ஓடுகிற பாவத்தை அநுஸந்தித்துப் பாடவல்லார் என்றது. தம்முடைய ஓன்மையை அநுஸந்தித்தால் பாடவொண்ணாது என்றிருக்கிறார். [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - திவாராத்ரம் இந்த்ரியவஶ்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போமென்றதாய், திவாராத்ரம் அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியான பாபம்போம் என்றதாய்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்குவரும் நலிவுபோம் என்கிறார்.

[கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க்குணங்கள்] - குணங்கள் கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய் - ஸத்த்வாதிகுணாநுரூபமானவடிவையுடைய மூவராய். குணாநுகுணமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்தவ்யக்திதோறும் பர்யவஸிக்குமிறே. இரண்டில் ஜீவவ்யவதாநேநநின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. [படைத்து இத்யாதி] - ரஜோகுணத்தையுடையனைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனைக்கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வகுணத்தையுடையனைக்கொண்டு இவற்றையடைய ரக்ஷித்துக் கொண்டு நிற்கிறபடி. [அப்புண்டரீகம் இத்யாதி] - இவற்றையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்

நிகமம்.— கொண்ட இத்யாதி. "கண்பாடவல்லார், கங்குலும்பகல், வினைபோம்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ஸத்வாதி குணாநுரூபமான வடிவையுடைய அத்விதீயரான மூவரையென்ற ஸமுதாயார்த்தம். "படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்" என்ற - ஸாமாந்யேந சொன்னால், இன்னதுக்கு இன்னார் கர்த்தாவென்றறியும்படி யென்? என்ன-குணாநுகுணமான இத்யாதி. இங்கே, "ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்த்தந:" (ஸ்ரீ [illegible] 1,2, 24) இத்யாத்யநுஸந்தேயம். தானே மூவராகுமென்னில் இரண்டில் இத்யாதி. ஜீவவ்யவதாநேந நின்று - ஜீவனை யதிஷ்டித்து நின்றபடி. "குணாநுகுணம்" இத்யாதிக்கு விவரணம்-- ரஜோகுணத்தை இத்யாதி. "அ" என்றப்ரஸித்திக்கர்த்தம் - ஜகதுத்பத்தி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே -"அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந் விஶ்வம் புவநமதிஶ்ரிதம் | விஶ்வகர்மா ஹ்யஜநிஷ்ட தேவ:" (யஜுர்வே-காண்.4,ப்ர.6,ப.2.) என்றது அநுஸந்தேயம். அங்கு ஸ்ருதேரயமர்த்த:; அஜஸ்ய-ஜந்மாதிரஹிதஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய நாபாவதி-நாபௌ, ஏகம்-அர்ப்பிதம்-ஏகம் கமலமாவிர்ப்பூதமித்யர்த்த:; யஸ்மிந் - கமலே, இதம் விஶ்வம்புவநம் - இதம் ஸகலம் ஜகத், அதிஶ்ரிதம்-ஸமாஶ்ரிதம்; விஶ்வகர்மாதேவ:-ப்ரஹ்மா, அஜநிஷ்ட-ஜஜ்ஞே ப்ராதுர்பூதித்யர்த்த:. [illegible] புவநகாரணபூதப்ரஹ்மாதாரத்வாதுபபத்யதே. மஹாபாரதே-"அஜஸ்ய நாபாவத்யேகம் யஸ்மிந் விஶ்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | புஷ்கரம் புஷ்கராக்ஷஸ்ய [illegible]". "[illegible] ஶேஷாணாம் ஸம்ஹாகாரம் ப்ரஹ்மவேதமஹோதிதி: | யஸ்யாங்கமாஶ்ரிதோ [illegible] வடஜாதஹவஜ்ஜகத்" (விஷ்-பு,5,5,14) இத்யாதி ஸ்ம்ருதியும் அநுஸந்தேயம். [illegible] காரணம் - கார்யகாரணஸாவ,ஸ்த்யமென்னும்-அப்புண்டரீகம் இத்யாதி. "அப்புண்டரீகக்கொப்

காக ஏகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜகதுத்பத்தி காரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின உபகாரகனானவனுக்கே. அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமுஞ் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்டுவது: "[illegible]"(ப்ரஹ்மணஃபுத்ராயஜ்யேஷ்ட்டாயஶ்ரேஷ்ட்டாய) என்று மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையேவருமிறே. "நான்முகனைநாராயணன் படைத்தான்" என்றால், மற்றையவன்பிறப்பும் அநந்தரம் சொல்லுமிறே. இப்படி வேதவைதிகங்கள்சொல்லாநின்றதிறே. [தோண்டரித்யாதி]-விஷயங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அநுஸந்தித்த நெஞ்சாரல்தீர, ஶேஷத்வத்தினுடைய எல்லைநிலத்திலேபோய் நிற்கிறார்; தாபார்த்தன் மடுவிலே தாழவிழியுமாபோலே. [கண்டுபாடவல்லார்] - இவருடைய தசையையநுஸந்தித்தால் பாடப்போகாதாகாதேதான். [கண்டு] - நமக்குத்தஞ்சமேன்று அநுஸந்தித்து. [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - இரவுபகலில் வினை போம். (திவாராத்ரமிந்த்ரிய வஶ்யதைக்கு ஹேதுவானபாபம்போம்.) "இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு" என்கிறதுரிதம் போம்.

பூழ்" என்கிறஇத்தால் ப்ரஹ்மோத்பத்திசொலனால், ருத்ரோத்பத்தியும் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன. ஒருவனுக்கு இத்யாதி. இவ்வாத்தத்தை அபியுக்தோக்தியாலும் ஸ்தாபிப்பிக்கிறார் - நான்முகனை இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி. படைத்தான் - ஸ்ருஷ்டித்தான். தான்முகமாய் - தானேப்ரதானனாய், உத்தரார்த்தநிகமநம் - இப்படிவேத இத்யாதி. வைதிகங்களென்றது - "நான்முகனை" இத்யாதியான வைதிகவசநங்களென்றபடி. இப்போது ஶேஷத்வகாஷ்ட்டையை அநுஸந்திப்பானென்? என்ன - விஷயங்களையும் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தாபார்த்தன் இத்யாதி. "வல்லார்" என்றதுக்குபாவம் - இவருடைய இத்யாதி. இரவுபகலில் வினையாவதேதென்ன - இராப்பகல் இத்யாதி. "கண்டு" - இவருடைய தசையையநுஸந்தித்து. "வினை" - விஷயப்ராவண்யம், 'குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தியோர்மூவராய் - படைத்தளித்துக்கெடுக்குமவனாய், அப்புண்டரீகக்கொப்பூழையுடையனான புனர்பள்ளியப்பனுக்கே இத்யாரப்ய, பாடவல்லார்க்கு - கங்குலும்பகல் - வினைபோம்' இத்யந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தியிவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயனெனைநலிய - எண்ணுகின்றான்
என்றுநினைந்தோலமிட்டவின்புகழ்சேர்மாறனெனக்
குன்றிவிடுமேயவக்கங்குல்.

ஸ்ரீ:

இரண்டாந்திருவாய்மொழி - கங்குலும் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(கங்குலும்பகலும்.) - இப்படி திருவேங்கடமுடையானோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறாத வ்யஸநத்தாலும் தத்ஸம்ஶ்லேஷ ப்ரதிபந்தகப்ராக்ருத ஸம்பந்த வ்யஸநத்தாலும் அத்யந்தம் அவஸந்நராய் அவன் திருவடிகளைப்பூண்டுகொண்டு கூப்பிட்டு, பின்னையும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெறாமையாலே, "இனிக்கோயிலிலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று விழுந்தாலல்லது என்னுடைய க்லேஶம் போகாது" என்று பார்த்துப் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று விழுந்து அவரும் ஒரு கடாக்ஷம்பெறாமையாலே * மதியெல்லாம் உள்கலங்கி "எனக்குச்செல்லுகிற வ்யஸநமொன்றும் தெரிகிறதில்லை; சொல்ல க்ஷமனுமல்லேன்; பிரானே! என்னை என் செய்ய நினைத்தருளினாய்?" என்று, தாம் பெரியபெருமானை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற ப்ரகாரத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மோஹதஶாபந்நையாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு இவளிலும் அவஸந்நையாயிருந்த இவளுடைய திருத்தாயார், இவளுக்குச்செல்லுகிற தஶை சொல்ல நிலமல்லாமையாலே, இவளுடைய தஶையை பெரியபெருமாளுக்குக் காட்டி இவளுடைய வ்யஸநகார்யமான சேஷ்டிதங்களையுஞ்சொல்லி இவள் திறத்து என்செய்யநினைந்தருளினாயென்று பெரியபெருமானைநோக்கிக் கூப்பிடுகிற ப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேபுக்கு அடிமைசெய்தல்லது தரிக்கமாட்டாமை த்ருடமாக அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெறாதே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறதுக்கு மேலே, தமக்கு ஸம்ஶ்லேஷப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கின ஆழ்வார் "இவ்வாறு நீ நிலைய" என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலேசென்றுவிழ "இவரை என்னானே பரிஹரிப்போம்" என்று அவனும் சிந்தியாநிற்க, அத்தை அநுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே தம்மை ஒரு விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணி அருளிற்றிலனாகக்கொண்டு அத்யந்தம்அவஸந்நராய், தம்முடையதஶையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமாளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விஶ்லேஷித்தாள் ஒருபிராட்டி, விஶ்லேஷவ்யஸநத்தினுடைய முறுகுதலாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய, க்ஷணந்தோறும் இருந்து கண்ணநீர்கள் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலி யாய்க்கொண்டுதொழுதும், பரவஶையாய்மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவனுடைய அஶரண்யஶரண்யத்வாதிகுணங்களையும் அழகுகளையும் நினைத்தும், அவனுடையபேரையும் ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற அடைவு அன்றிக்கே அக்ரமமாக எல்லாதஶைகளுமுண்டாய்த் தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவளுடையதஶையை அநுஸந்தித்து மிகவும் அவஸந்நையான திருத்தாயார், பெரியபெருமாளுக்கு இவளுடைய அவஸ்தைகளை விண்ணப்பஞ் செய்து, இவள் திறத்துச்செய்தருள நினைத்தது என்? என்று அதிகருணை [illegible] மிகவும் கூப்பிடுகிறாள்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய அதிப்ரவ்ருத்தியை யநுஸந்தித்து ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர், "கன்னலேயமுதே" என்று கீழநுஸந்தித்தபோக்யதையாலே இந்த ஆர்த்தியோடேகூட அதிப்ராவண்யமும் நடந்து, ப்ராவண்யாநுரூபமான அநுபவம் லபியாமையாலே "அது ப்ரதிபந்தககார்யமிறே" என்று அநுஸந்தித்து, ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி யநுபவிப்பிக்கவேண்டும் யோக்யதைக்கீடான ப்ராப்யபூதனுடைய அநுபாவ்ய விக்ரஹயோகத்தையும், ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திவிசேஷத்தையும், ரக்ஷணப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையும், ஆஶ்ரிதாபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமான ஆயுதபூர்த்தியையும், ஸம்ரக்ஷணோபயுக்தமான ஸமுத்ரஶாயித்வத்தையும், அவதார தசையில் அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையும், ப்ரணயித்வாதிஶயத்தையும், ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஈஶ்வரத்வாதிஶயத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இப்படி ரக்ஷகனுமாய் போக்யனுமான அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி யநுபவிப்பிக்கிறிலன்" என்கிற ஆர்த்யதிஶயத்தாலே அதிக்ருதமான அநேகவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி அவஸந்நராய், அர்ச்சாவதாரஸுலபமான பெரியபெருமாளை நோக்கிப் பிறந்த அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே அப்ராக்ருதிங்கதரான ப்ரகாரத்தையநுஸந்தித்துப் பரிவரானவர்கள் இவருடைய தசையை அவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை நாயகரான பெரியபெருமாளோடு விஶ்லிஷ்டையான நாயகியினுடைய ஆர்த்யதிஶயத்தை யநுஸந்தித்து ஆற்றாளாய் நற்றாயானவள் தன்னாற்றாமையின் மிகுதியாலே அவரை புத்தியாலே அபரோக்ஷித்து இரங்கியுரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பிராட்டி புருஷகாரமாக ஶரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானதுக்குமேலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கினவர், "வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்" என்று திருவேங்கடமுடையான்வந்து சாய்ந்தருளின இடமாகையாலே "இவ்வார்த்தி தீரலாம்" என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேவிழ, அவரும் "முதலிலே தம்முடைய கார்யம் நமக்கே பரமென்று ஸமர்ப்பித்தாராகில் நாமும் அதுசெய்யக்கடவோமாய், இவரை இங்கேவைத்துக் கொள்ளக்கடவ கார்யமுங்கொண்டு க்ரமத்தாலே இவர் அபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்று ஆறியிருந்தோம்: இந்த்ரியவஶ்யராகாதபடி - பல்வாங்கின பாம்புபோலே தன்கார்யம் செய்யாதபடி - பண்ணி இங்கே தம்மை நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படி பண்ணினோம்: அந்தக்ரமத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே த்வரியாநின்றார்: இவரை எங்ஙனே பரிஹரிப்போம்?" என்று சிந்தித்தருளாநிற்க, அத்தை அநுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே, தம்மை விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்றிலர் என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமாளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விஶ்லேஷித்தாள் ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு, விழுவது எழுவதாய்க் கண்ணநீர் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாயும், பரவஶையாய் மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அஶரண்யஶரண்யத்வாதிகளை நினைத்தும், அவற்றைப்பேசியும், அக்ரமமாக எல்லா தசைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவள்தசையை அநுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்ட திருத்தாயார், ஏதேனும் தசையிலும் அத்தலையிலே அறிவித்துப்

பரிஹரிக்கும் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே இவளைப்போகட்டு
இப்படியே உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருந்தான் என்று
அதிகாருணத்வநியாகக் கூப்பிடுகிறாள்.

ஈடு.—*உண்ணிலாவியில்-*நமஶ்ஶப்தார்த்தம் பலவகையாலும், ''தொண்
டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்'' என்றுததீயஶேஷத்வ பர்யந்தமாக
வுள்ளபடி அநுஸந்தித்தாராயற்றது. * உலகமுண்டபெருவாயனில் - பெரிய பிராட்டியார்
முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேவிழுந்து ஶரணம்புக்கார்;
விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன்பக்
கலினின்றும் நம்மை யகற்றப்பார்த்தானாகாதே யென்றுகூப்பிட்டார் - *உண்ணிலாவி
யில். வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸாதநத்தைப்பற்றின
பின்பும் அதுஃபலியாவிட்டால் அவன்தன்னையே இன்னுதாய்க்கொண்டு கூப்பிடுமத்தனை
யிறே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் ஃபலியாதொழியாதொழிவானென்? என்னில்; அது
ஃபலியாநிற்க, க்ரமப்ராப்திபொறுக்கமாட்டாமல் படுகிறார்: ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞ
த்வத்துக்கும்அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவவேஷமிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப்
போலே†''[illegible]'' (தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்
டார், ருசிஅளவில்லாமையாலே. ஸம்ஸாரத்தினுடையதோஷத்தையும் அநுஸந்தித்து

கங்குலும்பகலும் ப்ரவேஶோ; 'உண்ணிலாவியில் நமஶ்ஶப்தார்த்தம்' என்றுதொடங்கி இவ்வாறாகச்
சதி: மூன்றினது, உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - த்வயத்தில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்
செய்தார்; உண்ணிலாவியில் உத்தரகண்டத்தில் நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்; இதில் -
ஸ்ரீமத்பதநாராயண பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். ''என்திருமகள்சேர் மார்பன்'' என்றதிலே -
* ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் ஸூசிதம். ''[illegible]'', என்ற -
பாடக்ரமாதஅர்த்தக்ரமஸ்யபலீயஸ்த்வாத்,ஸ்தோத்ரவ்ருத்த்யக்ரமங்கைகர்யம்ஸித்திக்கவேண்டுகை
யாலே, மூன்றாம, உண்ணிலாவியிலே - நமஶ்ஶப்தார்த்தம் சொல்லிற்றென்று. இப்பதிகத்தில், உத்தர
வாக்யஸ்த்தநமஸ்ஸில் ததீயஶேஷத்வம் சொல்லப்படாமையாலே, அதனை - இங்கே, ''தொண்டர்
தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்'' என்றசொல்லும் ஸித்தித்தஅவ்வாசல்ய முண்டு. ஆகையாலே,
உலகமுண்டபெருவாயனிலே, 'புகலொன்றில்லாவடியேன்'' என்று - ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்று;
உண்ணிலாவியில் - திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; கங்குலும்பகலிலே - திருமந்த்
ரத்தில் நாராயணபதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று சொல்லவேணுமென்று இரண்டாம் வாக்கி.
* கங்குலும்பகலில் - திருமந்த்ரத்தில் நாராயணசப்தார்த்தம்சொல்லுகிறபடி. பெய்வளை! என்
னில்; நாராயணபதத்தில் சதுர்த்யர்த்தம் - கைங்கர்யமுமாய், அதுதான் அநுபவஜந்ய ப்ரீதி
காரிதமாய், அவ்வநுபவந்தான் ப்ராவண்யகார்யமாய், அந்தப்ராவண்யத்தை இதிலே சொல்லுகை
யாலே. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்வதாக, மூன்று திருவாய்மொழிகளில் ப்ர
மேயங்களை யநுவதிக்கிறார் - உலகமுண்டஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஸாதநத்தை யநுஷ்டித்தவர்
கள் ஃபலஸித்திபர்யந்தம் ஆறியிருக்குமாபோலே யாறியிராமல் கூப்பிடுவானென்? என்ன - ஸாதநத
ரும்இத்யாதி. வ்யபிசாரம் - ஃபலாவ்யாப்தி. வ்யவதாநம் - காலவிளம்பம். ஸித்தஸாதநமாகையாலே
இரண்டுமில்லையென்றபடி. இப்படியிருக்கிற ப்ரபத்தி விஃபலமானதென்? என்கிற ஶங்கையை
யநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - இப்படி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, பொறுக்கமாட்டாமைக்கு ஹேது
வேதென்ன - ஈஶ்வரனுடைய இத்யாதி. ஆனாலும், பிராட்டியைப்போலே பார்த்திருக்கவொண்
ணாதோ என்ன - பிராட்டியைஇத்யாதி. ருசியளவில்லாமையை ஹேதுபூர்வகமாக விவரிக்கிறார்
ஸம்ஸாரத்தினுடையஇத்யாதி. இப்படி அலமாந்தில் நோவுபட்டதற்கு நீர்க்குதப்புண்டோ

† ராமா - ஸு - 39, 30.

எம்பெருமானுடைய குணோத்கர்ஷத்தையும்அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாதிறே. பகவத்விஷயம்அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; பகவத்லாபம்அறியவேண்டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று; அலாபத்தில் நோவுபடுக்கைக்கு இவரொருவருமேயுள்ளார். பட்டர், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் "ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசையறியாதே அவருடைய பாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம்என்சொல்லுகிறோம்?" என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர். அவனும், "இவர் நமக்கே பரமென்னுமிடம்அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர்காரியம்செய்யக்கடவதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றே? இவர் அங்குப்போய்அநுபவிக்கும் அநுபவம் இங்கேயிருந்தே குறைவற அநுபவியாநின்றாராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே' என்று இவர்பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடேயிற்பாடன்றே? இதில் காரியமென்?" என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப்போலே, "இவர்தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்" என்றிருந்தான். இவர் ஒருமுஹூர்த்தமிருக்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர், "நம்படியறிந்தானாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையில்லையாகில், இதுபொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங்கொள்ளத் தட்டேன்?" என்றிருந்தார். அவனும் "அது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங்கொள்ளவேணும்" என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ளவேணுமே, பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப்பலியாதொழிந்தது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்த மாத்ரமிறே. இனித்தான்அவனும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தில்நின்றும் வந்து தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் †"*ராஜ்ஞ:*" (ராஜ்ஞ்) என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தன்ஆற்றாமையோடே விழுந்து சரணம்புக்கு, "தேவர் மீண்டருள

என்ன - பகவத்விஷயம் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். இப்படியிருக்கிற இவருடைய ஆர்த்தியைப்ரகாசிப்பிக்கிற இத்திருவாய்மொழிக்கர்த்தம், கரைமேலேநிற்கிற அஸ்மதாதிகள் சொன்னால் விரஸமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் - பட்டர் இத்யாதி. ஈச்வரனதான் இவரை வைத்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன - அவனும் இத்யாதி. இவரிருந்தால் ஜகத்து திருந்துமோ? என்ன - இவரொருமுஹூர்த்தம் இத்யாதி. அத்தையறிந்த இவர் த்வரிக்கிறதென்? என்ன - இவர் நம்படி இத்யாதி. இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் - திருமழிசைப்பிரானைபோல்வார். அவனுக்கும் இதில் பொருந்துவாரையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன - அவனும் இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - தேசிகரை இத்யாதி. தேசிகரென்கிறது - ஸம்ஸாரதோஷமும் பகவத்வைலக்ஷண்யமும் நன்றாக அறிந்தவர்களென்றபடி. அதாவது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தியிருக்கும் அவர்களைத் திருத்தப்போது ஸம்ஸாரம் துஸ்ஸஹமாய்ப்படியான ப்ரேமமுடையாரைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேணும்; இப்படியன்றிக்கே, இதில் பொருந்துவாரைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டால் "தனக்கொன்றும் பிறர்க்கொன்றுமாய் இவன் சொல்லுகிறபடி யாரீர்!" என்று அவர்கள் இருந்தார்கள் என்று அவற்றுக்கருத்தென்றபடி. 'தேசிகரைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேணும்' என்றிருக்கிறது அறிந்திருக்க இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன- பண்ணின இத்யாதி. "பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத" இத்யாதிவாக்யோக்த சங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம்-இனித்தானவனும் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வைத்தானென்றபடி. கீழே "ஈச்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கும்" இத்யாதி

† *ராமா - அயோ.* 72, 24.

வேணும்'' என்ன ; பெருமாளும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அநேகத்தை இவ ஞுக்குச் சொல்லி, ''பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்ல; உன்னை ஸ்வதந்த்ர ஞக்கி வார்த்தைசொன்ஞரேதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப்பெற்று நீ போ'' என்று சொன்ஞற்போலே ; இவர் அபேக்ஷித்ததொழிய எதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் போகட்டுப் போகவல்லாஞெரு ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலேதான் நினைத்த போது கார்யம் செய்யக்கடவனுமா யிருக்குமிறே. ஸர்வஜ்ஞனவன் இவர்க்குறு கிற து:க்கமறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வசக்தித்வங்கொண்டு இவர்க்குஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணுதபடி இவருடைய சாவிசேஷமிருக்கிறபடி. இவர்தாமும் ''விண் ணுளார்பெருமானேயோ!'' என்றும் ''முன்பரவைகடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ!'' என்றும், ''பலமுதல்படைத்தாய்!'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது; அதில், பரத்வம் லோகாந்தர மாகையாலே, ''கிட்டப்பெற்றிலோம்'' என்ருறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலாந்தரமாகை யாலே, ''அக்காலத்தில்உதவப்பெற்றிலோம்'' என்ருறியிருக்கலாம். ''ஜகத்காரணத்வம் நம்மால்செய்யலாவதில்லை'' என்றுகொண்டு ஆறி யிருக்கலாம்;அவ்விழவுகளெல்லாம்தீரும்படி ஸந்நிதிபண்ணிக்கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேவிழுந்து தம்அபேக்ஷிதம்பெருவிட் டால் தரிக்கவொண்ணுதிறே. விஷயம்அஸந்நிஹிதமாதல், ஜ்ஞாநத்தில்கொத்தையுண் டாதல் செய்யிலிறே தரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன் மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கின்ருரன்றே. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவன்திருவடிகளிலே தமக்குநினைத்த பரிமாற்றம்பெருமையாலே தாமான தன்மைபோய் ஒருபிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய் அவ்வளவிலும் தமக்கு ஓடுகிற தசையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப்பெருதே, திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிமார் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம் தசையையுடையராகிருர்; திருத்தாயாரான ஸ்வஸாவம் விளைந்தபடி. எங்ஙனே? என்னில் ; கிண்ணகம்பெருகியோடாநின்ருல் இருகரையும்ஆறுகளாகப் பெருகிப்போகா நிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புகும்அம்சம்குறையாமல் போய்ப்புகுமாபோலேயாயிற்று, இவ

வாக்யவிவரணம்-ஸர்வஜ்ஞனவன் இத்யாதி. இவ்வளவும் உன்னிலாவியில் [illegible] இதற்கு-''கங்குலும்பகலோடே'' ஸங்கதி-இவர்தாமும்இத்யாதி. ஜகத்காரணமென்று [illegible] இவர் அசித் அவிசேஷிதராய்க்கிடக்க ஒருகாலவிசேஷத்திலே [illegible] செய்யுமதாகையாலே என்ற படி. இங்கு அபேக்ஷிதங்கிடையாவிட்டால் தரிக்கவொண்ணுமைக்கு ஹேதுவை [illegible] செய்கிருர் - விஷயம்இத்யாதி. ஜ்ஞாநத்திலென்றது - ஈஶ்வரஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளிலென்றபடி. [illegible] நீர்மையில்இத்யாதி.மேன்மையாவது - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிபூர்த்தி. இப்படி மேன்மை நீர்மைகளிரண் டும் குறைவற்றிருக்கிறவிடத்திலும் அபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே [illegible] ளிச்செய்கிருர் - இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி. பிராட்டிதசையும் திருத்தாயார்தசையும் ஏககாலத்திலேயுண்டாகில் இவருடைய ப்ராவண்யம் ஸங்குசிதமாகாதோ? என்கிற [illegible] த்தைப் பரிஹரிக்கிருர் - ஸம்ஶ்லேஷஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. திருத்தாயாரான ஸ்வஸாவம் விளைந்தபடியெங்ஙனே? என்றவாக்யம், 'விளைந்ததாகில் இவருடைய அநந்யபோக்யத்வத்துக்குக் குறைவு வாராதோ? என்னில்' என்ற அத்யாஹார்யம். மேல்பரிஹாராநுகுணமாக, அநந்யபோக்யத்வம்குறையாதிருக் கிறபடி என்று கூட்டுவது. ஆக, பரிஹாரம் - தாயாராயும் சொல்லலாம், அநந்யபோக்யத்துக்குக்

ருடைய "அதனிற்பெரிய வென்னவா" என்கிற அபிநிவேஶமிருக்கிறபடி; ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்டு உறவுமுறையாரடங்கலும் மோஹித்துக்கிடக்க; பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும் இவளுடையரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும்தஶையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலேவிழுந்து தங்கள்காரியம் தலைக்கட்டுங்குடி யாகையாலே, பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே இவளை யிட்டுவைத்துக்கொண்டிருந்து, "இவளழுவது, தொழுவது, மோஹிப்பது, ப்ரலாபிப்பது, அடைவுகெடப் பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்த்யையாயிருப்பது, இப்படி †அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள் திறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்?" என்று கூப்பீடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே. ஆண்டாள்ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு, "பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள்: இவ்விடையாட்டமொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதேன்?" என்ன, "ஸகவத்குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச்சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச்சமையக் கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு" என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப் போகவிட, வாசித்துச்சமைந்து பெருமாள்திருவடிகளிலே நிற்க, "ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாயீ!" என்று திருவுள்ளமாக, "'இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்களேன்னாநின்றார்கள்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "எல்லாம்செய்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமானார்; பிற்றைநாளே மன்னியைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அகளங்க ப்ரஹ்மராயர் அடையவளைந்தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே மதிள் போக்குகைக்காக இளையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்தைக்கேட்டருளி, "வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதேகோள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங் காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றிராதே, பெருமாள் செய்விக்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வுடலாங்காணும்" என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வஹரங்களையும் அவர்தலையிலேபோகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் ‡ திருமணத்தூணுக்குள்ளே போகட்டு, அவருடைய அஶரண்யஶரண்யத்வாதிகுணங்களை விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்றுகொண்டு, ஒருகாலநியதியாதல், ஒருதேஶநியதியாதல், அதிகாரிநியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய தஶையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே.

குறைத்தலில்லையென்றபடி இத்திருவாய்மொழியில் நாயகியினுடைய ஆர்த்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார்-இப்பெண்பிள்ளை இத்யாதி. "மயங்கும்" என்றத்தைப்பற்ற-மோஹித்து என்றது. பந்துககளடங்கலும் மோஹித்தார்களாகில் திருத்தாயார் உணர்ந்திருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்ன - பெருமாளிலும் இத்யாதி. "அழுந்தொழும்" என்றத்தைப்பற்ற-அழுவது இத்யாதி. "வெவ்வுயிர்க்கும்" என்றத்தைப்பற்ற - நெடுமூச்செறிவது என்றது. அவனைக்கேட்கிறதென்? தாங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதத்வயம் - ஆண்டாள் இத்யாதி. 'பெருமான் செய்விக்கிறார்' என்றவிடம் அபேக்ஷிதம். "பற்றிலார்பற்றநின்றானே" என்றத்தைப்பற்ற - அஶரண்யஶரண்யத்வாதி என்றது.

---

† 'ஆர்த்தி' என்று பாடாந்தரம். ‡ திருமணத்தூண் - ஆமோதஸ்தம்பம்: "மாலைமணத்தூணேபற்றிநின்று" என்ற பெருமாள் திருமொழியையுங் காண்க.

முதற்பாட்டு.

கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள்கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்குஞ்
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்புந்தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்
எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னுமிருநிலங்கைதுழாவிருக்குஞ்
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய்இவள்திறத்தென்செய்கின்றாயே.

ஆ.—உன்னைக் காணப்பெறாத விரஹவ்யஸநத்தாலே இவள் ராத்ரி விசேஷமின்றியே ஒருகாலும் நித்ரையானது எங்ஙனேயிருக்கும் என்றறியாள். உன்னைக் காண்கைக்காகப் பெருத்தாகவூறுகிற கண்ணநீராகிறகடலைத் தன்னுடைய ஆற்றாமையாலும் மௌக்த்யத்தாலும் தன்சிறுக்கைகளாலே இறையாநிற்கும். "கூராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்" என்று சொல்லத்தொடங்கி முழுச்சொல்ல க்ஷமையல்லாமே, அவ்விரப்புத் தோன்றும்படி கைகளாலே தொழாநிற்கும். தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்என்றுசொல்ல உத்யோகித்தமாத்ரத்திலே தளரும். என்னையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கின கண்களையுடைய உன்னைப்பிரிந்து, தீக்ஷ்ணமான விஷத்தைப் பாநம்பண்ணினாற்போலே ஒருபடியாலும் பொறுக்கமாட்டேனென்று சொல்லாநிற்கும். தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே, மஹீதலத்திலே விவேஷ்டநம் பண்ணாநிற்கும். "மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது இவளுக்காகவன்றோ? இவளுடைய தசையாயிருக்கிறபடி பார்த்தருளாய், பிரானே! இவள் திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய்?" என்கிறான்.

ஈ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய, பேசவொண்ணாதிருக்கிற தசையைப் பெரிய பெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள் திறத்துச்செய்தருளக்கடவது என்? என்கிறான்.

[கங்குலும்பகலும் என்று தொடங்கி] - உறங்குகைக்கு அடைத்த இரவோடு உறங்காமைக்கு அடைத்தபகலோடு வாசியின்றிக்கே நித்ரையென்று ஒருதத்த்வம் உண்டு என்று அறியாள். "இப்படி நோவுபடாநிற்க வாராதொழிவான்" என்று அத்யவஸித்து அவன்வந்தால் காண்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான கண்ணநீரை "கடலைக்கையாலே இறைக்க" என்று உபக்ரமிப்பாரைப்போலே கைகளாலே இறையாநிற்கும். "கூராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால் வாராய்" என்று சொல்லத்தொடங்கிச் சங்கு சக்கரங்கள் என்ற மாத்ரத்திலே இளைத்து, விடாய்த்தார் தண்ணீர் தண்ணீர் என்னுமாபோலே, தன் கருத்தைக்குறையும் அஞ்ஜலியாலே தெரிவியாநின்றாள். "திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்" என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து அத்தைச் சேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே மிகவும் தளராநின்றாள். இவ்வழகையுடைய உன்னைப் பிரிந்தால் தரிக்கமுடியுமோ என்னாநின்றாள். தன் ஆற்றாமையாலே இம்மஹாப்ருதிவியை எல்லாம் தன் கைகளாலே துழாவாநின்றாள். [செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கத்தாய்]. ஜலசரஸத்வங்களுங்கூட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களிக்கும்படியான கோயிலிலே உள்ளவனே! ஜலசரஸத்வங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாப்போலே உம்மையொழிய இவளுக்குச்செல்லாது என்றதாகவுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அநுஹாவ்யமான அஸாதாரண சிஹ்நங்களைச் சொல்லி 'இவளார்த்தையளாகநின்றாள்: இவளளவில்என்செய்ய நினைத்திருக்கிறீர்? என்கிறாள்.

கங்குலும் - (நாட்டார்உறங்கும்) கங்குலும், பகலும் - (ப்ரணயிநிகள்உறங்கும்) பகலும், கண் - கண்கள், துயில் - துயிலவேணுமென்று, அறியாள் - அறிவும் நடையாடுகிறிலள்; (இவள் கண்வட்டத்திலுறக்கம்வாராதபடி ஶோகாஶ்ருவெள்ளங்கொள்ளுகையாலே, கடலைக் கையிட்டிறைப்பாரைப் போலே), கண்ணநீர் - கண்ணநீரை, (மாற்றுவதாக), கைகளால் - கைகளாலே, இறைக்கும் - இறையாநிற்கும்; (இக்கண்ணநீர்க்கு இரங்கிவருமென்று நினைத்து அபேக்ஷைக்கீடாகக் * கூராராழிவெண்சங்கேந்திவரக்கூடுமாகையாலே), சங்குசக்கரங்கள் - சங்குசக்கரங்கள், என்று - என்று, (அவற்றைச் சொல்லி), கைகூப்பும் - வந்தால்பண்ணும் அஞ்சலியைப்பண்ணுநிற்கும்; (வந்தால் குளிர நோக்கும் கண்களை நினைத்து), தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண் - கண், என்றே - என்று சொல்லி, (அது பெறுமையாலே), தளரும் - தளராநிற்கும்; உன்னை - (இந்த ஆயுத ஶோபையையும் அவயவஶோபையையுமுடைய) உன்னை, விட்டு - விட்டு, எங்ஙனே - எங்ஙனே, தரிக்கேன் - தரிக்கக்கடவேன்? என்னும் - என்னும்; (தன்னார்த்தபதிஶயத்தாலே), இருநிலம் - பூமிப்பரப்படங்க, (அவன் காலாலே துழாவினவோபாதி, தான்), கை - கையாலே, துழா - துழாவி, இருக்கும் - (அதுக்கும் ஶக்தையன்றியே நிர்வ்யாபாரையாய்)இருக்கும்; செம் - இளமையாலே சிவந்தபுகரையுடைத்தான, கயல் - கயலானது, பாய் - உகளித்துப்பாய்கிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! இவள்திறத்து - இப்படி அதிஶயிதமான விகாரத்தையுடையளாய், (அந்த நீரைப்பிரிந்த கயல்போலே உன்னைப்பிரிந்து தரியாத இவளளவிலே) என் - எது, செய்கின்றாய் - செய்கிறாய்? இவ்வார்த்தியைத் தீர்க்க நினைக்கிறாயோ? அதிஶயிப்பிக்கநினைக்கிறாயோ? என்று கருத்து.

இ.— முதற்பாட்டில், பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கேஇருக்கிற இவள் தஶையை அவர்க்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்யக்கடவது என்? என்கிறாள்.

[கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்] - உறங்கக்கடவ இரவோடு, உறங்காமைக்குக்கண்ட பகலோடு வாசியற நித்ரை என்பதொன்று அறிகிறிலள். கண்துயிலாள் என்னாதே, அறியாள் என்கிறது - நித்ரையை அறிந்து "விரோதி" என்று கைவிட்ட இளையபெருமாளில் வாசி சொல்லுகிறது. இளையபெருமாளுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், ஜந்மத்தில் மெய்ப்பாட்டாலேபற்றி விடவேண்டிற்று; இவளுக்கு அதுவுமில்லை. நாட்டார் இரவு உறங்குவர்கள்: ப்ரணயிநிகள் பகல் உறங்குவர்கள்: இப்படி உபயவ்யாவ்ருத்தமாய், இரவும் பகலும் உறங்காதபடி ஆனாள். "ஸுநித்ரௌ ஸதாஸம்ஶ்ரயௌ" என்கிற உபமுடையபடியை இவள் உடையளானாள். [கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்]-கண்ணுறங்காமையாலேபோதுபோக்கிதாய், அதினாலேகண்ணநீர்வெள்ளமிடத்தொடங்கிற்று. "இவ்வாற்றாமையில் அவன் வாராதொழியான்" என்று அத்யவஸித்து, "வரும்போது காண்கைக்குக் கண்ணநீர் பகையாகவொண்ணாது" என்று அத்தைமாற்றப் பாராநின்றாள். கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்குவாரைப்போலே; இது என்ன ஸாஹஸம் என்கிறாள். * கடல்கொண்ட கண்ணீர் அருவிசெய்யாநிற்குமிறே. இவள் கண்ணும் கண்ணநீரும் தாயார்க்கு ஶோகாஶ்ரயமாயாயிற்று இருக்கிறது. "கிமேதஂ

நேத்ராஹ்ருஷ்டீ". இவள் "தர்மவிரோதீ" என்று மாற்றப்பார்க்கிறான் இத்தனை
[சங்குசக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்] - வந்துதோற்றும்படி "கூராழிவெண்சங்கேந்
திக்கொடியேன்பால் வாராய்" என்று சொல்லக்கருதி, முடியச்சொல்லமாட்டாமையாலே,
விடாய்த்தார் ஹஸ்தமுத்ரையாலே தண்ணீர்வேண்டுமோபோலே அஞ்ஜலியாலே குறையும்
தலைக்கட்டாநின்றாள். "இன்னாரென்று அறியேன்" என்று அறிவழிப்பனவும் இவை:
"செருவொண்சக்கரம் சங்கு" என்று அறியப்பண்ணுமவையும் இவை; "சங்குசக்கர
மென்று இயலாலோ?" என்று பிள்ளை திருநறையூர் அரையர். "வைஷ்ணவத்வத்துக்கும்
பொருள்கண்டிலோம்" என்ன; "இசையிலே நாக்கைவிட்டு இரண்டும் இசைந்த
கிடக்கையாலே, சொல்லிப்போருகிறபடியே 'சங்கு சக்கரங்கள்' என்ன அமையும்"
என்று ஆப்பான் நிர்ணயித்தார். [தாமரைக்கண் என்றே தளரும்] - இரண்டாழ்வார்க
ளளவும் வந்து அலையெறிகிற கண்களின் அழகை இடைவிடாதே சொல்லமாட்டாதே தளரா
நின்றாள். "தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்கிறபடியே "திருக்கண்களாலே
நோக்கியருளவேணும" என்ன உபக்ரமித்து, ஹஸ்தசேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட்
டாதே தளராநின்றாள். "[illegible]". இவ்வளவே
தளரலாமோ, "தத்தஸ்ய" என்று இருக்கவேண்டாவோ? என்ன, [எங்ஙனே
தரிக்கேன் உன்னைவிட்டென்னும்,] - பரவ்யூஹவிபவங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ
"தூரஸ்தன்" என்று ஆறியிருக்க? அவதாரங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ
"ஸமகாலமன்று" என்று ஆறியிருக்க? அந்தர்யாமித்வத்திலே ஆசைப்பட்
டேனோ "கண்ணுக்கு விஷயமன்று" என்று ஆறியிருக்க? 'உன்னை' என்கிறது -
வடிவழகையும் சீலாதிகளையும். இவளை அறியாதொழிந்தால் உம்மையும் அறியா
தொழியவேணுமோ? உம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டு அறியீரோ? அக்
தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்] - இம்மஹாப்ருதிவி
எல்லாம் கைகளாலே துழாவாநின்றாளிறே. ஸ்பர்சிப்பாப்படை [illegible]
த்க்கு உட்பட்ட சந்தரம்போலேயாயிற்று இவள் கைக்கே படுகிறது. ஸர்வமாக்கியே
வேண்டாவாகாதே ஸ்பர்சியை அளக்கை: ஆற்றாமையாலும் அளக்கையாகாதே. [செங்
கயல்' இத்யாதி] - ஜலசரஸத்வங்களுங்கூட ஊர்ஜிதத்தாலே களித்துப்படியான கோயி
லிலே உள்ளவனே! செங்கயல் - இளமையாலே மிளிர்ந்த புகரையுடைய கயல். [இவள்
திறத்து] - அந்த ஸத்வங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாப்போலே உம்மை ஒழி
யச்செல்லாத இவள் திறத்து. திறமும் இழந்து ஸஞ்சாரமுமற்றிறே இவள் கிடக்
கிறது. 'ஸஹிஷ்ணுஸ்ஸர்வஸமாணீ'' என்று வடிவைக் காட்டுகிறான். [திருவரங்கத்
தாய் என்செய்கின்றாயே] - பரமபதத்தில் இருப்பிலேயோ கேட்கிறது? கண்ணுக்கு
விஷயமான இடத்தேயன்றோ சாய்ந்தருளிற்று. இவள் திறம்பெற்றுக் கொடுக்கைக்
கும்படியன்றோ பார்த்ததோ, கிடக்கப்பார்த்ததோ? இவளை அவ்வூர்ப்படியாகப்பார்த்தாரோ,
இவ்வூர்ப்படியாகப் பார்த்தாரோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே இருக்கிற
தசையைப் பெரியபெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள் திறத்துச் செய்தருளநினைத்திருக்கிற
தென்? என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு.—கங்குல் இத்யாதி. இப்பிராட்டியுடைய அநேக அவஸ்தைகளைச் சொல்லு
கிற "கங்குலும்" இத்யாதிபதங்களையும், "என்செய்கின்றாய்" என்றபதத்தையுங்கூட்டி
இப்பிராட்டியுடைய இத்யாதி.

[கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள்] - இவளை எப்போது கண்துயிலப்பண்ண விருக்கிறீர்? விரஹிணிகளுக்கு ஓடுகிற வ்யஸநம் மாற்றுகைக்காக "இரா, பகல்" என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவளுக்குக்காரியமாகிறதில்லை ராத்ரியில் விஷய லாபத்தாலேபோதுபோக்கவும், பகல் இந்த்ரியங்களானவைவிஷயாந்தரங்களிலே கோடுபுக்கு மூட்டி "அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று" என்று காலக்ஷேபத்துக்கு உடலாயிருக்கு மிறே; "எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டு" என்று சொல்லுகையாலே, இவளுக்கு அங்ஙனன்றுசொல்லித் தரிக்கவோண்ணாதே. தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ரவிபாகமும்அறிகிறிலள். பகலும் இரவோடொக்கஉறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்]- (நாட்டாரிரவுஉறங்குவர்கள், ப்ரணயிநி) யௌவநங் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அலைகொடுக்கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கும் எற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிறதில்லை. "அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" (அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:) என்றுகொண்டு தன் படியாக்கினான் "பரமம்ஸாம்யமுபைதி" (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்துயில் கொள்ளாளென்னாதே, அறியா ளென்கிறது - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவன்உறங்கவொட்டான், விஸ்லேஷத்தில் விரஹ வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது; ஆகையாலே, இவளுக்கு இரண்டுபடியாலும் உறக்க மில்லாமையாலே. இவள் கலந்தவன்று உறங்கினாலும், இவள் இப்போதுபடுகிற வ்யஸ நத்தை யநுபவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த்தோற்றாதே! இவ்வ்யஸநத்துக்குப் பூர்வ ரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அத்தையொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலள். என்றும் சிறைக் கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிழவேகாணும் இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியாள்] - ஒக்கவிருக்கச்செய்தே "கைங்கர்யவிரோதி" என்று

"நித்ரைக்குக் கல்பிதமான ராத்ரியும்பகலுங் கண்துயிலறியாள்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்த பாவம் - இவளையெப்போது இத்யாதி. கண்துயிலறியாளென்னாதே, "கங்குலும்பகலும்" என்ற விசேஷித்ததுக்குபாவம் - விரஹிணிகளுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். விரஹிணிகளுக்கென்றது - விரஹாஸஹிஷ்ணுக்களுக்கென்றபடி. வ்யஸநம் ஆறும்ப்ரகாரமேதென்ன - ராத்ரியில் இத்யாதி. இவளுக்கும் அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாதோ? என்ன - எங்ஙனேதரிக்கேன் இத்யாதி ஆகை யாலே, 'தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாக' என்றுகூட்டுவது. 'பகலுங்கண்துயிலறியாள்'' என்கைக்கு, பாலி லுறங்கப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன - பகலுமிரவோடு இத்யாதி. உறங்கக்கண்டதெப்படி? என்ன - யௌவநம் இத்யாதி. அலைகொடுக்கையாலே - கலவிக்கு இடங்கொடுக்கையாலே. அலையென்று - வ்யாபாரமாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தைச்சொல்லி; அலைகொடுக்கையாவது - ஸம்ஸ்லேஷிக்கையென்றபடி. ஹஸிதம் - அநித்ர இத்யாதி. "அநித்ரஸ்ஸததம் ராமஸ்ஸுப்தோபி ச நரோத்தம: । ஸீதேதி மதுராம்வாணீம் வ்யாஹரந் ப்ரதிபுத்யதே" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம் ப்ரதி ஹநூமாந். [நக - சச] "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இதி முண்டகோபநிஷதி (ந, க) நாயகனுறங்குகிறபோதாகிலும் உறங்கவில்லையோ? என்ன - இவள்கலந்த இத்யாதி. ஹேதுபூர்வகவிவரணம் - இவ்வ்யஸநத்துக்கு இத்யாதி. பூர்வரங்கமாவது - நாடகத்துக்கு ப்ரதமபூர்வபாவிவ்யாபாரம் - ஆனால் இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறதுதானெது? என்ன - என்றும் இத்யாதி. சிறைக்கூடத்திலேபிறந்துவளர்ந்தவர்களுக்குக்கலவிதோன்றாதாற்போலேயென்ற படி. "அறியாள்" என்றதால் வ்யாவ்ருத்தி - ஒக்க இத்யாதி. நித்ரையோடொக்கவிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. "ஜஹௌ நித்ராம் ச தந்த்ரீம் ச" என்று - கைங்கர்யவிரோதியென்று கைவிட்ட இளைய பெருமாளைச்சொல்லுகிறது. "நாயகன்வரும்" என்கிறதெளிவையும், நித்ரையின் வ்யுத்பத்தியில்லாமை

கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவளுக்கு உண்டான வாசியிருக்கிறபடி முன்பில்லையாகிலும் இஜ்ஜந்மத்தில் மெய்ப்பாடுபேற்றி விடவேண்டிற்று. [கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்] - இவளுக்கு இவ்வழியாமை எங்குமோக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! "இவ்வாற்றுமையில் ஸர்வஜ்ஞ நாயகன் வாராதிரான்" என்று பார்த்து, அப்போதாகப் பகைகொண்டாடவொண்ணுது; ப்ரதம பரிஷ்வங்கந் தொடங்கிக் காணவேணும்" என்று கண்ணநீரை மாற்றப் பாராநின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால்இயலு மென்று தொடங்கினாளே. * கடல்கொண்ட கண்ணீரிறே. கோதுள்இலையைக்கொண்டு கடலைவற்ற இறைப்பதாக நினைப்பாளே! தன்கையாலே கண்ணநீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள். "கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்" (கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்) என்னும்படிகாணும் இருக்கிறது. [சங்கு] - கண்ணநீரை மாற்றினால், கண்ணாலேகாண வந்துதோற்றும்படியை நினையாநின்றாள். "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிறே இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது! உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கிறே த்விபுஜனாகவேண்டுவது. "தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந" (தேநைவரூபேண சதுர்ப்புஜேந) என்றானிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுநன். "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி வாராய்" என்னைக் கணிசித்து, பலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையைமடுத்துத் தண்ணீரை வேண்டுமோபோலே, குறையும் அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். [தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்] - அவ்வாழ்வார்களளவுவந்து அலையெறிகிற கண்ணழகைச் சொல்

லையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இவளுக்கு இத்யாதி. எங்குமொக்கவென்றது - நித்ரையிற்போலே அவன் வரவிலும் அறியாமை யநுவர்த்திக்கப்பெற்றதில்லை யென்றபடி. கண்ணநீரைமாற்றுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார் - இவ்வாற்றாமையில் இத்யாதி. பகைகொண்டாட-ப்ரதிபந்தமாக. 'இவ்வாற்றாமையில்' என்கிறவாக்யாந்தரம், 'இவளுக்கு' இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "கைகளாலிறைக்கும்" என்கிறவருடைய ஹார்த்தஸாரம் - இதென்ன இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - இது தன்னால் இத்யாதி. இயலும் - நிறைவேறும். கடல்கொண்டவென்றது - கடலோடொத்த என்றபடி. 'கடல்கொண்டகண்ணீர' என்கிறபாசுரம் திருவிருத்தத்தில், "கடல்கொண்டெழுந்தது" இத்யாதி. கையாலேயிறைக்கிறது ஸாஹஸமோ? என்ன - கோதுள்இலையை இத்யாதி. கோதுள் - வ்ருக்ஷவிசேஷம். ஸப்தார்த்தம் - தன்கையாலே இத்யாதி. இறே - அபரிச்சேத்யமாகையாலே இறைத்துமுடியாதென் றருளிச்செய்து, ஹேயமாயிருக்க எதுக்கிறைக்கிறாளென்று ஸாரார்த்தம் - கிமர்த்தம் இத்யாதி. "கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம் । புண்டரீக பலாஸாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநுமான்.

[ருங் - ௬] "கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்" என்றவநந்தரம் "சங்குசக்கரங்கள்" இத்யாதி கூறுவதற்கு ஸாரவம் - கண்ணநீரை இத்யாதி. "தாமரைத்தடங்கண்" என்றாற்போலே அவயவங்களைச்சொல்லாதே திவ்யாயுதங்களைச்சொன்னதுக்கு ஸாரவம் - 'தவளவொண்சங்கு' இத்யாதி. அதாவது - அவயவங்களோபாதி இவையுமுத்தேஸ்யமென்றபடி. பெரியபெருமாள் த்விபுஜராயன்றோ இருப்பது: அவர்க்குச் சங்குசக்கரங்களுண்டோ? என்ன - உகவாத இத்யாதிவாக்யத்வயம். சங்குசக்கரங்களோடே காணவேணுமென்னாதே, "கைகூப்பும்" என்றதுக்கு ஸாரவம் - கூராராழ் இத்யாதி. "கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தம் இச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ । தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விஸ்வமூர்த்தே" இதி விஸ்வரூபதர்ஸநாநந்தரம் அர்ஜுநஃ (ஸ்ரீகீதாயாம், ௧௧-௪௬)

"சங்குசக்கரங்கள்" என்றநந்தரம் "தாமரைக்கண்" என்றதற்கு ஸாரவம் - அவ்வாழ்வார்கள் இத்யாதி.

லப்புக்கு; நடுவே தளராநின்றாள். ''உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்'' என்று சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளராநின்றாள். ''ராமம் ரக்தாந்தநயநம் அபச்யந்தீ ஸுது:கிதா'' (ராமம்ரக்தாந்தநயந மபஶ்யந்தீஸுது:கிதா) என்னுமாபோலே. தளருகிறதென்? வேறொன்றாலே போதுபோக்கிறுலோ என்பர்களே; [எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும்]-பரவ்யூஹவிபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்] - உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். ''உம்முடையவைலக்ஷண்யம் நீர் அறிந்தால், நம்மைப்பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்கள்'' என்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனேதரிக்கேன் என்னும்] - உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? கண்டாயாகில் பிரியாய்; பிரிந்தாயாகில் இவள்பட்டது படுவுதி. ''எங்ஙனே தரிக்கேன்?'' என்ற அநந்தரம் வாக்காணாமையாலே, [இருநிலம்கைதுழாவிருக்கும்] - (கண்ணீர்ப்ரவஹிக்கச் சோருகையால்) மஹாப்ருதிவி ஒருபீங்கானுக்குஉட்பட்ட சந்தபங்கம் பட்டது படாநின்றது. [செங்கயல்] - அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திர்யக்குக்களின்ஸ்வபாவம் இவளுக்குஅரிதாவதே! அவை தந்நிறம்பெற்று வர்த்தியாநின்றன; இவள் நிறமிழந்தாள். நாரத்தைப்பற்றினது களித்து வர்த்தியாநின்றது, நாராயணனைப்பற்றின இவள் து:கிப்படுதே? [செங்கயல்] - அழகிய கயல். அக்கயல் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றே இவள் உன்னைவிட்டு தரிக்கவல்லது? ''ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ'' (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்னக்கடவதிறே இவளையும். [இவள்திறத்து] - ''ஸஹதர்மசரீ

விவரணம் - உன்தாமரை இத்யாதி தாமரைக்கண்ணென்று தளர்ந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமம் இத்யாதி. ''ஸா ஹம் கஷ்டம் கரிஷ்யாமி தம்வி நா ஆர்யபுத்ரக | ராமம் ரக்தாந்தநயநம் அபச்யந்தீ ஸுது:கிதா'' இதிஸுந்தரகாண்டேஸப்தவிம்சே(உஎ). மேலுக்கு அவதாரிகை தளருகிறதென் இத்யாதி. 'போதுபோக்கிறுலோ' என்கிறவர்கள் தாய்மாராகில், ''உன்னைவிட்டு'' என்றது சேராதாகையாலே, தாய்மாருக்தியாகிலும் ஈஶ்வரோக்தியாகவே ப்ரமித்து உத்தரம் சொல்லுகிறாளென்னுதல். 'என்பர்கள்' என்றத்தை பூஜாயாம் பஹுவசநமாக்கி, என்கிறவன் அவனானேயாய், அதுக்கு உத்தரம் - ''உன்னைவிட்டு'' என்றதென்னுதல் ''திருவரங்கத்தாய்'' என்றத்தோடேகூட்டி ''உன்னை'' என்றதுக்குபாவம் - பரவ்யூஹ இத்யாதி. ''தாமரைக்கண்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவார்த்தம் - உறக்கத்தாலே இத்யாதி. அகப்பட்டது விலக்ஷணவிஷயத்திலேயன்றோ என்னுமென்றபடி. விலக்ஷணவிஷயத்திலே யகப்பட்டாயாகில் நம்மை யென்செய்யச் சொல்லுகிறாயென்ன - உம்முடைய இத்யாதி. வைலக்ஷண்யமாவது - கண்ணழகென்றாய், அது நமக்குத்தெரியுமோ? என்ன - உன்னைக் கண்ணாடி இத்யாதி. கண்டாலென்செய்வோமென்ன - கண்டாயாகில் இத்யாதி. கண்டாயாகில் - கண்ணாடிப்புறத்திலுன்னைக் கண்டாயாகிலென்றபடி. பிரியாயென்றது - கண்ணாடியைப் பிரியாயென்றபடி ''கைதுழாவிருக்கும்'' என்றதுக்குபாவம் - மஹாப்ருதிவி இத்யாதி. ''கைதுழாவிருக்கும் -'' கையாலேதுழாவாநிற்குமித்யர்த்த:. ''கை - கையாலே, துழா - துழாவி, இருக்கும் - அதுக்கும் ஶக்தையன்றியே நிர்வ்யாபாரையாயிருக்கும்''என்றஉரையில் ஸப்தார்த்தம்: கயலினுடைய சிவப்பைச்சொல்லுகிறவளுடைய பாவார்த்தபாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. விவரணம் - அவைதந்நிறம் இத்யாதி. ''பாய்நீர்'' என்றதுக்குபாவம் நாரத்தை இத்யாதிவாக்யத்வயம். நாரம் - ஜலம். ''செங்கயல்'' என்றதுக்குபாவார்த்தம் - அக்கயல் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் - ஜலாத் இத்யாதி. ''நவஸீதாக்யா ஸீதா'' இத்யாதி ஶ்லோகத்தடி. இவளாற்றாமை இன்னபடிப்பட்டிருக்கு மென்னுதே, ''இவளிடையாட்டம்'' என்றதுக்குபாவம் - ஸஹதர்ம இத்யாதி. ''ஸஹதர்ம சரீ

ஸ்ராணி" (ஏஹிபஸ்யஸரீராணி) என்னுமாபோலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறாள். ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே, விரஹந்தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறாள். [என்செய்கின்றாயே] - இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப்பட்ட இவள்? (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்கின்றாயென்றாமரைக்கண்ணாவென்னுங்கண்ணீர்மல்கவிருக்கும்
என்செய்கேனோறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும்வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்
முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும்முகில்வண்ணாதகுவதோவென்னும்
முன்செய்திவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாயென்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே.

ஆ.—(என்செய்கின்றாய்.) - என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின தாமரைக்கண்களையுடையவனே! அக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருள நினைத்தாயோ இல்லையோ என்னும். உன்னுடைய அவலோகநாபாவஜநித ஸந்தாபத்தாலே அக்கண்ணநீர்வெள்ளமெல்லாம் ப்ரவஹிக்கையாலே கரைக்குட்பட்ட கண்ணநீரையுடையளாய், ஒருசேஷ்டிதக்ஷமையன்றியேயிருக்கும். "என்னுடைய ஸந்தாபத்தையெல்லாம் போக்குகைக்காகவன்றோ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று? இஸ்ஸந்தாபமொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்செய்கேன்" என்னும். தன்னுடைய ஸந்தாபஜநித தீர்க்கோஷ்ண நிஸ்வாஸ பரம்பரைகளாலே உருகாநிற்கும். ஈத்ருசமான வ்யஸநத்தை அநுபவிக்கைக்கு ஜந்மாந்தரத்திலே என்ன பாபத்தைப்பண்ணினேனோ? என்னும். பரமோதாரனே! என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்யாதொழிகை உன்னுடைய ஔதார்யத்துக்குப் போருமோ? என்னும். நிர்ஹேதுகமாக லோகத்தைப்படைத்து ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனே! இவளுக்கு என்னாய்விளையுமோ? என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை என்னாய்விடக்கடவது? என்கிறாள்.

[என்செய்கின்றாய் என்று தொடங்கி] - உன் கண்ணழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட நீ என்னார்த்திதீரக்கண்களாலே நோக்கியருளப்பார்த்தாயோ இல்லையோ என்னும். தான் அபேக்ஷித்தபோதே நோக்கி அருளாமையாலே, இன்னாப்பாலே கண்ணநீர் வெள்ளமிட சேஷ்டிக்கக்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கும். ப்ரமஹரமான கோயிலையும் பெரியபெருமாள் திருவழகையும் நினைத்துப்பெருவிடாயாலே காணப்பெறாமையாலே, செயலற்று "என்செய்கேன்?" என்னும். இதுக்குமேலே ஸந்தாபத்தாலே எவ்விதமாக

ஸரீராணி8-ஈ நீநாம்ஸாவிதாகநாஃ" இத்யாதி. படி - ப்ரகாரம். "இவள்திறத்து" என்றது - இவளளவிலென்றபடி. "ஏஹி" இத்யாதிக்கு அர்த்தகதநபூர்வகமாக, இவள்காட்டினது இன்னதென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ராக்ஷஸர் இத்யாதி. "செங்கயல்" இத்யாதியையுங்கூட்டி "என்செய்கின்றாய்" என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இத்யாதி. "ஊர்" என்றது-ஊருக்கு வாசகமாகையாலே, ஊரென்றது - தீயபிப்ராயத்துக்கும் வாசகம். (௧)

பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். இத்துஃகத்துக்கு அடியாக நான் பண்டுபண்ணின பாபமே உன்னுடையவடிவைக் காட்டவல்லையே என்று அதின் கொடுமையைச் சொல்லாநிற்கும். கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேக்ஷித்திருக்கை ஜலஸ்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கு ஸத்ருசமோ? என்னும். [முன்செய்து இவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்]-நான் உதாரனாய் இருந்தேனோ? என்னில்; நிர்ஹேதுகமாக பண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணியருளினவனல்லையோ?

ப.—அநந்தரம் நீ ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாயிருக்க, இவளுடைய ப்ரகாரம் என்னாய்முடிகிறது? என்கிறாள்.

என் - (ப்ரதமத்திலே) என்னை அநந்யார்ஹையாக்கி, தாமரை - (ஆசையை விளைக்கும்படி) அதிசயிதபோக்யமான, கண்ணா - கண்ணையுடையவனே! (அநுஹவபர்யந்தமாகப் பார்க்கநினைக்கிறாயோ? அவ்வளவிலே ஒடியெறிந்திட்டுவைக்க நினைக்கிறாயோ?) என் செய்கின்றாய் - என்செய்ய நினைக்கிறாய்? என்னும் - என்னும்; (அதுக்கு ஒருமறுமாற்றங்காணாமையாலே அந்தஸ்தாபத்தாலே, அகவாயில்), கண் - கண், நீர் - நீர், மல்க - சுவறித்துளும்புமளவாம்படி, இருக்கும் - ஸஞ்சாரக்ஷமையன்றியே யிருக்கும்; ஏறி - அலையெறிகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! (உன்னைக்கிட்டுகைக்கு ஶக்தனாய் ஸுலபனான நீ ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அஶக்தையாய் ஆர்த்தையான நான்), என் - எந்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? என்னும் - என்னும்; (இந்த ஆகிஞ்சந்யத்துக்கும் முகங்காட்டாமையாலே), வெவ் - (அந்தஸ்தாபத்தாலே) வெவ்விதாம்படி, உயிர்த்துயிர்த்து - பலகாலும்மூச்சுவிட்டு, உருகும் - அப்பரிதாபத்தாலேயுருகாநிற்கும்; (இப்படி க்லேசிக்கைக்கடியாக), முன் - முன்பு, செய்த - (நான்) பண்ணிவைத்த, வினையே - கர்மமே, முகப்படாய் - முகந்தோற்றநில்லாய், என்னும் - என்று க்லேஶகாமாகையாலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லாநிற்கும்; (''அதுவும் அவனிட்டவழக்கு'' என்கிற தெளிவுபிறந்தவாறே), முகில்வண்ணா - ஜலஸ்தலவிபாகமற உபகரிக்கும் மேகஸ்வபாவனானவனே! (நீ முகங்காட்டாதிருக்குமது), தகுவதோ - (அந்தவுபகாரத்துக்குத்) தகுவதோ? என்னும் - என்னும்; (அந்தவுபகாரகத்வ ஸபலமாம்படி), இ - இந்த, உலகம் - லோகத்தை, முன் - ப்ரதமத்திலே, செய்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயத்திலே) உண்டு, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்தாய் - (அந்யாபிமாநம் போம்படி) அளந்துகொண்டவனே! இவட்கு - (உன்னையொழியச்செல்லாதபடியான) இவளுக்கு, என் - என்னாய், முடிகின்றதுகொலோ - முடியப்புகுகிறதோ? இந்த ஆர்த்திக்குஎல்லையுண்டாம்படி உன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே இவளுக்கும் அந்தர்பாவமுண்டாகிறதோ? யாப்யமாய்விடும்படி இவற்றின் புறத்தாளாம்படியாகிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள்தசை என்னாய் விடக்கடவது? என்கிறாள். [என்செய்கின்றாய் என் தாமரைக்கண்ணா என்னும்] - ''தாமரைக்கண் என்றே தளரும்'' என்று தளர்த்திக்கு உடலானது இப்போது தாரகமாய்ச்செல்லுகிறது. நீர் ஏறுண்டார்க்கு அந்நீரைத்தெளித்து ஆஶ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, எனக்கு ஆற்றாமையை விளைத்த கண்களாலே என் ஆர்த்திதீர்க்கப்பார்த்தாயோ, இல்லையோ? கண்களாலே பிறர்க்கு ஆகாதபடி பண்ண அமையுமோ? ஸதாதர்ஶநத்தையும் பண்ணவேண்டாவோ? முதலிலே ''நானும் என்உடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ?'' என்று கண்ணாலே சொன்ன,

வார்த்தை ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமாக அமையுமோ? அது அர்த்தக்ரியாகாரியாக வேண்டாவோ? [கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்] - அப்போதே நோக்கக்காணாமையாலே கண்ணீர் மல்காநின்றது. "கைகளால் இறைக்கும்" என்கிற அளவுபோய், செறிந்து இற்றுப்பாயும் அளவாயிற்று. ஸஞ்சாரக்ஷமையுமன்றிக்கே, ஒன்றை அநுஸந்திக்கவும் மாட்டாதே ஸ்தப்தையாய் இருக்கும். [என்செய்கேன் எறிநீர்திருவரங்கத்தாய் என்னும்] - 'ப்ராமஹநமான கோயில்வாஸத்தை நான் பெறுகைக்கு நான் என்செய்வேன்?' என்னாநின்றாள். அவ்வலை எற்றுவாயிலே கொண்டுபோய் என்னைப் பொகடுகைக்கு நான் என்செய்வேன்? திருப் பொருநல் பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே அஸஹ்யமாய் இருக்கிறதாயிற்று. என்செய் கின்றாய் என்றாள், குளிர்ந்தநோக்கை நினைத்து; என்செய்கேன் என்கிறாள், செய லறுதியாலே. [வெவ் வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்] - இவள் தனக்கு அங்கேபோய்ப் புகு கைக்கு அபேக்ஷையும் உண்டாய், ஸகலதாபஹரம் ஆம்படி ப்ராமஹநமான தேசமாயி ருக்க, அதுபெறாமையாலே நெடுமூச்செறியாநின்றாள். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச் செறிந்து, அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். "உஷ்ணஸ்ரீவிருஹாசெவைவஞ்சுக்ஷாது வலயாநிணஃ"-நெடிதாநிகளுக்கு அநர்ஹமான ஆத்மவஸ்து த்ரவத்ரவ்யமாகாநின் றது. [முன்செய்த இத்யாதி]-இத்தசைக்கு அடியாக நான்முன்புபண்ணின பாபமே என்னுடைய வடிவைக் காட்டவல்லேயே; என்ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியாக அவனை இன் னாதாகாமே, "உன்னாலேவந்தது" என்று நான் ஆறியிருக்கும்படி. அதின் கொடு மையை நினைத்துச் சொல்லாநிற்கும் என்றுமாம். [முகில்வண்ணாதகுவதோ என்னும்] - கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேக்ஷித்திருக்கை, ஜலஸ்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கு ஸத்ருசமோ என்னும். ஸ்வவேதநவான பாபம் முன்னேநின்றாலும், அதுக்கு உயிர் இல்லாமையாலே இன்னாதாகைக்கு ப்ராப்தி இல்லை; ப்ராப்தியுள்ள உனக்கு இவ்வளவில் முகங்காட்டாதொழியப் போருமோ? முன்செய்த வினையே முகப்படாய் என்ற இடம்—ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அவிசதமானார்வார்த்தை; முகில் வண்ணாதகுவதோ என்கிற இது—ஸ்வரூபத்தை உள்ள அளவுகண்டார் வார்த்தை. "அசேதநமாய் அநீஸ்வரமாய் இருந்துள்ள க்ரியாகலாபம் பலப்ரதமாகமாட்டாது: ஸர்வநியந்தாவா யிருப்பானொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிக்ரஹத்தாலே பலம்" என் றிருக்கையிறே அதாகிறது. "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்" என்றிறே இத்தலையில் வார்த்தை. முன்செய்த என்கிறவிடம் பதி னெட்டோத்தாலும் சொன்ன அர்த்தம்போலே இருக்கிறது; முகில்வண்ணா என்கிறஇடம் சரமஶ்லோகம்போலே இருக்கிறது. இப்படி நான் உதாரனாய் இருந்தேனோ என்ன, [முன்செய்து இவ்வுலகம் இத்யாதி] - நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவன் அல்லையோ? ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் பௌஷ்கல்யத்தை "கர்மாநுகுணம்" என்னவொண்ணுமோ? அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அடியாய் இருப்பதொரு கனவியதொன்று சேதநன் தலையில் கிடக்கவற்றோ? [என்கொலோ முடி கின்றது இவட்கே] - இவள் இடையாட்டத்தில் நீ செய்யப் பார்த்தபடி என் என்னுதல். இவளுடைய தசை என்னாய்விடக்கடவது என்னுதல். இவள் என்கிறது, நீர் ரக்ஷித்த ஜகத்துக்கும் இவளுக்கும் உண்டான வெடிவாசி அறியீரோ? அநந்யபரையாய் அநந்ய மதியாய் அபலையாய் இருக்கிற இவள் இடையாட்டத்தில் என்செய்தருள நினைத்தருளி னீர்? என்கிறாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்பெண்பிள்ளையுடைய ஆவை என்ருய் விளைய க்கடவது ? என்கிருள்.

[என்செய்கின்ருய்]-ஆற்ருமை மிகமிக அவனைக்கேட்கும் இத்தனையிறே. [என் தாமரைக்கண்ணுவென்னும்] - ஒருநீர்ச்சாவியான பயிருக்கு ஒருபாட்டம் வர்ஷிக்கக்கடவ தன்ருே? என்கிருள். ''அவலோகநதாநேந பூயோமாம்பாலய'' (அவலோகந தாநேநபூயோமாம்பாலய) என்னக்கடவதிறே. ''தாமரைக்கண்ணனென்றேதளரும்'' என் றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக்கொண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் ''நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்ருே'' என்றது கண்ணுலேயிறே; அதிலேயிறே இவளெழுதிக்கொடுத்தது. கண்ணுலேநோக்கி அணைக்கும்படியைநினைத்து, அந்த ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாற்போலே கண்ணீர்மல்கவிருக்கும். [என் செய்கேனித்யாதி] - என்தாபம்ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டுபோய்ப் போகட வல்லிகோளே என்னும். திருப்பொருநலில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே * உபதப்தமா யிராநின்றதுபோலே. [என்செய்கேன்] - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு நான்செய்வதென் ? அப் போதே கிட்டப்பெருமையாலே, 'ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப்பெற்ருேம்'' என்று நெடு மூச்செறியாநிற்கும். ''தஹந்தீவ நிஶ்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:''

ப்ர.—[வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து]—ஸந்தாபேந [கஎ] ''தாம் த்ருஷ்ட்வா ஸந்தாபேந ஸீதாம் ஶோகஸந்தப்தாம் நிரீக்ஷணாத் ॥உ௮॥ ஶோகஸந்தாபதப்தாம் வீக்ஷ மாணாம் ஸமந்தத: । தஹந்தீவ நிஶ்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண: ॥உகூ॥ ஸங்காதமிவ ஶோகாநாம் து:கஸ்யோர்மிமிவோத்திதாம் ॥உகூ॥''

இரண்டாம்பாட்டு.—என்செய்கின்றய் இத்யாதி. 'என்கொலோமுடிகின்றதிவட்கு'' என் றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்பெண்பிள்ளை இத்யாதி.

தலைமகள் ''என்செய்கின்ருய்'' என்று அவனைக்கேட்கிறதென் ? என்ன - ஆற்றுமை இத் யாதி. ''தாமரைக்கண்ணு''எனகிற மகளுடையபஹுமார்த்தபாவம் - ஒருநீர்ச்சாவி இத்யாதி. ஒருநீர்ச் சாவி - ஒருநீருக்காகப்பட்டுப்போகிறசாவி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல். அவன்கடாக்ஷம் ப்ரார்த்யமோ? என்ன-அவலோகநஇத்யாதி.''ஜீவது ஸா ... (illegible) ... அவலோ கநதாநேந பூயோமாம்பாலயாவ்யுத''இதி ப்ரதமேம்ஶே. (உ0 கசு) பரிதாபஹேதுவும் ஆஶ்வாஸஹேதுவும்இதுவேயென்றவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர்-தாமரைக்கண்ணனென்றே இத்யாதி. இதுக்குக்கருத்து - அங்கு ''தளரும்'' என்று மோஹத்தைச்சொல்லி, இங்கே ''என்தாமரைக்கண்ணு' என்கையாலே - இது உணர்த்தியில் வார்த்தையென்கிறதென்று. ''இது - ஸங்கிக்யம்'' என்றும் சொல்லுவர்கள். ''என்'' என்றதுக்குபாவம்-கிட்டின இத்யாதி வாக்யத்வயம். ''என்தாமரைக்கண்ணு'' என்றவநந்தரம், ''கண்ணீர்மல்கவிருக்கும்'' என்றதுக்குபாவம் - கண்ணுலேநோக்கி இத்யாதி. ''எறிநீர்'' என்றதுக்குபாவம் - என்தாபம் இத்யாதி. ''எறிநீர'' - அலையெறிகிற நீரென்றபடி. அலையேற்றிலே - அலையெறிதலிலே. இங்கே திருப்பொருநலுண்டே என்ன - திருப்பொருநல் இத்யாதி. திருப்பொருநல்-திருத்தாம்ரபர்ணி. ''உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச'' இத்யாதி. (ரா-அ.ருகூ-5)''என்செய்கேன்''என்றஅநந்தரம்,''வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்'' என்றதுக்கு பாவம் - அப்போதே இத்யாதி. வெவ்விதாம்படி பலகாலும் நெடுமூச்செறிந்துருகாநிற்குமென்று பரப் தார்த்தம். ஶோஷ்ணமாக நெடுமூச்செறிகிறதுக்கு ப்ரமாணம் - தஹந்தீம் இத்யாதி. ''தஹந்தீவ நிஶ்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:।ஸங்காதமிவ ஶோகாநாம் து:கஸ்யோர்மிமிவோ

(தஹந்தீமிவநிஃ்வாஸைர்வ்ருக்ஷாந்பல்லவதாரிணஃ)-நெடுமூச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாரா நின்றாள். பல்லவதாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப்பகையிறே! ஒருபடிப்பட நின்று நலிகிறபடியிறேஅவை. ராக்ஷஸிகளுறங்கும்போதுமுண்டிறே, உருவ இப்படியே நிற்கிறஇத்தனையவை. [உருகும்]-உருகுகிறபடியே நிற்குமத்தனை. இனிநெடுமூச்செறிகைக்கு மர்மியுமில்லையோ என்னும்படியுருகும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து, அவ்வுஷ்ணத்தாலே யுருகாநிற்கும். [முன்செய்தவினையே] - வலிக்கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி. நான்முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்கவல்லையேஎன்னும். நீ முகங்காட்டிலுயாகில், "தாமரைக்கண்ணா - என்செய்கின்றாய்" என்று அவனைக் கேளாதொழியவாயிற்றே. "நான்செய்தவினையின்பயன் இதுவானபின்பு நாம்ஆரைவெறுப்பது?" என்றிருக்கலாயிற்றே. ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்கும் இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; "நன்மைஅலனாலே" என்றும், "தீமை தந்தாமாலே" என்றுமாயிற்றுஇருப்பது. "மமைவ து³ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹத³ஸ்தி ந ஸம்ஶய꞉" (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஶயஃ) என்றாளிறே. [முகில்வண்ணாதகுவதோஎன்னும்] - நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடீர், கர்மாநுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ்செய்யுமது? (தகுவதோ - சேருமோவென்றபடி.) ஜலஸ்தலவிபாகம்பாராதே நீர்வர்ஷிக்கும்உம்முடைய ஔதார்யகுணத்துக்குப்போருமோ?என்னும். "ஒருக்ரியாமாத்ரத்துக்கு இத்தனையுமிருண்டோ? நான்காண் இது விளைத்தேன்" என்று அவ்வடிவைக்கொண்டுவந்து காட்டவல்லையே என்னும். இது ஶக்திகார்யமேயாகிலும், ஶகவதநுபவவிரோதியாகையாலே - பாபமேன்கிறது. அநிஷ்டாவஹம் - பாபமமித்தனையிறே. தகவிதோ என்றபாடத்தில் நான்பண்ணினபாபம் எனக்கநுபவிக்கவேணுமாகில் உம்முடைய தகவுக்கு விஷயம்இன்னது என்னும். முன்செய்தவினையே முகப்படாயென்கிற

வொ்திதாழ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. "டீஹஸீழ" என்றதற்கு ஸாரம் - நெடுமூச்சாலே இத்யாதி. பகையாவது-வ்ருக்ஷங்கள். "யாரிணஃ" என்கிறவர்த்தமாநத்துக்கு ஸாவமாதல், "யாரிணஃ" என்றதுக்கு நாச்சில்யே னிமி ப்ரத்யயமாக்கி ஸாவமாதல்-ராக்ஷஸிகள் இத்யாதி. உருகுகிற சமயத்திலே "முன்செய்தவினையே முகப்படாய்" என்கிறதென்? என்ன - வலிக்கைக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நான் முன்பு இத்யாதி. நான் முன்னேநின்றால் பெறுகிறதென்? என்ன - நீ முகங்காட்டிலுயாகில் இத்யாதி. விவரணம் - நான்செய்த இத்யாதி. தன்பாபமாகச் சொன்னதுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி வாக்யத்வயம். பிராட்டி அப்படிச்சொன்னாளோ? என்ன - மமைவ இத்யாதி. "மமைவ து³ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹத³ஸ்தி ந ஸம்ஶய꞉। ஸமர்தா²வபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ" இதி ஸுந்தரகாண்டே. (௩௮ ௪௯) "தகுவதோ" என்றது - போருமோ என்றபடி. நீ செய்த கர்மபலமாகில் அது நீயே அநுபவிக்கவேண்டாவோ? என்செய்கின்றாய் என்று என்னைக்கேட்கிறதென்? என்ன - நான் பண்ணின இத்யாதி. "வினை" என்றதைக் கடாக்ஷித்து, "வண்ணம்" என்றதுக்கு வடிவாக அர்த்தாந்தரம் - ஒரு க்ரியாமாத்ரத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாற்றாமைக்கடி ஶக்தியன்றோ? அத்தை பாபமென்பானென்? என்ன - இது ஶக்திகார்யமே இத்யாதி. எத்தனையென்றாலும், ப்ரேமபலமாய்வந்தத்தை பாபபலமென்னலாமோ? என்ன - அநிஷ்டாவஹம் இத்யாதி. "தகுவதோ" என்றன்றிக்கே, "தகவிதோ" என்றபாடாந்தரமாக்கி, அதுக்கர்த்தம் - நான்பண்ணின இத்யாதி. தகவுக்குவிஷயமென்னதென்னுமென்றது - டயைக்கு விஷயமின்னதென்று அருளிச்செய்யவேணுமென்று சொல்லுமென்றபடி. இந்தப்பாடத்தில், ஓகாரம் - பாதபூரணார்த்தம். தகவு - தகவுக்கு. இது - விஷயமிதுஎன்றபடி. என்னவேணுமென்று அத்யாஹார்யம். "முன்செய்தவினையேமுகப்படாய்" என்று - கர்மபலப்ரதமாகச் சொன்னவிடம் பூர்வ

விடம் - "க்ரியை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று ஃபலந்தரும்" என்பார்வார்த்தை ; முகில் வண்ணு என்கிறவிடம் - ஒரு பரமசேதநனுடைய அநுக்ரஹமேஃபலப்ரதமாவது" என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. "ஸதோஷராயிருப்பார் ராமகோஷ்டிக்காளல்லர்" என்கிற மஹாராஜர்தொடக்கமானார் வார்த்தைபோலே கீழ்ச்சொன்னது: "𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍" (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்ற ராமஸித்தாந்தம்போலே மேல். "𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁" (மாம்நமஸ்குரு) என்றாற்போலே கீழ்ச்சொன்னது: "𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂" (மாமேகம்) என்றாற்போலே 'தகவிதோ' என்கிறது. "முகில்வண்ணு" என்கைக்கு நம்ஔஜார்யம் எங்கே ஃபலிக்கக்கண்டு சோல்லுகிறது? என்ன, [முன்செய்தஇத்யாதி]-நிர் ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி "தகவிதோ" என்கைக்கு உபகரணமில்லாதவன்று இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நீயன்றோ? கரணகளேபர விதுரமான இத்தை வெறும்உன்க்ருபையாலே உண்டாக்கினாய் இத்தனையன்றோ? உண்டாக்கிவிட்டவளவேயோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைததுரக்ஷித்து, உள்ளேகிடந்து நோவுபடாதபடி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்துமீட்டுக்கோண்டு, ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணிற்றில்லையோ! [என்கோலோமுடிகின்றதிவட்கே] - இவளளவில் யர்மிலோபமேயோ ஃபலிக்கப் புகுகிறது. நீர் ரக்ஷிக்கிறபூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒருவாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அநந்யபரையாய்அநந்யகதியாய்அபலையாயிருக்கிறவள்;) இவளுடையகர்மமோ, உம்முடைய அநுக்ரஹமோ ஃபலிக்கப்புகுகிறது? (இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்தபடி எங்ஙனேயென்னுதல், இவளுடைய தசை என்னாய்விளையக்கடவதென்னுதல்.) (உ)

பக்ஷமாய், "முகில்வண்ணுதகவிதோ" என்று ஈஶ்வரன் ஃபலப்ரதனுகச்சொன்ன இடம் ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - முன்செய்த இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, அத்ருஷ்டரூபத்தாலே ஃபலந்தருமென்பார் - பூர்வமீமாம்ஸகர். வேதாந்திகளாவார் - வ்யாஸாதிகள். இந்தபூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம்-ஸதோஷராய் இத்யாதிநாலுவாக்யத்தாலே. அதாவது - மாஹாராஜர்வார்த்தையை பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பெருமாள் "தோஷோயத்யபி" என்றத்தை ஸித்தாந்தமாக்கினாற் போலேயும், "மாம்நமஸ்குரு" என்ற பக்தியைபூர்வபக்ஷமாக்கி "மாமேகம்" என்ற ப்ரபத்தியை ஸித்தாந்தமாக்கினாற்போலேயும், "முன்செய்தவினையேமுகப்படாய்" என்ற அசேதந க்ரியை ஃபலப்ரதமென்றத்தை பூர்வபக்ஷமாக்கி "முகில்வண்ணுதகவிதோ" என்ற பரமசேதநன் ஃபலப்ரதனென்றத்தை ஸித்தாந்தமாக்கினார் என்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - முகில்வண்ணு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தாலே ஃபலிதம் - கரணகளேபர இத்யாதி. "உருகும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "கொலோ" என்கிற ஸ்வாரஸ்யத்துக்குபாவம் - இவளளவில் இத்யாதி. "இவட்கு" என்றதுக்குபாவம் - நீர் ரக்ஷிக்கிற இத்யாதி. "முன்செய்தவினை" என்றத்தையும் "முகில்வண்ணு" என்றத்தையுங்கடாக்ஷித்து, "கொலோ" என்றதுக்குபாவார்த்தம்-இவளுடைய இத்யாதி. "என்செய்கின்றாய்" என்றது - தலைமகள் வார்த்தையாதல், திருத்தாயார் வார்த்தையாதல். திருத்தாயார்வார்த்தையானபோது, கீழேயும் "என்செய்கின்றாய்" என்றவைத்து, இங்கேயும் "என்செய்கின்றாய்" என்றால் புநருக்தியன்றோ? என்ன - ஆற்றமை இத்யாதி அடியில்வாக்யம் என்ற ஸங்கதி. தலைமகள்வார்த்தையென்றதுக்கு நியாமகம் - 'நீமுகங்காட்டினையாகில் தாமரைக்கண்ணு என்செய்கின்றாயென்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிற்றே' என்றவாக்யம். 'என்தாமரைக்கண்ணு! என்செய்கின்றாய்?' என்றுதொடங்கி, 'அளர்தாய் - இவட்கு - என்கொலோமுடிகின்றது' இத்யந்வய:. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வட்கிலளிறையுமணிவண்ணா!என்னும் வானமேநோக்குமையாக்கும்
உட்குடையசுரருயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனே! என்னும்உள்ளுருகும்
கட்கிலீ!உன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்
திட்கொடிமதிள்சூழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே?

ஆ.—(வட்கிலளிறையும்.) - உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே, தன்
னுடைய ஸ்வரூபநிரூபகமான ஸ்த்ரீத்வகுணங்களையும் இழந்தாள். பின்னை நெடும்போது
கூட லப்தஸம்ஜ்ஞையாய், நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்யசௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களை
யுடையவனே என்னும்: "ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே பெரிய
திருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளிவந்து தோன்றுவனாகாண்" என்று ஆகாசத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அங்குங்காணாதொழிந்தவாறே மயங்கும். சிரோணஸம்ஜ்ஞாம
ப்ரதிலப்ய, ஆஸ்ரிதப்ரதிகூலராய் அதிபலபராக்ரமரான அஸுரரையெல்லாம் நிரஸித்து
நிருபமமான ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! உன்னைக்காண்கைக்கு என்பக்கலுள்ளப்ரதி
பந்தகத்தையெல்லாம் போக்கியருளாய் என்னும். பின்னையும் அவன் வரக்காணாமை
யாலே நெஞ்சுருகும். "ப்ராக்ருதமான சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு நான் ஒருநாளும் விஷய
மாகேன்" என்று உனக்குஒரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், ஞானொருத்தியும் உன்னைக்காணும்
படி க்ருபைபண்ணாய் என்னும். அங்ஙனேசெய்யக்கடவதோ? என்னில், "உன்னைக்
காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டார் காண்கைக்காகவன்றோ சக்ரவர்த்திதிருமகனா
யும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாயும் பிறந்தருளிற்று என்றுசொல்லும். இவளோடே ஸம்ப
ந்தமுடையார் காண்கைக்காகவன்றோ பரிஷ்க்ருதமான கோயி
லேஷிக்கைக்காக த்வஜபதாகாலங்க்ருதமான ப்ராகாரங்களாலே பரிஷ்க்ருதமான கோயி
லிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ, இவள் திறத்து என்செய்யநினைத்தருளினாய்? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவ
ளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்தது என்? என்கிறாள். [வட்கிலள் என்று தொடங்கி.] -
ஒன்றும் லஜ்ஜிக்கத்தவிர்ந்தாள். லஜ்ஜைபோகையாலே லைப்ஸலேஷாபேக்ஷை தோற்
றும்படி, மணிவண்ணா! என்று திருநாமத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லாநிற்கும். 'இவ
ளார்த்தத்வநிவழியே ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே தோற்றியருள
வேணும்" என்று ஆகாசத்தைப் பாராநிற்கும். அங்குவந்தருளக்காணாமையாலே
அறிவுகெடும். பின்னையும் அக்ஷணமேதெளிந்து 'மிடுக்குடையரான அஸுரரை முடித்த
ஏகவீரனே!' என்று ப்ரதிவந்யகநிரஸநஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி அது தனக்குடலா
விட்டவாறே உள் உடையும். [கட்கிலீ என்று தொடங்கி] - வாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸுக்கு
ஒருநாளும் விஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற நீ, நான் உன்னைக்காணும்படி க்ருபை பண்ணி
யருளவேணும்- [காகுத்தா] - இங்ஙனே அரிதானபொருளைச் செய்வரோ என்னில்,
காகுத்ஸ்தனல்லையோ? [கண்ணனே என்னும்] - அங்குப்பெறாதனவும் பெறுவிக்கும்
க்ருஷ்ணன் அல்லையோ என்னும். [திட்கொடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்] - ராமக்ருஷ்
ணாதி அவதாரங்களில் பெறாதார்க்கும் உன்னைக்கொடுத்தருளக் கடவதானமை தெரியும்
படி கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறது?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிவர்த்தகமான அவதாரங்களை யுடையை யாய் வைத்து, இவள் இப்படி ஆர்த்தையாகைக்கு என்செய்தாயென்கிறாள்.

இறையும் - ஏகதேசமும், வட்கு - தனக்கு நிரூபகமான லஜ்ஜையை, இலள் - உடையவளாயிருக்கிறிலள்; (அத்தாலே என்முன்பென்று பாராதே), மணிவண்ணா - முடிந்தாளலாம்படியான நீலரத்ந ஸ்வபாவனைப்போன்று எனக்கு ஸ்வயனானவனே! என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்த த்வநிக்கு வருவதிதென்று), வானமே - ஆகாசத்தை, நோக்கும் - பார்க்கும்; (காணாமையாலே), மையாக்கும் - மயங்கும்; (ப்ரதிபந்தகத்தாலே விளம்பித்ததென்னுமைக்கு), உட்கு - மிடுக்கை, உடை - உடையரான, அசுரர் - ஆசுர ப்ரக்ருதியினுடைய, உயிர் - ப்ராணங்களை, எல்லாம் - நிரவசேஷமாக, உண்ட - க்ரஸித்த, ஒருவனே - ஏகவீரனே! என்னும் - என்னும்; (அந்த விரோதிநிரஸன ஸாமர்த்யத்தை நினைத்து), உள் - உள், உருகும் - உடையாநிற்கும்; ("நசக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிறபடியே), கட்கு - கண்ணுக்கு, இலீ - காணவரிய நீ! உன்னை - (கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத) உன்னை, காணுமாறு - காணும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்; (நீ காட்ட நினைத்தபோது), காகுத்தா - "ஸம்ஸாரத்ருஷ்டிதாவ ஹாரிணம்" என்றும், "த்ருஶ்யஶாகிஸ்தாகவாஸ:" என்றும் நாட்டோடு காட்டோடு வாசியற ஓர்மிப்பித்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனையும், கண்ணனே - "தாஸாமாவிர பூச்சௌரி:" என்று இடைச்சிகளுக்கும் வடிவைக்காட்டின க்ருஷ்ணனையும் அவதரித்தவனல்லையோ? என்னும் - என்னும்; (அதுக்குப் பிற்பட்டாரு மிழவாதபடி), திண் - திண்ணியதாய், கொடி - கொடியையுடைத்தான, மதிள் - மதிள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! இவள்திறத்து - இவளிப்படி ஆர்த்தையாகைக்கு, என்செய்திட்டாய் - நீ செய்ததேது? வடிவழகுஇப்படி மதிமயக்குமோ? என்றுகருத்து. வட்குதல் - வெட்குதலாய், லஜ்ஜை. உட்கு - மிடுக்கு.

ஈ.—மூன்றாம்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்தது என்? என்கிறாள். [இறையும் வட்கிலள்] - 'வட்கு' என்று லஜ்ஜை இறையும் இலள் என்றது - தாய் என்று பாராதே, சொல்லக்கடவதல்லாத வார்த்தையைச் சொல்லி அறுதியிக்கவும் அறியாநிருக்கை. இவளுக்கு நிரூபகமான நாண் மடம் அச்சம் என்கிற இவை இல்லாமையாலே நிருப்யமான தர்மிலோபம் பிறந்தது என்கை. இவளுக்குலஜ்ஜை குடிபோனபடி நீ அறிந்தபடிஎங்ஙனே? என்னில், [மணிவண்ணா என்னும்] - தாயாரான என்முன்னே ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை தோற்றும்படி ஸகந்த்ரு நாமக்ரஹணம் பண்ணாநின்றாள். காமிநியானவள் வடிவழகிலேயிறே ஈடுபடுவது? அதுதோற்ற வாய்விடாநின்றாள். "த்ருஷ்ட்வா ஸ்ஸம்வதிவ்யஸநார்த்தமூர்ச்சிதா ஸாஸ்ரநயநா | ததஸ்தா: ப்ரேக்ஷ்ய தேவகீபுத்ர ஸம்விதா:" என்று எல்லாதசையிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிறே இருப்பது. [வானமேநோக்கும்] - "மணிவண்ணா! என்கிற ஆர்த்தத்வநிகேட்டு இருக்கக்கடவனல்லன்: த்வநிவழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே தோற்றியருளும்" என்று ஆகாஶத்தையே பார்க்கும். "ஸாஶேவஷ்டிஶேவகா:" என்கிற வசநத்துக்கு மேலேயிறே இவளுடைய தசை. அங்குவந்து தோற்றக்காணாமையாலே [மையாக்கும்] - மயங்காநின்றாள். அறிவுகெடாநின்றாள். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டானால்வரப்போமோ? நீ இங்

னன் அழிகிறதென்? என்ன, [உட்குடை அசுரர் இத்யாதி] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டித்தனை போக்கி, நீ வரப்பார்த்தால் நிவாரகர் உண்டோ? உட்கென்று மிடுக்கு. ப்ரபலமான அஸுரவர்க்கத்தை நிஶ்ஶேஷமாகமுடித்த ஏகவீரன் என்று நின்றாள். "ஶேஷிக்கில் பின்பும் ஆஶ்ரிதர்க்கு நலிவுவரும்" என்று நிஶ்ஶேஷமாக முடிக்கை. ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அழிக்கைக்கு ஸஹகாரிவேணுமோ? உன்னால் அழிக்கவொண்ணாத விரோதி என்னால் அழிக்கப்போமோ? [உள்ளூருகும்] - அப்போது செய்யக்காணாமையாலே உள்ளுடையும். நீர்ப்பண்டம்போலே பசையில்லையாக நின்றாள். உருகாநிற்குமத்தனையோ, அதீந்த்ரியவஸ்துவை "காண" என்றால் காண முடியுமோ? என்ன; தன் தலையாலே காண இழிவார்க்கன்றோ அவ்வருமை. நீ காட்டக் காண்பார்க்கு அவ்வருமையுண்டோ? [கட்கிலீ] - பாஹ்ய சக்ஷுஸ்ஸுக்கு அவிஷயமான நீ, நான் உன்னைக்காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்கிறது—தாம் தாமே காண இழிவார்க்கு; "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அவ்வருமையில்லை. சிலர்க்கு ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணக்கொடுத்திலையோ? கட்கிலீ - கண்ணுக்கு இலீ என்றபடி. இப்படி அரிதானபொருளை நாம் சிலர்க்கு அருளிற்றுண்டோ? என்ன [காகுத்தா] - "ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம்" என்றும், "ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்" என்றும் நாகரிகர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடுத்திலையோ? ஒருகாற்செய்ததுகொண்டோ? என்ன, [கண்ணனே என்னும்] - "ஸுபாங்கம் வாணூரஶாஸ்யம் வீக்ஷமாணா: கோபஸ்த்ரிய:" என்றும், "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி:" என்றும் இடைச்சிகளுக்கும் அகப்படக் காட்டிக்கொடுத்திலையோ? இரண்டு அவதாரமும் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தபோதே என்ன, [திட்கொடி இத்யாதி] - அவதாரங்களில் பிற்பட்டாரும் இழவாமைக்கன்றோ இங்கேவந்து சாய்ந்தருளிற்று. திண்ணியமதிள் என்னுதல்; திண்ணிய - கொடிஎன்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடிஎன்கை. "வருவார்எல்லாரும் வாருங்கோள்" என்று உறுதியாகக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது? [இவள்திறத்து என்செய்திட்டாயே] - இவளுக்கு இவ்வளவான தசையை விளைக்கைக்கு நீ இட்டமருந்துஎன்? என்கிறாள். அதாகிறது - உன்மூகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ என்றுவடிவழகைக் காட்டுகையிறே. இவள் கேட்கிறதென் என்னில்; அதுவாகில், அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக "த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்" என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்துவளாக நினைக்கிறாள். (௩)

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இவள் இவ்வவஸ்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறாள்.

மூன்றாம்பாட்டு.—வாட்டு இத்யாதி. "வட்கிலன்" என்று தொடங்கி, "கண்ணனே என்னும்" என்னுமளவாக இவளுக்குப்பிறந்த அவஸ்தைகளையெல்லாம் விவக்ஷித்து 'இவள் இவ்வவஸ்தையை' என்கிறார். "இவள்திறத்தென்செய்திட்டாய்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ப்ராப்தையாகைக்கு இத்யாதி.

[வட்கிலள் இறையும்] - இதுக்கு சீயர் அருளிச்செய்வது, "இவள் முடிந்தாள்" என்று. (வட்கென்று - லஜ்ஜை) லஜ்ஜையையிட்டிறே ஸ்த்ரீத்வத்தை அறிவது. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிவரும் குணம்போனால் ஸ்வரூபமும் போயிற்றுமத்தனையிறே. நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யஸித்தியில்லையே. இவள்லஜ்ஜை குடிபோனமைக்கு ஸூசகமேன்? என்னில், [மணிவண்ணாவென்னும்] - பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணாநின்றாள். பெற்றதாய்முன்னே வடிவழகைச் சொல்லாநின்றாள். நான் கேட்டாலும் மறைக்குமத்தைத் தான் வெளியிடாநின்றாள். காமிநி ஆசைப்படுவது வடிவழகையிறே; தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லாநின்றாள். மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே யநுபவிக்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதியாய்விட்டதே! "உன்சின்னமுந் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே யருளெனக்கு" என்று அவன்பாடு இவள்வேண்டிக்கொள்வதும் இதுவேயிறே. [மணிவண்ணாவென்னும்] - வடிவழகைச்சொல்லுவது, ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுவதாகாநின்றாள். "[illegible] [illegible] | [illegible] [illegible]" (அத்ருஷ்டபூர்வவ்யஸநாம் ருஜுஶீலாமநஸ்விநீ | தேநது:கேநருததீம் நைவமாகிஞ்சி தப்ரவீத்) என்று, எல்லாதஶையிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கே யிருப்பதொன்றிறே இது. [வானமேநோக்கும்] - "மணிவண்ணா!" என்கிற ஆர்த்தத்வநி கேட்டிருக்க க்ஷணமல்லவே, த்வநிவழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குவந்து தோன்றினாற்போலே தோன்றி யருளுமென்று ஆகாசத்தையே பாராநிற்கும். "[illegible]" (பரமாபதமாபந்ந:) என்கிற அதுக்கும் அவ்வருகேயிறே இவளுடைய தஶை. அங்குவந்து தோற்றக்காணாமையாலே, [மையாக்கும்] - மயங்காநின்றாள்: அறிவுகெடாநின்றாள். மயங்கத் தீருமோ விரோதி கனத்திருக்கில்? என்ன, [உட்குடை இத்யாதி.] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டத்தனையல்லது, நீயே வரப்பார்த்தால் நிவாரகருண்டோ? உட்கென்று - மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கருமாய் பலருமாமத்தனையன்றே வேண்டுவது அழியச்செய்கைக்கு.

"வட்கிலனிறையும்" - அல்பமும் லஜ்ஜையில்லாதவள் இதி ஸப்தார்த்த:. வட்கு - லஜ்ஜை. "முடிந்தாள்" என்கிறதென்கொண்டு? என்ன - லஜ்ஜையை இத்யாதி. விவரணம் - ஸ்வரூபத்தை இத்யாதி. அதெங்ஙனே? என்ன - நிரூபகத்தை இத்யாதி. "மணிவண்ணா" என்றதுக்கு குடிபோயிற்று ஸாரவம் - பர்த்ருநாம இத்யாதி. பர்த்ருநாமக்ரஹணம்பண்ணுகையாவது - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் அபேக்ஷை தோற்றும்படி அவன் நாமத்தைச்சொல்லுகை. யோகத்தைப்பற்ற ஸாரவம் - பெற்றதாய் இத்யாதி. பெற்ற தாய்முன்னே சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - நான்கேட்டாலும் இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணங்கள் இருக்க வடிவழகைச்சொல்லுவானென்? என்ன - காமிநி இத்யாதி. விவரணம் - தான் அகப்பட்ட இத்யாதி. அகப்பட்டதுறை இதுவென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீடிகை - மெய்யே இத்யாதி. மெய்யென்று வடிவும், ஸத்யமும், ப்ராக்ருதியாய் விட்டபடியெங்ஙனே? என்ன, ப்ரமாணம் - உன்சின்னமும் இத்யாதி. மணியினுடைய ஸ்வபாவத்தையுடையவனே என்று ஶப்தார்த்தம். "வண்ணம்" என்று - அழகாதல், ஸௌலப்யமாதல்; உபயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - வடிவழகை இத்யாதி. தான் கேட்டாலும் மறைக்கும்படி வடிவழகு வாய்விடக்கூடுவதன்றோ? என்ன - அத்ருஷ்டபூர்வ இத்யாதி அயோத்யாகாண்டே தஶரதம்ப்ரதி ஸுமந்த்ர:. இதுவென்றது - வடிவழகாதல், லஜ்ஜையாதல். "மணிவண்ணா" என்றால் வாராதிருக்க, "வானம்" என்பானென்? என்ன - மணிவண்ணா இத்யாதி. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைப்போலே இவளுக்கு ஆபத்துண்டோ? என்ன - பரமாபதம் இத்யாதி "[illegible]" இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - மயங்க இத்யாதி. "அசுரருயிரெல்லாமுண்ட" என்றதுக்கு ஸாரவம் - நான்வரப்பார்த்தால் இத்யாதி. "உட்குடை" என்றும், "அசுரர்" என்றும் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாரவம் - எதிரிகள் இத்யாதி.

[உண்ட] - "பபௌ ஜநார்த்தந: க்ருத்த:" (பபௌஜநார்த்தந:க்ருத்த:) என்கிறபடியே. [ஒருவனே யென்னும்] - வடிவழகுக்குப் போலியுண்டாகிலும் வீரத்துக்குப் போலிசொல்லலாவதில்லை. [உட்குடை இத்யாதி] - தான் வீரபத்நியென்னுமிடந் தோற்றச்சொல்லாநின்றாள். "த்வம் நீச ஶஶவத் ஸ்ம்ருத:" (த்வம்நீசஶஶவத்ஸ்ம்ருத:) என்னுமவளிறே. [உள்ளுருகும்] - "என்னகுறையுண்டாயழக்கிறேன்?" என்று ஶங்கிக்கலையாம். விளம்பழேமது வின்றிக்கே யிருக்க, ஒலியாதொழிந்தவாறே நீர்ப்பண்டம்போலே யுருகும். 'உருகுங்காட்டில் அதீந்த்ரியவஸ்து கண்ணுக்கிலக்காமோ?' என்பர்களே; அருளாலே பெறுவார்க்கு அங்ஙனொரு நியதி யுண்டோ?என்னுமாயிற்றுஇவள். "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" (நசக்ஷுஷா பஶ்யதி) என்கிறது-தாந்தாமே காண இழிவார்க்கு; "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" (தஸ்யைஷஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்று - அவன்தானே காட்டுமென்று அருமையில்லை. அர்ஜுநாதிகளுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்துக் காட்டிற்றிலையோ? [கட்கிலீ] - கண்ணுக்கிலீ! என்றபடி. [உன்னைக்காணுமாறருளாய்]-உன்னைக் காணவரிது ஸ்வயத்நத்தாலே பெறவிருப்பார்க்கன்றோ? உன்னருளடியாகக் காண்பார்க்கும் அரிதோ? அருளாலே நாம் ஆர்க்குக்காட்டினோம்? என்ன, [காகுத்தா] - "ரூபௌதார்யகுணை:" (ரூபௌதார்யகுணை:) என்றும் "ரூபம் ஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்" (ரூபம்ஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்) என்றும், நாகரிகர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடுத்திலையோ? ஒருகால் செய்ததுகொண்டோவென்ன, [கண்ணனே] - ஸஜாதீயைகளானை

போக்கினானென்னுதே, "உண்ட" என்றதுக்குப்ரமாணம் - பபௌ இத்யாதி. ப்ரதிஸம்ஶோ லோகேஷ்விம்ஶே ப்ராஹ்லாதசரிதே, "ஹ்ருதயஸ்ய ஸ்தஸ்ய [illegible] ரோஷண: । பபௌ ஜநார்த்தந: க்ருத்த: [illegible]" ([illegible]) "மணிவண்ணா" என்றதைக்கடாக்ஷித்துஹாவம் - வடிவழகுக்கு இத்யாதி. "உட்குடையசுரர்" என்றபோரப்பொலியச்சொல்லி, "உண்டவொருவன்" என்றதுக்குஹாவம் - தான்வீரபத்நிஇத்யாதி. அப்படி தன்நாயகன் வீரந்தோற்றச் சொல்லுமோ? என்ன - த்வம்நீசஇத்யாதி. "[illegible] । [illegible] த்வம் நீச ஶஶவத் ஸ்ம்ருத:" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதிஸீதா. (22-16)இப்படிப்ரதிபக்ஷங்களைப்போக்குமவன் வரக்காணாமையாலே என்றிங்வளவும் அத்யாஹரித்து, அநந்தரம்'என்னகுறையுண்டாய்' இத்யாதிசொல்லிக்கொள்வது. விவரணம் - விளம்ப இத்யாதி. "கட்கிலீ" என்றதுக்கவதாரிகை - உருகுங்காட்டில் இத்யாதி. "கட்கிலீ" என்றதால் ஸித்தமான அதீந்த்ரியத்வத்தைப்பிடித்துத் தாய்மார் சங்கித்ததைப்பரிஹரித்துக்கொண்டு,"உன்னைக்காணுமாறருளாய்" என்றதுக்கவதாரிகை - அருளாலேபெறுவார்க்கு இத்யாதி. ஆனால், "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி" என்றிருக்கிறதேயென்ன-நசக்ஷுஷா இத்யாதிவாக்யத்வயம் அப்படிநாம்ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன - அர்ஜுநாதிஇத்யாதி. "கட்கிலீ" - கண்ணுக்குவிஷயமாகாதவனே இத்யர்த்த:. மேலுக்தமான அர்த்தத்வயத்தையும் நாயகியினுடைய பாவத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் - உன்னைக்காண இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ரூபௌதார்யேத்யாதிஶ்லோகங்களிரண்டும் - அடைவே, நாகரிகர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டினதுக்குப்ரமாணம். "[illegible] । ரூபௌதார்யகுணை: [illegible]" இத்யயோத்யாகாண்டே ([illegible]) "ரூபம் ஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம் । தத்ருஶுர் விஸ்மிதாகாரா ராமஸ்ய வநவாஸிந:" இத்யாரண்யகாண்டே. ([illegible]) பெண்களுக்குக்காட்டினதுக்குப்ரமாணம்-

பெண்களுக்கு உன்னைக்காட்டிற்றிலையோ? "தாஸாமாவிரபூச்" (தாஸாமாவிரபூத்) - ஒருநீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலேயிருக்கை. "ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:" (ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:) - அவர்கள் முன்னேதோற்றினபின்பு வடிவில்பிறந்த சேவ்வி. "பீதாம்பரதரஸ்ஸ்ரக்வீ" (பீதாம்பரதரஸ்ஸ்ரக்வீ) - பெண்கள்நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, பரிவட்டவாய்ப்பையும் தோளில்மாலையையுங் காட்டியாயிற்று. "ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" (ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:)-காமன்கையிலேநாடுபடுமேத்தைக்காமன்தான்படும்படியிருக்கை. [திட்கோடியித்யாதி] -அவதாரகாலத்தில் உதவிற்றிலீரே! என்ன; அவதாரகாலத்தில் உதவப்பெறுதார் இழவுதீர்க்கவன்றே இங்குவந்துசாய்ந்தருளிற்று. உகந்தார்க்கு காட்சிகோடுக்கக் கோடிகட்டிக்கோண்டன்றே கிடக்கிறது. திண்ணியமதிள் என்னுதல், திண்ணியகோடியேன்னுதல்: அவிழ்த்துக்கட்டாத கோடியேன்கை. "வருவாரேல்லாரும்வாருங்கோள்"என்று கட்டினகோடி. [இவள்திறத்தேன்செய்திட்டாயே] - இவள்இப்படிபிச்சேற என்னமருந்திட்டாய்? அவன் இவளறியாதபடி ஒருமுகத்தாலே மருந்திடுமே. "மையலேற்றிமயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கோலோ!" என்று தன்முகத்தைக காட்டுகையிறே அவன் மருந்திடுகையாவது. இவள்கேட்கிறதேன்? என்னில்; அதுவாகில் அதுக்குப்ரதிக்ரியையாக, "த்ரைலோக்யராஜ்யம்ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத்கலாம்" (த்ரைலோக்யராஜ்யம்ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத்கலாம்) என்கிறஇவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதேல்லாம் அவனைப் படுத்துவாளாக நினைக்கிறாள். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

இட்டகாலிட்டகை ‡யளாயிருக்குமேழுந்துலாய் மயங்குங்கைகூப்பும்
கட்டமேகாதலேன்றுமூர்ச்சிக்குங்கடல்வண்ணா!கடியைகாணேன்னும்
வட்டவாய்நேமிவலங்கையாஎன்னும்வந்திடாயேன்றேன்றேமயங்கும்
சிட்டனே!சேழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்!இவள்திறத்தேன்சிந்தித்தாயே?

ஆ.—(இட்டகால்.) - இவள் பாரதீநசேஷ்டிதயான கரசரணாத்யவயவங்களையுடையளாயிருக்கும். இப்படி சேஷ்டிதக்ஷமையன்றியேயிருக்கச்செய்தே, அவஸாநஸமயத்திலே ப்ரதீபம்போலே ஸஹஸா எழுந்துலாவி மயங்கிக்கிடக்கும். பின்னையும்

தாஸாம்இத்யாதி. "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி:ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:। பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" இதி ஸ்ரீபாகவதே கோபிகாகீதாநந்தரே (௩௨ - ௨) இதுக்கர்த்தம் - ஒருநீர்இத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல்."சௌரிராவிரபூச" என்றவநந்தரம் "ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:"என்றதுக்குபாவம் - அவர்கள்முன்னேஇத்யாதி. மறத்தை-கோபத்தை. "திருவரங்கத்தாய்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அவதாரகாலத்தில்இத்யாதி. கொடியைச்சொன்னதுக்குபாவம் - உகந்தார்க்குஇத்யாதி. திண்மை மதிளுக்குவிசேஷணம். "இட்டாய்" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - இவள்இப்படிஇத்யாதி. அவன்செய்தபடியேதென்ன - அவன்இவளறியாதபடி இத்யாதி. ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. அவன்முகம்ப்ருந்தோ? என்ன - மையலேற்றிஇத்யாதி. பிச்சேற்றிஅறிவுகெடுக்க உன்முகம் அம்மான்பொடியோ? என்றபடி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, இரண்டாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு: "பெய்யுமாமுகில்" இத்யாதி.அம்மான்பொடியாவது - †சொக்குப்பொடி.] (ங)

† சுக்குப்பொடி என்று வழங்குவர். ‡ 'கைகளாய்' என்பது சிலர்பாட்டம்,

ப்ரபுணையாய்த் தன்னுடைய வ்யஸநாதிசயத்தாலே உன்னைத்தொழாநிற்கும். ஸ்நேஹமான இத்தனை பொல்லாதாகாதே, ஸ்நேஹப்ரக்ருதிகளல்லாதார் என்னபாக்யம்பண்ணினரோ! என்றுசொல்லி மோஹிக்கும். அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணன் என்று உன்னைச் சொல்லுகிற இதெல்லாம் பொய்; நீ சாலநிர்க்ருணன்காண் என்றுசொல்லும். வலத்திருக்கையிலே திருவாழியையேந்திக்கொண்டிருக்கிற அவ்வழகை நான்காணும்படி வந்திடாய் என்று சொல்ல வுபக்ரமிக்கும்; முடியச்சொல்ல க்ஷமையல்லாமை வட்டவாய்நேமி வலங்கையா என்னும்; பின்னையும் நெடும்போது கூடவந்திடாய்என்னும். வரக்காணாமையாலே பின்னையும் வந்திடாய் என்னும், வரக்காணாமையாலே மயங்கும். இங்ஙனே செல்லாநிற்கும். செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இதுவோ உன்னுடைய ஶீலவத்த்வம்? இவள் திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய் என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளை திறத்துச் செய்தருள நினைத்தது என்? என்று பெரியபெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறாள்- [இட்டகாலென்று தொடங்கி.] - ஸ்வாதீனமல்லாமையாலே தோழிமார் இட்டுவைத்த காலும் கையுமாய் தான் சேஷ்டிக்கமாட்டாதே இருக்கும்படி அவஶையாயிருக்கச்செய்தே விளக்கு முடியுமளவில் கிளம்பா அவியுமாபோலே ஸ்வஸ்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவி மோஹிக்கும். உணர்த்தி இன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். அத்தாலே உணர்ந்து "பெரியபெருமாள் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமே புருஷார்த்தம்" என்று இருக்கக்கடவ இவள் ஸ்நேஹம்போலே பொல்லாதது இல்லையென்று சொல்லிப் பின்னையும் காணப்பெறாத வ்யஸநாதிஶயத்தாலே மோஹிக்கும். ஸகலபதார்த்தத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கி ஒன்றையொன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் கடலின் தன்மையானனே! என் திறத்தில் கண்ணறையனாயிராநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய் என்றுதொடங்கி] - "கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு 'வட்டவாய் நேமிவலங்கையா வந்திடாய்' என்று சொல்ல உபக்ரமித்து, நடுவே இளைத்து நிரியக் குறையும்சொல்லாநின்றுகொண்டு மோஹியாநின்றாள். கோயிலின் நீலமிதியாலே நிறையநீர்மையுடையீரான நீர் இவள்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தருளிற்றுஎன்?

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்நமஹிமனாய்வைத்து இவளை ஆர்த்தையாக்கின நீ, இவளளவில் என் நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறாள்.

(ஆர்த்தியினதிஶயத்தாலே பரவஶையாய்), இட்ட இட்ட - இட்டுவைத்த கிடந்தே கிடக்கும்படியான, கால் - காலையும், கையள் - கையையும், ஆய் - உடையளாய், இருக்கும்—;(ஆர்த்தி முதிர்ந்தபடியாலே, ஸந்நிபதிதரைப்போலே), எழுந்து - பாரவஶ்யம் குலைந்தெழுந்திருந்து, உலாய் - உலாவாநிற்கும்; மயங்கும் - அநந்தரத்திலே மோஹிக்கும்; (காலமுணர்த்த மோஹந் தெளிந்தவளவிலே "வரக்கூடும்" என்று), கை கூப்பும் - அஞ்சலிபண்ணும்; (வரக்காணாமையாலே), காதல் - காதல், கட்டமே - கஷ்டமாயிருந்ததீ, என்று - என்றுவெறுத்து, மூர்ச்சிக்கும் - மூர்ச்சிக்கும்; கடல்வண்ணா - தன்க்குள்ளே எல்லாவற்றையுமொதுக்கி ரக்ஷிக்கும் அபரிச்சிந்நாகாரமான கடலின்படியையுடையவனே! கடியைகாண் - எனக்குக்கடியையாயிராநின்றாய்காண்! என்னும் - என்னும்; (ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில்), 'வட்டவாய் - ஸர்வதோமுகமான, நேமி - திருவாழியை, வலங்கையா - வலக்கையிலேயுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (நடுவேயிளைப்பாறி), வந்திடாய் - கையுந்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு வந்திடாய், என்றென்றே - என்று பல

காலும் ஆவர்த்திக்தபேக்ஷித்து, மயங்கும் - "அபேக்ஷையில் ஆவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபமிழந்தோம், அவன் வாராமையாலே யபிமதமுமிழந்தோம்" என்று அறிவு அழியாநிற்கும்; (இப்படி இவளைக்லேசிப்பித்து), சிட்டனே - சிஷ்டாசாரவனைபண்ணி, செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய் - அழகிய நீர்க்கரையிலே கிடக்கிறவனே! இவள்திறத்து - (வ்யதிரேகத்தில் மோஹிக்கும்படியான) இவள் திறத்து, என் - என், சிந்தித்தாய் - நினைத்திருக்கிறாய்? மோஹிப்பிக்கவே நினைத்திருக்கிறாயோ? தேற்றங் கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாயோ? என்றுகருத்து.

ஈ.—நாலாம்பாட்டில், உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதிருக்கிற இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறது என்? என்கிறாள். [இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும்] - ஸ்வாதீநமல்லாமையாலே, தோழிமார் இட்டுவைத்தகாலுங் கையுமாய் இருக்கும். விரஹம் ஸந்திபந்தங்களையும் குலைத்துச்சிதறிக் கிடக்கிறபடித்தனை. [எழுந்துலாய்] - இவ்வளவான தசையாய் இருக்கச்செய்தே, அவியும் விளக்குக் கிளப்பிஅவியுமாபோலே, ஸ்வஸ்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவாநின்றாள். [மயங்கும்] - கிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியின்றியே இருக்க, பூர்வவாஸனையாலே கைகூப்பும். மோஹித்த தசையிலும் தவிருகிறிலள். மயங்காநிற்கச்செய்தே உணர்த்தி யுடையாரைப்போலே ஆயிற்று அஞ்ஜலிபண்ணுகிறது. [கட்டமேகாதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்] - "அமுதவெள்ளத்தானுஞ் சிறப்புவிட்டு" என்று ப்ரேமமே புருஷார்த்தம் என்றிருக்கிற இவள், ப்ரேமம்போலே தண்ணிதாய் இருப்பதில்லை என்னாநின்றாள். இது ரஸிப்பது இவ்விஷயத்தினுடைய லாபஹேதுவானபோதிறே. விஸ்லேஷத்தில் நலிவுக்கு உடலாகையாலே தண்ணிதுஎன்கிறாள். இது கட்டமென்னுங் காட்டில் இதுக்குபரிஹாரம் பிறந்ததாகாமையாலே மூர்ச்சிக்கும். [கடல்வண்ணா கடியைகாண் என்னும்] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப்போலே, ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு எனக்கு எட்டாதபடி இருக்கிறவன் என்னுதல். கடல்போலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ என்திறத்துக் கண்ணறையனாய் இராநின்றாய் என்னுதல். உனக்கு ஸீலாதிகளைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களும் அந்ருதபாஷணம்பண்ணுகிறன; நீநிக்க்ருணன்காண் என்னாநின்றாள். நான் நிக்க்ருணனன்றிக்கே ஒழிவதுஎன்செய்தால்? என்னில்; "வட்டவாய்நேமி வலங்கையா என்றுதொடங்கி"-நடுவேஇளைத்து[வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸந்நிவேஸமே ஆயிற்று இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது;"வந்திடாய்" என்கிற இத்தையே ஆவர்த்தியாநின்றாள். இவ்வாவர்த்தியில் பிறப்பட்ட த்வநிகள் வெண்கலத்வநிபோலே ஓய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. ப்ரதிகூலநிரஸநத்தில் ஸர்வதோமுகமான வாயையுடைய திருவாழியை பரிகரமாகவுடைய உனக்கு வரத் தட்டென்? என்னாநின்றாள். [மயங்கும்] - "வந்திடாய்" என்கிற இதுதானும் ஒழிற்று. [சிட்டனே] - இப்படி ஸ்த்ரீவதம்பண்ணி நீர் விஸிஷ்டராய் இருக்க, பெண்பிறந்தார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாய் இருந்தது. க்ராமணிகள் குடிகளைப் பரியும்படி அந்யாயங்களை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அத்தியபகாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே. ஸ்ரமஹரமான கோயிலில் நிலயிதியாலே தண்ணளி மிக்கிருக்கிற நீர். [இவள்திறத்து]-பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே லாதபடி நோவுபட்டுக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [என் சிந்தித்தாயே] - நினைத்திருந்தது

என் ? ஜீவிப்பிக்க நினைத்திரோ, முடிக்கநினைத்திரோ ? இப்படிப்பட்ட ஆற்றாமையை யும் பேற்றுக்குஉடலாக நினைத்திருக்கிறிலள், அவன்நினைவாலே பேறு என்றிருக்கிறாள். "உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்" என்னக்கடவதிறே. (௪)

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதேன் ? என்கிறாள்.

[இட்டகா லிட்டகைகளா யிருக்கும்] - இவளுக்கு நீர்உடம்புகோடிக்க வேண்டா, இவளவயவங்கள் இவளதீநமாகப்பண்ண வமையும். "**[illegible]**" (ஸகீபிர்ந்யஸ்தப்ரகீர்ண பரதந்த்ரவிபாண்டு ராங்கீ) என்று, தோழிமார் போகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாயீநமல்லாமை யாலே தோழிமாரிட்டுவைத்த காலும்கையுமாயிருக்கும். [எழுந்துலாய்மயங்கும்] - அவி யும் விளக்குக் கிளர்ந்தெரியுமாபோலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்றவுலாவுகையுமா யிராநின்றது; அதுகிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கை கூப்பும்] - உணர்த்தியில் தொழுமவளல்லள், மயங்கினால் தொழாதிருக்க வல்லளல் லள், ஸாதநபுத்த்யா தொழுமதில்லை; ஆற்றாமையாலே வருமது தவிரமாட்டாள். [கட் டமேகாதலென்று] - ஸாதநபுத்த்யாதொழுதாளாகில் "கட்டமேகாதல்" என்னக்கூடா திறே. விஶ்லேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதேன்கிறாள். [கடல் வண்ணாகடியைகாணேன்னும்] - கடல் ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரக்ஷகனான நீ நிர்க் க்ருணனானாய் என்னும். அன்றிக்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்கவொண்ணாத வடிவுபடைத்த நீ பாதகனாகாநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய்நேமி] - "சங்குசக்கரங்கள்"என்று சொல் லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அதினுடைய ஸந்நிவேசம் ஸித்தமாயிருக்கிறபடி; பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிட

நாலாம்பாட்டு - இட்டகால்இத்யாதி "இவள்திறத் தென்செய்கின்றாய்?" என்றதைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - உம்மையொழிய இத்யாதி.

"இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்" என்கிற தாயாருடைய தாத்பர்யம் - இவளுக்கு நீர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். என் ? இவளவயவங்கள் இவளதீநமல்லவோ ? என்கிற சங்கையிலேயாதல்; ஆகாலே இட்டகாலிட்டகை என்கிறசங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்கிறார் - ஸகீபிர் இத்யாதி. இஶ் ஶ்லோகத்துக்கு ஆகாரம் கண்டுகொள்வது. இட்டகா லிட்டகையளானால்எழுந் துலாவக் கூடுமோ வென்ன-அவியும்விளக்கு இத்யாதி. கீழே மயங்குகிறதுக்கு முன்னே யெழுந் துலாவுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்து, எழுந்துலாவினவநந்தரம் "மயங்கும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச் செய்கிறார்-அதுகிளம்பின இத்யாதி. எழுந்திருந்துலாவாகிற்கச்செய்தே மோஹிக்கும்இதிசப்தார்த்தம். "மயங்கும் - கைகூப்பும்" என்று கூட்டி, வ்யதிரேகத்தாலும் அந்வயத்தாலும் பாவம்-உணர்த்தியில் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் - ஸாதந இத்யாதி. ஸாதநத்வேந தொழுகிறாளென்றாலோ ? என்ன ஸாதந புத்த்யா இத்யாதி "இது கட்டம்" என்னுங்காட்டில் பரிஹாரம்பிறந்ததாகாமையாலே மோஹியாநின்றா ளென்றபடி. "வண்ணம்" என்று - ரக்ஷகத்வஸ்வபாவமாதல், வடிவழகாதல். இரண்டர்த்தத்திலும் பாவமருளிச்செய்கிறார் - கடல்இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலும்; அன்றிக்கே இத்யாதியாலும். பாதக னாகையாவது - வடிவை அநுபவிப்பியாதிருக்கை. "நேமி" என்றொன்றைச் சொன்னதுக்கு பாவம்- சங்குசக்கரங்கள்என்று இத்யாதி. காணாதிருக்க, "வட்டவாய்" என்றறியும்படியென் ? என்ன-இப் போதுஇத்யாதி. "வட்டவாய்" என்றதுக்கு பாவம் - பிடித்தவிடம்இத்யாதி. இப்பதப்ரயோகத்

ரிருப்பது. விரோதிபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறாயன்றே. [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - ஒருகால் "வந்திடாய்" என்றாலாறியிருக்க வல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்குந்தனையும் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமித்தனையிறே; அப்படியே, "வந்திடாய், வந்திடாய்" என்றுருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். [மயங்கும்] - வாஸனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. [என்றென்றே] - வெண்கல த்வநிபோலே சொல்லுக்குச்சொல் ஓய்கிறபடி. [சிட்டனே] - சிட்டன் திருமாலென்ற படி. பிராட்டிவிஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன் பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப்பண்ணுமவனென்னுதல் ; உம்முடைய படி சால அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததிறே அபலைகள் குடி கெடுக்கைக்கு. அழகிதாக ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யைகளைப் பண்ணிப் பூணூலை வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஓத்துச்சொல்லித் திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீ உம்முடையபடி. [செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்] - ஸ்ரமஹர மான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஸாதுகரோதுங்கினவோபாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். [இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாயே] - ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவ ளுக்கு ஓடுகிறதசைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேணுமேன் றிருக்கிறாள்: திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. "அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது" என்று அவனைக் காலைக்கட்டிக் கேட்கிறாள். "ஶ்ரேயோத்யாயதி கேஶவ꞉" (ஶ்ரேயோத்யாயதி கேஶவ꞉) என்று, அநுகூலவிஷயத்தில் சிந்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரத மாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றோ. (அ)

தக்கு ஹாவம் - விரோதிஇத்யாதி. "என்றென்றே" என்கிறவீப்ஸைக்குஹாவம் - ஒருகால் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். "என்றென்றே" என்கிற வர்த்தமாநத்துக்குச்சேர - "மயங்கும்" என்ற தும், 'வந்திடாய்' என்றதும் ஏககாலீநமாய்த் தோற்றுகையாலே. 'மயங்கினால் வந்தி டாய் என்னக்கூடுமோ? என்ன - வாஸநையேஇத்யாதி. "என்றென்றே" என்கிற ஸ்வரத்துக் குத் தாளகதியிலே ஹாவம் - வெண்கலஇத்யாதி. "சிட்டன்" என்று - ஸ்ரீக்கு இஷ்டனென்று விவக்ஷித்து - திருமாலென்றபடிஎன்றது. சிஷ்டனென்று விவக்ஷித்து, வெறுப்பிலேயாக்கி அர்த் தாந்தரம் - உம்முடையஇத்யாதி. "அழகிதாயிருந்தது" என்றதுக்குவிவரணம் - உம்மைப்போலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். நம்மை "ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநரல்ல" என்றுஉபேக்ஷிக்கிறதென்? நம்வடிவிலே தெரியாதோ நம்முடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யம்? என்ன - ப்ரஹ்மஹத்யைகளைஇத்யாதி. ஓத்து - வேதம். ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநனல்லாவிட்டால் பரமபதத்திலே இரானோ? அப்படியன்றிக்கே கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தபோதே நான்ஆந்ருஸம்ஸயப்ரதாநனென்னுமிடம்எல்லாருமறியாரோ? என்ன-தண்ணீர்ப் பந்தலிலே இத்யாதி. இவளைப்போல் "என்செய்கின்றாய்" என்னாதே, "சிந்தித்தாய்" என்றதுக்கு ஹாவம்-ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்இத்யாதி. "என்சிந்தித்தாய்" என்று அவனை ஸம்போதித்துக் கேட்கிற துக்கு ஹாவம் -திருத்தாயார் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் தானப்படி சிந்திக்குமோ? என்ன - ஶ்ரே யோத்யாயதிஇத்யாதி. "சிந்தித்தாயே" என்கிறஅவதாரணார்த்தம் - இங்ஙனேஇத்யாதிவாக்யத் வயம். 'சிட்டனேசெழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்! இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்?' என்றுதொடங்கி, 'இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாயே?' இத்யந்வய꞉. (அ)

ஐந்தாம் பாட்டு.

**சிந்திக்குந்திசைக்குந்தேறும்கைகூப்புந்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்குமாங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்கவந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே!
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்தகையலைமையல்செய்தானே.**

ஆ.—(சிந்திக்கும்.)-உன்னழகையும் உன்னழகோடு பண்டுஸம்ஶ்லேஷித்த படியையும் நினைக்கும், நினையா மோஹிக்கும். நெடும்போது கூட லப்த ஸம்ஜ்ஞையாய், தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்காக உன்னைத்தொழாநிற்கும். தன்னுடைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும். த்வந்நாதையாயிருந்துவைத்தே நாதஹீநையைப்போலே திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்கும். அங்ஙனேவிழுந்து கிடந்து, தன்னுடைய அழகிய கண்கள் நீர்மல்க, வந்திடாய் என்றென்றே மயங்காநிற்கும். உன்திருவடிகளை ஒருகால்கண்டு ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணுமென்னும் ஆசையாலே தன்னை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடுபடுத்தவேணுமோ? உன்னுடைய நிரவதிகமான ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் ஜநித்துவருகிற அவஸ்தாவிஶேஷங்களை விஜ்ஞாபித்து இவளை இப்பாடுபடுத்துகை தேவருடைய ஆஶ்ரித வத்ஸலத்வாதிகளுக்குப் போருமோ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் நினைக்கும். அப்போதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறாமையாலே மோஹிக்கும்; ஒரு ஹேதுவின்றியே இருக்கச்செய்தே அபேக்ஷிதம்பெற்றுத் தரித்தாரைப்போலே ஸாவதாநமாம்படி தேறும். தேவர்படிகளை நினைத்து கூப்பிட்டுக்கைகூப்பும்; மீளவும் வ்யஸநாஸஹிஷ்ணுதையாலே திருவரங்கத்து உள்ளாய்என்னும். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே திருவடிகளை நினைத்துத் தண்டனிட்டுக்கிடக்கும்; ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் என்றுமாம். அத்தசையிலே கண்மிகவும் நீர்மல்குவதும் செய்ய 'பிரானே வாராய்!' என்னாநின்றுகொண்டே அறிவுகெடும். [அந்திப்போது என்று தொடங்கி] - அஸுரர்க்கு பலம்வர்த்திக்கும் ஸந்த்யாகாலத்திலே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக ஹிரண்யனுடைய ஶரீரத்தைப்பிளந்தருளி ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் அபிமாநிகளுமாய்ப் பெருமிடுக்கருமான தேவர்களுக்காக நிரதிஶயபோக்யமான வடிவோடே கடல்கடைந்தருளினாய்; இப்படிச்செய்வான் ஒருவனாயிருந்துவைத்து உன்திருவடிகளை சிந்தித்தோமாய் முடியவேணுமென்று துணிந்துஇருந்துள்ள இப்பெண்பிள்ளைக்கு உன்னைக்காட்டாதே இவளை மதிகெடுத்தவனே! "உன்னைக்கண்டு உன்னெதிரே முடியவேணும்" என்று ப்ராணன்களை தரித்திருக்கிறாள் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர் அபேக்ஷிதஞ்செய்யும்படியான ஐஶ்வர்யத்தையுடையையாயிருக்க, இவள் ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாபேதம் பிறக்கும்படியான ஆர்த்தியையுடையளாகாநின்றாளென்கிறாள்.

அந்தி - ஸந்த்யை யென்ற, போது - ஒருகாலவிசேஷத்திலே, அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, உடல் - ஶரீரத்தை, இடந்தானே - பிளந்தவனாய், அலை - அலையையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த - கடைந்து, ஆரமுதே - நிரதிஶயபோக்யனாய் வைத்து, (அப்படி காலநியதியுமின்றியே ப்ரபலவிரோதியு மின்றியே, அருந்தொழில் செய்வித்துக்கொள்ளவும் வேண்டாதபடி, ஆநந்தாநுபவமாத்ரமன்றியே), சந்தித்து - பாஹ்யமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணி, உன் சரணமே - உன் திருவடிகளையே, சார்வது - சேர்ந்தநுபவிக்கவேணுமென்கிற, வலித்த - திண்ணெனவையுடையவளாயிருக்கிற, தையலை - இப்பெண்பிள்ளையை, மையல்செய்தானே - மதிகெடுத்தவனே! (இவள்), சிந்திக்கும் - பூர்வஸம்ஶ்லேஷ ப்ரகாரத்தைச் சிந்தியாநிற்கும்; திசைக்கும் - (அது அப்போதே ஸித்தியாமையாலே) அறிவழியா நிற்கும்; தேறும் - அஶங்கிதமாகத் தேறாநிற்கும்; (அவ்வளவிலே வந்தாயாகக் கருதி), கைகூப்பும் - கைகூப்பாநிற்கும்; (ஆஸந்நமாக), திருவரங்கத்துள் - கோயிலிலே, உள்ளாய் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! என்னும் - என்று கூப்பிடாநிற்கும்; வந்திக்கும் - (அவ்வடிவழகை நினைத்துத்) தலையாலே வணங்கும்; (அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே), அங்கே - அவ்விடந்தன்னிலேயிருந்து, மழை - குளிர்ந்த, கண்ணீர் மல்க - கண்ணீர்மல்கும்படி, வந்திடாய் - வந்து கொள்ளாய், என்றென்றே - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, மயங்கும் - (உக்தி ஸாபல்யாபத்தையாகக் காணாமையாலே) மோஹிக்கும். காமாதுரைகள் விகாரத்தில் இவளுக்கில்லாதன இல்லை என்று கருத்து.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் ஜநித்து ஒன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்தாபேதங்களை அறிவித்து இவளை இப்படிப்படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] - உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களையும் உம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமின்றியே யாயிற்று இருப்பது. மோஹித்தவோபாதி இதுவும் ஒருபடிவிக்ருதி இருக்கிறபடி. அப்போதே காணப்பெறாமையாலே [திசைக்கும்] - மோஹிக்கும். [தேறும்] - ஒருஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றாள். இதுதானும் ஸ்வாபாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று. மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம் பெற்றாரைப்போலே தேறுகை ஸ்வாபாவஹமிறே; ஶரமதஶையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு அஞ்சவேணுமே! [கைகூப்பும்] - தேவர்படிகளைநினைத்து ஈடுபட்டுக் கும்பிடும். ஸீமே, "மயங்கும் கைகூப்பும்" என்றது, "இங்கு தேறும் கைகூப்பும்" என்றது: அல்லாதனஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இதுஒன்றும் ஸ்திரமாய்ச் செல்லாநின்றது; ஸ்வரூபாநுபந்தியான தர்மமாகையாலே. "நிகூ்ராணுவிவா்டாஃ" என்னக்கடவதிறே. ஆற்றாமையாலே, [திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - நீர் உம்முடைய செல்லாமைதோற்றக்கிட்டிவைத்து, இவளுடைய அஞ்ஜலியை மறுக்கிறதென்? ஶேஷஶேஷிதனுக்கு அஞ்சலியோபாதியிறே ஶேஷி கிட்டவந்திருக்கையாகிறது. பெருமாளே! என்னாநின்றாள். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே பெருமாள் எழுந்தருளி இருக்கிறபடியை நினைத்துத் தண்டனிடும். வந்திகளுடைய கார்யமாகையாலே, ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் என்றுமாம். "இதொருதோளே! தோள்மாலையே! முறுவலே!" என்று அர்யஸரப்போலே புகழாநின்றாள். [ஆங்கே மழைக்கண்ணீர்மல்க] - அத்தஶையிலே கண்ணநீர்வெள்ளமிட, தண்டனிட்டுக்கிடக்கும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநிற்கும் என்னுதல். [வந்தி

டாய்] - தன் ஆற்றாமைதோற்ற பிரானே! வாராய் என்னும். [என்றென்றே] - ஒருகால் அழைத்தால் வாராதொழிந்தால் பின்னையும் அத்தையே சொல்லுமித்தனையல்லது, வேறு சிலதான் சொல்லுமவ ளன்றே. அச்சொலவுதானே வெண்கலத்வநிபோலே ஓய்ந்து செல்லாநின்றது. [மயங்கும்] - அதுதானும்போய் அறிவுகெடாநின்றாள். "வந்திடாய்" என்றதுவும் இழக்கக்கிடாய் புகுகிறது: நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப்போது இத்யாதி]-ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தூணிலேவந்து தோற்றிற்றிலேயோ என்கிறாள்: அஸுரர்களுக்கு பலம்வர்த்திக்கும் காலத்திலே. அவனுடைய வரத்திற்புகாத காலத்திலே, [அவுணனுடல்]-வரபலத்தாலே திருவுகிருக்கு எட்டியாகவளர்ந்த ஹிரண்யனுடைய ஶரீரத்தைப் பிளந்தானே! "நரஸ்யார்த்த தநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும் ததா" என்று இரண்டுயோநியை ஒன்றாக்கி, அவன் வரத்திற்புகாதவடிவாலே பிளந்தவனே! "[illegible]" என்னுந் தெளிவுடையார்க்கோ உதவலாவது? மயங்கின இவளுக்கு உதவலாகாதோ? ஆளுமாய் மிடுக்குமானவனுக்கோ உதவலாவது? அப்பருவத்தில் அபலைக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் நலிவோ பரிஹரிக்கலாவது? உன்னால்வந்தது பரிஹரிக்கலாகாதோ? இவளுக்கு உதவுமிடத்தில் காலியதி வேண்டா, உன்னையழிய மாறவேண்டா. அவ்வளவேயோ? [அலைகடல் கடைந்த ஆரமுதே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் ஈஶ்வராபிமாநிகளுமானார்க்கு, நிரதிஶயபோக்யமானவடிவைக்கொண்டு, க்ஷோபிதமான கடலைக் கடைந்தவனே! இவளுக்குக் கடல்கடைய வேணுமோ, கடல்கடைந்த வடிவைக்காட்ட அமையாதோ? ஒருப்ரணயிநியை லபிக்கைக்குப் பண்டு கடல்கடைந்தவனல்லையோ? [சந்தித்துன் சரணம்சார்வதே வலித்த தையலை மையல்செய்தானே] - தெளிவுடைய சிறுக்கனுக்கு உன்னை அழியமாறி உதவினாய்: ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தாய்: உன்னையல்லது அறியாத இவளை அறிவுகெடுத்து வைத்தாய். உன்திருவடிகளைக்கிட்டி முடியவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இப்பெண்ணை என்னுதல், உன்னைக்கண்டு உள்ளதிரே முடியவேணும் என்று ப்ராணனையரித்திருக்கிற இவளை என்னுதல். "தவாஸ்மி தாநவா நாம்". மாநஸாநுபவமேயன்றி, உன்னைக்கிட்டி பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணினேனாகவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இவளை என்னுதல். [மையல் செய்தானே]- உன்னைக்காட்டாதே இவளை மதிகெடுத்தவனே!

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்தாபேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] - உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உம்மோட்டைக்கலவியையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமும் இன்றிக்கேயாயிற்றிருந்தது; மோஹத்தோபாதி இதுவும் ஒரு விக்ருதியாயிருக்கிறபடி. [திசைக்கும்] - அப்போதே காணப்பெறாமை

அஞ்சாம்பாட்டு - சிந்திக்கும்இத்யாதி. "சிந்திக்கும்" என்றதொடக்கி, "மயங்கும்" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் - இவளுக்குப்ரதிக்ஷணம்இத்யாதி. "அந்திப்போது" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து - இவளைஇப்படிஇத்யாதி.

சிந்தாவிஷயத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு, "சிந்திக்கும்" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் உம்முடைய இத்யாதி. இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்த அவஸ்தையோ? என்ன - முன்பு இத்யாதிவாக்யத்வயம். இப்போது "சிந்திக்கும்" என்கையாலே - முன்புமோஹம் ஸித்தம் "திசைக்கும்" என்றது - திகைக்குமென்றாய், அதாவது அறிவுகலங்குகையாய், மோஹிக்கும் என்ற

யாலே மோஹிக்கும். [தேறும்] - ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றாள். இது தானும் ஹயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம்பெற்றாரைப் போலே தேறுகை ஹயாவஹமிறே. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கும் அஞ்ச வேணுமே. உய்ந்தபிள்ளைபாடும்போது, ''கெட்டேன், இவள்'தேறும்' என்பதே''என்று சீயரருளிச்செய்வராம். [கைகூப்பும்] - இதுஇவளுக்கு ப்ரக்ருதி. கீழே ''மயங்கும் கைகூப்பும்'' என்றது: இங்கே 'தேறும்கைகூப்பும்' என்றது; அல்லாதன ஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இது ஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச்செல்லாநிற்கும்; ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே. ''நித்யாஞ்ஜலிபுடா:'' (நித்யாஞ்ஜலிபுடா:) என்னக்கடவதிறே. மோஹத்திலும் உணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே; ''வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்'' என்றதிறே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அநுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது. [திருவரங்கத்துள்ளா யென்னும்] - ''பெருமாளேயென்னும்'' என்று சீயர். அவ்வூரில் ஸம்பந்தமுங்கொண்டு போலேகாணும் அவரையும் விரும்பிற்று. [வந்திக்கும்] - ''திருவரங்கத்துள்ளாய்'' என்றது நெஞ்சிலேவடிம்பிட்டு, ''ஒருமுகமே, முறுவலே, ஒருவளேயமே'' என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநின்றாளென்னுதல்; ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமமாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்குமென்னுதல். [ஆங்கே] - அவ்வவஸ்தையிலே. [மழைக்கண்ணீரித்யாதி] - குளிர்ந்தகண்ணீர் மல்க, வந்திடாயென்றென்று சொல்லி, அச்சொலவோடே யறிவுகெடும். நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப்போது] - ''உத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்'' (மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்) என்று தெளிந்திருப்பார்க்கோ உதவலாவது?அறிவுகெடுவோர்க்குஉதவலாகாதோ? அவன் வரத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதொரு காலத்திலே, ஆஸுரப்ரக்ருதியாயிருக்கிற அவுணனுடைய ஶரீரத்தைப் பிளந்து போகட்டிலேயோ? தமப்பன் பகையாலோ

படி. தேறுகை நல்லதன்றோ? என்ன - இதுதானும் இத்யாதி, ஹயாவஹமெப்படியென்ன-மோஹம் இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - சரமதசையில்இத்யாதி. தேறுமது ஹயாவஹ மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - உய்ந்தபிள்ளைஇத்யாதி. இது ஸ்வபாவமானபடி எப்படி? என்ன; ஸஹேதுமாகஅருளிச்செய்கிறார் - கீழேமயங்கும்இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இதொன்று மென்றது, அஞ்சலியை. ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே அஞ்சலிநித்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நித்யாஞ்சலி இத்யாதி. ''உபாஸகாநாம் லக்ஷணம் ப்ரோக்தம் ஸமீசீநாஸ்ஸுநா: நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவவாதிந:'' (ஸார - மோக்ஷ - ரா). இதுக்குஉபபத்தி-மோஹத்திலும்இத்யாதி. அத் தாலேதென்ன - வழுவிலாஇத்யாதி. அதாவது -ஸத்தையுண்டானபோதே தத்கார்யமான அஞ்சலியும் நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றபடி- மோஹமுமுணர்த்தியும் ஸஞ்சாரி, அஞ்சலி ஸ்த்திரமென்னுமத்தை, உபபாதிக்கிறார் அநுவர்த்தமாநமானது இத்யாதி.பெருமாளே என்றர்த்தமானால்,திருவரங்கத்துள்ளாய் ''என்ன''வேணுமோ? என்ன -அவ்வூரில்இத்யாதி. ''வஸி வதாந்யோ குணவாந்'' என்கிறதாது வைப்பற்ற. ''வந்திக்கும்'' என்றதுக்கு-ஸ்துதிக்கும். ஸேவிக்கும்என்று அர்த்தத்வயமருளிச்செய்கிறார்- திருவரங்கத்துள்ளாய். இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து, வடிம்பிடுகை - தணிபேட்டுக் கிளப்புகை. கீழே 'கைகூப்பும்' என்கையாலே இங்கே - ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம் விவக்ஷிதம். ப்ரஹ்லாதனுக்காக ஹிரண்யன்உடலைப் பிளந்தானென்று விவக்ஷித்து, அத்தைச் சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் - உத்தஸ்ஸர்வம் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ஶப்தார்த் தம் - அவன்வரத்துக்கு இத்யாதி. ''உத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே'' இத்யாதி-ப்ரதமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே ப்ரஹ்லாதசரிதே. ''அவுணனுடலிடந்தானே'' என்கிறவனுடைய ஹார்த்தபாவத்தை ப்ரகாராந்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - தமப்பன்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே,

வுதவலாவது ? நீர் பகையானு லுதவலாகாதோ ? இவ்வளவில்உதவாமைக்கு மேற்படப் பகையில்லையிறே. அது ஒருகால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமையுண்டே. அது தப்பிற்றிறே யென்ன, பின்போ நீயுதவாதது ? [அலைகடல்கடைந்த]-ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அகப் படக் கடலைக்கடைந்துகொடுத்திலையோ ? உன்னைக்கொண்டு ஒருப்ரயோஜநங் கொள் வார்க்கோ உதவலாவது ? உன்னையே "ப்ரயோஜநம்"என்றிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? [ஆரமுதே] - இவருடைய அம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது. [சந்தித்துஇத்யாதி]-உன்னைக்கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதையா யிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவுகெடுப்பதே! (வலித்த ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே யரித்த.)அன்றிக்கே, உன்னைக்கிட்டி ஸந்நிதியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனையரித் திருக்கிறவளை என்னுதல். (வலித்த - அத்யவஸித்த.) "தாவத்ய ஹம் து தஜ்ஜீவி ஷேயம்" (தாவத்த்யஹம்தூதஜிஜீவிஷேயம்) என்றுகாணும்இருக்கிறது. [மையல்செய் தானே] - உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ ஃபலித்துவிட்டது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

மையல்செய்தென்னைமனங்கவர்ந்தானே!என்னும்மாமாயனே!என்னும்
செய்யவாய்மணியே!என்னும்தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளாய்என்னும்
வெய்யவாடண்டுசங்குசக்கரம்வில்லேந்தும்விண்ணோர்முதல்!என்னும்
பைகொள்பாம்பணையாய்! இவள்திறத்தருளாய்பாவியேன்செயற்பாலதுவே.

ஆ.—(மையல்செய்து.) - அதிக்ரூரமான காகத்தின்பக்கலிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைவிட்டருளின உன்னுடைய ஸர்வவசீகரணமான ப்ரணயித்வ குணத்தாலே என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனேயென்னும். வக்ஷ்யமாணமான அவனுடைய

அவன் பகையோ? என்ன - இவ்வளவில்இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அதொருகால்இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'அதொருகால்' இத்யாதிக்குக் கருத்து - அவதாரம் முன்பின்னுறும் இப்படியே வ்யாபாரங்களைச் செய்தான்என்று. இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஸாரஸ்யம் - உன்னைக் கொண்டுஇத்யாதி வாக்யத்வயம். "ஆரமுதே" என்றத்தைப்பற்ற - உன்னையேப்ரயோஜநமென் றிருப்பார்க்கு என்றது. "ஆரமுதே" என்றதுக்கு பாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கிட்டி - ஆத்ம மாகவன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கிட்டி. சரணம் சார்வதே - சரணம் சாரவேணுமென்றே. முந்தினவர்த் தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - ஸம்ஶ்லேஷிக்கை; வலிக்கை - வ்யவஸ்திதையாகை. த்விதீயார்த் தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - முடிகை; சந்திக்கை - ப்ராபிக்கை, வலிக்கை - யரிக்கை. அப்படி யரித் திருந்தபெருண்டோ? என்ன - தாவத்த்யஹம் இத்யாதி. "நவாஸ்யோ தாநவீ தாநவாஸ்ஸ்வஹாமிஹிஷோஶ்வாஸோஷா | தாவத்யஹம் து தஜ்ஜீவிஷேயம் யாவத்ஸ்வஸ்திம் ஶ்ருணுயாம் விபவஸ்ய" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. (௩௬-௩௮) அவதாரிகார்த்தம் - உம்மை இத்யாதி. 'சிந்திக்கும்' என்று தொடங்கி, 'மையல்செய்தானே - இவள் திறத்தருளாய்' என்று மேலிற்பாட்டில் க்ரியையோடே அந்வயம். (ரு)

மஹாஶ்சர்யபூதமான ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து, மஹாஶ்சர்யபூதனையென்று சொல்லும். நிரதிஶய தீப்தியுக்தமாயிருப்பதொரு நீலரத்நம், செந்தாமரை பூத்தாற் போலேயிருந்த திருவுடம்பையும் திருப்பவளத்தையுமுடையவனே என்று அவ்வழகைச் சொல்லும். அடியேனுக்கு ஆத்மதாநம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண் வளர்ந்தருளுகிறது? என்னும். ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஶக்தியுமாய் அத்யுக்ரமாயிருந்த ரதாங்கசங்கசார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை ஏந்தியருளுகிறதெனக்காகவன்றோ? என்னும். இவளுக்காக நீ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இவள்பக்கல் க்ருபை பண்ணியருளுகிறதில்லை; இதுக்குஹேது என்னுடைய பாபமேயிறே என்கிறாள்.

ஒ.— ஆறும்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்தாபந்நையாயிருக்க இவள் ஆர்த்தி தீர்த்தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாகம் என்கிறாள்.

[மையல் என்று தொடங்கி] - என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என்னை அறிவழித்து என்மநஸ்ஸை நிஶ்ஶேஷமாகப் பறித்துக்கொண்டவனே! என்னும். ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போது திருப்பவளத்திலும் திருவுடம்பிலும் பிறக்கும் அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்னாநிற்கும். ப்ரமஹாரமான கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை நினைத்து இவள் தனக்கு உதவுகிறிலை என்று சொல்லாநிற்கும். [வெய்யவாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்லேந்தும் விண்ணோர்முதல்! என்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதருடைய ஆபந்நிவாரணார்த்தமாகக்காணவே எதிரிகள் பயப்படும்படி கொடியவான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீக்கி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளாதொழிவதே என்று கருத்து. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள் திறத்தருளாய்] - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைக ஸ்வபாவனாயிருக்கிற நீ, இவளிடையாட்டத்தில் க்ருபை பண்ணுகிறிலை. இவள் து:க்கிதையாய் இருக்கச்செய்தே இவளை விஷயீகரியாதே "படுக்கை நேர்பாடாயிருந்ததீ" என்று உறங்கி அருளுவதே! என்றுமாம்.

ப.— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான ஆயுதபூர்த்தியை யுடையையாயிருக்கச்செய்தே இவளை இப்படி யலற்றும்படி பண்ணின நீ, இவளளவில் நான் செய்யக்கடவபடி அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறாள்.

(உன்னுடைய பவ்யதையாலே,) என்னை-என்னை, மையல்செய்து-மயல்கொள்ளப்பண்ணி, மனம் - நெஞ்சை, கவர்ந்தானே - அபஹரித்தவனே! என்னும்-என்னும்; மாமாயனே - மையல்கொள்ளுகைக்குப்பண்ணின நிரவதிகாஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (பவ்யதாப்ரகாஶகமான உக்தியாலே ஸ்ப்புரிக்கிற,) செய்ய- சிவந்த, வாய் - அதரஶோபையையுடையையாய்க்கொண்டு, மணியே - மணிபோலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனானவனே! என்னும் - என்னும்; தண் - (உன்னைக்கிட்டி என் பரிதாபந்தீருகைக்கிடாகக்)குளிர்ந்த, புனல் - நீர், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவரங்கத்து - கோயிலிலே, உள்ளாய் - ஸந்நிஹிதனானவனே! என்னும் - என்னும்; வெய்ய - விரோதிவிஷயத்தில் வெம்மையேவடிவான, வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் - ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும், ஏந்தும் - ப்ரணதரக்ஷா விளம்பம் பொறாதாரைப்போலே எப்போதும் ஏந்தியிருந்து, (அவ்வழகை), விண்ணோர் - ஸூரிகளுக்கநுபவிப்பித்து, முதல் - அவர்கள் ஸத்தாதி

ஷேஹதுபூதனானவனே! என்னும் - என்னும்; பை - உன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே விரிகிற பணத்தை, கொள் - உடையனாய், பாம்பு - (ஜாதிப்ராயுக்தமான மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றத்தாலே நிரதிஶயபோக்யமான) திருவனந்தாழ்வானை, அணையாய் - படுக்கையாக வுடையவனே! இவள் திறத்து-(நீ படுக்கைபொருந்திக்கிடக்கத் தரைப்பட்டுக்கிடக்கிற) இவள் திறத்து, பாவியேன் - இவளையிப்படி காணவைத்த பாபத்தையுடையனான், செயற்பாலது - செய்யும்ப்ரகாரம், அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும். நீ அநாதரித்த வளவில் என்னாற்செய்யலாவதொரு பரிஹாரமுண்டாக உன்னாலும் சொல்லமுடியாதென்று கருத்து. மையல்செய்தென்று - பிச்சனைப்போலே ஶஹித்துக்காட்டியென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவ்வவஸ்தாபந்நையாயிருக்கிற இவள் ஆர்த்திதீர்த்தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்கர்மவிபாகமேயிறே என்கிறாள்.

[மையல் இத்யாதி] - என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என் மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! தன்மேன்மைபாராதே தாழநின்று பணிமொழிகளைச் சொல்லி இழிதொழில்களைச்செய்து தன் ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஸர்வேஶ்வர்ய கந்தமான மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! என்னும். தங்கள் இழவு தெரியாதபடியிருந்து பிறர்நெஞ்சை அபஹரிக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வமர்யாதை; என் நினைவு அவன் நினைவாய் அத்தலை இத்தலையாயிற்று என்கிறாள். [மாமாயனே என்னும்] - ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே என்னும்]- இதுவும் அந்தமாயங்களிலே ஒன்று. தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கி, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம் பண்ணுகிற்கும்போதைத் திருவதரத்திற்பழுப்பு, "செவ்வாய்முறுவலோடு எனது உள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்" என்னும் படியிறே முறுவல் துவக்கவல்லபடி. [மணியே] - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமேனியெங்கும்ஒக்கப் பிறக்கும் எழிலும் குளிர்த்தியுமிருந்தபடி. [தண்புனல்சூழ் திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - குளிர்த்திக்கு இவ்வடிவழகு தேடிப்போகவேண்டாதபடி தேசமே ஸ்ரமஹரமாய் இருக்கிறபடி. ஸந்நிஹிதனாய்வைத்து எனக்கு உதவாதொழிவதே; [வெய்யவாள் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாக அன்றோ திவ்யாயுதங்களை தரித்தது? ஆனவே, எதிரி மண் உண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே என்கை. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள்திறத்து அருளாய்] - ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ இவள்திறத்து க்ருபைபண்ணுகிறிலை. ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணத்தையுடையனாய், ஜாதிப்ராயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனானை. நீரும் இவளுமாக இருக்கக்கடவபடுக்கை, இவள் தரைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் பொருந்துவதே! [இவள் திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமவளை இப்படி தரைக்கிடைகிடக்க விட்டு வைப்பதே; [பாவியேன்செயற்பாலதுவே] - பாவியேன் செயவிடத்தது. இவள் பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை. இருவருமானசேர்த்திபெறா இருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது. "உதாரவசோ ஹ்யஹிதாசகஸ்."

௯௫.—ஆறும்பாட்டு. இவள் இவ்வளவு ஆபந்நையாயிருக்க, இவளார்த்திதீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக மென்கிறாள்:

[மையல்செய்து] - உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழவாள்காணும். எதிரிகளுடைய அநவதாநம்பார்த்திருந்து அவர்கள் கோட்டைகொள்ளுவாரைப்போலே. [என்னை] - கடலைத் தறைகண்டா னென்னுமாபோலே. [மனங்கவர்ந்தானே] - புழுகூற்றிச்சட்டம் போகவோரைப்போலே. [மையலித்யாதி] - கொன்று கிழிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. [மாமாயனேயென்னும்] - மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸமயத்தில் தாழநின்று கையைக்காலைப்பிடித்த பரிமாற்றங்காணும் இவள்நெஞ்சில் பட்டேக்கிடக்கிறது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமானமேன்மை போலல்லவாயிற்று, ப்ரணயித்வத்தாலே தாழநின்றநிலை. ஸம்ஶ்லேஷதசையில் ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே யென்னும்] - இதுவும் அந்தமாயங்களிலேயொன்று. தைர்யபங்கம்பிறந்து "நான்உன்சரக் சன்றோ?" என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு. "ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம்" (ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம்) என்னக்கடவதிறே [மணியே] - புஷ்பம் விகஸிதமாம்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாபோலே, ஸ்மிதம்பண்ணுகிறபோதுவடிவிலேஎங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறந்தபடி. [தண்புனல்]-ஸ்மிதத்தில்குளிர்த்திபோலாயிற்று ஊரில்குளிர்த்தியும். அவ்வாயில் குளிர்த்திபோலேகாணும் இவ்வாயில்குளிர்த்தியும். (வாய் - இடம்.) [வெய்யவாளித்யாதி] - திவ்யாயுதங்கள் எதிரிகளையழிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமாபோலே காமினிகளை யழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத்தோற்

ஆறும்பாட்டு.—மையல் இத்யாதி. "பாவியேன் செயற்பாலதுவே" என்றதைப் பற்ற அவதாரிகை- இவள் இவ்வளவு இத்யாதி.

மையல்செய்தபின்பு "மனங்கவர்ந்தான்" என்றதுக்குபாவம் - உணர்த்தி இத்யாதி. உணர்த்தியறப்பண்ணி நெஞ்சை அபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - எதிரிகளுடைய இத்யாதி. மனங்கவர்ந்தானென்னுதே, "என்னை" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - கடலை இத்யாதி. ஶரீரத்தைப் பொகட்டு ஸாரம்ஶமானமநஸ்ஸை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - புழுகூற்றி இத்யாதி- ப்ராக்ருதியைவிளைத்து ஸாராம்ஶத்தை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கொன்று இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகைப் பை. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - மையல்செய்தப்ரகாரங்கள் என்று. "மாமாயன்" என்றுதொடங்கி "விண்ணோர்முதலென்னும்" என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து 'மையல்செய்தப்ரகாரங்கள்' என்றது. "மாயன்" - வ்யாமோஹயுக்தனென்றபடி. மாயமாவதேதென்ன - கலக்கிற இத்யாதி. "மா" என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான இத்யாதி. "மா" - மஹத்தான என்றபடி. இத்தால் - பரத்வத்திற்காட்டில் ப்ரணயித்வத்துக்கு ஆதிக்யமுண்டென்றபடி. சிவப்புத்தோற்றுவது வார்த்தையிலேயாகையாலே, வார்த்தை சொல்லும்போதைச்சிவப்பாக விவக்ஷித்து அர்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. ஸ்மிதத்தாலேவந்த சிவப்பாக அர்த்தாந்தரம் - ஸவிலாஸ இத்யாதி. "ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம்

பிப்ராணம் முகபங்கஜம் | தாம்ரோஷ்டநவம் வக்த்ராயாஷாம் ஸமாஹிதம்"

இதி பஞ்சமேர்மே ஸப்ததமே அக்ரூரத்ருஷ்ட பகவத்ரூபவர்ணநே (கஎ-உச). "மணி" என்றதுக்கர்த்தம் புஷ்பம் இத்யாதி. கீழ்க்கத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - அவ்வாயில் இத்யாதி. இவ்வாயிலென்றது - இவ்விடத்திலென்றபடி. காமினி, அவயவங்களைவிட்டு ஆயுதங்களைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திவ்யாயுதங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - உகப்பாரையும் இத்யாதி. அதாவது - பேண்மையாலும் அழகாலும் இருவரையும் அழிக்குமென்றபடி. இவற்றிலீடுபடுகைக்கு, இவள் இவற்

'இவள்திறத்தருளாது' என்று பாடாந்தரம்.

பிக்குமவை. முன்னே கைகண்டுவைக்கிறவையிறே. காணவே எதிரிகள்மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே. [விண்ணோர்முதலென்னும்] - திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்தஅழகைக்காட்டிநடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற்று அங்காடு கிடப்பது. இல்லையாகில், அங்கே வினையுண்டாய் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானன்றே. [பைகொளித்யாதி] - ஸ்மிதத்தோடு, திவ்யாயுதங்களோடு, நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கிறஇருப்போடு, திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளினத்தோடு வாசியற எல்லாம்உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவத் விக்ரஹஸ்பர்ஶத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலேசாய்வதே நீர், இவள் தரைக்கிடைகிடக்க. [இவள்திறத்தருளாய்] - படுக்கையில் சேர்த்திபெறாவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணும் அருளுமின்றிக்கே யொழியவேணுமோ? [இவள்திறத்து] - பாடேறடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தரைக்கிடைகிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுகிறீரில்லையென்றபடி.) [பாவியேன்] - நீரருளாதவராயல்ல; இவள்அதுபெறாவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. "மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்" (மத்பாபமேவாத்ரநிமித்தமாஸீத்) என்னுமாபோலே. [செயற்பாலது] - என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்குஅடி; (பாவியேன்செயலிடத்தது - இவள்பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறவிருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது.) (௩)

றையறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன - முன்னே இத்யாதி. இது - சாடு; கைகண்டுவைக்கிறவை - அநுபவித்தவையென்றும், கையிலேகண்டு வைக்கிறவையென்றும்; முன்னே - பூர்வம், ப்ரத்யக்ஷத்திலேயென்றும். திவ்யாயுதங்களுக்கு அநந்தரம் "விண்ணோர்முதல்" என்றதுக்கு பாவம் - திவ்யாயுதங்கள் ஒட்டை இத்யாதி. அவர்கள் ஜீவநார்த்தமாகவோ தரிக்கிறதென்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. ப்ரணயிநி "மாயன்" என்றாற்போலே சொல்லாதே, "விண்ணோர்முதல்" என்று நித்யவிபூதியுக்தனான ஆகாரத்தைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - ஸ்மிதத்தோடு இத்யாதி. "பைகொள்" இத்யாதிக்கு பாவார்த்தம் - பகவத் இத்யாதி. இப்பதப்ரயோகத்து பாவம் - தனிப்படுக்கையிலே இத்யாதி. "அருளாய்" என்றதுக்கு பாவம் - படுக்கையில் இத்யாதி. "அருளாய்" - அருளுகிறிலை. பாடேறடி - துக்கத்தோடே. "பாவியேன்" என்றதுக்கு பாவம் - நீரருளாதவராய் இத்யாதி. "பாவியேன்" என்ற - நிரதிஶய வ்யாமுக்த்ராகையைப்பற்ற - நீரருளாதவராயல்ல என்றது இத்தால் - அருளாதது உம்முடைய பக்கல் குறையல்ல என்றபடி. உம்முடையபக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தையைப்பற்ற-இவள் அது பெறவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்லஎன்றது. இத்தால்-உம்முடையபக்கல் இவள் அதிமாத்ரப்ரவணையாகையாலே, நீரருளாதது இவள்குறையல்ல என்றபடி. இதுக்குப்ரமாணம் - மத்பாபம் இத்யாதி "நஶேஷாராயாநவஶேதாம் ராஜ்ஞோ தோஷோநராஜஸ்ய வாநராணாம் ஶ்ரீ மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத் நதேவஸௌம்யாநதேஶஸ்ய" இத்யயோத்யாகாண்டே ஸர்க்கம். செயலிடத்ததென்றது - கர்மத்திடத்ததென்றபடி: செயலடியான என்னுடைய தோஷமென்றபடி. (௩)

ஏழாம் பாட்டு.

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்! பற்றிலார்பற்றநின்றானே!
காலசக்கரத்தாய்!கடலிடங்கொண்டகடல்வண்ணா! கண்ணனே!என்னும்
சேல்கொள் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்!என்னும்என்தீர்த்தனே! என்னும்
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கஇருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே.

ஆ.—(பாலதுன்பங்கள்.) - ஸுகதுக்கங்களை அநுகூலப்ரதிகூலாநுபாவ்யமாக நீபண்ணினவ்யவஸ்தையையென்னளவிலே விபர்யஸ்தமாக்கவோ பார்த்தருளிற்றென்றும், உன்னுடையஅஶரண்யஶரண்யத்வம் எங்ஙனே போயிற்றென்றும், ஆஶ்ரிதவிரோதிகளுடைய ஆயுரவஸாநகணனைக ஸ்வபாவமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறது அடியேனுக்காகவன்றோ? என்றும், திருப்பாற்கடலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருவவதாரம்பண்ணியருளினதும் கோயிலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ? என்றும், த்வத்குணகாரகபோஷக போக்யத்வ விரோதியாய் மத்கதமான அஶேஷதோஷங்களையும் போக்கிறாற்போலே, த்வத்ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான என்னுடைய பாபங்களையும்போக்கியருளாயென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, பிரிவென்னும் சொல்லுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாதபடி ம்ருதுஸ்வபாவையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய அழகியகண்கள் நீர்மல்கவிருக்கும் என்கிறாள்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், அவ்வவபதார்த்தங்களை அநுஸந்தித்து அவைபொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ ஸுகதுக்கங்களைச் சுமத்துவது; இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்றுநின்றாள் என்கிறாள். ஆஶ்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாஶ்ரிதரை துக்கப்படுத்துகையுமன்றிக்கே மற்றைப்படியே ஆயிற்றோ உம்முடையபடி? என்றுநின்றாள் என்றுமாம். [பாலவென்றுதொடங்கி] - இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைப் படைத்தவனே! [பற்றிலார்பற்றநின்றானே] - தந்தாமுக்கே சிலநன்மை இல்லாதாரை விஷயீகரிக்கக்கடவதோ? என்னில், அபராதமேயாய்த் தங்களுக்கு ஒருபற்றும்இன்றிக்கே இருக்கிற ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியான நீர்மையையுடையவன் அல்லையோ? [காலசக்கரத்தாய்] - காலத்தைநடத்தும் திருவாழியை உடையவனே! விஷயீகரிக்கக்காலமாகவேணுமோ? என்னில்; காலதத்வமும் நீ இட்டவழக்கன்றோ? என்றுமாம். [கடலென்று தொடங்கி] - ஒருகடல்ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குவரமாட்டாதார்க்கும் ஆஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்வந்து திருஅவதாரம் பண்ணியருளி அங்குஉதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி மத்ஸ்யாதிகளும் அகப்படத் தந்தாமுடைய யாகங்களைஇழவாதே பூஜிக்கலாம்படியான கோயிலிலேவந்து நித்யஸந்நிஹிதனாய் இருக்கிறாய் அல்லையோ? என்னும். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்]-உன்னுடைய போக்யதாதிஶயத்தினாலே உன்னாலல்லதுசெல்லாதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்னும். நான்இழிந்தாடும்துறையேஎன்றுமாம். [கோலமா மழைக்கண்பனிமல்கஇருக்கும்] - அழகியதாய்ப் பெருத்து ஶ்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இராநின்றாள். இவ்வழகு போக்தாவானவன் பூஜிக்கப்பெறாமையாலே காட்டில்எறித்த நிலாவாகாநின்றது என்று திருத்தாயார்க்குக்

கருத்து. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - விஸ்லேஷது:கம் அநுபவிக்கைக்குப் பாத்தமில்லாதபடி மிகவும்பாலையான என்மகள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமான அர்ணவசயநாதி குணங்களை யுடையவன் ஸ்வபாவங்களைச்சொல்லி க்லேசியாநின்றாளென்கிறாள்.

என்னுடை - என்னுடைய, கோமளம் - ம்ருதுஸ்வபாவையான, கொழுந்து - லதாக்ரம்போலே மெல்லியளாயிருக்கிறஇவள், பால - இடர்ந்தாரையிடர்ந்தாரும், துன்பங்கள் - அநாஸ்ரிதவிஷயத்திலே துன்பங்களையும், இன்பங்கள் - ஆஸ்ரிதரிடத்திலே இன்பங்களையும், படைத்தாய் - உண்டாக்கினவனாய், (எத்தனையேனும் அபராதிகளாயும்), பற்று - புறப்புபற்று, இலார் - அற்றாரான ஜயந்தன் போல்வாரும், பற்ற - பற்றும்படி, நின்றானே - அஸரண்யஸரண்யனாய்நிற்பானாய், காலசக்கரத்தாய் - (ஆஸ்ரிதருடைய ப்ராப்திகாலம் நீ யிட்டவழக்காம்படி மாஸருதுவத்ஸராதி பரிவ்ருத்தியையுடைத்தான) காலசக்கரத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு, (ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக), கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, கடல்வண்ணா - கடலிலேயொருகடல் சாய்ந்தாற்போலே, இடங்கொண்ட-கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (க்ஷீரார்ணவநிகேதனனான அந்தவாகாரத்தை விட்டு), கண்ணனே - ரக்ஷணார்த்தமாகக்ருஷ்ணனாய்வந்தவனே! என்னும் - என்னும்; (அதுக்கும்பிற்பட்டார்க்காக), சேல் - சேல்களை, கொள் - உடைத்தான, தண்-குளிர்ந்த, புனல் - புனல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேவந்தெழுந்தருளினவனே! என்னும் - என்னும்; (அந்த ஸௌலப்யத்தாலே), என்-நான் அநுபவிக்கைக்கு, தீர்த்தனே - துறையானவனே, என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்தைகளைச்சொல்லக்காணுகையாலே), கோலம் - தர்ஸநீயமாய், மா - பெருத்து, மழை - குளிர்ந்த, கண் - கண்ணானது, பனி - நீர், மல்க - விஞ்சும்படி, இருக்கும் - நிர்வ்யாபாரையாய் நிற்கும். இப்பாட்டு - திருத்தாயார்வார்த்தையான முன்னிலையில்லாமையாலே, அவன் தன்னுடைய உட்கொண்டிரங்குதல். அன்றியே, 'கடல்வண்ணா' என்பதளவும் - தாய்வார்த்தையான நாயகன் முன்னிலையாய், 'கண்ணனே' என்று தொடங்கி காமிடாவைத்தைச்சொன்னாளாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயங்களை அநுபவிக்க, பொறுக்குபவனிலேயன்றோ து:கங்களைச்சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்றுநின்றாள் என்கிறாள். ஆஸ்ரிதரை வாழ்விக்கையும் அநாஸ்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடையபடி? என்றுநின்றாள் என்றுமாம். இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதல் ஒன்றும் இல்லாதார்பற்றினால் ரக்ஷிக்கும் சீர்மையையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது என்னோட்டை ஸம்பந்தமாம் என்று மயங்கபிக்கிறாள். [பாலதுன்பம்இத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுகது:கங்களைப் படைத்தவனே! பாலவாக - யதாயோக்யமாக ஆக. பிரிந்தார்எல்லாரும் அநுபவிக்கும் இத்தை இவள் ஒருத்தியையும் அநுபவிப்பிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்வாழவும் அநாஸ்ரிதர் கெடும்படியாகவும் அன்றோ பண்ணிவைத்தது. தீமையுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்யுமவனன்றோ? பண்டேகட்டின மர்யாதையும் இல்லையோஇவளுக்கு? அபாயங்கள் கனத்துத் தத்தமுக்கிண்ண ஒரு கைம்முதல் இல்லாதாரை விஷயீகரிக்கக்கடவதோ என்னில்; [பற்றிலார்பற்றநின்றானே]-

அபராத்யோயாய் ஸுக்ருதலேசமும் இல்லாத ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியன்றோ உம்முடையநீர்மை? ''ஸவித்ராவபிக்ருதஃ''. [காலசக்கரத்தாய்]-விஷயீகரிக்கக் காலமாகவேணுமே என்ன, காலதத்வம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? ஆச்ரிதர்க்காகப் பகலை இரவாக்கினவன் அன்றோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டு காணும் என்ன; ப்ரதிக்ஷத்துக்கும்ருத்யுவானதிருவாழிகையிலேயிருக்க ப்ரதிபந்தகமுண்டோ? நாம் அஸந்நிஹிதர் அன்றோ? என்ன, [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா]-நீ எங்களைக்காலம் பார்த்தன்றோ கிடக்கிறது? ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே, அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? அவ்வளவு வரவல்லார்க்கே யென்ன, [கண்ணனே என்னும்] - அசக்தரான இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் க்ருஷ்ணனாய்வந்து உதவிற்றிலையோ? ''நாஹமாத்மாநமாசம்ஸே ஸக்ஷ்ஜ்ஞமஷீதா யோ ராமம் வாஸீஞ்'' அதுதப்பிற்றிறே என்ன, [சேல்கொள்இத்யாதி] - மத்ஸ்யாதிகளுக்கும் தந்தாமுடைய யாபகாதிகள் இழவாதபடியான கோயிலிலே நித்யஸந்நிஹிதன் அல்லையோ? என்னும். உம்மாலல்லது தரிக்கமாட்டாதஇவள் இப்படிபடக்கடவளோ? ''ஜநாந்தஸ்யாவிவோடுகள்'' என்றிருக்குமவளிறே இவள். [என்தீர்த்தனே என்னும்] - புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியாக்கின ஸாத்விகோத்தைச் சொல்லுதல், உன்னைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்னுதல். தண்புனல் என்று-புனல் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, நான் இழிந்தாடும்துறை என்னுதல். [கோலமாமழைக் கண்பனிமல்கவிருக்கும்]-ஊர்ஸமீயமாய்ப்பரந்து ஸமஹாரமான கண்ணீர்மல்கவிராநின்றாள். கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இவ்வழக்குக்கு போக்தாவாயிருக்கிறவன் க்ருஷிபண்ணி, ஃபலவேளையிலே எனக்கு இரையாக்குவதே. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - ஸம்ச்லேஷமும் பெறாத இவளுக்கு விச்லேஷத்தை விளைப்பதே. [கொழுந்தே]-உபக்ரம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடாவிடுவதே! ''வதிஸம்யோ ஜவாஸஹம்வயஃ''. இப்பாட்டில், ஒருதலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்குமதுக்குக் கருத்து - '''பரிஹரிக்கும் எல்லைகழிந்தாள். நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?' என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறாள்'' என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி பணிக்கும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரயங்களை யநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ ஸுவதுஃகங்களைச் சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்று நின்றாளென்கிறாள். ''ஆச்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடையபடி என்கிறாள்'' என்றுமீள்ளான். இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதலொன்றுமில்லாதார் பற்றினால் ரக்ஷிக்கக்கடவ நீர்மையுடைய

ஏழாம்பாட்டு-பாலஇத்யாதி. 'இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு' இத்யாதிவாக்யத்தை ''என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து'' என்றத்தையும், ''பற்றிலார்பற்றநின்றானே'' என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகையாக முந்தறஅநுஸந்தித்து, அநந்தரம், 'ஆச்ரயங்களை' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தையும் - ''பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்'' என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக, பதாவதாரிகையாகவாதல் தாத்பர்யமாகவாதல் அநுஸந்திப்பது. யத்வா. ''பாலதுன்டங்களின்பங்கள் படைத்தாய்'' என்கிறபதத்திலே நோக்காக - அதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக இரண்டவதாரிகையும், ''என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து - கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும், பற்றிலார்பற்றநின்றானே'' என்கிற பதங்களிலே நோக்காக ஓர்அவதாரிகையும் ஆக, மூன்றவதாரிகையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஆச்ரயங்களை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே என்னுதல். ஆச்ரயங்களையநுஸந்தித்தென்றது - அவர்களவர்களளவுகளை யநுசந்தித்தென்றபடி. பொறுக்கத்தக்கவர்களை விசாரித்தென்றபடி. இப்போது

வன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம் படவேண்டுகிறது, என்னோட்டை ஸம்பந்தமென்று மநோரதிக்கிறாள்.

[பாலஇத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுகது:க்கங்களைப்படைத்தவனே! பாலென்றது - இடமென்றபடி; அப்பாலிப்பாலென்றால் - அவ்விடமிவ்விடமென்றபடி. பாலவாகஸ்த்தாநேஸ்த்தாநேயாக. உமமைப்பிரிந்தார் எல்லாரும் அநுபவிக்கும் து:க்கத்தை இவளொருத்தியை அநுபவிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்வாழவும் அநாஸ்ரிதர் கெடும்படியாகவுமன்றோ நீபண்ணிவைத்தது? பாலென்பது - முறை. செய்குந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தனன்றோ. பண்டுகேட்டின மர்யாதையும்இவளுக்கில்லையோ? பாலென்று-பாகமும், இயல்வும், இடமும், ந்யாயமும், இவைநாலுக்கும் பேர். தந்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை தாந்தாமே ஏறிட்டுக்கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நம்பக்கல் குறையில்லை, பேறு தந்தாமதானால் தாங்களும் சிலசெய்யவேணுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக, [பற்றிலார்பற்றநின்றானே] - ஒருகைம்முதலில்லாதார்க்காகவன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று? இக்கிடை நித்யசூரிகளுக்காகவோ? உம்முடைய பக்கல்பற்றறுத்துக்கொண்ட ஐயன் தன்போல்வார்க்கும் பற்றாயிருக்கும் அவரன்றோநீர்! 'தமேவ ஶரணம் கத:'(தமேவசரணங்கத:)அன்றோ? அதுஉண்டானாலும் அதுக்கொருகாலமுண்டேஎன்ன, [காலசக்கரத்தாய்]-அக்காலசக்கரம் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? ஆஸ்ரிதர்க்காகப் பகலையிரவாக்கினவனன்றோ? அன்

விபரீதமாகையாவது - ஆஸ்ரிதையான இவளை து:க்கம்அநுபவிப்பிக்கை. மநோரதிக்கிறாளென்றது - ஸ்வகதமாக எண்ணுகிறாளென்றபடி.

ஸப்தார்த்தம் - இடமறிந்துஇத்யாதி. "பால்" என்றால் - இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன; லௌகிகப்ரயோகம் - அப்பால் இத்யாதி. பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்" என்கிற தலைமகள் வார்த்தையை அநுவதிக்கிற திருத்தாயாருடைய ஹ்ருதயத்தைச் சொல்லுகிறது - உம்மைப்பிரிந்தார் இத்யாதி. "பாலதுன்பங்கள்" இத்யாதி - திருத்தாயார் வார்த்தையாயில், 'மகள் வார்த்தை சொல்லுகிறாள்' என்கிற மேலில் வாக்யத்தோடே விரோதிக்கும். 'இப்படி வெள்ளைப்படுத்தலாமோ என்றுநின்றாள்' என்கையாலே - தலைமகள்வார்த்தை யென்னுமிடம் ஸ்புடமிறே. அர்த்தாந்தரம் - அங்ஙனன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர் இத்யாதி. 'பால்'' என்றால் - இவ்வாகாரத்தையுங் காட்டுமோ? என்ன - பாலென்பது முறை என்று. கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்வயத்துக்கும ப்ரமாணம - செய்குந்தா இத்யாதி. ஆக "பால" இத்யாதிக்கு - பொறுக்கத்தக்க இடமறிந்து தத்தம் ஸ்தானங்களிலே ஸுகது:க்கங்களைப் படைத்தவனே யென்று முற்கினவர்த்தம்; பால - பொறுக்கத்தக்க இடங்களிலே யென்று ஸப்தார்த்தம்; 'அறிந்து' என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆஸ்ரிதரான முறையிலே ஸுகத்தையும் அநாஸ்ரிதரானமுறையிலே து:க்கத்தையும் படைத்தவனே என்றிரண்டாமர்த்தம். இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குச் சேர ஹ்ருதயம்-பண்டுகேட்டின இத்யாதி. "பால் என்றால் - இடத்தையும் முறையையுங்காட்டுமோ? என்ன - பாலென்று இத்யாதி. ந்யாயம் - முறை கீழ்நடந்த அர்த்தத்வயாநுகுணமாக மேலுக்கவதாரிகாத்வயம் - தந்தாமால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். தனியவசங்கதிக்குநூதாரம் - ஒருகைம்முதல்இத்யாதிவாக்யத்வயம். ப்ரதமஸங்கதிக்குஉத்தரம் - உம்முடைய பக்கல் இத்யாதி ஐயன் பற்றின்றோ? என்ன, ப்ரமாணம் - தமேவஇத்யாதி. "ஸர்வோ ... " இத்யாதி. 'ஐயன்தன்போல்வார்க்கும்' இத்யாதிக்கு அநுகுணமாகஸங்கதி-அதுஉண்டானாலும்இத்யாதி. அதுண்டானாலும் - ஸாபராதர்க்கும் பற்றாயிருக்குமதுண்டானாலும் என்றபடி. அப்படி காலம் காணிட்டவழக்காக விநியோகங்கொள்ளக் கண்டதுண்டோ? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்காகஇத்யாதி. "ஒருகைம்முதலில்லாதார்" இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஸங்கதி - அன்றிக்கேஇத்யாதி. "காலம்" என்று - காலத்தையும், ம்ருத்யுவையும் சொல்லுகிறது. காலசக்ரநிர்வாஹகன் என்று முக்கின அர்த்தம், ம்ருத்யுவான

ழிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டே யென்னில்; ப்ரதிபந்தகத்துக்கு ம்ருத்யுவானதிருவாழி யன்றோ தரித்திருக்கிறது. பரிகரமுண்டானாலும் நான் தூரஸ்தனன்றோ என்னவொண்ணாதே! [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா] - நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்றோ கிட்டக் கிடக்கிறது. ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? ஆனால் அங்கேவரலாகாதோ? என்ன; அவ்வலையலைக் கேட்கமாட்டாத இடையர்க்கும்இடைச்சிகளுக்குமாகக்ருஷ்ணனாய்வந்துஉதவிற்றிலையோ? என்கிறாள்.[கண்ணனேயென்னும்] - "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்" (நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்) என்று அக்கிடையைவிட்டு இடையிலே வந்து உதவிற்றிலையோ?அது தப்பிற்றிறே என்ன,அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படியன்றோ கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்று? [சேல்கொளித்யாதி]-'ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ' (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவ)† அன்றோ;ஜலசரஸத்த்வங்கள்ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவள் உம்மைப்பிரிந்து தரிக்கவல்லளாவது? அவ்வூரிலே வர்த்திக்கிற உமக்குப்போருமோ இவளுக்குமுகங்காட்டாதொழிகிறவிடம். [என்தீர்த்தனேயென்னும்]-நீ உபேக்ஷித்தாலும் உன்னையொழிய எனக்குச்செல்லாதபடிபண்ணினவனே! என்னுதல்; (புறம்புள்ளாரோடுபொருந்தாதபடியான சுத்தியோகத்தைச்சொல்லுதல்;) நான்இழிந்தாடும் துறையென்னுதல். [கோலமித்யாதி] - தர்சநீயமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இராநின்றாள். கண்ணுங் கண்ணநீருமான அழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாவதே! இக்கண்ணநீருக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி பலவேளையிலே யிழப்பதே! [என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே] - கலக்கப்பொறாத மார்த்தவத்தையுடையவள் பிரியப்பொறுக்குமோ? "தசை முறுகினால் வைத்யர் கண் முகம்பாராதாப்போலே, மகளவஸ்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெரு

சக்கரத்தையுடையவன் என்று இரண்டாமர்த்தம். "காலசக்கரத்தாய்" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தால் பலிதம்-ஆஸ்ரிதர்அபேக்ஷாகாலமே ரக்ஷிக்கைக்குக் காலமென்றாய், 'அப்படி ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷா காலம் பார்த்திருந்த இடமுண்டோ? என்ன' என்று ஸங்கதியை விவக்ஷித்து பாவார்த்தம் - நீஎங்களைஇத்யாதி. "கடல்வண்ணா" என்னாதே, "கடலிடங்கொண்ட" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஒருகடல்இத்யாதி. 'அவ்வலையலைக்கேட்கமாட்டாத' என்றவிடத்திலே - ஏக தத்விதத்ரிதர்கள் கதையை நினைப்பது. 'அலையலை' அலையென்று - சப்தமாய், அலையலையென்று, மஹாசப்தமென்றபடி. கடலிடங்கொண்டவனோ கண்ணனாகவந்தான்? என்ன, ப்ரமாணம் - நாகபர்யங்கம் இத்யாதி."ஸஷ நாராயண ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:"இத்யாதி.(பார-ஹரி-113-62)

இடையிலே-மத்யே, இடையரிலே என்றும். "சேல்கொள்" இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - ஜலாந்இத்யாதி வாக்யத்வயம். "திருவரங்கத்தாய்"என்றதுக்கு பாவம் - அவ்வூரிலேஇத்யாதி. "தீர்த்தன்" என்றதுக்கு முந்தினவர்த்தம் - பாவநத்வத்தைப் பற்ற; இரண்டாவது - ஸௌலப்யத்தைப் பற்ற. முந்தினவர்த்தத்துக்கு பூர்வநிர்வாஹம், தீர்த்தன் - உனக்கே அற்றுத்தீரப்பண்ணினவனே என்று; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இழிந்தாடும் துறைபோலே ஸுலபனாயிருக்கிறவனே என்று. மழை - குளிர்த்தி. "கோலமாமழைக்கண்" இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - கண்ணும் கண்ணநீரும்இத்யாதி வாக்யத்வயம். "தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்" என்றதைப்பற்ற - ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி என்றது. "கோமளம்" என்றதுக்கு பாவம் - கலக்கஇத்யாதி. கலக்கப்பொறாத - ஸம்ச்லேஷார்த்தமாக இட்டணைக்கவும் பொறாத என்றபடி. கீழ்ப்பாட்டுக்களிற்போலே "திருவரங்கத்தாய்" என்று அவனை ஸம்போதியாதே, ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - தசைமுறுகினால்இத்யாதி. 'அருளிச்செய்வர்'—சீயர் என்றதயாஹார்யம். "கொழுந்து" என்றதுக்கு

† இதன் விவரம் இத்திருவாய்மொழியின் இறுதியில் காண்க.

மாள்முகம் பாராதேவார்த்தை சொல்லுகிருள்'' என்றருளிச்செய்வர். [கொழுந்து] - உபக் நம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடாவிலேதே. '' பதிஸம்யோகஸுலபம்வயஃ '' (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயஃ). இப்பாட்டிலொருதலைக்கட்டின்றிக்கே யிருக்கு மிதுக்குக் கருத்து ''பரிஹரிக்கும்எல்லைகழிந்தாள், நாம்இவர்க்குச் சொல்லுவதென்? என்று தன்னிலேநோவுபடுகிருள்'' என்று, வங்கிப்புரத்து நம்பிபணிக்கும் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கொழுந்துவானவர்கட்கு!என்னும்குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்! என்னும்
அழுந்தொழும்ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்அஞ்சனவண்ணனே!என்னும்
எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும்எங்ஙனேநோக்குகேன்என்னும்
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்!என்செய்கேன்என்திருமகட்கே.

ஆ.—(கொழுந்து.) - ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய் அயர்வறும் அமரர்களதி பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருந்து வைத்து, கோபாலகுலத்திலே வந்து பிறந்தருளி, வர்ஷத்தினாலே அதிபீட்யமானமான கோபகோபீஜனங்களையும் பசுக்களையும் ஸ்ரீகோவர்த்தனத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளின உன்னுடைய நிரவதிகமான காருண்ய குணத்துக்குங்கூட விஷயமல்லேனோ? என்னும். பின்னையும், தீபார்த்தருளாதொழிந்த வாறே அழாநிற்கும். தன்னுடைய அபேக்ஷிதம்பெறுகைக்காக உன்னைத்தொழாநிற்கும். தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அங்காரமயமாம்படி நிர்க்லேசனநிச்வாஸத்தைப்பண்ணும். என்னுடையஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி, உன்னுடைய அதிசீதளமான அஞ்சனமேனி யைக் காட்டியருளாய்என்னும். நீ வரும்படி காணவேணுமென்று எழுந்திருந்து அநி மிஷலோசனையாய் ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அங்குக்காணாதொழிந்த வாறே உன்னைக் காண்கைக்கு உபாயம் ஏதோ? என்னும். செழுந்தடம்புனல்சூழ் திரு வரங்கத்தாய்! என்திருமகட்கு இனி நான்செய்வதென்? என்று கூப்பிடுகிருள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலென வருகிற நோவுகள் தீர்க் கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிருள்.

[கொழுந்தென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி கோவர்த்தனோத்தாரணம் பண்ணி பசுநிரை மேய்த்தவன்கிடீர் என்னுடைய ஆர்த்தி போக்காதொழிகிறான் என்று சொல்ல உபக்ரமித்து நடுவேஇளைத்துப் பின்னையும் வார்த்தை ஒருபடி தலைக்கட்டும், இப் படி எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிற இவன் தன்னைலக்ஷ்யமாக சொல்லாத என்னுடைய

ஸாவம் - உபக்ரமித்யாதி. ''கொழுந்து'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பதி' இத்யாதி. ''பதி ஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வா மச்பிதா । சிந்தார்ணவமநுப்ராப்த: ப்ராப்தவா டாவ்வொபயா'' இதி அநஸூயாம்ப்ரதி ஸீதா (ரா - அ - 118-34).''தமையுமுதலிலும்'' இத் யாதி வாக்யவிவரணமாதல், க்ரியாபதமில்லாமைக்குக்காரணமாதல் - இப்பாட்டில்இத்யாதி. திருமகட்டு - க்ரியாபதம். ''கோலமாமழைக்கண்'' இத்யாதிக்கு - தர்சனீயமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கண் ணுமை நீர் விஞ்சம்படி நிர்ப்யாபாரையாயிராநிற்கும்'' என்று உரையில் ஸம்பந்தித்தம். (எ)

ஆர்த்தியைத்தீர்த்திலன் என்று தன்இன்னாப்பாலே அழும். ப்ருதோபநிஷத்கரைப் போலே தன்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்யர்த்தமாகத் தொழுவதும் செய்யும். தொழுதவிடத்திலும் நீர்வரக்காணாமையாலே ஆத்மதத்வமெல்லாம் நெருப்பாம்படி நெடுமூச்செறியும். என்னுடைய விரஹாக்நி அவியலாம்படி உன்னுடைய ஶ்ரமஹரமான நிறத்தோடே வந்து தோற்றவல்லையே என்னும். தன்னுடைய ஆர்த்தத்வநிவ்ருத்தியே வருகிறாய் என்று அத்யவஸித்து உன்னுடைய ஸர்வபரிஸ்பந்தமும் காணலாம்படி எழுந்து மேலே பார்த்து இமைகொட்டாதே இருக்கும்; பின்னையும் தோற்றுதொழிந்தவாறே உன்னை நான் காணும் விரகென்? என்னும். [செழுந்தடமென்று தொடங்கி] - அழகிய மிக்க நீர்சூழ்ந்து இருந்துள்ள கோயிலை இடமாக உடையவனே! லக்ஷ்மீ ஸமையான என்னுடைய மகள், அந்த ஶ்ரமஹரமான க்ஷேத்திலேவந்து யுரிக்கைக்கு நான் என்செய்வேன்?

ப.—அநந்தரம்,உன்னுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்திலே யகப்பட்டு மேன்மேலன க்லிஷ்டையாகிற இவளுக்கு என்செய்வேன்? என்கிறாள்.

வானவர்கட்கு - நித்யசூரிகளுக்கு, கொழுந்து - சிரோபூதனானவன், என்னும் - என்னும்; (அந்தமேன்மையோடேகூட ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக அவதரித்து), குன்று - மலையை, ஏந்தி - அநாயாஸேநஏந்தி, கோநிரை - பசுக்களை, காத்தவன் - ரக்ஷித்தஅதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அந்தரக்ஷணம் தன்னளவிலேவிலையாமையாலே), அழும் - பக்திபரவசரைப்போலே கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கும்; தொழும் - ப்ரபந்நரைப்போலே அஞ்சலிபந்தம்பண்ணி நிற்கும்; (இரண்டும்பலியாமையாலே), ஆவி-அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து, அனல் - தக்தமாம்படி, வெவ் - வெவ்விதாக, உயிர்க்கும் - மூச்சுவிடும்; அஞ்சனவண்ணனே - இப்படியார்த்தையாக்கின ஶ்யாமளவிக்ரஹத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; ("இக்குரலைக்கேட்டுவரக்கூடும்" என்று,) மேல் - மேலே, எழுந்து - தலையெடுத்து, நோக்கி - பார்த்து, இமைப்பிலள் - இமையாதே, இருக்கும் - இருக்கும்; எங்ஙனே - எந்தப்ரகாரத்தாலே, நோக்குகேன் - உன்னைக்காண்பேன்? என்னும் - என்னும்; செழு - ஶ்ரீமீயமாய், தடம் - பெருத்த, புனல் - புனல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேஸந்நிஹிதனானவனே! என் - என்னுடைய, திருமகட்கு - லக்ஷ்மீஸமானையானஇவளுக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? ஆர்த்திக்குஅடியான ப்ரேமத்தை அளவுபடுத்துவேனோ? வாராதஉன்னை வரப்பண்ணுவேனோ? இரண்டும் முடியாதிறே என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலும் வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைஎன்னும். [குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன் என்னும்] - அம்மேன்மைபாராதே க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நலிவு வாராமல் மலையைஎடுத்து நோக்கினவன் என்னும். நித்யஸூரிகள் பரிய இருக்கிறவன்கிடீர் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்தான் பரிவான் ஆகிறான். நித்யஸூரிகள்வேராய்த் தான் கொழுந்தாய் ஆயிற்று இருப்பது. நித்யஸூரிகள் ப்ரேமம் இவளுக்கு உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா; பசுக்களுடைய வெறுமை உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா. குன்

றெடுத்து என்றதே, ஏங்கின்றது - ஆஸ்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலே அநா யாஸமாய் இருக்கையாலே. [அழும்] - வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுடைய ரக்ஷணத் துக்குப் புறம்பாவதே! என்று அழும். பாலர்செய்வதும் செய்யும் என்னுதல், ஸ்நேஹி கள் செய்யுமதுஞ்செய்யும் என்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதுஞ்செய்யும் என்னுதல். வேதாந்த ஜ்ஞானமுடையார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல். [ஆவி யனலவெவ்வுயிர்க்கும்] - தொழுதவிடத்திலும் முகங்காட்டக் காணாமையாலே, அசாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து அக்நிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியாநின்றாள். [அஞ் சனவண்ணனே என்னும்] - விரஹாக்நியை அவிக்கலாம்படி ஸ்ரமஹரமான நிறத் தோடேவந்து தோற்றவல்லையே என்னும். [எழுந்து மேலேநோக்கி] - வடிவை நினைத்த வாறே ப்ரீத்து எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல் நோக்கிப்பார்த்து, "ப்ராப்யமபரிஸ்பர்தமே தொடங்கக்காணவேணும்" என்று இமை கொட்டாதே இருக்கும். [என்னுமே நோக்குகேன் என்னும்] - பின்னையும் தோற்று தொழிந்தவாறே, நான் உன்னைக்காணும் விரகென்? என்னும். [செழுந்தடம்புனல் சூழ் திருவரங்கத்தாய்] - அழகியதாய்ப்பெருத்த நீர்சூழ்ந்த கோயிலை இடமாக உடையவனே! ஸ்ரமஹரமான தேஸத்தை உடையீரான நீர் இத்தலைக்குப் போக்கடிசொல்லீர். [என் செய்கேன்] - இப்படி அலமாக்கிறஇவள் உம்மைப்பெற்று ஆளாகைக்கு நான் செய்வது என்? ஸ்ரமஹரமான அந்த தேஸத்திலேவந்து இவள் ப்ரீக்கைக்கு நான் செய்வதென்? உம்மால் அல்லது செல்லாமைக்குப் பிராட்டி அளவல்லள். [என் திருமகட்கே] - அவள் உம்மை ஆசைப்பட்டிருக்கும்; இவள் உம்மையும் அவளையுஞ்சேர ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இவளுக்குமேன்மேலனவருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான்செய்வதேன்? என்கிறாள்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கேன்னும்] - நித்யஸூரிகளுக்குந் தலையானவனே! என் னும். அன்றியே, அவர்கள்வேராகத் தான் கொழுந்தானவன் என்னுதல். (அவர்களாலே லப்தஸத்தாகனுகை.) [குன்றேந்தி] - லோகாந்தரத்தில் பரிமாற்றத்தோடேவேணுமோ? பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான இடையர்க்கும் உதவினவனன்றோ? மேன்மை யில்லாமை யிழக்கிறேனோ, நீர்மையில்லாமை யிழக்கிறேனோ என்னும். [அழும்] - மலையைப்சித்து ஒருவர்ஷத்தைப்பரிஹரித்த நீர் இவ்வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? "வைவர்ண்ய யாஸ்ருதங் தூநவைவஷிபுணி" (பஹுஷதாஸ்ருதத்துக்கவர்ஷிணி) என்கிற இதை பரி ஹரித்தாலாகாதோ? [அழும்] - பாலர்செய்வதையும் செய்யுமென்னுதல்; ஸ்நேஹிகள்

எட்டாம்பாட்டு.—கொழுந்துஇத்யாதி. 'கொழுந்துவானவர்கேன்னும்" என்றுதொடங்கி "என் திருமகட்கு - என்செய்கேன்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவளுக்குஇத்யாதி.

கொழுந்து வ்ருக்ஷத்துக்கு ப்ரதானமாகையாலே-தலையானவனேஎன்றது. இரண்டாமர்த்தத் துக்கு, அவர்கள் ஸத்தைக்குத் தான் அபிமானியென்றபடி. சீழிற்பதத்தோடே இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி-லோகாந்தரத்தில்இத்யாதி. "கோன், நிரை" என்றபதச்சேதமாய் 'தத்ப்ராயரான இடையர்' என்னுதல், கோநிரையென்று - பசுநிரையென்னுதல். "கொழுந்துவானவர்கட்கு" என்றதையும் கூட்டிஞாவம் - மேன்மையில்லாமைஇத்யாதி. "குன்றேந்தி" என்றதோடேகூட்டி "அழும்" என்றதுக்குஞாவம் - மலையைஇத்யாதி. விவரணம் - வைவர்ண்யாஇத்யாதி. "அவிவெவ்வுயிர்க்கும் ஷுவைவஹயாஸ்ருதங்தூநவைவஷிபுணி" இதி ஸ்லோகம். "அழும்" என்றதுக்கு அர்த்த த்வயம் - பாலர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "தொழும்" என்றதுக்கர்த்தம் - புகலற்றார் இத்யாதி.

செய்வதையும் செய்யுமென்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றார்செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல்; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையார்செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல். [ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்] - தொழுதவநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, 'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்தது' என்று, அதாஹ்யமானஆத்மவஸ்து அக்நிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியும்; 'தீர்க்கமுஷ்ணஞ்ச நிஶ்வஸ்ய' (தீர்க்கமுஷ்ணஞ்சநிஶ்வஸ்ய) என்கிறபடியே. [அஞ்சனவண்ணனேயென்னும்] - நெருப்பிலே நீரைச்சொரிந்தாற்போலே அக்குளிர்ந்தவடிவைக் கொண்டுவந்து தோற்றவல்லையேயென்னும். "மேகஶ்யாமம்" (மேகஶ்யாமம்) என்னும்வடிவிறே: கைகேயி வார்த்தையால் பிறந்ததாபமடைய ஆறுங்கிடீர் அவ்வடிவழகிலே விழிக்கப்பெற்றோமாகில் என்றார்களிறே. [எழுந்துஇத்யாதி] - வடிவைநினைத்தவாறேதரித்தெழுந்திருந்து, வரஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேதொடங்கிக்காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். [எங்ஙனேநோக்குகேனென்னும்] - தான்பார்த்த திக்கில் வரக்காணாமையாலே, "பின்னேவந்துகட்டிக்கொள்ளும்" என்று புரிந்துபாரா நிற்கும். [எழுந்து மேல்நோக்கி] - வடிவைநினைத்தவாறே தளர்த்தியிலே எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல்நோக்கிப் பார்த்து, "ப்ரதமபரிஸ்பந்தமேதொடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதேயிருக்கும்; [எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்] - பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே, நான் உன்னைக்காணும் விரகு ஏது? என்னும். [செழுந்தடம்புனல்சூழ் திருவரங்கத்தாய்] - அழகிதாய்ப்பெருத்த

வாக்யத்வயம். புகலற்றாரென்றது - "க்ருதாபராதஸ்ய" இத்யாதிப்படியே ஸாபராதரென்றபடி. வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையாரென்றது - "அஜ்ஞாநேநாவ்ருதா" இத்யாதிப்படியேப்ரபத்திவைபவம் அறிந்தவர்களென்றபடி. யத்வா, புகலற்றாரென்றது - ப்ரபத்திநிஷ்டரை; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையாரென்றது - உபாஸகரை. உபாஸகர்க்கு "நமஸ்யந்த:" என்று தொழுகையுண்டிறே. புகலற்றார் - அநந்யகதிகள். "ஆவி -" ஆத்மா. "அனல -" அக்நிமயமாம்படி: தக்தமாம்படி. "வெவ்வுயிர்க்கும்"-வெவ்விதாக மூச்சுவிடுமிதி ஸப்தார்த்த:. அக்நிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியும், என்றதுக்குப்ரமாணம் - தீர்க்கம் இத்யாதி. "தீர்க்கமுஷ்ணஞ்ச நிஶ்வஸ்ய ... உவாச ... " இதி ராவணவ்யாநந்தரே ராம:. "அஞ்சனம்" என்று கறுப்பாய், அத்தால் - குளிர்த்திவிவக்ஷிதம். "வடிவுதாபஹரம்" என்றதுக்குப்ரமாணம் -மேகஶ்யாமம் இத்யாதி. "மேகஶ்யாமம் ... கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: ஶோகநாஶநம்" இத்யயோத்யாகாண்டே ராமதித்ருக்ஷயா சித்ரகூடம்ப்ரதி கச்சந்த: பௌரா: (83-8). இஶ்ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம் - கைகேயி இத்யாதி. "த்ரக்ஷ்யாமஹே" என்றதுக்கு பாவம்-அவ்வடிவழகிலே இத்யாதி. 'என்றார்களிறே என்றது, பஹுவசநத்தைப்பற்ற. மேர்ஹித்தவொழுந்திருக்கக் கூடுமோ? என்ன - வடிவைஇத்யாதி. "இமைப்பு" - இமைகொட்டுகை. இமைப்பிலளிருக்கும் - இமைகொட்டாதேயிருக்கும். "எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்" என்றதுக்கர்த்தம் - தான்பார்த்தஇத்யாதி. அதாவது - பின்னே கட்டிக்கொள்ளுமென்று புரிந்துபார்த்து-பின்னேயிருந்தால் நான்நோக்கும்படியெங்ஙனே? என்னுமென்றபடி. புரிந்து - திரும்பி- "எழுந்து, மேல்நோக்கி யிமைப்பிலளிருக்கும்" என்றதினர்த்தத்தை அநுவதித்துக் கொண்டு, "எங்ஙனேநோக்குகேன்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம்அருளிச்செய்கிறார் - வடிவைஇத்யாதி. "எங்ஙனேநோக்குகேன்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - பின்னையும்இத்யாதி. அதாவது பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே - "ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணும்" என்று வாராதிருக்கிறானென்றுபார்த்து, நான் உன்னைக்காணும் விரகுஏது? என்னுமென்றபடி. விரகு - ஸாதநம். தட - பெருமை. "செழுந்தட" இத்யாதி பதப்ர

நீர்சூழ்ந்தகோயிலை இடமாகவுடையவனே! இப்படி ஸமாஶ்ரயணமானதேசத்திலே நீர்வந்து சாய்ந்தது இவள்வரவுபார்த்தன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? [என்செய்கேன்] - கர்த்தவ்யமடங்கலும் தானேயநுஷ்டித்தாள், நான்இனிச்செய்வதேன்? உபாயாந்தரஸாத்யமோ உம்முடைய ஓர்ஸகம்? [என்திருமகட்கே] - இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒருவரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோஅவளது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவளல்லளோஇவள்? ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடொக்கச் சொல்லலா மாகாதே இவளை! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்திருமகள்சேர்மார்பனே! என்னும்என்னுடைஆவியேஎன்னும்
நின்திருவெயிற்றாலிடந்துநீகொண்ட நிலமகள்கேள்வனே! என்னும்
அன்றுருவேழுந்தழுவிநீகொண்டஆய்மகளன்பனே! என்னும் [க்கே.
தென்திருவரங்கங்கோயில்கொண்டானே! தெளிகிலேன்முடிவுஇவள்தன

ஆ.—(என்திருமகள்.) - ஸர்வலோகமஹேஶ்வரியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததியாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ஶேஷியாய், உன்னுடைய குணங்களாலே தாஸ்யமுபாஸகையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஶேஷியாய், தன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணங்களாலே பரமஶோக்யதைதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் ப்ராணப்ரியனாயிருக்கிற நீ, தத்பரிக்ரஹமாகையாலே என்னை த்வதேகதாரகை யாக்கினாற்போலே, இன்னமும் "தத்பரிக்ரஹம்" என்று என்னை உன்திருக்கண்களாலே பார்த்தருளாய் என்று சொல்லும். இவளுக்காகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ இவளைப் பார்த்தருளுகிறிலை; இனி இவளுக்குளன்றாய்விளையுமென்று ஒன்றும் அறிகிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பிராட்டிக்கு நடக்கிற தஶையைக்கண்டு, இவளுடைய தஶைக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிறாள்.

[என்திருமகள்சேர் மார்பனே என்னும்] - என்திருமகள் என்றது தான் எம்பெருமானை ஸ்நேஹிக்கைக்கு நிவந்தநம். [என்னுடை என்று தொடங்கி] - திருமகள்சேர் மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே என்னும்; ஆபத்ஸகனாய்த் தாலே உன்னுடைய திருவெயிற்றாலே நீ இடந்துகொண்ட நிலமகளுக்கு வல்லபனானவனே என்னும்; நப்பின்னைப்பிராட்டி உன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவல்லளானே என்று

யோகத்துக்குஉரவம் - இப்படிஇத்யாதி. "என்செய்கேன்" என்றதுக்கு இரண்டுயோஜநம். முன்னிலை - கர்த்தவ்யம்இத்யாதி. கர்த்தவ்யமடங்கலுமென்றது - "அமூக்கொழும்" இத்யாதியை. அன்றிக்கே, ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணவேண்டாவோ? என்கிற ஶங்கையிலே "என்செய்கேன்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - உபாயாந்தரஇத்யாதி. "என்திருமகள்" என்றதுக்கு - லக்ஷ்மியின் வ்யாவ்ருத்தியைக்காணும்- இவளைஇத்யாதி. அவளில் வ்யாவ்ருத்தி தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - உம்மையேசேர்க்கவும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. திருமகள் என்றதுக்குஉரவம் - ஸாக்ஷாத்இத்யாதி. (அ)

துளும்புகிற ஊமையிலே ம்ருத்யுவைப்போலேஇருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும்தழுவி நீ கைக்கொண்ட நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியானவனே! என்னும். இப்படி இவர்களை ஸ்நேஹித்துவைத்து, இவர்கள் அடிபேறுயிருக்கிற என்திறத்தில் அங்கீகாரம் பண்ணுமைக்கு நிபந்தநமென்? என்று கருத்து. ப்ரணயிநிவிஷயத்தில் இப்படி அஹிநிவிஷ்டனுயிருந்துவைத்து என்னை அங்கீகாரம் பண்ணுதிருப்பானென்? என்றுமாம். [தென்என்று தொடங்கி] - எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும் தீர்த்து அருளுகைக்காகத் தெற்குத்திக்குக்கு ஶ்லாக்யமான கோயிலை ஸ்தாநமாகக்கொண்டவனே!

ப.—அநந்தரம், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனுன உன் ப்ரணயித்வாதிஶயத்திலே அகப்பட்ட இவளுக்குக் காரியந் தலைக்கட்டவிருக்கிறபடி யறிகிறிலேனென்கிறுள்.

என் - எனக்குஸ்வாமிநியான, திருமகள் - லக்ஷ்மியானவள், சேர் - தனக்கபிமதஸ்தாநமாகச் சேர்ந்த, மார்பனே - திருமார்பை யுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அச்சேர்த்தியழகோடே), என்னுடை - எனக்கு, ஆவியே - தாரகமான ப்ராணனுய்க் கொண்டு என்னெஞ்சிலே யிருந்தவனே! என்னும் - என்னும்; ("நீலவரையிரண்டுபிறை கவ்வி" என்கிற கணக்கிலே வடிவுக்குப் பரபாகமான), நின் - உன்னுடைய, திருவெயிற்றல் - திருவெயிற்றலே, இடந்து - (ப்ரளயத்திலேமுழுகி அண்டகபாலத்தினின்றும்) இடந்தெடுத்து, நீ-, கொண்ட - உனக்கபிமதையாகக் கொண்ட, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு, கேள்வனே - ஸத்ருஶநாயகனே! என்னும் - என்னும்; அன்று - ருஷபங்களை சுலகமாகநியமித்தவன்று, உரு - இடிபோலே பயாவஹத்வநியான ருஷபங்கள், ஏழும் - ஏழையும், தழுவி - (அபிமதவிஷய கண்டாஶ்லேஷம்போலே அநாயாஸேந) தழுவி, நீ-, கொண்ட - நிதியெடுத்துக்கொண்டாற்போலே ஸ்வீகரித்த, ஆய்மகள் - ஸத்ருஶமோபகுலத்திலேபிறந்த நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, அன்பனே - வ்யாமோஹவனே! என்னும் - என்னும்; (இப்படி யவர்கள்பக்கலிலே யுன் ப்ரணயித்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாற்போலே இவளுக்கும் உதவுகைக்காக),தென் - கட்டளைப்பட்ட, திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை, கோயில் - வாஸஸ்தாநமாக, கொண்டானே - அங்கீகரித்தவனே! இவள்தனக்கு - இவளுக்கு, முடிவு - ஆர்த்திபர்யவஸாந ப்ரகாரம், தெளிகிலேன் - அறிகிறிலேன். உருமென்றும் பாடமாம்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவளுடைய ஶைதில்யத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிருள்.

[என்திருமகள் சேர்மார்பனே என்னும்] - என் என்கிறஇடம் திருமகளிலே அந்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று. எனக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையவனே! என்னுநின்றுள். இவ்வதிப்ராவண்யம் பிராட்டியடியாகவந்தது என்கை. [என்னுடையாவியே என்னும்]- இவளுடைய ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தியாயன்று இருப்பது; ஒருமிதுநமாயிற்று இவளுக்கு ப்ராணன்! திருமகள் சேர்மார்பனைப்பிக்கொண்டு எனக்கு தாரகனுனவனே என்னும். [நின்திருவெயிற்றல்] - அழகுக்கு நின்திருவெயிறு என்னுமித்தனை. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ இடந்துகொண்ட: அந்தப்புரகார்யத்துக்கு ஆளிடவொண்ணுதே. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனே! என்னும். [அன்று] - "உன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவல்லேனே" என்று துளும்புகிறவன்று. [உருவேழுந்தழுவி] - ம்ருத்யுஸத்ருஶமான

ருஷபங்கள் ஏழையும் தழுவி. உருவென்று - உருமு. இடிபோலே கோஷகரமான ஏறு. ''ஆனிரைமேழுமதிருமிடிகுரல்'' என்னக்கடவதிறே. அவளை லபிக்கைக்கு விரோதி மாகையாலே, அவள் முலையிலே அணைந்தாற்போலே இருக்கை. ப்ரணயியான பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே! என்னும். [நீகொண்ட] - நீ கைக்கொண்ட: இதனால் - என் ஸ்வாமினிகளுக்கு உதவின நீ, அவர்கள் அடியேனான எனக்கு உதவாதொழிவதே என்னுதல்; ப்ரணயியான நீ, என்னை அங்கீகரியாதொழிவானென்? என்னுதல். [தென்திருவரங்கம் இத்யாதி] - இவளை விரஹப்ரளயங்கொள்ளாமைக்கன்றோ இடை கவாதேபோகைக்கு மன்றோ கோயிலிலே சாய்ந்தது? [தென்திருவரங்கம] - தெற்குத்திக்குக்கண் [illegible] கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கு மங்களமான கோயில் [இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்] - அவர்கள் எல்லார்படியையுமுடைய இவள் உம்மைப்பெற்றுளளாம் விரகு அறிகிறிலேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலே னென்கிறாள்.

[என்திருமகள்சேர்மார்பனே யென்னும்] - என் பேற்றுக்குப் புருஷகாரமில்லாமல் இழக்கிறேனோ? என்னும். விசிஷ்டத்திலன்று என் என்கிறது, விசேஷணத்திலே; (அதாவது - என் என்கிறவிடம் திருமகளிலே யந்வயிக்கிறது: மார்பனே என்கிறவிடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று.) அநந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை 'என்திருமகள்'' என்று திருநாமஞ் சாத்தினான். பட்டர் பெருமாளுக்கு, ''அடியேனை 'ஸ்த்ரீபக்ஷபாதியாகப் பிராட்டிக்குவந்தவன்' என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் 'இவள் எங்கள்நாய்ச்சியார்க்கு நல்லர்' என்று, அவ்வழியே 'அழகியமணவாளப்பெருமாள்' என்று நினைத்திருக்கவுமாக வேணும்''என்று வேண்டிக்கொண்டார். [சேர்மார்பனே]-ஸாஹித்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது: அவள்ஒருக்ஷணம் பிரியவிருக்கிலன்றோ எனக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்டுவது? ''பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித்தாம் அமுதுசெய்யாநிற்கச்செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக் கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே 'என்திருமகள்சேர்மார்பனேயென்னும் என்னுடையாவியே என்னும்' என்றுஇயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கையையுதறி, 'ஸ்ரீரங்கராஜ' என்று அணையிலே சாய்ந்தருளினார் பட்டர்'' என்று அருளிச்செய்வர். ''அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு 'இவர்க்கு [illegible]ப்ராப்தி யணித்தாகிறதோ? என்று அஞ்சிவிழு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்திருமகள் இத்யாதி. ''தெளிகிலேன் முடிவுஇவள்தனக்கே'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவளுடைய இத்யாதி.

பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு பாவம் என்பேற்றுக்கு இத்யாதி. ''என்'' என்கிறது - திருவுக்கு விசேஷணமென்கிறார் - விசிஷ்டத்தில் இத்யாதி திருவுக்கு விசேஷணமாகினதுக்கு ஸம்வாதம் - அநந்தாழ்வான் இத்யாதி. ஸம்வாதாந்தரம் பட்டர் இத்யாதி 'வேண்டிக் கொண்டார்'-''[illegible]'' இத்யாதியாலே வேண்டிக்கொண்டார் என்றபடி. ''சேர்'' என்கிற வர்த்தமானத்தாலே - மதுப்பிலர்த்தம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஸாஹித்யத்தில் இத்யாதி ஸாஹித்ய மாவது - மத்வர்த்தம். நித்யயோகத்துக்கு பாவம் - அவள்ஒருக்ஷணம் இத்யாதி. இவளுக்கு ப்ரிதம் ப்ராணனென்று வக்ஷ்யமாணத்துக்குஸம்வாதம் - பெருமாளுக்கு இத்யாதி. விண்ணப்பஞ் செய்யுமவை கேட்கைக்காக என்றது-ஸந்நிதியிலே [illegible] திரட்டிக்கவேண்டுகைக்கு மூலம் கேட்கைக்காக என்றபடி. இயலை - ஸப்தத்தை. இயல் - ஸப்தமும்.

தேன்'' என்று சீயர்அருளிச்செய்வர். [என்னுடையாவியே யென்னும்]-இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல; ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள்சேர்மார்பனுய்க்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே! என்னும். [நின்இத்யாதி] - ப்ரணயிநிகளுக்குக் காரியஞ்செய்யும்போது உன்னையழியமாறியன்றோ கார்யஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவள்விபூதியைத் தன்முவேந நோக்கினாலிறே? "நின்திருவெயிறு" என்னுமித்தனை யழகுக்கு. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ யிடந்துகொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லப னானவனே! [அன்று இத்யாதி] - ஒருநாள்உதவின நீ, இன்று உதவினாலாகாதோ? நப் பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஊமையை - அன்றென்னு மித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களேழையும் தழுவி. அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகையாலே. உருவென்று - இடி. இடி போலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏறென்னுதல். உருவென்று - மிடுக்காய், மிடுக்குத் தான் வடிவுகொண்டாற்போலே என்னுதல். "உருவுட்கு" என்றுஉரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. [ஆய்மகளன்பனேயென்னும்] - என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிநிகள்பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். [தென்திரு வரங்கங்கோயில்கொண்டானே] - தெற்குத்திக்குக்கு ஸலாக்யமான ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே! "எருதேழடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்ற தில்லை" என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள்போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவவன்றோ? "ததஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்" (கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாந முத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. [தெளிகிலேன்] - அங்குக் குறையற்றபின்பு "தப்பாது" என்று தெளியவிறேயடுப்பது, அது மாட்டுகிறிலேன். "மாஸுச:" (மாஸுச:) என்றத்தை யநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டு நீ கிடந்தால்,

---

ஹாரமும். இப்படி சேர்த்ததால் தோற்றின அர்த்தமேதென்ன - இவர்க்கு ப்ராணன் இத்யாதி. "என்திருமகள்சேர்மார்பனே" என்று சொல்லப்படுகிற என்னுடைய ப்ராணனேயென்னுமென்று ஸப்தார்த்தம். பதப்ரயோகத்துக்கு ஸாவம் - ப்ரணயிநிகளுக்கு இத்யாதி. சாடு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இத்யாதி. அவள்விபூதியை - பூமியை. தன்முவேந - தான் ப்ரதாநமாகவென்றும், தன்முகத்தாலே யென்றும் அர்த்தத்வயம். ஒருகருஷ்டாநதம் சொல்லாதே, கேவலம் "திருவெயிறு" என்றதுக்கு ஸாவம் - நின்திருவெயிறு என்னும் இத்யாதி. திரு - அழகு. "அன்று" என்று சொல்லுகிறவ னுடைய ஹார்த்தஸாவம் - ஒருநாள் இத்யாதி. "அன்று" என்றதிக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - நப்பின்னை இத் யாதி. அதாவது - வாக்குக்கு விஷயமன்றென்றபடி. 'அடர்த்தென்னாதே, "தழுவி' என்பா னென்? என்ன - அவள் திருமுலை இத்யாதி. "அன்று - ருஷபங்களை சுல்கமாகநியமித்தவன்று" என்று உரையிலர்த்தம். "உருவு" என்றால் - மிடுக்கைக் காட்டுமோ? என்ன - உருவுட்கென்று இத் யாதி. உரிச்சொல்லு - நைகண்டுகவிசேஷமித்யர்த்த:. உட்கு - மிடுக்கு. உரு - இடியும், மிடுக்கும். வெறுப்பாகஸாவம் - என்னை இத்யாதி. ஸ்வாமிநிகளென்று - கீழுக்தான மூவரையும் சொல்லு கிறது. "அன்பனே" என்றது - அன்புக்கு விஷயமானவனே! என்றபடி. "கோயில்கொண்டானே" என்றதுக்கு ஸாவம் - எருதேழடர்த்த இத்யாதி. விவரணம் - அவதாரங்கள் இத்யாதி "அவதாரம் காதாசித்கம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஹத இத்யாதி. மஹாபாரதே; "க்ருஷ்ணாஸாரராவதாரணம் வ்யுஷிவ்யா: வ்யுஷ்டெளவந: । ஶோபயிஷ்யாஜஹத்வம் ஹதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்"

'ததஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநம்' இத்யாதிவாக்யம் - கீழ்வாக்யவிவரணம். "தெளிகிலேன்" என்றதுக்குஸாவம்- அங்கு இத்யாதி. குறையற்றபின்பென்றது - "திருவரங்கம் கோயில் கொண்டானே" என்றத்தைப் பற்ற. விவரணம் - மாஸுச: இத்யாதி. தெளிந்திருக்கமாட்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவ

" ஸ்த்ரீதோஸ்மிகதஸந்தேஹ: " (ஸ்த்ரீதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:) என்றிருக்கலிறேயடுப்பது? அதுமாட்டுகிறிலேன். இவள் தனக்கு - முடிவு-தெளிகிறிலேன். இவளவஸ்தை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாநலாபத்தாலே யாழ்ப்பிருக்கப்போமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

முடிவுஇவள்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னுமூவுலகாளியே! என்னும்
கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே! என்னும்நான்முகக்கடவுளேயென்னும
வடிவுடைவானோர்தலைவனே!என்னும்வண்திருவரங்கனே!என்னும்
அடியடையாதாள்போலிவளணுகியடைந்தனள்முகில்வண்ணனடியே.

ஆ—(முடிவு இவள்தனக்கு.) - இப்பெண்பிள்ளை, தனக்கு முடிவைக்கு ஒருபாயம் அறிகிறிலேன் என்னும். ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் அந்தராத்மதயாவஸ்திதனாய் அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்த்யைச்வர்யாதி ஹேதுபூதனானவனே! உன திருவடிகளில் அவர்களைப்பாதி உதவுவோமோ? என்னும். அயர்வறுமமரர்களையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிற உன்னைக் காட்டியருளாய் என்னும். கோயிலிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தருளி ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆத்மதாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமோதாரனே! என்னும். " இனிப்பெருமாள் திருவடிகளைச்சேர்ந்து முடியமாட்டாள்: போய்முடிந்தாள்" என்னும்படி தர்த்தமாயன்னையான இவள், வ்ருத்தமான இந்த விப்ரலம்பவ்யஸனமான சிரவலிக ஐகமெல்லாம் விஸ்ம்ருதமாம்படி, தான் ஆசைப்பட்டபடியே பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாளென்று இவளுடைய திருத்தாயார் ப்ரீதையாகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பெரியபெருமாளை ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறுவோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இப்பெண்பிள்ளை அவர் திருவடிகளை அணுகி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

[முடிவிவள் தனக்கொன்று அறிகிலேன் என்னும்] - இப்பெண்பிள்ளை தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னாநின்றாள். [மூவுலகென்று தொடங்கி] - மூன்று லோகத்தையும் ஆளக்கடவ இந்த்ரனுக்கு அதுக்கிடாக ஆத்மாவாய் நின்றவனே! என்னும். தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கிடான நாரையுடையனும் வாஸகமென்று தோற்றும்படியானஜடையையுமுடையனானருத்ரனுக்கு ஆத்மதயாநின்று அவனுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். சதுர்முகனான தைவத்துக்கு அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். உன்னோடு ஒத்தவடிவையுடைய அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனானவனே! என்னும். அர்ப்பரோடு அதயபரோடு வாஸியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னை ரக்ஷியாதொழிவதே! என்று கருத்து. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - நிம்பசொன்னவைபோலன்றிக்கே மிகவும் ஔதார்யத்தை உடையையாய்க்கொண்டு கோயிலிலே வாஸமானவனே! என்னும்.

ளவஸ்தை இத்யாதி. "இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்" என்றதுக்கு இவளுடைய தசா வதி காண்கிறிலேனென்று பதார்த்தம். முடிவு - தசாவதி. (க)

ப.— அநந்தரம், ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனுனவன் இவளுடைய ஆர்த்தியையறிந்து தன்ஶீலாதிஶயத்தாலும் ஔதார்யத்தாலும் தன்வடிவழகாலும் ஆந்தர ஸம்ஶ்லேஷத்தை விஶ்லேஷித்து ப்ரகாஶிப்பிக்க, இவளுக்கு அத்தால்பிறந்த விஶ்வாஸத்தைக்கண்டு ஸ்வஹ்ருதமாகத் தாயார் ஸந்துஷ்டையாய்ச் சொல்லுகிறாள்.

இவள் - (ப்ரத்யக்ஷஸித்தாவஸாதத்தையுடைய) இவள், தனக்கு-இப்படி அவஸந்நையான தன்படிக்கு, முடிவு-, ஒன்று-, அறிகிலேன் - அறிகிறிலேன்; என்னும்-; மூவுலகாளியே - த்ரைலோக்யஈஶ்வரனான இந்த்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நிர்வஹித்தவனே! என்னும்; கடிகமழ் - பரிமளப்ரவாஹியான, கொன்றை - கொன்றைத் தாரையுடைத்தான, சடையனே - ஜடையையுடையனான ருத்ரனையதிஷ்டித்துநின்று அவனுடையஈஶ்வரத்வோபாஸகத்வங்களுக்கு உள்ளீடானவனே! என்னும்-; நான்முகன்-(இவர்களுக்கு ஶேஷியான) சதுர்முகனான, கடவுளே - தேவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும்-; (இப்படி ஈஶ்வராபிமாநிகளான ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் ப்ரகாரியானசீலத்துக்கும்மேலே), வடிவுடை - தன்னோடொத்தஸாரூப்யரான, வானோர்- நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைவனே - ஶேஷியானவனே! என்னும்-; (அம்மேன்மையோடே), வண் - (ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கும்) ஔதார்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, திருவரங்கனே - கோயிலுக்குநிர்வாஹகனானவனே! என்னும்-; (இப்படி நீர்மையையும் மேன்மையையும் ஔதார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டு, இனி). அடி - அவன்திருவடிகளை, அடையாதாள்போல் - கிட்டமாட்டாள்போலே யென்னும்படியிருந்த, இவள்-, முகில்-ஜலஸ்தலவிபாகமற உபகரிக்கும் காளமேகப்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுடைய உபகாரகத்வாதிஶயத்தாலே, அடி - அவன்திருவடிகளை, அணுகி - கிட்டி, அடைந்தனள் - ப்ராபித்தாளாயிருந்தது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இனிக்கிட்டமாட்டாளோ? என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

[முடிவு இவள் தனக்கொன்றறிகிலேன் என்னும்]- இவள், தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னாநின்றாள். [மூவுலகாளி இத்யாதி] - த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நடத்தினவனே! என்னும். ஐஶ்வர்யஸூசகமான தாரையும், ஸாதகத்வஸூசகமான ஜடையையும் உடைய ருத்ரன் அஹங்காரத்தை அவனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று நிர்வஹித்தவனே! என்னும். கடிகமழ் - பரிமளம்மிகுகை. சதுர்முகனான தேவதைக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும். உன்னோடொத்த வடிவையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். அந்யபரரான ஈஶ்வராபிமாநிகளோடு, அநந்யபரராய் நிர்மமரானாரோடு வாசியற எல்லார் காரியமுஞ்செய்கிற நீ, உன்னாலல்லது செல்லாத எனக்கு உதவாதொழிவதே? என்கை. [வண் திருவரங்கனே என்னும்] - " [illegible] " என்று என்னை உன்பேறாக அணைக்கைக்குக் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! என்னும். [அடி இத்யாதி] - "ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து முடிந்துகொடு நின்றாள்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; "அங்ஙனேயானால் மேல்ப்ரபந்தம் நடவாதென்று, ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறுவளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள் கிட்டிஸம்ஶ்லே

ஷிக்கப்பெற்றாள், காளமேகநிபச்யாமமான பெரியபெருமான் திருவடிகளை" என்று எம்பெருமானார் நிர்வஹித்தருளினார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இனிக்கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அலைக்கையான இவள், பெரியபெருமாள்திருவடிகளை ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்றாளென்கிறாள்.

[முடிவுஇவள்தனக்கு ஒன்றறிகிலேன் என்னும்]-பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுவாதிக்கையாலே, "இவள் தனக்கு - முடிவு - ஒன்றறிகிலேன்" என்னாநின்றாளென்கிறாள். இத்துஃகஸாகரத்தைக் கரைகாணும் விரகு அறிகிறிலேனென்னுதல்; முடிந்து பிழைக்கும் விரகு அறிகிறிலேனென்னுதல் [மூவுலகு இத்யாதி] - "மூவுலகாளியே! கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே' என்னும்" என்று திருமாலையாண்டான் வையதிகரண்யமாக்கி நிர்வஹிக்கும். என்னும் என்னுமது - என்னுமவனாய் எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார்- "த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலேயுடைய ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; அவர்களோடு இவ்வருகுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற சதுர்முகனாகிற தேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும்" [வடிவுடை இத்யாதி] - ஸகலதநுலைவத்தால்வந்த ஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றும்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு காரணனவனே! என்னும். வடிவுடைவானோர்தலைவனே என்றத்தோடு, மூவுலகாளியே என்றத்தோடு கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனே என்றத்தோடு நான்முகக்கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு: மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே; விசேஷணாம்சத்தில் பர்யவஸிக்குமவரல்லரே; ஸர்வநிர்வாஹகனென்று உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். [வண்திருவரங்கனேயென்னும்]- நித்யஸூரிகளே அநுபவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழவாமைக்கு அன்றோ

பத்தாம்பாட்டு.—முடிவுஇவள் இத்யாதி. "அடியடையாதாள்போலிவளணும்" இத்யாதியிலேக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இனிக் கிட்டமாட்டாளோ இத்யாதி.

'முடிவு இவள் எனக்கு' என்னுமல், "தனக்கு" என்பானென்? என்ன - பெண்பிள்ளை வார்த்தையை இத்யாதி. "இவள், தனக்கு-முடிவு - ஒன்றறிகிலேனென்னும்" என்றன்வயிப்பது, "முடிவு - அறிகிலேன்" என்றதற்கு இரண்டுவகையாக அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - இத்துஃகஸாகரத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "முடிவு" - அவஸாநமென்னுதல், நாசமென்னுதல் திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹத்துக்கு, "என்னும்" என்கிறது - சொல்லப்படுமவளாய், "மூவுலகாளியே" இத்யாதியாற் சொல்லப்படுகிற வடிவுடைவானோரான இத்தரமிவருக்குத்தலைவனே! என்றபடி. "மூவுலகாளியே" இத்யாதியில் ஏகாரம் - "ஒன்றே இரண்டே" என்னுமாப்போலே எண்ணிலேயாகிறது இந்நிர்வாஹத்துக்கு, "மூவுலகாளியே" என்று பாட்டுத்தோறும் ஸம்போதநமாய் வருகிறதையும், "என்னும், என்னும்" என்று மகள்வார்த்தையைத் தாயார் அநுவாதிக்கிறதையும் இழக்கிறோதிக்கையாகிற அஸ்வாரஸ்யமுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரக்ரியையை விவரிக்கிறார் - த்ரைலோக்யத்துக்கும் இத்யாதி. திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹத்தில் - லீலாவிபூதி மாத்ராபரத்வம்; எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில் - உபயவிபூதிநாதத்வமாற்றம். "வானோர்தலைவனே" என்று - அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனையும், "மூவுலகாளியே" இத்யாதியாலே - ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனையும் ஒக்க அநுபவிப்பானென்? என்ன - வடிவுடை இத்யாதி. ஹலிதம் - விசேஷணாம்சத்தில் இத்யாதி. அப்யாபதேச ப்ரக்ரியைக்கு

இங்குவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளினதின் ஃலம் நான் பெறவேண்டாவோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யம். [அடியடையாதாளித்யாதி] - ''ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, கடுகமுடிந்துகொடுநின்றாள்'' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; ''அப்போது மேல்ப்ரவந்யம் நடவாதாகையாலே, திருவடிகளைக்கிட்டாதாரைப்போலே யிருந்து க்ரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றாள்'' என்றுஅருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநஸாநுபவத்திலே ஒருவைஶத்யத்தைச் சொன்னபடி. [அடியடையாதாள்போல்] -இவள்இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டாள்: இன்னம் சிறிதுகாலமிருக்கும் என்றுபோலேயிருந்தது; முடிந்துகொடுநின்றாளென்னுதல். இனி, 'ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறுளோ?' என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள், கிட்டி ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகநிபஶ்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே என்னுதல். (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடிஉய்ந்தவன்மோய்புனல்பொருநல், துகில்வண்ணத் † தூநீர்ச்சேர்ப்பன்வண்பொழில்சூழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன், முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்னசொல்மாலையாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார், முகில்வண்ணவானத்து இமையவர்சூழவிருப்பர்பேரின்பவெள்ளத்தே.

*ஆ.—(முகில்வண்ணன்.) - பெரியபெருமாள்திருவடிகளைச் சேர்ந்து ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷமும்பண்ணப் பெறுகையாலே லப்தோஜ்ஜீவநராய், ஸுப்ரஸந்நஸலிலபூரபரிபூர்ணமான திருப்பொருநலாலும், அதிரமணீய திவ்யகந்தஸுமநோஅபிராம தருநிகரங்களாலும் பரிஷ்க்ருதமான திவ்யநகர நிலயராயிருந்த சடகோபன், முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரத்துள்இப்பத்தும் வல்லார்,பெரியபெருமாள் திருமேனியில் நீலமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்தாலே திவ்யமான திருநாட்டிலே * அயர்வறுமமரர்கள்சூழ, ஸவிபூதிகபரமபுருஷாநுபவஜநித நிரவதிகாநந்த மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நராயிருப்பரென்கிறார்.*

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஆழ்வார்பட்ட க்லேஶம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிஶயாநந்தயுக்தராய்க்கொண்டு அயர்வறுமமரர்கள்சூழ இருப்பர் என்கிறார்.

ஸாமாநாதிகரண்யம் உபயோகமல்லவே யென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகன்இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ஆகையாலேஇத்யாதி. அருளிச்செய்யும்படி எம்பெருமானாரென்று கூட்டுவது. ஆனால், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினளோ? என்ன - இதுதான்இத்யாதி. அணுகியடைந்தனள் - கிட்டிப்ராபித்தாளென்றபடி. முகில்வண்ணன் - மேகம்போன்ற வடிவையுடையவன். (கo)

† 'அடியே'என்று உரைக்குப்பாடம்.

[முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அங்குத்தை ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று தரித்தவன்; மிக்க புனலையுடைய திருப்பொருநலில் துகில்வண்ணமான தூநீரிலே சேர்க்கடவன். [வண்பொழில் சூழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - அழகிய பொழில்சூழ்ந்திருக்குமுள்ள வண்குருகூர்ச்சடகோபன். [முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சொன்ன ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானுடைய திருநிறத்தாலே முகில்வண்ணமான திருநாட்டில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் பரமபதத்திலே ஸூரிகள் நடுவே ஆநந்திப்பாராயிருப்பரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

முகில்வண்ணன் - உதாரமானமேகவர்ணராவரான பெரிய பெருமாளுடைய, அடியே - திருவடிகளையே, அடைந்து - ப்ராபித்து, (அறக்கடியரான), அருள் - அவருடையக்ருபையை, சூடி - தலைக்கொண்டு, உய்ந்தவன் - உஜ்ஜீவித்தவராய், மொய் - மிக்க, புனல் - புனலையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலினுடைய, துகில் - துகிலின், வண்ணம் - நிறம்போலே, தூ - பரிசுத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, சேர்ப்பன் - பர்யந்தப்ரதேசத்தையுடையராய், வண் - மது புஷ்ப ஸம்ருத்தியாலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, பொழில் - பொழில்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, வண் - ஸர்வ ஸம்பத்விசிஷ்டமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், முகில் - காளமேகம்போலே, வண்ணன் - திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தரான பெரிய பெருமாள், அடிமேல் - திருவடிகள்விஷயமாக, சொன்ன - அருளிச்செய்த, சொல் - ஸப்தாத்மகமான, மாலை - மாலைகள், ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - ஸாவஷ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருமேனியில்நிழலீட்டாலே), முகில் - மேகஸ்யாமளமான, வண்ணம் - நிறத்தையுடைய, வானத்து - பரமபதத்திலே, இமையவர் - நித்யஸூரிகள், சூழ - பரிவேஷ்டிக்க, பேரின்பவெள்ளத்தே - நிரதிசயாநந்தஸாகரமத்யத்திலே, இருப்பர் - இருப்பர்கள்; இது - எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் இவர்பட்ட க்லேஸம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தரான நித்யஸூரிகள் சூழ இருக்கப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன் இத்யாதி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக்கிட்டி அங்குத்தை ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்தையின் நைந்தத்தையும், மேலுள்ளவையும் அவனருளாலேயாயிருக்கையாலே 'உய்ந்தவன்' என்கிறது. வலியையுடைய புனலையுடைத்தான பொருநலில் துகிலினுடைய வர்ணமான ஸாந்த்ரஜலத்திலே சேர்க்கப்பட்டவர். மொய் - வலி. ஆற்றுப்பெருக்காலே வலிபெற்றிருக்கை. "கைடபதிஷம் தீயமும்ஸுர ஸாஜநிஸ்ரேய । ரஷணீயம் ஹ்ருஷ்டநாம்ஸாவஸந்தரேஷ்டிரே பாயஸா" என்று தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே ப்ரஸந்நமான ஜலத்தோடே ஸம்ச்லிஷ்டரானவர். [தூநீர்ச்சேர்ப்பன்] - தூநீர்த்துறைவன். ஸ்ரீமத்தியமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரி. "பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேயாயிற்று ஆயிரமும் சொல்லிற்று: 'திருமோகூர்க்கீர்த்தபத்து' என்றும், 'திருவேங்கடத்துக்கிளைபத்து' என்றும் பிரித்துக்

கொடுத்த இத்தனை; திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே திருப்பதிகளில் நாயன்மார்க்கு அளந்து கொடுக்குமாபோலே" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். [முகில்வண்ண வானத்து] - முகில்வண்ணனுடைய வானம் என்னுதல். அவனுடையநிழலீடான வானமென்னுதல். [இமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே] - தாம் மோஹித்துத் திருத்தாயார் தனியே கூப்பிடஇருந்த இவருடையக்லேஶ மின்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் நடுவே ஆநந்தநிர்பரராய் இருக்கப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்யஸிக்கவல்லார், இவர்பட்ட க்லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிஶயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகள்சூழ இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன்இத்யாதி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக்கிட்டி அங்குத்தைப்ரஸாதத்தைப்பெற்று யரித்தவன். பூர்வாவஸ்தையில், ஸத்தையும் அழியும்படியாயிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும் பேர். இப்போது, நீரோட்டத்தால்வந்த வலியைநினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருநலில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூநீர்த்துறைவன். சேர்ப்பன் - துறைவன்: நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகன். மொய்புனலென்னுநிற்க, தூநீரென்றது- பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப்பற்ற. "रमणीयं प्रसन्नाम्बु सन्मनुष्यमनो यथा" (ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸங்மநுஷ்யமநோயதா) என்கிறபடியே தர்ஶநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரிக்குநாயகன். [முகில் இத்யாதி] - காளமேகம்போலே நிரதிஶய ஸௌந்தர்யயுக்தரான பெரியபெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்த ஶப்தாத்மகமான மாலைகளாயிரத்துஇப்பத்தையும் பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். "பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே - திருவாய்மொழியாயிரமுஞ் சொல்லிற்று "திருமோகூர்க்கீத்தபத்து", "திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து"என்று பிரித்துக் கொடுத்தஇத்தனை; பெருமாள்திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள்நாயன்மார்க்கும் அளந்துகொடுக்குமாபோலே" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். [முகில்வண்ண வானத்து] - அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்படியாயிருக்கிறவானம் என்

நிகமம்.—முகில் இத்யாதி "இப்பத்தும் வல்லார் முகில்வண்ணவானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

மேலிக்திருவாய்மொழி க்லேசயாயிருக்க, "உய்ந்தவன" என்று-தரிப்புண்டாகச்சொல்லலாமோ? என்ன - பூர்வாவஸ்தையில் இத்யாதி. "துறைவன்" என்றதுக்குபாவம் - நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகனென்றது. "சேர்ப்பன்" என்றது - துறைவனுக்கும், நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகனுக்கும்பேர். இங்கு, துறைவனைச்சொல்லுகிறது. "மொய்" என்று - மிகுதியாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, மிகுதியானல் "தூநீர்" என்கிறதுகூடுமோ? என்ன - மொய்புனல் இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம்- ரமணீயம் இத்யாதி. "अकर्दममिदं तीर्थं भरद्वाज निशामय । रमणीयं प्रसन्नाम्बु सन्मनुष्यमनो यथा" இதிபாலகாண்டே (௨-௫). "மொய்புனல்" இத்யாதிக்கு -"மிக்கஜலத்தையுடைய திருப்பொருநலினுடைய, துகிலின்நிறம்போலேபரிசுத்தமான ஜலத்தையுடைத்தான பர்யந்தப்ரதேசத்தையுடைய" என்று உரையிலே ஶப்தார்த்தம். ஆயிரமும்இவர் விஷயமானல் திருவேங்கடமுடையான்முதலானார்க்குஇன்றிக்கேபோமேயென்ன - திருமோகூர்க்கு இத்யாதி. "முகில்வண்ணவானத்து" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயமருளிச்செய்கிறார் - அங்கிருக்கிறவனுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முகில்வண்ணமானவானத்து - மேகஶ்யாமளமான நிறத்தையுடைய பரம

னுதல்; முகில்வண்ணனுடைய வானமென்னுதல். [இமையவர்இத்யாதி] - இவள் மோஹித்துக் கிடக்கத் திருத்தாயார் தனியேயிருந்து கூப்பிட்டவளிவரவதீர, நித்யஸூரிகள் திரளவிருக்க அவர்கள்நடுவே ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருந்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.(கக)

பதத்திலே என்று முந்தினவர்த்தம். 'முகில்வண்ணனடியை அடைந்து'என்று தொடங்கி, 'இமையவர் சூழ - பேரின்பவெள்ளத்தே - இருப்பர்'இத்யந்வயம். வண்பொழில்சூழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன - விலக்ஷணமான பொழிலாலேசூழப்பட்டு திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரென்று ஶப்தார்த்தம். சொன்மாலை - ஶப்தாத்மகமான மாலை. வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லார்கள். பேரின்பவெள்ளத்தே - நிரதிஶயாநந்த ஸாகரமத்யத்திலே (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ. [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.
கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சி மோகமுற
அங்கதனைக்கண்டோரரங்கரைப்பார்த்து இங்கிவளாம்
என்செயநீரென்னுமின் றுடிதன்னுடைச்செப்புமன்
அன்புசொனுறநெஞ்சமென்னே யாம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

† கௌதமபுத்திரர்களாகிய ஏகத்விதரென்பவர்கள் யாகஞ்செய்ய விரும்பி, ஶுக்ஷ்மபுத்தியும் பெருங்கல்வியும்படைத்தத் திரிதரென்ற தமது உடன்பிறந்தவரோடு சேர்ந்து அதற்கு வேண்டிய யாகபசு முதலிய த்ரவியங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு காட்டுவழியாகச் செல்லுகையில், த்ரிதர் முன்னாகப்போய்க்கொண்டிருக்க த்ரிதர் ஒரு செந்நாயைக்கண்டு அஞ்சியோடி செடிபடர்ந்து வாய்மறைந்திருந்த கிணற்றினுள் விழுந்து விட, ஏகத்விதர்கள், த்ரிதரைவிட்டு பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டுபோய் யாகத்தை நிறைவேற்றலாமென்ற துராசையுடன் அவரை விட்டுப் போய்விட, பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்ந்த த்ரிதர் தமது மஹிமையால் ஸங்கல்பத்தினால் அந்தக் கிணற்றில்தானே தண்ணீர் முதலியவற்றைத் தமது பாகமாகப் பாவித்து வேண்டிய முதலிய பொருள்களாகக்கொண்டு பெருங்குரலோடு மந்திரத்தை யுச்சரிக்க, ஸர்வதேவதை யானவர்களாகிய அந்த மஹா ஶப்தத்தைக் கேட்டுத் தேவதைகள் வந்து பலிகளைப்பெற்றபின் ஆஜ்ஞையின்படி த்ரிதர்இருக்குமிடம்வந்து ஹவிர்ப்பாகம் பெற்று அந்த த்ரிதர்க்கு வரங்கொடுத்துச் சென்றனரென்பது மஹாபாரதத்துச் சல்லியபருவத்துச் சரித்திரம்.

ஸ்ரீ:

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—வெள்ளைச்சுரிசங்கு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ—(வெள்ளைச்சுரிசங்கு.)—இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமாள் ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தை யநுபவித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷரஸமுள்ளடங்காதபடி பெருகினவாறே, அது ஸாத்மிக்கைக்காகவும் ஆச்ரிதப்ரதிகூல பரும மருமயார்த்தமாகவும் தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளத் திருவுள்ளத்தே கோலியருளி, இவளுடைய ஸம்வாதார்த்தமாக இவளிடத்திலே அதிமாத்ர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணியருளி "தென்திருப்பேரையிலேவேட்டைக்குப் போய்வருகிறோம்" என்றருளிச்செய்ய, இப்படி பதிஸம்மாநிதையான இவள் அவ்யுத்பந்ந விச்லேஷையாகையாலும, இவன் எழுந்தருளுகை இவனைக் காணுதொழிகைக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் அறியாமையாலும் எழுந்தருள ஸம்வதித்து விஜயத்தை ஆசாஸித்து திவ்யாயுதங்களைக் கொடுத்தருளி "ஆசாஸ்தே.... ஸா... ஸ்ரீ" என்னும் ப்ரக்ரியையாலே திருபபல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் பின்னே எழுந்தருளப் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளி, ஒரு தாமரைத்தடாகம் மலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திருக்கண்களாலே இவளைப் புரிந்து பார்த்தருளி இவளாலே அநுஜ்ஞாதனாய்த் தென்†திருப்பேரையிலே யெழுந்தருள, இவள் அவனைக்காணுமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் அவனெழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருள உத்யோகிக்க, இவளுடைய திருத்தாயாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் இவளை ப்ரதிபந்திக்க: "நான் போகை தவிரேன், தனியேபோனுள் என்னும் பழி உங்களுக்கு வாராமே நீங்களே என்னைத் தென்திருப்பேரையிலே ஈண்டக்கொண்டு போய்விடுங்கோள்" என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்நையானபிராட்டி, பெரியபெருமாளுடைய அசரண்யசரண்யதை தொடக்கமான கல்யாணகுணகணஸௌந்தர்யாதிகளைத் தாம் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும், ஆகஇப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்வநி செவிவழியேபுக, அதுமிமிரோபசாரமாகதரித்து, ஸர்வைச்வர்யஸம்பூர்ணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய விடாய்க்கீடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளின மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதே பதற, இவளை "நீ என்பட்டாய்?" என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள உறவுமுறையார்களும்வினவ, அவர்களைக்குறித்து "நான் மகரநெடுங்குழைக்காதனிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன் எழுந்தருளிஇருந்தருளின திருப்பேரையிலே புக்கல்லது தரிக்கமாட்டேன்; என்னை அங்கேகொண்டுபோய் விடுங்கோள்" என்ன, அவர்கள் "இது நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளுக்கு ஈடன்று" என்று நிஷேதிப்பாரும் பொடிவாருமாக, நீங்கள் கொடுபோய் விட்டிலீகோளாகில் நான்போய்ப்புகத் தவிரேன் என்கிறாள். "விச்லேஷம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி ஸம்ச்லேஷம் பிறந்து ஸர்வகாமஸம்ருத்தியாய்க்கொண்டு இப்படி † அநேககாலம்சென்று இனிவிச்லேஷியாவிடில் பொறுக்கவொண்ணுத ஷமையிலே, மருமயாதிவ்யாஜத்தாலேயாகிலும் விச்லே

† திருப்பேரையிலே என்று வ்யாக்யாநங்களில்வரும் இடங்களிலெல்லாம் திருப்பேரெயிலில் என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

ஷிக்கவேணும்' என்று பார்த்து 'போய் வருகிறோம்' என்ன, தன்மௌக்த்யத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷத்திலே ஒரு ப்ரகாரமிறே விஶ்லேஷம் என்று பார்த்து 'போகலாகாதோ' என்ன, அவனும் விஶ்லேஷிக்க, அநந்தரத்திலே இப்பிராட்டியும் பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நையாய், * பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான் தென்திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளினான்: நான் அங்கேபோவேன்' என்ன, தாய்மாரும் தோழிமாரும் 'அவன் தானே வரக் காணவேணும்' என்று நிஷேதிக்க, அது கேளாதே நானேபோனேனாகாமே நீங்களே என்னை தென்திருப்பேரையிலே கொண்டு போய் விடுங்கோள்! என்கிறாள்'' என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப் பெரிய பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்ய குணாநுஸந்தாநத்தாலே அஸ்வஸ்தரான இவர்க்கு வைதுர்யாநுபவலாபம் அநுவர்த்திக்கையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய், அந்தவார்த்தி சமிக்கைக்கு அவன் ஆஸ்ரயமாகத் திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, ஆச்சர்யமான அவனுடைய ஆயுதாதி வைலக்ஷண்யத்தையும், அபிமதமான பரத்வஸௌலப்யங்களையும், ஆகர்ஷகமான அவயவாதி ஶோபையையும், அநுஸந்தேயமான ஆஶ்சர்யகுணாதி யோகத்தையும், அநிஷ்டவர்க்க நிரஸநத்தையும், இஷ்டப்ராப்தியத்தையும், ப்ரபல ப்ரதிபந்தக பங்கத்தையும், ப்ரக்ருஷ்டஶக்தி ஸர்வகத்வத்தையும், ப்ரணயாபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிவர்த்தனத்தையும் சிந்தித்து, வைம்பூதனானவன எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்திலே செல்லுகையிலுண்டான த்வராவிசேஷத்தைக்கண்ட பார்ஶ்வஸ்தரான ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவர்க்கும் ப்ராப்திவிஷய வ்யவஸாயத்தை யறிவித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனை மகரநெடுங்குழைக்காதனெழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலே த்வரையையுடைய நாயகியானவள், "இது அநுரூபமன்று" என்று விலக்கத்தேடுகிற தோழிமார் தாய்மார் முதலானோரைக்குறித்து, "நான் அத்தேசத்திலே செல்லல் தவிரேன்; நீங்கள் கொடுபோய்விடுங்கோள்; இல்லையாகில் நானேபோவேன்" என்று தன்துணிவை வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், பெரியபெருமாளுடைய அஶரண்ய ஶரண்யத்வாதி கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுணங்களையும் தான் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும் இப்படிப்ராவண்யமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்தைக் கேட்டு இதுவே பிரிவோபாயமாக போதும் தெளிந்து அநந்தரம் ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து பெருமையாலே அவஶையாய், தன்னிடம் கொடும்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து ஸர்வைஶ்வர்யத்தோடே வீற்றிருந்தருளின மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளிலே அபஹ்ருத சித்தையாய் அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதேபதற, தோழிமாரும்தாய்மாரும் பந்துக்களும் இவள் நிலைமையைக்கண்டு "உனக்கு இதென் செய்கிறதென்?" என்றவளவிலே, "என்னெஞ்சை மகரநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே அபஹ்ருதமாயிற்று; நானும் அங்கேபோய்ப்புக்கல்லது தரியேன்" என்ன, அவர்களும் "இது உன்வம்ஶத்துக்கும் உன் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் போராது" என்ன; "வம்ஶத்தை நோக்கப்பார்த்திகோளாகில் நீங்களே கொடுபோய் விடுங்கோள், இல்லையாகில் நான்போகத்தவிரேன்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணிவைச் சொல்லுகிறாள். அதவா,இப் பட்ட க்லேஶம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி பெரிய பெருமா

ளோடே ஸம்ச்லேஷம் உக்மஸ்தகரஸமாம்படி வ்ருத்தமாய், விச்லேஷியாவிடில் தரிமி அழியுமளவானவாறே, மந்த்ரயாதி வ்யாஜத்தாலே விச்லேஷிப்போம்" என்று பார்த்துப் பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, பிரிவு தியதுண்ணாத தன் மௌக்த்யத்தாலே "இதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ?" என்று அநுமதிபண்ணித் திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப் படுத்திவிட்டு, அநந்தரம், விரஹத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே புக்காரைப்போலே நோவுபடுகிறதஶையிலே, தாய்மாரும் தோழிமாரும் வந்து க்களும் "உனக்குறுகிறதென்?" என்ன, "நாயகன் மந்த்ரயாதிவ்யாஜத்தாலே தென்திருப்பேரை யிலே இருந்தான்: நானும் அங்கே புக்கல்லது தரியேன்" என்ன, "அவன்தானே வரக் காணுமதொழியப் பதறுகை இவ்வம்ஶத்துக்குப்போராதுகாண்" என்ன; ஆகில், நீங்கள் கொடுபோய்விடப் பாருங்கோள்: இல்லையாகில் நானே போகை தவிரேன்" என்று தனக் குப்பிறந்த துணிவைச் சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்த நான் அவன் இருந்த ஊரிலேபோய்ப்புகவேணும் என்கிறாளாதல், ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தமாய்ப் பின்பு பிரிவுவிளைந்து அவன் இருந்த தேசத்திலேபோய்ப் புக்கல்லது தரியேன் என்கிறு ளாதல். "ஆராமஞ்சூழ்ந்த அரங்கம்" என்று திருப்பதிகள் பெருமாளுக்குப் பகவிருக்கை யாகையாலே, "தென்திருப்பேரையிலே போனான்" என்று அங்கேபோகத் தேடுகிறாள். இதில் சொல்லிற்றாய்விட்டது - விஷயப்ரவணனை ஶாஸ்த்ரத்தால் மீட்கவொண்ணு தாப்போலே, பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரானாரை ஶேஷிகாலும் மீட்கவொண்ணாத அதிப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—கீழ், "இட்டகாலிட்டகை" என்கிறபடியே இவள்மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுக்கு முன்னே தோழிமாரும் தறைப்பட, திருத்தாயாரோருத்தியும் இவள்தஶையை அநுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டுப் போருமது தவிர்ந்து, இப்பெண்பிள்ளை தானே யெழுந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி: "பற்றிலார்பற்றநின் றானே" என்று பெரியபெருமாளுடைய அஶரண்ய ஶரண்யத்வந் தொடக்கமான இவளுக் குப் பற்றுசான குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுணங்களையும் இவள் தான் வாய் வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே தரித்தாள். போனஉயிரை மீட்க வற்றுயிறே குணஸ்வபாவமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விச்லேஷ வ்யஸந மும் அநுஸந்திக்க வல்லளாய், பின்பு, "அவனைக்கிட்டியல்லது நில்லேன்" என்னும் ஆற் றாமையும்பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸந்நையாக, இவள்விடாய்க்குறடாம்படி அணித் தாகத் தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த மகரநெடுங் குழைக்காதனுடைய அபேக்ஷிதாதி களிலே அபஹ்ருதசித்தையாய், "அவனிருந்தவிடத்தேறப்போகவேணும்" என்றஒருப் பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவளைச்சூழப்போந்து "உனக்குஇத்தனை அதி மாத்ரப்ராவண்யமாகாது; நமக்கு இதுபழியாய்விளையும்" என்ன, "நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றல்

வெள்ளைச்சுரிசங்குப்ரவேஶ : ஸங்க்ரஹஸங்கதி - இட்டகால்இத்யாதி. மோஹித்தவளுக் குத் தெளிவுபிறக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அதுக்கடிஇத்யாதி. குணங்கள் தரிப்பிக்குமோ? என்ன - போனஉயிரைஇத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "உதஃவ்யஶிதேந்த்ரீயே ஸஞ்ஜீவநீஶாவேந்த்ர தானுகாயாசேஷ" என்ற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யவாக்யத்தை நினைப்பது.

விஸ்தரஸங்கதி - கீழ்ப்பிறந்தமோஹமும்இத்யாதி.ஒருப்பட - உத்யோகிக்க. "என்னெஞ் சினுருமங்கேயொழிந்தார்" என்றதைப்பற்ற - அபஹ்ருதசித்தையானேன் என்றது."என்னைக்காட்டு

ப்ரயோஜநமுண்டாகமாட்டாது, நான் அவன்பக்கலிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன்; ஆன பின்பு, நானேபோனேனாகாமே நீங்கள் என்னோடேன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப் பாருங்கோள்'' என்று தனக்குப் பிறந்த துணிவை அவர்களுக்கு அறிவித்துச்சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது.

அங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி: - "('முகில்வண்ணனடியே - இவளணுகியடைந்தனள்' என்றதாகையாலே) "[illegible]" (ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளோடே சிரகாலம் உக்மஸ்தகரஸமான ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், பிரிந்துகூடாவிடில் இரண்டுதலைக்கும் அறிவுவருமளவாச்சுதாய்- இனியெல்லாவளவிலும் ஒருநீராகக் கலக்கிறது தர்மியிரண்டும் கூடியிறே; ஆகையாலே, பிரியாவிடில் தர்மிலோபபர்யந்தமாகப் புக, —இவ்வளவில், நாயகனானவன் இரண்டுதலையும் ஜீவிக்கப்பார்ப்பானொருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, இவளும் விஶ்லேஷத்தில் வாஸனையில்லாதாளொருத்தியாகையாலே 'கலவியிலேயோ ருவகையோ' என்று கொண்டு இவளும் அநுமதிபண்ண, அவனும் அங்வேட்டைநிமித்தமாகப் புறப்பட, இவளும் திருவணுக்கன் திருவாசலிலளவும் ஒருப்படுத்திவிட,--எல்லாவளவிலும் பிரிவு தன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிறே: அநந்தரம் இவள் நோவுபடப்புக,— இதைக்கண்டதோழிமாரும் தாய்மாரும் 'உனக்கோடுகிறதென்? என்றுகேட்க, 'ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவரிருந்தவிடம், நின்றவிடம் உலாவினவிடந்தோறும் கூடவிருந்து அநுபவித்தாற்போலே, நானும் அவனிருந்தவிடத்தே போய்ப்புக்கல்லது நில்லேன்' என்ன, 'உனக்கு இது தலைமைக்குப்போராது: நீ சொல்லுகிறவை ‡வார்த்தையன்று' என்ன, 'அவர்களை நீங்கள் நிரோதிக்கிறத்தால் பெற்றதென்? நான்போகை தவிரேன்; நீங்களே என்னைக் கொடு போய்விடுங்கோள்' என்ன, அவர்கள் 'அதுக்கு நாங்கள் வழிப்படோம்' என்ன, 'ஆகில் நானேயாகிலும் போகை தவிரேனென்கிறாள்' என்று. "[illegible]" (ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்) இப்போது காதாசித்கஹர்ஷமுங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிறான், முன்பு சிரகாலம்அவரோடேயநுபவிக்கப்பெற்றேன்காண்! "[illegible]" (ராகவஸ்யநிவேஶநே) எங்கள்மாமனாருடைய மாளிகையிலே அவர் தண்ணீர்த்துரும்பறுத்துத் தர, நெடுங்காலம்அநுபவித்தேன். "[illegible]" (புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ) "ஸர்வகாமஸம்ருத்தினீ"

மினே'' என்றத்தைப்பற்ற - நீங்கள்என்னோடேன்பட்டு இத்யாதி. "அணுகியடைந்தனள்' என்றது-ஸாக்ஷாத்ஸம்ஶ்லேஷத்தை" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்தில், ஸம்ஶ்லேஷமுண்டானால் ஒருதிருவாய்மொழியருளிச்செய்வர்; அது செய்யாமையாலே அஸ்வரஸம். உக்மஸ்தகரஸமான ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானால் பிரியவேண்டுவானென்? என்ன - பிரிந்துகூடாவிடில் இத்யாதி. ஏதத்தலைமைப்படி கலந்து வைத்துப் பிரியக்கூடுமோ? என்ன - இனியெல்லாவளவிலும் இத்யாதி. பிரிவை ப்ரஸங்கித்தால் "வேண்டா' என்னவொண்ணாதோ? என்ன - இவளும் இத்யாதி. ஒருப்படுத்தி - அநுப்புவித்து. வழிவிட்டென்றபடி. இப்படி வழிவிட்டு மீண்டாளாகில் நோவுபடுவானென்? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்யாதி நானேயாகிலும் போகைதவிரேனென்றது. "சென்றே - சேர்வன்" என்றத்தைப் பற்ற. இதி ப்ரஸ்துதஶ்லோகத்துக் கர்த்தம் - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. ‡ காதாசித்கஹர்ஷமும் யோகத்விதீயையாகையாலே தத்ஹேதுகம் - தண்ணீர்த்துரும்பறுத்து இத்யாதி. தண்ணீர்த்துரும்பு ப்ரதிவந்தகம். "புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் - ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ"

‡ 'வார்த்தையென்' என்று பாடாந்தரம்.

ஈரது'' (ஸர்வாங்காமாங்) என்கிறபடியே எல்லாம்அநுஹவிக்கப்பெற்றேன். அப்படியுமன்றிறே இங்கு; ''பஹவோநூபகல்யாணகுணா:'' (பஹவோங்ருபகல்யாணகுணா:) என்று குணங்களிரட்டித்தவிடமிறே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று: நமக்கு ஶப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் இந்த்ரியங்களை மீட்கவொண்ணாதாப்போலேயிறே இவரை ஹகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்கவொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது: இது ஹகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த உபாவிசேஷம்: தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் - இவர்க்குப் பிறந்ததோர் அவஸ்த்தாவிசேஷம்; அதில், நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார்முகத்தாற் சொல்லுகிறது - ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே உபாயம் சேரிற்செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளை கருத்தாற் சொல்லுகிறது-உபாயம் அவனேயாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாமத்தனையன்றோ? என்று. ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் இரண்டுமுகத்தாலே ஆழ்வார் தாம்அநுஸந்தித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மோஹமுந்தெளிந்து தானேகூப்பிட வல்லளானஇதுவே - இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம்.

முதற் பாட்டு.

வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித்தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீரென்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்! வெள்ளச்சுகமவன்வீற்றிருந்தவேதவொலியும் விழாவொலியும், பிள்ளைக்குழாவிளையாட்டொலியும் அறாத்†திருப்பேரெயில்சேர்வனே.

*ஆ.—நிரதிஶயஔஜ்ஜ்வல்யபரிபூர்ண நிர்மல ஶாரத சந்த்ரமண்டலம்போலே யிருந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், நிரதிஶயதீப்தியுக்த ஸூர்யமண்டலம்போலே யிருந்த திருவாழியையும் ஏந்தி, * பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரிய திருவடித் திருத்தோளிலே ஏறியருளி, இலங்கொளிசேர் அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்களையுடையனானவன் என்னெஞ்சினூடே சாரிகை திரிந்தருளுகிறபடி நீங்கள் காண்*

ஈவங்'' ஸமஸ்த கல்யாணகுணாநுஹவத்தாலும் பூர்ணையானேன் என்றபடி. 'ஸர்வகாமாந்' என்றது - பரத்வத்திலேயன்றோ, இங்குண்டோ? என்ன - அப்படியும்இத்யாதி. இங்கு - ராமாவதாரத்திலென்றபடி. ப்ரமாணமேதென்ன - பஹவஇத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஶம்- ஆகஇத்தால்இத்யாதி. இவ்வுபயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன - அது கர்மம்இத்யாதி. திருத்தாயாரான அவஸ்த்தைக்கும் தலைமகளான அவஸ்த்தைக்கும் பேதம் சொல்லுவதாக அதுதன்னை யநுவதிக்கிறார் - திருத்தாயார்இத்யாதி. 'அவஸ்த்தாவிசேஷம்' என்றவநந்தரம் 'ஆயிருக்க, நிஷேதிக்கிறதும் ப்ரவர்த்திக்கிறதும் ஒருவர்க்கே கூடுமோ? என்ன' என்று அத்யாஹரிப்பது. அந்யோந்ய வைஷம்ய கயநபூர்வகமாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - அதில்இதயாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. முந்தினயோஜனையில் ஏழில்திருவாய்மொழியைப்பற்ற இதுக்கு வாசி ஏதென்ன - மோஹமும்இத்யாதி.

---

† 9-ம் பாசுரத்தில் 'தென்திருப்பேரெயின்மாநகரே' என வருவதனையும், அதன் வியாக்யானங்களையும் 5, 6, 7-பாசுரங்களில் 'பேரெயிற்கே' எனவருவதனையும் ஊன்றிப்பார்த்தால், நம்மாழ்வார் ''திருப்பேரெயில்'' என்றே இந்தத் திவ்யதேசத்தைக்கொண்டு வழங்கினாரென்பது, தெற்றெனவிளங்குவதால், 'திருப்பேரெயில்' என்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று; இச்சொல் பிற்காலத்தில் 'திருப்பேரை'என மருவி வழங்கலாயிற்றென அறிக.

7—14

கிறிலிகோள்: இன்னபடி என்று எனக்குச்சொல்ல நிலமாகிறதில்லை. ஆகையால், அவனை ஒருக்ஷணம் காணாதொழியில் தரிக்கமாட்டேன்; வேதகோஷத்தாலும் மஹோத்ஸவ கோஷத்தாலும் க்ரீடாபரரான பாலர்களுடைய பரம்பரைகளின் கோஷத்தாலும் பரிபூர்ணமான திருப்பேரையிலே, மநஸ்ஸம்ச்லேஷ நிரவதிக ஸந்தோஷத்தைப் பெற்றிருக்கிறவன் பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணும்; நீங்கள் என்னைக்கொண்டு போய்விடீர்களாகில் நானேயாகிலும் போவேனென்று, தன்னை ப்ரதிபந்திக்கிற தாயாரையுந் தோழிமாரையுங் குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையைவினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[சுரிசங்கு] - சுரிந்திருக்கிற சங்கு. [ஊடே] - உள்ளே. கடாவுகை - நடத்துகை. [காணீர்] - காண்கிறிலீர். [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் அன்னைமீர்!] - ''உனக்குப் பிறந்த தசையை நாங்கள் அறிகிறிலோம், நீயேசொல்லிக்காண்'' என்று தாய்மார் கேட்க, நான்படுகிற வ்யஸநஞ்சொல்லுகைக்குப் பாசுரங்காண்கிறிலேன் என்கிறாள். [வெள்ளச்சுகமென்று தொடங்கி] - நீங்களே என்னைக்கொடுபோய் விட்டிலீர்களாகில், தன்னை விச்லேஷித்தபின்பும் ஸம்ச்லேஷஜநிதப்ரீதி மாறாதே ஸந்தோஷாதிசயத்தோடே அவன் வீற்றிருப்பதும்செய்து வேதத்வநியும் திருநாளில் வாத்யகோஷமும் ''வோராகஸுவி ஸ்ரீ ஸ்ராநா:'' என்னும் கணக்காலே அவனுடைய சௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதரான பிள்ளைக்குழாங்களுடைய விளையாடுகிறகோஷமும் நிரந்தரமாகச்செல்லுகிற தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப் புகுவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், அநுபாவ்யமான ஆயுதங்களோடும் அவயவங்களோடும் தன்னெஞ்சிலே பெரியதிருவடியை நடத்தி ப்ரகாசிக்கிற ஆகாரத்தாலே கவர்ந்திட்டு, அவனிருந்த தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலுண்டான ஆசையைத் தாயாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்னைமீர்காள் - (வாசாமகோசரமான அகவாயில் விகாரம் அறியாதே,) ''பெற்றவர்களிறே நாம்'' என்றே விலக்கத்தேடுகிறவர்களே! (காணுகைப்பாங்காம்படியே), வெள்ளை - வெளுத்தநிறத்தையும், சுரி - சுரியையுமுடைத்தான, சங்கொடு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே, ஆழி - திருவாழியையும், ஏந்தி -, தாமரைக்கண்ணன் - (யான் தனதுபாடி அகவாய் ஆர்த்தியாக்கின) தாமரைக்கண்ணையுடையவன், (தானும் தன்விபூதியும் புகுந்தாலும் இடமுடைத்தான), என் -, நெஞ்சின் -, ஊடே - உள்ளே, புள்ளை - பெரியதிருவடியை, கடாகின்ற - (தன் அஸாதாரணரூபமாக) நடத்துகிற, ஆற்றை - ப்ரகாரத்தை, காணீர் - நீங்களறிகிறிலீர்கோள்! (இவ்வநுபவத்துக்கு), என்சொல்லி - என்ன பாசுரமிட்டு, சொல்லுகேன் - நான் சொல்லுவேன்? (இவ்வளவில்), வெள்ளச்சுகம் - ஸம்ச்லேஷத்தாலே அபரிமித ஸௌகார்யத்தை யுடைத்தாய், அவன் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசிக்கிறவன், வீறு - தன்மேன்மைதோன்ற, இருந்த - இருக்குமிடமாய், வேத ஒலியும் - அந்த அநுஸந்தானத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுடைய வேதகோஷமும், விழா - நிரந்தரோத்ஸவத்தாலுண்டான, ஒலியும் - வாத்யாதிகோஷமும், ''யோஷா ஸுவிஸ்ர ஸ்ராநா:'' என்கிறபடியே அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்போற்றிட்டுக்கொண்டு, பிள்ளைக்குழா - பிள்ளைகள் திரள், விளையாடு - விளையாடும், ஒலியும் - கோஷமும், அறா-

அவிச்சின்னமாய் நடக்கும், திருப்பேரையில் - திருப்பேரெயிலே, நான் -, சேர்வன் - சேருவன்.

இ.—முதற்பாட்டில், தனக்கோடுகிற வ்யஸநத்தாலே, "தென்திருப்பேரையிலே போகவேணும்" என்று பிறந்த துணிவை வினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வெள்ளைச்சுரிசங்கு இத்யாதி] - ஶ்யாமமான வடிவுக்கு பரபாகமான வெண்மையையும் சுரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், பற்றைக் கைக்கு ஆபரணமான திருவாழி, இரண்டாழ்வார்களிலும் வந்து அலையெறிகிற கண்கள். "சங்கு சக்கரமென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்" என்று கீழ் வாஸிதமானது ப்ரகாசிக்கிறபடி. "ஜிதந்தே" என்னப்பண்ணுகைக்குத் திருக்கண்களோடு திவ்யாயுதங்களோடு வாசி இல்லை. [என்னெஞ்சினூடே] - நாங்கள் காண்கிறிலோமீ என்ன; உட்கண்விழியாத உங்களுக்குத் தெரியுமோ? [புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றை] - பெரியதிருவடியை நடத்துகிறபடியை. இவளுடைய த்வரையைக்கண்டு பெரியதிருவடி பிற்காலிக்கப்பிற்காலிக்க, வடிம்பாலே தாக்கிக்கொண்டுபோனபடி. கலவியாலும் பிரிவாலுமாக நெஞ்சின்னூடு என்னும்படியாக ஆயிற்று, நெஞ்சு இடம்பெற்றபடி. பரமபதத்தில் அழகு செண்டேறுமா போலே ஆயிற்று, நெஞ்சிலே அழகுசெண்டேறுகிறபடி. [காணீர்] - தன் நெஞ்சில் ப்ரகாஶம் பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமாம் என்றிருக்கிறாள். [காணீர்] - காண்கிறிலீர். கண்ட நீ சொல்லிக்காண் என்ன, [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்] - என்னுடைய அநுபவத்துக்கு என்னபாசுரத்தைச்சொல்லி நான் உங்களுக்குச் சொல்லுவது? இவ்வநுபவத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லாத உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவது? [அன்னைமீர்காள்] - இவ்வநுபவத்துக்கு தூரஸ்தைகளாய் ஹிதம்சொல்லிமீட்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுவது என்? ஸமானது:கர்க்குச்சொல்லுவதை உங்களுக்குச் சொல்லவோ? ஒருஸம்பந்தம் அமையுமோ சொல்லுகைக்கு? எங்களுக்குச்சொல்லவொண்ணாதாகில் நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; அவன் இருந்ததேசத்திலே நான் போய்ப்புகப்பார்த்தேன் என்கிறாள்: [வெள்ளச்சுகமவன்] - ஸுகவெள்ளத்தை உடையவன்; விஶ்லேஷதஶையிலும் ஸம்ஶ்லேஷ ஜநிதமான நிரதிஶயஸுகம் மாறாதவன். பிரிந்துபோகிறபோது, விஶ்லேஷதஶையிலும் ஸம்ஶ்லேஷதஶையிலும் ப்ரீதிமாறாதபடி ஆயிற்று விளைநீர் அடைத்துக்கொண்டுபோவது. [வீற்றிருந்து] - இத்தலையைத் தோற்பித்த ஏற்றத்தாலேவந்த வேறுபாடு தோற்ற ஓலக்கம் கொடுத்திருக்கை. வீற்றிருந்த திருப்பேரை என்று அந்வயம். [வேதவொலியும்] - இவளைத் தனக்காக்குகையாலே "கர்த்தவ்யதந்த்ரமில்லை" என்று பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றாள். [விழாவொலியும்] - திருநாளில் வாத்யகீதாதிகோலாஹலமும். [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்] - பிள்ளைகள்திரண்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதராய் விளையாடுகிற கோஷமும். இற்றைப்புறப்பாடே! உலாவினபடியே! முறுவலும் தோளும் தோள்மாலையுமே! என்றுகொண்டு விளையாடுகை. "பாலாஶ்ச க்ரீடமாநாஶ்ச க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கஶ: | ராமாபிஷவஸம்யுக்தா: சக்ருரேவமித:கதா:" என்னக்கடவதிறே. இவை நிரந்தரமாகச் செல்லுகிற தேசம். நிஷேதிக்கிற நீங்கள் இருந்த தேசத்தில்நின்றும், ஸமவத்ப்ராவண்யமே யாத்ரையாய்ச்செல்லுகிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி தனக்குவர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே, தென்திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த உறைப்பை, வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி] - "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "கூராராழிவெண்சங்கு" என்றும், "சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்" என்றும் சங்கும் திருவாழியுமான அழகு கைவிடாதே இவரையநுவர்த்திக்கிறபடி. முகில்வண்ணனிறே: அந்நிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்பையும், சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், அங்ஙனமொருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. [தாமரைக்கண்ணன்] - "தாமரைக்கண்ணனென்றே தளரும்" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் ப்ரகாசகமாயிருக்குமாபோலே, ஆத்மகுணங்களுக்கு நோக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் கண்வழியேயிறே தோற்றுவது. ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த் தோற்றுமாபோலேயிறே, அநுகூலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த் தோற்றும்படி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்தநுபவிப்பர்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்தபடிக்கு; "ஜிதந்தே" (ஜிதந்தே) என்னப்பண்ணுமிறே. கண்களோடு திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. இவ்விடத்தே நிர்வாஹத்துக்குறி பகவர்வார்த்தையை யருளிச்செய்வர் சீயர். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆபரணமாயிருக்குமா

முதற்பாட்டு - வெள்ளை இத்யாதி. "என்சொல்லிச்சொல்லுகேன், திருப்பேரெயில்சேர்வன்நான், அன்னைமீர்காள்!" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை இப்பிராட்டி இத்யாதி.

திருக்கண்களுக்குமுன்னே திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்? என்ன; நோக்கையிட்டுயாலேயென்கிறார் - தவளம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - முகில்வண்ணன் இத்யாதி. முகில்வண்ணனிறே என்றது - "நிகரில்முகில்வண்ணன்" என்றதைப்பற்ற; "வெள்ளை" என்று சங்குக்குவிசேஷணமிட்டுச் சொன்னாற்போலே சொல்லாதே, வெறுமனே "ஆழி" என்றதுக்கு பாவம் - அங்ஙனம் இத்யாதி. இதுக்கு அநந்தரம் "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு பாவம் தாமரைக்கண்ணனென்றே இத்யாதி. திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களைக்கூட்டிச்சொன்னதுக்கு பாவத்வயம் - திருமேனிக்கு இத்யாதியாலும், ப்ரதிகூலர்க்கு இத்யாதியாலும். அதாவது - ப்ரகாசகத்வாகாரமும், ஆசாதகத்வாகாரமும் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே கூட்டிச்சொல்லுகிறதென்று க்ரமேண இரண்டு வாக்யத்துக்கும் பாவம். அப்படி ப்ரகாசகமோ? என்ன - அகவாயில் இத்யாதி. ப்ரதிகூலர்க்குத் திருக்கண்கள் விரோதியாய்த் தோற்றுமென்னுமதுக்கு, "அச்சோ தன்னையழலவிழித்தானே" என்றது ப்ரமாணம். இந்தப்ரஸங்கத்திலே, - திவ்யாயுதங்களோடே திவ்யாவயவங்களைச்சேர்த்தும் திவ்யாவயவங்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்தும் ஆழ்வார்கள் அநுபவிப்பார்களென்கிறார் திருக்கண்களோடே இத்யாதி. இவ்வுபயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன - ஆயுதங்களோடே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆயுதம்போலே திருக்கண் தோற்பிக்குமோ? என்ன - ஜிதந்தே இத்யாதி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்ததுக்கு, "செய்யகண்ணும் உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே" என்றதைக் கண்டு சொன்னது. திவ்யாயுதப்ரஸங்கத்திலே, த்விபுஜனோ சதுர்ப்புஜனோ ஸர்வேச்வரனென்று சங்கைவர - இவ்விடத்தே இத்யாதி. அதாவது:—நிர்வாஹத்துக்குறிப்பகவர் ப்ரஸ்தாவத்துக்கு பட்டர் பரிஹரித்த வார்த்தையை யருளிச்செய்வரென்றபடி. 'பயிலுஞ்சுடரொளி' இரண்டாம்பாட்டிலே இந்த ஐதிஹ்யம் கண்டுகொள்வது. ஒப்பனையழகாலும் திவ்யாயுதங்களுக்கும் திருக்கண்களுக்கும் சேர்த்தியுண்டென்று மூன்றும் பாவம்- கைக்கு இத்யாதி. "திவ்யாயுதங்களாபரணம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-

போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆபரணமாயிருக்கும்படியும். "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழும் அருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன் - செருக்கிளரும் பொன்னாழிகண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னாழிவண்ணன்பால்இன்று" என்று வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களும் ஆபரணமாய் அழகியதாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்கள் தான்அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலேஆபரணகோடியாயிறே இருப்பது. கைசெய்கையென்று அலங்கரிக்கைக்குப்பேர். [என்னெஞ்சினூடே]-தங்கள் நெஞ்சிலில்லாமையாலே "இது கூடாது" என்றிருப்பர்களிறே. [என்னெஞ்சினூடேபுள்ளைக்கடாகின்ற] - இவர்க்கு மயர்வறமதிநலமருளி "நெஞ்சமேநீணகர்" என்னும்படியிறே திருத்திற்று; ஒரு த்ரிபாத்விபூதியிலும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடி திருத்தோளிலேயேறி அங்குள்ளார்க்குஉஜ்ஜீவநமாகச் சாரிகைவந்துகாட்டுமாபோலே, இவர் நெஞ்சினுள்ளே ஸஞ்சாரமாக அழகுசெண்டேறுகிறபடி. [நெஞ்சினூடே] - "அகவாயிலுள்ளது கண்ணுக்குத்தெரியாதோ?" என்றிருக்கிறார்களாயிற்று இவர்கள். ("நிர்குணः பரமாத்மாஸௌ தேஹம் வ்யாப்ய திஷ்டதி" (நிர்க்குணஃபரமாத்மாஸௌதேஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்ட்டதி.) என்னுமாபோலே.) "நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்றுநினைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடீர்" என்றிருக்கிறாள் இவள். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்கள்போலே ஆழ்வார்களும், காடு பட அலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களும், அத்தடாகத்தில்நீரும்இலையும்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமாய், அத்தைக் கிளிய ஒருமேரு வஹித்தாற்போலே யிருக்கிற பெரிய திருவடியோடேகூட இவர்திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயிறே அநுகூலரோடு பரிமாறும்படி. நஞ்சீயர் கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலேபிள்ளானைக்கண்டு "ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, விக்ரஹவ்யாப்தியும் உண்டோ?" என்று கேட்க, பாஷ்யகாரர்†தோற்றவருளிச்செய்துகொண்டுபோந்ததுஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும்; ஆகிலும், எம்பார் ஒருநாள்'உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஆச்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத்தோடே

"திருக்கண்டேன்" இத்யாதி. பாட்டுக்குக்ரமேணார்த்தம் - பெரியபிராட்டியாரைக்கண்டேன், பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக்கண்டேன், விளங்குகிற பாலார்க்கனைப்போலே இருவருடையவொளியும் தன்னிலேகலசி விளங்காநின்றுள்ள அழகியநிறத்தையுங்கண்டேன், யுத்தோன்முகமாய்க் கிளருகிற பொற்கென்ற நிறத்தையுடைய திருவாழியைக் கண்டேன். சுற்றும் முற்றும் சீறிப் பார்க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுங் கண்டேன். புரிசங்கம் - ஸௌக்ஷத்வத்தாலே ப்ரதக்ஷிணாவர்த்தத்தையுடைய சங்கென்றுமாம். என்னுடைய, கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்பக்கலிலே ஆழ்வார்களிருவரும் காட்டக்கண்ட இன்று. சாடு - ஆழ்வார்கள்தான்இத்யாதி. கைசெய்கை- அலங்கரிக்கையும், ஸஹாயஞ் செய்கையும், யுத்தம்பண்ணுகையும். "என்" என்றதுக்குபாவம்-தங்கள் நெஞ்சில் இத்யாதி. அணுவானநெஞ்சுக்குஉள்ளுண்டோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. "நீணகர்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருத்ரிபாத்விபூதி இத்யாதி. "கடாகின்ற" என்றதுக்குபாவம் - திருவடி இத்யாதி. சாரிகை - வையாளி. அழகுசெண்டேறுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைவருகை: அழகுகாட்டிக் கொண்டு புறப்படுகையுமாம். "நெஞ்சு" என்றதுக்குபாவமாதல், "நெஞ்சினூடே" என்ற அவதாரணத்துக்கு பாவமாதல் - அகவாயில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அகவாயிலுள்ளது மேலே தோன்றுமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நிர்க்குணஃ பரமாத்மாஸௌ தேஹம்தே வ்யாப்யதிஷ்ட்டதி' என்கிறவசனம். சீழெல்லாங்கூட்டிபாவம் - ஹம்ஸ இத்யாதி. அத்தை - தடாகத்தை, கிளிய - கபளீகரிக்க. எல்லாருமிருக்க இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே செய்வானென்? என்ன - இப்படியேயிறே இத்யாதி, "நெஞ்சினூடேபுள்ளைக்கடாகின்ற" என்றப்ரஸங்கத்திலே, அநுகூலரோடே ஸவிக்ரஹனாய்ப்பரிமாறுமென்றதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - நஞ்சீயர் இத்யாதி. தோற்றவருளிச்செய்து - வ்யாக்யாநம்செய்து.

---

† தோற்றச்செய்து என்று அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப் பாடம்.

வ்யாபித்திருக்கும்’என்றுஅருளிச்செய்யக்கேட்டேன்’’என்று பணித்தான்; ‘‘ஸாஹமாயா’’ (குஹாயாம்),‘‘மஹாரேஷ்டம்பராணம்’’(கஹ்வரேஷ்ட்டம்புராணம்) ‘‘அரவத்தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையுந்தானும் அகம்படி வந்துபுகுந்து’’ என்றும், ‘யேஷாமிந்தீவரஸ்யாமோஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:’ (யேஷாமிந்தீவரஸ்யாமோஹ்ருதயேஸுப்ரதிஷ்ட்டித:) என்றும், ‘என்னெஞ்சினூடே புள்ளைக்கடாகின்ற’ என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. ஸுபாஶ்ரயப்ரகரணங்களிலும் ‘‘தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்’’ (தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே அவ்வடிவேயாயிற்று த்யேயமாகச் சொல்லுகிறது; பின்பு ‘‘ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து’’ (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்று கொடுப்பதும் அவ்வடிவேயாயிற்று. புறம்புள்ளார் சொன்னபடி சொல்லுகிறார்கள்; நம்ஆழ்வார்கள் போனவழி இதுக்குமேற்படவில்லை: ‘இதுக்கு முள்ளே ஒன்றுண்டு’! என்று சொல்லுகிறவர்கள் - ஸ்வரூபலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறார்களித்தனை; விக்ரஹமில்லையென்றன்று. [புள்ளைக்கடாகின்ற] - ‘‘அகவாயில் நின்றுகழிக்குமத்தனையோ?’’ என்று அவன் த்வரித்து வடிம்பிட்டுத்தாக்க ‘‘ஓம் காண்! நீயறிந்தாயோ?’’ என்று ப்ரேரித்து மீளாநிற்கும்; ‘‘தீமத:’’ (தீமத:) என்கிறபடியே, பக்ஷபாதத்தோடே சேர்க்கையிலேயிறே அவனுக்கும் பணி. [கடாகின்ற] - பூதமாய் விஸ்மரிக்கிறகோமன்று, ஸவிஷ்யமாய் உபதேசிக்கிறதன்று, வர்த்தமாநத்துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? [காணீர்] -

---

விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கள் - அரவத்தமளி இத்யாதி. ‘சொல்லுகிறபடியே’ என்னுமளவும் - பிள்ளான்வார்த்தை. பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி. ‘அரவத்தமளியினோடும்’ - திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையோடும்; அமளி - படுக்கை; அரவு - சரிரைச்செல்; ‘அழகிய பாற்கடலோடும்’ - அழகிய திருப்பாற்கடலோடும்; ‘அரவிந்தப்பாவையும்’ - பிராட்டியும்; ‘தானும்’ - உபயவிபூதிவிசிஷ்டனான தானும்; ‘அகம்படிவந்துபுகுந்து’ அந்தரங்கரான அடியாரோடே வந்து புகுந்தென்றபடி. அகம்படி - அந்தரங்கரான அடியார். ‘‘ஸாமாந்ய ஸாமாந்ய கந்தமாந்ய ஸாராமவ: । யேஷாமிந்தீவர’’ இத்யாதி விக்ரஹம் கல்பிதமென்கிறார்களே என்ன - பாமார்த்தமென்கைக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் - ஸுபாஶ்ரய இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஆக, இத்தால் - உபாஸநவேளையிலே விக்ரஹத்தை த்யேயமாகச் சொல்லுகையாலும், பலவேளையிலுங் கொடுப்பதாய் ஸடாபஶ்யந்திக்குவிஷயமும் விக்ரஹமேயாகையாலும், விக்ரஹம் கால்பநிகமன்றென்றபடி. ஆனால்,மாயிகள் இதுக்கு இசையவில்லையே என்ன;நமக்கு அவர்களைக்கொண்டு கார்யமென்? நம்ஆழ்வார்கள் சொன்னதே நமக்கு விஶ்வஸநீயமென்கிறார் - புறம்புள்ளார் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ‘‘இவ்வுபபத்திகளெல்லாம் ‘ந கஸ்ய உபாஸ்யய ரூபம் தைவிஸ்யேத’’இத்யாதியாலே த்ரமிடபாஷ்யகாராரலுமுக்தங்கள்’’என்றுஅருளிச்செய்வர். ஆனால், ‘தஸ்யைஷ ஆத்மா’’ இத்யாதியாலே - விக்ரஹத்தைவிட்டு அங்குரூபேபோகமொன்கிறதே என்ன - இதுக்குள்ளே இத்யாதி. இதுக்கும் - விக்ரஹத்துக்கும். ‘‘கடாகின்ற’’ என்று - திருவடியைஅசேதநமாகச் சொல்லுவானென் ? என்ன - அகவாயில் இத்யாதி. ‘வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து, தாக்க - ஓம்காண் நீயறிந்தாயோவென்று மீளாநிற்கும்’ என்றன்வயிப்பது. வடிம்பிட்டு-தணிபோட்டு. அப்படி ஈஶ்வரனைப்பற்றவும் இவர்க்கு ரக்ஷணப்பாரிப்புண்டோ? என்ன - தீமத: இத்யாதி.‘‘ராம ஸ்வவஸாயஜ்ஞாமேக்ஷணஸ்ய வ தீமத: । ஸாந்த்வயந்தஸ்ய நைவ ஸ்ய தேஹிமேவவநமா ம ஏத’’ இதி ஸுந்தரகாண்டே (கூ-ச). ‘தீமத:’என்கிறது-திருவடியைத்தாலவத்தித்தினை இப்பதத்தில். கடாகின்ற நடத்துகிற இத்யர்த்த:. ‘‘கடாகின்ற’’ என்றத்தை - ‘‘காணீர்’’ என்றதோடே

காண்கிறிலீர். வர்த்தமாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே யொழிகிறது நிரோதிக்கிற நிர்ப்பந்தத்தாலேயிறே. உங்களுக்குக் குரகோஷம்கேட்கிறதில்லையோ? ப்ரஸித்தமான அர்த்தம் உபதேசிக்கவேண்டுவதே. [காணீர்] - உங்களுக்குக் கண்ணும்செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நிஷேதிக்கிறது? என்னைப்போலே உட்கண்ணாலே காணிகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள். [என் சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாசுரமிட்டு எத்தைச்சொல்லுவது ? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சுநிறைந்தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லைகாணும்! [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - நான் ஸஹஸ்ர நியாலேசொல்லமாட்டேன்;விஷயம்இயத்தாராஹித்யத்தாலேசொல்லிமுடிக்கப்போகாது; உங்களுக்குப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்குப்பரிகரமில்லாமையாலேசொல்லத்தான்வேண்டா. [அன்னைமீர்காள்] - ஜ்ஞாதாம்ஸங்கொண்டு ஸோபயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணலாயிற்றிறே ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்] - எனக்கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாசுரமில்லை; அவஸ்த்தாஜ்ஞாநமின்றிக்கே பழமைகொண்டாடுகிறிகோளித்தனையிறே; நிஷேதிக்கைக்கு அநுவர்த்த நீயைகளாமத்தனையோ வேண்டுவது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கநினைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறாள். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே:"**கோபஜநம் ஸ்மராமி**" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே. [வெள்ளச்சுகமவன்] - ஸுகவெள்ளத்தையுடையவன். விஸ்லேஷதசையிலும் ஸம்ஸ்லேஷ ஜநிதமான நிரதிசயஸுகம் மாறாதவன். பிரிவிலும் அரையாறுபடாதபடிகாணும் கலவியில் அவன்தேக்கினஸுகாதி

கூட்டிமாவம் - பூதமாய் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. இப்படியானல் உபதேசிக்க வேண்டுவானென் ? என்ன; "காணீர்" என்கிறபதத்துக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறிலீர் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "காணீர" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; காண்கிறிலீரென்னுதல்; காணுங்கோளென்னுதல். இந்த இரண்டாமர்த்தத்தை, ஸ்ரவணேந்த்ரியத்தாலும், சக்ஷுரிந்த்ரியத்தாலும் உட்கண்ணாலுங்காணுங்கோளென்று த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு குரகோஷம் என்றதொடங்கி உட்கண்ணாலே காணிகோள் என்னுமளவாலே. இத்தால்ஃபலிதம் - ப்ரஸித்தமான இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்வயத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்து, உட்கண்ணாலே காணுங்கோள் என்ற மூன்றும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்குக்கண்ணும் இத்யாதி. "என்சொல்லி" என்றதுக்கவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி. எத்தைச்சொல்லுவதென்றது - எந்தஅர்த்தத்தைச் சொல்லுவதென்றபடி. பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - உங்கள் இத்யாதி. ஹார்த்தபாவமாதல், ஏதத்விவரணமாதல், "என்னெஞ்சினூடே" இத்யாதியையும் "என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் ?" என்றத்தையுங்கூட்டி ரஸோக்தியாதல் - இவர்க்குநெஞ்சு இத்யாதி. சொல்லப்போகாமைக்கு ஹேதுத்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் - நான்பலஹோநி இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. எல்லாம்சொல்லப் போகாவிட்டாலும், அறிந்தவம்ஸம் சொல்லவொண்ணாதோ ? என்ன - ஜ்ஞாதாம்ஸம் இத்யாதி. ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில்- தோழிமாரானிகோளாகில் என்றபடி. "அன்னைமீர்காள்" என்றதுக்கு - கீழ், வ்ருத்தைகளென்றருளிச்செய்து, நியாமகத்வவிவக்ஷயாஹாவாந்தரம் - எனக்கோடுகிற இத்யாதிவாக்யத்வயம். பழமைகொண்டாடுகிறிகோள் என்றதின் விவரணம் - நிஷேதிக்கைக்கு இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்களுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவனேவாரானோ? என்ன - பிரிந்துபோனாரை இத்யாதி. நினைக்கவொட்டாதேசமுண்டோ? என்ன - நோபஜநம் இத்யாதி. 'வெள்ளச்சுகமவன்".

மயமிருந்தபடி. [வெள்ளை] - என்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (துஃகா பிப்ராசுகமேன்றபடி.) அவன்வீற்றிருந்த - தென்திருப்பேரெயில் என்று அந்வயம். இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கிற இருப்புக்குஎதிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன்ஐச்வர்யந்தோற்ற ஸுகோத்தரமாக இருக்கிறபடி. [அவன் வீற்றிருந்த] - இத்தலையைத் தோற்பித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அவ்விருப்பிலே தோற்றும்படியிருந்த. அவன் மெய்ம்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ? பரிபூர்ணனாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிற நாமும் இருக்கவோ? அவன் முறைதப்பநின்றால் நாமும் முறைதப்புமித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்றோ நாம் ஆறியிருக்கலாவது? முறையை யழித்தாகிலும் மடலை யெடுத்துக்கொண்டுபோமித்தனையன்றோ? "நமக்கே நலமாதலின்" என்னக்கடவதிறே. [வேதவொலியும்] - அவன் செருக்கோடிருந்து பழம் புணர்ப்புக் கேளாநின்றான்காணும். அதாவது - பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமாலைகள் கேட்கையிறே. அதாவது "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்கிற வெற்றிமாலைகளிறே. [விழாவொலியும்] - இவளைத் தோற்பித்ததுக்கு கொண்டாடல் போற்றுகிறபடி. [அரு] - தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த பிற்றைநாளோ திருமுளைச்சாத்தாந்தத்தனை. ஸ்யமந்தக மணி கைப்பட்டபின்பு அக்ரூரன் அடுத்தடுத்து அச்வமேதம்பண்ணினாற்போலே, அவர்க்கும் அடுத்தடுத்து உத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறதித்தனை; ஸ்த்ரீரத்நமிறே இவள். இவளிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங்கள் மாறக்கடவது. [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும் அரு] - பருவம்நிரம்பியிருக்கச்செய்தே ஸ்நேஹிப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச்

ஸௌகார்ணவத்தையுடையவனித்யர்த்தம். ஸௌகாதிசயமவருகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - பிரிவிலும் இத்யாதி. மறுவற்ற - ஸ்வச்சமான இத்யாத்தம். மறுவற்றஸுகத்தையுடையவனித்யர்த்தம். "வெள்ளம்" என்றபோது, வெள்ளமென்று - ஸமுத்ரம். வீற்றிருக்க வேறுபாடு தோற்றவிருக்க. "வீற்றிருந்த" என்றதுக்கு வ்யாக்யானம் - இட்டகால் இத்யாதி. வேறுபாடு என்னை - இத்தலையை இத்யாதி. "வீற்றிருந்த" என்றதுக்கு - ராஜாவாயிருந்த என்று அர்த்தம் - இத்தலையைத்தோற்பித்த இத்யாதி. வெற்றி-ஜயம். அவன் அப்படிவீற்றிருந்தால் உபேக்ஷியாதே "சோகம்" என்கிறதென்? என்ன - அவன் மெய்ம்மறந்து இத்யாதி. அவன் மெய்ம்மறந்து - அவன் தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தைமறந்து. அப்படியிருந்தால் - உபேக்ஷித்திருந்தால். நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ - நாமும் அவன் வைலக்ஷண்யத்தைமறந்து உபேக்ஷித்திருக்கவோ? என்றபடி. அதுக்கடியேதென்ன - பரிபூர்ணனாய் அவன் இத்யாதி. அவன் வாராதிருந்தால், "[illegible]" என்றிருக்கக்கடவ நாம்

த்வரிக்கலாமோ? என்ன - அவன்முறை இத்யாதி. அவன் முறைதப்பினானாகில், [illegible]லாமோ? என்ன - பிரிந்தால் இத்யாதி. முறைதப்பும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார் - முறையையழித்தாகிலும் இத்யாதி. அப்படி ஸ்வயத்நத்திலே அந்வயித்தாருண்டோ? என்ன - நமக்கே இத்யாதி. நமக்கே நன்மை பார்க்கக் கடவோமென்றபடி. திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு "ஓதிநாமம்" இத்யாதி. "வேதவொலி" என்றதுக்கு பாவம் அவன்செருக்க இத்யாதி. பழம்புணர்ப்பு - பழையவெற்றிமாலைகள். புணர்ப்பு - வெற்றிமாலை. கொண்டாடல்போற்றுதலை - நெய்யிறைத்து விளையாடுகை. "அரு" என்றதுக்கு பாவம் - தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த இத்யாதி. திருமுளைசாத்த பூர்வகோபபாதநம் - ஸ்யமந்தக இத்யாதி. வ்யதிரேக வித்தாந்தம் இவள் இருக்கிற இத்யாதி. "பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்", என்றதுக்கு பாவம் - பருவம் நிரம்பி இத்யாதி. அப்படி பால்யத்திலும் பகவதநுபவபரரா யிருப்பார்களோ? என்ன - அவ்வூரில் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம்

செல்லுவார்இருந்த ஊரில் போய்ப்புகுமித்தனை என்கிருள். அவ்வூரில் பருவம் நிரம்பாத பிள்ளைகளும் அகப்பட மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய வடிவழகிலே தோற்று, வாய்வெருவா நிற்பர்கள்; "பாலா அபி க்ரீடமாநா க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கஶ: | ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாஶ்சக்ருரேவமித:கதா:" (பாலா அபிக்ரீடமாநாக்ருஹத்வாரேஷுஸங்கஶ: | ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாஶ்சக்ருரேவமித:கதா:) என்னும்படியே. "ராமோராமோராமஇதி" (ராமோராமோராமஇதி) - "சோறுசோறுசோறு" என்பாரைப்போலே. "ப்ரஜாநாமபவந்கதா:" (ப்ரஜாநாமபவந்கதா:)-ஜநிதர்மாக்களுக் கெல்லாம் பாசுரம்இதுவே. 'ராமபூதம்ஜகதபூத்'(ராமபூதம்ஜகதபூத்)-நாடுஅடங்க ராமாத்வைதமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவதுஇங்கேபரிமாறுகைக்கு ஹேது வென்?என்னில், "ராமேராஜ்யம்ப்ரஶாஸதி" (ராமேராஜ்யம்ப்ரஶாஸதி) - நாடு அடங்கலும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப்பெற்றுர்களில்லை; ராமஹாக்யமே யநுபவித்துவிட்டது. "நசாக்நிஜம்பயம்கிஞ்சித்" (நசாக்நிஜம்பயம்கிஞ்சித்)-அக்நியும்சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஔஷ்ண்யத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. "நாப்ஸுமஜ்ஜந்திஜந்தவ:" (நாப்ஸுமஜ்ஜந்திஜந்தவ:) - கோண்டுஆழக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டுமிதக் கப்புக்கது ராமஶரத்துக்கு அஞ்சி. பண்டே கைகண்டிருப்பதொன்றே ஜலந்தான். வேலை வேவ வில்வளைத்தவனிறே. [திருப்பேரெயில்சேர்வன்நானே] - ஜயித்தார் இருந்த விடத்தே தோற்றுர் சென்றுவிழும் அத்தனையிறே. தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சி னூடே யிறே: ஆகையாலே "ஜிதந்தே" (ஜிதந்தே) என்று சென்றுவிழுமத்தனையிறே.

பாலாஅபி இத்யாதி. "பாலா அபி க்ரீடமாநா க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கஶ: | ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாஶ்சக்ருரேவமித:கதா:" இத்யயோத்யாகாண்டே(சு-கசு). பாலர்களேயன்றிக்கே, ஜநிதர்மாக்கள் எல்லாரும்இப்படியேயென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - ராமஇத்யாதி. "ராமோராமோராமஇதி ப்ரஜாநாமபவந்கதா: | ராமபூதம்ஜகதபூத்ராமேராஜ்யம்ப்ரஶாஸதி" இத்யுத்தரஸ்ரீராமாயணே. வீப்ஸைக்குஅர்த்தம் - சோறு இத்யாதி. ஜநிதர்மாக்கள் - பிறந்தவர்களென்றபடி. அப்படி ஸ்வகர்மபலம் புஜித்திலர்களோ ? என்ன, ப்ரமாணம் - "நசாக்நிஜம்" இத்யாதி. ஸ்ரீஸங்க்ஷேபே, "நசாக்நிஜம்பயம்கிஞ்சிந்நாப்ஸுமஜ்ஜந்திஜந்தவ: | நவாதஜம்பயம்கிஞ்சிந்நாபிஜ்வரக்ருதம்ததா"(சு-கூஉ)ராமஶரத்துக்குஅஞ்சியிருக்குமோ?என்ன- பண்டேஇத்யாதி. சரத்தாலே ஸமுத்ரத்தைத் தஹித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வேலைஇத்யாதி. திருச்சந்த விருத்தம் முப்பத்தோராம்பாட்டு, "காலநேமி" இத்யாதி. ஸமுத்ரம் தக்தமாம்படி வில்வளைத்தவனித்யர்த்த:. தான் சேருகிறதென், அவன்வரப்பார்த்திருந்தாலோ என்கிற ஶங்கைக்கு, பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காகப் பரிஹாராந்தரம் - ஜயித்தார் இத்யாதி. †முந்தின பரிஹாரம்-பிரிந்துபோனுரை இத்யாதி வாக்யம் அப்படி தான் தோற்றுளோ? என்ன - தாமரைஇத்யாதி வாக்யத்வயம். (க)

---

† இந்த அவதாரிகைக்கும் ப்ரீதிகத்துக்கும் ஏற்ப மூலத்தில் இருக்கவேண்டிய வாக்யும் ப்ரமுஷிதமானுற்போற் காண்கிறது.

இரண்டாம் பாட்டு.

நாணக்கருங்குழல்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!
நான்இத்தனிநெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்என்வசமன்றிதுஇராப்பகல்போய்
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில்தண்பணைசூழ்தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிரு
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன்செங்கனிவாயின்திறத்ததுவே. [ந்த

ஆ.—(நாணக்கருங்குழல்.) - அதிபரிமள நீலாலகாலங்க்ருதைகளான வடிவையுடைய மங்கைகளை யுடைய தோழிமாரும் அன்னையரும் மற்றுமுள்ள உறவுமுறையுடையாரும் "நீ தனியேபோகை கூடாது" என்றுசொல்ல, அவர்களைக்குறித்து, "நான் என்னுடைய ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சைக் காக்கமாட்டேன்; எனக்கு விதேயமன்று; அப்ரயோஜனமாய் மனைகைகாகத் திருநாட்டில் நின்றும் ஸ்ரீவைகுந்தத்தை விட்டுவந்து எழுந்தருளி, அக்காலத்தில் பெறுதாருடைய இழவுதீரும்படி, தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பணை சூழ் தென்திருப்பேரையில் பரிபூர்ணனாய் எழுந்தருளியிருந்த அவனுடைய, பக்வபழத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்திலே என்னெஞ்சு இராப்பகல் போய்ப்படிந்து கிடக்கும்; இனி நான் எங்ஙனே போகாதிருக்கும்படி ?" என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இங்ஙன் பதறலாமோ ? நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு தரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ ?" என்று தோழிமார் தொடக்கமானார் சொல்ல, "தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்த நம்முடைய எம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்தில் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய நெஞ்சு என் அதீநமன்று" என்கிறாள். [நாணம்] - கந்தம். இவள் இன்மைக்காகத் தோழிமார் தரித்துக்காட்டினபடி. [அயற்சேரியீர்காள்] - இவளுடைய விரஹவ்யஸநம் ப்ரஸித்தமான படியைச் சொல்லுகிறது. [தனிநெஞ்சம்] - ஸ்வதந்த்ரமானநெஞ்சு. [தேனென்று மேலுக்கு] - வண்டுகள்மொய்த்த பூம்பொழிலையுடைய அழகிய நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்தருளுவதும் செய்து வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் குணத்தையும் உடையவனாயுள்ளவனுடைய திருப்பவளத்தில் அழுந்திற்றுப்படிந்தது.

ப.—அநந்தரம், நிரவதிகமான பரத்வ சௌலப்யங்களையுடையவன்பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப்போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலேனென்று தோழிமாரையும் தாய்மாரையும் அயலாரையுங்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நாணம் - பரிமளோத்தரமான கந்தத்ரவ்யத்தாலே வாஸிதமாய், கரு - கறுத்த, குழல்-குழலையுடையவரான, தோழிமீர்காள் - தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள் - (அவர்களோடு என்னோடுவாசியற நியந்த்ரிகளான) அன்னைமீர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்-(செய்தி வினவவந்த) அயற்சேரியீர்காள்! நான் -(அதிப்ரவணையான) நான், தனி - (என்னிலும் அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தையுடைத்தாய்) ஸ்வதந்த்ரமான, இ - இந்த, நெஞ்சம் - நெஞ்சை, காக்கமாட்டேன் - (என்னைவிட்டுப்போகாமல்) தகையமாட்டேன்; என் - எனக்கு, வசம் - விதேயம், அன்று - அல்ல; இது இராப்பகல் - இரவோடு பகலோடு வாசியற, போய் - என்னைவிட்டுப்போய், தேன் - வண்டுகள், மொய்த்த, பூம்பொழில் - பூம்பொழிலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்கள், சூழ் - சூழ்ந்திருக்கிற,

தென்-சுட்டளைப்பட்ட, திருப்பேரெயில் - திருப்பேரெயிலே, வீற்று - தன்பெருமை தோன்றும்படி, இருந்த - இருக்கிற, வானம் - பரமபதநிலயனை, பிரான் - மேன்மையுடையனாய், மணி - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், கண்ணன் - (ஆஶ்ரிதஸுலபனான) க்ருஷ்ணனுடைய, செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாயின் - அதரஶோபையிலே, திறத்தது - ஸக்தமாயிற்று. நாணம் - மயிர்க்கு இடும் கந்தத்ரவ்யம்: புழுகாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இங்ஙனே பதறுகிறதென்? நெஞ்சைச் சிக்கெனப்பிடித்துக்கொண்டு யிருக்க வேண்டாவோ?' என்ன, 'மகரநெடுங்குழைக்காதன் பக்கலிலே என்மநஸ்ஸு அபஹ்ருதமாயிற்று' என்கிறாள்.

[நாணக்கருங்குழல்] - நாணம் என்று மந்தம். இவள் தளராமைக்காகத் தோழிமார் முடித்துக்காட்டினபடி. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு அந்யரோடு வாசியற ஹிதம் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஏககண்டைகளான தோழிமாரோடு அந்யரோடு வாசியற இவள் ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமானபடி. ஸௌவத்ப்ராவண்யத்தாலே உங்களில் வ்யாவ்ருத்தையான என்னைக்காட்டில் ப்ரவணமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை நோக்கமாட்டேன்: உனக்கு மோக்ஷமன்றோ நெஞ்சம்? என்ன [என்வசமன்று]-நான்உங்களுக்குமோக்ஷம் அன்றோ, மோக்ஷஹேதரென்று ஹவ்யராவரோ? [இராப்பகல் இத்யாதி]-ஹிதம்சொல்லுகிற உங்களுக்கு ஸந்நிஹிதை நான்: அதுவுமில்லை என்நெஞ்சுக்கு. [இராப் பகல்போய்] - ஒருபோதுபோய் மற்றைப்போது முகங்காட்டிலன்றோ ஹிதம் சொல்ல வாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - தேன் என்று வண்டு. அத்தாலே நெருங்கப் பட்ட பூம்பொழிலையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்ட தேசத்திலே, புக்கார்க்கு மீளலாம்தேசமன்றே என்கை. [வீற்றிருந்து] - பரமபதத்திற்போலே தன் வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவிருந்த. [வானப்பிரான்] - மேன்மை இருக்கிறபடி. [மணிவண்ணன்] - அப்படிப்பில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அழகு. [கண்ணன்] - இரண்டுமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ஹவ்யதை. [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே]- இவைமூன்றிலும் போகவொட்டாத ஸ்மிதத்திலே படிந்தது. பிரிவை ப்ரஸங்கித்துத் தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தாய்மார் முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாயிற்றே கீழ்ப் பாட்டில் நின்றது; "இவள் இவ்வளவில்மீளுமவ் ளன்றிக்கே யிருந்தாள்" என்றுதாய்மாரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப் புக்கார்கள். "உங்கள் ஹிதவசநங்கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வஸௌலப்யங்களையுடையவன் பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப் போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலேன்; என்னெஞ்சைக் கடல்கொண்டது காணுங்கோள்!" என்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு - நாணம் இத்யாதி. "தோழிமீர்காள்! அன்னையார்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!" என்றத்தையும், "வானப்பிரான்மணிவண்ணன்" இத்யாதி மேலெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக அவதாரிகை - தாய்மார் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே, அயற்சேரியுள்ளாராவது - அந்தர்யாமித்வத்திலே யுறைந்திருக்குமவர்கள்.

[நாணக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்] - நாணம் - நறுநாற்றம். அவர்களுக்கு ஒரு பழி சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாள். அவர்கள் தலையான நறுநாற்றத்துடனே வந்து நிற்கையாலே. மயிர்படமாந்தும்படியிறே இவள் படி. உங்கள் ஸந்நிதியிலேயாகில் நான் இங்கேயிரேனோ? * மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு ஸ்மாரகமாயிராநின்றதே இவர்கள் குழல். 'ஏகது:க²ஸுகா² ஹி ந:'' (ஏகம்துஃகம்ஸுகஞ்சநௌ) என்று இவளுடைய ஸுகது:க²ங்களே தங்களுக்கும் ஸுகது:க²மாம்படி இருக்கையிறே தோழிமாராகையாவது; இவள் மயிர்முடி பேணாதே, பரிமளங்காணில் முடியும்படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல் பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் போருமோ? என்னில், - கலவியில் இவளோடு அவன் நெருங்க நெருங்கச் சாத்திக் கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே; அப்போது அவன்பண்ணின ப்ரஸாதாதிஶயத்தாலே, அது சருகானாலும் அவர்கள் மாறாதேவைத்துக்கொண்டிருப்பார்களே! அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. அன்றிக்கே, இவர்கள் தாம் பரிமளங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவும் வல்லவர்கள். அதாவது: தாங்கள் தளர்ந்தகாட்டில் இவள் மிகவும் தளரும் என்றலைப்பித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் தந்தாமுடைய பொறுமையும் பாரார்களாயிற்று, இவளையுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. அகாரவாச்யனான அவனும் ஜீவித்து மகாரவாச்யனான இவனும் ஜீவித்து அநாதிகாலம் போரச் செய்தேயும், உஜ்ஜீவிக்கப் பெறாதே நடுவே கிடந்து போயிற்றே. இனி, கடகக்ருத்யமிறே உஜ்ஜீவிப்பிக்கை; அப்படியே இவளை இசைவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமே. தந்தாம் க்லேஶங்கள் பாரார்களிறே, "போஷிக்கதிசயம்வேணும்'' என்றிருப்பார்; பெருமாளிலும் க்லேஶம் விஞ்சியிருக்கச்செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் தம்மைப் பேணிக்கொண்டு தரித்திருக்குமாபோலே. பரமபோகிகளிறே இளையபெருமாள்தாம்.

நறுநாற்றத்தையுடைய கறுத்த குழலையுடைய தோழிமீர்காள் என்றபடி. "நாணக் குழல் தோழிமீர்காள்'' என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஸ்வரூபம் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. தலையான - தலையிலே யுண்டான, ஶ்ரேஷ்டமான என்றும். "கருங்குழல்'' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஓலோக்தி - மயிர்பட இத்யாதி. மயிர்படமாந்துகையாவது - இவள் மயிர் அவன் மயிருக்கு ஸ்மாரகமாய் வாஸகமாகை; கவரிமான் மயிரிலேபட்டால அங்ஙனேமாந்துமென்று தன் மாந்துகை சொல்லுகை. நறுநாற்றம்-ஸௌரபம். "நாணக்கருங்குழல்'' என்கிறவர்களுடைய ஸ்வார்த்தமாக உங்கள் ஸந்நிதியிலித்யாதி. அவர்கள் ஸந்நிதி இவளுக்கு ஸ்மாரகமோ? என்ன-மைவண்ணம் இத்யாதி. இது-"கருங்குழல்'' என்றதுக்கு பாவம். இதே-ஸத்ருஶமாய் ஸ்மாரகமாகிறதென்று அருளிச்செய்து, ஸம்பந்தியும் ஸ்மாரகமென்கிறார் - கலவியில் இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அவர்களுக்குத் தளர்த்தியுண்டாயிருக்க, ஒப்பனை பொறுக்குமோ? என்ன - தந்தாமுடைய இத்யாதி. இவர்களாலே யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமோ? தானதானே யுஜ்ஜீவிக்கவொண்ணாதோ? என்ன; ஸ்வயம்ப்ரயத்நத்திலே, ஆசார்யனில்லாவிட்டாலும் உஜ்ஜீவனமுண்டோ? என்கிறார் - அகாரவாச்யனான இத்யாதி வாக்யத்தாலே. "தந்தாமுடைய'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - தந்தாம்க்லேஶங்கள் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பெருமாளிலும் இத்யாதி. "பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக'' என்கைக்கு இவர் தாம் அப்படி விஶ்லேஷம்பொறுக்கமாட்டாரோ? என்ன - பரமபோகிகள் இத்யாதி. போகம்-போஜனமும், ஸர்ப்பமும். அப்படி தரித்திருந்ததுக்கு ப்ரமாணம்-"ஸௌமித்ரி இத்யாதி. "[illegible] [illegible] இதிஹிங்கிதாகாரண்டே. தத்ரைவ, "[illegible]'' (ஆ-கா-) இதுக்கு பாவம்.

"ஸௌமித்ரேபஶ்யபம்பாயா:" (ஸௌமித்ரேபஶ்யபம்பாயா:)-அங்குத்தைஹோக்யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு அந்யபரதை விளைக்கைக்காக முகத்தை மாறவைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பிள்ளாய், பாராய் இதுஇருந்தபடி!என்கிறார். [நானக்கருங் குழல்] - ஒரு தமிழன் "நானமென்று-குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவிபோன்ற குழல்" என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. [தோழிமீர்காள்]-ப்ரியஞ்சொல்லு வாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! [தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற் சேரியீர்காள்!]-தான் அறிந்து தோழிமாரக்குச் சொல்லாதே யிருப்பதோர் அவஸ்த்தையும், தோழிமாரும் தானும்அறிந்து தாய்அறியாதேயிருப்பதோர்அவஸ்த்தையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்துபிறரறியாதிருப்பதோர்அவஸத்தையுமாயாயிற்று இருப்பது; அந்நிலேகுலேந்து எல்லா ரையும்ஒக்க ஸம்போதிக்கும்படியாயிற்று ஜகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச் சொல்ல வேண்டுவதில்லையிறே; ஆயிருக்க, ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட ஈயைபண்ணவேண்டும்படி காணும் இவளுடையஆர்த்தி. "மாம் ஸமாநயதுஃகிதாம்" (மாம்ஸமாநயதுஃகிதாம்) என்று என்னை நீ பெருமாளுடனே கூட்டவல்லையே என்றாளிறே ராவணனை. "ததாகுருதயாம்மயி" (ததாகுருதயாம்மயி) என்றும், "வாசாதர்மமவாப்நுஹி" (வாசாதர்ம மவாப்நுஹி) என்றும் ஒரு திருவடிபோல்வாரக்குச் சொல்லக்கடவவார்த்தையையிறே,பிரித் தவனைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று. [தோழிமீர்காள்இத்யாதி] - 'எங்ஙனே நான்உகந்ததுஉகந்தி கோள் ! எங்ஙனே எனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள் ! எங்ஙனே யுதாஸீநைகளாயிருந்தி கோள்! 'எங்கள்பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்யாதைதப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப் பினோ மித்தனையன்றோ?'என்ன, [நான் இத்தனிநெஞ்சங் காக்கமாட்டேன்]-உங்களுக்கும் இங்ஙனே ஏதேனும் இருப்பது ஒருஹேதுவுண்டோ முறைதப்புகைக்கு? [நான்]-நீங்களும் ஏதேனும்நெஞ்சுஇழந்திகோளோ? உங்களளவல்லவென்றபடி. [இத்தனிநெஞ்சம்]-உங்க ளில் நான் வ்யாவ்ருத்தையானாற்போலேயாயிற்று,என்னிலும் என்னெஞ்சு வ்யாவ்ருத்தமான

அங்குத்தைஇத்யாதி. "நானம்" என்றதுக்கு-நாவியென்றாத்தாந்தரம்-ஒருதமிழன்இத்யாதி "தோழிமீர் காள்" என்கிற ஸம்போதநத்துக்குபாவம் - ப்ரியம்இத்யாதி. "தோழிமீர்காள்" இத்யாதியாலே - எல் லாரையும்ஸம்போதித்ததுக்குஅவதாரிகையில்உக்தமானபாவமொழியபாவாந்தரம்-தானறிந்துஇத்யாதி. ப்ரதிகூலரான அயற்சேரியார்க்குஸவதூஸயைச்சொல்லுவானென்? என்ன-பிறர்க்குஇத்யாதி.இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன-மாம் ஸமாநயஇத்யாதி. "ஸாய்ராவணராக்ஷஸேந்த்ரம் ஸமாநயதுஃகிதாம்வைதேஹீ தாஸ்யாம்ருவேண வரஜாயமேவ்ச" இதி ஸுந்தரகாண்டே. (௨௧-௧௮) "ஸோ நய ஸ்மீப் வைதேஹீம் தயாம்ருதாஸ்வாதஸம்வ்ருத்தசித்ய ஸுந்தரஃ" இதிராமாநுஜீயம். இத்தாலே-ப்ரதிகூலர்க்கும் தயைபண்ணவேண்டியிருக்குமென்று தோற்றிற்றோ? என்ன-ததாகுருஇத்யாதி."யதாதம்புருஷவ்யாக்ரம் காத்ரைஃ ஶோகாபிகர்ஶிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம் ஸகாமாஹம் ததாகுருதயாம்மயி," "ஜீவந்தீம்மாம் யதாராமஸ்ஸம்பா வயதிகீர்த்திமாந் ! தத்தயாஹநுமந் வாசா தர்மமவாப்நுஹி" இதி ஸுந்தர காண்டே ஸீதா. மூன்றுபேரையும் ஸம்போதிக்கிறதுக்குபாவம் - எங்ஙனேநான் இத்யாதிவாக் யத்ரயம். பாவம் - உங்களுக்குஇத்யாதி: இதுக்கு - 'கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்தது' என்றதிலே நோக்கு. 'உங்களுக்கும்' "இத்யாதி வாக்ய விவரணம் — நீங்களும்இத்யாதி: இத் தால் பலிதம் - உங்களளவல்லவென்றபடி என்று. "தனி" என்றதுக்கு பாவம் - உங்களில்இத்யாதி. 'வ்யாவ்ருத்தமானபடி' என்றத்தால் பலிதமாதல், ஸப்தார்த்தமாதல் .

படி. [தனிநெஞ்சம்]-சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சம். "[illegible] [illegible]" (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத) என்றிருப்பார் நெஞ்சமும் இதுக்குஒப்பல்ல. [காக்கமாட்டேன்]-(பாரணஸாமர்த்த்யம் வேணுமே காக்க.) "முந்துற்றநெஞ்சே இயற்றுவா யெம்மொடுநீகூடி" என்றிருக்கும் இத்தனையொழிய, இவளால் தடுத்துவைக்கப்போகாதே. "[illegible]" (குரவ:கி. கரிஷ்யந்தி) என்று ஒருவரையும்பாராதே போகாநின்றது; ஒன்று கேட்டு மீளுமளவல்ல: மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப்பார்த்து, போகாமையாலே கைவாங்கினமை தோற்றுகிறதுகாணும் - மாட்டேனென்கிற வுறைப்பாலே. ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் பகவத்விஷயத்தினின்றும்மீளமாட்டாதபடி. "மாட்டேன்" என்று சொல்லுமிதுவார்த்தையோ? எல்லா வளவிலும் தந்தாம நெஞ்சு தந்தாமுக்கு விதேயமாக வேண்டாவோ? என்னில், [என்வசமன்றிது]-என்செய்வோம், தாய்வேறு கன்றுவேறாக்கும் விஷயமானால்? கைகேயிசொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் ராஜ்யம்பண்ணுமன்றாயிற்று இவளும் இத்தாயார்வார்த்தைகேட்டு மீளுவது இப்போது நான் உங்கள் மகளன்றே? (மகளோன்றலெவ்யாரவரோ?) என்னைப் போலுமன்றே, என்னெஞ்சு. எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நிலைநிலைக்கதை, தன் வழியே நானொழுகும்படி யாயிற்று தந்தாமுடைய நெஞ்சு அவஶ்யமானாலும், வஶ்யமாயிருப்பதொருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, [இராப்பகல்போய]-ஸ்ருஷ்டமானகாலத்திலே இதுக்கு ஹிதம் சொல்லலாவது ஒருபோதுகாண்கிறிலேன்; ஒருபோது பகவத்விஷயத்திலும் கைவைத்து, ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்ரையிலும் கைவைக்கும் அளவல்லவிறே, இவளுடைய ப்ராவண்யம். இங்கேயிருப்பது ஒருபோதுஉண்டாகிலிறே ஒன்று சொல்லிமீட்கலாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டது. அவ்வூரில் போக்யதையிலே,படிந்தாரையும் மீட்கப்போமோ? தேன் என்று வண்டு. [பூம்பொழிலித்யாதி]-பூத்த பொழிலையும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான தென்திருப்பேரையில். [வீற்றிருந்த]-பரமபதத்தில் இருப்படங்கலும் தோற்றும்படியிருக்கை

சொல்லிற்றுஇத்யாதி. "இ" என்றதுக்கு ஸாரம் - தத்தஸ்யஇத்யாதி. "காக்கமாட்டேன்" என்றதில் வ்யதிரேகவிஶிஷ்டார்த்த கதநபூர்வகமாக சப்தார்த்தம் முந்துற்றஇத்யாதி. முந்துற்றநெஞ்சே என்றோடேகூடி கார்யத்தை நடத்தப்பார் இத்யர்த்த:. இதற்றவை [illegible] "போகாது" என்கிறதென், தடுக்கிறதுக்கென்? என்ன - குரவஇத்யாதி "[illegible]

[illegible] (22). [illegible], விவரணமாதல் ஒன்றுகேட்டு இத்யாதி [illegible] இதி பஞ்சமேம்ஶே அஷ்டாதஶே, "காக்கமாட்டேன்" என்றதுக்குஸாரம் - மீட்கலாமளவும் இத்யாதி. [illegible] தேஶம் ஸம்ஸாரிகள்இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - மாட்டேனென்றது இத்யாதி. தாயின் [illegible] மகன், கன்றின் ஸ்யூதத்திலே மகஸ்ய. [illegible] இத்யாதி. "இது" என்றதுக்கு ஸாரம் - இப்போது இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'என்னைப்போலன்று' [illegible] என்றதுக்குஸாரம் - எனக்குத்தான் இத்யாதி. [illegible] "இராப்பகல்" வாசகதாலே விவரிக்கிறார் - எனக்குத்தான் இத்யாதி. "இராப்பகல்அவஶ ப்ராவண்யமாகது" [illegible] என்றதுக்கவதாரிகை - தந்தாமுடைய இத்யாதி. [illegible] ஒருபோது [illegible] டைய ஹார்த்தஸாரம் ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி ஒருபோது [illegible] ஒருபோதுஇத்யாதி. "போய்" என்றதுக்குஸாரம் இங்கேயிருப்பது இத்யாதி. 'தேன்மொய்த்த' என்றுதொடங்கி "செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே" என்னுமளவுக்கும் ஸாரம் இது மீட்கலாம் இத்யாதி. விவரணமாதல், "தேன்மொய்த்த" என்றதுக்கு ஸாரமாதல் - அவ்வூரில் இத்யாதி "வீற்றிருந்த" என்றதுக்குஸாரம் - பரமபதத்தில்இத்யாதி. ஸாம்யம் அருளிச்செய்து, ஆதிக்யம் அருளிச்

அவ்விடம்போலுமன்றிறே இவ்விடம் ? ஒருவர்கூறைஎழுவர்உடுக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத்தோடொக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக்கொண்டிருக்கிறவிடமிறே. [வானப்பிரான்]-இத்தால் கண்ணழிவற்றமேன்மையைச் சொல்லுகிறது. [தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பை நமக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். [மணிவண்ணன்]-மேன்மையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதவடிவிற் பசையிருக்கிறபடி. [கண்ணன்]-அங்குள்ளார்க்குப்படிவிடும்உடம்பை இங்குள்ளாரக்கு வரையாதேகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன். [வானப்பிரானித்யாதி] - மேன்மையளவிடவோ? வடிவழகளவிடவோ? நீர்மையளவிடவோ? [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே]-கிண்ணகத்தில் ஒரு சுழியிலேயகப்படுவாரைப்போலே, வாய்க்கரையிலேயகப்பட்டது; ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதாகிலன்றோ மீளுவது? சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது: இதுமீள நினைக்கிலன்றோ உங்கள்வார்த்தை கேட்கைக்கு அவகாசமுள்ளது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும்செஞ்சுடர்நீள்முடிதாழ்ந்ததாயும்
சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும்தாமரைக்கண்களுக்குஅற்றுத்தீர்ந்தும்
திங்களும்நாளும்விழாவறாததென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த
நங்கள்பிரானுக்குஎன்னெஞ்சந்தோழீ!நாணும்நிறையும்இழந்ததுவே.

ஆ.—(செங்கனிவாயின்.) - உன்னுடைய லஜ்ஜைக்கும் நிறைவுக்கும் போருமோ தனியேபோகை? என்று தோழிசொல்ல, திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப் படிந்தும், திருப்பவளத்தில் ஒளி கொழுந்துவிட்டு மேல்நோக்கிவளர்ந்ததோவென்னும் படி நீண்டிருந்த திருவபிஷேகத்தில் அழகிலேதாழ்ந்தும், திருவாழியுந் திருச்சங்குமேந்தினவழகைக் கண்டுகந்தும், மற்றோர் அழகுக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், என்னுடைய நெஞ்சானது, திங்களும் நாளும் விழாவறாத தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு நாணும் நிறைவும் இழந்தது ; இனி எனக்கு நாணும் நிறைவுமுண்டோ? என்று தோழியைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

செய்கிறார்- அவ்விடம்போலும் இத்யாதி. அதெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவர்கூறை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "வானப்பிரான்" என்றதுக்கர்த்தம் - இத்தால்இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்குஅர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்இத்யாதி. "வானப்பிரான், மணிவண்ணன்" என்ற இரண்டையுங் கூட்டி பாவம் - அங்குள்ளார்க்குஇத்யாதி "நிறம்" என்றதுக்கு - ஸமூஹமாகவர்த்தம் - மேன்மைஇத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே அவயவாந்தரங்களிருக்க, "செங்கனிவாய்" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கிண்ணகத்தில்இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். வாய்க்கரை - அதரம், மேலென்று த்வநி. "திறத்ததுவே" என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் - ஆசைப்பட்ட இத்யாதி. 'ஆசைப்பட்ட' இத்யாதியாலே, "திறம்" என்று - ஸமூஹமாகவருளிச்செய்து, இடையாட்டமாக அர்த்தாந்தரம் - சிவந்துஇத்யாதி, அவதாரணார்த்தம் - இதுமீளஇத்யாதி. நாணக்கருங்குழல்என்றுதொடங்கி, 'அயற்சேரியீர்காள்! இது - என்வசமன்று, இராப்பகல் போய்'இத்யாரப்ய, 'செங்கனிவாயின்திறத்ததுவே; நான்இத்தனிநெஞ்சங் காக்கமாட்டேன்'இத்யந்வயம். (உ)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இங்ஙனேசெய்கை நம்முடைய லஜ்ஜைக்கும் மேன்மைக்கும்போருமோ" என்று தோழிமார்சொல்ல, "அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் அவற்றையெல்லாம் ஒழிந்தது" என்கிறாள். [தாமரைக்கண்களுக்குஅற்றுத்தீர்ந்தும்]-திருக்கண்களுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாயும். [திங்களுமென்று தொடங்கி] - என்றுபோக்க நித்யோத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறதென்திருப்பேரையிலே நமக்கு அணித்தாகவந்து வீற்றிருந்தருளின மஹோபகாரகனுக்கு

ப.— அநந்தரம், அவனுடைய அவயவாதிசோபையிலேயகப்பட்ட நெஞ்சு, நாணும் நிறையும் இழந்ததென்று அந்தரங்கையான தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலே போக்யமாய், இன் - ஸௌந்தர்யவாத்ஸல்யாதிகளாலே ஆகர்ஷகமான, வாய் - திருப்பவளத்திலே, திறத்ததாயும்-அதிஸ்நிக்தமாயும், (ஆதிராஜ்யஸூசகமாய்), செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - உந்நதமான, முடி - திருவபிஷேகத்திலே, தாழ்ந்ததாயும் - அம்மேன்மைக்கீடாகத்தாழ்ந்து வர்த்திப்பதாயும், சங்கொடுசக்கரம் - அந்தப்பரத்வத்தை விவரித்துக்கொடுக்கும் இவ்வாயுதங்களை, கண்டு உகந்தும் - ஹர்ஷயுக்தமாயும், தாமரை - அதிசயிதபோக்யமான தாமரைபோன்ற, கண்களுக்கு - திருக்கண்களுக்கு, அற்று - புறம்புதோற்றற்று, தீர்ந்தும் - அநந்யார்ஹமாயுமிருக்கிற, என் நெஞ்சம் - என்னெஞ்சானது, தோழீ - முன்பு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு ஸஹகாரியானதோழீ! திங்களும் - மாஸங்கள்தோறும், நாளும் - திவஸங்கள்தோறும், விழா - உத்ஸவங்கள், அறாத - இடைவிடாமல்செல்லுகிற, தென்திருப்பேரெயில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று - தன்வாசி தோன்ற, இருந்த - எழுந்தருளியிருந்தவனாய், நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு முகந்தருகிற, பிரானுக்கு - அர்ச்சாவதாரஸுலபனான உபகாரகனுக்கு, நாணும் - ஸ்வாபாவிகமான லஜ்ஜையையும், நிறையும் - அடக்கத்தையும், இழந்தது - இழந்தது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "ஏதேனும் செய்தாலும் ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையையும் மடப்பத்தையும் நோக்கவேண்டாவோ?" என்று தோழிசொல்ல, அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்ட என்நெஞ்சம் அவற்றை இழந்தது என்கிறாள்.

[செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும்] - பிரிகிறபோது தன் ஆற்றாமையும் வரவு தாழாமையும் தொடக்கமான தாழ்வுசொல்லுகிற திருவதரத்தில் பழிப்பிலேயாயிற்று நெஞ்சுதோற்றது. அப்போதைத்தாழ்வுகள் ஒரு மஹாபராதத்துக்குப் போருமென்கை. ஸர்வஸ்வமாய் உபலக்ஷிக்கும் கவித்தமுடியைக்காட்டியாயிற்று, என்னை எழுதிக்கொண்டது. தன்ஸௌஶீல்யத்தின் எல்லையைக்காட்டியாயிற்று சேஷத்வத்திலே நிறுத்திற்று. [சங்கொடுசக்கரம் இத்யாதி] - ஆயுதமும் ஆபரணமுமாயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியைக்கண்டு உகந்தும், தன்னுடைய ஸம்பத்தெல்லாம் தோற்றும்படி நோக்கின கண்ணழகிலே அநந்யார்ஹசேஷமாயும். [திங்களும் இத்யாதி] - "விழாவொலி" என்று பொதுவாகச் சொல்லிற்றே; அத்தை விசேஷிக்கிறது மாஸத்திருநாளும் விசேஷதிவஸங்களுமான திருநாள்கூச்சியீடுவிடாதே செல்லும்படியை. [நங்கள்பிரான்] - பரவ்யூஹவிபவங்கள்போலன்றிக்கே உகந்தருளினதேஶம்; அவற்றுக்குப் பிற்பாடரானையாலே நமக்கு உபகரிக்கைக்காகவன்கை. [என்னெஞ்சம்] - அவ்விருப்பில் ப்ராப்தியையும் சுவட்டையும் அறிந்த என்னெஞ்சம். [தோழீ] - முதல்

உறவு பண்ணுகிறபோது நாணையும் மடப்பத்தையும் தவிர்த்துப் பொருந்தவிட்டவள் அல்லளோ? அப்போது அவை தவிர்க்கைக்குப் படும் பாடு அறியுதியே; இப்போது நெஞ்சுக்கு நீயும் வேண்டிற்றில்லை.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. சேர்க்குமவளொருத்தியுமேயாக அல்லாத பங்களமடங்கலும்; 'நடக்குநிலமன்று'' என்று கைவாங்கிற்று; தோழியானவள் "இது நமக்குப்போராது காண்: நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து யரித்திருக்கவேண்டாவோ?" என்ன, "அந்நெஞ்சு தான் இனிச்செய்வதென்? அவயவாதிஸௌந்தர்யங்களிலே அகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்ததுகாண்'' என்கிறாள்.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும், சங்கோடு சக்கரங்கண்டுகந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும் - 'நெஞ்சு நாணும்நிறையும் இழந்ததுகாண்! என்கிறாள். சௌபரிஎன்பான் ஒருத்தன் ஒருஸங்க்ருதமடியாக ஐம்பது வடிவுகொண்டானிறே. அவ்வளவல்லவிறே, இவள் கலந்தவிஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலேயாயிற்று, இதுவும் அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனியகப்படவல்லபடி. "ஸர்வகஸ்யாஸவதிதீயாஸவதீ'' (ஸவகதா பவதித்ரிதாபவதி) என்கிறபடியே அநுபவியாநின்றால்பிறக்கும் நாநாபாவம், பிரிவிலே நெஞ்சுக்கு உண்டாகாநின்றது. [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] - "பிரிந்துகடக்கவிருக்கிலேன்! உன்கண்வட்டத்திலே கிடக்கிலேன்? இது உன்சரக்கன்றே?'' என்றுசொல்லல உபக்ரமித்து, தழுதழுத்துவருகிற திருவதரத்திலே யகப்பட்டபடி. அதிலும் அதரத்தில் பழுப்புக்குள் இழியமாட்டுகிறதில்லை. [வாயின்திறத்ததாயும்] - அதுதான் ஒருமஹாஸாரதத்துக்குப்

ப்ர.—[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - [illegible] [எ-௨௬] [illegible]
[illegible] "[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] । [illegible] ।
[illegible] । [illegible] ।''

மூன்றாம்பாட்டு.—செங்கனிவாயின் இத்யாதி. கீழே எல்லாரையும் ஸம்போதித்து வைத்து, இதிலே ஒருத்தியை ஸம்போதித்ததுக்கு பாவம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "தோழீ - என்னெஞ்சம் - நாணும்நிறையும் இழந்தது'' என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - சேர்க்குமவள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பங்களம் - கூட்டுப்படை. ஒருங்கப்பிடித்து - ஒருபடிப்படப் பிடித்து.

நெஞ்சு நாணும்நிறையும் இழந்ததுக்கு ஹேது - செங்கனிவாயின் இத்யாதி. ஒருநெஞ்சே அநேக அவயவங்களை யநுபவிக்கக் கூடுமோ? என்ன- அநேகம் வடிவுகொள்ளுகையாலே கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - சௌபரி இத்யாதி. பலவடிவுகொள்ளாவிடிலும் அநேகாவயவங்களிலே யகப்படக்கூடுமென்று பரிஹாராந்தரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - அவன் வ்யக்திதோறும் இத்யாதி. அநேகம் வடிவுகொண்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - ஸர்வகஸ்யா இத்யாதி. நாநாபாவம் - அநேக பரிஸ்பரிக்ஷாநும், இதுக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம்-மேலே 'அம்ருதமதநத்தில்' இத்யாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது. சிவப்புதோற்றுவது வார்த்தையாலே யாகையாலே, அவனுடைய உக்தியை யருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்து இத்யாதி. கண்வட்டத்திலே - கண்முன்னே. "வாயின் திறத்ததாயும்'' என்றதுக்குபாவம் - அதிலும் இத்யாதி. 'பிரிந்துகிடக்க' இத்யாதிவாக்யத்திலே, "திறம்'' என்று - இடையாட்டமாக அருளிச்செய்து, ஸம்ஹாராணைத்தை

போருமாகாதே? [செஞ்சுடர்இத்யாதி] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்துப் போகின்றபோது, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் ''உபயவிபூதிநாயகன்'' என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகத்தைக் கண்டு தறைப்பட்டுக் காலைப்பிடித்தது. [சங்கோடுஇத்யாதி] - பிரிந்தால் விரோதியைப் போக்குகைக்குப்பரிகரமாய், வைத்தகண் மாறவொண்ணாத அழகையுடையஆழ்வார்களைக் கண்டுகேந்தது. [தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்] - ''தவாஸ்மி''(தவாஸ்மி)என்றுசொல்லப்புக்கு மாட்டாதொழிந்தால், துறையும் தலைக்கட்டின திருக்கண்களுக்காயிற்று அநக்யார்ஹமாக எழுதிக்கொடுத்தது. பிரிகிறபோது நோக்கினநோக்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணினான். அம்ருதமதநத்தில் தான் எட்டுவடிவுகொண்டாற்போலேகாணும், இதுவும் விஷயாதீநமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய ஐச்வர்யமுடைய இதுக்குஉண்டாகக்கடவதிறே. [திங்களும்நாளும்இத்யாதி]- உத்தேச்யபூமியிலே நித்யோத்ஸவம் செல்லாநிற்க, அது இங்கே நம்கண்வட்டத்தே துக்கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திருநாளும் நித்யத்திருநாளுமோவாத. [விற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு] - இவ்விருப்பு நமக்குஆக்கிக்கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு. பரத்வம் நித்யமுக்தர்க்கு; வ்யூஹம் மூக்தப்ராயர்க்கு; விபவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு; இவ்விருப்பு, பாபம் பண்ணின ஸம்ஸாரிகளுக்காகஇறே. [என்னெஞ்சம்] - அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவுருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதியிறே. நெஞ்சும் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டபடி. [நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்] - ''ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்'' (ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம்) என்னுமாபோலே. [தோழீ] - நெஞ்சைத்

தரம் - அதுதான் இத்யாதி. திருவபிஷேகத்தில் வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - பிரிவை இத்யாதி. ''தாழ்ந்து'' - தறைப்பட்டு. சங்கொடு சக்கரம் கண்டேக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தால் இத்யாதி. ''தாமரைக்கண்கள்'' இத்யாதிக்கு பாவம் - தவாஸ்மி இத்யாதி. ஸாவாத்ரமாதல், விவரணமாதல் - பிரிகிறபோது இத்யாதி. அநேக ஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினதுக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம்-அம்ருதமதநத்தில் இத்யாதி. 'எட்டுவடிவென்று' தேவர்கள், ராக்ஷஸர்கள், வாஸுகி, மந்தரம், இவற்றுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாய்; கூர்மம், அஜிதஶேஷாவதாரம், உபேந்த்ரன், மலையைச் சரியாமல் பற்றினவனுமாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. அவன் சக்தி இதுக்குண்டாகக் கூடுமோ? என்ன - அவனுடைய ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி. ''திங்களும்'' இத்யாதிக்கு பாவம் - உத்தேஶ்யபூமியிலே இத்யாதி. அது-மாஸஸ. அறாத - ஓவாத, விச்சேதமில்லாத என்றபடி. இவ்விருப்பு நமக்காயிருக்குமோ? என்ன - பரத்வம் இத்யாதி. ''செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், நங்கள்பிரான்'' என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து, ''என்னெஞ்சம்'' என்றதுக்கு பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. வயிரவுருக்கு - வஜ்ரத்தை த்ரவீகரிப்பிக்கை. ஸ்வதந்த்ரத்வாபிமானத்தாலே ''ஒருவர்க்கும் நடுங்கோம்'' என்றிருந்த நெஞ்சையும் உருக்குகை என்றபடி. என்னெஞ்சம் - கடினமானநெஞ்சமென்றபடி. ''என்னெஞ்சம்'' என்றத்தோடே ''தோழீ'' என்றதுக்கு பாவம் - நெஞ்சினுடைய இத்யாதி. ''நங்கள்பிரான், என்னெஞ்சம்'' என்று - அவனையும் நெஞ்சையும் தனக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே பாவம்-நெஞ்சும்அவனும் இத்யாதி. என்னோட்டை ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கையாலே- ஒருகோவையிலே என்கிறது. இத்தால் - அவனைப்போலே எனக்கு பாரதந்த்ரமான நெஞ்சென்றபடி; ''என்னெஞ்சம்'' என்றதுக்கு - பாவம் ப்ரவணமான நெஞ்சென்று அர்த்தாந்தரம் - ராகவோர்ஹதி இத்யாதி. ''ஸத்ருஶீம் வை போவ்ருத்தாம் ஸத்ருஶாபிஜநாம் ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமான். (௧௬ - ௫) அதாவது அவன் ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அத்யந்தம் ஸ்நிக்தனாயிருக்கும். இது, மூன்றாற்றலெஞ்சாய்த்தவன் விஷய ப்ரவணமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பரஸ்பர ஸத்ருஶமாயிருக்குமென்றபடி. 'நெஞ்சினுடையவன்மையறிதி

திருத்திக்கலப்பிக்கப்பட்ட வருத்தம் அறிதியிறே. இப்போது நீயுங்கூட எதிர்த்தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. [நாணும்நிறையும் இழந்ததுவே] - இது இழவாதது உண்டோ? அரைக்ஷணம் அவன்பேர நின்று படுத்தினபாடெல்லாம் என்தான்!! நான் தன்னையிழந்தேன்: தாய்மார் தோழிமார்கள் என்னையிழந்தார்கள்: நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்தது. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இழந்தஎம்மாமைத்திறத்துப்போனஎன்னெஞ்சினாரும்அங்கேயொழிந்தார்
உழந்தினியாரைக்கொண்டென்உசாகோ! ஓதக்கடலொலிபோல‡ எங்கும்
எழுந்தநல்வேதத்தொலிநின்றோங்கு தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த
முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்ந்தேன் அன்னையர்காள் என்னையென் முனிந்தே.

ஆ.—(இழந்த) - "யுக்தமோ, அயுக்தமோ?" என்று நிரூபியாதே போகப் பெறலாமோ என்று அன்னைமார் தன்னை முனிய, இழந்த எம் மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினாரும் அவனுடைய அழகைக் கண்டு என்னை மறந்து, வாராதே அங்கேயொழிந்தார்; இனி இங்கிருந்து என்னபுருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? ஆரோடே எத்தை நிரூபிப்பது? ஓதங்கிளருகிற கடலினுடைய கோஷம்போலேயிருந்த மங்களமான வேதகோஷத்தாலே ஸம்ருத்தமான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்தருளினவனுடைய, * நண்ணாஅசுரர்நலிவெய்த நல்லஅமரர் பொலிவெய்தும்படி முழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏந்தின அழகுவெள்ளத்திலே புக்கழுந்தினேன்; இனி, என்னை முனிந்து ப்ரயோஜநமென்? என்று தன்னுடைய அன்னைமாரை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போது போக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?" என்று பொடிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சும் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று, நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறாள். [இழந்த என்று தொடங்கி] - இழந்த என்னுடைய நிறத்தை மீட்கவேணுமென்றுபோன என்னெஞ்சும் பெரியராஜகுலமும் தானுமாய் என்னை மறந்து அங்கே நின்றுவிட்டது. இனி வருந்தி ஆரைக்கொண்டு, எத்தைச்சொல்லிப் போதுபோக்குவேன்? [முழங்கென்று தொடங்கி] - வேதத்வநியாலே எப்போதும் முழங்காநின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடைய அவ்வழகிலே நிமக்னையானேன்.

யிறே' என்றதுக்குச்சேர பாவம் - நெஞ்சைத்திருத்தி இத்யாதி. இதினுடைய வன்மையைத் தோழிக்கு அறிவிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - இப்போது நீயும் இத்யாதி. வாய்த்தது - பலித்தது. நாணும்நிறையுமிரண்டும் - மாமைமுதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி பாவம் - இதுஇழவாததுண்டோ என்று. அவனுடைய க்ஷணகால விஶ்லேஷத்தால் தான் பட்ட படிகளைச்சொல்லி ஈடுபடுகிறாள் - அரைக்ஷணம் இத்யாதி சாதுவாக்யத்தாலே. விவரணம் - நான் தன்னை இத்யாதி. 'தோழீ! என்னெஞ்சம் - திங்களும்' என்று தொடங்கி, 'நங்கள்பிரானுக்கு - செங்கனிவாயின்' இத்யாதிப்படி, 'அற்றுத்தீர்ந்தும் - நாணும்நிறையுமிழந்தது' இத்யந்வயம். (௩)

ப.—அநந்தரம், 'அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களிலே யகப்பட்ட வென்னெஞ்சம் அங்கேபோயிற்று; இனி யாரைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்று, நியமிக்கிற தாயமரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இழந்த - முன்பேயிழந்த, எம் - என், மாமைத்திறத்து - நிறத்துக்காக, போன-, என்-, நெஞ்சினாரும்-, அங்கே - அங்கே யாவரமாய், ஒழிந்தார் - ராஜகுலத்தாலே என்னையொழிந்து நின்றார்; இனி-, (அநந்தரகாலமான நெஞ்சுபோனபின்பு), உழந்து - அலமந்து, ஆரை - இவ்வருடைய† விரையில் அகவிஞராறுமை, கொண்டு-, என்- (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) எந்தஅர்த்தத்தை, உசாவோ-உசாவுவேன்? (உசாவலிருக்கிற நான்காணும்), ஓதம் - திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான, கடலோசைபோல-, எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், எழுந்த - கிளர்ந்த, நல்வேதத்தொலி - ஸாமவேதகோஷமானது, நின்று - (எக்காலத்திலும்) நின்று, ஒங்கு - கிளர்ந்துவருகிற, தென்திருப்பேரெயில் - தென்திருப்பேரையிலே, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருப்பானும், முழங்கு- (அநத வேதகோஷ ப்ரதித்வநியாலே)முழங்குகிற, சங்கம்- ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கையன் - திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, மாயத்து - ஆச்சர்யமான பரீலவொலலாயாதி ப்ரகாசக சேஷ்டிதங்களிலே, ஆழ்ந்தேன் - அவகாஹித்தேன்; அன்னையர்காள் - ("ஏழ்பும் முறையுமுடையோம்" என்றிருக்கிற) அன்னைமீர்! என்னை - (அணையத்து கடுபட்டிருக்கிற) என்னை, முனிந்து-, என் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

இ.—நாலாம்பாட்டில், "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருநதியாகிலும் போதுபோக்க வேண்டாவோ?" என்று நியமிக்கிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சம் அவனுலே அபஹ்ருதமாயிற்று; எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறாள்.

[இழந்த இத்யாதி] - நிறத்தானேபோயிற்று "அவனை நிறங்கொள்ளவேணும்" என்று கோலியிருந்த என்னுடைய நிறத்தையிறே இழந்தது. "அத்நிறத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று போன என்மகல்லாகிறதும் என்னை மறந்து அங்கே அடியுற்றது. "அவன் இழவானாய் நாம் இழவு பரிஹரிக்கையின்றிக்கே, நாம இழவானர் ஆவதே!" என்று அபிமானித்துப்போன நெஞ்சை, விரித்தகையிலே படையறுத்துக் கொள்வாரைப்போலே படையறுத்துக்கொண்டான். ஸங்கையை அரணழிக்கைக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெற்றாற்போலே, என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமாகிற அரண் அழிக்கைக்கு உள்ளாள் பெற்றோம் என்று நெஞ்சைப் படையறுத்துக்கொண்டான். ஸங்கையின் அளவன்றிக்கே ஸ்த்ரீத்வாபிமானத்துக்கு அவன் அஞ்சியிருப்பது. [நெஞ்சினார்] - அங்குத்தை ராஜகுலத்தாலே என்னைமறந்தார். பெற்றாரைக்கொண்டு வருத்தமிசைதல் பண்ணியாகிலும்பரிக்கவேண்டாவோவென்ன, [உழந்து இனி இத்யாதி]-[உழந்து]-வருந்தி, [இனி] - என்நெஞ்சைஇழந்தபின்பு. வருந்தினுல்தான வார்த்தை கேட்பாருண்டோ? கேட்பாருண்டானல்தான் என்னவார்த்தைசொல்லுவது? [ஓதக்கடலொலிபோல] - திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல்போலே வேதத்வநிவந்து செவிப்படாநிற்க,வேறுபோது போக்கப்போமோ? [எங்குமெழுந்த]-ஸார்வத்ரிகமாகப்பரவாநிற்கை. இதுகடையாடாததோர் இடம்பெற்றுவிறே போதுபோக்கி யிருக்கலாவது. [நல்வேதத்தொலி]-ஸாமவேதத்வநி, "வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி" [நின்றோங்கு] - இடைவிடாதே மிக்குநிற்கை. [முழங்குசங்கக்கையன்] - வேதத்வநி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திலே ப்ரதித்வநிக்க, அதிக

† விரை - யாரை.

ப்ராதித்வரியும், வேதவேத்யஷூமாய் இரட்டித்துச்செல்லாநிற்கை. [மாயத்தாழ்ந்தேன்]- அவனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன். தாய்மார் என்கிற முறையைக்கொண்டு முனிந்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ராப்தியையும் மூப்பையுங்கொண்டு முனிய அமையுமோ? ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ? அழகிலேயீடுபட்டாரை ஹிதம் சொல்லி மீட்கவோ?

௫௩.—நாலாம்பாட்டு. "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?" என்று பொடிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சம் அவனாலே யபஹ்ருதமாயிற்று: நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறாள்.

[இழந்த எம்மாமைத்திறத்துப்போன]-நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம்- உபலக்ஷணமாகாதே; அநுஷாங்கணத்திலே நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லாநின்றாள். (இழந்தவெம்மாமை யென்று அநுஷாங்கணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்தமை தோற்றுகிறது; ஆகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்.) "அத்தலையிலுள்ளது நாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகை போய், நமக்கு உள்ளதிலேயொன்றைச் சிலர் கொண்டுபோகையாவதேன்?" என்று அபிமாநித்து, "இப்போதே மீட்டுக்கொண்டுவருகிறேன்" என்று த்வரித்துப்போன நெஞ்சும் அங்கே படையற்றது. [என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார்] - அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். "பிரியேன்" என்று சொன்னவரிறே இத்தலையைப்பிரிந்து நினையாதிருக்கிறார். [நெஞ்சினார்] - அலைந்த பழிவட்டமுந் தாமுமாய் அணுக்கடித்துத் திரியாநின்றாராயிற்று. [நெஞ்சினார்] "**ப்ரவேக்ஷ்யாமிசவாஹிநீம்**" (ப்ரவேக்ஷ்யாமிசவாஹிநீம்) என்று தூசித்தலையில் வ்யூபரிப்பேன் நான் என்றானிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். [இழந்த இத்யாதி] - நிறந்தோடக்கமான இழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினாரும் அங்கே கால்தாழ்ந்தார், வினைத்தலையிலேபடையறுக்குமாபோலே, வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடு ஸாம்

நாலாம்பாட்டு.—இழந்த இத்யாதி. "என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார், உழந்தினி யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை ஏதேனும் இத்யாதி. பொடிகிற - வைகிற.

மாமை - நிறம். கீழிற்பாட்டிலே நிறமிழந்தமை சொல்லிற்றிலே இப்போதநுபாஷிக்கைக்கென்ன - நாணும் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - அநுஷாங்கணத்திலே இத்யாதி. "ஒழிந்தார்" என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, "மாமைத்திறம்" என்றதுக்கு, மாமைநிமித்தமாக என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அத்தலையில் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அங்கே புக்காரையும் இத்யாதி. படையற்றதென்றது - கிட்டிற்றென்றபடி. தம்படியேதென்ன - பிரியேன் இத்யாதி. "நெஞ்சினார்" என்ற பூஜ்யோக்திக்கு பாவம் - அலைந்த இத்யாதி. அணுக்கடித்து- அந்தரங்கராய் அணுக்கடிக்கை - அந்தரங்கயாகை. இது அணுக்கடித்துத் திரிகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ப்ரவேக்ஷ்யாமி இத்யாதி. "ராக்ஷஸாநாம் வதம் வாநராணாம் ஸம்யக்ப்ரயாணம் ஸம்ஸ்தாப்ய ராஜ்யம்.... ப்ரவேக்ஷ்யாமிசவாஹிநீம்" இதி ராமம் ப்ரதிவிபீஷண: (யுத் - கசு - உ௩.) தூசித்தலை - ஸேநாமுகம் "திறம்" என்றதுக்கு - ஸமூஹமாக அர்த்தாந்தரம்விவக்ஷித்து, ஸப்தார்த்தம் -நிறந்தோடக்கமான இத்யாதி.கீழே, "அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார்" என்கைக்கு, உன்கார்யத்துக்காகப் போனநெஞ்சு அவன்வார்த்தைகேட்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - வினைத்தலையிலே இத்யாதி. வினைத்தலை-யுத்தமுகம்.படையறுக்குமாபோலே-எதிர்த்தலையில்வேலை

யாபத்தியுங் கொடுத்தார். (வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுத்தஸமயத்திலே எதிர்த்தலையில் சேனையைத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளுகை.) "ராஜா ஹ்யேஷ விபீஷண:"(ராஜாஹ்யேஷவிபீஷண:) என்னுமாபோலே வரிசைபெற்றுத் திரியாநின்றார். ராவணன் முன்னே, அவன்சோற்றையுண்ட ஶுகஸாரணர்கள் விபீஷணாழ்வானை, "ராஜா" என்பானேன் ? என்னில்,—எழுத்துஉருவழியாதேகிடந்தாலும், புள்ளிகுத்தினால் அத்தைக்கழித்து மேலேபோமாபோலே, முடிகொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கையாலே. என்றாலும், ராவணன்க்ரௌர்யத்தை யறிந்துவைத்துக் கூசாதே இங்ஙன் சொல்லுவானேன் ? என்னில்,—"சித்ரம்குத்துமோ" என்றிருந்தார்கள். "நிலவரைக் கொண்டு வினைசெய்யலாம்"என்று தரங்கொடுப்பரிறே. [என்னெஞ்சினுருமங்கேயொழிந் தார்] - நிறம்மீட்கப்போனாரும் நிறங்கொடுபோனாரோடொத்தார். இத்தலையில் வெறுமை கண்டு போனதுவும் பௌஷ்கல்யங்கண்டுபோனவனோடு ஒத்தது. போவார்போவாரெல்லாம் இத்தலைக்குக் காரியமாகக்காணும் போம்போது சொல்லிப்போவது ! அவன்தானே "இத்தலையூற்றிருக்கவேணும்"என்று போனானென்; இது இத்தலையில் வெறுமைகண்டு, நோக்குகைக்காகப் போயிற்று.நாம்தாம் அவர்களை வெறுக்கிறதென்? "நோபஜநம் ஸ்மரந்"(நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று புக்கார் மீளாத தேசமானபின்பு.[அங்கேயொழிந்தார்]- "கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்" என்று திரியாநின்றார். [உழந்துஇத்யாதி] - பண்டு

ப்ர.—ததைவ [உ-அ] ராக்ஷஸாதிபத்யாய ஶ்ராவயாமாஸ ஸஹ்ருத் திஷ்டந்தம் ராவணம் த்ருஷ்ட்வா ஸாரண:, "யஸ்ஸைஷ ஸைந்யே ஜாம்பவதஸ்யாத்ர ப்ரதிஷ்டித: ரக்ஷார்த்தமநவிக்ஷிப்தோ ராஜா ஹ்யேஷ விபீஷண: ॥ உள ॥ ஶ்ரீமாந் ராஜாராஜேந்த்ரோ லங்காயாமபிஷேசித: । த்வாமேவ ப்ரதிஸாரப்யோ யஸ்ஸாம்ப்ரதம் ஸமவஸ்தித:

யைத்தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுமாபோலே என்றபடி. லங்கையை யழிக்கைக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபிஷேகித்ததை இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ராஜா இத்யாதி. "யஸ்ஸைஷ ஸைந்யே ஜாம்பவதஸ்யாத்ர ப்ரதிஷ்டித: ரக்ஷார்த்தமநவிக்ஷிப்தோ ராஜா ஹ்யேஷ விபீஷண:" இதி ராவணம்ப்ரதி ஸாரண:. ராவணன்முன்னே இவனை "ராஜா" என்னக்கூடுமோ ? என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - ராவணன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. புள்ளிகுத்துகை - அக்ஷரத்தின் மேலே குத்துகை. முடிகொடுக்குமவர்கையாலேயென்றது - ப்ராப்தராய் ஶக்தராயிருப்பவர்கையாலே என்றபடி. 'வைக்கையாலே' என்ற அநந்தரம் என்றார்களென்றசேஷம். இப்படிச்சொல்லில் அவன் கலியானேனென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றாலும் இத்யாதி. உமக்கும் வரிசைகொடுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - நிலவரை இத்யாதி. லங்கையை யழிக்கைக்கு "நிலவர்" என்று பெருமாள் விபீஷணாழ்வானுக்கு வரிசை கொடுத்தார்; இவள் ஸ்த்ரீத்வாபிமானத்தை யழிக்கைக்கு "நிலவர்" என்று நெஞ்சுக்குஇவள் வரிசைகொடுத்தாளென்றபடி. "அங்கேபுக்காரையும்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நிறம்மீட்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணமாதல், ஸ்வார்த்தமாதல் - இத்தலையில் வெறுமை இத்யாதி. இப்போது வாராதேயிருந்தவர்களை இவளுக்காகப்போனாரென்னக் கூடுமோ ? என்ன - போவார்போவார் இத்யாதி. ஆனால் அவன் எதுக்காகப்போனான் ? நெஞ்சு எதுக்காகப்போயிற்று ? என்ன - அவன்தானே இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஊற்றிருக்கவென்றது - அபிநிவேசம் அதிசயிக்கவென்னுதல் ; உக்மஸ்தசப்ரீதிவிப்லேஷத்தாலே ஸாதிக்கு ஸ்வஸ்தமாயிருக்கவென்னுதல். வெறுமை - ஒன்றுமில்லாமை. "அங்கே" என்றதுக்கு - தேசமென்று விவக்ஷித்து ஸாரம் - நாம்தாம் இத்யாதி. "அங்கே" என்றது - ஸம்ஶ்லேஷமாக விவக்ஷித்து ஸாரார்த்தம் - கடலுக்கு இத்யாதி.

நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி யரித்துச் சிலரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர் களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலக்ஷேபம் பண்ணவேண் டாவோ? என்ன, [இனி-உழந்து-ஆரைக்கொண்டு-என்-உசாகோ] - உழந்து—வருந்தி. [இனி] - என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி துஃகப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச் சொல்லி நான் காலம்போக்குவது? லங்கையிலே இருந்தவளுக்கு ஒருவனுதல் ஒரு வன்குடியாதல் உண்டு; அதுவுமில்லையே எனக்கு! "ஜ்யேஷ்டா கந்யா நலா நாம விபீஷணஸுதா" (ஜ்யேஷ்ட்டாகந்யாநலாநாமவிபீஷணஸுதா) - இங்கேயிருந்தே அங்குத்தைக்குஆவாளொருத்தி காண்! "கபே" (கபே) -ஓரோஅவஸ்த்தைகளிலே நீ உத வுமாபோலேகாண்இவளும் ஓரோதசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியேன் உன் னோடொப்பாளொருத்தி? [ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - தேஹாத்மாபிமாநிகளான ஸம்ஸாரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? "ராமோஹம்" (ராமோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேசாநாதிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? பகவதநுபவத் திலே அநந்யபரராயிருக்கிற நித்யசூரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலையை உரிசூறைகொண்டுபோனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஆரைக்கொண்டு எத்தை யுசாவுவது? [என்னுசாகோ] - "ஸமாத்வாதஸ்தத்ராஹம்" (ஸமாத்வாதஸ் தத்ராஹம்) என்றுசொல்லலாமிறேயவளுக்கு. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ? கலவியில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. [ஆரைக்கொண்டு] - நெஞ்சுபோலே நமக்குப் பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்யவடுப்பதேன்? என்னில், [ஓதக்கடல்இத் யாதி]-அங்குத்தையது இங்கே நடையாடாநின்றபின்பு,நாமும்அங்கேபோய்ப்புகுமத்தனை.

[இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - ஸுந்தரகாண்டே [௨௭], "விபீஷண ஸுதா ...நிரஸ்தா ... ஸ்வப்ந ... ॥௯॥ ... ராவணஸ்ய ... ராவணம் ... ஜேஷ்டா ... காலவஶம் ... ॥௧௦॥ ஜ்யேஷ்டா கந்யா நலா நாம விபீஷணஸுதா கபே । தயா மாத்ரா ... ஸ்வப்நம் ... ॥௧௧॥

மேலுக்கவதாரிகை - பண்டுநெஞ்சு இத்யாதி. பண்டுநெஞ்சிழந்தவர்கள் - ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் முதலானார். சிலரோடே - த்ரிஜடாதிகளோடே "ஆரைக்கொண்டு" என்றதுக்கு - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - லங்கையிலே இத்யாதி. ஒருவனுதல் என்றது - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை; திருவடியை யாதல். ஒருவன் குடியாதல் என்றது - த்ரிஜடையை. அப்படி யுண்டாயிருந்ததோ? என்ன - ஜ்யேஷ்ட்டா இத்யாதி. "ஜ்யேஷ்டா கந்யா நலா நாம விபீஷணஸுதா கபே । தயா மாத்ரா ... ஸ்வப்நம் ..." இதி ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. "நாம" என்கிற ப்ர ஸித்திக்கர்த்தம் - இங்கேயிருந்தே இத்யாதி. அங்குத்தைக்கு - பெருமாளுக்கு. ஸ்வாபதேசம் - தேஹாத்மா இத்யாதி. உரிசூறைகொண்டு - வஸ்த்ரத்தை யுரிஞ்சுகொண்டு. † சூறை - வஸ்த்ரம். வஸ்த்ரம்முதல்கொள்ளையிட்டுக்கொண்டென்றபடி. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - ஸமாத்வாதஸ் இத்யாதி. அப்படி இவளுக்குக் கீழ்ஒருகாலும் ஸம்ஶ்லேஷமில்லையோ? என்ன - கலவியில் இத் யாதி. அந்யாபதேசத்திலே அர்த்தம் - நெஞ்சுபோலே இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தமாதல். "ஓங்கு" என்றதுக்குபாவம் - அங்குத்தையது இத்யாதி; அதாவது - பரமபதத்திலே யுண்டான ஸாமகாநம் இங்கே நடையாடாநின்றபின்பு என்றபடி. ஓதக்கடல் - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல். ஓதங்கிளர்ந்த - அலையெழுந்த என்னுதல், ஸம்ருத்தமான என்னுதல். தென்திருப்பேரெயிலுள்ளார்

† உரி-வஸ்திரம் என்ற இருப்பின் நலம்: அன்றி, உரி சூறைகொண்டு என்ற மூலபாடத் தைக்கொண்டு, கூறை - வஸ்திர மெனினுமாம்.

ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலேயிருந்துள்ள வேதகோஷமானது எங்கும் பரம்பாநின்ற தென்திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த. [நல்வேதம்] - "வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி" (வேதாநாம்ஸாமவேதோஸ்மி) என்கிற ஸாமத்வநியாய்க்கிடக்குமத்தனை, பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும்; அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுமா போலே. [முழங்குசங்கக்கையன்] - வேதத்வநியானது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக்கிட்டி ப்ரதித்வநியெழாநிற்கும். [மாயத்தாழ்ந்தேன்] - அவனுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களிலே மீளவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன். [அன்னையர்காள் என்னை யென்முனிந்தே] - ப்ராப்தியுண்டென்னச் சீறுமத்தனையோ? சீற்றத்துக்கு அர்த்தமும் வேண்டாவோ? ஊர்மியுண்டாய் முனியவேணுமே! [மாயத்தாழ்ந்தேன் - என்னையென்முனிந்தே] - ஸ்வாதீநரையன்றோ முனிந்தால் ப்ரயோஜநமுள்ளது! (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்டுமருதிடைபோய்க்
கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிந்தகண்ணபிரானுக்கென்பெண்மைதோற்றேன்
முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னைமீர்காள்! முன்னியவண்வந்துவீற்றிருந்த
கனிந்தபொழில்திருப்பேரெயிற்கே காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே.

ஆ.—(முனிந்து) - உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போருமோ என்று அவர்கள் பின்னையும் தன்னைமுனிய, ஸ்தந்யார்த்தியாய் ரோஷத்தாலே சகடத்தைப் பாய்ந்த திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சிமாயும்படி முலையுண்ட திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிகைக்காக விளங்கனியைக் குறித்துப் பார்த்தருளின பார்வைக்கும் என்பெண்மை தோற்றேன்; நீங்கள் இனி என்னை முனிந்துசெய்வதென்? என்னுடைய வரவுபார்த்து முன்னமேபோய் அவன் வீற்றிருந்த நிரவதிகபோக்யமான சோலையையுடைத்தான தென்திருப்பேரையிலே கொண்டுபோய் அவன்பக்கலிலே என்னை ஈண்டக் காட்டிக்கொடுங்கோள் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இங்ஙனேவிரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது காண்" என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அது பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத ஊமையிலே கொண்டுபோகவில்லாதே, ஒக்கவேகொண்டுபோய்த் தென்திருப்பேரையிலே என்னை விடுங்கோள்' என்கிறாள். [முனிந்து] - யசோதைப்பிராட்டி முலைதாழ்ந்தவாறே சீறி; கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு விரோதமாம்படி பூரிப்புக்கவாறே சீறி என்றுமாம். [மாயப்

ஸாமகாநம்பண்ணுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்விருப்பை இத்யாதி. அவ்விருப்பை - பரமபதத்திலிருப்பை. முழங்குகைக்கு ஹேது - வேதத்வநி இத்யாதி. இவ்வாக்யார்த்தம் அவ்விருப்பை இத்யாதிவாக்யமிருக்குமாகில், முழங்குகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்விருப்பை இத்யாதி என்று கண்டு கொள்வது. பதார்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. "அன்னையர்காள்! முனிந்து - என்?" என்றதுக்கு ஸாரம் - ப்ராப்தி இத்யாதி. "என்னை" என்றதுக்கு ஸாரம் - சீற்றத்துக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். "தாழ்ந்தேன்" என்றதிலே போக்ய ஸாரம் - ஸ்வாதீநரை இத்யாதி. "வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி தேவாநாமஸ்மி வாஸவ:" இத்யாதி கீதாயாம் தசமே. 'அன்னையர்காள்! இமைக்கும் எம்மானை' என்று தொடங்கி, 'மாயத்தாழ்ந்தேன், என்னை - முனிந்து - என்' இத்யந்வயம். (௪)

பேய்] - வஞ்சகையான பேய். [கண்ணபிராநுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன்] - மஹோபகாரகனை க்ருஷ்ணனுக்கு என்ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தோற்றேன். [முன்னி] - முற்கோலி.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிரஸந ஶீலனை க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை இழந்தேன்; நிரர்த்தகமாக நியமிக்கத்தேடாதே, விளம்பியாதே அவனிருக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுங்கோளென்கிறாள்.

முனிந்து - முலைவரவுதாழ்த்துச்சீறி, (அத்தாலேதிருவடிகளைநிமிர்த்து), சகடம் - சகடத்தை, உதைத்து-, மாயம் - தாய்வடிவுகொண்டுவந்த, பேய்- பேய் (முடியும்படி), முலைஉண்டு-, மருதிடை - (த்வந்த்வமான) மருதிடையே, போய் - (வழிகண்டு) போய், கனிந்த - பழுத்த, விளவுக்கு - விளவாய்நின்றவசுரனைக்குறித்து, கன்று - கன்றாய் வந்தஅசுரனை, எறிந்த-, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிராநுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு, என்—என்னுடைய, பெண்மை - ஸ்த்ரீத்வத்தை, தோற்றேன் - இழந்தேன்; இனி - இவ்வளவிலும், (இவ்வவஸ்தையையறிந்தே), அன்னைமீர்காள் - தாய்மாரே! முனிந்து - என்னை நியமித்து, (என்னிஷ்டஞ்செய்திகோளல்லீர், உங்களிஷ்டம் தலைக்கட்டிற்றில்லை); என் - என்னகாரியம், செய்தீர் - செய்தீராய்நின்றீர்; (என்னபிமதம் கேட்கில்), அவன்-, முன்னி - முற்கோலி, வந்து-, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, கனிந்த - ஃபலபூர்ணமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, திருப்பேரெயிற்கே-, என்னை - (க்ரமப்ராப்திபற்றாத) என்னை, காலம்பெற - விளம்பியாதபடி, காட்டுமின் - கொடுபோய்க் காட்டுங்கோள்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இங்ஙன்விரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது" என்று தாய்மார்அலைக்க, 'அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத ஊமையிலே கொடுபோகநில்லாதே, ஏற்கவே அங்கே கொடுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறாள். [முனிந்துசகடமுதைத்து] - ஸ்தந்யார்த்தியாய்ச்சீற, அதுக்குஇலக்காய் சகடாஸுரன் முடிந்துபோனான். ஸ்தந்யார்த்தியாய்ச்சீற, அதிலே நஶித்தான். சகடம்மேலிடப்புக்க வாறே சீறினென்றுமாம். தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையை "ஹ்ராணவஸஹிதம்வவள கொவஸூதிதஃ" என்கிறபடியேமுடித்து. செறிந்துநின்ற மருதின்நடுவே வழிகண்டு போய். பழுத்த விளவாய்நின்ற அஸுரனைக் கன்றாய்வந்த அஸுரனாலேஎறிந்து ஊட்டியாகமாய்த்த உபகாரகனை க்ருஷ்ணனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு என்ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தோற்றேன். விரோதிவர்கத்தை அழியச்செய்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைக்காட்டி, ஒருகாலும் அழியாதஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்தான். [முனிந்தினி]-அவன் அவ்வபதாநம்செய்வதற்குமுன்பே மீட்கப்பார்க்கவேண்டாவோ? [என்செய்தீர்] - எனக்கு அநுகூலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்காள்]-பொடிகைக்கு முறையமையுமோ? ஃபலம்வேண்டாவோ? [முன்னியவன்வந்து] - அவன் முறைகூறிக்கொண்டுவந்து. [வீற்றிருந்த] - இத்தலையை அழிக்கைக்குவேண்டும் பரிகரத்தால் குறைவற்றிருந்த. [கனிந்தபொழில்]-ஸர்வதா ஃபலமாயிருக்கும்பொழில். [காலம்பெற]-மதேஜலே ஸேதுபந்தமாகாதபடி ஏற்கவேஅவ்வூரிலே கொடுபுகுங்கோள். [என்னை]-என்னைக்கண்டிகோள்! உங்களுக்கு "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" என்னலாயிருந்ததோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "இங்ஙனேவிரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது காண்" என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அதுவும்பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத ஜைமயிலே கொடுபோகநில்லாதே, என்னைஏற்கவே கொடுபோய்த் தென்திருப்பேரையிலே விடுங்கோள்' என்கிறாள். முனிகிறதுதான் எனக்கு ஹிதம்பார்த்தேயாகில் என்ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கப் பாருங்கோள்.

[முனிந்துஇத்யாதி] - என்னினைவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யகப்பட்டநான் இனியுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஹிதமுமாய் ப்ரியமுமானமுனிவிலே யகப்பட்டநான் அஹிதமுமாய்அப்ரியமுமான உங்கள்முனிவுக்கு மீளுவனோ? [முனிந்துசகடமுதைத்து] - முலைவரவுதாழ்த்தென்று சீறிட்டின திருவடிகளுக்கு இலக்காய்ப் பொடிபட்டதாயிற்று சகடம். "[illegible]" (ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோதஹ) இறே. [மாயப்பேய்முலையுண்டு] - "முலையை நினைத்துச் சீறினன்" என்று முலைகொடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகையான பேய்ச்சியை முடித்து. [மருதிடைபோய] - முலையுண்டால் தவழுமத்தனையிறே. புறம்புநின்றும்வந்து நலிகை யன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லநினைத்த யமளார்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தி. [கனிந்தஇத்யாதி]-அசுராவேசத்தாலே ஒன்று கனிந்தவிளாவாய, ஒன்று கன்றாய்நின்றது; அதிலேயொன்றைவிட்டொன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. [கண்ணபிரானுக்கென்பெண்மைதோற்றேன்] - அழியுமவற்றையும்அழித்தான்: அழியாததையும் அழித்தான். வன்மையாலேயழித்தான் அவற்றை (கண்ணபிரானிறே); மென்மையாலே யழித்தான்† இவளை. [பிரானுக்கு] - அவற்றின் கையில் தான்அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—முனிந்து இத்யாதி. 'கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மை தோற்றேன் காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமின்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை இங்ஙனே இத்யாதி. விரைகை - த்வரிக்கை. "தோற்றேன்" என்று - பூதமாயிருக்கையாலே பண்டேபோயிற்றென்றது. "முனிகிறவெங்களைக் காட்டுமின்" என்கிறதென்? என்ன - முனிகிறதுதான் இத்யாதி வாக்யத்வயம்

"தோற்றேன்" என்னுமளவுக்கும் பாவம் - என்னினைவுதன்னை இத்யாதி விவரணமாதல், "முனிந்தினியென்செய்திர்" என்றதுக்கு பாவமாதல் - அவன் முனிவிலே இத்யாதி [illegible] ஹேதுவேதென்கிற சங்கையிலேயாதல், ஏதேனுமாகமுனிவிலே யகப்படுகையாலே எங்களை முனிவிலே யகப்பட்டாலோவென்கிற சங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்கிறார் [illegible] இத்யாதி [illegible] அவன்முனிவு ஆஸ்ரிதவிரோதிநிவ்ருத்திக்குடலாகையாலும், அதுதான் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யபலமாகையாலும், ஹிதமாயும் ப்ரியமாயுமிருக்கும்; உங்கள் முனிவு [illegible] விடத்தில [illegible] மாயிருக்க இத்தை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விலக்குகையாலும், அதுதான் எனக்கு [illegible] யாலும், அஹிதமாயும் அப்ரியமாயும் இருக்குமென்றபடி. சீறியுதைக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - முலைவரவு இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-ஸ்தந்யார்த்தீ இத்யாதி "[illegible]" இதிபஞ்சமேட்சமே ஷஷ்ட்டே. முனிந்து - சீறி. மாய - முடியும்படி. [illegible] முலையுண்டால் இத்யாதி. கனிந்த - பழுத்த. விரோதிநிரஸநதாத்பர்யம். "பெண்மைதோற்றேன்" என்றதுக்கு பாவம் - அழியுமவற்றை இத்யாதி. அழியுமவையாவன - விரோதிகளாகையாலே யழிக்கைக்கு யோக்யங்களான சகடாதிகள். அழியாதது - பெண்மை. எத்தாலேயழித்தானென்ன வன்மையாலே இத்யாதி. மென்மையென்று - மார்த்தவமாய், அத்தாலே - [illegible]. இவளுக்குச்செய்தவுபகாரமேதென்ன - அவற்றின் இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்கு [illegible]. இவ்

† இவற்றை என்று பாடாந்தரம்

தந்த வுபகாரத்துக்குஎழுதிக்கோடுக்கிறாள் காணும். சேஷியானதன்னையுண்டாக்கி, என்னை சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நியமித்தினான். 'பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி' (பஹூநிமேவ்யதீதாநிஜந்மாநி) என்கிற அவதாரங்களோபாதி பரப்புப்போருங்காணும் இவ் வவதாரத்தில்இவளைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின ப்ரவருத்திகளும் அவனுக்கு. ஆஸ்ரிதவாத் ஸல்ய கார்யமான முனிவிறே. [கண்ணபிரானுக்கு என்பெண்மைதோற்றேன்] "அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:" (அதோஸ்மிலோகேவேதேசப்ரதித:புருஷோத்தம:) என்றும் "ஜ்ஞாநாதிபுருஷோத்தமம்"(ஜ்ஞாநாதிபுருஷோத்தமம்)என் றுஞ்சோல்லுகிற தன்னுடையபும்ஸ்த்வத்தைக்காட்டிக்காணும்இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை யபஹரித்தது! [பெண்மைதோற்றேன்]-தோலாததுதோற்றேன். [முனிந்தினியித்யாதி]-இனி மீட்கலாமென்றே நினைக்கிறது? மீட்கநினைக்கிறநீங்கள்அவனுடைய அபதாநங்களுக்கு முன் னேயன்றோமீட்கப்பார்ப்பது?[என்செய்தீர]-எனக்குஅநுகூலைகளானீரல்லீர்;மீட்கத்தொடங் கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்காள்] — ஜந்மப்ரப்ருதிஎன்ப்ரக்ருதியறிந்துபோருகிற நீங்கள் மீட்கப்பாரப்பதே! அவன்பண்ணினஉபகாரங்களை யறியாமையிறே நீங்கள் போடி கிறது. 'அவன் பண்ணினவுபகாரம் மறக்கவொண்ணாதாகில் நினைக்கிறாய். பெற்றுவளர்த்த எங்களுடைய உபகாரமும் நினைக்கவேணுங்காண்!' என்ன, [முன்னியவன்வந்து வீற்றி ருந்த]-உபகாரத்தில் முற்பாடன்அவன் காணுங்கோள். [முன்னி] - முற்பாடனாய்நின்று: "பூர்வஜ" (பூர்வஜ) என்னும்படியே; என்னைப்பெறுகைக்குஅவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கோண்டு தன்வேறுபாடு தோற்றவிருக்கிற. [கனிந்தபொழிலித்யாதி]-கோண்டுபுக்குக்காட்டு வார்தாழ்வே; அங்குள்ளதெல்லாம் பக்வபலமாயிருக்கும். கனிந்தமரம் கண்டால் "அஸுர ராவேசமுண்டு" என்றுஅஞ்சவேண்டாத சோலை. [காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே]-இத்

வுபகார க்ருதஜ்ஞதைக்கு ஸ்தாநம் "பெண்மைதோற்றேன்" என்கிறதுக்கு பாவமாதல் - சேஷியான இத்யாதி. அநேகவிரோதிநிரஸநம் அருளிச்செய்தது க்கு பாவம்-பஹூநி இத்யாதி. ப்ரவ்ருத்திகளாவன:சகடா சுரநிரஸநாதிகள். முனிவுக்கிடேடைக்கூடுமோ? என்ன - ஆஸ்ரித இத்யாதி. கிழெல்லாங்கூட்டி "பெண்மைதோற்றேன்" என்றதுக்குபாவம் - அதோஸ்மி இத்யாதி. "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம் அக்ஷராதபி சோத்தம: । அதோஸ்மி" இத்யாதி, "யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் । ஸ ஸர்வவித் பஜதி மாம் ஸர்வபாவேந பாரத"இதி கீதாஸு (கரு) புருஷோத்தம வித்யாயாம். லோகமென்றது-ஸ்ம்ருதி.நிறந்தொடக்கமானவை இழந்ததுண்டாயிருக்க, "பெண்மைதோற்றேன்" எனறதுக்குபாவம் - தோலாதது இத்யாதி "இனி" என்றதுக்குபாவம் - இனிமீட்கலாம் இத்யாதி. மீட்கலாமென்றே என்கிறவிடத்திலே - காகுஸ்வரம் பின்னையெப்போது மீட்கலாமென்ன - மீட்கநினைக்கிற இத்யாதி. "அன்னைமீர்காள்" என்கிறதுக்குபாவம்-ஜந்மப்ரப்ருதி இத்யாதி. மீட்கப்பார்ப்பதே என்கிறவநந்தரம், ஆகையாலே 'அவன்பண்ணின' என்று கூட்டுவது. மேலுக்கவதாரிகை - அவன்பண்ணினவுபகாரம் மறக்க இத்யாதி. முன்னி - முற்பாடனாய். அப்படி முற்பாடனாயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணகதந பூர்வகமாக பலிதார்த்தம் - பூர்வஜ இத்யாதி, "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்குபாவம் - கோண்டுபுக்கு இத்யாதி. அங்குள்ளதெல்லாம் பக்வபலமாயிருக்கும் என்றதுக்குபாவம் - அங்கீகரிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்குமென்றபடி. "கனிந்தபொழில்" என்கையாலே *கனிந்தவிளவில் வ்யாவ்ருத்திபருளிச் செய்கிறார் - கனிந்தமரங்கண்டால் இத்யாதி. அதாவது - உகந்தருளினநிலமாகையாலே விரோதிகளில்லையென்றபடி. காட்டுகை நிஸ்சிதமானாலன்றோ "காலம்பெற - காட்டுமின்' என்பது? என்ன,

குடிக்கும்எனக்கும் பரிஹாரமொன்றேயிறே. பின்னையும் என்னையங்கேகொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரிகோள்; நானுளேனுனபோதே அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை மதேஜலே ஸேதுபந்த மாகாமே, நான்ஜீவிக்கும்எல்லையிலேகாட்டுங்கோள். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால் [ன்
நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்குமுன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தா
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்தநான்மறையாளரும்வேள்வியோவா
கோலச்செந்நெற்கள்கவரிவீசுங்கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே.

ஆ.-(காலம்பெற.) - "வேட்டைக்கெழுந்தருளினவத்தனையன்றே, இப்போதே யெழுந்தருளுகிறானிறே! இங்ஙனே பதறவேணுமோ?" என்று அவர்கள் சொல்ல, எனக்குஅவன்திறத்திலுள்ள அபிநிவேசமென்னளத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை; நீலமேகநிபமான திவ்யரூபத்திலுடைய அழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் என்கண்களிலே வந்துதோற்றாநிற்கும்: என் கைக்குமெய்தான். பரமபுருஷ அவாரத நைகவேஷ நித்யநைமித்திகாதி ஸர்வகர்மாநுஷ்டாந நிரதராய் வேதவித்தமரான திவ்யஜநங்களாலே ஸததபரிபூர்ணமாய், அதிரமணீயபரிணதசாலி சாமரங்களாலே வீஜ்யமாநமாய், ஸுப்ரஸந்ந ஸலிலதாம்ரபர்ணீஸரித் பரிவ்ருதமாயிருந்த திருப்பேரையிலே எனக்காகவெழுந்தருளியிருந்த பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காலம்பெற என்னைக்காட்டுமின்களென்று தன்னுடைய அன்னைமாரை நோக்கிச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், நீங்கள் "'கொண்டுபோவோமோ, அல்லோமோ" என்று விசாரிக்கும் ஏஸையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அதாதிக்கது; எனக்கு இங்குத்தரிப்புஅரிது; சண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கொண்டு போய்க் காட்டுங்கோள்' என்கிறாள்.

[நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்குமுன்னே வந்தென் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாட்டாலே ஙவிநிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [ஞாலத்தவனென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து தன்னுடைய ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி யிருந்தருளுவதுஞ்செய்து அவனுக்கு வைதிகர்பண்ணும் ஸமாராதனங்கள் நிரந்தரமாகச் செல்லாநிற்பதுஞ்செய்து கவரி வீசினாற்போலே மநோஹரமாம்படி செந்நெற்கள் அலைவதுஞ்செய்து சுற்றும் சேர்ந்திருந்துள்ள புனலையுடைத்தான தென்திருப்பேரையிலே. கூடுபுனல் - ஊற்று நீரும், மழைநீரும், ஆற்றுநீரும்கூடின புனல் என்றமாம்.

இக்குடிக்கும் இத்யாதி. இவன் ஸ்ரீவாத்வார இக்குடிக்கும் ஜீவனமென்றதாகும். "காலம்பெற" இத்யாதிக்கர்த்தம் - பின்னையும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். விவரணம் - 'பின்னை மதேஜலே இத்யாதி. 'அன்னைமீர்காள், முனிந்தசகடம்' என்றதொடங்கி, 'தொழுதேன், இனி - முனிந்து - என்செய்தீர்? முன்னியவன்' இத்யாதய, 'காட்டுமினே' இத்யஸ்வயம்.
(சு)

ப.—அநந்தரம், உதாரஸ்வபாவனான அவன் ஸந்நிஹிதனாய்வைத்து ஸம்ச்லேஷ ப்ரதனல்லாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு செல்லாநின்றது; அவனிருக்கிற தேசத்திலே சடக்கெனக் கொடுபோங்கோளென்கிறாள்.

நீலமுகில் - காளமேகம்போலே, வண்ணம் - உதாரஸ்வபாவமான வடிவழகைக்காட்டி, எம் - என்னை யடிமைகொண்ட, பெருமான் - ஸ்வாமியானவன், முன்னே - என்முன்னே, வந்து - வந்து, நிற்கும் - உருவெளிப்பாடாம்படி நில்லாநிற்கும்; (வந்தவன் தானே மேல்விழுந்தணையாதொழிகையன்றியே), என் - என், கைக்கும் - கைக்கும், எய்தான் - (எட்டாதபடி அம்மேகம்போலே) தூரஸ்த்தனாகாநிற்கும்; (ஆகையாலே), காதல் - காதலானது, கடலில் - கடல்புரையுமளவன்றியே, மிக - மிக, பெரிது - பெரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), ஞாலத்து - பூமியிலே, வந்து - (அவ்வடிவழகோடே) வந்து, அவன் - அவன், வீற்று - தன் ஔதார்யந்தோற்றும்படி, இருந்த - இருக்குமிடமாய், (அங்குவர்த்திக்கிற), நான்மறையாளரும் - சதுர்வேதிகளான விலக்ஷணபுருஷர்களும், வேள்வி - ததாராதநரூபமான வைதிகாநுஷ்டாநத்தில், ஓவா - ஓவாதே நடக்கும்படியாய், கோலம் - தர்சநீயமான, செந்நெற்கள் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரி - கவரிபோலே, வீசும் - அசையும்படியுமாய், கூடு - ததநுரூபமாகச்சேர்ந்த, புனல் - ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய, திருப்பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, என்னை - (விளம்பாக்ஷமையான) என்னை, காலம்பெற - கடுக, காட்டுமின்கள் - கொடுபோய்க் காட்டுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நீங்கள் அறிந்திருக்கும் அளவல்லாதபடி எனக்கு அபிநிவேசம் மிகாநின்றது, சடக்கென அங்கேகொண்டுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறாள்.

[காலம்பெற] - ஒரு க்ஷணமாகிலும் முற்படச்செய்யப் பாருங்கோள். [என்னை] - எனக்கு ஸ்வபாவமென்று செய்யப்பார்த்திலிகோளாகிலும், என்னை விசேஷித்துக்கொண்டு போகப்பாருங்கோள். 'உனக்கு வாசியென்'? என்ன, [காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்] - "காதல் கடல்புரையவிளைவித்த" என்ற அளவன்று; மடலூரப்புக்க போது விலக்கினவர்கள் தாங்களே கொண்டுபோய்க் காட்டவேண்டும் தசையிறே இது. அதுக்குஹேது என்? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்து] - ப்ரமஹரமானவடிவைக் காட்டியாயிற்று ஆசையை வளர்த்தது. அவன் காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணாநிற்க, என்னால் ஸ்த்ரீத்வத்தைநோக்கி இருக்கப்போமோ? முன்னேவந்து நிற்கை பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கும்மெய்தான்] - உருவெளிப்பாடன்றிக்கே, கையாலேஅணைக்க எட்டினானன்றே அழுகிறது. வார்த்தை சொல்லாமையன்றிக்கே, அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். தான் மேல்விழுந்து அணையாமையன்றிக்கே, நான் மேல்விழுந்து அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். ஆனால் செய்யவடுப்பது என்? என்ன, அவன் வந்திருக்கிற ஊரிலே கொண்டுபோய்விடப் பாருங்கோள். [ஞாலத்தவன்வந்து வீற்றிருந்த] - நீலமுகில் வண்ணத்தை யுடையவன் பரமபதத்தில் நின்றும்வந்து "ஸம்ஸாரம்" என்று உபேக்ஷியாதே, * கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்குமாபோலே குறைவற்றிருக்கிற தேசம். [நான்மறை இத்யாதி] - வேதார்யவித்துக்களும் ஸமாராதநத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள்; செந்நெற்களும் மநோஹரமாம்படி கவரி வீசினாற்போலே அசைந்துவாராநின்றது; * சூட்டுநன்மாலைப்படியே இங்குள்ள வேதநரோடு அங்குள்ள வேதநரோடுவாசியற அநுகூலமாயிருக்கிறபடி. [கூடுபுனல்] - ஆற்றுநீரும்

ஊற்றுநீரும், வர்ஷஜலமும் அவனும் நானும் ஜலக்ரீடைபண்ணலாம் மேசேர்ந்த சென்று போய்விடப்பாருங்கோள். சுற்றம் சேர்ந்த புனல் என்றுமாம்.

ஈடு. – ஆறும்பாட்டு. நீங்கள் "கொடுபோவோமோ அல்லோமோ?" என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்குஅபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்குஇங்குத்தரிப்புஅரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கொடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக்காட்டுங்கோ ளென்கிறாள்.

[காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] - குடிக்குப் பரிஹாரமன்றாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம்இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிக் கடுகவேண்டுவானேன்? என்னில், [காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்] - இக்காதல்அளவுபட்டோ இருக்கிறது? முதற்சொன்னவார்த்தையைக்காணுங்கோள். நீங்கள் நினைக்கிறது * கடல்புரைய என்றாளே. ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே உகப்பாலேவிளைத்திருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையைக்கேட்டு எங்களோடே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான்] - நானுங்கள் வழியே போகவோ? இவன்வழியேபோகவோ? என்னை அப்படிசேர்த்துவிடவந்து முன்னேநிற்க, நான்மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்கானிற்க, உங்கள்வார்த்தையைக்கேட்கவோ? ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னேநின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகாநின்றான். இக்காதலை ஒருபடியேவளர்க்கிறதிறே. * கடல்புரையவிளைவித்ததும் காரமர் மேனியிறே. [நிற்கும்முன்னேவந்து] - இவன் கிட்டநின்றிலனாகில் நானுங்கள்வார்த்தை கேட்டு மீளேனோ? ஆனால்உனக்குப்போல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கு மெய்தான்] - அழகிதிறே, எனக்கு இப்படி தரப்பெறில். வார்த்தைசொல்லுதல், அணைத்தல் செய்யாமையே

ஆறும்பாட்டு.—காலம்பெற இத்யாதி. "காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால், திருப்பேரையிற்சே - காலம்பெறஎன்னைக்காட்டுமின்கள்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீங்கள் இத்யாதி. ஈண்டென - இப்போதே.

கீழேயும் "காலம்பெற" என்று இங்கேயும் "காலம்பெற" என்றதற்கு ஸாவத்யமம்-குடிக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். முதற்சொன்னவார்த்தையேதென்ன-கடல் இத்யாதி. ஸாமான்யத்திலேபோலன்றிக்கே இவர் ஸக்தி கரைபுரண்டிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஒருகாரியம் இத்யாதி. காரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலென்றது - கார்யார்த்தமாக விளைந்த ஸம்பந்தத்திபோலென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, கடல்புரையவிளைவித்த காதலைப்பற்ற இதுக்குஆதிகாரணமேதென்ன உகப்பாலே இத்யாதி. அதாவது - ஜகத்தைத் திருத்துகையாகிற கார்யார்த்தமாக விளைவித்த காதல்போலன்றே, [illegible] மேவ கைங்கர்யமடியாக ராகப்ராப்தமான காதலென்றபடி. மேலில்பதத்துக்கு அவதாரிகை - ஆனாலும் இத்யாதி. அதுக்குஸாவம் - நானுங்கள் இத்யாதி. விவரணம்-என்னைஅப்படி இத்யாதி. அப்படிசேர்த்துவிடவென்றது - சாடு. அத்தப்ராகாரம் சேர்த்துவிடவென்று சாடுவுக்கு; அத்திருமேனியாலே சேர்த்துவிடுகைக்காகவென்று ஸ்வஸாவார்த்தம். கீழ்வாக்யத்தில விவக்ஷிதமான அர்த்தத்தை முக்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்படியாலே இத்யாதி. அத்தவிக்ரஹத்தாலேயென்று ஸ்வஸாவார்த்தம். துவக்காநிற்க - ஈடுபடுத்தாநிற்க. "நீலமுகில்வண்ணத்து" இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம்- ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. "காதல்" இத்யாதிக்கனந்தரம் "நீலமுகில்வண்ணம்" என்று வடிவைச் சொன்னதுக்கு சாவோகஸாவம் - இக்காதலை இத்யாதி. ஒருபடியே - ஒருப்ரகாரமாகவே என்றும், ஒருவிக்ரஹமே என்றும். விக்ரஹம் காதலைவிளைக்கிறதோ? என்ன - கடல்புரைய இத்யாதி. "முன்னேவந்து - நிற்கும்" என்றதின் வ்யதிரேக விசிஷ்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இவன் கிட்ட இத்யாதி. "என் கைக்குமெய்தான்" என்றதுக்குஅவதாரிகை-ஆனால் இத்யாதி. "கைக்கும்"

யன்று; என் கைக்கும் எட்டுகிறிலன். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; உருவெளிப்பாடன்றியிலே கண்ணாலேகண்டநுபவிக்கலாந் தேசத்திலே போகப்பார்த்தேன். [ஞாலத்தவன் வந்துவீற்றிருந்த]-தூரப்போய்க்காணவேண்டாதபடிபரமபதத்தில்ஐஶ்வர்யமெல்லாம்இங்கே தோற்றும்படியிருந்த. [நான்மறையாளரும்வேள்வியோவா]-வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாராதநத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள். என்னோடு ஸஜாதீயரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தியாநிற்பர்கள். [கோலச்செந்நெல்இத்யாதி]-வ்ருஷ்ட்யந்நாதி விஷயமாக அங்குள்ளார்க்கு யத்நிக்கவேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆநுஷங்கிகபலமாய்வருமத்தனை; "நீள்செல்வம் வேண்டாதான்தன்னையேதான் வேண்டும்" என்றும், "அங்கங்கேயவைபோதரும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஶ்லாக்யமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசினாற்போலே அசையாநிற்கும். [கூடுபுனல் திருப்பேரெயிற்கே] - ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவைமூன்றும் கூடியிருக்கையாலே ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாயிருக்கை. [திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] - என் விடாய்தீர ஶ்ரமஹரமான தேஶத்திலே கொடுபோய்ப் போகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் தாரகமா யிருக்குமாபோலே, இவளுக்கும் அவ்வூரில் காட்சியே தாரகமாயிருக்கிறபடி. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

பேரெயில்சூழ்கடல்தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்வந்துவீற்றிருந்த
பேரெயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சம்நாடிப்பேர்த்துவரஎங்குங்காணமாட்டேன்
ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ! என்னெஞ்சங்கூவவல்லாருமில்லை
ஆரையினிக்கொண்டென்சாதிக்கின்றதென்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே.

ஆ.—(பேரெயில்சூழ்.) - உனக்குஅவன்பக்கலுள்ள அபிநிவேஶம் நிரவதிகமாயிருந்ததாகிலும் அவனை எழுந்தருளுமளவும் இங்கேயிருக்குமத்தனை; அங்

என்ற சப்தார்த்தம் - வார்த்தை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குஅவதாரிகை - உருவெளி இத்யாதி. உருவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஸ்வாநுபவம். "ஞாலத்து வீற்றிருந்த" என்றதுக்கு பாவம் - தூரப்போய் இத்யாதி. "அவன் - ஞாலத்து - வந்து வீற்றிருந்த" என்று அந்வயம். "வேள்வியோவா" என்றதுக்குபாவம் - என்னோடு இத்யாதி. ஸஜாதீயரென்றது - அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே. "ஓவா"என்ற வர்த்தமாநத்துக்கு பாவம் - வ்ருஷ்ட்யந்நாதி இத்யாதி. பலார்த்தமாகவன்றிக்கே கைங்கர்யதயா அநுஷ்டித்தார்களாகில் பலமுண்டாகிறபடியென்? என்ன - அவை இத்யாதி. ஆநுஷங்கிகமாக வருமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - நீள்செல்வம் இத்யாதி. உன்னையே அபேக்ஷித்து நிரவதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன்தன்னையே யபேக்ஷித்திருக்கும் ஐஶ்வர்யம்போலே என்றபடி. பெருமாள்திருமொழி அஞ்சாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, "நின்னையேதான்" இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, "நெடுமையாலுலகேழுமளந்தாய்" இத்யாதி. 'அங்கங்கேயவைபோதரும்': அவை - கூறைசோறுமுதலானவை தன்னடையேவரும் என்னுதல்: அவையடிமைபுகுரும் என்னுதல். அங்கங்கே - தேவமநுஷ்யாதி ஜந்மந்தோறும். "கூடுபுனல்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஆற்றுநீர் இத்யாதி. "கூடுபுனல்" இத்யாதிக்கு பாவத்வயம் - என்விடாய் இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும் முன்னேவந்து, என் கைக்குமெய்தான்: அவன் - ஞாலத்து' என்றுதொடங்கி, 'திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெற வென்னைக்காட்டுமின்கள்: காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்' இத்யந்வயம். (௭)

குப்போகை யுக்தமன்று என்றுதோழிசொல்ல, அத்யுச்ச்ரித ப்ராகார ஜலதிபரிகா பரிவ்ருதமான லங்கையிலே ராவணனை, ஸபுத்ரஜநபாந்தவமாகக் கொன்றருளி விஜய லக்ஷ்மீபரிவ்ருதனாய்க்கொண்டு தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் கண்ட நெஞ்சு இன்னம் மீண்டுவாராது; எனக்குஇங்கொரு துணையுமில்லை; துணையான என்நெஞ்சையழைக்க வல்லாருமில்லை. இங்கு ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? இனி, என்னெஞ்சுபுக்க தேசத்திலேபோய்ப் புகுமித்தனை என்று தன் தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பெருமாள் இளையபெருமாளுக்கு விடைகொடுத்தருளினபின்பு, "லக்ஷ்மணோ மமகாம்மதி" என்னும்படியாலே அவன் போனவிடத்தில் போவேன் என்று துணிந்தாற்போலே, இப்பிராட்டியும் என் நெஞ்சுப்ரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் தென்திருப்பேரையிலே புக்காற்போலே நானும் அங்கேபோய்ப் புகுமத்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[பேரையிலே என்று தொடங்கி] - பெரிய மதிளையும் அதுக்கு அகழாய்ச் சூழ்ந்திருக்கிற கடலையுமுடைத்தான லங்கையை அழிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின ஶ்ரீதசரதாத்மஜன்வந்து தன்னுடைய ஐஶ்வர்யந்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பேரையிலேசென்று புக்கு என்னெஞ்சம் தேடி மீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். [ஆரை யினிஎன்று மேலுக்கு] - நெஞ்சுபோனபின்பு இனி இவ்விடத்தில் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை; இனி ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது?

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்திக்கு ப்ரபலப்ரதிபந்தகமான லங்காநிரஸநத்தைப் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே சென்று புக்க நெஞ்சு மீளவரக்காண்கிறிலேன்; நானும் இனி அங்கேபோமித்தனை என்கிறாள்.

பேர் - பெரிய, எயில் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, கடல் - (அதுக்கு அகழான) கடலையுடைத்தாய், தென் - கட்டளைப்பட்ட, இலங்கை - இலங்கையை, செற்ற - செறுத்தழியச்செய்த, பிரான் - உபகாரகனானவன், வந்து - (ஸ்ராமத்ருவைக்கா)வந்து, வீற்றிருந்த - அந்தவீரஸ்ரீ தோன்றும்படி எழுந்தருளியிருக்கிற, பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, புக்கு - சென்றுபுக்கு, என் -, நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, நாடி - அவனைத்தேடி, பேர்த்து - மீண்டு, எங்கும் - ஓரிடத்திலும், வரா -, காணமாட்டேன் - காண்கிறிலேன்; இனி - ஆனபின்பு, தோழீ - (என்னோடு ஸமதுக்கையாயிருக்கிற) தோழி! இங்கு - இவ்வவஸ்தையில், (நியமிக்கிற தாய்மாரையும் பழிசொல்லுமூராரையுமொழிய துணையாக), ஆரை -, உடையம் - உடையோம்? (போன), என் -, நெஞ்சம் - நெஞ்சை, கூவ - அழைத்துத்தர, வல்லாரும் - வல்லாரும், இல்லை -; இனி - (நெஞ்சுடைவாதே நீயும்தளர்ந்த) பின்பு, ஆரை -, கொண்டு -, என் - என்ன ப்ரயோஜனத்தை, சாதிக்கின்றது - ஸாதிப்பது? (ஆகையாலே), என் -, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கண்டதுவே - கண்ட விஷயத்தையே, கண்டேன் - நானும்கண்டுவிட்டேன். நாடியென்று - நாட்டம்பெற்றென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "லக்ஷ்மணோ மமகாம்மதி" என்று இளையபெருமாள் போனவிடத்திலே நானும்போவேன் என்று பெருமாள் துணிந்தாற்போலே என்

நெஞ்சு தரிக்கைக்கு அங்கேபோய்ப்புக்கது; நானும் அவ்வூரிலேபோய்ப்புகுமித்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[பேரெயில் இத்யாதி] - பெரிய மதிளாலே சூழப்பட்டு, அதுக்கு அகழாகப் போரும்படி அத்தைச்சூழ்ந்த கடலையுடைத்தான லங்கையை அழியச்செய்த மஹோபகாரகன், அங்குத்தைஸ்ரமநீரவந்து தன்பூர்த்திதோற்ற விருக்கிற தேசம். அவ்வூரிலே என்நெஞ்சுபுக்குத் தேடிமீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். லங்கையிலே புக்காரும் மீண்டார்கள்; என்நெஞ்சு மீளக்காண்கிறிலேன். பிடித்தாரைக்கொண்டு வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணியிரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ] - நீ என்னுடைமையைக் கண்டு ஸபிலையாகாநின்றாய்; தாய்மார் ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கத் தேடாநின்றார்கள்; இனிப் பழிசொல்லுவாரைக்கொண்டு போதுபோக்குமித்தனையிறே போதுபோக்குகைக்கு என் நெஞ்சை அழைத்துத்தருவாருமில்லை. அத்தை அழைத்துத்தரும்போது நெஞ்சிலும் அண்ணியராக வேணுமிறே. இனி யாரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? நெஞ்சுமீளாதே வ்ருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் ஆளின்றிக்கே ஒழிந்ததாகில் நீசெய்யப்பார்க்கிறதென்? என்ன, [என்நெஞ்சம் கண்டதுவே கண்டேனே] - என்நெஞ்சு யாதோரிடத்தேபோய்த் தரித்தது, நானும் அங்கேபோய்ப்புகுமித்தனை. என்நெஞ்சு மீளாதபின்பு, எனக்கும் அதல்லது புகலுண்டோ? “அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந ஸதாம் கதிம்.”

எடு.—ஏழாம்பாட்டு: “அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந ஸதாம் கதிம்” (அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநஸதாம்கதிம்) என்ற பெருமாளைப்போலே இப்பிராட்டியும் ‘என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேரையிலே புக்காற்போலே நானும் அங்கேபுகுமத்தனை’ என்கிறாள். [பேரெயில்இத்யாதி] - கீழில் அளவுகள் குலைந்த பின்பு இனிநான் செய்யப்பார்த்ததிது என்கிறாள்.

பேரெயில்-பெரியமதிள். [சூழ்கடல்] - மதிளுக்கு அகழாம்படி அம்மதிளைச் சூழ்ந்த கடலையுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஊரை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணின உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] - அப்போது முகம்மாறவைத்த இழவுதீர அணைக்கலாம்படி கிட்டவந்திருக்கிற. “விமலசசாங்கநிபாநநா” (விமலஸஸாங்கநிபாநா) என்கிறபடியே - எப்போது பெருமாள் முகம்வைக்கவோண்ணுதபடி கோடியரா யிருந்தார், அவ்

ஏழாம்பாட்டு - பேரெயில்இத்யாதி. “என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேன்” என்றத்தைப் பற்ற ஸங்கதமாக அவதாரிகை - அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டோடேஸங்கதி - கீழ்லளவுகள்இத்யாதி: “இனி” என்றதுக்கு பாவமாதல். கீழிலளவுகள் குலைந்தபின்புஎன்றது - நிறந்தொடக்கமானவற்றையும் உசாத்துணையான நெஞ்சையும்இழந்து, தாய்மார் காட்டவொருப்படுகையன்றிக்கே நிஷேதிக்குமளவானபின்பு என்றபடி.

“தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்” என்றத்தையுங்கூட்டி “வந்துவீற்றிருந்த” என்றதுக்கு பாவம் - அப்போதுஇத்யாதி. அப்போது - ராவணவதாநந்தரம். முகம்மாறவைத்த - இவளுக்குஅஸந்முகராகாதிருந்தஎன்றபடி. அவர் முகம்மாறவைத்தபோது இவளிருந்த ப்ரகாரமேதென்ன; அதுக்கு ப்ரமாணம் - விமலஇத்யாதி. [illegible] விமலசசாங்கநிபாநநா” இதியுத்தகாண்டே ஸப்ததஸஸர்கமே (௬௪). “ததா-விமலசசாங்கநிபாநநா” என்றதுக்குப் பொருள்-எப்போதுஇத்யாதி. எப்போது - யாதொருபோதென்றபடி. முகத்தில்குளிர்த்திமாறுமைச்

வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்த்ரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்த்திமாறாதே யிருந் தாள். "[illegible]" (தீபோநேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸிமேத்ருடம்): இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - "நேத்ர தோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று" என்று. [செற்றபிரான் வந்து வீற்றிருந்த] - ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்துவந்திருக்கும்; "[illegible]" (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப்போக வேணும். [பேரெயிற்கே இத்யாதி] - அவனிருந்த திருப்பேரையிலேபுக்குத்தேடி என்னெஞ்சானதுஒரிடத்திலும் மீண்டேவரக்காண்கிறிலேன். மீளவோண்ணாத லங்கையிலே புக்க திருவடியும் மீண்டேவந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டேவரக் காண்கிறிலேன்! நெஞ்சுங்கூடவாராதபின்பு அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாவிறே. நெஞ்சின் வரவுபார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் நிற்கிறது. [மாட்டேன்] - கண்டு ஜீவியாதே நான் இங்ஙனே முடிந்து போமித்தனையாகாதே. அபிமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், [ஆரையினி யிங்குடையந் தோழீ] - நெஞ்சுமில்லாதவன்று இனியாருண்டு? [தோழீ] - "நெஞ்சிலண்ணியன்நானோ" என்றுயாகில், நீ நீயானுயே. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? [என்னெஞ்சங் கூவவல்லாருமில்லை] - நெஞ்சைமீட்கைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ, வேணுமே எனக்கு ஆக்கும்போதும்; உன்தூமையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது: அல்லாதார்க்கு "கூட்ட வேணும்" என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? [ஆரையினிக்கோண்டேன் சாதிக்கின்றது] - ஆரைக்கோண்டுதான் சாதிப்பது? இனி ஸாத்யந்தான் எது? நெஞ்சும் அவனும் வந்தால் இனி நான்தான் உண்டாகவேணுமே? இங்கு வெறுந்தரையாயிறே கிடக்கிறது.

கடி - சிரகாலம் பிரிந்து சேவிக்கப்பெற்றப்ரீதியும்; அங்யஸ்பர்ஶதோஷமில்லாமையும், "சேஷியின் விநியோகப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்?" என்கிற நினைவும்என்றபடி. "தூ" என்றதுக்குச்சேர, யது ஏனென்றத்யாஹார்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி - எப்போதுஎன்றது. அவர்முகம் மாறவைத்ததுக்குப்ரமாணம் - தீபஇத்யாதி. "[illegible] । [illegible]" இதிராவணவதாநந்தரே (யுத் - ககஅ - கஎ.) த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே-பிராட்டிக்கு நைர்த்தோஷ்யந்தோற்றுகிறதென்கைக்குபரமாசார்யஸம்வாதம். இதுக்கு இத்யாதி. "இலங்கைசெற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த திருப்பேரையிலேபோகவேணும்" என்கிறவளுடைய பாவம் - ப்ரதிகூலஇத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - அவனிருந்தஇத்யாதி. "பேரெயிற்கே" என்கிற அவதாரணத்துக்கர்த்தம் - மீளவோண்ணாதஇத்யாதி வாக்யத்வயம். தானானநெஞ்சு வாராமையாலே, அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாஎன்கிருள் - நெஞ்சங்கூடஇத்யாதி. "மாட்டேன்" என்றதுக்கு முந்தினபாவம் - நெஞ்சின்வரவுஇத்யாதி. கண்மறைந்து - கண்பூத்து. பாவார்த்தம் - கண்டுஜீவியாதேஇத்யாதி. "ஆரையினி" என்றதுக்குஅவதாரிகை - அபிமதன்இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கு பாவம் - நெஞ்சும்இத்யாதி. நீ நீயானுயேயென்றது - நீ தோழியாம்படியாயே யிருந்தாயென்றபடி. அதாவது - என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே தளர்ந்துகிடந்தாயென்றபடி. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? என்றது - தோழிவார்த்தை. 'நான்இங்கில்லையோ' என்றவநந்தரம், உன்னெஞ்சை யழைத்துக் கொள்ளுகிறதுக்கென்ன என்று கூட்டுவது. நெஞ்சைமீட்கைக்கு நான்வேணுமோ? என்ன - நெஞ்சை யவனுக்குஇத்யாதி. நான்மாட்டேனோ? என்ன - உன்தூமைஇத்யாதி. வேறே சிலரையிட்டழைத்துக்கொண்டாலோ? என்ன - அல்லாதார்க்குஇத்யாதி. 'உன்தூமை' இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - "கூவவல்லார்" என்ற பஹுவசநார்த்தம். ஶப்தார்த்தம் - ஆரைக்கோண்டுதான் இத்யாதி. "ஆரையினியிங்குடையம்" என்றதுக்கும் "ஆரையினிக்கொண்டு" என்றதுக்கும் வாசியே

ஆனல், செய்யப்பார்த்த தேன்? என்னில், [என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே]-மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். "அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்" (அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநகதாம்கதிம்) என்கிறபடியே நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்டதுவேகொண்டெல்லாருங்கூடிக்கார்க்கடல்வண்ணனோடு என் திறத்துக், கொண்டுஅலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டஎன்காதலுரைக்கிற் றோழீ, மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலும்நீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால், தெண்திரை சூழ்ந்துஅவன்வீற்றிருந்ததென்றிருப்பேரெயில்சேர்வன்சென்றே.

ஆ.—(கண்டதுவேகொண்டு.) - ஆந்தரமான அபிநிவேஶம் ஸமக்ரமாயிருக்கச்செய்தே புறம்புதோற்றுகிற மாத்ரத்தையேகொண்டு, தத்ஸௌந்தர்ய குணஜநிதமான என் அபிநிவேஶத்தைக் குற்றமாகவுங்கொண்டு லோகமெல்லாங்கூடி "ஒருத்திக்குளம் பெருமான்பக்கலுள்ள அபிநிவேஶமே! இப்படி அபிநிவேஶிக்கை குடிப்பழியன்றோ?" என்று என்னையலர்தூற்ற, அது அடியாகக்கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த என் அபிநிவேஶத்தின் பெருமை சொல்லநிலமன்று. சொல்லில், தோழீ! இவ்வஸங்க்யேயமான அண்டங்களும் அளவிறந்ததிருநாடும் நிறையப்பெருகி, அதுவும் இடம்போராமல் பொங்கிப் பெருகாநின்றது. ஆதலால், அவன்எழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே நானேயாகிலும்சென்று ஸம்ஶ்லேஷிக்கைதவிரேனென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேஶம் "கடலில் - பெரிது" என்னுமளவன்றிக்கே அறமிக்கது; ஆனபின்பு, நீங்களாக இசையீர்களாகில், ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப்புகுவேன் என்கிறாள். [கண்டதுவே என்று தொடங்கி] - தோழீ! நான் அவன்குணகீர்த்தநாதிகளைப் பண்ணக்கண்டதே பற்றாசாகக்கொண்டு, 'அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள்' என்று எல்லாரும் பழிதூற்றினஅத்தை முதலாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்தின்படி சொல்லப்புகில்.

ப்ர.—[என்னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே] - உத்தரஶ்ரீராமாயணே, "விஸ்ருஜ்ய லக்ஷ்மணம் ராமோ து:கஶோகஸமந்வித: । புரோதஸம் மந்த்ரிணஶ்ச நைகமாம்ஶ்சேதமப்ரவீத் ॥ அத்ய ராஜ்யேऽபிஷேக்ஷ்யாமி பரதம் தர்மவத்ஸலம் । அயோத்யாயா: பதிம் வீரம் ததோ யாஸ்யாம்யஹம் வநம் ॥ ப்ரவேஶயத ஸம்பாராந் மா பூத் காலாத்யயோ யதா । அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம் ॥."

தென்ன - நெஞ்சும்அவனும்இத்யாதி. அதாவது கீழே, தோழியுமில்லைஎன்றது, இங்கே தானுமில்லை என்கிறாள் என்றபடி. க்ரமேணாந்வய: "ப்ரவேஶயத ஸம்பாராந் மா பூத் காலாத்யயோ யதா । அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்" இதி உத்தர ஶ்ரீராமாயணே ஸப்தஶததமே. (எ)

ப.—அநந்தரம், அவனோட்டை ஸம்பந்தமடியாக ஊர்ப்பழிவிளையும்படி வந்த காதலானது ஸர்வலோகத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு போகாநின்றது; ஆன பின்பு, அவனிருக்கிற திருப்பேரையிலே சென்று புகுவேனென்கிறாள்.

கண்டதுவே - புறவாயில் கண்ட வைவர்ண்யாதிகளையே, கொண்டு-, எல்லாரும் - (தாய்மாரோடு ஊராரோடு வாசியற) எல்லாரும், கூடி - (ஒருமிடறாய்க்) கூடி, கார் - கறுத்த, கடல் - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான, வண்ணனோடு - வடிவையுடையவனோடே கூடி, என திறத்து - என்னிடையாட்டமான வைவர்ண்யத்தை, கொண்டு - அவலம்பித்துக்கொண்டு, அலர் - பழியை, தூற்றிற்றது - தூற்றினவதுவே, முதலா-ஹேதுவாக, கொண்ட - இடங்கொண்ட, என்-, காதல்-, தோழீ - (அடியிலே இதுக்கு ப்ரவர்த்தகையான) தோழீ! உரைக்கில் - (பாசுரமிட்டு உரைக்கப்) பார்க்கில், ("கடலின்மிகப் பெரிது" என்றவளேயல்ல), மண்-, திணி - செறிந்த, ஞாலமும் - பூமியும், (அத்தைச் சூழ்ந்த), கடல் ஏழும்-, நீள் -(இதெல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கும்) மஹாவகாசமான, விசும்பும் - ஆகாசமும், கழிய - தனக்குள்ளேயாம்படி அவ்வருகே, பெரிது - பெருத்திரா நின்றது; (ஆனபின்பு), தெள் - தெளிந்த, திரை - நீர்த்திரையையுடைத்தாகையாலே ஸ்ரமஹரமாய், சூழ்ந்தவன் - காதலைப்பெருக்க வளைத்தவன், வீற்றிருந்த - இருக்கிற, தென்திருப்பேரெயில் - தென்திருப்பேரெயிலை, சென்று - (என் தாபம் ஆறும்படி) சென்று, சேர்வன் - சேரக்கடவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேசம "கடலினும் பெரிது" என்னுமளவன்றிக்கே இருக்கையாலும் நான் தென்திருப்பேரெயிலைப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[கண்டதுவேகொண்டு] - "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ" என்று அவன குணங்களைச் சொல்லியும் புறம்புகண்டமாத்ரம கொண்டிறே பழிசொல்லஇழிந்தது. என் அகவாயிருந்தபடி கண்டார்களாகில் என்படக்கடவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] - அநபேக்ஷம் விரோயித்துவர்த்திக்குமவர்களும், பழிசொலலுமதிலே வந்தவாறே ஏககண்டரானார்கள். [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கொண்டு] - என்னைவைவர்ண்யத்தைக் கண்டு "இவள் நிறத்தை இழக்கும்போது அந்நிறத்தையுடையவனுக்கு ஆகவேணும்" என்று கொண்டார்கள்: அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள் என்கை. [அலர் தூற்றிற்று] - பழிதூற்றினார்கள். [அதுமுதலாக்கொண்ட என்காதல்] - அது அடியாக - அதுவேஎருவாக, இடங்கொண்ட; "ஊரவர்கவ்வைஎருவிட்டு" என்னக்கடவதிறே. [என்காதலுரைக்கில்] - "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற ஆனந்தத்துக்கு அவதியுண்டாகிலும் இக்காதலுக்குப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போகாது. [தோழீ] - அவன் காதலின் பெருமை சொல்லி அதடியாக என்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, படும்பாடு அறிவுதியே. [மண்திணி இத்யாதி] - "உரைக்கில்" என்கிறதென்? "காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்" என்று இலையோ? என்ன, அது முகப்பில் வார்த்தை; பெரியதில் எல்லாவற்றிலும் பெரியது என்னுமித்தனை. மண்ணாலே நெருங்கின ஸ்தலம், கடினமான ஸ்தலம் என்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை இத்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டதாகில் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தெண்திரைஇத்யாதி] - இக்காதலுக்கு விஷயம் ஸந்நிஹிதமல்லாமையாலேவந்த வெக்காயந்தீர, ஸ்ரமஹரமாய் அவன் குறைவற்றிருக்கிற

தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவேன். [சென்றே - சேர்வன்] - இனி, எதிரே அவன் வரி னும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன்றுஉத்தேஶ்யம், அங்கேசென்றுகிட்டுகை.

அ௫.—எட்டாம்பாட்டு எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபி நிவேஶம் "கடலில் மிகப்பெரிது" என்னு மளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்க ளாக இசையிகோளாகில், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப் பேரெயிலே நான்போய்ப் புகுவேனென்கிறாள்.

[கண்டதுவேகோண்டு] - அவன்பேர் சொல்லுதல், "தலையில்வணங்கவுமாங் கோலோ?" என்று ஒருப்ரணாமஞ்செய்தல் செய்யுமிறே: அம்மாத்ரத்தையேகோண்டு; புற விதழ்கண்டு படுகிறபடி இதுவானால், அகவாயிலோடுகிறது அறியில் என்படுவார்கள்? [எல்லா ருங்கூடி] - பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, "இவையிரண்டுந்தான்என்?" என்று இருப்பாரோடு வாசியறக்கூடி. பிறரைப்பழிசோல்லவேன்னில், தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்க ளிறே. [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கோண்டு] - இவளநிறம் விவர்ணமாம் போது, அவன்திறத்தே இழந்ததாகவேண்டாவோ? கடல்ஏறிவடிந்தவிடமேன்று தோற்றுகிற தில்லையோ? என்னிடையாட்டத்தை ஶ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனோடே கூட்டி. [அலர்தூற்றிற்றது முதலாக்கோண்ட என்காதலுரைக்கில்] - இவர்கள் பேசாதேயிருந்தார்க ளாகில் நானும் ஸஹகமேயிரேே? ஞநான்பழிக்குஅஞ்சி மீளுவேனென்று காணும்இவர்கள் பழிசோல்லப்புக்கது. [அலர்தூற்றிற்று]-அலர்தூற்றினார்கள். [அதுமுதலித்யாதி]-அதுதானே யடியாகக்கோண்ட என் காதலானது ஸதசாகமாகப்பணைக்கப்புக்கது. [காதலுரைக்கில்] - தன் காதல் தன்னாலும் சோல்லிமுடியவோண்ணாது காணும், "யதோவாசோநி வர்த்தந்தே"(யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிற †விஷயத்தைச்சோல்லிலும்இவள்காதல் பேச்சுக்கு நிலமன்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனானவனையும் விளாக்குலைகோள்ளவற் றான காதலிறே. "சுடர்ஞான வின்பம்" என்று - ஸகவதானந்தத்தைச்சோல்லிவைத்து, "அதனிற்பெரியவென்னவா" என்றதிறே. [தோழீ] - இக்காதலைவிளைக்கைக்கு நீ பண்

எட்டாம்பாட்டு - கண்டதுவேஇத்யாதி. "மண்திணிஞாலமும்" என்றுதொடங்கி "சேர் வன்சென்றே" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்குஅவனைஇத்யாதி. வேண்டற்பாடு - பெருமையும், வைலக்ஷண்யமும்.

கண்டதாகிறதேதென்ன - அவன்பேர்சோல்லுதல்இத்யாதி ஸவிதமாதல், அவயார் ஞர்த்தமாதல் - புறவிதழ்இத்யாதி. புறவிதழ் - பாஹ்யவ்யாபாரம். அகவாயில் - நெஞ்சில. "எல் லாரும்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - பரிவரோடுஇத்யாதி. தாய்மார் தோழிமாரொழிய, அயற்சேரியார் கூடு வர்களோ? என்ன - பிறரைஇத்யாதி. கார்க்கடல்வண்ணனிடத்தில் இவள் ப்ரவணையானாளென்கிறது அறிந்தபடி என்? என்ன - இவள்நிறம்இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - கடல்ஏறிஇத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - என்னிடையாட்டத்தைஇத்யாதி. இடையாட்டம - பாரிப்பு: வ்யாபாரமாதல். "அலர் தூற்றிற்றதுமுதலா" இத்யாதியில் வ்யதிரேகஸித்தார்த்தம - இவர்கள்பேசாதே இத்யாதி. அவர்கள் பழிசோல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன- நான்பழிக்குஅஞ்சிஇத்யாதி. அவர்கள்சொன்னது விபரீத மாகவே ஸவித்ததென்கிறாள் - அதுதானேஇத்யாதி. யதிஸப்தார்த்தம்-தன்காதல்இத்யாதி. சொல்லி முடிக்கவொண்ணாமையின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறா - யதோவாசஇத்யாதி. பேச்சுக்கு நிலமல் லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இக்காதலுக்குஇத்யாதி. விளாக்குலைகொள்ளுகை - கபளீகரிக்கை. அவனையும் விளாக்குலைகொள்ளவற்றோ? என்ன - சுடர்ஞானம்இத்யாதி. "தோழீ" என்று ஸம்

† 'விஷயத்தைச்சொல்லிலும்' என்றஇடத்து 'ஸமவஷாநந்தத்துக்கு எல்லையுண்டாகிலும்' என்றுபாடாந்தரம்.

ணும் க்ருஷியறிதியிறே: இதுஇருந்தபடி பாராய். [மண்திணிஞாலமித்யாதி] - "காதல்கடலிலு மிகப்பெரிதால்" என்றவிடம் - ஓராதே சொன்னோம்; ஆனால் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில்? பெரியவற்றில் பெரியதென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவ தில்லை. மண்ணாலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற் றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தெண்திரை இத்யாதி] - இக்காதல் மறுநனையும்படியான விஷயம்இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தெளிந்த திரைகளாலே சூழப்பட்டு அவன் வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரையிலே போய்ப்புகுமத்தனை. "தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு | விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிஶம்" (தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு | விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நா தவாங்கேஸமுபாவிஶம்) என்கிறபடியே அநுபவயோக்யமான தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடவோம். [சேர்வன்சென்றே] - இனிப் பகட்டால் தீராது, புக் கல்லது விடேன். ஆள் விடுதல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். [சென்றே-சேர் வன்] - இனி எதிரே அவன்வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகை யன்று உத்தேஶ்யம், அங்கே சென்று கிட்டுகை. (அ)

ப்ர.—எட்டாம்பாட்டு. [கண்டதுவேகொண்டுஇத்யாதி] - [தெண்திரை சூழ்ந்தவன்வீற்றிருந்ததென்திருப்பேரெயில்] ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶஸர்கஸ்தாநகஸ்யாரம்பே "ஶைலஸ்ய சித்ரகூடஸ்ய பாதே பூர்வோத்தரே புரா ॥௧௨॥ தாபஸாஶ்ரமவாஸிந்யா: ப்ராஜ்யமூலபலோதகே । தஸ்மிந் ஸித்தாஶ்ரமே தேஶே மந்தாகிந்யா ஹ்யதூரத: ॥ ௧௩ ॥ தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு । விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிஶம் ॥௧௪.

யோதிக்கிறவனுடைய ஹாரதஸாவம - இக்காதலைஇதயாதி. "மண்திணி" என்றதுக்கவதாரிகை- இதிருந்தபடிபாராய் என்று இப்போதிப்படி சொல்லுகிற நீ "காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்" என்று முன்பு சொல்லுவானேன்? என்ன- காதல்கடலில்இத்யாதி "அவன்வீற்றிருந்ததென்திருப்பேரெயில்" என்றதுககுபாவம் - இக்காதல்மறுஇத்யாதி. "தெண்டிரைசூழ்ந்தவன்" என்றதுக்குபாவம் - தஸ் யோபவநஇத்யாதி. "தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு । விஹ்ருத்யஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிஶம்" *இதி ஸுந்தரகாண்டேஸீதா. "சென்றே" என்கிற ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - இனிப்பகட்டால்இதயாதி. பகட்டுகை- "போவேன" என்று அச்சமுறுத்துகை. "சென்று - சேர்வன்" என்றதுக்குபாவம் - ஆள்விடுதல்இத்யாதி. 'தோழீ! கண்டதுவே கொண்டு' என்றுதொடங்கி, 'சென்றே . சேர்வன' இத்யந்வய:. மண்திணிஞாலம - மண்செறிந்தபூமி. நீள் விசும்பு - மஹாவகாசமான ஆகாசம். கழியப்பெரிது - இவைதனககுள்ளே அடங்கும்படி அவ்வருகே பெருத்திருந்தது.*

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்என்னைத்தேற்றவேண்டா, நீர்களுரைக்கின்றதுஎன் இதற்கு? நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்குஇங்கில்லை, கார்வண்ணன்கார்க்கடல்ஞாலமுண்டகண்ணபிரான் வந்துவீற்றிருந்த, ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரெயின் மாநகரே.

ஆ.—(சேர்வன்சென்று,) - "இப்போதே தானே எழுந்தருளுகிறானிறே! இப்படிபதறவேணுமோ?" என்றும், "போகைதானும்கூடல்ல" என்றும் தோழிமாரும் அன்னையருஞ்சொல்ல, 'நீங்கள் என்னையொன்றும் தேற்றவேண்டா; போகைக்குநீங்கள் சொல்லுகிற விரோதமென்? போனால் வரக்கடவ விரோதமுண்டோ?" என்று இவள் சொல்ல, "உன்னுடைய தைர்யசாதுர்யாதிகளுக்குப்போராது" என்று அவர்கள் சொல்ல,' அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸௌசீல்யகாருண்யாதி குணங்களாலே என்னுடைய தைர்யசாதுர்யாதிகள்அபஹ்ருதங்களாயற்றின; ஆதலால்,அதிஸம்ருத்தமாய் அதிரமணீயமாய் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக அவன் வந்தெழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரெயிலைச் சேர்வன் சென்று' என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நீங்கள் என்னைத் தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை; தென் திருப்பேரெயிலைப்போய்ப் புகக்கடவேன்' என்கிறாள்.

[நீர்களுரைக்கின்றதென்இதற்கு] - எனக்கு ஓடுகிற தஶைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையோடு என்னஸங்கதி உண்டு? [நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] — நிறைவுடையார் இங்ஙன்படக்கடவதோ, நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அவையும் எனக்கிங்கில்லை. அவன் பக்கலின. [கார்வண்ணனென்று மேலுக்கு] - பரமோதாரனாய் ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணன்வந்து இருந்தருளின ஏரின் மிகுதியையுடைய அழகிய கழனிகளோடுகூடினபழனங்களையுடைய தென்திருப்பேரெயிலாகிற மஹாநகரம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலேசென்று புகத்தவிரேன். நீங்களென்னைத் தேற்றி யுரைக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையென்று தோழிமாரையும் தாய்மாரையும்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

என்னுடை - எனக்கு ஸமாநதுக்கைகளாயிருக்கச்செய்தே ஹிதஞ்சொல்லவொருப்பட்ட, தோழிமீர்காள்-! அன்னையர்காள்-(ஹிதபரைகளாயேபோரும்) அன்னைமீர்காள்! என்னை-, தேற்றவேண்டா - தேற்றவேண்டுவதில்லை; இதற்கு - இந்த அவஸ்தைக்கு, (தேறுகைக்குறுப்பாக), நீர்கள்-, என்-என்னவார்த்தை, உரைக்கின்றது - சொல்லுவது? நெஞ்சும் - (தேறியிருக்கைக்கு அடியான) நெஞ்சும், நிறைவும் - பூர்த்தியும், எனக்கு - எனக்குஉறுப்பாம்படி, இங்கு இல்லை -; (அவையங்கேயான பின்பு தேற்றமுமங்கேபோயிற்று; ஆதலால், நெஞ்சையும் நிறைவையும்அபஹரிக்கைக்கடியான), கார் - ஶ்யாமளமான, வண்ணம் - வடிவையும், கார்க்கடல் - ப்ரளயாபந்நமான, ஞாலம் - ஜகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்தவாபத்ஸகத்வத்தையும், பிரான் - ஆஶ்ரி

தோபகாரகமான ஹ்ருதயத்தையுமுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வந்து, வீற்றிருந்த - இருக்குமிடமாய், ஏர் - ஏரினுடைய, வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண் - ஸ்ரீமத்தான, கழனி - கழனியையும், பழனம் - நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான, தென்திருப்பேரெயில் - திருப்பேரெயிலாகிற, மாநகர் - மஹாநகரத்தை, சென்று சேர்வன் - சென்றுகிட்டிவிடக்கடவேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி அதிஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது; செய்து தலைக்கட்டவும் போகாது' என்ன, நீங்கள்தேற்றினால் ப்ரயோஜநமில்லை, அங்கேபோய்ப் புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[சேர்வன் இத்யாதி] - அங்கேபோய்ப் புகுகை தவிரேன். என்வழியே ஒழுகுவாரோடு, தந்தாம்வழியே என்னைப்போக்கத் தேடுவாரோடு வாசியற ஒருவரும் எனக்கு வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [என்னைத் தேற்றவேண்டா] - கலங்கினாரோ தெளிந்தார்க்கு உபதேசிப்பார்? அஜ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? விஷயாதீநமாய் வருகிறத்தை ஸாயநத்திலே செலவு எழுதுகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தை சொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து அவனையே பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்ற தென் இதற்கு] - எனக்கு ஓடுகிறதசைக்கு உங்கள் வார்த்தையோடு என்ன ஸங்கதியுண்டு? நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை எது, நான் நிற்கிறநிலை எது? 'நிறைவுடையார் இங்ஙன்படக்கடவரோ? நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன, [நெஞ்சும்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை] - மநஸ்ஸும் அடக்கமும் எனக்குஇங்கில்லை; அவன் பக்கலின; அங்கேபோய்ச் சொல்லப்பாருங்கோள். [கார்வண்ணன் இத்யாதி] - ஸ்த்ரீத்வத்தையும் மனஸ்ஸையும் அபஹரித்தபரிகரம் இருக்கிறபடி. ஒன்றை யாதாயாதபடி பண்ணிற்றும் ஸதீத்வத்தை அழித்ததும் வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று. வடிவழகு இல்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ஆபத்ஸகத்வம்.உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். [வந்துவீற்றிருந்த] - தன்ஐச்வர்யத்தோடே காணலாம்படி இருந்த. அவன் கிட்ட இருந்தால் எனக்குப் புகாதொழியப்போமோ? [ஏர்வளம் இத்யாதி] - ஏரினுடைய மிகுதியையுடைத்தாய் அழகிதான வயலையும் அத்தோடேசேர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய தென்திருப்பேரெயிலாகிற மஹாநகரத்திலே சென்று சேருகை தவிரேன்? என்னைத் தேற்றவேண்டா. வளம் என்று மிகுதிக்குப்பேர்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை : தென்திருப்பேரெயிலைப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[சேர்வன்சென்று] - உன்னுடைய ற்றாமையாலே சிலசொல்லுகிறாயாகில் இது கடைப்படவற்றோ? என்ன, 'அவஶ்யம்அங்கே புக்கல்லது விடேன்' என்கிறாள். [என்னுடைத்தோழி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சேர்வன் இத்யாதி "அன்னையர்கள், என்னைத்தேற்றவேண்டா, தென்திருப்பேரெயில் மாநகர் - சேர்வன் சென்று" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீங்கள் இனி இத்யாதி தேற்றுகையாவது - இப்படி ஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது, செய்து தலைக்கட்டவும்போகாது ஆகையால்இத்தை விடு என்கை.

மேலேயும் "சேர்வன் சென்று" என்றவைத்து, திரியவும் சொன்னதுக்குஆகாரம் - உன்னுடைமை இத்யாதி. கடைப்படவற்றோ-நிறைவேறவற்றோ. கடைப்படுகை - நிறைவேறுகை. தோழியீர்க

மீர்காளித்யாதி] - எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும் ஒன்றும் சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லை காணும் இவளைத் தேற்றப்போகாமைக்கு. அஜ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? விஷயாயீநமாக வருகிறத்தை ஸாயநத்திலே செலவெழுதுகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து, அவனையே பார்த்துப் பேசுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து, தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத் தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்றதென் இதற்கு] - கலங்கினாரோ தெளிந்தாரைத்தேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையேது? என் நிலையேது? போகையிலே துணிந்திருக்கிற என்னை, 'புறப்படுகைபழி'' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதேன்? [இதற்கு]-எனக்கோடுகிற தசைக்கு. ஆனாலும், நெஞ்சும்அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்தையோ? நாங்கள் சொன்னபடிசெய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, [நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - அதுவேணுமாகில் அங்கேபோய்ச் சொல்லுங்கோள். மநஸ்ஸும் அடக்கமும் அவன்பக்கலின. நிறைவாவது - அடக்கம். நெஞ்சாவது - அதையிட்டுவைக்கும் கலம். [கார்வண்ணனித்யாதி] - நெஞ்சும் நிறைவும் எனக்காம்படியாயோ அவன்படி இருக்கிறது? [கார்வண்ணன்] - தாய்மார் தோழிமாரானவர்கள் வார்த்தைகேளாதபடியாக வடிவுபடைத்தவன். வெறும்வடிவழகேயோ உள்ளது? என்னில், [கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட] - தளர்ந்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரக்ஷித்துவிடுமத்தனையோ? என்னில்: [கண்ணபிரான்]-தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். [வந்து வீற்றிருந்த] - தன்ஐஸ்வர்யமெல்லாந் தோற்றும்படியிருந்த. [ஏரிஇத்யாதி] - ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அழகிதான கழனியையும் நீர் நிலங்களையுமுடைய திருப்பேரெயிலாகிற மாநகரிலே சென்று சேர்வன். உங்கள் தடைக்குமீளுதல், அவ்வழியில் நிற்றல் செய்யேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா. வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

நகரமும்நாடும்பிறவும்தேர்வேன்நாண்எனக்கில்லையென்தோழிமீர்காள்!
சிகரமணிநெடுமாடநீடுதென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த
மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன்நூற்றுவரையன்றுமங்கநூற்ற
நிகரில்முகில்வண்ணன்நேமியான்என்நெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே.

ன்னுதே, "என்னுடைத்தோழிமீர்காள்" என்று விசேஷிக்கையைப்பற்ற - எனக்காயிருப்பாரும் என்கிறது. "அன்னையர்காள்" என்று கௌரவிக்கையாலே - என்னைத்தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும்என்றது. தாய்மாராகவொழியத் தோழிமார்க்கும்தேற்றப்போகாதோவென்ன-தோழிமாரோடு இத்யாதி. "நீர்கள்" என்றதுக்குபாவம் - கலங்கினாரோ இத்யாதி. விவரணம் - நீங்கள் இத்யாதிவாக்யத்வயமும் "இங்கில்லை" என்றதுக்குபாவம்-அதுவேணுமாகில் இத்யாதி. "கார்வண்ணன்" என்றதை "நெஞ்சும்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை" என்றத்தோடே கூட்டிபாவம் - நெஞ்சும் நிறைவும் இத்யாதி. 'தோழிமீர்காள் அன்னையர்காள்'' இத்யாதியோடேகூட்டி பாவாந்தரம் - தாய்மார் தோழிமாரான இத்யாதி. தளர்ந்தார்தாவளம் - தளர்ந்தார்க்கு ஆதாரம். "சென்று - சேர்வன்' என்றதுக்குபாவம் - உங்கள்தடைக்கு இத்யாதி 'என்னுடைத்தோழிமீர்காள்' இத்யாரப்ய, 'மாநகரே - சென்று - சேர்வன்' இத்யந்தமயம். இதற்கு - இந்தவவஸ்தைக்கு. நீர்களுரைக்கின்றதென் - தேறுகைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையெது? (௯)

ஆ.—(நகரமும்.) - அவன் எழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே நீயே போகில் ஊரும் நாடும் மற்றும் எல்லாரும் உன்னைப் பழிசொல்லாரோவென்று தோழிமார் சொல்ல, 'அவர்களையிறே நான் தேடுகிறது' என்றுஇவள் சொல்ல, "பழி சொன்னால் உனக்கு லஜ்ஜையாகாதோ?" என்றுபின்னையும் தோழிமார்சொல்ல, அவனுடைய நிரதிசயாச்சர்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களாலும், அவனுடைய ஆச்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சும் லஜ்ஜையும் அபஹ்ருதமாய் எத்தனைகாலமுண்டு? ஆதலால் இனித் தென்திருப்பேரையிலே நானேயாகிலும் போகத்தனை என்றுஅத்யவஸிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருந்ததேகுடியாக உன்னைப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது? என்கிறாள்.

[பிறவும்] - மற்றுமுள்ளனவும். [நாண் எனக்கில்லை யென்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் "ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லஜ்ஜாதிகளுக்குப்போருமோ" என்று சொல்ல 'எனக்கு லஜ்ஜாநுதவம்பண்டே அறப்போயிற்றுக் காணுங்கோள்!' என்கிறாள். [சிகரமென்று மேலுக்கு] - பர்வதசிகரம்போலே நெடிதாய் மணிமாடங்களையுடைத்தாய்ப் பெரிதான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருப்பதுஞ்செய்து ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடையவனுமாய், துர்யோதநாதிகளை நிச்சேஷமாகமங்கும்படி மந்த்ரித்த ஒப்பில்லாத மேவம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் திருவாழியையுமுடையனை மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்நெஞ்சம்கவர்ந்து எத்தனைகாலத்தான்?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலனாய்த் திருப்பேரையிலேயிருந்த மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்னெஞ்சை யபஹரித்து அநேககாலமுண்டு: அவனிருந்த நகரத்தோடுநாட்டோடு மற்றுமுள்ள தேசங்களோடு வாசியற நானே புறப்பட்டு ஆராயக்கடவேன்; எனக்கு லஜ்ஜையில்லை என்கிறாள்.

என் — எனக்கு, தோழிமீர்காள் - தோழிமாரென்று பெயராய் ஹிதஞ்சொல்லி நியமிக்கத்தேடுகிறவர்களே, சிகரம் - சிகரங்களையுடைத்தாய், மணி - மணிமயமாய், நெடு - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாய், நீடு - சிரகாலஸ்த்தாயியான, தென் திருப்பேரெயில் - தென்திருப்பேரையில், வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, மகரம் - மகராகாரமான, நெடு - பெரிய, குழை - ஆபரணத்தையுடைய, காதன் - கர்ணபாசங்களையுடையனாய், மாயன்- அவ்வாபரணசோபையோபாதி ஆச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், நூற்றுவரை - ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான துர்யோதநாதிகளை, அன்று-(பாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமான)அன்று, மங்க - நசிக்கும்படி, நூற்ற - மந்த்ரித்து, (அத்தாலே), நிகர்இல் - ஒப்பு இல்லாத, முகில் - காளமேகநிபமான, வண்ணன் - வடிவிற்புகரையுடையனாய், நேமியான் - (ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான) திருவாழியையுடையனவன், (இவ்வபதாநதைக்காட்டி), என்நெஞ்சம் - என்நெஞ்சை, கவர்ந்து - அபஹரித்துக்கொண்டு, எனையூழியான் - எத்தனைகாலத்தான்; (ஆனபின்பு),நகரமும் - (அவனிருநத) நகரமும், நாடும் - (அத்தோடு சேர்ந்த) நாடும், பிறவும் - மற்றுமுண்டான பத்தநாதிகளும், (நானே), தேர்வேன் - போய்ஆராயக்கடவேன்; நாண் - ("இவர்கள் பழிக்கும்படி யிவர்கள் ஸந்நிதியிலே போகும்படியென்?"என்கிற ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான) லஜ்ஜை, எனக்கு இல்லை—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருந்ததே குடியாகப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, அவர்களையன்றே நான் தேடித்திரிகிறது என்கிறாள்.

[நகரம் இத்யாதி] - படைவீட்டிலும் நாட்டிலும் பத்தநாதிகளிலும் பழி சொல்லுவாரைத் தேடுவேன். [பிறவும்] - மற்றுள்ளனவும். [தேர்வேன்] - நிரூபிப்பேன் என்கிறதைவிட்டு, தேடுவேன் என்கிறது. அவனே வாரானாகில், நீங்கள் போகவொட்டிகோளாகில், அவனையும் என்னையும்சேர்த்துப் பழிசொல்லுவார் தேட்டம் என்கை. நகரங்களோடு நாடுகளோடு பத்தநங்களோடுவாசியறத் திரண்டார் திரண்ட விடமெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லுகை பணிபோரும்படி இருக்கிற இருப்பு உனக்குத் தேட்டமாகை ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜைக்குப் போருமோ? என்ன, [நாண் எனக்கில்லை] - லஜ்ஜை முதலிலேயில்லை. இங்கில்லை என்றதுவும் வார்த்தையன்று; அங்கும் இல்லை. [என்தோழிமீர்காள்] - ஸுவதுஃகங்கள் ஒக்கஅநுபவிக்க முறையாயிருக்க, லஜ்ஜைபோனமை என்வாயிலே கேட்கவிருப்பதே நீங்கள்! மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைப்பெற்றிருந்திகோளித்தனை. [சிகரம் இத்யாதி] - பர்வதசிகரம்போலேநெடிதாய் மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தாய்ப் பெரிதானதேசம். [மகரநெடுங்குழைக் காதன்] - தான் அகப்பட்ட துறை சொல்லுகிறாள். [மாயன்] - மற்றும் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல ஆஸ்சர்யமான ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகள். ஊர்யோபுநாதிகளை முதலறஅழியச்செய்தவன். சிலரையழிக்க நினைத்தால் முதலறஅழிக்குமவன். ஆயுதம் எடுக்கவொட்டோம் என்ன, மந்த்ரத்தாலே அழியச்செய்கை. [நிகரில்முகில்வண்ணன்] - என்னை அழிக்கைக்கு மந்த்ரமும் வேண்டிற்றில்லை, வடிவே அமைந்தது. [நேமியான்] - பகலைஇரவாக்கும் பரிகரமுடையவன். [என்நெஞ்சங்கவர்ந்து எனையூழியானே] - வடிவழகையும் ஆயுதசேர்த்தியையும்காட்டி என்நெஞ்சை அபஹரித்துப்போய் எத்தனை காலத்தான்? * மாசறுசோதி அக்காலமேபோயிற்றே! ஆனபின்பு, நாண் எனக்கில்லை; பழிசொல்லுவார் தேட்டம் எனக்கு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. "இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உன்னைப்பழி சொல்லார்களோ?" என்று தோழிமார்கள்சொல்ல, "அவர்களன்றே எனக்குத் தேட்டம்?" என்கிறாள்.

[நகரமும்நாடும்இத்யாதி]-உன் துணிவுதுணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுள்ளாரும் எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோதேட்டம்? நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியேயன்றே எனக்குத்தேட்டம்? [தேர்வேன்] - தேடுகிறேனேன்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாக வாரானாகில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களன்றே ஸத்தையைநோக்குகிறார்கள்; †"அலரேழவாருயிர்நிற்கும்" என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். [நாண்

பத்தாம்பாட்டு - நகரமும்இத்யாதி. "நகரமும்நாடும் பிறவும்தேர்வேன்" என்றதைககடாக்ஷித்தவதாரிகை - இருந்ததேஇத்யாதி. இருந்ததேகுடியாக - குடியிருக்கிறபேரெல்லாரு மென்றபடி. நகரமும்நாடும், பிறவும்-மற்றமுண்டான பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியைத் தேடுவேனென்று ஸப்தார்த்தம். தேருகை - தேடுகை. விவரணம் - நகரம்நாடுஇத்யாதி. தேட்டமாகைக்குஹேதுவேதென்ன - நீங்கள்இத்யாதி. சேரிகோளாகில் - சேரவிடாதவர்களாகில். "பழிஸத்தையைநோக்கும்" என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - அலர்இத்யாதி. அலரெழல் - பழிகிளம்பில். அலர் - பழி.

† குறள்-1141.

எனக்கில்லை! - லஜ்ஜை இங்கில்லாமையேயன்று; அங்குப்போனதுமில்லை. இவ்வ்யக்தி தன்னில் முதலிலே யில்லாமை. [என்தோழிமீர்காள்] - இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லி யறியவேண்டும்படியாவதே! [சிகரம் இத்யாதி] - பர்வதசிகரங்களைக் கொடுவந்து வைத் தாற்போலே ஓக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய பெரிதான தென்திருப் பேரையிலே வீற்றிருந்த. [மகரநெடுங்குழைக்காதன்]-மகராகாரமான பெரியவாபரணத்தை யுடைய கர்ணபாசங்களை யுடையவன். அவனுடைய ஓரோவவயவங்களிலே படிந்தாரை மீட்கலாயோவிருப்பது? [மாயன்] - சொல்லிச்சொல்லாத தேஹகாந்தியையும் ஆத்மகுணங் களையும் நினைக்கிறது. [மாயன்] - ஆஶ்ரித பக்ஷபாதம் - [நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற] - சிலரையழிக்கநினைத்தால் ஒன்றும்ஶேஷியாதபடி யழிக்குமவன். துர்யோதநாதிகளை ஹாரத ஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்கும்படி மந்த்ரித்த. [நிகரில்முகில்வண்ணன்] - ஒப்பில் லாத காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவழகு. இத்தால் - விரோதியைவளர்த்தாலும் விட வொண்ணாதவடிவழகு எனகை. [நேமியான்] - ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்குமபோது பகலை இரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவன். திருவாழியைக் கொண்டு பீஷ்மாதிகளையும் தொடராநிற்குமிறே. [நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான்]-துர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திதீர வர்ஷித்துநின்றபடி. அவன்உன்விரோதிகளைப்போக் கிக்கூட நினையாதபின்பு, அவன்தானேவந்து உன்காலிலே விழும்படி மந்த்ரித்தாலோ? என்ன, [என்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே] - அதுக்கீடான பரிகரமிழந்து நான்எத்தனை காலமுண்டு? வடிவழகையும் ஆயுதச்சோத்தியையுங்காட்டி என்நெஞ்சை யபஹரித் துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? [எனையூழியானே] - அநேககல்ப முண்டு. துர்யோதநாதி களைவெல்ல எண்ணினாற்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கைக்கு எத்தனைகாலமெண்ணி னானோ? (கஅ)

ஆருயிர்நிற்கும் - ப்ராணன் நிற்குமென்றபடி. இங்கில்லையெனறோ, "எனக்கில்லை" என்றதுக்கு ஹாவம - லஜ்ஜைஇத்யாதி. விவரணம - இவ்வ்யக்திஇத்யாதி "தோழிமீர்காள்" என்றதுக்குஹாவம்- இதுநான்இத்யாதி. "சிகரம் - நெடு - மணி - மாடநீடு" என்ற அந்வயித்தர்த்தம் - பர்வதஇத் யாதி. "மகரநெடுங்குழைக்காதன்" என்றத்தோடே "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என்று கூட்டிஹாவம் - அவனுடையஇத்யாதி மாயன் - ஆஶ்சர்யபூதன இத்யர்த்த:. இன்னத்தால் ஆஶ்சர்யபூதனென்று விசேஷியாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் - சொல்லிஇத்யாதி. "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடே கூட்டி "மாயன்" என்றதுக்குஅர்த்தாந்தரம் -ஆஶ்ரிதஇத்யாதி. "மங்க" என்றதுக்கு ஹாவம் - சிலரை இத்யாதி கீழிற்பதத்தைககடாக்ஷித்து ஹாவம் - இத்தால்விரோதியைஇத்யாதி. "நேமியான்" என் றத்தை "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடேகூட்டி ஹாவம் - ஆஶ்ரிவிரோதிகளைஇத்யாதி. அந்தரங்கராயி ருப்பாரும் ஆஶ்ரிதவிரோதிகளாகில் இத்தைக்கொண்டேஜயிப்பதென்கிறார் - திருவாழியைஇத்யாதி. "முகில்வண்ணன் நேமியான்" என்றத்தை - "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடேகூட்டி, விஜய விபாகத்திலே ஹாவாந்தரம் - துர்யோதநாதிகளுக்குஇத்யாதி. "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என்றதுக் கவதாரிகை - அவன்இத்யாதி. "நூற்றுவரை" இத்யாதியோடே "என்னெஞ்சங்கவர்ந்து" என் றத்தைக்கூட்டி ஹாவமாதல், விவரணமாதல் - துர்யோதநாதிகளைஇத்யாதி. 'என்தோழிமீர்காள், 'சிகரமணி' என்றுதொடங்கி, 'எனையூழியான்; எனக்கில்லை, நகரமும்நாடும்பிறவும் தேர்வேன்' இத் யந்வய:. அன்று - ஹாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமான அன்று. மங்க - நசிக்க. நூற்ற - மந்த்ரித்த, ஆலோசித்த. கவர்ந்து - அபஹரித்து. எனையூழியானே - எத்தனைகாலத்தான்? எத்தனைகாலத்தை யுடையனென்றபடி. (கO)

பதினோராம் பாட்டு.

ஊழிதோறூழியுருவும்பேருஞ்செய்கையும்வேறவன்வையங்காக்கும்
ஆழிநீர்வண்ணனையச்சுதனையணிகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
கேழிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயபத்தும்
ஆழியங்கையனையேத்தவல்லாரவரடிமைத்திறத்தாழியாரே.

ஆ.—(ஊழிதோறூழி) - ப்ரதியுகம் ஸ்வரூப நாமசேஷ்டிதங்களைக்கொண்டு ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபேணஅவதீர்ணனாய் ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த அச்சுதனை அணிகுருகூர்சடகோபன்சொன்ன, ஸகலகுணங்களாலும் நிருபமமாயிருந்த திருவாய்மொழியில் தென்திருப்பேரையைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு, அவனுடைய திருவாழியுங்கையுமாயிருக்குமழகை ஏத்தவல்லார், திருவாழியோடொக்க அடிமைசெய்யப் பெறுவாரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்பார் அடிமையிலே மிகவும் அவகாஹித்தார் என்கிறார்.

[ஊழிஎன்றுதொடங்கி] - யுகந்தோறும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூபநாமசேஷ்டைகளை வெவ்வேறுடையனாய்க்கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய்க் கடல்போலே ப்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் விடாத்தன்மையையுடைய எம்பெருமானை. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஸ்துதிக்கவல்லவர்கள் பகவத்கைங்கர்யத்தில் அவகாஹநத்தையுடையவராவரென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

ஊழிஊழிதோறு - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், பேரும்உருவும் செய்கையும் - நாமரூபவ்யாபாரங்களை, வேறவன் - வேறாகவுடையனாய்க்கொண்டு, வையம் - ஜகத்தை, காக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், ஆழிநீர் - ஸமுத்ரஜலம்போலே பசுத்த, வண்ணனை - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தையுடையனாய், அச்சுதனை - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நழுவவிடாதவனானவனை, அணி - ஜகத்துக்கலங்காரமான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இல்லாத, ஓரந்தாதி ஆயிரத்துள் -, திருப்பேரெயில்-, மேய - சேர்ந்த, இவைபத்தும் - இப்பத்தை, கொண்டு, ஆழியங்கையனை - கையுந்திருவாழியுமானஸர்வேஸ்வரனை, ஏத்த - ஸ்துதிக்க, வல்லாரவர் - வல்லரானவர்கள், அடிமைத்திறத்து - சேஷவ்ருத்திவிஷயத்தில், ஆழியாரே - அவகாஹரே. இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலேமிகவும் அவகாஹராவர் என்கிறார்.

[ஊழிஇத்யாதி] - யுகந்தோறும் ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூபநாமசேஷ்டிதங்களை வெவ்வேறே உடையவனாய்க்கொண்டு ஜகத்தைரக்ஷிக்கும். "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை" என்கிறபடியேருச்யுறுகுணமானரூபநாமாதிகளையுடையனாயிற்றுஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுவது. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - நிலைநின்றவடிவு. கடல்போலே ப்ரமஹரமான வடிவு. "முழுதுமிலைநின்றபின்னை வண்ணம் கொண்டல்வண்ணம்" என்னக்கடவதிறே.

[அச்சுதனை] - ஸதைகரூபமான வடிவுஎன்னுதல். அவ்வடிவைப்பற்றினரை நழுவவிடாதவன் என்னுதல், எவ்வவஸ்தையிலும ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் நழுவவிடாதவன் என்னுதல. [அணிகுருகூர்]- ஆபரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாதவந்தாதி. [ஆழியங்கையனையேத்தவல்லார்] - கையும்திருவாழியுமான அழகை ஏத்தவல்லார். இவர்க்கு கையும் திருவாழியுமான அழகாயிற்று, எங்கும் அநுவர்த்தித்துப் போருவது. அடிமை இடையாட்டத்திலே அவகாஹித்துப்பெறுவர். "அதிப்ராவண்யமாகாது" என்றுமீட்கப் பார்க்கவொண்ணாதபடிப்ரவணராவர். [ஆழியாரே] - ஆழியின் தன்மையை உடையவராவர் என்றுமாம். "கைகழலாநேமியான" என்கிறபடியே பிரியாதே அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

ஈடு—. நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்கைங்கர்யத்திலே மிகவும் அவகாஹித்தாரென்கிறார்.

[ஊழியித்யாதி] - ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷ்டிதங்களும வேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்குப்ரயோஜநமேன்? என்னில், [வையங்காக்கும்] - ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக. [ஊழிதோறூழியித்யாதி] - அப்படியே ரக்ஷித்திலனாகில் இப்படி விஶ்வஸிப்பாரில்லையே, இவனை "ரக்ஷகன்" என்று. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - நோக்காதே படுகொலையடிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. வேறுபடாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அச்சுதனை] - அவ்வடிவுதனக்குஒருநாளும் அழிவில்லையென்னுதல்; பற்றினாரை ஒருநாளும்விடா னென்னுதல். [அணிகுருகூர்] - ஆபரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி. தம்மாலும் பிறராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச்சொன்ன ப்ரததாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாஆயிரத்துள் திருப்பேரையிலே சேர்ந்த இப்பத்தைக்கொண்டு. [ஆழியங்கையனையேத்தவல்லார்] - இதேல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று, கையுந்திருவாழியுமானவழகிலே இவர் அகப்பட்டபடி. அல்லாத அழகுகள் ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாயிருக்கை ; இது

நிகமம - ஊழிதோறு இத்யாதி "ஏத்தவல்லார் அவரடிமைதிறத்தாழியார்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்யாதி

பதார்த்தம - ஆஶ்ரித இத்யாதி. இதுக்கு -வேறுபடக்கொள்ளுகைக்கு. 'ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக' என்று கீழேயருளிச்செய்திருக்க, 'இதுக்குப்ரயோஜநமென்னென்னில்' என்கிற சங்கை யுதிக்கக்கூடுமோ? என்னில் - "கீழே - வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தமாத்ரம்; இங்கே - மூலஸ்பர்ஶியாக சங்கிக்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். 'ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக' என்றதுக்கு விவரணம் - ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக என்ற கீழ்வாக்யமென்று கண்டுகொள்வது. "வேறவன்" - வேறாகவுடையவனாய் இத்யர்த்தஃ. சாடுவுக்காக பதோபாதாநம் - ஊழிதோறு இத்யாதி. சாடு-அப்படியேஇத்யாதி. அப்படி - அந்தப்படியாலே. இப்படி - இந்தப் பூமியிலே. படி-ப்ரகாரமும், விக்ரஹமும், பூமியும். "வையங்காக்கும்" என்றவநந்தரம் "ஆழிநீர்வண்ணனை" என்றதுக்கு பாவம் - நோக்காதே இத்யாதி. படுகொலையடிக்கிலும் - கொலையிலேபட்டுவிழும்படி - ஹிம்ஸிக்கிலும் "வேறவன்" என்றவநந்தரம் "ஆழிநீர்வண்ணனை" என்றுகூட்டிபாவார்த்தம் - வேறுபடாதே இத்யாதி கடல்நீர்போலே குளிர்ந்து பசுத்தவடிவையுடையவனை என்று பதார்த்தம். கீழிற்பதத்தைக்கடாக்ஷித்து "அச்சுதன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவு இத்யாதி. "வையங்காக்கும" என்றத்தைககடாக்ஷித்துஅர்த்தாந்தரம-பற்றினாரை இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்வயமும் - ச்யுதோநபவதீத்யச்யுதஃ, ஆஶ்ரிதாந்நச்யாவயதீத்யச்யுதஃ என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயத்தைப்பற்ற. ஒப்பில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - தம்மாலும் இத்யாதி. இதேல்லாவற்றாலும்- இத்திருவாய்மொழி எல்லாவற்றாலுமென்றபடி. "தாமரைக்கண்ணன்" என்றும் "செங்கனி

கைமேலே யநுபவித்துக்காணலாமே. [அவரடிமைத்திறத்தாழியாரே] - அடிமைவர்க்கத்தில் திருவாழியின் தன்மையையுடையுவரேன்னுதல்; அடிமையிடையாட்டத்தில் ஒருவரால் மீட்கவொண்ணுதபடி உட்புகுவரேன்னுதல். (கக)

வாய்" என்றும் "செஞ்சுடர்நீண்முடி" என்றும் சொலவிற்றேயென்ன - அல்லாத இத்யாதி. ஒருபடியும் - ஒருதட்டுமென்றபடி, அதெப்படி? என்ன - இதுகைமேலே இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்தில், "அடிமைத்திறத்து" என்றது; "திறம்" என்று ஸமூஹமாய்; 'அடிமைவாசகத்தில்' என்றபடி; "ஆழியார் -" 'திருவாழியின்தன்மையையுடையவர்' என்றபடி; தன்மை - ஸ்வபாவம். த்விதீயார்த்தத்தில், "திறம்" என்று - இடையாட்டமாய், அடிமைவிஷயத்திலென்றது; "ஆழியார் -" ஆழ்ந்தவர்கள்; அவகாஹித்தவாகளென்றபடி 'வைழிதோறூழி', இத்யாரப்ய, க்ரமேணான்வய: திருப்பேரெயில் மேயபத்தும் - திருப்பேரையிலேசேர்ந்த இப்பத்தையுங்கொண்டு; ஏத்தவல்லாரவர் - ஏத்தவல்லாரானவர்கள், (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸ்ரீமத்ஜுகூபரஶரண்ய ஶரண்யஸாவ ஸ்பூஷ்டாவஸ்யு யஃதிரஸ்யமதளஸஷ்யஃ। ஸ்வஷிநு ஷிதவிபவரெதாநிவிஶெஷஶாவஷீவாரஸ்வஷஊாஷிரஷி ஸ்துதீயெ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.– (வெள்ளைச்சுரிசங்கு.) யஜ்ஞாக்ஷேந்நஷ்ருஷ்டஃ வபாவெநியஸ்வாவகாஸீவிஶஜஷ்டி நிஷ்ஷ்யூமதரzzநுரவிஷைநகூஷ்டிக்ஷகொஷெரயிஷ்யஶ்யஃ। ஆவதம்ரக்ஷகஶ்ரீகூரவரஷஸ்தணவஸாஜகாஷ்ஸ்வைஷஷஸம்ஶொஷ்யஸாவம்ஷூகடயகிஷஸிஶ்ஷஸ்யஶம்ஸஷரஸிஃ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம் தெள்ளியமால தென்திருப்பேர் சென்றுபுக - உள்ளமங்கே பற்றிநின்றதன்மை பகருஞ்சடகோபற்கு அற்றவர்கள் தாமாழியார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ.—(ஆழியெழ) - இப்படி தென்திருப்பேரையிலே தாமேபோக அத்ய வஸித்திருந்த ஸமயத்திலே, “யுதாவ ஜீஸம்ஹாரம் ஹ்ராரோஹ நமாஸ்யவா । மஹா ஸஸ்ரீர் ஸஹிதோ நாவிஜித்ய நிவர்த்தே ॥ ஸஜ்ஜாரோத்தாநமாம்ஸ கருஹோண ஸமேநவா । ஸர்வாஸ்ஸுஜநவஹித்யம் கஸ்ஸம்ஸரிவ்ருத்தம்” என்னும் ப்ரக்ரியை யாலே தென்திருப்பேரையிலே மகரபார்த்தமாக எழுந்தருளின பெரியபெருமாள் விஜய லக்ஷ்மீ பரிவ்ருதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளினபடியைக்கண்டு ப்ரதிபயப்ரியுக்தராய் ஸம்ப்ராந்தமாநஸராய்க்கொண்டு, “தத்ருஷ்டாஸ்த்ரு ஸஹஸ்ராம் ஸமாலிங்ய ச ஸ்ரோமஸ வாயஸம் । ஸஹ ப்ரவிஷ்டாவேதேஹீ ஹ்ருஷ்டாஸம்வரிஷ்வஜே” என்னும் ந்யா யத்தாலே ப்ரதிகூலநிரஸநஜநித ஸ்ரமத்துக்கு ஸிஸிரோபசாரமாகப் பெரியபெருமா ளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ததீய திவ்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லி, என்னப்பன் செய்தரு ளினபடியென்? பிரான்செய்தருளின்படி யென்? என்றநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடிய வ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்தி லும் தன்னைவிடாதே புறம்புள்ள பற்றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக்காணப்பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான இவர்க்கு, விரஹத்தால் வந்ததளர்த்திதீர்ந்து மிடுக்குண்டாம்படி யாக, எல்லா ஹ்ருதியையும் போக்கவற்றாய் எல்லா விஸ்மயத்தையும் பண்ணவற்றாயுமுள்ள தன்னுடைய விஜயங்களை எம்பெருமான் காட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார் திருவுல களந்தருளுகை தொடக்கமான அவனுடைய விஜயங்களெல்லாம் அவ்வவகாலத்திலே ஒக்க அநுபவித்து எம்பெருமானை யேத்தி இனியராகிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், விஸ்லேஷஜநிதமான ஆர்த்தியாலே ப்ராப்தி த்வரையையுடைய இவர், தம்முடைய ஆர்த்திஹேதுவான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கு, ஸர்வசக்தியான ஸர்வேஸ்வரனையொழிய ஸமர்த்தரில்லையென்று அறுதி யிட்டு, அவனுடைய த்ரைவிக்ரம வ்யாபாரத்தையும், அம்ருத மதநத்தையும், பூம்யுத்தர ணத்தையும், ஜகந்நிகரணத்தையும், பாரதஸமரப்ரவர்த்தகத்வத்தையும், ஹிரண்யவதத் தையும், லங்காதஹநத்தையும், பாணயுத்தத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்தையும், கோவர்த்தநோத்தரணத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதவிஜயாபதாந விசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தை யநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடியவாய்ப் பொறுக்கவொண்ணாத விஸ்லேஷவ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்திலும் தன்னைவிடாதேயிருந்து புறம்புள்ள பற்றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக் காணப்பெறாமையாலே நெடுநாள் நோவுபட்டுப்போந்த இவர் தசையை அநுஸந்தித்தருளி, “இவர்நம்மை அநுபவிக்கவும் ஆளாகமாட்டார், இவர்க்கு மிடுக்கையுண்டாக்கவேணும்” என்று “இவர்தாம் * வளவேழுலகிலாழ்வார், நம்விஜயம் கண்டால் உகப்பர்” என்று தான் க்ரமத்தாலே பண்ணின அபதாநங்களை ஒருகாலே காட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார், திருவுலகளந்தருளுகை தொடக்கமான அவனு டைய விஜயபரம்பரைகளை, * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே, ஸமகாலத் திலே அநுபவித்தவர்களைப்போலே அநுபவித்து ஏத்தி ஹ்ருஷ்டராகிறார். அங்ஙனன்

றிக்கே "பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்" என்று ராமாவதார விஜயம் ப்ரஸ்துதமான ப்ரஸங்கத்தாலே, அவதாராந்தரங்களில் விஜயத்தையும் பேசி அநுபவிக்கிறார் என்னுதல். "கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மைதோற்றேன்" என்று தம்முடையதோல்வி ப்ரஸ்துதமாகையாலே, எதிர்த்தலையில் வெற்றியை அநுஸந்தித்து அகடிதகடநாஸமர்த்தமான விஜயங்களையும் பேசி அநுபவிக்கிறார் என்னுதல்.

ஈடு —கீழில்திருவாய்மொழியிலே - பகவத்விஷயத்திலே இவர் அபஹ்ருத சித்தரானபடி சொல்லிற்று; கீழ் இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாதம், ஒன்றைக்கொடுத்து மாற்றுதல் ஒருவராலேபரிஹரித்தல்செய்யுமதொன்றன்றிறே; "இனிஇவர்க்குச்செய்யலாவதென்?" என்றுபார்த்தருளி, "ஒன்றுகொடுக்கலாவது இதுக்குமேலில்லையிறே" என்றுபார்த்துத் தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைப் பத்தும்பத்தாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்கு உறுப்பாமன்று தாமும் வேண்டி, அவனுக்கு உறுப்பாகாதவன்று தாமும் வேண்டா என்றிருக்கும் வளவேழுலகிலாழ்வாரிறே இவர்தாம்! தம்மை அழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மை தேடுமவர்இறே! இப்படி இவர் ப்ரக்ருதி அறியுமவனாகையாலே, தன்னுடைய அபதாநங்களைக்காட்டி இவருடைய இழவெல்லாந்தீரும்படி ஸமாதாநம்பண்ண அநுபவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவையடங்கலும் ஸமகாலத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாம்படிபண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர் தாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானிறே. மயர்வறமதிநலமருளின பின்பும் இவ்வளவம்வர வாஸனைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைகளில்லையே.

அன்றிக்கே, கீழே "பேரெயில்சூழ்கடல்தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்" என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவவதாரங்களிலுமுண்டான விஜயங்களை யநுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகேக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகேக்கும் ஸ்ரீவசுதேவரைப் போலவும் இவரும் உகந்துபேசுகிறார் என்னுதல். "அஹம்வேத்மி" (அஹம்புநர்)-என்

ஆழியெழப்ரவேசம்: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி, ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்னுமளவாலே. விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - கீழ்இவர்க்கு இத்யாதி. மாற்றுதல் - பரிஹரித்தல், பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார - இனிஇவர்க்கு இத்யாதி. பத்தும்பத்தாக - பத்துப்பாட்டிலுமென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; நன்றாகவென்று த்வநி. ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக துக்கப்படுகிற இவர்க்கு விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக்கொடுத்தால் தீருமோ? என்ன - அவனுக்கு உறுப்பாமன்று இத்யாதி வாக்யத்ரயம். விவரணம் - தம்மைஇத்யாதி. அதீதகாலத்திலுள்ளவற்றை இப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படியென்? என்ன - பூதகாலத்தில் இத்யாதி அப்படி கொடுத்தானோ? என்ன - அடியிலே இத்யாதி. ஆனாலும் எல்லா அவதாரவிஜயங்களையும் ஒருகாலே யநுபவிக்க ஸக்தியுண்டோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. வாஸனை பண்ணுவிக்கையாவது - அந்த ஜ்ஞாநத்தை இவ்வளவாக விசதமாக்குகை.

ஸங்கத்யந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி ராமாவதாரவிஜயத்தைக்கண்டு சக்ரவர்த்தியுகந்தானோ? என்ன-அஹம்புநர் இத்யாதி. 'அஹம்வேத்மி ...

ப்ரக்ருதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, "பெருமாள்காடேறப்போக" என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. "தேவகுமாரரூபம்" (தேவகுமாரரூபம்) - அது கிடக்க; இவரையே நீதான் "காடேறப்போக" என்கிறது? "இவர்க்குமவ்வளவேயோ" என்று சிறியாத்தான் கேட்க, "கண்ணெச்சிலாம்" என்று தரம்போராதாரை ஒப்பாகச் சொல்லி ருஷி கரிபூசுகிறான்" என்றார். "அலங்க்ருதம்" (அலங்க்ருதம்)- அத்தாலும் வெறும் புறங்கிடீர் ஒருபோலி சொல்லலாவது?ஒப்பித்தாலோக்கச்சொல்லலாவாரில்லை. "தம்ஸுதம்" (தம்ஸுதம்) - இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறபடி. "ஆவ்ரஜந்தம்" (ஆவ்ரஜந்தம்) - புஷ்பம் மலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வண்டைநோக்கியிறே யலருவது, இவரும் போக்தாக்களைக்குறித்திறே. [நந்தாமி இத்யாதி] - கண்டபடியே யிருக்கச்செய்தே, காணாதுகண்டாரைப்போலேயாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் க்ஷணந்தோறும் க்ஷணந்தோறும் உகக்கும்படி. "தர்ஶநேந" (தர்ஶநேந)-அணைத்தல்,வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யவேண்டா; காட்சியே அமையும். கரைபரண்ட அநுபவமுள்ளவிடத்திற்போலேகாணும் ப்ரயோஜநம்; * ஸதாபஶ்யந்திஸூரய: யிறே. "பவாமித்ருஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ" (பவாமித்ருஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ) - அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வ்ருத்தனான சக்ரவர்த்தி, பெருமாளைக்கண்டபின்பு, பெருமா

வேவ" இத்யயோத்யாகாண்டே தஶரதப்ரலாபே (கஉ-கOருஉ) இது - போக்யதைக்கு ப்ரமாணமேயாகிலும், விஜயங்களுமிப்படி போக்யமாயிருக்குமென்கைக்காக இத்தையெடுத்தருளினாரென்னுதல்; ஸ்வவ்யதிரிக்த காந்திகளை வுத்யோதகல்பமாக்கும் வடிவழகும் விஜயாந்தர்ப்பூதமென்று கருத்தென்னுதல். புந:-வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்றபடி. கைகேயியைப்பார்த்து "இப்போது நான்வ்யாவ்ருத்தன்" என்று சொல்லுகிறவனுடையபாவம் - என்ப்ரக்ருதியை இத்யாதி. அதுகிடக்க - எனக்கு ஹிதகாமையாயிருக்கிற ஆகாரமில்லாவிட்டாலுமென்றபடி. இவரையே - இவ்வழகுடையவரையே. தேவகுமார: - ஸுப்ரஹ்மண்ய:. இவர்க்கும் - பெருமாளுக்கும். அவ்வளவேயோ - அழகு ஸுப்ரஹ்மண்யனளவோ? என்றபடி. நம்பிள்ளையைக் கேட்க என்றபடி. கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். கரிபூசுகை - த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரமாகக் கரியைப்பூசுகை. அழகைமறைக்கிறானென்றபடி. "தேவகுமாரரூபம்" என்றவநந்தரம் "அலங்க்ருதம்" என்றதுக்குபாவம் - அத்தாலும்இத்யாதி. அத்தாலும் - கரிபூசுகிற ஆகாரத்தாலுமென்றபடி. இவனுக்கென்றது - சக்ரவர்த்திக்கென்னுதல், ருஷிக்கென்னுதல். இரண்டுபடியும் - அழகும் புத்ரத்வமும் என்றபடி. ஆஸமந்தாத்வ்ரஜந்தமென்ற விவக்ஷித்துபாவம் - புஷ்பம்இத்யாதி. அதாவது - பூஅலரும்போது ஓடைஎங்குமொக்க ஒருவிகாஸம்பிறக்குமாபோலே, இவர் நடக்கும்போது திருமேனியெங்கும் ஒக்கவொருசெவ்விபிறக்குமென்றபடி. எங்குமொக்க - ஓடைமுதலான ப்ரதேஶமெங்குமொக்க என்றபடி. ஆபிமுக்யேந வ்ரஜந்தமென்று விவக்ஷிதார்த்தாந்தரம் - அதுவும்வண்டைஇத்யாதி. "அஹந்யஹநி, நந்தாமி" என்கிறவர்த்தமாநத்வயத்துக்கர்த்தம் - கண்டபடியேஇத்யாதி. "அஹந்யஹநி" என்றது - நாள்தோறும் என்றபடி "நந்தாமி" என்றது - க்ஷணந்தோறும் என்றபடி என்று வர்த்தமாநத்வயத்துக்கர்த்தம். இப்படி க்ஷணந்தோறும் உகக்கிறது ஸம்பாஷண ஸம்ஶ்லேஷங்களாலேயோ? என்ன - தர்ஶநேந என்று ஸங்கதி. கரைபுரண்ட அநுபவமுள்ள இடமாவது - பரமபதம். காட்சிமாத்ரமேபோருமோ? என்ன - கரைபுரண்டஇத்யாதி. அங்கும் காட்சியேயோ ப்ரயோஜநம்? என்ன - ஸதாஇத்யாதி "அஹந்யஹநி" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே - ஸர்வகாலமுமென்கிறவர்த்தம் ஸித்தியாநிற்க, "ஸதா" என்கிறது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் என்றபடி கீழ்ச்சொன்ன தாஶநத்தன்னையே - "த்ருஷ்ட்வா" என்று அர்த்தாந்தரவியாகார்த்தமாக அநுவதிக்கிறது. "அபிநந்யேவாஸ்மி" என்றதுக்கர்த்தம் - அறுபதினாயிரம்இத்யாதி.

ளுக்கும் தனக்கும் வாசிதெரியாதபடியானுன். "காமனைப்பயந்தகாளை" என்னுமா போலே தன்னையநுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலேயாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம் போலேகாணும். "யுவேவவஸுதேவோத்விஹாயாஹ்யாமதாஞ்ஜராம்" (யுவேவவஸுதேவோபூத்விஹாயாப்யாகதாம்ஜராம்)என்னும்படியானுரிறே ஸ்ரீவஸுதேவரும். "கீழே 'கண்ணபிரானுக்கென்பெண்மை தோற்றேன்' என்றுகொண்டு இத்தலையில் தோல்வித்து எதிரத்தலையான அத்தலையில் விஜயங்களை யநுஸந்திக்கிருர்" என்று பிள்ளை திருநறையூரறையா பணிக்கும்படி.

முதற் பாட்டு.

ஆழியெழச்சங்கும்வில்லுமெழத்திசை
வாழியெழத்தண்டும்வாளுமெழஅண்டம்
மோழையெழமுடிபாதமெழ அப்பன்
ஊழியெழ உலகங்கொண்டவாறே.

ஆ.—சதுர்த்தஶஹஸ்ரநாந்தர்வர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களிலும் ஸமஸ்தாயமானுய், ஸ்நஷ்டபநதமென்னும்படி அதிரிதாண்டஸித்திகமாக ஸம்வர்த்தித திவ்யாவயவ திவ்யாயுதோபேதனுய்க் கொண்டு என்னப்பன் மஹாபலியை ஜயித்து லோகத்தை யளந்துகொண்டருளினபடி என்! என்கிருர்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிருர். [ஆழியென்றுதொடங்கி] - தான்வளர்ந்தருளப்புக்கவாறே திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்கள் தனனிற்காட்டில் வளர இவ்வழகைக்கண்டு அநுபவிக்கிறவர்களுடைய மங்களவாதங்கள் திக்குதோறும் எழ. [அண்டம்மோழையெழ என்று மேலுக்கு] - தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தராளம இடம்போராமையாலே விம்மி அண்டபித்திபிளந்து ஆவரணஜலம் உள்ளேவந்து புகுரும்படியும முடியும் பாதமுமெழக்க எழும்படியாகவும் தைத்யர்களாலே உபத்ரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலமாகவும் எம்பிரான் உலகை அளந்துகொண்டருளினபடி.

ப.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிருர்.

(திருவுலகளந்தருள வளருகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலே "ஸஹாயாஶ:" என்கிறகணக்கிலே), ஆழி - ப்ரதாநனான திருவாழியாழ்வான், எழ - முன்னேயுயர்ந்துதோன்றவும், (அநந்தரம்), சங்கும - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், வில்லும் -

---

வருத்தனானவன் மகனைப்போலே யாகக்கூடுமோவென்ன, தருஷ்டாந்தம் - காமனை இத்யாதி. காமனைப்பெற்ற யுவா என்றபடி. ஸாவஶக்தியாகையாலே அவனுக்குககாளையாகலாம, இவனுககுக கூடுமோ? என்ன - தன்னைஇத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் விஜயங்களைககண்டு ஸ்ரீவஸுதேவருமுகந்ததுக்குப்ரமாணம் - யுவேவஇத்யாதி. "ஹேஷாத்வஹிவாஸாஷ்வஸுதாநந்தவிஜயா நஞ்! யுவேவவஸுதேவோஹ்விஹாயாஹ்யாமதாஞ்ஜராம்" இதிபஞ்சமேம்ஶே. (௨0; ௭௨). மூன்றும் ஸங்கதி - கீழேகண்ணபிரானுக்குஇத்யாதி.

ஸ்ரீஸார்ங்கமும், எழ - தோன்றவும், தண்டும் - கதையும், வாளும் - நந்தகமும், எழ - தோன்றவும், (இவ்வாயுதபூர்த்தியைக் கண்டுகந்து, "ஸஹஸ்ராம்ஶோ" என்கிறபடியே), திசை - திக்குத்தோறும் நின்றநின்றநிலையிலே, வாழி - (தேவமநுஷ்யாதிகளுடைய) மங்களாஸாஸநகோஷம், எழ - கிளம்பும்படியாகவும் (அவிளம்பமாக வளர்ந்தபடியாலே), அண்டம் - அண்டகபாலம்பிளந்து, (ஆவரணஜலம்), மோழை - குமிழி, எழ - கிளம்பும்படியாகவும், (வளர்ந்தருளின சடக்காலே), முடி - திருமுடியும், பாதம் - எடுத்த திருவடியும், எழ - ஒக்கக்கிளம்பும்படியாகவும், (ஆசுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி அபிமாநம் நடந்தகாலம்போய்), ஊழி - விலக்ஷணகாலம், எழ - கிளம்பும்படியாகவும், அப்பன் - ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன், உலகம் - லோகத்தை, கொண்ட - அளந்துகொண்ட, ஆறு - ப்ரகாரம், ஏ - இருந்தபடியே! மோழை - குமிழி.

இ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின அபதாநத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[ஆழியெழ] - மஹாபலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று அபேக்ஷித்துக் கையிலே நீர்விழுந்தவநந்தரம் வளர்ந்தருளினபோது, "அவ்விடத்திலே என்ன தீங்குவருகிறதோ?" என்று ஒக்கக்கிளர்ந்தபடி. "ஆயிரக்காதம் பறப்பதன்குட்டி ஐஞ்ஞூற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். [சங்கும் வில்லுமெழு] - தூசியிலே திருவாழியாழ்வான் ஏறினவாறே அநந்தரம் திவ்யாயுதங்கள் ஒக்கவெழ. "திவி க்ஷிதௌ க்ஷிதௌ காந்தே ஸ்ருங்கே லோகஸ்ய ஸாக்ஷாயாயஃ". [திசைவாழியெழ] - திவ்யாயுதங்கள் அவனுக்குப் பரிந்தெழ, அவனுக்கும் இவற்றுக்கும் பரிந்து ஸர்வதோதிக்கமாக அநுகூலருடைய மங்களாஸாஸநத்வநி எழ. "ஸஹஸ்ராம்ஶோர்திவிஹ்ந தஸ்யேஸ்யாஸநா தைஷ்யமபமநேவநேவவெரஃ ஸ்ததஃ க்ருஸாநுஃ ஸ்வவாஸவஷ்ராஸாஸ்தாஜஷ்யவிஷ்ணுயெஷஸிஃ ॥" "எத்தவேழுலகங்கொண்ட" "இடங்கை வலம்புரிநின்றார்ப்ப" என்கிறபடியே வலம்புரிமுழங்க, திருவாழி அழலையுமிழ [தண்டும்வாளுமெழ] - "புறப்பட்டோம்" என்று மற்றுள்ள திவ்யாயுதங்களும் கிளர. [அண்டம்மோழையெழ] - "தரணிதலமுழுதுந் தாரகையின்னுலகுந் தடவிப்பதன்புறமும் விம்மவளர்ந்தவனே" என்று தன்னுடையவளர்த்திகண்டு ஆந்தரம்இடம்போராமையாலே அண்டபித்திபிளந்து, ஆவரணஜலம் உள்ளேவந்துபுதர. மோழை - குமிழி [முடிபாதமெழ] - முடியும்பாதமும்ஒக்கவெழ. [அப்பன்] - என்நாயன்பண்ணின உபகாரமே! என்கிறார். [ஊழியெழ] - மஹாபலிபால் உபத்ரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலம் வந்து தோற்றும்படியாகவும். [உலகங்கொண்டவாறே] - உலகை அளந்துகொண்ட ப்ரகாரம் "தேவாஸ்ஸுராணாம்தி தைத்யாஸ்தேஷாமுதாதாஃ ॥ நமஸ்யம் விஷ்ணுதேகிஸ் ஜிதம்ஸம்வதாஜயம்."

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவையெல்லாவற்றுக்கும் அடியாக, திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜயத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

முதற்பாட்டு - ஆழியெழஇத்யாதி. "உலகங்கொண்டவாறே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவைஇத்யாதி. அவையெல்லாவற்றுக்கும் - பத்துப்பாட்டில் விஜயங்களெல்லாவற்றுக்கும் என்றபடி. இது பெரிய விஜயமோ? என்ன - தேவாஇத்யாதி. "தேவாஸ்ஸுராணாமபி

“தேவாஸ்ஸ்வாஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா தைத்யதாநவாஃ | நபயம் வித்யதே கிஞ்சிஜ்ஜிதம் பகவதா ஜகத்” (தேவாஸ்ஸ்வாஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா தைத்யதாநவாஃ | நபயம்வித்யதேகிஞ்சிஜ்ஜிதம்பகவதாஜகத்) என்கிறபடியே தனக்காக்கிக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக்கொல்லாதே, குணலவமுண்டாகையாலே நின்றநிலையிலே தோற்பித்துக் கொண்டபடி. நாயகனுக்கடியாரிறே வென்று கொடுப்பார். [ஆழியெழ] - “த்ரைலோக்யத்தையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ள வேணும்” என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸாவேஶ்வரனுக்கேயிறே; அவ்வஸந்நிதியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்குமுன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி. “காட்டுக்குப் போம்” என்று நியமித்தது பெருமாளையேயா யிருக்க, இளையபெருமாள் முற்பட்டாற்போலே, “பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருதஃ” (பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருதஃ) என்று கொண்டுபோக்குக்கீடாக முற்கோலியலங்கரித்துக்கொண்டுநின்றாரிறே. [ஆழியெழ] - தோற்றத்திலே அரசு போராயிற்று; * ஹேதிராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமிறே திருவாழி பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர் ராவணன்மேலேபாய்ந்தாற்போலே, “பையல்முடியுந் தானுமாய்ப்பெருமாள்திருமுன்பேநிற்பதே! நரசாயிற்றே”என்று பொறுமையாலே மேல்விழுந்தாரிறே. “அத ஹரிவரநாதஃ” (அதஹரிவரநாதஃ) - தம்மோடொக்கவினைசெய்யவல்லபேர் தனித்தனியே யநேகரிறே. “ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்) -

---

நிஹதா தைத்யதாநவாஃ। நபயம்வித்யதே கிஞ்சிஜ்ஜிதம்பகவதாஜகத்” என்று திருவுலகளந்தருளினபோது ஜாம்பவான்மஹாராஜர் பறையறைந்தபடியிது. மஹாபலி பக்கலிலே இரந்து அளக்கவேணுமோ? அவனை ஸம்ஹரித்து விடவொண்ணாதோ? என்ன - ராவணனைப்போலேஇத்யாதி. குணமாவது ஔதார்யம்.

மூன்றாந் திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம - நாயகனுக்கு இத்யாதி. அடியாரென்றது - சார். திருவடிகளும, ப்ருதயரும். வென்றுகொடுப்பார் - ஜயித்துக்கொடுப்பார். அவனிருக்க, ஆழியெழுவானென்? என்ன - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - பரிவினாலேயென்றபடி கறுவுதல் - ஆக்ரஹம். பரிகாம முற்பட்டதுண்டோ? என்ன - காட்டுக்கு இத்யாதி. அவர் முற்பட்டாரோ? என்ன, ஸப்ரமாணமாக அருளிசசெய்கிறார் - பூர்வஜஸ்யஇத்யாதி. “ப்ராதேவ தாதஸமாஸாத ஸௌமித்ரிர்மித்ரநந்தநஃ । பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருதஃ” இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமத்ப்ரதி ஸீதா. (நந-உஅ) இஶ்ஶ்லோகத்தில் “ப்ராதேவ” என்றதைக்கடாக்ஷித்து ‘முற்கோலி’ என்றது. அல்லாத திவ்யாயுதங்களிருக்க, திருவாழியெழுவானென்? என்ன, ஸாவம் - தோற்றத்திலேஇத்யாதி. தோற்றத்திலே - உபக்ரமத்திலே. அரசுபோர் - ராஜயுத்தம். இவனரசோ? என்ன - ஹேதிராஜனிறேஎன்று. இதுக்கர்த்தம் - திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம்இத்யாதி. “தோற்றத்திலேயரசுபோர்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பரிகாம்இத்யாதி. மஹாராஜா!மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - பையல்இத்யாதி. அப்படி மேல்விழுந்தாரோ? என்ன, ப்ரமாணம் - அத இத்யாதி. “அத ஹரிவரநாதஃ ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம் நிஶிசரபதிமாஜௌ யோஜயித்வா ஶ்ரமேண । ககநமதிவிஶாலம் லங்கயித்வார்கஸூநுர் ஹரிவரகணமத்யே ராமபார்ஶ்வம் ஜகாம” இதி யுத்தகாண்டே. (சO-உகூ). ஹரிநாதனென்னாதே, “ஹரிவரநாதஃ”என்றதுக்குஸாவம்-தம்மோடொக்கஇத்யாதி. வினை - யுத்தம். ஆனால், தாம் முற்பட மேல்விழுவானென்? என்ன - இவர்களோடுஇத்யாதி. ஒத்த

இவர்களோடேகூடிநின்று ஒத்தபோராகவொண்ணுது, தூசித்தலையிலே ஓர் ஏற்றம்செய்து தரம்பேறவேணுமென்றிருந்தார் பூசல்தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். "**நிஶிசரபதிம்**" (நிஶிசரபதிம்)- அத்தலையிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லாரநேகரிறே. "அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம் போரார்" என்று அவன்தன்னோடே பொருதபடி. "**ஆஜௌ**" (ஆஜௌ) - அவர்களைப் போலேவழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிகே, செவ்வைப்பூசல்செய்துஇளைப்பித்த படி. "**யோஜயித்வாஶ்ரமேண**" (யோஜயித்வாஶ்ரமேண) - இதுக்குமுன்பு கூடாத தோன்றோடே கூட்டினார். "**ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா**" (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார்; "**அக்கஸஹிநஃ**" (அக்கஸஹிநஃ) - மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடி மீண்டார். பிறப்புக் கீடாகச்செய்தார். தன்னிலமிறே. ஆதித்யன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிறே. "**ஹரிவரகணமத்யே**" (ஹரிவரகணமத்யே) - இவர்களிலோருவ்யா வ்ருத்திதோற்றவொண்ணுது" என்று இவர்களநடுவேநின்றார். "**ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம**" (ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம) - தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒருவினைசெய்தாரன்றே முன்னிற்கப் பெறுவார" என்று பெருமாள்பார்ஶ்வத்திலேவந்துநின்றார். [ஆழியெழ] - "ஆயிரக் காதம் பறப்பதின்குட்டி ஐஞ்ஞூற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்" என்னுமாபோலே முற்கோலிவளர்ந்தபடி. சிறகடிக்கொள்ளுகை யாவது - பின்புதூரப்பறக்கைக்கு யோக்ய மாம்படி பால்யத்திலே அப்யஸிக்கை. ஹயஶங்கையில்லாதவிடத்தே யிருந்து பயப் படக்கடவார், ஹயஸ்த்தாநத்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. ஹயசங்கையில்லாத விடத்திலும் ஹயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைலக்ஷண்யமிறே. துர்யோதநகோஷ்ட்டி யிலேக்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவர்கள்பண்ணின வஞ்சநத்தைச்கண்டுஅதிசங்கை பண்ணி, தம்முடைய திருமாளிகையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே; "**ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம்ஶௌரேர்**" (ஸம்ஸ்ப்ருஶந்நாஸநம்ஶௌரேர்

போர்-ஸமாநயுத்தம். தூசித்தலை-யுத்தமுகம். தரம் - ஶ்ரைஷ்ட்யம். "**ஹரியாகாவஹோராவ**" இத்யாதியைககடாக்ஷித்து ஶாவம் - பூசல்தலைஇத்யாதி. பூசல் தலை - யுத்தமுகம. "**நிஶிசரபதிம்**" என்றதுக்கு ஶாவம - அத்தலையிலும்இத்யாதி. 'அத்தலையிலும்' என்ற ச ஶப்தம - தம்மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர் என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. அத்தலையிலும் - ராவணனிடத்திலும். ஆனு லவர்களோடே யுத்தம்பண்ணுகிறதுகென் ? என்ன - அவன்கீழ்த்திரியும்இத்யாதி. செவ்வைப்பூசல் - தர்மயுத்தம். "**யோஜ வாத**" இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக கடாக்ஷித்து ஶாவம் - இதுக்குமுன் இத்யாதி. "**லங்கயித்வா**" என்றதுக்குஶாவம் - பரப்பைஇத்யாதி. திறலாலே - மிடுக்காலே. இப்படி மீளுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன ; அக்கஸஹிநுவானையாலே யென்கிறார் - பிறப்புக்குஇத்யாதி. அப்படிசெய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - தன்னிலமிறே என்று தம் வரவு தெரியாதபடி மீண்ட ஆகாரம் ஸூர்யனுக்குண்டோ ? என்ன - ஆதித்யன்இத்யாதி. 'மத்யே' என்றதுக்கு ஶாவம் - இவர்களில்இத்யாதி. "**பார்ஶ்வம்ஜகாம**" என்றதுக்குஶாவம் - தூசித்தலையிலேஇத்யாதி. மதிக்க - பெருக்க, எல்லாரும் சந்தோஷப்பட என்றுமாம். அவனுக்குமுன்பே ப்ரிகரம் முற்பட்டபடி "என்றதிலே ரஸோக்தி - ஆயிரக்காதம்இத்யாதி. முற்கோலுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஹயசங்கை இத்யாதி. ஹயசங்கையல்லாத விடத்தே ஹயஹேது வேதென்ன - ஹயசங்கைஇத்யாதி. வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு அஸ்த்தாநே ஹயசங்கைபண்ணினருண்டோ ? என்ன - துர்யோதந இத்யாதி. தடவிப்பார்த்ததுக்குப்ரமாணம் - ஸம்ஸ்ப்ருஶந் இத்யாதி "ஶௌரேஃ" என்ற

விதுரஸ்ஸமஹாமதிஃ) என்கிறபடியே - கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயிறே. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர் ''மஹாமதிஃ என்றது - மதிகேடரென்கிறபடியோ?'' என்றார். பிள்ளைதாம் பெருமாளெழுந்தருளும்போது ''எங்கேனுமொரு சலநம்பிறக்கில் நம் ப்ராணனைவிடு மத்தனை'' என்று சொட்டையையுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பராம்; நம்முதலிகள் அத்தைக்கண்டு, இவரை ''மஹாமதிகள்'' என்றழைப்பர்கள். அறிவுண்டாகையாவது - பகவத்விஷயத்திலே மதிகேடுகையிறே. [ஆழியேழ] - இவன் வளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக்கண்டு, ''தனியாகவொண்ணாது'' என்று பயப்பட்டுத் திருவாழியாழ்வானருகையிலேயேறினார். [சங்கும் வில்லுமெழ] - தூசியேறினவர்கள் போரப்புக்கவாறே நின்றஇளவணிகலங்கி மேலேநடக்குமாபோலே, மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக் கையிலே ஏறினார்கள். இரைபெறுதவிடத்தேயிருந்து சீறுபாறு என்னக்கடவவர்கள் இரையுள்ளவிடத்தில்ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களிறே. இனத்திலே யொருவன்ஜீவிக்கக்கண்டவாறே பந்துவர்க்கம்வந்து மேல்விழுமாபோலே, மற்றைதிவ்யாயுதங்களும் மேல்விழுந்தபடி. [இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப] - இவனுடைய வடிவழகையநுஸந்தித்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. [எரியித்யாதி] - அவனைப்போலார்த்துக்கொள்ள அவஸரமற்று அக்நியை உமிழ்ந்துகொண்டு, நமுசிப்ரப்ருதிகளை வாய் வாய் என்றது திருவாழி. [விடங்காலுமித்யாதி] - கிடந்தவிடத்தேகிடந்து ஶத்ருக்கள்மேலே விஷாக்நியைஉமிழுமத்தனையிறே திருவநந்தாழ்வானாலாவது. [அரவணைமேற்றோன்றல்] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ப்ரதாநன். [திசையளப்பான்பூவாரடிநிமிர்த்தபோது] - ஒருபூவைக் கொண்டாகாதே காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது. பூவையிட்டுப் பூவைக்கொண்டான் காணும். அப்படுக்கையிலே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன் இக்காடுமோடையுமான ஜகத்தையளக்கப்புக்கால், இவர்களுக்கு இப்படிபடவேண்டாவோ? அவன் இப்படி அளவாநின்றால் இவர்கள் பேசாதிரார்களிறே [திசைவாழியெழ] ''அவனுக்குஎன்வருகிறதோ?'' என்றுயிற்று திவ்யாயுதங்கள்கிளருகிறது! ''அவை

க்ஷோபம் - கடல் இத்யாதி. ''ஜ்ஞாநாதிக்யம் ப்ரேமத்தாலே கலங்குகைக்குடல்'' என்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஸ்தாபிக்கிறார் - பிள்ளையுறங்காவில்லி இத்யாதி. இந்தவாகாரமவர்க்குமுண்டென்கிறார் - பிள்ளைதாம் இத்யாதி. சொட்டை - ஆயுதம். ''மஹாமதிஃ'' என்றால் - மதிகேடரென்று காட்டுமோ? என்ன - அறிவுண்டாகையாவது இத்யாதி. கீழ் ''த்ரைலோக்யத்தையும்'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - இவன்வளர்ந்தருளுகைக்கு இத்யாதி. கணிசித்த - சிந்தித்த. எழ - கிளரவென்றபடி. போரப்புக்கவாறே - யுத்தம்பண்ணப்புக்கவாறே. இளவணி - காலாள். ஏறினார்களென்றது - அர்த்தஸித்தம். மற்றையாழ்வார்கள் திருவாழியாழ்வானிடத்தில் பரிவினாலேகிளம்பினதாக கீழருளிச்செய்து ஈஶ்வரனிடத்தில் பரிவினாலே கிளம்பினதாக விவக்ஷிதத்தை த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - இரைபெறதவிடத்தே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முந்தினவிதம், கேவலம் பரிவினாலே மேல்விழுந்தது; இரண்டாம்விதம - பொறாமையால்வந்த பரிவினாலே மேல்விழுந்ததென்றபடி. இனத்திலே - ஸ்வஜனத்திலே. திருவுலகளந்தபோது திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலேகிளம்பிற்றோ? என்ன. ப்ரமாணம் - இடங்கை இத்யாதி. ஆர்த்துக்கொள்ள - ஸம்ப்ரமிக்க. வாய்வாய் - கபோலதாடநம். அடங்கார் - சத்ருக்கள். காலும் - உமிழாநிற்கும். 'விடங்காலுந்தீவாய் - அரவு, அரவு - அணைமேல்'' என்றிரண்டிடத்திலும் அரவு அந்வயிப்பது. தோன்றல் - ஸ்வாமி. சாடு - பூவையிட்டு இத்யாதி. பூவை - பூமியை. பூவையிட்டு - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளை இட்டு. அவனளந்தால் இவர்களிப்படிபடவேணுமோ? வென்ன - அப்படுக்கையிலே இத்யாதி. சாடு - அவனிப்படி இத்யாதி. படி-ப்ரகாரமும், பூமியும், ஜீவநமும். பேசாதிரார்களிறே - வெறுமனே இரார்களிறே என்றபடி. ''ஆழி

தமக்கேன்வருகிறதோ?'' என்று ''வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு'' என்றுநிற்பார்களிறே. ''நின்கையில் வேல்போற்றி'' என்று வேல்தனக்கும் பரியவேண்டியிருக்குமிறே. திக்குக்கள்தோறும் அநுகூலருடைய 'வாழிவாழி'என்கிற மங்களாஶாஸநத்வநிகள்கிளர. திவ்யாயுதங்களிலும்அவனுக்கு ரக்ஷைஇவர்களுடையமங்களாஶாஸநமென்றிருக்கிறார்,திவ்யாயுதங்களுக்கு நடுவே இவற்றைச் சொல்லுகையாலே. [திசைவாழியெழ] - * ஏத்தவேழுலகங்கொண்ட கோலக்கூத்தனிறே. ''த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுத:'' (த்ரிவிக்ரமஃக்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுத:) [தண்டும்வாளுமெழ] - ''தூசித்தலையில் அவர்களே கைதொடராய்த் தரம்பெற்றுப்போகவொண்ணாது'' என்று நின்றபேரணியுங்குலைந்து மேல்விழுமாபோலே; ''பிறப்பட்டோம், கெட்டோம்'' என்றுஒருவர்க்கொருவர் படுகிறபடி; ஒருவர்க்கிட்ட சோற்றைப் பலா ஆசைப்படுமா போலேகாணும் இவர்கள் படுகிறபாடு. அநுகூலன்வந்துபுகுர, ''வத்யதாம்'' (வத்யதாம்) என்கிறவர்கள், ப்ரதிகூலருள்ளவிடத்தில் பேசாதிரார்களிறே. ''என்னிதுமாயமென்னப்ப னறிந்திலன் முன்னையவண்ணமேகொண்டளவாய்'' என்று நமுசிவந்து என்பிதா உன் வஞ்சநம் அறிந்திலன். நீ முன்புபோலே நின்றுஅளக்கவேணுமென்று திருவடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்தானிறே. அன்றேபிறந்துஅன்றேவளர்ந்தான்ஒருவனுடைய வ்யாபாரமிறே இதுஅடைய; ஆகையாலே, பரிகைக்குஹேதுவுண்டென்றபடி. [சீராற்பிறந்தித்யாதி] - உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகிற பூமியை நீர் ஏற்

யெழச் சங்கும்வில்லுமெழ'' என்றவநந்தரம் ''திசைவாழியெழ'' என்கையாலே, திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்களென்கிறார் - அவனுக்குஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஆயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - நின்கையில்இத்யாதி. ஈஶ்வரவிஷயமாக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார்களென்று ஸாவாந்தரம் - திவ்யாயுதங்களிலும்இத்யாதி. இதுக்குநியாமகம் - திவ்யாயுதங்களுக்குஇத்யாதி திருவுலகளந்தபோது மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களோ? என்ன - ஏத்தவேழுலகம்இத்யாதி. திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்ததுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - த்ரிவிக்ரமஇத்யாதி. ''வாமநோ ரக்ஷதாத்ஸதா ஸர்வஞோய: க்ஷணாதபூத் । த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுத:'' இதி பஞ்சமேம்ஶே ஸநதகோப: (கஎ). இதில் 'ஸ்புரதாயுத:' என்றது இங்குவேண்டுவது. கைதொடராய் - கைவிடாதவராய். ஸஹாயபூதராயென்றுமாம். தரம் - பஹுமாநம். பேரணி - ஸேநாவ்யூஹம் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருவர்க்குஇத்யாதி. அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணினதுக்கு விதுரரையே யன்றிக்கே மஹாராஜரையுங்காட்டுகிறார் - அநுகூலன்இத்யாதி. ப்ரதிகூலருண்டோ? என்ன - என்னிதுமாயம்இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி - எட்டாம்பாட்டு. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - நமுசிவந்துஇத்யாதி. மாயம் - வஞ்சநம். முன்னையவண்ணமேகொண்டு - முற்பட்ட வடிவையேகொண்டு மன்னு என்றதுக்கர்த்தம் - திருவடிகளைஇத்யாதி. கீழே - பரிகைக்கு ஹேது ஸௌகுமார்யாதி வைலக்ஷண்யமென்றருளிச்செய்து, ஹேத்வந்தரம் - அன்றேபிறந்துஇத்யாதி. அன்றேபிறந் தன்றேவளர்ந்த வ்யாபாரத்துக்குப் பரிந்தபேருண்டோ? என்ன - சீரால்இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு ஸாவம் - உன்கையிலேஇத்யாதி. ''மாபாரப்புல்கிநீயுண்டுமிழ்ந்த'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகிறபூமியை என்றது. இப்படி படவேணுமோ? என்றது - ''சீராற்பிறந்து சிறப்பால்வளராது, பேர்வாமனாகாக்கால்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. பெரியதிருவந்தாதி பதினொரும்பாட்டு. இந்தப்பாட்டுக்கு - கீழே வ்யாக்யாநமெழுதிற்று. பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகையாவது - இஷ்ட ஸர்வ சேஷ்டாவிஷயமாகை. அண்டம் குமிழி

தும்போது இப்படிப்படவேணுமோ? என்கிறார். [அண்டம்மோளையேற] - இந்த்ரனுக்காக த்ரைலோக்ய மித்தனையும் அளந்துகொடுப்பதாக விறே உபக்ரமித்தது; கணிசம் அவ்வளவல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத்திலே திருவடி சென்று "ஒண்மிதியிற்புனலுருவி யொருகால்நிற்ப" என்கிறபடியே கீழில் அண்டகடாஹத்தை யுருவிநிற்க, கீழிலாவரணஜலம் மேலேயேற. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒருகுமிழ்போலேமிதக்கும் இத்தனையிறே அண்டம். "ரக்ஷகமானசெயலே பாதகமாகிறதோ?" என்றுஅஞ்சவேண்டும்படியிறே அப்போதைக்கறுவுதல். மோளை-குமிழி. [முடிபாதமெழ] - திருவபிஷேகத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. "முடிமேலேபாதமெழ" என்றுஞ்சொல்லுவர்கள் ந்ருத்தலக்ஷணத்துக்காக. [அப்பனூழியேற] - மஹாபலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம்பண்ணுகையால் வந்த பொல்லாக்காலமானது போய், நல்லடிக்காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். [அப்பன்-உலகங்கொண்டவாறே]- மஹோபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆஶ்சர்யம் இருந்தபடியென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம்இருந்தபடி என்? என்னுதல். அப்பன், அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாம். [அப்பன்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கோர்த்த செயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தானென்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலிஅர
வூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்றே.

யெழுகைக்கு வகை யருளிச்செய்கிறார் - இந்த்ரனுக்காக இத்யாதி. கணிசம் - எண்ணம் ஒண்மிதியில் - அழகிய அடிவைப்பில், புனலுருவி - கீழாவரணஜலத்தையுருவி, ஒருகால்நிற்ப - ஒருதிருவடி நிற்க இத்யர்த்தம்; திருநெடுந்தாண்டகம் அஞ்சாம்பாட்டு. அண்டத்துக்குக்கீழே ஜலமுண்டோவென்ன - ஆவரண இத்யாதி. குமிழ் - குமிழ்கோடி. அவன் செயல் ரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்க, இப்படி கலங்கவேண்டுவானென்? என்ன - ரக்ஷகமான இத்யாதி. கறுவுதல் - ஆக்ரஹமும், கோபமும். "ஊழியெழ" என்றதுக்கு - பொல்லாக்காலம்போகவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - மஹாபலி இத்யாதி. 'நல்லடிக்காலமாயிற்று' என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். நல்லடிக்காலம் - நல்ல வடிவையுடையவனுடைய காலம், நன்மைக்கு மூலமான காலம். "ஆழியெழ" என்று தொடங்கி "உலகங்கொண்டவாறே" என்று - ஆஶ்சர்யத்திலே யாதல், † ஆறு - ஆஶ்சர்யம்; "அப்பன் - உலகங்கொண்ட ப்ரகாரம் - ஆழியெழ" என்று தொடங்கியாதல்; ஆறு-ப்ரகாரம், என்றிப்படி இரண்டந்வயம் அருளிச்செய்கிறார்-மஹோபகாரக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அன்றிக்கே, "ஆழியெழ" என்று தொடங்கி "உலகங்கொண்டவாறே, என்னப்பன்" என்னுதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அப்பன்அப்பனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாம் என்று. இந்த மூன்றுமந்வயமும்-மூன்றினை அந்வயவிவரணமாதல். "அப்பன்" என்றதுக்கு ஜநகனென்றர்த்தாந்தரம் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. (க)

† இருபொருளிலும், ஆறுஎன்பதற்கு ப்ரகாரம் என்று பொருளாதலால், ஏ - ஆஶ்சர்யம் என்று இருப்பின்நலம், இரண்டாவதுபொருளில், ஏ - அசை.

ஆ.—(ஆறு) - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடலுக்குகை யாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பினுடம்பைச்சுற்றி மலையைத்தேய்க் கிற த்வநியும், பர்வதத்தைவலித்தபோது இடமும்வலமுமாய்ச் சுழன்றுகோஷிக்கிற கோஷமும், என்னப்பன் நீர் தோதாம்படி பசைபடக் கடைந்துஅம்ருதம் வாங்கினநாள் இவையெல்லாம் உளவாயினவென்று ஸமுத்ரமதநப்ரக்ரியையை யநுஷிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதந ப்ரக்ரியையை அநுஷிக்கிறார்.

[ஆறென்றுதொடங்கி] - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடல் உகருகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பின் உடம்பைச்சுற்றி மலையைத்தேய்க்கிற த்வநியும், பர்வதத்தை வலித்தபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சூழ்ந்துகோஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பனென்றுதொடங்கி] - என்னப்பன் நீர்கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்து அம்ருதம்வாங்கின நாள் இவையெல்லாம் உளவாயின.

ப.—அநந்தரம், அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

அப்பன் - மஹோபகாரகனை ஸர்வேச்வரன், (தேவர்களுக்கு), சாறு - மஹோத்ஸவம், பட - உண்டாம்படியாக, (கடலைக்கடைந்து), அமுதம் - அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்ட, நான்று - நாள், (கடைந்தவேகத்தாலே), ஆறு - ஆறுசளானவை, மலைக்கு-(தனக்குப் பிறப்பிடமான)மலையைநோக்கி, எதிர்ந்து - எதிரே, ஓடும் - ஓடுகிற, ஒலி-ஒலியும், அரவு - வாசுகியாகிற பாம்பினுடைய, ஊறு - உடம்பை, சுலாய் - சுற்றி, மலை - மந்தரத்திலே, தேய்க்கும் - தேய்க்கிற, ஒலி-ஒலியும், (கடைகையாலே), கடல்-, மாறு - இடம்வலமாகமாறி, சுழன்று-, அழைக்கின்ற-கூப்பிடுகிற, ஒலி-ஒலியும், (ஆயிற்றின). சாறு - உத்ஸவம், ஸாரமுமாம். நான்று-நாள். ஊறு - உடம்பு சுலாய் — சுற்றி.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை ஆயிரம்யாக்கி இந்த்ராதிகள்காரியஞ்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவர்களுக்காக உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது.

[ஆறுமலை இத்யாதி] - கடலைத் தாழியாகக்கொண்டு, மலையை மத்தாகக் கொண்டு, வாஸுகியைக் கயிறாககொண்டு,''ஆயிரந்தோளால்'' என்கிறபடியே தோளும் தோள்மாலையுமாய், ஒரு மஹாஸ்வாஹா கடைகிறபோது கடல்கொந்தளித்து ஸஹ்யங்களைநோக்கி ஆறு எதிரே ஓடுகிற ஓசையும்; வாஸுகியினுடைய உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற த்வநியும். அரவு - வாஸுகி, ஊறு - உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. மந்தரம் திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச்சுழன்று தன்னிலைகுலைந்து கோஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பன்] - உபகாரகனானவன். நீர்கோதாம்படி பசைபட அம்ருதம்வாங்கின நாளிலே இவையெல்லாம் உளவாயின. ரஸத்ரவ்யத்திலே கோது கழித்து அதில்ஸாரத்தை வாங்கினபடி. சாறென்று - விழாவாய், தேவர்கள் இடர்போய் உத்ஸவமாய்ச் செல்லும்படி என்றுமாம்; நீரிலே ஸாரமான பசைபட என்னுதல்; உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். [அமுதம்கொண்டநான்றே] - அம்ருதமதநம் பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாம் உண்டாயிற்று.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ரியை யநுஸந்திக்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு - ஆறுஇத்யாதி, ''சாறுபட'' இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸமுத்ரஇத்யாதி.

[ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலி] - கடலிலே மந்தரத்தை நட்டவாறே கடல் கொந்தளித்து, ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதை த்வநியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக் காலத்ரயத்திலுமுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படியிறே அவன் வெளிச்சிறப்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களைநோக்கிஎதிரேயோடுகிறவோசையும்.) [அரவூருசுலாய்மலைதேய்க்குமொலி] - ஊறு - உடம்பு. சுலாய் - சுற்றி. வாசுகியினுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிறபோதைச் சரசரவென்கிற த்வநியும். [கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவொலி] - மந்தரத்தைக்கோடுக்கு நட்டுத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய்ப்பாய்ச்சல்போலே திரையோடு திரைதாக்கிக்கிளருகிற ஒலியும். [அப்பன்] - உபகாரகன். [சாறுபட] - கடலில் நீர்கோதாம்படி ப்ரயோஜநமான அம்ருதமுண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமாய், தேவஜாதிக்கு உத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்ட நான்றே] - அம்ருதமதநம்பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமுண்டாயிற்று. (உ)

—

மூன்றாம் பாட்டு.

—

நான்றிலஏழ்மண்ணுந்தானத்தவே பின்னும்
நான்றில ஏழ்மலை தானத்தவே பின்னும்
நான்றில ஏழ்கடல்தானத்தவே அப்பன்
ஊன்றியிடந்தெயிற்றில்கொண்டநாளே.

ஆ.—(நான்றில.) - என்னப்பன், ரஸாதலகதையான பூமியைத் திருவெயிற்றிலே இடந்தெடுத்தருளினபோது, ஸப்தத்வீபங்களும் ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஸப்தஸமுத்ரங்களும் தந்தாமுடைய ஸ்தாநங்களிலே நிஸ்சலமாயிருக்கும்படி எடுத்தருளினன்; இதென்ன ஆஸ்சர்யம்! என்னப்பன், என்னப்பன்! என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நான்றிலஇத்யாதி] - [தானத்த] - ஸ்வஸ்தாநஸ்தமாயின. [ஊன்றி] - மறுபாடுருவக் குத்தி.

ஆறுமலைக்கெதிரேயோடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கடலிலேஇத்யாதி. கொந்தளித்து-பொங்கி. போய் - மிகவும். மலைதாழ்ந்தால் அங்கேயோடவேணுமோ? என்ன - நீரானதுஇத்யாதி. சப்தார்த்தம் - ஆறுகளானவைஇத்யாதி. பூதகாலத்தில் த்வநி செவிப்படக்கூடுமோ? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. வெளிச்சிறப்பித்தது - ஜ்ஞாநவைசத்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுத்தது. தேய்க்கும்-கடைகிற. திரித்தபோது - திருப்பிக்கடைகிறபோது. கீழ்கடல் மேல்கடலாயென்றது - கிழக்குத்துறையில் நீர் மேற்கேபோக, மேற்குத்துறையில் நீர் கிழக்கேவர என்றபடி. கிடாய்ப்பாய்ச்சல் - மேஷயுத்தம். அழைக்கின்ற - கிளருகிற. சாறு-ஸாரம். பட-உண்டாக. அர்த்தாந்தரம்-சாறென்று இத்யாதி. நான்று-அன்று. 'அப்பன் சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்று - ஆறு மலைக்கு' என்றுதொடங்கி, 'அழைக்கின்றவொலி இவையெல்லாமுண்டாயிற்றின' இத்யந்வய:. (உ)

ப.—அநந்தரம், பூம்யுத்தரண வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

அப்பன் - (தன்வடிவை யழியமாறி, நீருக்குஇருயாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்ட) மஹோபகாரகன, (ப்ரளயாந்தர்க்கதையான பூமியை), ஊன்றி - அண்ட கபாலத்தில் ஒட்டுவிடும்படி குத்தி, இடந்து - இடந்து, எயிற்றில் - எயிற்றின்மேலே, கொண்ட - கொண்ட, நாள - காலத்தில், ஏழ் - ஸப்தத்வீபரூபமான, மண்ணும் - பூப்ரேதங்களானவை, நான்றில - நழுவாதே, தானத்த - ஸ்வஸ்தாநஸ்தங்களாயிற்றின; பின்னும் - அதுக்குமேலே, (அதுக்குஆதாரமான), ஏழ்மலை - ஸப்தகுலபர்வதங்களும், நான்றில - சலியாதனவாய்க்கொண்டு, தானத்த - ஸ்வஸ்தாநஸ்தங்களாயிற்றின; பின்னும் - அதுக்குமேலே, ஏழ்கடல் - ஸப்தஸமுத்ரங்களும, நான்றில - உடைந்தொழுகாதே, தானத்த - ஸ்வஸ்தாநஸ்தங்களாயிற்றின.

இ —மூன்றாம்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நான்றில இத்யாதி] - பூமியைப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் பூம்யுத்தரணம்பண்ணினபோது. [நான்றில] - சலித்ததில்லை. [ஏழ்மண்ணும்] - ஸப்தத்வீபமும். [தானத்தவே] - ஸ்வஸ்தாநஸ்தங்களாயிற்றின. ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்தாற்போலே யிருக்கை. [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [ஏழ்மலை] - பூமிக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களும் சலியாதே ஸ்வஸ்தாநஸ்தமாயிற்றின. இவை திண்ணிதாகையாலே இப்படி செய்யலாம், த்ரவத்ரவ்யமான ஸமுத்ரமும் சலியாதே ஸ்வஸ்தாநஸ்தமாயிற்றின. [அப்பன்] - நஷ்டோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகன். [ஊன்றி இத்யாதி] - மறுபாடுருவக்குத்தி இடந்தெடுத்து, பந்தையெடுத்துச் செண்டிலே ஏற்றாற்போலே இருந்தது திருவெயிற்றிலே ஏற்றபோது.

ஈடு.— மூன்றாம்பாட்டு. மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[நான்றிலவேழ் மண்ணும் தானத்தவே] - ஏழுபூமியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியையெடுக்கச் செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்தாநத்திலே கிடக்கும்படி. இவன் பெரிய ஆனைத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும், முன்புபோலே ஒருகுறையற, உண்பாருடுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன் கூடநிற்கையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறைவாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்தாநஸ்தங்களாயிற்றின.

[பின்னும்]-அதுக்குமேலே. [நான்றிலவேழ்மலைதானத்தவே] - பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்தாநங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ரஸ்வலநம் பிறந்ததில்லை. பின்னும் பின்னுமென்று

மூன்றாம்பாட்டு - நான்றிலஇத்யாதி. "அப்பனூன்றியிடந்து" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹாவராஹஇத்யாதி.

விவரணம் - ஸப்தஇத்யாதி. "ஏழ் மண்ணும் - நான்றில - தானத்தவே" - ஸப்தத்வீபவதியான பூமியும் நழுவாதபடி ஸ்வஸ்தாநத்திலே கிடந்தபடி. நான்றில - நாலாதபடி. சலியாதபடியென்றுமாம். நழுவாதபடி,சலியாமையின சரமாவதி - இவன்பெரியஇத்யாதி. ஆனைத்தொழில்- அதிமாநுஷவ்யாபாரம், ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருத்யமும். இதுக்குஹேதுவேதென்ன - ஆதாரம்இத்யாதி. முன்புபோலே - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே. மண்ணைச்சொன்னவநந்தரம் மலையைச்சொன்னதுக்கு ஹேதுவம் - பூமிக்குஇத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருஇத்யாதி. கோத்ரஸ்வலநம் - பர்வதஸ்காலித்யம், நாம

வருகிறதுக்குக்கருத்து-இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமையுங்கிடீர்! அதுக்குமேலே இவையும் செய்தா னென்கைக்காக. [நான்றிலவேழ்கடல்தானத்தவே] - அவைதாம் காடிந்யத்தாலே குலையாதே ஒழிந்ததென்னவுமாமிறே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு; த்ரவத்ரவ்யமிறேஜலம்; அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின்காடிந்யமும் இவற்றின் த்ரவத்வமும்அப்ரயோஜகம்; அவன் திருவுள்ளக்கருத்து யாதொன்று, அதுவேகார்யகரமாவதென்கை. இவையிப்படிகிடக்கிறது அவன்அவஹிதனாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும்போதோ? என்னில்,—[ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே]-மறுபாடுருவத் தைக்கும்படிகுத்தி, அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்துஎடுத்தெறட்டு, எயிற்றிலே எற்றிக்கொண்டு வ்யாபரித்தபோது, ''மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து'' என்கிறபடியே. அவன்இப்படி முக்யமாக ரக்ஷிக்கப்புக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே நின்றன. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாளுமேழுநிலநீருமேழுவிண்ணும்
கோளுமேழுஎரிகாலுமேழுமலை
தாளுமேழுச்சுடர்தானுமேழுஅப்பன்
ஊளியேழுவுலகமுண்டவூணே.

ஆ.—(நாளுமேழு.) * கலாமுஹூர்த்தாதிமயமான காலத்தையும், ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும், ஸகல குலாசலங்களையும், நக்ஷத்ர ஜ்யோதிஸ்ஸமூஹங்களையும், ப்ரளயகால ஸலில பூராபிபூதமான ஸமஸ்த ஜகத்தையும்அநாயாஸேந ரக்ஷணம்பண்ணினாற்போலே நிரவசேஷமாகவுண்டருளினான் என்னப்பன்! என்னப்பன்! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்தில் ஸப்தஸமுத்ரங்களோடுகூடின ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடியைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளுமேழு] - காலவ்யவஸ்தையைபெறும்படி. எழுஎன்கிறவையெல்லாம் - பெற என்கிறது. கோளும்சுடருமாகிறன - க்ரஹநக்ஷத்ரங்கள். [ஊளியேழு] - லோகத்தைத்திருவயிற்றிலே வைக்கிறபோது எழுந்தஓசை. உறிஞ்சினஓசை என்றுமாம்.

வ்யத்யாஸமென்று சாடு. கோத்ரம் - பர்வதமும் பேரும், கோத்ரமும். ''பின்னும், பின்னும்'' என்கிறது - ஒரொன்றே அசக்யமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே, நாலாமைக்கு அஸம்பாவிதமானத்தையும் நாலாதே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படிபண்ணின ஸாமர்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவைதாம்இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. கீழுக்தத்தால்ஃபலிதம் - அவற்றின்இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவஹிதனாய் - ஸாவதாநனாய். எயிற்றிலே - தம்ஷ்ட்ரையிலே அப்படியூன்றியிடந்தானே? என்ன - மண்ணெல்லாம்இத்யாதி. பூமிப்பரப்படையஇடந்தெடுத்து ஈஸ்வரத்வத்தால் வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணியென்றபடி. திருமொழி மூன்றும்பத்து நாலாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, ''வையணைந்த'' இத்யாதி. ரஸோக்தி - அவன்இத்யாதி. முக்யம் - முகசம்பந்தியும், ஸ்ரேஷ்டமும். கீழெல்லாவற்றையுமநிகமிக்கிறார் - அசலங்களோடு இத்யாதி. 'அப்பனூன்றியிடந் தெயிற்றிற்கொண்டநாளே - நான்றிலவேழ்' இதயாரப்யாந்வயஃ. (௩)

ப.—அநந்தரம், ஜகந்நிகரணத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

நாளும் - திவஸாதிவிபாகம், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், நிலநீரும் - ப்ருதிவீஜலங்களும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், விண்ணும் - ஆகாசமும், கோளும் - க்ரஹங்களும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், எரிகாலும் - அக்நிவாயுக்களும், எழ - நிலைகுலைந்து போகவும், மலை - பர்வதங்கள், தாள் - அடி, எழவும் - பறிந்துபோகவும், சுடர்தானும் — நக்ஷத்ராதி தேஜ:பதார்த்தங்களும், எழ - குலையவும், அப்பன் - ப்ரளயாபத்ஸகனான மஹோபகாரகன், ஊளியெழ - ''பசிததுண்டான்'' என்று தோன்றும் படியாக, உலகம் - லோகத்தை, உண்ட-, ஊண்-, ஏ - இருந்தபடியே! கோள்- க்ரஹம். ஊளி-பசி; ''உறிஞ்சினவோசை'' என்பாருமுளர்.

ஈ —நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்திலே ஸமஸ்தஸத்வங்களோடேகூடின ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தபடியைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்தைபோக. வ்யவச்சேதகரான ஆதித்யாதிகள் போனவாறே, கலாகாஷ்டாதிரூபமான வ்யவச்சேதமும்போயிற்றதென்கை. [நிலநீருமெழ] - காரணமான பூமியும் ஜலமும்போக. [விண்ணும்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் க்ரஹங்களும்போக. [எரிகாலுமெழ] - அக்நியும் வாயுவும்போக. [மலைதாளுமெழ]- பூமிக்கு ஆதாரமான மலைகள் வேரோடு பறிந்துவிழ. [சுடர்தானுமெழ] - அநுக்தமான நக்ஷத்ராதிதேஜ: பதார்த்தங்கள் போக. [அப்பன்] - ப்ரளயாபத்ஸகன். [ஊளியெழ] - திருவயிற்றிலேபுகுகிற நெருக்கத்தால்வந்த ஆரவாரமுண்டாம்படி. ஊளி-ஶப்தம். உறிஞ்சினஓசை என்னவுமாம். எழ என்றது - தோற்ற என்றபடி. லோகத்தை உண்டபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். '''இப்போதிருக்கிறப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒன்றுமழியாதேயிருக்கக் கண்டான்' என்கிற புராணாநுரூபமாக அவாந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்'' என்றருளிச் செய்வர்.

[நாளுமேழ] - காலவ்யவஸ்த்தைபோக. ''நாஹோ நராத்ரி:'' (நாஹோ நராத்ரி:) என்னும்படியே. எழ - பேர. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டையென்றும் சொல்லுகிறவையெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்யாகதியாலே வருகிறவையிறே; வ்யவச்சேதகனான ஆதித்யன் உள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்ய

நாலாம்பாட்டு - நாளும் இத்யாதி. ''உண்ட'' என்று - ஸாமாந்யஶப்தமாகையாலே, ''அந்தராவாஸம்பூ……'' என்கிறபடியே மஹாப்ரளயமாதல், அவாந்தரப்ரளயமாதலென்று அநதிகார்த்தவ்யம் - மஹாப்ரளயத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. '……' என்றத்தைப்பற்ற - திருவயிற்றினுள்ளே என்றது.

நாளுமெழ - காலம்போகவென்று விவக்ஷித்து, ''……'' என்ற நித்யமான காலம் போகக்கூடுமோ? என்ன - காலவ்யவஸ்த்தைபோக என்கிறார். காலவ்யவஸ்த்தைதான் இன்னதென்னுமத்தையும், அவ்வ்யவஸ்த்தைக்கு ஹேதுஇன்னதென்னுமத்தையும், ஹேதுபூதன் உள்ளே புகுருகையாலே கார்யமான இவ்வ்யவஸ்த்தையும் போமென்னுமத்தையும் அடைவே யருளிச்செய்கிறார்-நாஹோநராத்ரி யித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. ''நாஹோ நராத்ரி ……''

மான இவையும் போமித்தனையிறே. [நிலநீருமெழ] - காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அநுவர்த்திக்கக் காணாநின்றோம்; ''மாமாயை - மங்கவொட்டு'' என்று - ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, ''இங்கு இவ்வுயிரேய்பிரகிருதி'' என்றுசொல்லாநின்றாரிறே. இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதி யென்று தோற்றுகைக்காக. [விண்ணுங்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங்களு மெழ. [எரிகாலுமெழ] - அக்நி தத்த்வமும் வாயுதத்த்வமும்போக. [மலைதாளுமெழ] - பர்வதங்களடியோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க்குருத்தோடேபறிய. [சுடர்தானுமெழ]- அநுக்தமான தேஜஸ்தத்த்வங்களும் உள்ளேபுக. [அப்பனூளியெழ] - ஊளி - ஶப்தம். எழவென்றது - தோற்றவென்றபடி. ஓரோக்ஷேபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடைய வளைந்தானுக்கு உள்ளே புகும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவயிற்றிற் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்ப்ரமத்வநிகள் கிளர; அன்றியே, '''இவற்றை யுறிஞ்சுகிறபோதைத்வநி காண்!' என்று அம்மாள் பணிக்கும்படி'' என்றருளிச்செய்வர்; அத்தால் நினைக்கிறது – ஈஶ்வரத்வப் பிடராலன்றியே பத்தும்பத்தாக ஆஶ்ரிதரக்ஷணமேயா யிருக்கிறபடி. (௪)

தி௩ராத்ராதிகம் ஸர்வம் ஜ்யோதிர்ஜ்யோதிர்யதா ஜ்யோதீம்ஷி ஸ்ர்வாணிஶேஷம்ஸம் பூர்யாதிகம் ஸஹஸ்ர ஶோஷ யாத்மநி'' இதிப்ரதமேம்ஶேத்விதீயே (உ-ரு) நாஹோராத்ரீஃஎன் றது - மஹாப்ரளயபக்ஷத்துக்கு ப்ரமாணம். அவாந்தர ப்ரளயபக்ஷத்துக்கு ப்ரமாணமாகில், நாஹோரா த்ரிஃ என்றமாத்ரமே வேண்டுவது. பஞ்சபூதங்கள் அண்டத்துக்குப் புறம்பானபோது காரணங்க ளாய், அண்டத்துக்கு உள்ளானபோது கார்யங்களாயிருக்குமென்றிட்டு 'காரணங்களோடு கார்யங் களோடு வாசியற' எனகிறார். ''நிலநீருமெழ'' என்றதிலே - கார்யமான பூதங்களையன்றோ சொல்லு கிறது. காரணங்களையும் இதுகர்த்தமாகும்போது காரியத்திலே காரணமுண்டோ? என்ன - கார்யமுள்ளவிடத்தே இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - மாமாயை இத்யாதி. அதா வது - ''மங்கவொட்டுன்மாமாயை'' என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லச் செய்தேயும், ''இங்கிவ்வுயி ரேய்பிரகிருதி'' என்று-ஸ்தூலசரீர விஶிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்ட ப்ரக்ருதியென்றுகாரணம்ஶத்தைப் பிரித்துச்சொன்னாரிறே. இந்த காரணம்ஶமானது மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி. இதுதானென்றது - ஸ்தூலசரீர விஶிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்டகாரணம்ஶமான இந்தப்ரக்ருதிதான். காரணத்திலே போகாமைக்காக என்றது - மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி. ''இது தான் காரணத்திலே போகாமைக்காக'' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உயிரேய்பிரகிருதி இத்யாதி. ஏய் கை - பொருந்துகை. அயமர்த்தஃ; மாமாயையென்று - ப்ரக்ருதியைச் சொல்லச்செய்தே, உயிரேய் பிரகிருதியென்று - புநஃ ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது - இத்தக்கார்யமான சரீரத்திலே காரணமான மூல ப்ரக்ருதி யநுவர்த்திக்கிறதென்று தோற்றுகைக்காகவென்று. ஆக, இத்தால் கார்யங்களிலும் காரணம்ஶம் அநுவர்த்திக்குமென்றபடி. ''கோள்'' - ஜ்யோதிஸ்ஸு. ''எழ'' போக. விவரணம் - வேர்க்குருத்தோ டே இத்யாதி. ''ஊளி'' - த்வநி. இங்கே, ''எழ'' என்றது - கிளரவென்றபடி. ஈஶ்வரத்வப் பிடர் - ஈஶ்வரத்வத்தாலே வந்த கர்வம். 'நாளுமெழ' என்று தொடங்கி, 'உலகமுண்டவூணே' இத்யந்வயஃ. உண்டவூணே - உண்டவூணிருந்தபடியே! என்றபடி. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலிமன்னர்
ஆணுடைச்சேனைநடுங்குமொலிவிண்ணுள்
ஏனுடைத்தேவர்வெளிப்பட்டவொலியப்பன்
காணுடைப்பாரதம்†கையறைபோழ்தே.

ஆ.—(ஊனுடைமல்லர்.) - அதி பலபராக்ரமரான மல்லருடைய வித்வம்ஸநத்வநியும், ஸௌர்ய வீர்யாதி பரிபூர்ணஸைந்ய ஸஹிதரான ராஜாக்களுடைய பயஜநிதமான மஹாகோஷமும், ப்ரஹ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வவிஷய ஸ்துதி கோஷமு மெழும்படியாக, தர்ஸநீயமான மஹாபாரத யுத்தத்திலே அணிவகுத்து என்னப்பன் ஸாரத்யம்பண்ணினபடி என்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமான பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார்.

[ஊனென்றுதொடங்கி] - யுத்தார்த்தமாக பக்ஷ்யபோஜ்யாதிகளை மிகவும் புஜித்து மலைபோலே இருக்கிறமல்லர் நெரிந்த ஒலி. [ஆணுடைச்சேனை] - ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடையஸேனை. [ஏனுடைத்தேவர்] - எண்ணப்படும் தேவர்கள். [அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே] - அப்பன்கண்டு நிற்கவேணும்படி பாரதஸமரம் தொடங்கினபோது.

ப.—அநந்தரம், பாரதஸமரப்ரவர்த்தகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

அப்பன் - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியானக்ருஷ்ணன், காணுடை - தர்ஸநீயமான, பாரதம் - பாரதத்தை, கை - கைகுவித்து, அறை - பொருத, போழ்து - போது, ஊண்- பலகரமானவூணை, உடை - உடைய, மல்லர் - பெருமிடுக்கரான மல்லரானவர்கள், (த்வந்த்வயுத்தம்பண்ணி), ததர்ந்த - நெரிந்துவிழுகிற, ஒலி - ஓசையும், மன்னர் - ராஜாக்களுடைய, ஆண் - வீரபுருஷரை, உடை - உடைத்தான, சேனை - ஸேனைகளானவை, (க்ருஷ்ணபலாநுஸந்தாநத்தாலே யஞ்சி), நடுங்கும் - நடுங்குகிற, ஒலி - சப்தமும், விண்ணுள் - ஆகாசத்திலே, ஏண் - தந்தாம் பதமர்யாதைகளை, உடை - உடைய, தேவர் - ப்ரதாநதேவர்கள், (யுத்ததர்ஸநார்த்தமாக), வெளிப்பட்ட - வெளிப்பட்டுக்கொண்டாடுகிற, ஒலி - ஓசையும், (ஆயிற்று). ததர்தல்-நெரிதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்] - பலகரமான த்ரவ்யங்களை மிகவும் புஜித்து மிடுக்கரானமல்லர். [ததர்ந்தஒலி] - நெரிந்துவிழுகிற ஓசை. [மன்னராணுடைச்சேனை] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடைத்தான ஸேனையென்னுதல்; பீஷ்மாதிகளை ரக்ஷகமாக உடைத்தானஸேனை என்னுதல். [நடுங்குமொலி] - க்ருஷ்ணன் ப்ரதிபக்ஷத்திலானென்று நடுங்கி அலமாக்கிறத்வநி. [விண்ணுளேனுடைத்தேவர்] - ஸ்வர்க்கத்திலே மதிப்பாக எண்ணப்பட்டதேவர்கள். [வெளிப்பட்டஒலி] - "தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோன்" என்கிறபடியே பரோக்ஷபூதரானவர்கள், கண்ணுக்கு விஷய

† 'கையெறி' என்று பாடாந்தரம்.

மாய் ஸ்துதிக்கிற த்வநி. ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் த்ருதராஷ்ட்ரனை "யுத்தங்கண்டிருப்பாயோ உனக்குக் கண்தர?" என்ன. "நான் பொறுக்கமாட்டேன்" என்ன, ஸஞ்சயனுக்குக் கண்கொடுத்து "கண்டுசொல்" என்றான். [அப்பன்] - பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின உபகாரகன். [காணுடைப்பாரதம்] - தர்சநீயமானபாரதம். அதாவது - முடிகோலும் சிறுமைய்க்கவிறும் ஸேநாபூளியுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடேநின்றநிலை. [கையறைபோழ்ந்த] - கையும் அணியும் வகுத்துத் திரிகிற ஸமயம். தொடங்கினபோது என்றுமாம்.

ஏடு.—அஞ்சாம்பாட்டு பாரதஸமர வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவோலி] - ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற மிடுக்கையுடையரான துர்யோதநன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஓசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி மல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக துர்த்ரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினுயிற்று நலிகைக்காக ; அத்தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காற்கீழேயிட்டு நெரித்தபோதை த்வநி பலத்தைப்போரப் போலியச்சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார்காணும், பசளைக்கலம் நெரித்தாற்போலே அநாயாஸேந நெரித்தபடியைப்பற்ற. [மன்னரித்யாதி] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான ஸேநை, "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம்பண்ணுவதாக ஏறினான்" என்று கேட்டவாறே "நாம்முடிந்தோமன்றே" என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கூப்பிட்டஒலி ஆண்பிள்ளைகளான பீஷ்மத்ரோணாதிகளிறே தூசியேறினபேர். [விண்ணுளேனுடைதேவர் வெளிப்பட்டவோலி] - ஸர்வேஸ்வரனோடொக்க இன்னாரின்னாரென்னும்படி தந்தாமைச்சமையவிட்டுக்கொண்டு அபிமாநிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையராயிருக்கிற தேவஜாதி, கண்ணுக்குத்தோற்றும்படிநின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற த்வநி. "ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ரா:" (ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:) என்றொருகோவையிலே எண்ணலாம்படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்தரஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்படி தன்னைத்தாழவிட்டுவைக்குமே தன் ஸௌலப்யத்தாலே! [அப்பன்]-பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின வுபகாரகன். [காணுடையித்யாதி] - சக்ஷுராதி கரணங்களைப்படைத்ததுக்கு

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊனுடை இத்யாதி. "காணுடைப்பாரதம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பாரத இத்யாதி.

ஏற்றிலக்கை - அதிகசம்பளம். மல்லர் - மிடுக்கையுடையவர்கள். ததர்ந்த - நெரிந்த. கீழே, "மல்லர்" என்று - மிடுக்கையுடையவர்களென்றருளிச்செய்து, ஸ்வபாவமான மல்லென்றர்த்தாந்தரம் - மல்லர்க்கு இத்யாதி. "ஊனுடைமல்லர்" என்றதுக்கு - பலகரமான ஆணையுடைய மிடுக்கையுடையவர்களென்று முந்தினவர்த்தம் பலகரமான ஆணையுடைய மல்லரென்றிரண்டாமர்த்தம். ஆட்டத்துவெளி - வையாளிவிடுகிறவெளி "ஊனுடைமல்லர்" என்று - இவர்களைவர்ணித்து, "ததர்ந்த" என்றதுக்கு பாவம் - பலத்தை இத்யாதி. பசளைக்கலம் - பச்சைப்பானை. "ஆணுடை" என்கிறது ஆரை? என்ன - ஆண்பிள்ளைகளான இத்யாதி. "ஏணுடை" என்றதுக்கு - உயர்த்தியுடையவென்றர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்யாதி. சமையவிட்டுக்கொண்டு - சுக்ருதவிசேஷத்தாலே யாகிக்கொண்டு. அதாவது - உத்க்ருஷ்டராம்படி பண்ணிக்கொண்டென்றபடி. "ஏண்" என்றதுக்கு - எண்ணிக்கையென்றர்த்தாந்தரம் - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. ஏண் - உயர்த்தியும், எண்ணிக்கையும் ஸர்வேஸ்வரனோடொக்க எண்ணலாமோ ஈஸ்வராபிமாநிகளானவர்களை? யென்ன - இந்தவந்தரஜாதி இத்யாதி. இந்தவந்தரஜாதிகளையென்றது - சாடு; ஆகாசத்திலே பிறந்தவர்களென்று ஸ்வபாவார்த்தம், ஹீநஜாதியென்று த்வநி. "காணுடை"-தர்சநீயமான. பாரதஸமரம் காட்சியை யுடைத்தாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் - சக்ஷுராதி இத்யாதி. அற்றைநிலை - அப்போதையில்நிலை. "அற்றை

ப்ரயோஜநம் அற்றைநிலையைக்காண்கையிறே. ஸேநாதூளியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிறநிலை யிறே. ''மாம்'' என்கிறநிலையிறே யது. சர்மநீயமான பாரதம். [கையறைபோழ்து] - கையுமணியும் வகுத்து அங்கோடு இங்கோடு உலாவிப் படைபொருத்தி, ''நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோம்'' என்று கைதட்டிவிட்டபோது இத்த்வநியெல்லாம் உண்டாயிற்று. (௫)

ஆறும்பாட்டு.

போழ்துமெலிந்தபுன்செக்கரில்வான்திசை
சூழுமெழுந்து உதிரப்புனலாமலை
கீழ்துபிளந்தசிங்கமொத்ததால்அப்பன்
ஆழ்துயர்செய்தசுரரைக்கொல்லுமாறே.

ஆ —(போழ்து) - பஶ்சிம ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஸகலபுவன விவரமும் ருதிரபூரபூரிதமாம்படி மேருசிகரத்திலேயேறி ஒரு ஸிம்ஹமானது மேருசிகரத்தைப் பிளந்தாற்போலே, ஹிரண்யனை வ்யஸிதனும்படிபண்ணி என்னப்பன் பிளந்தருளினபடி என் ! என்கிறார்.

ஒ —ஆறும்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [போழ்தென்று தொடங்கி] - போதுபோய்ச் செவ்வானமிட்ட ஸமயத்திலே ஆகாசமும் திக்குக்களும்போய் ருதிரஜலமாக, ஸந்த்யாராகத்திற்காட்டில், அவனுடைய ஹ்ருதயத்தினின்றும்புறப்பட்ட ரக்தமானது ஆகாஶத்தையும் திக்குக்களையும் மிகவும் சிவப்பிக்க என்றுமாம். [மலையென்று தொடங்கி] - ஒருமலையைக் கீழேயிட்டு அதின்மேலே யிருந்து அம்மலையைக்கீண்ட ஸிம்ஹம்போலே யிருந்தது. தன் சீற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் உத்ஸேப்படுத்தி அஸுரனைக்கொன்றபடி.

ப.—அநந்தரம், ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

போழ்து - திவஸம், மெலிந்த - க்ஷயித்தவளவிலே, புன் - இளம், செக்கரில்- செக்கர்போலே, வான் - ஆகாசமும், திசை - திக்குக்களும், சூழும் - சூழ, எழுந்து - கிளம்பி, உதிரப்புனல் - ரக்தஜலம், ஆ - ஆம்படியாக, அப்பன் - ஆஶ்ரிதோபகாரகனை நரஸிம்ஹரூபியானவன், ஆழ்துயர் - அதிசயிததுஃகத்தை, செய்து - விளைத்து, அசுரரை - அஸுரனை ஹிரண்யனை, கொல்லும் - கொல்லும், ஆறு - ப்ரகாரம், மலை - மலை, கீழ்து - கீழ்தாம்படி, பிளந்த - பிளந்த, சிங்கம் - சிங்கத்தை, ஒத்தது - ஒத்திருந்தது புன்செக்கரில் - புன்செக்கரான ஸந்த்யாகாலத்திலென்றுமாம்.

இ —ஆறும்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார்.

நிலை'' என்றதின்விவரணம் - ஸேநாதூளியும் இத்யாதி. அந்நிலைக்கு ப்ராப்யத்வமாத்ரமேயன்றிக்கே, ப்ராபகத்வமு முண்டென்கிறார் - மாமென்கிற இத்யாதி. ''கையறைபோழ்து'' என்றதுக்கு பாவம் - கையுமணியும் இத்யாதி. கையறைபோழ்து - கைதட்டிவிட்டபோது. கையறைகை - கைதட்டுகை, கையுமணியும் வகுத்து - படையில் வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. அப்பன்காணுடைப் பாரதம் கையறைபோழ்து - இத்த்வநிகளெல்லா முண்டாயிற்றின என்றந்வயம், (௬)

[போழ்து மெலிந்தபுன்செக்கரில்]-ஸந்த்யாவேளையிலே. நாள்முற்று ஸந்த்யை யாய்ச் செவ்வானம் மறைவதற்குமுன்பே. அவன் கொண்டவரத்திற் புகாதகாலத்திலே. [வான்திசை சூழுமெழுந்துதிரப்புனலா] - ஆகாசமும் திக்குக்களெங்கும் ரக்தஜல மாக ஸந்தயாராகத்திற்காட்டில், ரக்தமானது எல்லாவிடத்தையும் சிவப்பிக்க என்று மாம். [மலைகீழ்து பிளந்த சிங்கமொத்ததால்] - மலையைக்கீழேயிட்டு மேலேயிருந்து அத்தைப் பிளக்கிற ஸிம்ஹம்போலே இருந்ததென்னுதல். மலையை இரண்டுகூறாகக் கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம்போலேயென்னுதல்.கீழ்ந்து பிளந்தஸிம்ஹம்.[அப்பன்]-பிதா வெதிராக வந்துஉதவின உபகாரகன். கீழிற்பாட்டில் - பந்துக்கள் பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று; இதில் - ரக்ஷகனை பிதா பகையாக, வந்துஉதவினபடி சொல்லுகிறது. பந்துக்கள் பகையாகவந்து உதவினவன், ஜநகன் பகையாகவந்து உத வினவன், "ஆபெத்ஸ்வபி ஸதாதந:" என்று - தனக்குத்தானே வாயகனை அவ் வளவிலும்வந்து உதவுமவன்; ஆனபின்பு, ஸர்வரையும்விட்டு அவனையேவன்றோ பற்ற அடுப்பது. [ஆழ்துயர்செய்து அசுரரைக்கொல்லுமாறே] - தன் சீற்றத்தைக்காட்டி மிக வும் து:கத்தை விளைத்து அஸுரனைக்கொன்றபடி. நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றத்திலே ஸங்கல்பனுன், பின்னையுடலைக்கிழித்துப் பொகட்டான். "அவன்வீயத்தோன்றிய சிங்கப்பிரான்" என்னக்கடவதிறே.

௬௫,—ஆறும்பாட்டு. ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[போழ்துமெலிந்த.]-"பலிதப்ராயோவாஸர:" (பலிதப்ராயோவாஸர:) என்னுமாபோலே, பொழுதுபோகாநிற்கச் செய்தே. [புன்சேக்கரில்] - சேக்கர்வானமிடுகிற வளவிலே. அவன்வரத்தி லகப்படாத ஸந்த்யாகாலத்திலே. †"இராப்படகில்லேன், பகல் படகில்லேன்" என்று வரங்கோண்டானே. [வான்திசை சூழுமெழுந்துதிரப்புனலா] - பரப் பையுடைத்தானவாகாசம் திக்குக்களடங்கலும், பள்ளங்கண்ட இடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே ருதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும்படி. [மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்த தால்] - ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலேயிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்

ஆறும்பாட்டு - போழ்து இத்யாதி. "ஆழ்துயர்செய்தசுரரைக்கொல்லுமாறே" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹிரண்ய இத்யாதி.

"போழ்துமெலிந்த" என்றதுக்கு ஸப்ரமாணமாகவர்த்தம் - பலிதப்ராய இத்யாதி. "திவ ஸம் க்ஷயித்தவளவிலே" என்றுரையில் ஸப்தார்த்தம். மெலிந்த - க்ஷயிக்கிறவளவிலே யென்றபடி. புன்செக்கரில் - இளஞ் செவ்வானமிடுகிற அளவிலே யென்றபடி. விவரணம் - அவன்வரத்தில் இத் யாதி. அப்படி வரமுண்டோ? என்ன-இரா இத்யாதி. படகில்லேன - படக்கடவேனல்லேனென்ற படி. "சூழும்-வான்திசை எழுந்து"என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-பரப்பை இத்யாதி. "சூழும் - வான்" -பரப்பையுடைத்தான ஆகாசம், திக்குக்கள், கொழித்து ரக்தஜலமாம்படி யென்று சப்தார்த்தம். உதி ரம் -ரக்தம். புனல் - ஜலம். "புனலா" என்றது - புனலாம்படி என்றபடி. எழுந்து - கொழித்தென் னுதல், கிளர்ந்தென்னுதல். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "மலைகீழ்து" என்றது - மலையைக் கீழே யிட்டுக் கொண்டென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மலையையநாயாஸேந கிழித்தாற்போலே இரண்டுகூறாகப் பிளந்த ஸிம்ஹம்போலே என்று ஸப்தார்த்தம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, "மரையிதழ் புரையும்சேவடி" என்று தாமரையை மரையென்றாற்போலே தலைக்குறைத்தலாய் மகரம் லோபித்து; "நீட்டுவழி

---

† இராப்படற்பேன், பகற்படற்பேனென்று பாடங்காண்பது சரியன்று என்று தோன்றுகிறது.

ஞுதல். அன்றிக்கே, கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம். மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்றுமாம். (மகிழ் - அநாயாசத்தால்ஸிததம். அதாவது - இரண்டு கூறாக்கிப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்கை) ''இரண்டுகூறுசெய்துகந்தசிங்கம்'' என்னக்கடவதிறே. ஒக்கப்பிளந்த சிங்கமொத்ததால். (கீழ்ந்து-உகந்து) [அப்பனூழ்துயர்செயது] - நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்தமுகததைக் கண்டபோதே, மேல்போயனுபவிக்கக்கடவ அநுபவமடைய அப்போதே யநுபவித்துஅற்றான். அநாதிகாலம் பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே பண்ணிபபோந்த ப்ராதிகூல்ய மடைய அரைக்ஷணத்திலே யநுபவித்தற்றபடி. மிகவும்து:கததைவிளைத்து. [அசுரரைக் கொல்லுமாறே] - அசுரனைககொன்றபடி. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வஸாதாரணனாய் நிற்கும்நிலையொழிய, பித்ராதிகள் முகமாக ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வத்ஸலனாய நிறப தொரு நிலையுமுண்டிறே: அது குலைந்தால், அவன் சத்ருவாயும்நிற்குமிறே: அப்போதும் இவன்தான் முன்னின்று ரக்ஷிக்குமென்கை. இத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று - ஆபத்துக் கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரக்ஷிக்கு மென்கை. தமப்பன்பகையாக உதவினவன், அவனிலண்ணியனான தான் தனக்குப் பகையானா லுதவச்சொல்லவேணுமோ? ''ஆத்மைவரிபு ராத்மந:'' (ஆத்மைவரிபுராத்மந:) என்கிறபடியே தனக்குத்தானேயிறே ஶத்ரு. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்களின
நூறுபிணம்மலைபோற்புரளக்கடல்
ஆறுமடுத்துதிரப்புனலாவெப்பன்
நீறுபடவிலங்கைசெற்றநேரே.

ஆ.—(மாறுநிரைத்து) - சாரிகைவருகிற சைவ ஶ்ராதிசயததாலே ஸர்வதிக்குக்களிலும் நின்று விட்ட திருச்சரங்கள் யுகபதேவ தன்னிலே சநதிகதிரைக்கும்படியாகவும், ராக்ஷஸசரீரங்கள் * சிந்நமாம்படியும பிந்நமாமபடியும் சஞ்சரீததமாம்படியும் ப்ர

நீட்டல்'' என்னும் ந்யாயததாலே ஈகாரம்வந்து, கீழ்து என்று கிடககையாலே, மகிழ்ச்சியைச்சொல்லுகிறது. ஆக, மலையைப்பிளநதாற்போலே மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்று மூன்றாமாதத. ''கிழித்துப்பிளந்த'' என்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - இரண்டு கூறு இத்யாதி. இரண்டுகூறாகப் பிளந்துகந்த சிங்கமென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் அறுபததிரண்டாம்பாட்டு ''கரண்டமாடு'' இத்யாதி. ''இரண்டுகூறுசெய்து'' என்றதால் ஃலிதம் ஒக்கப்பிளந்த இத்யாதி. ஸமபாகமாகப் பிளந்தவென்றபடி ஆக, ''கீழ்ந்து'' என்றதுககு - கீழேயிட்டுக்கொண்டென்றும், கிழிததென்றும், மகிழ்ந்தென்றும் அர்த்தத்ரயம் ''ஆழ்துயர்செய்து'' என்றதுக்கு பாவம் - நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. மொருந்த - துறுமண்டின. ஆழ்துயர்செய்து - அதிஶயிததது:கததைவிளைத்தென்று ஶப்தார்த்தம். விவரணம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. ப்ராதிகூல்யமடைய வென்றபடி. இததால் ஃலித்தவர்த்தம் இன்னதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. இதிலும ஃலிததவாததம் - இத்தாலும் இத்யாதி. ஹிரண்ய நிரஸநம் சொல்லுகிறதுககு ப்ரயோஜநம அருளிச்செய்கிறார் - தமப்பன் இத்யாதி தான் தனக்குப் பகையோ? என்ன, அதுக்குப்ரமாணம் - ஆத்மைவ இத்யாதி. உத்தரேதாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயேத் । ஆத்மைவஹ்யாத்மநோ பந்துராத்மைவரிபுராத்மந:'' இதி பகவத்கீதாஷஷ்டே(௫). அடைவே யந்வயம்.

ஷக்ரமாம்படியும் சஸ்த்ரபீடிதமாம்படியும், ருதிரவெள்ளத்தாலே கடலெல்லாம் நிறைந்து ஆறுகளிலே யெதிர்க்கும்படியும் சரவர்ஷத்தைவர்ஷித்து என்னப்பன் பொடிபட இலங்கையைச்செற்றான் என்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார்.

[மாறென்று தொடங்கி] - சாரிகைவருகிறகடுப்பாலே எதிராக நிரைத்து இரையாநின்றுள்ள சரஸமூகத்தாலே அநேகம்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. [கடலென்றுதொடங்கி] - கடல்ரக்தத்தாலே நிரம்பி ஆற்றிலேவரவெதிர்க்கஸ்மமாம்படி லங்கையை அப்பன்செற்றதொரு நேர்பாடே! நேரேயென்றது - ஐஸ்வரமான ப்ரபாவத்தாலன்றிக்கே மெய்யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்றுமாம்.

ப —அநந்தரம், லங்காபங்க ப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

(சாரிகைதிரிந்தகடுமையாலே), மாறு - எதிரெதிராக, நிரைத்து - , இரைக்கும் - சப்திக்கிற, சரங்கள் - சரங்களாலே, இனம் - இனமினமாக, நூறு - நூறுநூறும்படி, பிணம் - ராக்ஷஸசவங்களானவை, மலைபோல் - மலைபோலே, புரள - புரண்டுவிழவும், ஆறு - ஆறுகளாலேசென்று, மடுத்து - மடுத்து, கடல்-, உதிரப்புனல்-, ஆ - ஆம்படியாகவும், அப்பன்-ஆஸ்ரிதோபகாரகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனானவன், இலங்கை - லங்கையை, நீறுபட - ஸஸ்மஸாத்தாம்படி, செற்ற - பொருத, நேர்-செவ்வையிருந்தபடி. நூறுதல் - நசித்தலாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்] - சாரிகைவருகிற கடுப்பாலே, எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற சரஸமூஹத்தாலே. ஓரம்பைவிட்டால், அதுக்கு எதிராக மற்றையம்பைவிடுகையாலே திருச்சரங்கள் தன்னிலே முட்டி த்வநிக்கிறபடி. [இனநூறு பிணமலைபோல்புரள] - இனமான நூறுநூறாகப்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. அநேகம்பிணங்கள் என்றுமாம். [கடலாறுமடுத்துதிரப்புனலா] - "[illegible]" என்கிறபடியே அஸிகருதமானகடல், ரக்தத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே எதிரேமடுத்து ரக்தஜலமாக. ரக்ஷகனானவன் லங்கைஸஸ்மமாமபடி அழித்தநேர்பாடென்னுதல். நேரேயென்று - ஐஸ்வரமான ப்ரபாவத்தாலே யன்றிக்கே, செவ்வையான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னுதல். க்ருதரிமயோயிகளான ராக்ஷஸரைப்போலன்றிக்கே நேர்போராக என்னுதல்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும்சரங்கள்] - சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் விட்ட அம்புகளேதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று த்வநிக்கிற த்வநி, கடலிரைத்தாற்போலே இராநின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான்எதிரம்பு கோத்

ஏழாம்பாட்டு - மாறுஇத்யாதி. "இலங்கைசெற்றநேரே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் - ராமஇத்யாதி.

"சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும" என்றுஅந்வயிப்பது. சரங்களெதிரேகலந்து சப்திக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். மாறு - எதிர். நிரைத்து - கலந்து. மாறுகநிரைத்திரைக்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - சாரிகைவந்தஇத்யாதி. சாரிகைவந்தசடக்கு - மண்டலாகாரகதியில்வேகம்.

த்து காணும். [இனநூறு பிணமலைபோல்புரள] - நூறுநூறாக இனமினமான பிணங்கள், அம்புபட்டுருவின சடக்காலே யுயிரோரிடத்தோதுங்கப்பெறாதே இரண்டுதுண்டத்திலும் கலந்து மலைபோலேகிடந்து துடிக்கிறபடி. [கடலாறுமடுத்துதிரப்புனலா] - "ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்" (ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்) என்று புக்கதெல்லாங் கொண்டிருக்கக்கடவ கடல், ருதிரவெள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்கும்படி. "வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே" என்றாரிறே. [நீறுபட] - "பஸ்மராசீ ஸத்ருஸீ" (ப்ஸமஸாநஸத்ருஸீ) என்று சொன்னபடியே ஹஸ்மமாம்படியாக. [இலங்கைசெற்றநேரே] - நேர்-பொழுதென்றும், நேரமென்றும் காலபரம். இலங்கைசெற்றபொழுது-மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்றுஅநவயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப்பென்னுதல். மாயாப்ரயோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நின்றுகிடீர் இலங்கையை அழித்ததென்னுதல். நேர் - நேராகவென்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் - தேற்றேகாரம். ஆர்ஜவத்தாலே இலங்கைசெற்றது. (எ)

ரஸோகதி - சாரிகைஇத்யாதி. பிணங்கள் புரளுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - நூறுநூறாகஇத்யாதி. சடக்காலே - வேகத்தாலே. கடலானது ரக்தஜலத்தாலேநிரம்பி ஆறுகளிலே யெதிர்த்தோடும்படி யென்று சப்தார்த்தம். †"புனலா" என்றது - புனலாலேயென்றபடி. நிரம்பி இத்யத்யாஹார்யம். ஆறுமடுத்து - ஆறுகளிலேயெதிர்த்தோடும்படி, மடுத்தல் - ப்ரவர்த்தித்தலாய், ப்ரவஹிக்கையென்றபடி. "கடலாறுமடுத்து" என்றதுக்குஹாவம்-ஆபூர்யமாணம்இத்யாதி. 'ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிசந்தி யத்வத் । தத்வத்காமா யம் ப்ரவிசந்தி ஸர்வே ஸ சாந்திமாப்நோதி நகாமகாமீ' இதிகீதாஸப்தவிதீயே. (எ0) அசலப்ரதிஷ்டமென்றது-கரையையதிக்ரமியாதென்றபடி. "ஆபூர்யமாணம்" என்றத்தையுங்கூட்டியர்த்தம்-புக்கதெல்லாம்இத்யாதி. ருதிரவெள்ளம் நிரம்பினதுக்கு ப்ரமாணம் வையமூடுஇத்யாதி. வையத்தைமூடுகிறப்ரளயஜலத்திலும் மும்மடங்குபெரிதென்றபடி. திருமொழிபதினோராம்பத்து நாலாந்திருமொழி நாலாமபாட்டு, "தளையவிழ்கோதை" இத்யாதி. "நேரே" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்-காலமும், சாதுர்யமும், ஆர்ஜவமும். மூன்றின அர்த்தத்திலும், ஏகாரம் - அவ்யயம். மூன்றாமர்த்தத்தில், அவதாரணம். மூன்றாமர்த்தவிவரணம் - நேராகவென்னுதல்என்று தேற்றேகாரம - நிஶ்சயார்த்தகஏகாரமென்றபடி. "நேர்" என்றதுக்கு காலமர்த்தமானபோது, அப்பன் நீறுபடஇலங்கைசெற்றநேர் - போது, சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும்; இனமினமாக நூறுநூறாகப் பிணங்கள் மலைபோலேபுரண்டுவிழும; கடல் - உதிரப்புனலாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்குமென்றந்வயம். "நேர்" என்றது - சாதுர்யமானபோது, சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும்படியாகவும், இனநூறு பிணம்மலைபோல் புரளும்படியாகவும், கடல் - உதிரப்புனலாலேநிரம்பி - ஆறுகளிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீறுபடவிலங்கைசெற்ற சாதுர்யமிருந்தபடி என்? என்றந்வயம். ஆர்ஜவமர்த்தமானபோது, மாறுநிரைத்திரைக்கும்படியாகவும், மலைபோலே புரளும்படியாகவும், ஆறுகளிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீறுபடவிலங்கைசெற்றது, நேரே - செவ்வையாகவே; ஆர்ஜவத்தாலேயென்றந்வயம். "விதாய ஸோகஸம்பந்நாம் ப்ராணைர்ஹீநாம் விபீஷணா । தஸ்யாஶ்ச ஸஹ ரக்ஷோபிர் லங்காம் ஸ்மஶாநஸத்ருஶீம் கரோமி" இதி ஸுந்தரகாண்டே (உசு-உசு)

---

† புனலா - புனலாக; புனலாலே நிரம்பியென்றபடி என்றுஇருக்கலாம்.

எட்டாம் பாட்டு.

நேர்சரிந்தான்கொடிக்கோழிகொண்டான்பின்னும்
நேர்சரிந்தானெரியுமனலோன்பின்னும்
நேர்சரிந்தான்முக்கண்மூர்த்திகண்டீர் அப்பன்
நேர்சரிவாணன்திண்டோள்கொண்டவன்றே.

ஆ.— (நேர்சரிந்தான்.) - வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தவன்று; தோற்கைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டு வந்தாற்போலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் முகம் மாறித் தோற்றான்; கிளர்ந்தெரிகிற அக்நியும் அப்படியே தோற்றான்; த்ரிநேத்ரனும் பராஜய வ்ரீளையாலே அவகுண்டிதனாய்க் கொண்டுபோனான்; என்னப்பன் ஜயித்தருளினபடி என்! என்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். நேர்சரிந் தான் என்கிற பாடடுக்கெல்லாம் - நேர்சரிந்தான என்று செல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாம் பொருள் - தோற்றத்திலே சரிந்தானென்று. முதுகிட்டுப் பிழைக்குப்போனான் என்றுமாம். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [திண்டோள்] - ருத்ர வரபலத்தாலே திண்ணியதோள்

ப.— அநந்தரம், வாணயுத்தப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

அப்பன் - அநிருத்தனுக்கு உபகாரகனைக்ருஷ்ணன், (நக்ராதிகளை முன்னிட்டு), நேர்சரி - ஒதுங்கின, வாணன் - பாணனுடைய, திண் - வரபலாதிகளாலே த்ருடமான, தோள் - தோள்களை, கொண்ட -(துணித்து வென்றி) கொண்ட, அன்று - , கோழி - மயிலை, கொடி - கொடியாக, கொண்டான் - கொண்ட ஸுப்ரஹ்மண்யன், நேர்சரிந்தான் - எதிர்நில்லாமல் சாய்ந்துபோனான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, எரியும்- (''ஸாஹஸ்ராவா ஸஷ்டிஃபடிஷூஃ'' என்று ருத்ரன் தானும்படியான க்ரௌர்யத்தையுடையனாய்) உத்கதஜ்வாலாதிகனான, அனலோன் - அக்நியானவன், நேர்சரிந்தான் - எதிர்நில்லாமல்சரிந்தான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, முக்கண் - த்ரிநேத்ரனானையாலே சக்த்யதிசயத்தையுடைய, மூர்த்தி - ப்ரதாநனானருத்ரன், (தான் முன்னிற்கமாட்டாமையாலே), நேர்சரிந்தான் - முதுகிட்டுப்போனான்; கண்டீர் - கண்டிகோளே! கோழி - மயில். கண்டீரென்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.

இ —எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நேர்சரிந்தான்] - தோற்றத்திலே கெட்டுப்போனான் என்னுதல், முதுகுகாட்டிப் பிழைத்துப் போனான் என்னுதல். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலைத்வஜமாக உடையவன்; இளமறியான தேவஸேநாபதியாகையாலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் தூசியிலே கெட்டுப் போனான் என்கை. இவன் கெட்டுப்போனபின்பு, ஜ்வலியாநின்றிருந்துள்ள அக்நிவந்து தோற்றி, கெட்டோடினான். நாற்பத்தொன்பது அக்நியும் கெட்டோடினபின்பு, த்ரிநேத்ரனானருத்ரன் முதுகிட்டான். "மகன் கொடியாலே அகப்பட்டான்" என்று கொடியை மறைத்தவிடத்திலும், கண்ணைமறைக்க வொண்ணாமையாலே அகப்பட்டுக் கெட்டோடிப்போனான். தேவதாந்தரங்களை ரக்ஷகமாகப் பற்றினரை, அவர்களெதிரி

கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்பிப்போவர்களென்கை. [அப்பன்] - நிருபாதிகரக்ஷகன். [நேர்சரிவாணன்] - ரக்ஷகரானார் அளவு இதுவானால், ரக்ஷ்யபூதனானவனுக்கு முதுகுகாட்டிப்பிழைக்கப் போமதொழிய வேறுபோக்கடி இல்லையிறே. [திண்டோள்] - "ஆநநம்ஸஹஸ்ரணோவிஆநுநவிஷேஷி" என்றிருக்குமாபோலே, தேவதாந்தரங்களைப்பற்றித் தோள்வலிகொண்டாடி இருந்தபடி. ருத்ரன் வரபலத்தாலே திண்ணிதானதோள். [திண்டோள்கொண்டவன்றே] - உஷை பித்ரு ஹீனையாகாமைக்குத் தலையறாதே, தோளைத்துணித்துவிட்டான். கீழ் - அஸுரர்களைத் தேவர்களுக்காக மார்விலே அம்பேற்று ஜயித்தபடிசொல்லிற்று; அவர்களுக்கு அபாஶ்ரயமாய்வந்த தேவஜாதியையும் ஜயித்தபடி சொல்லிற்று - இப்பாட்டில்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. வாணவிஜய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலை த்வஜமாகவுடையனாய் தேவஸேநாபதியாய் இளமறியாய்த் தூசித்தலையிலே நிற்கிற சுப்ரஹ்மண்யன், தோற்றரவிலே கெட்டான் [பின்னுமித்யாதி]-அவ்வளவிலே நாற்பத்தோன்பது அக்நிகளும் பெரிய கிளர்த்தியோடே எரிந்து தோற்றிற்று: அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன. [பின்னுமித்யாதி]- "மகன் கொடிகட்டிக்கொண்டுசென்று இளிம்புபட்டான்"என்று தன்கொடியைப் போகட்டு வந்து தோற்றினஅநந்தரத்திலே, கண்ணைப்புதைத்துக் கெட்டோடத்தொடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்மூர்த்தி கண்டீர் என்று - கண்ணைக்காட்டிக் கொடுக்கிறார். எல்லாம் செய்தாலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிறே. "வாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாளந்தவந்தவாதலம்" என்றுபாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாத வ்யாகுலமிறேயது. அப்பன் - நிருபாதிகரக்ஷகன் [நேர்சரிவாணன்]- ப்ரதாநனான வாணன் தான்வாராத்தோற்றினான்; அவனும் பின்னிட்டோடத்தொடங்கினானென்னுதல்;நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகுகாட்டினானென்னுதல். கையிலாயுதம் போகட்

எட்டாமபாட்டு - நேர்இத்யாதி. "வாணன்திண்டோள்கொண்டவன்றே" என்றத்தைக கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வாணவிஜயஇத்யாதி.

"கொடிக்கோழிகொண்டான்" என்றதுக்கர்த்தம் - மயிலைஇத்யாதி. கோழி - மயில். இளமறியாய்-இளங்குட்டியாய்.மறி-குட்டி. இளமறியென்று - குதிரைக்குட்டிக்கும்பேர். "நேர்சரிந்தான்" என்றதுக்கர்த்தம் - தோற்றரவிலேகெட்டான்என்று "நேர்சரிந்தான்" என்றதுக்கு - "எதிர்நில்லாமைசாய்ந்துபோனான்" என்று உரையில்ஸப்தார்த்தம். "பின்னும்" என்றது - அதுக்கு மேலேயென்றபடி. இப்படி மேலுமர்த்தங்கண்டுகொள்வது. "அனலோன்" என்றது - ஜாத்யேக வசநமென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் - அவ்வளவிலேஇத்யாதி. சுப்ரஹ்மண்யனுக்குக் கொடியைச் சொல்லி, இவனுக்குக் கண்ணைச்சொன்னதுக்குஹாவம்-மகன்இத்யாதி. இளிம்புபட்டான்- எளிமைப் பட்டான். இளிம்பு - எளிமையும், அசாதுர்யமும். "கண்டீர்" என்றதுக்குஹாவம் - அவன் மறைத்துஇத்யாதி. அவன்மறைத்துக்கொண்டுபோனால் இவர்க்குத்தெரியுமோ ? என்ன - எல்லாம் செய்தாலும்இத்யாதி. எல்லாம்செய்தாலும் - கொடிமுதலானவற்றை மறைத்தாலுமென்றபடி. அப்படி கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு ஓடும்படியான ஆபத்துண்டோ ? என்ன - வாணன்இத்யாதி. பாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களையங்கழித்தவன்று, ருத்ரன்கெட்டுப்போன பாரவஶ்யம், க்ருஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்காக ஸ்தோத்ரம்பண்ணினபாரவஶ்யம்முதலான அந்த அந்த வ்யாகுலமென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம எழுபதாம்பாட்டு, "குந்தமோடு" இத்யாதி. "நேர்" என்று - ப்ரதாநமாய, 'ப்ரதாநனானவாணன்' என்றபடி. வாரா - வந்தென்றபடி. சரிகை - தாழ்ந்துபோகையென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் - அவனும்பின்னிட்டுஇத்யாதி. சரிகை - சைதில்யமாகவிவக்ஷித்து, தத்கார்யமான தமந ராஹித்யமாக அர்த்தாந்தரம் - நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகுகாட்டினான் என்னுதல்என்று,

டாரையும், மயிர் விரித்தாரையும் சொல்லக்கடவதல்லவிறே. [திண்டோள்கொண்டவன்றே] - தன்னோடொக்கஆறல்பீறலாயிருப்பதொரு தேவதையைப்பற்றி, அரணுக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே திண்ணியனா யிருந்தானாயிற்று. புருஷோத்தமஸமாஸ்ரயணம்பண்ணி யிருப்பாரைப்போலே, காபாலிகந்தரைப்பற்றி நிர்ப்பரனாயிருந்தான். ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றி "நவிபேதிகுதஸ்சந" (நிபேதிகுதஸ்சந)என்றிருப்பாரை ஹாவித்தான். [திண்டோள்கொண்ட] - "உஷை பித்ரு ஹீநையாகவொண்ணாது" என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். "கரபாதையிறேயிவனைக்கண்டார் காலிலெல்லாம் விழப்பண்ணிற்று" என்று அவனுக்குள்ள கரத்தைக்கழித்து, இறையிலியாக்கிவிட்டான். "யௌதத்பூஜாகரௌகரௌ"(யௌதத்பூஜாகரேளகரேள)என்றும், "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதும்" (விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதும்) என்றும் விதித்துக்கிடக்கச் செய்தேயும், ஆயிரங்கையையுங் கொண்டு அப்ராப்தவிஷயத்திலே காரியங் கொள்ளுகையாலே அவற்றையே கழித்துவிட்டான். அத்தேவதை தானேவந்து, "வரந்தந்தநீயே அத்தைக்கழிக்கவோ? நீயிவனைக்கொல்லில்என்காலில்குனிவாரில்லை இனி" என்று பற்காட்டுகையாலே விட்டான். "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்"(க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோஜாநேத்வாம்புருஷோத்தமம்)-தேவரை உள்ளபடி யறியாதே அம்பை விட்டுக்கொண்டுநின்ற நிலையைக் கண்டு "அவ்வளவோ!" என்றிருந்தேன்; "கழுத்திலேகயிறிட்டபின்புகாண் நான்இன்னதென்று அறிந்தேன்" என்பாரைப்போலே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஈஸ்வரனையொழிந்தாரடங்கலும், தாங்களுள

அன்றிக்கே, சரிகை - முறிந்துபோகைக்கும், முதுகுகாட்டுகைக்கும் வாசகமாக அர்த்தத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தலையையறுமைக்கு மூன்றுஹேது. முந்தினஹேது - கையிலாயுதம்இத்யாதி. முதுகுகாட்டினபோதேஆயுதம் பொகட்டமை ஸித்தமென்றபடி. திண்மையேதென்ன, மநோதார்ட்யமாகஅர்த்தம் - தன்னோடொக்கஇத்யாதி. ஆறல்பீறலாய் - அநுபயுக்தமாய், கார்யாக்ஷமமாயென்றபடி. பிக்ஷுகனுமாய் கச்மாயாரியுமாயிருக்கையாலே 'ஆறல்பீறல்' என்கிறார். விவரணம் - புருஷோத்தமஇத்யாதி- காபாலிகந்தரென்றது - சாடு. பிக்ஷுகராய் கச்மாயாரிகளாயிருப்பாரையென்று சாடுவுக்கர்த்தம்; கபாலத்தையுடைய ருத்ரன்; கந்தன். கந்தத்திலேபிறந்த ப்ரஹ்மாவென்று ஸ்வஹாவார்த்தம. கீழ்வாக்கிய விவரணம் - ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி. தலையையறுததுக்கு த்விதீயஹேது - உஷைஇத்யாதி சாடு - கரபாதைஇத்யாதி. கரம் - கையும், கப்பமும். இறையிலியாக்கி - இறையிறுப்பில்லாதவனுக்கியென்றும், வேறஸ்வாமியில்லாதவனுக்கியென்றும் அர்த்தத்வயம். அவயவாந்தரங்களிருக்க கையைக்கழிப்பானென் ? என்ன - யௌதத்பூஜா இத்யாதி. "ஸாஜ்ஞஹாயாஹரிம்ஷௌ திகவிதம்ய தகரிதம்| தாவெவ வகாளஹாவ்ளா யௌதத்பூஜாகரௌகரௌ" "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும் | வூஜி வூர்வெவகூதாவு ஹஸ்தஹஸ்தவாதாதிஸம்யுதா" இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. தலையையறுததுக்கு த்ருதீயஹேது - அத்தேவதைஇத்யாதி. அப்படி பல்காட்டினானோ? என்ன, ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணஇத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸே, பூர்வமேவ லிகித மஸக்ருத். "மஹாபாஹோ மஹாபாஹோ புருஷோத்தமம் ஜாநே" என்று- பாஹுபலங்கண்டபின்புஉன்னை "ஈஸ்வரன்" என்றறிந்தேனென்கிறவனுடைய வ்யதிரேகஸித்தமான ஹாவத்தையருளிச்செய்கிறார் - தேவரை இத்யாதி. அவ்வளவோவென்றது - இதரஸஜாதீயனோவென்றபடி. இன்னதென்றறிந்தேன் என்றது - பூர்ணனென்றறிந்தேனென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஹவித்தவர்த்தமேதென்ன- இத்தால்இத்யாதி. 'அப்பன்நேர் சரிவாணன் திண்டோள்கொண்டவன்று-நேர்சரிந்தான்'எனறுதொடங்கி,'மூர்த்திகண்டீர்' இத்யர்வய:

ரானபோது ரக்ஷகராகவபிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக்காட்டிக்கொடுத்துத் தந் தாமைக்கொண்டு தப்புவர்கள்; ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னையழியமாறியாயினும் ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே ஆஶ்ரயணீயன் இவனே; அல்லாதார் ஆஶ்ரயணீயரல்ல ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அன்றுமண்ணீரேரிகால்விண்மலைமுதல்
அன்றுசுடர்இரண்டுபிறவும்பின்னும்
அன்றுமழையுயிர்தேவும்மற்றும்அப்பன்
அன்றுமுதல்உலகஞ்செய்ததுமே.

ஆ — (அன்று) - ஸங்கல்ப லேஶத்தாலே நிகில ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம் ஹாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அத்யல்பபலப்ரதிகூலநிரஸநம் ஒரு பொருளோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பாணனை ஜயித்தவன்றுதொடங்கி ஜகத் உண் டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியாகவுமாம்.

[அன்றுமண்ணீர் எரிகால் விண்மலைமுதல்] - பூதபஞ்சகங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அன்று சுடரிரண்டு பிறவும்பின்னும்] - சந்த்ரஸூர்யர்களும் மற்று முள்ளனவும் உண்டாயிற்று. [அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்] - வர்ஷத்தையும் அத் தாலே ஜீவிக்கக்கடவதான ப்ராணிகளையும் மற்றுமுண்டான தேவதைகளையும் மற்றும் உண்டாக்கினான். [அப்பனன்று முதலுலகஞ்செய்ததுமே] - அப்பன் அன்று தொடங்கி இந்தலோகத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அப்பன் - ஜகதுத்பாதகனான மஹோபகாரகன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உல கம் - லோகத்தை, செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத் திலே, மண்ணீரெரிகால்விண் - அதுக்கு ஹேதுபூதமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களை யும், மலைமுதல் - பௌதிகங்களில் பர்வதாதி பதார்த்தங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, சுடர் - சந்த்ராதித்யர்கள், இரண்டு - இருவரையும், பிறவும்- அல்லாத தேஜஃ பதார்த்தங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழை - வர்ஷத்தையும், உயிர் - வர்ஷோபஜீவிகளான ப்ரா ணிகளையும், தேவும் - வர்ஷப்ரதரான தேவர்களையும், மற்றும் - மற்றும் ப்ராணிபதார் த்தங்களையும், செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - அக்காலத்திலே. க்ரமஸ்ருஷ்டி யன்று, யுகபத்ஸ்ருஷ்டி யென்று கருத்து.

'நேர்சரிவாணன்' நேர் - ப்ரதானனாய், சரி - பின்னிட்டோடின, வாணனுடைய என்னுதல்; முதுகு காட்டின வாணனுடையவென்னுதல்என்றபடிப்தார்த்தம். "ருத்ராதிகளை முன்னிட்டொதுங்கின பாணனுடைய" என்று உரையில் படிப்தார்த்தம். கொண்டவன்று - ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டஅன்று. துணித்தவன்றஎன்றது பலிதார்த்தம். "தோள்களைத் துணித்துவென்றிகொண்டவன்று" என்றவுரை யில் படிப்தார்த்தம், (அ)

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வாணனை ஜயித்த அன்று தொடங்கி, ஜகத்துண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அன்று மண்நீரெரிகால் விண்மலைமுதல்]-பூதபஞ்சகங்களென்ன, பூமிக்கு ஆதாரமான மலையென்ன, இவை தொடக்கமாக. [அன்றுசுடர்இரண்டு]-சந்த்ரஸூர்யர்களுமுண்டாயிற்று அன்று. [பிறவும்]-மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ரக்ரஹாதி தேஜ:பதார்த்தங்களும். [அன்று மழையுயிர்தேவும் மற்றும்] - மேகத்தையும், வர்ஷஜலத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவப்ராணிகளையும், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான தேவர்களையும், மற்றும் அநுக்தமான பதார்த்தங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனானவன், அன்றுமுதல் ஜகத்தை உண்டாக்கிற்று. வாணனைத்தோற்பித்த அன்றுமுதல் என்னுதல், ரூபநாமங்களை இழந்து "ஸதேவ" என்கிறதசையிலே, "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதல் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதீயமாகையாலே, அத்தையும் விஜயமாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம். [அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று] - மஹோபகாரகன் ப்ரதமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே. அதுக்கு ஹேதுவாக "மண்ணீரித்யாதி"; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தமாகையாலே, வாணனை ஜயித்த அன்றுகிடீர் ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிறாராகவுமாம்; பயிர்செய்கையேயன்றே வேண்டுவது: பயிரழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

[அன்றுஇத்யாதி]- காரணங்களோடுகார்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி. [சுடரிரண்டு] - சந்த்ராதித்யர்களை யுண்டாக்கினபடி. [பிறவும்] - மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ராதி தேஜ:பதார்த்தங்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை - மேகம்.) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள, வர்ஷத்துக்குஉத்பாதகரான தேவர்கள், மற்றுமுண்டான திர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனானவன். [அன்றுமுதலுலகம்செய்ததுமே] - தனித்தனியே சொல்லவேணுமோ? வாணனை ஜயித்துராஜ்யத்தவன்றுகிடீர்இத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (நாமரூபங்களையிழந்து "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்கிற தசையிலே "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.) (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அன்றுஇத்யாதி. இப்பாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை யருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டுபாவம் - ஸ்ருஷ்டியும்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விஸஜாதீயமாகையாலே என்றது - காட்டாராற் செய்யப்படுமதல்லாமையாலேஎன்றபடி. முந்தின அவதாரிகை - 'பத்தும்பத்தாக' என்ற ப்ரவேஸவாக்யத்துக்குச்சேரும். வாணனை ஜயித்தவன்றோ ஜகத்உண்டாயிற்று? என்ன-பயிர்செய்கைஇத்யாதி. பூதபஞ்சகங்கள் காரணமாய், மலைமுதலானவை கார்யமாகையாலே யருளிச்செய்கிறார் - காரணங்களோடுஇத்யாதி ப்ருதிவ்யாதி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னவநந்தரம் லோகஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்குபாவம் - தனித்தனியேஇத்யாதி. ராஜ்யம் - த்வைராஜ்யம். மண்நீரெரிகால் விண்மலைமுதல் - அன்றுண்டாயிற்று; இரண்டுசுடரும் பிறவும் - அன்றுண்டாயிற்று; பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழையுயிர்தேவும்மற்றும் - அன்றுண்டாயிற்று; அப்பன் - உலகம் செய்ததும் அன்றுமுதல்,என்றந்வயம், ஸ்ருஷ்டிபரமானபோது, அப்பன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம்செய்ததும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே; மண்நீரெரிகால் விண்மலைமுதல் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே; சுடரிரண்டும் பிறவும் செய்ததும் அன்று; பின்னும் - மழையுயிர்தேவும் மற்றும செய்ததும் அன்று என்றந்வயம். "செய்ததும்" என்றதை - மூன்றுபாதத்திலுங் கூட்டுவது. பிறவும் - மற்றுமுண்டானவையுமென்றபடி. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மேய்நிரைகீழ்புகமாபுரளச்சுனை
வாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சோரியஇனம்
ஆநிரைபாடியங்கேயொடுங்க அப்பன்
தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே.

ஆ—(மேய்நிரை.) - பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும், கீழேபுக்கு நிர்ப்பயமாக வர்த்திக்கும்படியாகவும்; மஹீயரோ பரிவர்த்தமான வநகரியூதங்கள் கீழே புரளும்படியாகவும், பூர்ணஸஸரஸ்ஸுகள் அயோமுகமாய் ஸகோஷமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாகவும் ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி, பாயகமான வர்ஷத்தைத்தடுத்தருளி, இந்த்ரனை ஜயித்தருளினன் என்னப்பனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்நோத்தரணம் பண்ணிச் செய்தருளின ரக்ஷணை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மேய்நிரையென்று தொடங்கி] - மேய்கிற நிரை வாயிற்புல்லோடு கீழேபுகவும், அங்குண்டான ஆனைதொடக்கமான திர்யக்குக்கள் கீழேபுரண்டுவிழவும் சுனைகள் வாயளவும் நிறைந்த நீரை ஓசைப்படச் சொரியவும் அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி அங்கே ஒடுங்கவும். மேய்நிரை கீழ்புகவென்று - மலையை எடுத்த கடுப்பைச்சொல்லிற்று. [அப்பனென்று தொடங்கி] - அப்பன் மலையையெடுத்து நாசகரமான மழையைக் காத்தான். எல்லாப்பாட்டிலும், அப்பனென்று - எம்பெருமானை உகந்து கொண்டாடினார்.

ப.—அநந்தரம், கோவர்த்தநோத்தரணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

மேய் - மேய்கிற, நிரை - பசுக்களானவைகள், கீழ் - கீழே, புக - ஒதுங்கும்படியாகவும், (கீழ்மேலாகவெடுத்தபடியாலே), மா - பர்வதவர்த்திகளான மஹாதிம்ருகங்கள், புரள - புரண்டுவிழும்படியாகவும், சுனை - சுனைகளினுடைய, வாய் - வாயளவும், நிறை - நிறைந்த, நீர் - நீரானது, பிளிறி - பெரியகோஷத்தோடு, சொரிய - சொரியும்படியாகவும், இனம் - இனமான, † ஆய்நிரை - ஆயரையும் பசுத்திரளையுமுடைய, பாடி - திருவாய்ப்பாடியும், அங்கே - , ஒடுங்க - ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் - ஆபந்நிவாரகனான க்ருஷ்ணனானவன், தீ - விநாசஹேதுவான, மழை - மழையை, காத்து -, குன்றம் - கோவர்த்தநமாகிற பர்வதத்தை, எடுத்தான்—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்நோத்தரண விஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [மேய்நிரை கீழ்புக] - நினைவின்றியே வர்ஷிக்கப்புக்கவாறே மலையை எடுத்தபோது, மேய்கிறபசுக்கள வாயிற்புல்லோடே கீழேபுக்கு ஒதுங்கவும். [மாபுரள] - கீழதுமேலதாக மலையைப் பிடிக்கையாலே, மலையில் ஆனைதொடக்கமான ம்ருகங்கள் கீழேபுரண்டு விழவும். [சுனைவாய் நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுனைவாயளவும் நிறைந்த நீர் ஓசைப்பட்டுச் சொரியவும். [இனவாநிரைபாடி] - அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி. ''கற்றுக் கறவைக்கணங்கள்'' எனகிறபடியே ஒருதிறத்திற் பசுவொழுஙகையுமுடைய ஊர். [அங்கே ஒடுங்க] - பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் மலையின்கீழே ஒதுங்கவும். [அப்

† 'ஆய்நிரை' என்று உரையின் பாடம்

பன்] - ஆபத்ஸகனுன உபகாரகன். [தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்து, நாமபகரமான மழையைக்காத்தான். பசுக்கள்பக்கலிலும் பெண்கள் பக்கலிலும் க்ருஷ்ணன் க்ருபை பண்ணுகைக்குஹேது - அஜ்ஞதையும் பாரதந்த்ரியமும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரக்ஷித்த செயலை யநுஸந்திக்கிருர்.

[மேய்நிரைகீழ்புக] - மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உமிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழேபுகுர. [மாபுரள] மலையையெடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்க ளெல்லாம் புரண்டுவிழ. மா-ம்ருகம். [சுனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற நீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாற்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சொரிய; ஒருமழைகாக்கப்புக்கு, அங்கேயநேகம் மழையையுண்டாக்கினபடி. [இனவா நிரைபாடியங்கே யொடுங்க]-பசுத்திரளும் திருவாய்ப்பாடியும்அங்கேயொடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவோழுங்கையுடையவூர்.) [அப்பன்] - ஆபத்ஸகனுனவுபகாரகன். [தீமழைகாத்து] - விநாசத்தைவிளைக்கவந்தமழையாகையாலே தீமழையென்கிருர். இடையரும் பசுக்களு மன்றிக்கே அன்று தாமாகாதே நோவுபட்டார். [குன்றமேடுத்தானே] - மலையை எடுத் துக்காத்த மஹோபகாரக னென்கிருர். "பசிக்ராஹம் ஆறுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவா னுக்கு" என்று ஏழுநாளிறே மலையைதரித்துக் கொடுநின்று நோக்கிற்று. ராவணுதிகளாகி லிறே யழியச்செய்யலாவது? அநுகூலனுக்குவந்த ப்ராதிகூல்யமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆஸ்ரிதன் தப்பினாலும் தான் பொறுத்து ரக்ஷிக்கு மென்றபடி. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

குன்றமெடுத்தபிரானடியார்ரோடும்
ஒன்றிநின்றசடகோபனுரைசெயல்
நன்றிபுனைந்தவோராயிரத்துள் இவை
வென்றிதரும்பத்தும்மேவிக்கற்பார்க்கே.

பத்தாம்பாட்டு—மேய்நிரை இத்யாதி. "தீமழைகாத்து" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - கோவர்த்தந இத்யாதி.

வார்த்தமானார்த்தம் - மேய்கிற இத்யாதி. "மா" என்று - நாற்காலுடைய ஜந்து. மறிக்கை - கவிழ்த்துப்பிடிக்கை. பிளிறி - சப்தித்து. ரஸோசதி - ஒருமழை இத்யாதி. "மேய்நிரை" என்று - காட்டில் வர்த்திக்கும் பசுக்களையும், "இனவாநிரை" என்று - ஊரில்வர்த்திக்கும் பசுக்களையும் சொல் லுகையாலே, புநருக்தியில்லை. மழை நலலதனறே? "தீமழை" என்பானென்? என்ன - விநாசத்தை இத்யாதி. "காத்து" என்று - ஸாமாந்யமாகச் சொன்னதுக்குபாவம - இடையரும் இத்யாதி. "அப் பன்" என்றதுக்கர்த்தம் - மலையை இத்யாதி. மலையையெடுக்கிறதென்? அவனை நிரஸிக்கவொண் ணாதோ? என்ன - பசிக்ராஹம் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். பசிக்ராஹம் - பசியினாலுண்டான கோபம். வர்ஷித்துப்போவானுக்கு - வர்ஷித்துப்போகட்டு. இத்தால் ஃபலித்தவர்த்தம் - இத்தால் இத்யாதி. மேய்நிரை கீழ்புகும்படியாகவும் மாபுரளும்படியாகவும் இத்யாதப்ய, ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே இத்யந்வயம். (கo)

ஆ.—(குன்றமெடுத்த.) - ஆழ்வார் தாமும் கோவர்த்தநத்தின்கீழே திருவாயரோடே கூடிநின்று கோவர்த்தநோத்தரண பூர்வக விஜயரூப ஸகல திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகக்கற்பார்க்கு, இத்திருவாய்மொழியில் ஓரோர்பாட்டே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக் கற்பார்க்கு இதுதானே விஜயங்களைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு ஸர்வப்ரகார விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்று ஃபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குன்றமெடுத்த - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின, பிரான் - மஹோபகாரகனை க்ருஷ்ணனுக்கு, அடியாரொடும் - அஸாதாரண சேஷபூதரான பாகவதர்களோடே, ஒன்றி - ஏகீபவித்து, நின்ற - நின்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, உரைசெயல் - வாசிகவ்ருத்திரூபமாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளே, நன்றி - ஸர்வேஸ்வரனுடைய விஜயாபதாநங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாகிற நன்மையை, புனைந்த - உடைய, இவைபத்தும் - இப்பத்தும், மேவி - அர்த்தஸஹிதமாக, கற்பார்க்கு - அப்யஸிப்பார்க்கு,வென்றி - ஸர்வப்ரகாரவிஜயத்தை, தரும்- கொடுக்கும்.இது, கலிவிருத்தம்.

இ—நிகமத்தில், ஸர்வேஸ்வர விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக்கற்பார்க்கு, இதுதானே விஜயங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தபிரான் இத்யாதி]-கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்யதமராக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இது. மலையை எடுத்த அன்று மலைக்கீழே ஒதுங்கினவர்களைப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்கு அஞ்சி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஒதுங்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்; அச்செயலுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவராயிற்று இவர். [நன்றி இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரன்விஜயங்களைச் செறியத்தொடுத்த இவைபத்தும், ஆதரித்துக் கற்பார்க்கு இதிற்சொல்லுகிற விஜயத்தைக்கொடுக்கும். இச்சேதநனுக்கு விஜயமாவது - ஸர்வேஸ்வரவிஜயமிறே. அதுவேயிறே இவர்க்கு புருஷார்த்தமும். ஸம்ஸாரவிஜயத்தைக் கொடுக்கும் என்றுமாம். [நன்றிபுனைந்த] - ஸர்வேஸ்வர விஜயரூபமாய் ஆத்மாவுக்கு புருஷார்த்தமுமாயிருந்த இத்தைத்தொடுத்த.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இது தானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தஇத்யாதி] - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை யழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்

நிகமம்.—குன்றம் இத்யாதி ‘வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - அவதாரிகை.

“குன்றமெடுத்தபிரானடியார்” என்றதுக்குஸ்வம் -.கோவர்த்தந இத்யாதி. “பிரான்” என்கையாலே - நீர்மையிலும் என்றது. அப்போதை யழகாவது - மலையை யெடுத்துக்கொண்டு த்ரிபங்கியாய் நின்றபோதை யழகு “அடியார்” என்கையாலே - ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள் என்கிறது.

குப் போக்குவிடாகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று. [நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை வகையிட்டுத் தொடுத்த ஆயிரம். நன்மையாவது - ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு, இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றும், ஸர்வஸுலபனென்றும், ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனென்றும் சொல்லுகையிறே; அவையிறே - முதல்திருவாய்மொழிதொடங்கி அருளிச்செய்தது. எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன இப்பத்தும். [மேவிக்கற்பார்க்கு - வென்றிதரும்] - ஸாதரமாகக் கற்பார்யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். ஐஶ்வர்யார்த்திக்கு ஐஶ்வர்யவிரோதியைவென்று கொடுக்கும்; கேவலனுக்கு விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பகவச்சரணார்த்திகளில், உபாஸகனுக்குஇந்த்ரியஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யவிரோதிகளை வென்றுகொடுக்கும். (கக)

ஒன்றி - கூடி. நன்றி - நன்மை. உரைசெயல் - வாசகவ்ருத்திரூபமான. "நன்றிபுனைந்த" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி. புனைந்த - தொடுத்த. "நன்றி" என்றால் - பரத்வாதிகளைக்காட்டுமோ? என்ன - நன்மையாவது இத்யாதி. அப்படிசொல்லிற்றோ? என்ன - அவையிறே இத்யாதி. "நன்றி" என்றத்தை - * ஆயிரத்துக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து, "நன்றி" என்றவிஜயங்களை - இப்பத்துக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - எம்பெருமானுடைய இத்யாதி. "வென்றிதரும்" என்று-ஸாமாந்யஶப்தமாகையாலே, ஸகலபலப்ரதமென்கிறார் - ஐஶ்வர்யார்த்திக்கு இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. அடைவேயந்வயம். மேவி - ஸாதரமாக. வென்றி - ஜயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—[illegible] ॥

• த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—(ஆழியெழ) [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. }
ஆழிவண்ணன்றன்விசயமானவைமுற்றுங்காட்டி
வாழிதனுலென்றுமகிழ்ந்துநிற்க - ஆழிலவை
தன்னையின்றுபோற்கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல்
பன்னுவரேநல்லதுகற்பார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—கற்பார் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(கற்பாரிராமபிரானை) - ப்ரஸ்துத த்ரைலோக்யவிக்ரமணஅம்ருத மதநாதி விஜயரூப திவ்யசேஷ்டிதங்களுடைய பரோபகாரத்வ லக்ஷண குணத்வாகாரத்தை யநுபவிக்கிறார். அதவா, ப்ரஸ்துத தசரதாத்மஜதிவ்யசேஷ்டிதங்களிலே திருவுள்ளந்தாழ்ந்து,மற்றும் ப்ரஸ்துத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் 'ததீயம்' என்னும் இவ்வாகாரத்தா லநுபவிக்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தமக்கு பலாயாநார்தமாகக் காட்டியருளின, பேசவும்நினைக்கவும்முடியாதே பெரும்பரப்பான விஜயப்ரகாரங்களை அநுஸந்தித்துத தம்முடைய பலஹாநிபோய்ப்ரீதராய் ஆழ்வார், ஆஶ்ரிதார்த்தமான இந்த விஜயங்களுக்குஅடியான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களையும் ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு அதிப்ரீதராய், கையிலேநிதியிருக்க அத்தை யறியாதே துக்கப்படுவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறே சிலவற்றைலேகரித்து அந்யபரராய்ச்செல்லுகிற ஜகத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். கீழில்திருவாய்மொழியிலே "மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்" என்று ப்ரஸ்துதமான ராம வ்ருத்தாந்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை மிகவும் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இவனுடைய ஒரொருநீர்மையையுடைய மற்றைத்திருவவதாரங்களையும் இவனுடைய குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்து, இப்படியாலே இத்திருவாய்மொழியடைய ராமகுணவிஷயமென்றுமாம்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநேகவித விஜயாபதாநங்களையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அதிஶயிதஶக்தியோகத்தை யநுஸந்தித்து, விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தன்அவனேயென்றறுதியிட்டவர், "அவனையொழிய வேறுரக்ஷகரில்லை" என்னும்இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக ; ஸ்வாபிமாநாந்தர்பூதரவ மாத்ரத்தாலே அவனுடைய அதிஶயிதபுருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யுக்தமான ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும், சிசுபாலமோக்ஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் ஸ்ரீ வராஹவ்ருத்தாந்தத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்தமான அர்த்தித்வஸாமர்த்யத்தையும், மார்க்கண்டேய ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஶ்ரிதோபகாரகமான ஹிரண்யநிரஸநத்தையும், பாண்டவவிரோதிபஞ்சநத்தையும், ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வத்தையுமநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வபாவனாய் அதிசயிதஶீலப்ரகாசகமான அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனையொழிய, அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகவும் இஷ்டப்ராப்த்யர்த்தமாகவும் ஆஶ்ரயணீயர்வேறொருவரில்லை யென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமென்றருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இவர்க்கு ஓடின பலஹாநியெல்லாம் போம்படி தான்பண்ணின விஜயங்களைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்க, அநுபவித்துப்ரீதரானார்; ஆஶ்ரிதார்த்தமான விஜயங்களுக்கடியான ஶீலாதிகுணங்களையும், அதடியாகவந்த ராமாதிதிவ்யாவவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு ப்ரீதராய், "ஸம்ஸாரிகளில் இவன் வாசியறிந்து இவனுடைய குணாநுபவம் பண்ணுகிறாருண்டோ?" என்று பார்த்தவிடத்து, கையிலே நிதியிருக்க அத்தையறியாதே புறம்பே அந்யபரராய் துக்கப்பட்

டுத்திரிவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறுசில்வற்றாலே புரிப் படுதே! என்று விஸ்மிதராய், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்ணின விஜயங்களை யும், அதுக்கடியான ஶீலாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்துப்பேசுகிறார். ஆழ்வான் பத் துப்பாட்டையும் ராமவிஷயமாக நிர்வஹித்துப்போரும்; ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத் தாலே. '"பேரெயில் சூழ்கடற்றென்னிலங்கை செற்றபிரான்' என்றும், 'மாறுநிரைத் திரைக்கும் சரங்கள்' என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வவதாரத்தில் உண்டான குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ஓரோநீர்மைகளையுடைய மற்றை யவதாரங்களையும் இக்குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத் தாந்தத்தைப் பேசுகிறார்" என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுப வித்தார்; அவைதான்ஆஶ்ரிதார்த்தமாயிறேயிருப்பது. "அவன்தன்னை இவர்களுக்காக்கி வைக்க, இவர்கள் பாஹ்யவிஷயங்களிலே யந்யபரராவதே" என்றுஆஶ்சர்யப்படுகிறார். "*யஸ்யாஸ்மி*" (யஸ்யாஸ்மி) என்று - யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவ னுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன்தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிற னிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஜந்மங்களிலே வந்துபிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூ ரூபகுணாதிகளையடையப் பிறர்க்குஆக்கிவைக்கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந் தித்து, "*அபவரகே ஹிரண்யநிதிம் நிதாய உபரி ஸஞ்சரந்தோ யதாநத்ர ரக்ஷ்யந்தி*" (அபவரகேஹிரண்யநிதிம்நிதாய உபரிஸஞ்சரந்தோயதாநத்ரக்ஷ்யந்தி) என்கிற படியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநிதி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறியாதே மேலே ஸஞ்சரித் துப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்றுஆஶ்சர்யப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ராமாவதாரவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்தாரும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும்போலே, பெரு மாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள்எல்லாவற்றிலுமுள்ள தென்று. "பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்" என்றும், "மாறுநிரைத்

கற்பார்ப்ரவேசம்: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழி யில் இத்யாதி. "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ," "நாரணற்காளன்றியாவரோ," "கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ" இத்யாதியைப்பற்ற - பாஹ்யவிஷயங்களிலே இத்யாதி. 'தன்னையிவர்களுக்காக்கி' என்கைக்கு, வாஸ்தவாகாரம் ஏதென்கிற சங்கையிலே விஸ்தர ஸங்கதி - யஸ்யாஸ்மி இத்யாதி. "நாட்டிற்பிறந்து" இத்யாதியைப்பற்ற - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. "பிரான்" என்றத்தைப்பற்ற - தன்ஸ்வரூப இத்யாதி. "தன்மையறிபவர்" என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்கடியான இத்யாதி. "புற்பாமுதலா" இத்யாதியைப்பற்ற - க்ருபாகார்யமான இத்யாதி. 'யஸ் யாஸ்மி' இத்யாதிவாக்யங்கள் சிலஸ்ரீகோசங்களில்இல்லை. அபவரகே - முற்றத்திலே.

கீழ்-ஸர்வாவதாரவிஷயமாக அருளிச்செய்து, ராமாவதார விஷயமாக ஸம்வாதம்-ஆழ்வான் இத்யாதி. அநேகாவதாரங்களைச் சொல்லாநிற்க, ராமாவதாரவிஷயமென்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன-அது க்கடிஇத்யாதி. அது அல்லாத அவதாரங்கள்பெருமாளுடையகுணத்தில் ஏகதேசங்களென்கையாலே- அவை அப்ரதாநங்களாய் இது ப்ரதாநமாயிருக்கையாலே தத்விஷயமென்றபடி. அவ்வளவேயன்று, கீழ் ப்ரஸ்துதமாகையாலும் உபக்ரமப்ராதாந்யத்தாலும் ராமாவதாரவிஷயமென்கிறார்-பேரெயில்இத்யாதி,

திரைக்கும் சரங்கள் '' என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலேயிறே அவதாரங்கள்தன்னை யநுஸந்திக்கிறது. அல்லாதஅவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர்களும் அவ்வவதாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானால் " மனத்துக் கினியானை'' என்றிறே சொல்லுவது. '' பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போர பக்ஷபதித் திருப்பர் '' என்று, அவர் அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தான் ஒருநாள் " பெருமாளுக்குஎல்லாநன்மைகளுமுண்டாகிலும், கழுத்திலே ஓலைகட்டி ' தூதுபோ ' என்னப் போன க்ருஷ்ணன்நீர்மையில்லையே '' என்ன, '' அது அங்ஙனல்லகாண் ; கழுத் திலே யோலைகட்டி 'தூதுபோ' என்பாரில்லாமைதவிர்ந்தார் அத்தனைகாண்'' என்றருளிச் செய்தார். * நாடுடைமன்னர் வேறேசிலரில்லையே. அபிஷிக்த க்ஷத்ரியகுலத்திலே பிறக் கையாலே போகவிடுவாரைப்பெற்றதில்லை.முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப்புனைந்துநாட்டை விட்டுக்காடேறப்போனவர், தூதுபோகாமையில்லையிறே. ''காடேறப்போகவுமாம், துர் யோதநகோஷ்டியிலே போகைபிறே யரிது;''யத்ர ஸந்தம் ந ஸேவந்தே ... '' (யத்ரஸந்தம்துருக்தம்வாஸமம்ஸ்யாங்மதுஸூதந) இறே. " பாண் டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சூர் தரவேணும்'' என்று இவன்சொன்னவார்த்தைக்கும், ''பங் துக்களுக்குஒருகோற்குத்துங்கோடேன்'' என்றுஅவன்சொன்னவார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயிறே போய்ப்புக்கது. ''ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியுடைய ஏற் றம் தன்திருவுள்ளத்திலேபட்டுக்கிடந்திறே; அவனே* பின்னோர்தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெரு நிலத்தா ரின்னார் தூதனென நின்றது.

இப்படி நிர்வஹித்தால் பக்ஷபாதம்வாராதோ ? என்ன - அல்லாத இத்யாதி. 'சொல்லுவது' ஆகை யாலே பரமார்த்தமென்றபடி. "பெருமாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசம் அல்லாதவவதாரங்கள்'' என் கைக்கு, கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணன் நீர்மை பெருமாளுக்கில்லையே என்கிற சங்கையை ஆப்தப்ரஶ்நமுகேநவநுவதித்து, ஆப்தஸம்வாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் - பட்டர் இத் யாதி அருளிச்செய்தாரென்னுமளவாலே. அப்படி ஏவுவாரில்லையோ ? என்ன - நாடுடை இத்யாதி. விவரணம் - அபிஷிக்த இத்யாதி. போகச்சொன்னால்தான்போவரோ ? என்ன - முடியை இத்யாதி. 'காடேறப்போகவுமாம்' இத்யாதி - சிறியாத்தான் ஶங்காவாக்யம். இதுக்கு பட்டர் பரிஹாரவாக்யம் - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. அப்படி துர்யோதநகோஷ்டி க்ரூரமோ? என்ன, அதின் பொல் லாங்கை அருளிச்செய்கிறார் - யத்ர இத்யாதி. ''யத்ர ஸந்தம் ந ஸேவந்தே ... '' இத்யுத்யோகபர்வணி பஞ் ச நவதிதமேக்ருஷ்ணம் ப்ரதிவிதுரோ. * இதுக்கர்த்தம் - பாண்டவர்கள் இத்யாதி. 'அவனேபின்னோர்' இத்யாதிக்கு - லங்கையிலுள்ளாரைஙசிப்பித்தவனே பின்பு த்வாபராந்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதாந ரான பாண்டவர்களுக்காக, மஹாப்ருதிவியிலுள்ளார் பாண்டவதூதன் என்று தன்பேரிட்டழைக்கும் படி நின்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, "முன்னோர் தூது'' இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால்மற்றுங்கற்பரோ?
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே
நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும்
நற்பாலுக்குஉய்த்தனன் நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே.

ஆ.—ப்ராக்ருதவஸ்துக்களை தாரகபோஷக போக்யமாயிருக்கக்கடவ இப் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலே வைத்துக்கொண்டு திருவயோத்யா திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற தூர்வாதி நிகிலஜந்துக்களையும், கர்மயோகாத்யுபாயம பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும், திரு நாட்டிலுள்ளாரைப்போலே தன்திருவடிகளை தாரகபோஷக போக்யமாக்கியருளின இம்மஹாகுணத்தையுடையனாயிருந்த இராமபிரானையல்லால மற்றுங்கற்பரோ? என்று, அவனுடைய குணங்களை யநுபவிக்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களை அநுஸந்திப்பார் திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைக ஸுகதுக்கராம்படிப்பண்ணியருளின உபகாரசீலனானராமனையல்லது கற்பரோ?என்கிறார்.

[பற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி] - ஸ்தாவரங்களிற் கடையான த்ருணமும் ஜங்கமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ராதாநமாக அவைதொடக்கமாக என்றுமாம். புற்பா- தறையில் பரம்பி இருந்தபுல். [ஒன்றின்றியே] - நிர்ஹேதுகமாக. [நற்பாலென்று தொடங்கி] - ஒருநன்மையின்றியேயிருக்கச்செய்தே, நிலமிதிதானே ராமபக்தராக்க வற்றும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே ராமகுணங்களை அநுபவித்து இனியராய்வர்த்திக்கிற சராசரபதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மாவை நியந்தாவாக்கி யவனுக்கடைத்த,கர்மவஶ்யமான நாட்டிலே காமங்களையும் அவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும் தவிர்த்துத் தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகிற நல்லஸ்வபாவத்தை உடைத்தாம்படிபண்ணினான்.

ப.—முதற்பாட்டில், சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையநுஸந்தித்து, கல்வியில் ஆதரமுடையார்க்கு அவரையொழிய ஜ்ஞாதவ்யரில்லையென்கிறார்.

*பா-முளைத்துப்பரம்பின, புல்-, முதலா - முதலாகவும், புல் - அதிக்ஷுத்ரமான, எறும்பு-, ஆதி - முதலாகவும், நற்பால் - (ராமகுணங்கள் நடையாடுகிற) நல்ல தேசமாயுள்ள, அயோத்தியில் - திருவயோத்யையிலே, வாழும - குணாநுபவப்ரீதியுக்தராய்வர்த்திக்கிற, சராசரம் - சராசராத்மகமான, முற்றவும் - ஸகலபதார்த்தங்களையும், நான்முகனார்பெற்ற - சதுர்முகஸ்ருஷ்டமான, நாட்டுளே - ஜகத்துக்குள்ளே, ஒன்று - உஜ்ஜீவனோபாயமொன்றும், இன்றியே - இன்றியேயிருக்கச்செய்தேயும், நற்பாலுக்கு - நல்லவிடமான ப்ராப்யஸ்த்தலத்திலே, உய்த்தனன் - வைத்தான்; (ஆதலால்), கற்பார் - ப்ரியஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றைக் கற்கநினைப்பார், இராமன் - (அதிவப்ரியதரனாய் * விக்ரஹவானான தர்மமாயிருக்கிற) சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, பிரானை - மஹோபகாரகனை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - வேறொருவ்யக்தியை, கற்பரோ - வ்யுத்பத்திபண்ணுவரோ?*

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்பார், உபகாரசீல ஞன சக்ரவர்த்தித் திருமகனையொழிய வேறுகற்பரோ? என்கிறார்.

[கற்பார் இத்யாதி] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது, அப்போதை இனிமைக் காதல் விபாகத்தில் புருஷார்த்தத்தைத்தருமென்றுதலிறே; "ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம்", என்றும், "ராமோ ராமோ ராம இதி" என்றும்; "லோகாநாம் ஸம்வராய:" என்றும், "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்றும் ப்ரியஹிதங்கள் இரண்டும் ஒரு தலைத்த விஷயமாய், நிலாத்தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பாரார்யமாயிருக்கிற விஷயத்தையொழிய, அயிகரிப்பார் புறம்பேயும் ஒன்றை அப்யஸிப்பரோ அநர்த்தகர மென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரியவிஷயமாய், அப்ரியமானாலும் விடவொண்ணாதபடி பத்த்யமான இவ்விஷயத்தையொழிய, வேறொன்றை அப்யஸிக்கக்கடவதோ? மற்று மென்று - தேவதாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதன்று: பகவத்தையும் அவதாராந்தரங் களையும் சொல்லுகிறது; "ஸாவோ நாந்யத் ஹநூமதி," "தொழிலெனக்கு". [கற் பரோ] - சேதநரன்றோ, எல்லாவற்றையும்விட்டு இவ்விஷயத்தைக் கற்கைக்கு இங்குத் தைக்கு ஏற்றமென்? என்னில்; அதுசொல்லுகிறது - மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - புல்லாகிறபதார்த்தம் முதலாக. பா-பதார்த்தம், பரம்பினபுல் என்றுமாம். அதாவது - பசுவின்வாய்க்கெட்டாதே தரையோடு ஒருமிக்கப்படருகை. [முதலா] - ப்ரயாநமாக என்றுமாம். [புலலெறும்பு] - புல்லிய எறும்பு. [ஆதி] - தொடக்கமாக என்னவுமாம், ப்ரயாநமாக என்னவுமாம். ஸ்தாவரங்களிற்கடையான தருணமும், ஜங்கமங்களிற்கடை யான சிற்றெறும்பும் ப்ரதாநமாகவென்கை. வெள்ளத்துக்குப பள்ளத்திலே நோக்காயிருக் குமாபோலே; வஸிஷ்டாதிகளன்றியே அறிவிற்குறைந்தவிடத்தேயாயிற்றுப் பெரு மாள் நீர்மைக்குநோக்கு. வஸிஷ்டாதிகளுக்குமுன்பே த்ருணபிபீலிகைகளாயிற்றுப் பெரு மாள் கண்ணுக்கிலக்காவது. [ஒன்றின்றியே] - தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்ப தொரு நன்மையித்தலையிலின்றிக்கே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே. ஒன்றின்றியேயென்றது- ஒன்றொழியாமேயென்றது ஆனாலோ? என்னில்; மேலே [சராசரம்] - என்கையாலே அதொண்ணாது. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்லவிடத்தையுடைய திருவயோத்யையில். நிலமிதிதானே ராமபக்தியை விளைப்பிக்குமென்கை. "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:" "உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச" என்னுமவர்கள். [வாழும்] - வர்த்திக்குமென்னும் ஸ்தாநத்திலேவாழும்என்கிறது - தேசவாஸந்தானே போகரூபமா யிருக்கை; ராமகுணங்களையே அநுபவித்திருக்கும் என்னுதல். [சராசரமுற்றவும்] - ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும். [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி பண்ணினான். தன் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷமே ஸுகது:க ஹேதுவமாம்படி பண்ணினான். "த்ருஷ்ட்வா ராமமநுவ்ரதா:", "ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:", "ஸசிவாஞ்ச வசிஷ்டாநா:", "ராமோ ராமோ ராமேதி ப்ரஜாநாம் அபவந் கதா:," "ராமே ப்ரவ்ரஜிதே நாத்ய ஜீவிதம் மஹீபதே:" இப்படி ஸ்வஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷஸுக து:கமாம்படி பண்ணிற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலேயோ? என்ன, [நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே] - ப்ரஹ்மாவுக்கு அடைத்தநாட்டுள்ளே. அவனுடைய நியாமகத்வத்தையும் தவிர்த்து சேதநருடைய கர்மவஶ்யதையையும் தவிர்த்துத் தான்கைக்கொண்டு தன்னை லல்லது செல்லாதபடி டண்ணினான்.

௬௫.—முதற்பாட்டு. ப்ரியஹிதங்களை யநுஸந்திப்பார், திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷஸுகது:கராம் படிபண்ணியருளின வுபகாரசீலனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[கற்பார் இத்யாதி] - இவ்விஷயத்தையொழியப் புறம்பு கற்குமது கல்விக்கு உடலல்ல என்றிருக்கிறார். "தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" (தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) என்றானிறே. ஸமவல்லாஸத்துக்குடலான ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமாகிறது; அல்லாதது அஜ்ஞாநமென்னக்கடவதிறே. [கற்பார்] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது "அப்போதைக்கினிது" என்றுதல், "பின்பொரு நன்மையைவிளைக்கும்" என்றுதல் ஆயிற்று; [இராமபிரானைனென்கையாலே] - அவையிரண்டும் இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை. ராமனென்கிற இத்தால்-புறம்புபோகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சொல்லுகிறது; பிரானென்று கொண்டு - அவ்வழகாலே சேதநரை யநங்யார்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே தன்னுடைய ரமணீயத்வமும் பிறர்க்கேயாயிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறது. "ப்ரியவாதீச" (ப்ரியவாதீச) - பெருமாளொன்றையருளிச்செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்? என்றால் "பூதாநாம்" (பூதாநாம்) - ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும்: அஸத் வ்யாவ்ருத்திமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்போது ப்ரியமாய் விபாகத்தில் வேறொன்றை ஃபலிப்பிக்குமோ? என்னில்,—"ஸத்யவாதீச" (ஸத்யவாதீச) - அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதமாயன்றி இராதென்கிறது. ஒருக்தியே இரண்டு

முதற்பாட்டு-கற்பார் இத்யாதி "நற்பாலயோத்தி" இத்யாதி. 'உய்த்தனன் - இராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை ப்ரியஹிதங்களை இத்யாதி.

"கற்பரோ" என்கிற ஸ்வரத்தால் ஃபலித்த பாவம் இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அப்படிக்கல்விக்கு உடலன்றோ? என்ன; அல்லவென்னுமதுக்குப்ரமாணம்-தத்ஜ்ஞாநம் இத்யாதி "ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் । ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே (௬௫ - ௮௭). இதுக்கர்த்தம்-ஸமவல்லாஸத்துக்கு இத்யாதி. தத் - ப்ரஹ்ம. யேந - ஜ்ஞாநேந, ஸம்ஜ்ஞாயதே, ஸம்த்ருஶ்யதே, அதிகம்யதே; ததேவ ஜ்ஞாநம; அதோந்யத் - அஜ்ஞாநம்உக்தம் இத்யந்வய:. சுத்தமித்யாதி - தச்சப்தநிர்திஷ்டப்ரஹ்மவிசேஷணம். ஸம்ஜ்ஞாயத இதி - ஶ்ரவணமநநஜ்ஞாநவிஷயத்வம், ஸம்த்ருஶ்யத இதி - ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநவிஷயத்வம், அதிகம்யத இதி-பரமபக்திதஶாபந்நஜ்ஞாந ப்ராப்யத்வம். "கற்பார்" என்றால் - ப்ரியஹிதங்களை யநுசந்திப்பாரென்று காட்டுமோ? என்ன, அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தாலே காட்டுமென்கிறார் ஒருவன்இத்யாதி. "இராமன்" என்றதுக்கர்த்தம்-ராமன்இத்யாதி "பிரான்" என்றதுக்கு - ஸ்வாமித்வமும், உபகாரகத்வமும் அர்த்தமாக்கி, அவ்வழகாலே சேதநரைத்தோற்பிக்கும்படியும், அவ்வழகை யாஶ்ரிதரை யநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறதென்கிறார்-பிரானென்று இத்யாதி. "ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் பெருமாளே" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரியாவாதீசஇத்யாதி. "ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ: । பஹுஶ்ருதாநாம் வ்ருத்தாநாம் ப்ராஹ்மணாநாமுபாஸிதா" இத்யயோத்யாகாண்டே (உ-௩உ). "ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்" என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் — பூதஹிதம் இத்யாதி. இஶ்ஶ்லோகத்தில் - பெருமாள்உக்திக்கன்றோ ப்ரியஹிதத்வங்களைச்சொல்லுகிறது, பெருமாளுக்குச் சொல்லவில்லையேயென்ன அது கிமபுநர்ந்யாய

மாகாநின்றால், அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. "ராமோராமோராம இதி" (ராமோராமோராம இதி) என்னும்படியிறே நாட்டை யகப்படுத்தியிட்டு வைக்கும்படி. அவன் ஸத்தை இவனுடைய ஸத்தைக்குஹேது; பின்புண்டானவை இவனுக்கு ஹோகத்துக்குக் கண்டவை. ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் வேண்டியிருப்பார் அவனையொழியக் கற்பரோ? என்றபடி. "ஸாக்ஷாத்ராமாத்விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபி ஶ்ரியாஸஹ" (ஸாக்ஷாத்ராமாத்விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபிஶ்ரியாஸஹ)- அவ்யவதாநேந ஸாதநஸாத்யங்களிரண்டும்இவ்வ்யக்தியேஎன்கிறதிறே. [கற்பாரிராமபிரானை]-கற்பார்என்கையன்றுஇவர்க்கு உத்தேஶ்யம்; இதரவ்யவச்சேதம். ராமப்ராப்தமாகில் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததேயிறே: ஆகையால், வேறொன்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமென்று - தேவதாந்தரபஜநாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறாரல்லர், பஜநீயவஸ்துவிலே கூறிடுகிறார். தேவதாந்தரமாகிற பதர் கூட்டிக் கழிக்குமவரல்லரிறே,பரத்வத்தையும்அவதாராந்தரங்களையும்கழிக்கிறார். [மற்றுங்கற்பரோ]-"பாவோநாந்யத்ரகச்சதி"(பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்னுமாபோலே. "ஸ்நேஹோமேபரம:" (ஸ்நேஹோமேபரம:) - எழுந்தருளுகிறபோது "என்வழியே

விக்தமென்கிறார்-ஒருக்தியேஇத்யாதி. அல்லாததுக்கென்றது-ஸ்வரூபகுணாதிகளுக்கென்றபடி. "அவ்வழகாலே சேதநரை யநர்ஹமாக்கும்படியும்" என்று கீழேசொன்னதுக்கு ப்ரமாணம்-ராமோராம இத்யாதி. "ராமோராமோராம இதி ப்ரஜாநாமபவந்கதா: । ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமேராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி" இதியுத்தகாண்டே(கஉக-கஎ) "ராமோராமோராம:" என்று-ப்ரியத்வமொழிய, ஹிதத்வம் சொல்லவில்லையேயென்ன- அவன்ஸத்தைஇத்யாதி. அதாவது - ஹிதத்வத்துக்குஅவன் ஸத்தையேபோரும், ப்ரியத்வமே சொல்லவேண்டுவதென்றபடி. பின்புண்டானவையென்றது- குணவிக்ரஹஸௌந்தர்யாதிகளென்றபடி. நிகமிக்கிறார்-ப்ரியஹிதங்களிரண்டும்இத்யாதி. ப்ரியஹிதங்களிரண்டுமவரேயென்றத்தால் பலித்தது - உபாயோபேயங்களிரண்டும்அவரேயென்னுமதென்று விக்தவத்கரித்து, அதுக்குப்ரமாணம்-ஸாக்ஷாத்இத்யாதி. "ராமஸந்தோஷ ஸர்வஸ்வம் கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந: । ஸாக்ஷாத்ராமாத்விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபி ஶ்ரியாஸஹ", இத்யயோத்யாகாண்டே(உ உக)."ஸாக்ஷாத்-ஶ்ரியாஸஹ, ஸாக்ஷாத்-தர்ம:, ராமாத்விநிர்வ்ருத்த:"இத்யந்வய:. ஸ்ரீயென்று-ஸாத்யம். தர்மமென்று-ஸாதநம்.இவ்விரண்டும் இவரிடத்திலின்றும் உண்டாகிறதென்றது - இவர் தாமேயாயிருப்பரென்றபடி. ஸாக்ஷாச்ச்ரீயோடேகூட ஸாக்ஷாத்தர்மமானது ராமனாலே யுண்டாச்சுதென்றர்த்தமாகையாலே அத்தையருளிச்செய்கிறார்-அவ்யவதாநேநஇத்யாதி.லோகம் ஸாதநபரம்பரயாஸாத்யமாய், அஸ்ஸாதநத்துக்கு அங்கம்பரம்பரயாஸாதநமாயிருக்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது - அவ்யவதாநேந என்று. கற்பாரிராமபிரானைக் கற்கவேண்டாவோ? என்னாதே, "மற்றுங்கற்பரோ" என்கிறதென்? என்ன - கற்பார்இத்யாதி. இதரநிஷேதமே ப்ரயோஜநமென்றபடி. இதரவ்யவச்சேதமாத்ரமேபோருமோ, ஆஶ்ரயியுங்கோளென்னவேண்டாவோ? என்ன-ராமப்ராப்தம்இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.கீழே "மற்றும்" என்றதுக்கு - இதரவிஷயங்களாக அருளிச்செய்து, பரத்வாவதாராந்தரங்களாக அர்த்தாந்தரம்-மற்றுமென்று-தேவத இத்யாதி.தேவதாந்தரங்களைச்சொன்னாலோ?என்ன-பதர்இத்யாதி.ஆனாலெத்தைக்கழிக்கிறார்?என்ன,பரத்வத்தையும்இத்யாதி. பரத்வத்தைக்கழிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாவோநாந்யத்ரஇத்யாதி. "ஸ்நேஹோமேபரமோ ராஜந்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: । பக்திஶ்ச நியதா வீர பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" இதி உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ராமம்ப்ரதி ஹநுமாந். ஶ்லோகத்துக்கவதாரிகை - எழுந்தருளுகிறஇத்யாதி, பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகிற என்றபடி. பரமஶப்தார்த்தம் - அவ்வளவன்றுகாணும்என்று. அவ்வளவன்றுகாணும் என்றதுக்கு - இங்கேயிருந்தே உம்முடைய சாரித்ராநுபவம் பண்ணுமதொழிய, கூடவரும்படியன்றுகாணும் என்றபடி. "பரம:" என்றதுக்கு - என்னிற்காட்டில்

போந்தாலோ?'' என்ன; அவ்வளவன்றுகாணும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிறுன். ''என்ற ளவன்றால் யானுடையஅன்பு'' என்றும், ''உயிரின் பரமன்றிப்பெருகுமால் வேட்கையும்'' என்னுமாபோலே. ''ராஜம்ஸ்த்வயி'' (ராஜம்ஸ்த்வயி)-இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று. (ரஞ்சயதீதிராஜா.) - ''நித்யம்ப்ரதிஷ்டித:'' (நித்யம்ப்ரதிஷ்ட்டித:) - ''இப்போதோண்ணுதாகில், மற்றொருபோதுகோள்ளுகிறோம்'' என்றால், அதுசெய்யவோண்ணுது; பூர்மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தோன்றுகையாலே. ''பக்திஸ்சநியதா'' (பக்திஸ்சநியதா)(ஸ்நேஹமாவதேன், பக்தியாவதேன்?என்னில்;)பெருமாளையொழியச் செல்லாமைபிறந்துவ்யதிரேகத்தில் முடிந்தசக்ரவர்த்திநிலே-ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது-''நில்''என்ன,''குருஷ்வ''(குருஷ்வ) என்னும்படியாய்,முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள்நிலே.'வீர'(வீர)-உம்முடையவீரங்கோண்டு புறம்பே வென்றீர்என்னு, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனுகையாலே, தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துச்சோல்லுகிறுன். ''பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி''(பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி) - என்னை மீட்டீராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சைமீட்கப்போகாது. என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி'' என்னுமாபோலே- ஸர்வசக்தியான அவனாலும் மீட்கப்போகாதேன்கை. ''அந்யத்ர - நகச்சதி'' (அந்யத்ர - நகச்சதி) - ''கண்டகண்கள்மற்றொன்றினைக்காணு'' என்னுமாபோலே. அந்யத்ர வேன்கிறது - போகிறவிடத்தின் பேரும் சோல்லுகை அஸஹ்யமானபடி. ''மற்றுரானுமுண்டேன்பார்'' என்னுமாபோலே; இவரும் [மற்றுங்கற்பரோ] - என்கிறுர். [கற்பரோ] -

---

பரமமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - என்றன்இத்யாதி. உன்பக்கல் நானுடையேனை ப்ரேமம் ஆஸ்ரயஹேதுனை என்னளவிலேயடங்கி நிற்பதன்றுஎன்றபடி. இரண்டாந்திருவந்தாதி சாற்றுப்பாட்டு, ''மாலே'' இத்யாதி. 'உயிரின்' இத்யாதி - ஆத்மாவினளவன்றிக்கே, அஹிநிவேசமானது பெருகாநிற்கும்என்றபடி. இந்தஸ்நேஹம் வருகைக்கடி உம்முடைய ரஞ்சநீயத்வமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர் - இதுதானும்இத்யாதி. ''நித்யம்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்போதுஇத்யாதி. மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோமென்றது - ஸ்நேஹமில்லாத தசையிலே கூட்டிக்கொண்டுபோகிறோமென்றபடி. பூர்மியைப்பற்றிஎன்றது - திருவடியுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி யென்னுதல், ''ராஜம்ஸ்த்வயி'' என்ற - விலக்ஷணகுணவிசிஷ்டரான பெருமாளுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யென்னுதல். ''பக்திஸ்சநியதா'' - பக்தியும் எப்போதுமுள்ளது. ஸ்நேஹத்துக்கும் பக்திக்கும் பேதமேதென்ன, அத்தலையில் குணமடியாக வருவதொரு ப்ரீதி - ஸ்நேஹமாவது; பக்தியாவது - தாஸனுக்கு ஸ்வாமியிடத்திலே பிறப்பதோர் அநுராகவிசேஷம். சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமாளிடத்தி லுண்டான ப்ரீதி - ஸ்நேஹமாவது; இளையபெருமாளுக்குப் பெருமாளிடத்திலுண்டான ப்ரீதி - பக்தியாவது. ''வீர'' என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்முடைய இத்யாதி. ''வீர'' என்றதுக்கு ஹாவாக்கரம் - தானும்இத்யாதி. அவனுகையாலே - வீரனுகையாலே. ''பாவ: - அந்யத்ர - நகச்சதி'' என்றதுக்குஹாவம் - என்னைமீட்டீராகிலும் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னுடையஇத்யாதி. 'தானுங்கில்லான்'' என்றத்துக்கு ஹாவம்-ஸர்வசக்தியானஇத்யாதி. ''அந்யத்ர'' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கண்டகண்கள்இத்யாதி. பரமபதத்திலே யென்னுதே, ''அந்யத்ர'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்யத்ரவேன்கிறது இத்யாதி. அஸஹ்யமானமைக்குப் ப்ரமாணம் - மற்றுரானும்இத்யாதி. ''கைவல்ய, ஐஸ்வர்ய'' என்ற புருஷார்த்தங்களை தூஷித்து, மற்று - ஆநந்தாவஹமாய் * அந்தமில்பேரின்பமாய் நிலைநின்றபுருஷார்த்தம் உண்டேன்பாரென்றபடி: சிறியதிருமடல். ''கற்பரோ!'' என்கிற ஸ்வாத்துக்கு ஸநிதர்ஸநமாக

சேதநரன்றே? நாடடங்கலும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; "இவ்வூரிற் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரை யொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே?" என்பாரைப்போலே. மற்றவற்றை விட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய. [புற்பாமுதலா] — பா வென்று - பதார்த்தவாசகமாய், புல்லாகிறபதார்த்தமென்னுதல்; பாவென்று - படர்த்தியாய், படரு கிறபுல்லென்னுதல். பசுவின்வாய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதிஸ்த்தாவராந்தமாக என்றபடி - இத்தால். [புல்லெறும்பாதி] - ஜங்கமங்களிற்கடையான எறும்பு தொடக்க மாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அநந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபீலிகை. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கோரு ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகிறாரல்லர்; ராமவிஷயீ காரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார்; வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஓடுமோ போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியதுபுல்லு. ஜங்கமங்களில் தண்ணியதுஎறும்பு; இவை யிரண்டையு மொக்கவெடுக்கையாலே- ஜ்ஞாநஃபலம் மோக்ஷமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யம்உண்டாகையும்இல்லையாகையும் அப்ரயோஜகம்,பெருமாள் க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின்கர்மத்தால்வரும் தாரதம்யங்கள்அப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதிகஸோபேக்ஷகல் அப்ரதிஷேதமேபேற்றுக்குவேண்டுவது. ஸ்ரீபரதாழ்வானைக்கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ண நீர்விழவிட்டுநிற்கக்கழுத்துமட்டுநீரிலேநிற்கிறமரங்களிறே வாடிநின்றது; "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:"(அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா:), "உபதப்தோதகா நத்ய:"(உபதப்தோதகா நத்ய:)-நீரோடு, அந்நீரில்விழுகிறரோடுவோசியற்றபடிஉபதப்தமாகையாவது-கரையருகும்கிட்ட வொண்ணாதபடியாயிருக்கை. "பல்வலாநிஸராம்ஸிச"(பல்வலாநிஸராம்ஸிச)-இதில், சிறுமைபெருமை என்றொருவாசியில்லை. "வநாந்யுபவநாநிச" (வநாந்யுபவநா நிச) போலே. [ஒன்றின்றியே] - எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல; மேலே முற்றவுமென்று

ஹாவம் - நாடடங்கலும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'இவவிஷயத்தையொழிய' இத்யாதி அடியில்வாக்யம் - ஸ்வரத்தால் ஹலிதமானஹாவம். 'இவ்வூரிற்பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரையொழிய வுண்ணும்படி யெங்ஙனே' என்கிறவிடத்திலே - ஓரம்மையார்அகத்திலே ராஜகுமாரன் இளைத்துச்சென்று "ப்ரஸா தம் வேணும்" என்ன, அவளும் "உண்" என்று ப்ரஸாதமிட, "அதுக்கு உபதம்ஸம்வேணும்" என்ன, உப்பைக் கொடுவந்திட, அவன் "கண்டசர்க்கரையில்லையோ" என்ன, அவளும் "இல்லை" என்ன, "இவ்வூரிற் பிள்ளைகள் கண்டசாக்கரை யில்லாமலெப்படி யுண்பர்கள்?" என்று தன் னைப்போலே விசாரித்துச் சொன்னான் என்று கதை. "முதலா" என்றதுக்கர்த்தம் - தூர்வாதி இத்யாதி. ஜங்கமங்களிலெறும்பு புல்லியதோ ? என்ன - ப்ரஹ்மாவை இத்யாதி. க்ஷுத்ரமான புல்லையுமெறும்பையும் ப்ரதாநமாகச் சொல்லுவானென் ? என்ன - புற்பாமுதலா இத்யாதி. 'இவை முற்படும்படி யென ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - வெள்ளம்இத்யாதி. சேதநரைப் பொகட்டுப் புல் லையுமெறும்பையும் சொல்லுகையாலே ஹலித்ததோர்அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸ்த்தா வரங்களில்இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. ஆனால்,ஜ்ஞாநம் வேண்டாவோ? என்ன - சைதந்யம்இத்யாதி. "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:" என்னாநிற்க, "ஜ்ஞாநமவேண்டா" என்பானென் ? என்ன ; மோக்ஷஹேது வான ஜ்ஞாநத்தை"வேண்டா" என்கிறதல்ல ; கர்மதாரதம்யப்ரயுக்தமான ஜ்ஞாநத்தைவேண்டா என்கிற தென்கிறாராதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் - இவற்றின் இத்யாதி. ஆனால் ப்ரயோஜகமே தென்ன - நிருபாதிகஇத்யாதி. கர்மநிபந்தநமான தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமாய், அப்ரதிஷேத மாத்ரமேகொண்டு அவன் க்ருபை பலித்தவிடமுண்டோ?என்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானைஇத்யாதி. கழுத்து மட்டு நீரிலேயென்றது - வ்ருக்ஷாஸேசநே என்கிற ந்யாயத்தைப்பற்ற அப்படி மரங்கள் வாடிற்றோ என்ன - அபிவ்ருக்ஷாஇத்யாதி. "உபதப்தோதகா:"என்றதுக்குஅர்த்தம்-நீரோடுஇத்யாதி."ஒன் றின்றியே" - நிர்ஹேதுகமாக என்றபடி. ஒன்றொழியாமலெல்லாவற்றையும் என்றர்த்தமானாலோ? என்ன,புநருக்தமாம்என்கிறார் - எல்லாவற்றையும்இத்யாதி. ஆனால்அதுக்கர்த்தமேது?என்ன-இனிஇத்

ஸாதல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்றியேயென்கிறது - பேற்றுக்குடலாயிருப்ப தொரு ஸாதநமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. பேறு சிறு தன்சிறுமையையும் பேற்றின் கனத்தையும்பார்த்தால், தன்பக்கல் ஒருஸாதநமின்றிக்கே யிருக்குமிறே. பரமபக்தியோடே அவன்தானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்லை, பேற்றைப்பார்த்தால் இத்தலையில் ஒன்றும் சொல்லவொண்ணாமைக்கு. இனி, அங்கீகாரஹேதுவா யிருப்பதொருஸாதநமின்றிக்கேயிருக்கு யாதொன்றாலே பலமுண்டாயிற்று, அதிறே ஸாதநம்! அதாவது - 'திருவயோத்யையிணின்றும் குடிவாங்க நினைவில்லை' என்கிறஇதிறே. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்லஇடத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே. பால் - இடம். இத்தால் - நிலமிதியே ராமபக்தியைவிளைக்குமென்கை. "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" (தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்) இறே. "ஜ்ஞாதிதாஸீயதோஜாதா" (ஜ்ஞாதிதாஸீயதோஜாதா) என்கிறதிறே. இதுக்குக்கருத்தென்? என்னில், — இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமாளுக்கு விரோதஞ்செய்யாளாகையாலே, எங்கேனும் ஓரிடத்தே பிறந்தாள் ஒருவிழுந்தான்கிடக்கையென்கிறது "யதஃகுதஶ்சிஜ்ஜாதா" (யதஃகுதஸ்சிஜ்ஜாதா) என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணினான் உடாலி. இந்நிலத்திற்பிறவாமை இவளுக்குக் கொடுமைவிளைந்ததென்கிறானிறே. தேசந்தானே யெல்லாநன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்குங் காணும். இவ்வூரிலவர்கள் அல்லாதாரோபாதியும்உண்டுடுத்துத் தடித்து வார்த்தைசொல்லித் திரிந்து, பெருமாளுக்கு வருவதொரு ப்ரயோஜநத்தோடு விரோதித்த

யாதி. "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்" என்கிறபடியே அயோத்தியில் வாழுகையுண்டாயிருக்க, "ஒன்றின்றியே" என்கிறதென்? என்ன - பேறுகிறதன் இத்யாதி. இத்தை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறா - பரமபக்தியோடே இத்யாதி. ஆனால், "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன - இனி, அங்கீகார இத்யாதி. அதாவது - தேசவாசம் வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே, "தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்" என்றது - தேசவைபவபரமென்றபடி. ஸாதநமென்றது - வ்யாஜமென்றபடி. தனித்வயத்திலே "வ்யாஜேநாவாப்ய லக்ஷ்மீநயநவஶகதம் ஶரணாகதம்" என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்யாநம்பண்ணுமிடத்தில், "ஶரணாகதம்" என்றபதத்துக்கு - "தவயம் ஸத்ரக்ஷாஸ்வவிஷயவாஸிநஃ" என்று உகந்தருளின தேசங்களிலே அபிமாநித்தும் அவ்வெல்லைக்குள்ளே கிடந்துவிடுகையும் ப்ரபத்தி" என்றாரிறே. அன்றிக்கே, 'இனி யங்கீகாரஹேதுவாய்' இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - "நற்பாலயோத்தியில்வாழும்" என்றதுக்கு அவதாரிகையென்னவுமாம். ஶப்தார்த்தம் - நல்லஇடத்தையுடைத்தான இத்யாதி. "நல்லஇடத்தையுடைத்தான" என்றதால்ஃபலித்தபாவம் - நிலமிதி இத்யாதி. நிலமிதி - நிலஸ்வபாவம். நிலமிதி ராமபக்தியைவிளைக்குமோ? என்ன - தேசோயம் இத்யாதி. "வஸிஷ்டம் வரதம் வந்த்யம் தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் புஷ்கரம் வாஸ ரோதஸ்தம் வாஸம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகாரிணம்" இதி காருடபுராணே. நிலமிதியே ராமபக்திஜநகமானால், மந்தரைக்கு ராமபக்தியில்லாமைக்குஹேதுவேது? என்ன - ஜ்ஞாதிதாஸீ இத்யாதி. "ஜ்ஞாதிதாஸீயதோஜாதா கைகேய்யாஸ்து ஸஹோஷிதா । ப்ராஸாதம் சந்த்ர ஸங்காஶம் ஆருரோஹ யத்ருச்சயா" இத்யயோத்யாகாண்டே. "யதோஜாதா" என்றதுக்கு ஶங்காபூர்வகமாக பாவம் - இதுக்கு இத்யாதி. ஒருவிழுந்தான்கிடக்கை - அப்ரஸித்தையாய்க்கிடப்பதொருத்தி. உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - யதஃகுதஶ்சித் இத்யாதி. அப்படி வ்யாக்யாநம்பண்ணினவனுக்கு பாவம்தாம்கீழ்ச்சொன்னதேயென்கிறார் - இந்நிலத்தில் இத்யாதி. 'தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்', என்றதுக்கு அர்த்தம் - தேசந்தானே இத்யாதி. இதுகண்டதுண்டோ? என்ன - இவ்வூரில் இத்யாதி. இவ்வூரென்றது - கோயிலை. இவ்வூரிலவர்களென்றது - கோயிலிலேயிருக்கிறவர்கள் என்றபடி. பெருமாளுக்கு - பெரியபெருமாளுக்கு. தடித்து - பூரித்து. "சத்ருசரீரம்போலே" என்றதுக்கர்த்தம்

வாறே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் போகட்டுக்கோடுநிற்பர்கள். சத்ருசரீரம் போகடவேண்டுவதொன்றிறே. “ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா ந ப்ராணே குருதே† தயாம்”(ராகவார்த்தேபராக்ராந்தாநப்ராணேகுருதேதயாம்)- ப்ராணன்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கொள்ளப் போமோவென்னும்படியே. பழைமைபார்ப்பரோ, அவன் தானும்இவனைப்பற்ற“ப்ராணாநுபரித்யஜ்ய” (ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய) என்னுநிற்க? [அயோத்தியில் வாழும்]- வர்த்திக்குமென்னாதே, வாழுமென்கிறது - அத்தேசவாஸமும், வாழ்வுமென்று இரண்டில்லாமையாலே; “வேங்கடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்காள்” என்றும், “நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயோத்தியில் வாழுமென்கிறார் - ப்ராப்யதேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்துவிறே இங்கு ஸதாஸந்நிதி பண்ணுகிறது. நமக்குஅநுபவம் காதாசித்கமாகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; பூமியில் ஐக்யத்தாலே அங்குத்தைக்கு ஒருகுறையில்லையிறே. [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி செலுத்தினன். அதாவது - ஸ்வஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகதுக்கராம்படிபண்ணுகை.இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேவரிலிறே அவ்வோவவ்வோவளவுகளாயிருப்பது? அவனாலேவந்ததாகையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மைவிளைந்தபடி. “மயாத்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ க³ச்ச² லோகாநநுத்தமாந்” (மயாத்வம்

சத்ருசரீரம்இத்யாதி. சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க என்றது - முழுச்சொல்லு. சத்ருசரீரம்போலே என்றபடி. அவன்ப்ரயோஜநத்துக்காகத் தங்கள்ப்ராணன்களை உபேக்ஷித்தபேருண்டோ? என்ன- ராகவார்த்தே இத்யாதி; யுத்தகாண்டே. இதுக்கர்த்தம்-ப்ராணன்கள்இத்யாதி ஊயைபண்ணுகைக்கு ப்ரஸக்தி - பல்காட்டஎன்றது. உடையவருமென்றது - “ராகவார்த்தே” என்றத்தைப்பற்ற உடையவரும் நீங்களுமொருதலையானால்- இருவரும் நமக்கேஹமானால். ஒருதலைக்கே ஹமாகை. உடையவர் - ஶேஷிகள். ஶேஷியைவிட்டுஉங்களைக்கைக்கொள்ளப் போமோ? என்றபடி. பழமை பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன - பழைமைபார்ப்பரோ இத்யாதி “ஆபோ³தா⁴ வா யதி³ வா ஸுக²ம் பரோக்ஷம் வா ஸமாகத: । ஸர்வ: ப்ராணாநுபரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா” இதியுத்தகாண்டே.(௧அ-௧அ௯)கீழ்வாக்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம வேங்கடத்தைஇத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “மதயானை” இத்யாதி. “பொல்லாக்குறளுருவாய்” இத்யாதி. பதி-ஸ்த்தாநம். நளிரரங்கம் - ஶ்ரமஹரமான அரங்கம். நளிர் - குளிர்த்தி. வர்த்தநம் வாழ்ச்சியென்கைக்கு ஹேதுவருளிச் செய்கிறார்-ப்ராப்யதேசத்தில்இத்யாதி. ப்ராப்யதேசம் பரமபதமன்றோ? இது ப்ராப்யமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன-நித்யப்ராப்யமானஇத்யாதி. நித்யப்ராப்யவஸ்து ஸந்நிஹிதமானல், நமக்கநுபவம் காதாசித்கமாவானென்? என்ன-நமக்குஇத்யாதி. அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யாகவேணுமோ, விஷயஸங்கோசத்தாலேயானலோ? என்ன-பூமிஇத்யாதி. நற்பாலுக்கு - நல்லஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி. உய்த்தனன் - நடத்தினன். புல்லெறும்பாதிகளுக்குஇந்தவவஸ்த்தையுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவற்றின் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. மநுஷ்யபாவனையாயிருக்கிறஇவர் நற்பாலுக்குய்க்ககூடுமோ? என்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. “யா க³திர்யஜ்ஞஶீலாநாமாஹிதாக்³நேஶ்ச யா க³தி: । அபராவர்திநாம் யா ச யா ச பூ⁴மிப்ரதா³யிநாம் । மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ க³ச்ச²

† ‘கு³ருதே’ என்று பாடமிருப்பின் பொருள் சொல்வதற்குப் பொருந்தும். ‘ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா:’ என்பதும், ‘ந ப்ராணே குருதே தயாம்’ என்பதும் ஓரிடத்திலுள்ளனவல்ல. வெவ்வேறிடத்திலுள்ளவை: அவை அர்த்தாநுசந்தானத்தின் பொருட்டு ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பர்

நஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநநுத்தமாந்) என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒருதேசவிசே தேறச்சென்று அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைக்கொடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத்தன்னையொழி செல்லாமை விளைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. [நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே - நற் புக்குய்த்தனன்] - ராஜா தன்னுடையானொருத்தனுக்கு ஒருநாட்டைக்கொடுத்தால் அவ டையஆணையும் ஆஜ்ஞையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக் டக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரி சேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான ட்டுக்குள்ளே, அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுந்தவிர்த்து, இவற்றின் கர்மபாரதந்த்ர்யத்தை தன்குணத்தாலே பதஞ்செய்து, தன்னைப்பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறாத ாதுஉறவும்படியான தன்மையையுண்டாக்கினான் ஆனபின்பு, அவனையொழிய வேறே சிலவற்றைக் கற்பரோ? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாட்டிற்பிறந்தவர்நாரணற்காளன்றியாவரோ?
நாட்டிற்பிறந்துபடாதனபட்டுமனிசர்க்கா
நாட்டைநலியுமரக்கரைநாடித்தடிந்திட்டு
நாட்டையளித்துய்யச்செய்துநடந்தமைகேட்டுமே.

ஆ—(நாட்டிற்பிறந்தவர்) - தான் திருவவதாரம்பண்ணியருளின திருநகரி லே வர்த்திக்கிற ஜந்துக்களைத் தன்திருவடியே தாரகபோஷக போக்யமாகப் பண்ணின ன்னும் இதோரேற்றமோ? மநுஷ்ய மாத்ரத்தினுடையதுக்கம் பொறுக்கமாட்டாமை த்விரோதி நிரஸநம்பண்ணியருளின மஹாகுணத்தைப் பார்த்தாலென்கிறார்.

ராவணவத்யார்த்திகளான தேவர்களாலே யர்த்திதனாய், தனக்கு விஸத்ருஸ ான மநுஷ்யலோகத்திலே தத்ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி, ஒரு நுஷ்யமாத்ரம் துக்கப்படிலும் தான் அதிமாத்ர துக்கிதனாய், தத்துக்கஹேதுபூதரான விராதப்ரப்ருதி ராவணபர்யந்தரான ராக்ஷஸரையெல்லாரையும், பித்ருவசனபரிபாலந ்யாஜேநவநத்திலே யெழுந்தருளித்தேடி வதித்தருளி, இப்படிலோகத்திலே ரக்ஷித்தருளி, தஸ்யைநம் து:க்ஷம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய ப்ரஹ்மா ஸாக்ஷிவஶா க:" என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப் ஞ்செய்தபோதே யெழுந்தருளாதே, ஸ்வவிஸ்லேஷத்தாலே விநஷ்டப்ராயமான திரு கரியில் சராசரஜந்துஜாததைதயெல்லாம், மீண்டெழுந்தருளி யுய்யச்செய்து, பின்னைத் திருநாட்டிலே யெழுந்தருளின இம்மஹாகுணத்தைக் கேட்டும், சேதநராயிருப்பார்,

லோகாந் நக்ஷதாந்" இத்யாரண்யகாண்டே ஜடாயுஷம்ப்ரதிராம: (சுஅ-௩0) பணியுடைத்தன் றே-வருத்தத்தையுடைத்தானதன்றிறே. நான்முகனார் நாடெனாதே, "பெற்றநாடு" என்று விசே ஷித்ததுக்கு பாவம்-ராஜா இத்யாதி. கையடைப்பான - கைவசமான. பதம்செய்து - பக்வமாக்கி. நற்பாலயோத்தியில்வாழும் - புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியான - சராசரம் முற்றவும் - நான்முக னார்பெற்றநாட்டுளே - ஒன்றின்றியே - நற்பாலுக்குய்த்தனன், ஆகையாலே கற்பாரிராமபிரானையல் லால் மற்றுங்கற்பரோ இத்யந்வய: "'மற்றுங்கற்பரோ' என்றவிடத்திலே - கோயில்கந்தாடை நாயன், 'திருவடியும் திருப்பாணாழ்வாரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும கூடியிருக்கிறதுக்குக் கருத்துதெரியுமோ' என்று ஸ்ரீபாதத்தில முதலிகளைக்கேட்க, 'அடியேங்களுக்குத்தெரிந்ததில்லை' என்ன, ஆனால் 'நாந்யஜ்ஜாநாமி' என்றும், 'மற்றொன்றினைக்காணா' என்றும், அச்சுவைபெறி னும்வேண்டேன்' என்றும மூவரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்' என்றருளிச்செய்தார்" என்று ப்ரஸாதித்தருளுவர். (௨)

"ஜ்யாஷ்டாராயஜோஜ்ஷ:" என்று சொல்லப்படுகிற தசரதாத்மஜனான நாராயண னுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், அங்குண்டான ஸகலசேதநரையும் தன்னையல் லது அறியாதபடி தன்குணத்தாலே வசீகரித்து அகப்படுத்திவைத்து, அவர்களைவிட்டு வைத்துத் தானேயெழுந்தருளாதே அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தரு ளினனென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில், அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்:—[நாட் டிற்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ] - ராமனாலே ரக்ஷிதராய் அவன்குணம் பரி மாறும் நாட்டிலேபிறந்தார் ஆச்ரிதவத்ஸலனான அவனுக்கல்லது வேறு சிலவர்க்கு அடி மைபுகுவரோ? [நாட்டிற் பிறந்தென்றுதொடங்கி] - மநுஷ்யர்பக்கல் ப்ரீதியாலே கர்ம வச்யரோடொக்க நாட்டிலேபிறந்து அவர்கள் படுமளவன்றிக்கே ஜநகராஜபுத்ரீ விச்லே ஷாதி து:க்கங்களையும்பட்டு நிரபராதமான நாட்டைநலிகிற ராவணாதிராக்ஷஸரை இருந்த விடங்களிலேசென்று கொன்று, மீண்டுவந்து, தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளைக் காட்டி இருந்ததேகுடியாக பரிப்பித்து.

ப.—அநந்தரம், அவதாரகார்யம் சமைந்தவளவிலே எழுந்தருளுகையன் றியே பதினோராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்த சீலாதிக்யத்தை யருளிச்செய் கிறார்.

நாட்டில் - தன்வாசியறியாத நாட்டிலே. பிறந்து - (ஆச்ரிதர் அர்த்தித்ததுக் காக கர்மவச்யர் பிறக்குமாபோலேவந்து) பிறந்து, ("ராஜ்ஞோ மஹிஷீ" இத்யாதியாலே), படாதனபட்டு-அவர்கள் தாங்களும் படாத க்லேசத்தைப்பட்டு, மனிசர்க்கா-பின்பு பழி சொல்லும்படி க்ருதக்நரான மநுஷ்யர்க்காக, நாட்டை - அவர்கள் வர்த்திக்கிற நாட்டை, நலியும் - நலியக்கடவரான, அரக்கரை - ராக்ஷஸரை, நாடி - இருந்தவிடங்களிலே ஆராய்ந்து சென்று, தடிந்திட்டு - கொன்றிட்டு, (அநந்தரத்தில், "தசவர்ஷஸஹஸ்ராணி தசவர்ஷசதாநி" என்று பதினோராயிரமாண்டு தன்சீலரூபசரிதங்களை உபகரித்து), நாட்டை-, அளித்து - ரக்ஷித்து, உய்ய்ச்செய்து - அபம்ருத்யு புகுராதபடி உஜ்ஜீவிப்பித்து, நடந்தமை - (பின்பு "ஸசரீரஸ்ஸமாக:" என்கிற கணக்கிலே, அவ்வடிவோடே ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு) எழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை, கேட்டும - ஸ்ரீராமாயண முகத் தாலே கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், நாட்டில் - (அவன் சீலாதிகுணங்கள் நடையாடுகிற) நாட்டிலே,பிறந்தவர்- பிறக்கப்பெற்றவர்கள், நாரணற்கு- ("ஜ்யாஷ்டாராயஜோஜ்ஷ:" என்று)நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையுடைய சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு, ("ராமஸ்ய தாஸோ பூதோஸ்மி" என்கிற இளையபெருமாளைப்போலே), ஆள் - அடிமையாவது, அன்றி - ஒழிய, ஆவரோ - வேறொருவர்க்கடிமையாவரோ? ஸத்தா நிபந்தநமன்றியேகுண நிபந்தநமாகவும் உபாஸ்யம்பண்ணவேணுமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்களிரண்டிலும், முதற்பாட்டில் - ரக்ஷணத்தையும், இப்பாட்டில் - புருஷார்த்தப்ரதத்வத்தையுஞ் சொல் லுவாருமுளர்.

இ—இரண்டாமபாட்டில், தன்னை ஒழியச்செல்லாமையைப் பிறப்பித்து இங்கே அவர்களை இட்டுவைத்துத தானேயெழுந்தருளுகை யன்றிக்கே, கூடக்கொண்டு போனனென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாட்டிற்பிறந்தவர்] - ஒருநாட்டிற் பிறவாதார்இல்லையிறே; பெருமாள் ரக்ஷிக்கிறவெல்லையாய் அவர் குணங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலே பிறந்தவர்கள். ஸ்ரீராமாயணம் அவிழ்த்துக்கட்டாதவிடம் நாடல்ல, கொடுவிளைத்தூறு. ''𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃'' என்று வழக்குச்சொல்லிப் பற்றலாம் விஷயம். [நாரணற்காளன்றியாவரோ]-நாராயணனென்கிறது-சக்ரவர்த்தி திருமகனை; ''𑌸 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃''என்றானிறே ப்ரஹ்மா தம்மைவேண்டாதாரையும்விடமாட்டாத வத்ஸலர்க்கு. ''𑌪𑌿𑌤𑍇𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌃''; தம்மையுகவாதகைகேயியையும் குறைசொல்லப்பொறாதவர், ''𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑍀 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃'' என்று இளையபெருமாள் ஶர்ஹிக்க, ''𑌨 𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌾 𑌤𑌾𑌤 𑌮𑌹𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌚𑌨 । 𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁 𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁''என்றவரிறே [ஆளன்றியாவரோ] - ''மற்றுமகற்பரோ''-என்றார்; கல்விக்கு ஃபலம் ஆளாகையிறே. இவரையொழியப்புறம்பே சிலர்க்குஆளாகக்கடவரோ? [நாரணற்கு] - தன்னை இல்லைசெய்கிறார்க்கும அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையே நோக்கிக் கொடுக்குமவனென்றுமாம். [நாட்டிற்பிறந்து] - ப்ரஹ்மாதிகள் தேசத்தையும் அருவருத்துவர்த்திக்கிறநித்யஸூரிகளோடேவர்த்திக்கிறவன் அந்தப்ரஹ்மாதிகளும்குத்ஸிக்கும் பூமியிலேபிறந்து, ஸம்ஸாரிகள்தன்னில் அறிவுபிறந்தாரும் காற்கடைக்கொள்ளுகிற தேசத்திலேயிறே பிறந்தது; அகர்மவஶ்யனானதான் கர்மவஶ்யரோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து. [படாதனபட்டு] - ஸம்ஸாரிகள் கர்மத்தாலே படுமவையன்றிறே அவன் அநுக்ரஹத்தாலே பட்டது.ஒருசேதநன பிறந்தால், இருக்குமநாள தானும் ஸ்த்ரீயும் சேரவிருந்து ஜீவித்துப்போகாநின்றான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, பிராட்டி ஓரிடத்திலும் தான்ஓரிடத்திலும் வர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே. ''𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌃''. இப்படிபடுகிறதுதான் ஆருக்காக? என்னில்,—[மனிசர்க்கா] - தங்களுக்காக அநுக்ரஹத்தாலேபடுகிற இம்மஹாகுணத்தை குணஹாநியாகச் சொல்லும க்ருதக்நர்க்காக. ''ராவண𑌭𑌵நத்திலே இருந்தவளோடேசேரவர்த்தியாநின்றான்'' என்றுசொன்னதிறே,இரண்டாம்பிரிவுக்கு முதல். கர்மவஶ்யரைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னார்களிறே. [நாட்டை நலியுமரக்கரை]- ஒருவன் விரோதித்தால், அத்தைப் பொறுக்குந்தனை யளவில்லாதவன் அவனை அழியச்செய்ய ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக உண்டுடுத்துத் திரிகிறது ஹேதுவாக நலிகிற ராக்ஷஸரை. [நாடித்தடிந்திட்டு] - அவர்கள் வந்து மேலிட்டாலன்றிக்கே, அவர்கள் இருந்தவிடங்களிலேசென்று அவர்களை அழியச் செய்து ஸர்வஸாதாரணன் நலிகிறது, நிர்நிபந்தநமாக ஸாதுக்களை நலிகையாலேயிறே. [நாட்டையளித்து] - போந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றாகில், ''இனிப் போவோம்'' என்னாதே, மீண்டும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இருந்ததே குடியாக வாழ்வித்து. தம்வரவு பார்த்திருக்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானையும், அபிஷேகமஹோத்ஸவங்கள் காண ஆசைப்பட்ட தாய்மாரையும, பின்தொடர வழிமாற்றிப்போந்தநாட்டையும், ''கடல் ஞாலத்தளிமிக்கான்'' என்கிறபடியே நெடுநாள் ஆஶ்வஸிப்பித்தது. [உய்யச்செய்து] - தம்மைப்பெறுகைக்கு அவர்கள் பக்கல் ஒருகைம்முதலின்றிக்கே அஸத்ஸமமாயிருக்கிறவர்களை, ''𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂'' என்னும்படிபண்ணி. [நடந்தமைகேட்டும்] - ''𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌗𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃'' என்றும், ''𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌸𑌹𑌾𑌨𑍁𑌗𑌃'' என்றும், ''அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி'' என்றும் சொல்

லுகிற ப்ரயாணவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும், நாட்டிற்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றி யாவரோ ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “ ‘மேல் சொல்லப்புகுகிற குணங்களை ப்ரக்ருத்ய கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாநி’ என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குணதிக யஞ்சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வர்.

[நாட்டிற்பிறந்தவர்] - இப்பாட்டில், திருவயோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணைக யாரகராகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடையவிரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும்படிக்கு ? என்கிறார். [நாட்டிற்பிறந்தவர்] - நாட்டிற்பிறவாதாரில்லையிறே. ராம குணங்கள் நடையாடுமிடத்திலேபிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமாளுடைய எல்லையில் லாத இடமில்லையிறே. “ ஐக்ஷ்வாகூணாமியம்பூமிஸ்ஸஶைலவநகாநநா ” (இக்ஷ்வாகூணாமியம்பூமிஸ்ஸஶைலவநகாநநா) “ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞ꞉ ” (விதிதஸ் ஸஹிதர்மஜ்ஞ꞉)-ராவண! பெருமாளுடைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ ? என்றாளிறே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிலிறே, அவ்விடம் இவரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது ? நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து, அவர்தோள் நிழலிலே ஜீவிக்கை. [நாரணற்காளன்றியாவரோ] - பெருமாளுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் “பவாந்நாராயணோதேவ꞉” (பவாந்நாராயணோ தேவ꞉) என்றார்களிறே. “ஒருவன்சோற்றையுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவற்

இரண்டாம்பாட்டு —நாட்டில் இத்யாதி. இனி மேலுள்ளபாட்டுக்களிற் சொல்லுகிற குணங்களெல்லாம் கீழ்சொன்னகுணங்களைப் பற்றஅதிகமென்னுமிடம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் - மேற்சொல்லப்புகுகிற இதயாதி. ப்ரக்ருத்ய - அபேக்ஷித்தென்னுதல்.

முதற்பாட்டைப்பற்ற'இரண்டாமபாட்டில் அதிகமானகுணம் இன்னதென்கிறார் - 'இப் பாட்டில்' இத்யாதி. ‘ரக்ஷிக்கும்படிக்கு’ என்றவநந்தரம, ‘அதிசயமில்லையோ ? என்கிறார்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. நாட்டிற்பிறவாதாரில்லையிறே யென்றது-சேதநராகில் ஒருகுறிச்சியில் பிறவாதாரில்லையிறே என்றபடி. இவ்வாக்யத்துக்கு அநந்தரம், ஆனலிதுக்கர்த்தமேதென்னில் என்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது. பரிஹாரம - ராமகுணங்கள் இத்யாதி. “ராமகுணங்கள் நடையாடுகிறவிடம” என்னவேணுமோ ? பெருமாளுடைய ஸீமையிலேபிறந்தவர்களென்னவொண்ணாதோ? என்ன; அதுக் கந்யதாஸித்தி யருளிச்செய்கிறார்-பெருமாளுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. “ஐக்ஷ்வாகூணாமியம்பூமிஸ்ஸஶைலவநகாநநா । ம்ருகபக்ஷிமநுஷ்யாணாம்நிக்ரஹப்ரக்ரஹாவபி” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிநம் ப்ரதி ராம꞉. “ராமகுணங்கள் நடையாடுமிடத்திலே பிறந்தவர்கள்” என்றதுக்கும் அந்யதாஸித்தியுண்டென்கிறார்-விதித இத்யாதி. அதாவது - ஶத்ருகோஷ்டியிலும் குணங்கள்நடையாடுகையாலே இவ்வர்த்தமுங்கூடாதென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன அந்யதாஸித்தி யிரண்டையும் சேரப்பிடித்தருளிச்செய்கிறார் - அக்குணங்கள் இத்யாதி. ஆனல் சித்தாந்தார்த்த மேதென்ன - நாட்டிற்பிறக்கையாவது இத்யாதி. “விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞ꞉ ஶரணாகதவத்ஸல꞉ । தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி” இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதிஸீதா. “நாரணன்” என்றால் பெருமாளைககாட்டுமோ ? என்ன-ப்ரஹ்மாதிகளும் இத்யாதி. “பவாந்நாராயணோதேவஶ்ஸ்ரீமாம்ஶ்சக்ராயுதோவிபு꞉ । ஏகஶ்ருங்கோவராஹஸ்த்வம்பூதபவ்யஸபத்நஜித்” இதி ராவணவதாநந்தரே ராமம்ப்ரதி ப்ரஹ்மா(கஉ௦-கரு). நாட்டிற்பிறந்தால் நாரணற்

குக் காரியஞ்சேய்வர்களோ?'' என்னுமாபோலே. [நாரணற்கு] - வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துகையும், ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை ஒக்கி வைக்கையும், அவர்களுக்காகத் தன்மார்பிலே அம்பேற்கையும், அவர்கள் விரோதிகளைப்போக்குகையும், ஆஶ்ரிதவத்ஸலனு யிருக்கையும், அவர்கள்தோஷநிர்ஶநம்பண்ணிவிட்டுப்போகமாட்டாமையும், இவையெல்லாவற்றாலும் பெருமானை-''நாராயணன்''என்னத் தட்டில்லையிறே.[ஆளன்றியாவரோ]-கீழ்ப்பாட்டிலே—''கற்பரோ''என்றது; இங்கே, [ஆளன்றியாவரோ]-என்றது; கல்வியினுடையபலம் ஆளாகை என்கிறது.[பிறந்தவர்-ஆளன்றியாவரோ] - ''ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய'' (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) என்னுமாபோலே; ஜநித்தவர்கள் ஜந்மபலத்தை இழப்பரோ?என்றபடி.வகுத்ததுறையில் பாரதந்த்ர்ய மாகையாலேவாசியறிந்தஇவர்களுக்குஉத்தேஶ்யமாய்த்தோற்றுமிறே;வகாததுறைகளில்பண்ணினவாஸநையாலே''இதுபுருஷார்த்தமோ?''என்றுதோற்றுகிறது[நாட்டிற்பிறந்து]-அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்நுயிருக்கிறவன், கர்மவஶ்யருங்கூட அருவருக்கும் தேசத்திலே பிறந்து. 'ஸஹி தேவை:''(ஸஹிதேவை:)இத்யாதி''''ஸ:-ஜஜ்ஞே-ஹி''(ஸ:-ஜஜ்ஞே-ஹி) -''கர்மநிபந்தநமாக ஜந்மமில்லை'' என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன்கிடீர்கர்மவஶ்யர்க்கும் இவ்வருகாய்வந்து பிறந்தான் என்றபடி. இப்படி பிறக்கைக்கடியேன்? என்னில்,—''அர்த்தித:'' (அர்த்தித:) என்கிறது ; அவர்களிரப்புக்காக என்றபடி. இரப்புத்தான் இச்சையையும்பிறப்பிக்குமாகாதே! ''இச்சாக்ருஹீத'' (இச்சாக்ருஹீத) இறே ''தேவை:'' (தேவை:) - தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் காரியந்தலைக்கட்டினவாறே எதிரிட்டு ''ராஶ்வரோஹம்'' (ரஶ்வரோஹம்) என்றிருப்பார்க்காகக் கிடீர் !

காளாகவேணுமோ? என்ன - ஒருவன்சோற்றை இத்யாதி.இவர் ''நாரணன்'' என்கைக்கு-மேலேப்ரமாணங்காட்டி, உபபத்திகாட்டுகிறார் - வரையாதே இத்யாதி. வரையாதே - தாரதம்யம் பாராதே. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. கீழே - ''கற்பரோ'' என்றுசொல்லி, இங்கே - ''ஆளன்றியாவரோ'' என்றத்தால் பலித்ததோரர்த்தவிசேஷம் - கீழ்ப்பாட்டிலே இத்யாதி ''பிறந்தவர் - ஆளன்றியாவரோ'' என்றத்தால் பலித்தவர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி. ''ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே'' இத்யாதி லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ஸுமித்ரா. ''ஸ்வபாவம்பரவஶம்த்விதம் வபு:'' என்று - பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்க, இத்தைக் கல்விக்குபலமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன - வகுத்ததுறை இத்யாதி. இவர்களுக்கு - ஆழ்வார்களுக்கு. நமக்கப்படி தோற்றவில்லையே என்ன - வகாத இத்யாதி. வகாததுறை - அப்ராப்தவிஷயம். இங்கேவந்து பிறந்தது குணமாகைக்கு உறுப்பாக, அவனுடையமேன்மையையும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் - அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. அப்படிபிறந்தானோ? என்ன, ப்ரமாணம் - ஸஹி இத்யாதி. 'ஸஹிதேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: । அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:'' இத்யயோத்யாகாண்டே வால்மீகி:.(க எ) ஸ: - ப்ரஸித்திபரமான தச் சப்தத்துக்குஉக்தார்த்தத்திலேநோக்கென்கைக்காக,''ஸஹி_ஜஜ்ஞே'' என்றந்வயித்து, இரண்டுக்கும் அர்த்தம்-கர்மநிபந்தநமான இத்யாதி.''அர்த்திதோ-ஸம்பவாமி'' என்னுநிற்க,''இரப்பாலேபிறந்தான்'' என்கிறதென்? என்ன - இரப்புத்தான் இத்யாதி. ''இச்சையாலேயவதரிக்கும்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - இச்சாக்ருஹீதவிறே என்று. இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:'' இத்யாதி. இரக்கிறவர்கள் தான் திருவடி திருவநந்தாழ்வானல்ல, தார்மிகளாய் ஸ்வகார்யபரரானவர்கள்கிடீர்என்கிறார் - தங்கள் காரியத்துக்கு இத்யாதி. ''ஸ்வகார்யபரர்'' என்னுமதுக்குப்ரமாணம்- நீணகர்இத்யாதி.

"நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாய்" என்பர்கள் - லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேணுமென்பார்கள். "உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய" (உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய)-பயாவஹனான பையல்; தானே வரபலத்தாலே யழியச் செய்யவேண்டும்படி விஞ்சினபடி. "வதார்த்திபி:" (வதார்த்திபி:) - தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். "ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒருநாடாகப்பிழைக்குமாகிலாகாதோ?" என்றுஅழியச்செய்தானத்தனை. "அர்த்தித:" (அர்த்தித:) - * தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக்கிடந்ததிதுவே. "அர்த்தித:" (அர்த்தித:)-உபாஸித்தவர்களல்ல. "மாநுஷேலோகே"(மாநுஷேலோகே) - ஆக்கனானதேவர்கள், மநுஷ்யகந்தத்துக்கு ஸஹியாதபண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து, ஒன்றரை யோஜனைக்கவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸுக்கோள்வர்கள்; அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநத்திலேயாம்படியான தத்த்வங்கிடீ ரிங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. * மனிசர்க்குத் தேவா போலத், தேவர்க்குந் தேவனிறே. "ஜஜ்ஞே" (ஜஜ்ஞே) - ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸமநுபவிக்கில் பன்னிரண்டுமாஸமிறே இவன் அநுபவித்தது; "ததஸ்ச த்வாதஸே மாஸே" (ததஸ்சத்வாதஸேமாஸே) என்றும், "ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்" (ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்) என்றும்; "விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" (விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:); நாட்டிற்பிறந்துஇத்யாதி–,அகர்மவஶ்யனானதான்கர்மவஶ்யரோடே ஸஜாதீயனாய் நாட்டிலே வந்துபிறந்து, அவர்கள்படும் து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும் இக்கரையிலே உடலுமாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரீ விஶ்லேஷமென்ன, பெரியவுடையார் நிர்யாணமென்ன, ஏவமாதி து:கங்களையும்பட்டு, அதுக்குமேலே, செய்தநன்றியறியாத மனிசர்க்காக. நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணாதிகண்டகரை, "பொருந்தார்கைவேல்நுதிபோல் பரற்பாயமெல்லடிகள் குருதிசோர - விரும்பாதகான்விரும்பி," "எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமாவோ" என்கிறபடியே, அவர்களிருந்தவிடங்களிலே தேடிச்சென்று கோன்று. லங்காத்வாரத்திலே விஜயஸ்ரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளிநிற்க, அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் வந்து, "ததிஷ்டம் கஃஸா

பாசுரத்துக்கர்த்தம்-லங்கையை இத்யாதி.ராவணசப்தார்த்தம் - பயாவஹனான என்று. "ஸாஹா ஸ்ர்வலோகஸ்ய ராவணா" என்றிருக்கிறவனை இதுக்காக அர்த்திக்கலாமோ? என்ன - தாங்கள் பட்ட இத்யாதி. தன்திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதத்தைச் செய்வானென்? என்ன - ஒருவனை இத்யாதி. "அர்த்தித:" என்ற பூதார்த்ததாத்பர்யம் - தன்னுடைச்சோதி இத்யாதி. அதாவது - "யஜ்ஞேஸ:" இத்யாதிப்படியே பிற்பட்டோமென்று புண்படுகிறானென்றபடி. ஹாவாந்தரம் - உபாசித்தவர்களல்ல என்று. "விஷ்ணு:" என்ற - அவன் பெருமையையும், பிறந்த ஸ்த்தலத்தின் கொடுமையையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆக்கனான இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஆக்கனான - ஶ்ருஜ்யரான. "அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாம்படியான தத்த்வம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-மனிசர்க்கு இத்யாதி. "ஜஜ்ஞே" என்றதுக்குஹாவம் - ஆவிர்ப்பூதம் இத்யாதி. பிறந்ததுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஜாதோஹம் இத்யாதி. ஸுதேஹம் யஸ்ய யாவ... [illegible] ஸவாஹம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்" இதி பஞ்சமேம்ஶே த்ருதீயே (கச).

"நாட்டிற்பிறந்து" என்று தொடங்கி, "நாட்டையளித்து" என்னுமளவும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்வதாக - நாட்டிற்பிறந்து இத்யாதி என்கிறார். "பிறந்து" என்றதுக்குஹாவம் - அகர்மவஶ்யனான இத்யாதி. "மனிசர்க்கா - தடிந்திட்டு" என்றந்வயிப்பது. தடிந்திட்டு - கொன்று, 'அளிமிக்கார்' என்னும்

तं कार्यं - प्रहृष्टो दिवमाक्रम'' (ததிதம்நஃக்ருதம்கார்யம்-ப்ரஹ்ருஷ்டோ திவமாக்ரம) என்று''நாங்கள்அர்த்தித்தவையடைய எங்கள்அளவுபாராதேதேவர்செய்தரு ளிற்று; இனி, * தன்னுடைச்சோதியேற எழுந்தருளவமையும்'' என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், ''நாடடைய தேவரீருடைய விஶ்லேஷத்தாலே விநஷ்டப்ராயமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மாரையும் திருத்தம்பிமாரையும் திருப்படைவீட்டிலுள்ள ஜநங்களையும், மீண்டுபுக்கு சிலநாளேழுந்தருளியிருந்து ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷித்தெழுந்த்ருள வேணும்'' என்ன; ''கடல்ஞாலத்தளிமிக்கான்'' என்னும்படியே பதினோராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறது ''நாட்டையளித்து''என்று. இதுக்காகவிறே, முக்கண்ணனை - ''**षडर्धनयनः श्रीमान्**'' (ஷடர்த்தநயநஶ்ஶ்ரீமாந்) என்றது; இல்லையாகில், பிக்ஷுகனை ''ஶ்ரீமாந்'' என்ன விரகில்லையிறே. [உய்யச்செய்து] - நெடுநாளிருந்து தன்னையல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இட்டுவைத்துப்போகாதே கூடக்கொடுபோய் உஜ்ஜீவிப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [நடந்தமை கேட்டுமே] - ''**तिर्यग्योनिगताश्चापि सर्वे राममनुव्रताः**,'' (திர்யக்யோநிகதாஶ்சாபிஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:) ''**विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुगः**'' (விவேஶ வைஷ்ணவம்தேஜஸ் ஸஶரீரஸ்ஸஹாநுக:) என்கிறபடியே தன்னுடனேகூடக் கொடுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது. ''இன்னவிடத்திலே கொடுபோய்வைத்தான்'' என்று ஸம்ஶயிக்க வேண்டாதபடி யருளிச்செய்து வைத்தாரிறே ஆழ்வார்; ''அன்றுசராசரங்

படியே' தயாளுவாகையாலே என்று கூட்டுவது. இதுக்காகவிறே என்றது - ''எழுந்தருளியிரும்'' என்று சொன்னதுக்காகவிறே என்றபடி. ''श्रीमान्'' என்றதுக்கு - இது ஹாவமாகவேணுமோ? என்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. ''ततश्च द्वादशे मासे चैत्रे नावमिके तिथौ'' இத்யாதி, ''कौसल्याजनयद्रामं सर्वलक्षणसंयुतम्'' இத்யந்தம் பாலகாண்டே அஷ்டாதஶே. பெருமாள் திருமொழி,''பொருந்தாரித்யாதி''- சத்ருக்கள் கையில் வேல்முனையிட்டீர்ந்தாற் போலே சுக்கான்பரல்களானவை பாய. பரல்களிலே மிதிக்கையாலே, மெல்லடிக்கள் குருதிசோரம்ருதுவானதிருவடிகள் ரக்தங்களைப் புறப்படவிட, 'விரும்பாதகான்விரும்பி' - சுகுமாரரல்லாதவரும் விரும்பாதகாட்டை, ''நான் போகச்சொன்னேன்'' என்னுமத்தாலே விரும்பி. எவ்வாறுநடந்தனே?- எப்படி நடந்துபோனீர்? என்றபடி. இந்தப்பாசுரம் ''வெவ்வாயேன்''என்கிறபாட்டிலே. (तदिदं इति):- ''तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया धर्मभृतां वर । निहतो रावणो राम प्रहृष्टो दिवमाक्रम'' இதி ப்ரஹ்மா. ''ततः शुभतरं वाक्यं व्याजहार महेश्वरः । आश्वासय भरतं दीनं कौसल्यां च यशस्विनीम्'' இத்யாரப்ய, ''नन्दयित्वा सुहृज्जनम्'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து - அவ்வளவிலே ருத்ரன் இத்யாதி, 'எழுந்தருளவேணுமென்ன. என்னுமளவும். ''षडर्धनयनः श्रीमान् महादेवो वृषध्वजः'' இதி ராவண வதாநந்தரே ''நடந்தமை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - திர்யக் இத்யாதி. ''नायोध्यायां तदा कश्चित् प्राणी सूक्ष्मोऽपि दृश्यते । तिर्यग्योनिगताश्चापि सर्वे राममनुव्रताः,'' ''पितामहवचः श्रुत्वा विनिश्चित्य महामतिः । विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुगः'' இத்யுத்தர ஶ்ரீராமாயணே. ராமாயணாதிகளிலே ''ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஒருப்ரதேசத்திலே வைத்தான்'' என்றிருக்கிறதே? என்ன - இன்னவிடத்திலே இத்யாதி. 'அன்று சராசரங்களையித்

களை வைகுந்தத்தேற்றி'' என்று பரமபதத்தே கொடுபோனமையை. [நடந்தமைகேட்டோம்] - இந்த ப்ரயாணவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டோம். அதாவது - பசித்தார் இளைத்தாரைப் பார்த்துக் கொடுபோகையிறே. * புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதமிறே பாதேயம். ''ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ'' (ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ) என்று கொடுபோலேகாணும் போவது. *''ராம: கமலபத்ராக்ஷ:'' (ராம: கமலபத்ராக்ஷ:) இறே. (இப்படி யுஜ்ஜீவிப்பித்து நடந்தமைகேட்டோம்- நாரணற்காளன்றியாவரோ ?கீழ்ப்பாட்டில்-சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய், '''ஸர்வேச்வரன்' என்றுஒரு தத்த்வமுண்டு'' என்று கேட்டார்வாய்க்கேட்டிருக்கிறவர்களை, தான்வந்துஅவதரித்துத் தன் வடிவழகாலும் குணங்களாலும் வசீகரித்துத் தன்னையல்லதறியாதபடி பண்ணினானென்று சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - இது ஓரேற்றமோ? தன்னாலல்லது செல்லாமையைப் பண்ணிப் போகட்டுப்போகையாகிறது படுகொலைக்காரரோபாதியிறே ; அங்ஙன்செய்யாதே தன்னோடேகூடக் கொடுபோய் ரக்ஷித்த குணத்துக்கு என்கிறார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கேட்பார்கள்கேசவன்கீர்த்தியல்லால்மற்றுங்கேட்பரோ
கேட்பார்செவிசுடுகீழ்மைவசவுகளேவையும்
சேட்பாற்பழம்பகைவன்சிசுபாலன்திருவடி
தாட்பாலடைந்ததன்மையறிவாரையறிந்துமே.

ஆ,—(கேட்பார்கள்.) - *மநுஷ்யமாத்ர து:கநிரஸநம் பண்ணியருளும் இது தான் ஒருகுணமோ, ப்ரதிகூலனான சிசுபாலனுக்குங்கூடத் தன் திருவடிகளைக்கொடுத்த இம்மஹாகுணத்தைப்பார்த்தால்? என்கிறார்.*

ஸ்வபரிவாத ச்ரவணகஹோகாரான ப்ரதிகூலருடைய செவிகளும் வேவும்படி புருஷபாஷணபரனாய் ப்ரதிஹவம் இம்மஹாபராத்யுக்தனாயிருந்த சிசுபாலனுக்குங்கூடத்

யாதி' - பெருமாள்திருமொழி ஸ்பஷ்டோர்த்த:. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே ''ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய: ஸ்தோத்ரம் ஸ்துதி: ஸ்தோதா ரணப்ரிய:'' என்றவிடத்திலே, ''ஸ்துதிப்ரிய:'' என்றதுக்கு - ''கர்த்ருத்வப்ரியோஹி ஸ்துதிப்ரிய:; ஸஹஸ்ரநாம...'' என்றாரிறே பட்டர். ''நடந்தமை'' - நடந்த ப்ரகார மென்றபடி. நடந்தப்ரகாரமேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. 'பசித்தாரிளைத்தாரை' என்று முழுச்சொல்லு; அத்யந்தம் ஆர்த்தரையென்றபடி. அவன்பார்வை யாதகமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - புண்டரீகாக்ஷ இத்யாதி. ''ஸம்ஸாராத்வ ... பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்'', வாஸிஷ்டம் - ஜிதந்த இத்யாதி. பெருமாள் புண்டரீகாக்ஷரோ? என்ன - ராம இத்யாதி. ''ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: | ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம் ப்ரதி ஹநுமான் (௩௫ அ). இப்பாட்டுக்குஅவதாரிகையிற் சொன்ன தாத்பர்யமொழிய தாத்பர்யார்த்தம் - கீழ்ப்பாட்டில் இத்யாதி. 'நாட்டிற்பிறந்தவர் - நாட்டிற்பிறந்து' என்று தொடங்கி, 'கேட்டும்-நாரணற்காளன்றியாவரோ?இத்யந்வய:. (உ)

தன்திருவடிகளைக் கொடுத்தருளின இஸ்ஸ்வபாவத்தை யறிவாரையறிந்துவைத்தும், ஸம்ப்ரதாயமே மதுரமாயிருப்பதொன்றைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பார், அவர்கள்பக்கலிலே சென்று இக்குணத்தையன்றி மற்றுமொன்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

ஆ.—மூன்றாம்பாட்டில், தன்னையல்லது அறியாதிருக்கிறவர்களைக் கூடக் கொண்டுபோனான் என்னுமிதிற்காட்டில் அதிககுணமான ஶிஶுபால விஷயீகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேசவன்] - கேஶிஹந்தா. [கேட்பாரென்று மேலுக்கு] - 'இவனை வையக்கேட்கவல்லோமே' என்றிருக்கும் அவர்களுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும் வழிப்பகைவனான ஶிஶுபாலன் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்தபடி அறிவாரை அறிந்துவைத்தும்.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டத்தை நிரஸித்து ரக்ஷித்தவளவன்றியே, அநிஷ்டகாரியான சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த குணாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கேட்பார்செவி-"பகவத்குணஹாநி கேட்கவேணும்" என்று அபிஸந்திபண்ணியிருக்குமவர்கள் செவிக்கு, சுடு - அகநிகல்பமாம்படி சுடக்கடவதாய், கீழ்மை - நிகர்ஷாபாதகமான, வசவுகளே - பருஷோக்திகளையே சொல்லி, வையும் - வையுமவனாய், (ஹிரண்யராவணஜந்மங்களையே தொடங்கி), சேட்பால் - தூரகாலஸ்த்தனாய்க்கொண்டு, பழம்பகைவன் - பழைபதாகப் பகைவனாய்ப் போருகிற, சிசுபாலன் - சிசுபாலனானவன், திருவடி - நிருபாதிக ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, தாட்பால் - திருவடிகளிடத்திலே, அடைந்த - ஸாயுஜ்யத்தை ப்ராபித்த, தன்மை - அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை, அறிவாரை - அறிவாரான ஜ்ஞாநாதிகரை, அறிந்தும் - அறிந்துவைத்திருக்கச்செய்தேயும், கேட்பார்கள் - (தங்களுக்குஜ்ஜீவநப்ரகாரத்தைக்) கேட்கவேண்டியிருக்குமவர்கள், (அவ்வறிவுடையார் பக்கலிலே), கேசவன் - கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய, கீர்த்தி - *(ஶ்ரு-ஶிஶுபாலாதிகளுக்கு மோக்ஷப்ரதையான மௌக்த்ய)கீர்த்தியை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - விலக்காதார்க்கு மோக்ஷங்கொடுத்த வ்யக்த்யந்தரத்தை, கேட்பரோ-?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணமான ஶிஶுபால விஷயீகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்பார்கள் இத்யாதி] - செவி உடையார், கேஶிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை ஒழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ ப்ரியஹிதங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாயிருப்பதொரு ஶப்த்தத்தைக் கேட்கவேணும் என்றிருப்பார்? கேட்கையாகிறது - ஶாஸ்த்ரத்திலே அர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணுகை; கேட்கையாகிறது - அறிவுடையார் பக்கலிலே ப்ரியஹிதங்களைக் கேட்டறுதியிடுகை. [மற்றும் கேட்பரோ] - ராமாவதாரத்தில் இழிவார்க்கு அவர்பக்கல் உத்தேஶ்யபுத்தியைக்கொண்டு இழியவேணும்; ப்ராதிகூல்யமே பரிகாரமாகத் தன்னைக் கொடுத்த அவதாரமிறே இது. வெளிச்சிறந்த காலத்திலேயிறே ராமாவதாரம்; கலிகாலம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கிறகாலத்திலேயிறே கிருஷ்ணாவதாரம். ப்ராதிகூல்யத்தளவேதென்ன, [கேட்பார்செவி இத்யாதி]- கேட்பாராகிறார் - மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவார்க்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்குமவர்கள், அவர்கள் செவிக்குங்கூடக் கேட்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும். அவதாரணத்தாலே - ப்ராமாதிகமாகவும் ஓர் ஆநுகூல்யம் கலவாதொழிகை.

இப்படி வைகைக்கு அடியென்? என்னில், [பழம்பகைவன்] - வழிப்பகைவனானவன். சேணென்று-மிகுதி. பாலென்று - ஸ்வபாவம். ப்ராதிகூல்யமேஸ்வபாவ

பூரக உடையவன். அவன் ஆர் என்னில்?- [சிசுபாலன்] - [திருவடி தாட்பாலடைந்த]- ஸர்வ ஸ்வாமியுடைய பாதபார்ஶ்வத்தை ப்ராபித்த. இத்தையிறே - "ஸாயுஜ்யம்..." ஹ்ருஷீ:" என்கிறது. திருவடிகளில்விச்லேஷமில்லாத கைங்கர்யத்தையிறே-"ஸாயுஜ்ய" என்கிறது; "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே". [சிசுபாலன்] - ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன அதிகாரிகளிலே ஒருத்தனல்லன்; விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே பெற்றவன். "வைது நின்னைவல்லவா பழித்தவர்க்கும்", "பேரருளான் பெருமைபேசி யேசினர்". [தன்மையறி வாரை யறிந்துமே - கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ] - ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தை யறிந்தவர்கள்பக்கலிலேசெவிதாழ்த்துவைத்தும், இஸ்ஸ்வபாவத்தை யறிந்து வைத்தும், இத்தால சொல்லிற்றாயிற்று - ப்ராதிகூல்யமே யாத்ரையாயிருந்தவனுக்குத் தன்னையல்லதுசெல்லாமையுடையார்பெறும பேற்றைக் கொடுத்தான் என்றதாயிற்று.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு.சிசுபாலனையும் உட்படத் தன்திருவடிகளிலே சோத்துக்கொண்ட பரமக்ருபையையறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியையொழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ ? என்கிறார்.

[கேட்பார்கள்] - கீழே - "கற்பரோ" என்றது. அதாவது-முதல் நடுவு இறுதி தன்னெஞ்சிலே யூற்றிருக்கும்படி வாஸநைபண்ணுகையாயிற்று ; இனி, கேட்கையாவது - வாஸநைபண்ணினனொருவன் ஓரர்த்தத்தை யுபபாதித்தால், அத்தைப்புத்தி பண்ணி விஶ்வஸித்திருக்கை. நடுவிருந்தநாலுநாளும் தன்னெஞ்சு தெளிவுபிறந்ததில்லையே யாகிலும், விழுக்காட்டில்இருவர்க்கும் ஃபலமொத்திருக்கக்கடவது. †கற்றிலனாகிலும் கேட்கவேண்டுவதுண்டிறே. கற்றுத்தெளியக்கண்டஅர்த்தத்தைக்கேட்டு விஶ்வசித்திருக்கை. கல்வியும் அதின்ஃபலரூபமான கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்கப்பெற்றிலனாகிலும், ஆசார்யன்பக்கலிலே ஓரர்த்தத்தைக் கேட்டமாத்ரமாயிருந்தாலும் தனக்கோராபத்திலே யுதவுகைக்கோருகுறையில்லை. இனி, தன்னிழவு - பரப்ரதிபாதந ஶக்தியில்

மூன்றாம்பாட்டு.—கேட்பார்கள் இத்யாதி. "சிசுபாலனை திருவடி" என்று தொடங்கி, "அறிந்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - சிசுபாலனையும் இத்யாதி.

கீழே - "கற்பார்" என்றார், இங்கே - "கேட்பார்" என்கிறார்; இரண்டுக்கும் பேதமேதென்ன - கீழே இத்யாதி. அதாவது - கற்கையாவதென்றபடி ஊற்றிருக்கும்படி - மாறாதே அநுவர்த்திக்கும்படி. ஆனால் ஆசார்யஸந்நிதியிலே ஸம்ஶயவிபர்யயமறக் கற்றவனுக்கொழியக் கேட்டவனுக்கும் உஜ்ஜீவநமுண்டோ ? என்ன - நடுவிருந்த இத்யாதி. விழுக்காட்டில் - பர்யவஸாநதியிலே என்றபடி இருவர்க்கும் - கற்றவர்க்கும் கேட்டவர்க்கும். ஃபலம் - பகவத்ப்ராப்தி. கல்லாதவனுக்கு ஶ்ரவணாதிகாரந்தான் உண்டோ ? என்ன - கற்றிலனாகிலும் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- கற்றுத்தெளிய இத்யாதி. "நடுவிருந்த" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - கல்வியும் இத்யாதி. அதின் ஃபலரூபமான கைங்கர்யமாவது - பிறரையும் தங்களோபாதி அப்யாஸத்துக்கு அதிகாரிகளாக்கி ஈஶ்வரன் திருவடிகளிலே சோத்து, அவனுக்கு முகவிகாஸத்தைப் பண்ணுகை என்றபடி. 'தனக்கோராபத்திலே உதவுகைக்குஒருகுறையில்லை' என்கிறவிடத்திலே - "ஶ்ரேயோ... ஸ்வாத்யாய... தேவிதா... ப்ரதிவாராயண:" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ஶ்ரோதாவுக்கு இப்படி ஃபலமுண்டானவோபாதி, இங்கிருக்கிற நாலுநாளும இரண்டிழவும் உண்டெனகிறார் - இனித்தன்இழவு இத்யாதி. "கேசவன்கீர்த்தியல்லால்

---

† கற்றிலனாயினுங்கேட்க வஃதொருவன், கொகத்திற் றுணை - என்பது குறள்.

லாமையும், தன்னெஞ்சு தெளியாமையால் வருவதுமேயிறேயுள்ளது. [கேட்பார்கள்]- செவியில் தொளையுடையவர்கள். பகவத்குணங்கள் கேட்கையிறே செவிக்கு ப்ரயோஜநம்; "கேளாச்செவிகள்செவியல்லகேட்டாமே" என்னுநின்றதிறே; எறும்புவளையோபாதியிறே.[கேசவன்கீர்த்தியல்லால்] - விரோதிநிரஸநசீலனனக்ருஷ்ணன்கீர்த்தியல்லது வேறேசிலவற்றைக்கேட்பரோ ? பருவம் நிரம்பிக் கற்றபின்பல்ல விரோதிகளைப் போக்கிற்று; பூதநைதொடக்கமானவிரோதிகளைத் தொட்டிற்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று. விரோதிநிரஸநந்தான்ஜ்ஞாததயாவன்று, ஸத்தயாபாதகமா யிருக்கிறபடி. நஞ்சுகோல்லுகிறது அறிவுண்டாயல்லவிறே. "व्याहितास्यो महारौद्रस्सोऽसुरः कृष्णबाहुना" (வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரௌத்ர ஸ்ஸோஸுர:க்ருஷ்ணபாஹுநா) - கேசியானவன் வாயை யங்காந்துகொண்டு கண்டாரெல்லாரும் நடுங்கும்படி வந்து தோற்ற, - முக்யராயிருப்பார் த்வாரங்கண்டவிடத்தே கைநீட்டக்கடவதாயிருக்குமிறே,-அந்தவாஸநையாலே இவன் வாய்க்குள்ளேகையைநீட்ட, அபூர்வாநுபவத்தாலே கைவிம்ம வளர்ந்துகொடுத்தது ; அப்போது இடியேறுண்டமரம்போலே இருபிளவாய் விழுந்தான். [மற்றுங்கேட்பரோ] - கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கேட்பரோ ? இவர் ஸ்வபாவமிருந்தபடியேன் ! "இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ" என்றார் - கீழ்; இங்கே – "கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ" என்னுநின்றார் ; இது தனக்குஅடியேன் என்னில்?- அவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது "தயரதற்குமகன் றன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக" என்பர்; இவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது "நங்கண்ணன்கண்ணல்லதில்லையோர்கண்ணே" என்பர்; இப்படி இழிந்த துறைகள் தோறும் அழுந்தவல்லாரொருவரிறே.ஓரோகுணங்களை யநுபவிக்கப்புக்கால் குணாந்தரங்

மற்றுங்கேட்பரோ" எனகையாலே - செவிக்கு ப்ரயோஜநம் இதென்கிறார் - செவியில்தொளை இத்யாதி. "செவிக்கு ப்ரயோஜநம்" என்றதின் வ்யதிரேகஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - கேளாச்செவிகள் இத்யாதி. திருமொழி பதினோராம்பத்து எழாந்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு, "நீள்வான்" இத்யாதி. அவன்கீர்த்தியைக்கேளாத செவிகள் செவியல்ல என்றபடி. "செவியல்ல" என்பானென் ? ரந்த்ரமிருக்கிறதே ! என்ன - எறும்புவளை இத்யாதி. க்ருஷ்ணனென்னாதே, "கேசவன்" என்றதுக்குபாவம் - விரோதி இத்யாதி. விரோதி நிரஸநசீலமானபடியை விவரிக்கிறார் - பருவம்நிரம்பி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கற்றபின்பல்ல - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பல்ல என்றபடி. இத்தால் பலித்தவாத்மாதல், விவரணமாதல் - விரோதிநிரஸநந்தான் இத்யாதி ஸத்தயாபாதகமென்றது - ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றபடி. இது கூடுமோ? என்ன - நஞ்சு இத்யாதி. கேசியை ஸம்ஹரித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வ்யாதிதாஸ்ய: இத்யாதி. "व्याहितास्यो महारौद्रस्सोऽसुरः कृष्णबाहुना । निपपात द्विधाभूतो वैद्युतेन यथा द्रुमः" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஷோடஶே. (கசு) அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு. பாஹுப்யாம் என்னாதே, "बाहुना द्विधाभूतः" என்றதுக்குபாவம் - முக்யராயிருப்பார் இத்யாதி. விம்ம - அதிகமாக: பெருக்க என்றபடி "மற்றும்" என்றதுக்கு - இதரவிஷயங்களாக - "செவியில்தொளை" இத்யாதிவாக்யத்திலே யருளிச்செய்தது, அவதாராந்தரமாக அர்த்தாந்தரம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்ஈடுபாடு - இவர்ஸ்வபாவம் இத்யாதி. ஒவ்வொன்றிலே இவர்க்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிஶயஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லையென்று விவக்ஷித்து உத்தரமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வவதாரத்தை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. ஓரோவவதாரங்களிலிவர்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிஶயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக த்ருடீகரிக்கிறார் - ஓரோகுணங்களை இத்யாதி. "பகவத்குணங்களைக்கேட்பார் செவிசுடு" என்றால் இவன்பருஷோக்தியின் க்ரௌர்யம் ஸித்தியா

களில் கால்வாங்கமாட்டாதாற்போலே யாயிற்று, ஓரோவவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவதாராந்தரங்களில் போகமாட்டாமையும் [கேட்பார்செவிசுடு கீழ்மைவசவுகளேவையும்] - இதுக்குக்கீழ் - ''கேட்பார்'' என்றதுபோலல்ல; கீழ்மைவசவுகளே கேட்பாரிறே-இங்கு. ஶகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்கும் தண்ணியவாகளுங்கூடப்போறுக்கமாட்டாமை செவிபுதைத்து, ''இத்தனை யதிரச்சொன்னுய், இப்படிச்சோல்லப்பெறுய்காண்'' என்று சோல்லும்படியான வசவுகளே வைகை. [வசவுகளேவையும்] - அநுகூலராயிருப்பார்க்கும் அசித்ஸம்ஸாக்கத்தாலே ப்ராமாதிகமாகவும் ஒருப்ராதிகூல்யம் விளையுமிறே; அப்படியே இவனுக்கும் யாத்ருச்சிகமாக ஒருநல்வார்த்தையும் கலசுமோ ? என்னில்; அதுவு மில்லை என்கிறது - ஏவகாரத்தாலே. அதுக்கடி சோல்லுகிறது மேல்: [சேட்பால் பழம்பகைவன்] - மிகவும் ஜந்மஶத்ரு என்றபடி; இந்தஜந்மமே யன்றிக்கே பூாவஜந்மமே தோடங்கி சத்ருவாய்ப் போருகிறனிறே; இவன்ஓரோஜந்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லையிறே; இப்படிப்பட்ட ஜந்மந்தான் அநேகம். அவ்வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின்மிகுதியும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது - பகையினுடைய பழமையாலே. அபுத்திபூர்வகமாகச் சோல்லிலும் வாஸநையாலே தப்பாதேன்கை. அன்றுஈன்றகன்றுஅப்போதேதாய்முலையிலேவாய்வைக்கும்.அது அஜ்ஜந்மத்திலேவாஸநைகோண்டன்றிறே; இவனுக்கும் இஜ்ஜந்மத்திலே பகவந்நிந்தைக்கடி - ஜந்மாந்தரவாஸநையிறே. [திருவடிதாட்பாலடைந்த] - ஸாவஸ்வாமியுடைய பாதபாரஶ்யத்தைக்கிட்டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதேன்கிறது. அதாவது - விச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்யகைங்காயம்பண்ணப்பெறுகை. ''ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி'' (ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும், ''பரமம்ஸாம்யமுபைதி'' (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்றும், ''தம்மையேயோக்கவருள்செய்வர்'' என்றும், ''மமஸாதர்ம்யமாகதா:'' (மமஸாதாம்யமாகதா:) என்றும், ''ஸாதர்ம்யம் ஸாலோக்யதிஷு''

தென்று திருவுள்ளம்பற்றி ''கேட்பார்'' என்றதுக்கு வேறேயாதம் அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி. இதுக்குக் கருத்து - கீழ் ''கேட்பார்கள்'' என்றதுக்கு 'செவியில்தொளையுடையவர்கள்' என்றாற்போலே இங்கும் சொல்லப்போகாது; ஆத்தௌசித்யத்துக்காகவென்றபடி. ''கீழ்மைவசவுகளே - கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மைவசவுகளேவையும்'' என்று, ''கீழ்மைவசவுகள்''என்றத்தை இரண்டிடத்திலுங் கூட்டுவது. இப்படிச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - இவன்வசவின் க்ரௌர்யம் ஸித்திக்கைக்காக என்கிறார் - ஶகவந்நிந்தைக்கு இத்யாதி தண்ணியவாகளும் - நிகருஷ்டரும். அதிரச்சொல்லுக. அவதாரணார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. 'சேட்பால்பழம்பகைவன்'' என்றதுக்கு ஹாவம், மிகவும் இத்யாதி. சேட்பழம்பகையைப் பாலாகவுடையவன், ''சேண்'' என்று - மிகுதியாய், மிகவும் பழையதான பகையை ஸ்வஹாவமாக வுடையவனென்று ஶப்தாாத்தம் மிகவும் ஜந்மஶத்ருவான படியென் ? என்ன - இந்தஜந்மம் இத்யாதி. விவரணம் - இவன்ஓரோ இத்யாதி. பகையினுடைய பழமைசொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அவ்வவஜந்மங்களில் இத்யாதி. ஃலிதம் - அபுத்திபூர்வகமாக இத்யாதி. இஜ்ஜந்மத்தில் வாஸநையாலே யாகாதோ ? என்ன - அன்றீன்ற இத்யாதி. ''தாட்பாலடைந்த'' என்கையாலே - ஸாயுஜ்யமாவது ஐக்யமன்றென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்யலக்ஷண இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'ப்ரஹ்மைவ' என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் - ''விஷ்ணோரேவ ஸாஹிதா''என்றவிடத்திற்போலே, ''ஸாம்யமுபைதி'' இத்யாதிவசநாநுகுணமாக, இவ ஶப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. ஜ்யோதிஷா - பரமாத்மநோத்யாதத: மோக்ஷமாவது ஐக்யமன்றென்கைக்கு

(ஸமாநோஜ்யோதிஷா) என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம்சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில்வந்தால் அவனோடேஇவனுக்கு ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டென்கிறது: “ [illegible] ” (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்) “ [illegible] ” (போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச) என்றும் சொல்லுகையாலே ஸாயுஜ்யமாகிறது - “அவனோடொன்றும்” என்கிறதன்று: அவன்திருவடிகளிலே பரிசர்யைபண்ணுமென்கிறது ; “ [illegible] | [illegible] ” (ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந: | கிங்கரா மமதேநித்யம் பவந்திநிருபத்ரவா:) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே [தன்மையறிவாரையறிந்துமே]-கேட்பார்க்குவிஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞாநமுடையாரையறிந்து (அவர்கள்பக்கலிலேசெவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்றுஎன்கொண்டு என்னில்? - திருநாமங்களைச்சொல்லி த்வங்கரிக்கையும், கையுந்திருவாழியுமான அழகை அந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலெழ ஆராய்ந்துபார்த்தால் சிலஹேது சொல்லலாம்: இதுக்கு இனி ஒருபபத்திதேடிச்சொல்லுகையாவது அவன் க்ருபைக்கு ஒருகொத்தை சொல்லுகையிறே. “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பெற்றான்” என்று ஆழ்வார்களும் ருஷிகளும்எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்கலிலே பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும், “அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி

ப்ரமாணாந்தரம் - ஜகத்வ்யாபார இத்யாதி. “நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுகை” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்யமாகிறது இத்யாதி ‘[illegible] - [illegible], [illegible] - [illegible], [illegible] - [illegible]’ என்று ஹாவ்ஷ்யோக்தலக்ஷணம். ஸாயுஜ்யமென்று கைங்கர்யத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நா இத்யாதி. “[illegible]” இதி மூண்டோபநிஷதி. “[illegible]” இத்யாதி கீதாயாம். “[illegible]” இதி வ்ருத்தி:. “[illegible]” இதி ப்ரஹ்மமீமாம்ஸாயாம். ‘தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்’- தம்மோடு ஸாம்யாபத்தியைத்தந்தருளுவர் இத்யர்த்த:. திருமொழி. ‘ [illegible] ’’இத்யாதிககு ஆகாங்கனைடுகொள்வது. தன்மையறிந்துமென்னாதே, “தன்மையறிவாரையறிந்தும”என்றதுக்குஹாவமேதென்ன - கேட்பார்க்கு இத்யாதி. அதாவது - ஓர் ஆசார்யன்பக்கலிலே கேட்கவேண்டுகையாலே, அடியிலே “ கேட்பார்கள் ” என்றவர்களுக்கு, “தன்மையறிவாரை” என்று கேட்கைக்கு விஷயமுண்டாககுகிறாரென்றபடி. கீழ்வாக்யத்தை விவரியாநிற்கச்செய்தேயும் அந்வயமுங்காட்டுகிறார் - இந்தகுணஜ்ஞாநம்இத்யாதி. தன்மை - ஸ்வபாவம்; குணமென்றபடி. த்வேஷபரனான சிசுபாலன், திருவடிகளைக் கிட்டுகைககு ஹேதுஎது? என்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் - இவன்இதயாதி ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - திருநாமங்களை இத்யாதி. த்வங்கரிக்கையும், வடிவழகை ஸ்மரிக்கையுமாகிற இத்தையொரு ஹேதுவாகச் சொல்லவேணுமோ? “ஸத்ருஸாயுஜ்யமுண்டு” என்று கார்யத்தைககொண்டு அநுமித்தாலோ? என்கிற சங்கையை யுட்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் - மேலெழ இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. நிர்ஹேதுகமென்கிறது என்கொண்டு? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன்இத்யாதி. த்வங்கரிக்கைமுதலானவை தான் ஸத்ருஸாயுஜ்யமானாலோ? என்ன - இவன் பக்கலிலேஇத்யாதி. சிசுபாலனைப்போலே நாமும்

கொடுத்தான்ஸர்வேஶ்வரனன்றே?'' என்று அதுவும் கழியாநிற்க, வருந்தி இல்லாததொன்று உண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆளவந்தார் ''சிசுபாலன் பெற்றிலன்காண்'' என்றுஅருளிச்செய்வர்; அதுவென்? என்னில், ''இதுக்குஅடியாகச் சொல்லலாவதொரு ஸாத்ருஶ்யம் இவன்கையி லில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன்வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தான் அத்தனைகாண்'' என்று அருளிச்செய்வர். ''காகம், திருமுன்பே எய்த்துவிழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச்சொல்லி த்வங்கரிக்கையாலும், அவன் குணங்களை நினைத்தபடி விஸ்த்ருதமாகப்பெறுதே ஸங்குசிதங்களாயிற்றின'' என்றிறே சொல்லுகிறது; ''[illegible]'' (பலிபுஜிஶிஶுபாலே தாத்ருகாகஸ்கரேவா குணலவஸஹவாஸாத் த்வத்க்ஷமா ஸங்குசந்தீ) என்கையாலே. ''பலபலநாழஞ் சொல்லிப்பழித்தசிசுபாலன்றன்னை, யலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்'' என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். ''வைதுநின்னைவல்லவாபழித்தவர்க்கும்'' இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது - ''தன்னாலல்லதுசெல்லாமை விளைந்தாரைக்கூடக் கொடுபோனான்'' என்றது ஓர்ஏற்றமோ தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிசுபாலனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்ததுக்கு? என்றபடி. (௬)

வைது மோக்ஷம்பெறலாமோ என்ன, ''அது மோக்ஷமன்று'' என்கைக்கு ஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஸாத்ருஶ்யம் இவன்கையில் இல்லாமையாலே - அநுகூல்யம் இல்லாமையாலே என்றபடி. எப்படியாகிலும் பெற்றானேயென்ன - நாட்டைஇத்யாதி. கொற்றவன் - ஸ்வாமி. ''இதுக்கு இனி ஓர்உபபத்தி தேடிச் சொல்லுகையாவது அவன் க்ருபைக்குக் கொத்தை சொல்லுகை'' என்றதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுவாராக, ததர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். 'காகம்இத்யாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - பலிபுக்இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே ''[illegible]''(உ கஎ) இத்யுத்தரார்த்தம். ஸர்வேஶ்வரன் கருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பெற்றான் என்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள் என்றார் - கீழே; அவர்கள் அருளிச்செய்தது எங்கே? என்ன- பலபலஇத்யாதி. ''சிசுபாலன் நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷம்பெற்றான்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-வைதுநின்னைஇத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன - இப்பாட்டில்ஏற்றமாகிறதுஇத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு ''பலபலநாழம்'' இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - பலபல குற்றங்களையும் சொல்லி நிந்தித்த சிசுபாலன்தன்னை, 'அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்' - சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் அவனுடைய த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, ''தான்'' என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டுதிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்த அழகையுடையவனென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் நூற்றுப்பதினோராம்பாட்டு: 'வைதுநின்னை'-புகழப்படும் உன்னைப் பருஷித்து; வல்லவாபழித்தவர்க்கும்' - சக்தியுள்ளவளவும் நிந்தித்தவர்களாய்; 'மாறில்போர்செய்து நின்னசெற்றதீயில்வெந்தவர்க்கும்' எதிரில்லாத யுத்தத்தைப் பண்ணி உன் கோபாக்நியாலே தக்தரான சிசுபாலன்வாலி முதலானார்க்கும்; 'வந்துனை'- வந்துஉன்னை. 'எய்தலாகுமென்பர்'- ஸர்வாதிகனானவுன்னை வந்து ப்ராபிக்கலாமென்று ருஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள்; ''[illegible]'' என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தை ஸ்ரீபராஶர பகவான் சொன்னான். ''[illegible]'' என்று வாலியினுடைய பரகதியைச் சொன்னான். ஸ்ரீவால்மீகிபகவானென்றபடி. கேட்பார்கள் - 'கேட்பார் செவிசுடு' என்று தொடங்கி, 'தன்மையறிவாரை யறிந்தும் - கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ?' இத்யந்வயம். (௬)

நான்காம் பாட்டு.

தன்மையறிபவர் தாம் அவற்காளன்றியாவரோ?
பன்மைப்படர்பொருள் ஆதுமில்பாழ்நெடுங்காலத்து
நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித்தன்னுள்ளே
தொன்மைமயக்கியதோற்றிய சூழல்கள்சிந்தித்தே.

ஆ.—(தன்மையறிபவர்.)- ப்ரதிகூலனான சிசுபாலனை ரக்ஷித்தருளினனென்னும் இதுதான் ஒருகுணமோ? அஸங்க்யேய ப்ரதிகூலாநுகூல ஸகலஜந்துஜாதத்துக்கும் அசேஷ புருஷார்த்தஸாதநபூத கரணகளேபராத்யுபகரண ப்ரதானம்பண்ணின மஹா குணத்தைப் பார்த்தால் என்கிறார்.

தேவாதிஸ்தாவராந்த நிகிலஜந்துக்களுக்கும் த்விபரார்த்தகாலம் ஸ்வஸ்மிந் ப்ரலீநமாய் சேதநேதராயமாணமாய் ஸகலபுருஷார்த்த சூந்யமாயிருக்க, ஸ்வகீயநிரவதிக காருண்யத்தாலே, ஸலிலசதுர்முகாதி சேதநாசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்தால், ஸமஸ்த வஸ்துயாதாத்ம்யத்தை யறிவார் அந்தப்பரமகாருணிகனுக்கன்றி ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளனாய் ப்ரதிகூலனான ஶிஶுபாலனை அபராதங்களைப் பொறுத்துத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டபடியும் ஒரு குணமென்று எண்ணவொண்ணாதபடி மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவும் உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [தன்மையறிபவர்] - தத்த்வஸ்திதி அறியுமவர்கள். [பன்மையென்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே நாநாவாய்க்கொண்டு விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே தனக்கு இப்பாலுண்டான கார்யத்தை யடையப் பிறப்பிக்கவற்றான ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவ்வழியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து பண்டு தான் ஸம்ஹரித்த பதார்த்தங்களைப் பழையபடியே யுண்டாக்கின விரகுகளைச் சிந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், இல்லாத ஜகத்தையுண்டாக்கின அதிஶயத்தை யநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

பன்மை - பலவகைப்பட்ட தேவாதிபேதங்களை யுடைத்தாய், படர் - புண்ய பாபாநுரூபமாக விஸ்தீர்ணமான, பொருள் - பதார்த்தங்களெல்லாம், ஆதும் - ஒன்றும், இல் - இன்றியே, பாழ் - சூந்யமாய்க் கிடந்த, நெடுங்காலத்து - த்விபரார்த்த காலாவஸாநத்திலே, நன்மை - (பூதாந்தர ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் கார்யோத்பத்திஹேதுவான) நன்மையையுடைத்தான, புனல் - காரணஜலத்தை, பண்ணி - ("அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிற கணக்கிலே) ஸ்ருஷ்டித்து, ("தஸ்மிந்நண்டேऽபவத் ப்ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:" என்கிற மர்யாதையிலே அஜ்ஜலத்திலே யுத்பந்நமான அண்டத்திலே), நான்முகனை - ப்ரஹ்மாவை, பண்ணி - ஸ்ருஷ்டித்து, (இந்தஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம்). தொன்மை - பூர்வவாசனை யழியும்படி, தன்னுள்ளே - தன்ஸ்வரூபைகதேஶத்திலே, மயக்கிய - ("லயம் கச்சதி" என்கிறபடியே)மயங்குவித்துக்கிடந்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், தோற்

றிய -(விஹக்தமாம்படி ஸ்ருஷ்டிமுகத்தாலே)தோற்றுவித்த, சூழல்கள்- (ஈக்ஷணஸ்ருஸ்ட்யநுப்ரவேஶ நாமரூபவ்யாகரணங்கள் தொடக்கமான) விரகுகளை, சிந்தித்து- (வேதாந்த முகத்தாலே)அநுஸந்தித்து, தன்மை- (அவனுடைய அஸாதாரணலக்ஷணமான காரணமான)ஸ்வபாவத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், தாம் - தாங்கள்,(தத்த்வஜ்ஞாநவைஷவாநுரூபமாக) ,அவற்கு - "க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:"என்று ஜகத்காரணபூதனான க்ருஷ்ணனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவருக்கு) ஆள் ஆவரோ - ?

இ—நாலாம்பாட்டில், தானுளனாய் ப்ரதிகூலனான ஶிஶுபாலனைச் சேர்த்துக்கொண்டதிற் காட்டிலன்றே மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மறித்தும் உண்டாக்கின மஹாகுணமென்று, அத்தை அநுஸந்திக்கிறார். அபராதத்தில் ஶிஶுபாலனிற் குறைந்தார் இல்லையிறே ஜகத்தில். [தன்மையறிபவர்தாம்]- தத்த்வஸ்திதியை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். தன்மை - உண்மை "காரணந்து த்யேய:," "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்று உபாஸநவாக்யங்களையும் காரணவாக்யங்களையும் அறியுமவர்கள். "ஜகத்காரணம் இன்னது" என்று அறிந்து, அதுவே உபாஸ்யம்" என்று அறியுமவர்கள். [அவற்காளன்றியாவரோ] - அந்த காரணவஸ்துவுக்காளாமதொழிய வேறு சிலர்க்குஆளாகக்கடவரோ. இவனுக்கே ஆளாக வேண்டுகிறதென் என்னில்?—இதடங்க அழிந்துகிடக்கத் தன்னை ஆஶ்ரயிக்கைக்கு கரணங்களைக் கொடுத்தவனை ஒழிய, புறம்பேசிலரைப்பற்றவோ ? [பன்மை இத்யாதி] - ஜீவாத்மாக்களை உடைத்தாய் கர்மாநுகுணமாக விசித்ரமான பதார்த்தங்களொன்று மின்றிக்கே பாழாய், த்விபரார்த்தகாலஞ்சென்றவளவிலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கிப்பாலுண்டான கார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் நன்மையையுடைய ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது அண்டமாய் பரிணமித்தவாறே அதிலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து: "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ". நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்கையாலே-சேதநாசேதநங்களை உண்டாக்குவானும் இவன்: அவற்றால் வந்த ஸ்ருஷ்டியும் இவனதே; அவை உபகரணமாத்ரமே; உபகரணமாமிடத்தில் அசேதநத்தோபாதிசேதநனும். [தன்னுள்ளே]- தன்னுடைய ஸங்கல்பைகதேசத்திலே. [தொன்மை மயக்கிய]-பூர்வவாஸனை அழியும்படி பண்ணப்பட்ட பதார்த்தங்களை. தொன்மையென்று - தூர்வாஸனை. அது அழிகைக்காகத் தான் ஸம்ஹரித்திட்டு வைத்த பதார்த்தங்கள்என்கை [தோற்றிய] - தோற்றுவித்த. தோற்றிய என்றது - "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற ஶ்ருதிச்சாயையிலே "யதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே இவற்றையுண்டாக்கின நல்விரகுகளை அநுஸந்தித்து, அவற்காளன்றி ஆவரோ ? என்று அந்வயம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோர் ஏற்றமோ, ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு ? என்கிறார். சிசுபாலனிற்குறைந் தாரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

நாலாம்பாட்டு - தன்மைஇத்யாதி. " ஆதுமில் பாழ்நெடுங்காலத்து " என்றுதொடங்கி "தோற்றிய சூழல்கள்" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிசுபாலனுக்குஇத்யாதி உண்டாக்கினது மஹாகுணமானபடியென் ? அவனைப்போல எல்லாரும வைதுகொண்டிருந்தார்களோ ? என்ன - சிசுபாலன்இத்யாதி.

[தன்மை யறிபவர்தாம்] - தத்த்வஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்; "ஸ்ரஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" (ஸ்ரஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)போலே. ஜகத்காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள் ; * "காரணந்துத்யேய:" (காரணந்துத்யேய:) இறே, "அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" (அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) என்று "ஜந்மாத்யஸ்யயத:" (ஜந்மாத்யஸ்யயத:) என்று நின்றதிறே. [அவற்காளன்றியாவரோ]- கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்குஅடிமை செய்கைக்கிறே. [பன்மைப்படர் பொருளாதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து] - தேவாதிபேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்றுமில்லாத காலத்து தேவதிர்யகாதிரூபேண வுண்டாகக் கடவவஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூவிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈஶ்வரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ் கூவிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனானவன் விளைநிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாபோலே, இவற்றினுடைய துர்வாஸநை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிகாலம் ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கும். கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. [நன்மைப்புனல்பண்ணி] - அழிக்கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. "அபஏவஸஸர்ஜாதௌ" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே முற்படஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி. இவ்வளவும்வர அசித்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, "இவையிரண்டும் நம் புத்த்யதீனமானபின்பு இனிச்சித்தையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்றுபார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. "யஸ்யாத்மாஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம்) "யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" (யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்) என்று இரண்டும் இவனுக்குஉறுப்பாய் பரதந்த்ரமாயிறேயிருப்பது. "யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்" (யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்) 'நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி' என்று ஒருகுழமணனைப்பண்ணி என்பாரைப்போலே. [தன்னுள்

தத்வஸ்திதியாவதேதென்ன - அதாவதுஇத்யாதி. அவனுக்காகக்கண்டது - அவனுடைய கைங்கர்யத்துக்குஉடலாக ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி. "தன்மையறிபவர்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஜகத்காரணஇத்யாதி. "காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யம்" என்னுமதுக்கு ஶ்ருதிஸூத்ரங்கள் - காரணந்துஇத்யாதி. "இதினுடையஉத்பத்திஅவனுக்காகக்கண்டது" என்கிற வாக்யாநுகுணமாகவர்த்தம் - கரணஇத்யாதி. இப்போது, "அவற்காளன்றியாவரோ" என்றதுக்கு - கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்தவற்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ என்று சப்தார்த்தம். "தன்மையறிபவர்" என்றதுக்கு - "காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்றறியுமவர்கள்" என்றர்த்தமானபோது, "அவாக்காளன்றியாவரோ" என்றதுக்கு - காரணபூதனானவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ என்று சப்தார்த்தம். இந்தஅர்த்தம் இருபத்துநாலாயிரத்திலே கண்டுகொள்வது. விவரணம் - தேவதிர்யகாதிஇத்யாதி. நெடுங்காலம் பாழாகவிட்டுவைக்கிறதேதுக்கென்ன - ஈஶ்வரன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். உவர்கழியும்படி - சவர்கழியும்படி. "பூதுமில்" என்றதுக்கர்த்தம் - கண்ணுக்கிடஇத்யாதி. கண்ணுக்கிட ஒருதுரும்பில்லாதபடி - கண்ணாலேகாண்கைக்கொன்றுமில்லாதபடி இத்யர்த்த:. புனலுக்குநன்மையேதென்ன - அழிக்கஇத்யாதி முந்தற ஜலஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் - அபஏவஇத்யாதி. 'இவ்வளவும்வர' என்றது - அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமென்றபடி. இவையிரண்டும் - சிதசித்துக்களிரண்டும். இரண்டும் தன்புத்த்யதீநமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - யஸ்யாத்மாஇத்யாதி. சேதநஸ்ருஷ்டியில் முந்தற ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னதுக்குப்ரமாணம் - யோப்ரஹ்மாணம்இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தானென்னாதே, "பண்ணி" என்றதுக்குபாவம் - நன்மைப்புனல்இத்யாதி. குழமணன் - மரப்பாச்சி. மயங்கல் - கூடலாய், 'இட்டு

ளே] - தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே. [தோன்மையித்யாதி] - பழையதாக, "ஸதேவ" என்கிறபடியே - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை "பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப்பவிப்பித்த விரகுகளைச் சிந்தித்து - தத்த்வஸ்த்திதி யறியுமவர்கள் அவனையொழிய வேறேசிலர்க்குஆளாவரோ? (தன்மை - உண்மை. புனலென்றது - மற்றவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். தோற்றிய - தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன்திருவடிகளைக் கொடுத்தானென்றது, இதோரேற்றமோ விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட நீர்மைக்கு? என்கிறார். 'பன்மைப் படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தோன்மை மயக்கிய - ஆதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - தோற்றியசூழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ?' என்றந்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ?
ஆழப்பெரும்புனல்தன்னுள்அழுந்தியஞாலத்தை
தாழப்படாமல்தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட
கேழல்திருவுருவாயிற்றுக கேட்டுமுணர்ந்துமே.

ஆ.—(சூழல்கள்.)-கிணற்றிலேவிழுந்த தன்னுடைய ப்ரஜையை மாதாவானவள் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே விழுந்தெடுக்குமாபோலே, ரஸாதலத்திலே நிமக்நையான ப்ருதிவியை வராஹரூபியாய்க் க்ஷணத்திலேசென்று முழுகியெடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தைக்கேட்டு, †ஶ்ருதமானத்தை ஸ்மரித்திருந்துவைத்து, "தங்களுக்கொரு புருஷார்த்தஸாதநத்தைசசெய்யவேணுடும" என்று நினைக்கில், அந்த ஆஶ்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளையல்லது ஆஶ்ரயிப்பரோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாமபாட்டில், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, "இன்னமும இங்ஙனே இருக்கும ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேக்ஷியாதே, தானே அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு திர்யக்கின் வடிவைக்கொண்டு பூமியை எடுத்தருளின இமமஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [சூழலென்று தொடங்கி] - தந்தாமுக்கு புருஷார்த்தோபாய சிந்தையைப்பண்ணில் அத்யாஶ்சர்யஸ்வபாவனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஒழிய வேறு சிலரை ஆஶ்ரயிப்பரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் என்றுதொடங்கி] - தெரியாதபடி கடலிலேஅழுந்தின ப்ருதிவியை அந்தரப்படாதபடி தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே ஒருவர் அயிர்யாதிருக்கத் தானேவைத்துக்கொண்ட வராஹமான திருவடிவைக் கொண்டபடியைச் சொல்லக்கேட்டும் மநநம்பண்ணியும்.

வைத்து' என்றபடி. தோற்றிய - தோற்றுவித்த. கீழ்ப்பாட்டில் இதுக்காதிக்ய்மேதென்ன - விரோதியான இதயாதிவாக்யத்வயம. "ஆதுமில்பாழ்நெடுங்காலத்து - மயக்கிய" என்று - ஸம்ஹாரத்திலும், "நான்முகனைப்பண்ணி - தோற்றிய" என்று - ஸ்ருஷ்டியிலும் தோற்றுகிற புநருக்திகளைப் பரிஹரிக்கைக்காக. அந்வயம - பன்மைஇத்யாதி மயக்கிய - மயக்குகையாலே யென்றபடி. (ச)

---

† ஶ்ருதமானத்தை-கேட்டமஹாகுணத்தை.

ப.—அநந்தரம், அழிந்தஜகத்தையுண்டாக்கினவளவன்றியே, தன்வடிவை யழியமாறியும் ஆபத்ஸகனான ஸ்ரீவராஹரூபியினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

பெரு - அபர்யந்தமான, புனல் தன்னுள் - ப்ரளயஜலத்திலே, ஆழ - அண்டகபாலத்தளவுமாழ, அழுந்திய - அழுந்தின, ஞாலத்தை - பூமியை, தாழ்ப்படாமல் - காலவிளம்பத்தாலேயுருமாயாதபடி, தன்பால் - தன்திருமேனியில் ஏகதேசமாயிருப்பது, ஒரு கோட்டிடை - ஒருகோட்டினிடத்திலே, (தான் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாம்படி), (ஸ்வேச்சாமாத்ரத்தாலே), கொண்ட - (இடந்தெடுத்துக்) கொண்ட, கேழல் - "கோலவராகம்" என்கிறபடியே ஸ்ரீவராஹமான, திரு - அழகிய, உரு - வடிவை, ஆயிற்று - உடையனானஇத்தை, கேட்டும் - வேதேதிஹாஸபுராணமுகங்களாலேகேட்டும், உணர்ந்தும் - மநநம்பண்ணியும்வைத்து, சூழல்கள் - தங்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமான நல்விரகுகள், சிந்திக்கில் - ஆராய நினைக்கில், மாயன் - (ஞானப்பிரானையல்லாலில்லைநான்கண்டநல்லதுவே" என்கிறபடியே ப்ரளயாபத்துக்குஉதவி, ஸம்ஸாரார்ணவோத்தரணோபாய பூதனுமாய்) ஆஸ்சர்யகரனான வராஹரூபியுடைய, கழல் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, சூழ்வரோ - ஆஸ்ரயிப்பரோ ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பூமியை ப்ரளயங்கொள்ள "இங்ஙனே இருப்பதொன்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேக்ஷியாதே, தன்னை அழியமாறி பூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[சூழல்கள் இத்யாதி] - தந்தாமுக்கு புருஷார்த்தோபாய சிந்தைபண்ணில், ஆஸ்சர்யஸக்தியுக்தனை யல்லது பற்றுவரோ? சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். எல்லா உபாயங்களிலும் அநுவ்ருத்தமாய் ஃபலப்ரதமாய் ப்ரதானமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமுமாயிருக்குமத்தை யல்லது பற்றுவரோ? இத்தலையில் பாரதந்த்ர்யத்தையும் அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஜ்ஞாநஸக்திகளையும் ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்தால், ஸ்வாமிமதஸித்திக்கு அவனையல்லது பற்றுவரோ? [மாயன்கழல்] - ஆஸ்சர்யஸக்தியுக்தன் என்னுதல், மேற்சொல்லுகிறவடிவில் ஏற்றத்தை நினைத்துச்சொல்லுதல். அவன்திருவடிகளையே வேண்டுகிறதென் என்னில்?—அடியானுக்குஅடியோடேயந்வயம். ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அஸத்ஸமனாயிருக்குமவனுக்கு, நஷ்டோத்தரணம் பண்ணினவனைப் பற்றவேண்டாவோ? ப்ரளயத்துக்கு கர்மீஃவித்தவற்றைப் பற்றவோ? நித்ய ஸம்ஸாரியாகைக்கு வேண்டுவனவிறே இவன்பக்கலுள்ளது. ஸ்வவிநாஸத்துக்கு இடம் பார்த்துத்திரியும்இவன், உஜ்ஜீவநத்துக்கிடம் பார்த்துத்திரியும்அவன். [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள் இத்யாதி] - ஆழத்தையுடைத்தான பெரும்புனல் என்னுதல், பெரும்புனலிலே ஆழவழுந்தின ஞாலமென்னுதல். ஸர்வஸக்திக்கும் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு வடிவு கொண்டெடுக்கவேண்டியிருக்கை. [தாழ்ப்படாமல்] - ப்ரளயங்கொண்டு அங்ஙனேஉருமாய்ந்து போகாமே. [தன்பாலொருகோட்டிடை] - தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே. கொண்டவடிவிற் பரப்பு: பூமியடங்க தன் திருவெயிற்றுக்குள்ளே அடங்கும்படியாயிற்று; ரக்ஷ்யவஸ்துவினுடையவளவன்றே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. [தான்கொண்ட] - ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்கத் தானேகொண்ட. [கேழற்றிருவுரு] - நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாதபடி ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான வடிவைக்கொண்டான் அவன்; அதுதான்

ஆலத்தி வழிக்கவேண்டி யிருக்கையாலே - 'திருவுரு' என்கிறார் இவர். "கோலவராக மொன்றாய்." "பன்றியாந்தேசு" - பரமபதநிலையனான தேஜஸ்ஸுக்கும் அவ்வருகே ஒரு தேஜஸ்ஸிறே இது. [கேட்டுமுணர்ந்தமே] - சொல்லக்கேட்டும் மநநம் பண்ணியும் - மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ. கீழிற்பாட்டில் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, ஜகத் காரணமாய் உபாஸ்யமான மேன்மைதோற்றிற்று; தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்ட நீர்மைக்கு, தாம் குலையாமல் ஸ்ருஷ்டித்தது ஓரேற்றமோ?

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தை ப்ரளயங்கோள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு என்கிறார்.

[சூழல்கள்சிந்திக்கில்] - தான் தன்னோடேற ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான விரகு பார்க்கில். தந்தாம் அபிமதங்கள் சித்திக்கைக்கு விரகுகள்பார்க்கில். (உபாயங்கள் பல வுண்டிறே. அடியானுக்கடியோடேயிறே யந்வயம்.) [மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ] - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தான் தன்னைப்பேணாதேநோக்கும் ஆஶ்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளையல்லது பற்றுவரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னு ளழுந்திய ஞாலத்தை] - ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யழுந்தினஞாலமென்னு தல், பெரும்புனல்தன்னுள - ஆழ - அழுந்தியஞாலமென்னுதல். [அழுந்தியஞாலத்தை] - அண்டபித்தியிலே சென்றொட்டினபூமியை. [தாழப்படாமல்] - தறைப்படாமல்; மங்காமல். உள்ளதுகரைந்துபோனபின்பு, இனி ஸதையுங்கூட அழியவொண்ணாதென்று பார்த்து. [தன்பாலொரு கோட்டிடைத்தான்கொண்ட] - மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற்றிலே நீலமணிபோலேகோண்ட; தன்திருவெயிற்றில்ஏகதேசத்திலேகோண்ட. உதாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோறிடநினைத்து நூறுபேருக்குச் சோறுசமைக்குமாபோலே: ரக்ஷ்யத்தினளவு அல்லகாணும் கோண்டஎயிற்றின்பெருமை; முகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக்கையன்றியே, தன்முகேந வெடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. [தான்கொண்ட] - கரைந்துபோன பூமி யர்த்திக்கவன்றிறேசெய்தது. [கேழல்திருவுருவாயிற்று] - அழிவுக்கிட்டவடிவுதனக்கே யாலத்திவழிக்கவேண்டி யிருந்தபடி. ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகவந்து தன்னைப்பேணாதே ஒழியவொழிய அதுதானே நிறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது; "மானமிலாப்பன்றியாந்

அஞ்சாம்பாட்டு.—சூழல்கள் இத்யாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இத்யாதி.

உபாயமென்னாதே, "சூழல்கள்" என்றதுக்குஹாவமாதல், அந்வயமுகேநஹாவமாதல் - தான் தன்னோடு இத்யாதி. பஹுவசநார்த்தம் - தந்தாம் இத்யாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என்றத்தைககடாக்ஷித்து, "மாயன்" என்றதுககர்த்தம - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தின் இத்யாதி. சூழ்வரோ - பற்றுவரோ? சூழ்கை - ஆஶ்ரயிக்கை. "ஆழ" என்றது - *பெரும புனலுக்கு விசேஷணமாதல், "அழுந்திய" என்றதுக்கு விசேஷணமாதல். அழுந்தியிருகக, "தாழப்படாமல்" என்னக்கூடுமோ? என்ன - உள்ளது இத்யாதி. ஶ்வேதவராஹமாகையாலே - பூமியை 'நீலமணி' என்கிறார். "இடை" என்றதுக்கார்த்தம் - தன்திருவெயிற்றில் இத்யாதி. ஏகதேசமமைநதால் மற்றையிடமெதுக்காகக் கொண்டானென்ன - உதாரராய் இத்யாதி. ரஸோக்தி - முகாந்தரத்தாலே இத்யாதி. கொண்ட என்னாதே, "தான்கொண்ட" என்றதுக்குஹாவம் - கரைந்துபோன இத்யாதி. "திரு" என்றதுக்கு - விக்ரஹஸௌந்தர்யமாகவர்த்தம் - அழிவுக்கு இட்ட இத்யாதி. ஆத்மகுணத்தால்வந்த அழகாகவர்த்தாந்தரம் - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கு - தனமேன்மைவிட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகையான வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. வராஹநாயனார்அப்படி யழகியராயிருப்

தேசு'' என்னும்படியே. ''மாசுடம்பில்நீர்வாரா'' - எங்கேனுமுண்டான அழுக்கும் வந்து சேரும்படியிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. ''மானமிலாப்பன்றியாம்'' - ஈஶ்வரத்வம் பின்னாட்டாதிருக்கை. ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து ''தன்னினம்'' என்று விஶ்வஸிக்கும்படி அகவாயிற்புரையற் றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தைமோந்துபார்த்து ''ராக்ஷஸகந்தமுண்டு''என்று போயிற்றினவிறே ம்ருகங்கள். ''பன்றியாங்தேசுடைதேவர்'' இவ்வடிவு கொண்டிலனாகில் அருமந்ததேஜஸ்ஸையெல்லாம் இழக்குமந்தனையாகாதே. நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்து அங்கேயிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழவிட்டத்தால்வந்த ஏற்றம். [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - ஶ்ரவண மநநங்கள்பண்ணியும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ? தான் ஜகத்காரணத்வாதி குணங்களொன்றும் குறையாதபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமதுஓரேற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்டபூமியை, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டெடுத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கேட்டுமுணர்ந்தவர்கேசவற்காளன்றியாவரோ?
வாட்டமிலாவண்மைமாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு
ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய
கோட்டங்கைவாமனனாய்ச்செய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே.

ஆ.—(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) - மஹாபலியாகிற மஹாஸுரனாலே பீடிதமாய் தந்நிரஸநார்த்திபான தேவஸமூஹத்தாலே யர்த்திதனான எம்பெருமான், அவனுடைய ஔதார்யத்தாலே ஸ்வரூபேண அவனை, நிரஸிக்கமாட்டாமை ஸ்ரீவாமநனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ''ஊத்ராந்ருஹிதமர்ஹீயாக'' என்கிற தன்ஸ்வரூபத்தையுங்கூட அங்யகரித்துக் கொண்டவனுடைய ஜகத்தை, ''கொள்வன்னான் மாவலிமூவடிதா''என்றுஇரந்துகொண்டுசெய்தருளின ஆஶ்சர்யங்களைக்கண்டுவைத்தும், அறிவுடையராயிருப்பார், ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்குக் காரணபூதனான ஸ்ரீவாமநனுக்கல்லது ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலே பூமியை எடுத்தருளின அதிற்காட்டிலும், தன் மேன்மை பொகட்டிருந்துகொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன

பரோ? என்ன - மானமிலா இத்யாதி. ''மாசுடம்பு'' என்றதுக்கர்த்தம் - எங்கேனும் இத்யாதி. ''மானமிலா'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஈஶ்வரத்வம் இத்யாதி. ''ஆம்'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஸஜாதீயங்கள் இத்யாதி. வராஹமானால் தன்னினமென்று விஶ்வஸியாதோ? என்ன - மாயாம்ருகத்தை இத்யாதி: ''தேசு'' என்றதுக்குபாவம் - இவ்வடிவு இத்யாதி. ''தேவர்'' என்றதுக்குபாவம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. 'கேட்டுமுணர்ந்தும் அத்தாலே ஸ்வயத்நத்தைவிட்டவர்கள், 'சூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ' என்று கூட்டுவது. ''ஜமதக்ந்ரஷி'' இத்யாத்யவதாரிகாவாக்யத்தை ஸோபபத்திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தான் ஜகத்காரணத்வாதி இத்யாதி. 'ஆழப்பெரும்புனல்' என்று தொடங்கி, 'கேட்டுமுணர்ந்தும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ?' இத்யந்வயம்.

குணங்களிற் காட்டிலும் மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டும் என்று தொடங்கி] - ஹிதங்களைப் பிறர் சொல்லவும் கேட்டு தங்கள் ஹ்ருதயத்தால் அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நாயகனானவனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வாட்டமென்று மேலுக்கு] - நிரந்தரமாகக் கொடுக்கவல்ல கையையுடைய மஹாபலி பாதிக்கபாதிதராய்த்திரண்டுசென்று இரந்ததேவர்களுடைய துக்கத்தைக் கெடுத்தருளின வற்றகையையுடைய ஸ்ரீவாமநனுச் செய்தருளினமநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்துவைத்தும்.

ப —அநந்தரம், ஆகாரத்தை யழியமாறினவளவன்றியே யத்தோடே ஆத்மகுணத்தையுங்கூட அழியமாறின அர்த்தித்வ ஸாமர்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வாட்டமிலா - ஒருகாலுஞ்சுவறாத, வண் - ஔதார்யத்தையுடைத்தான, கை - கையையுடைய, மாவலி - மஹாபலியானவன், வாதிக்க - (தன்செருக்காலே) நலிய, வாதிப்புண்டு — நலிவுபட்டு, ஈட்டங்கொள - பரஸ்பரவிரோதமற்றுத் தம்மில்தாமசேர்ந்து திரண்ட, தேவர்கள் - உதாரஸ்வபாவரானதேவர்கள், சென்று - (எழுந்தருளியிருந்தவிடத்தே தாங்களே) சென்று, இரந்தார்க்கு - ("ஶரணம் த்வாம் அநுப்ராப்தா:" என்கிறபடியே) ப்ரார்த்தநாரூபையான ஶரணாகதியைப்பண்ணினவர்களுக்கு, இடர்நீக்கிய - (கார்யப்ரதிஜ்ஞாவசநத்தாலே) மநோதுஃகநிவர்த்தகனாய்க்கொண்டு, (மஹாபலியினுடையஔதார்யமே பற்றாசாகவர்த்தியாய்ச் சென்று, தன்னுடைய ஸ்வப்ரதாநதையிலுங்காட்டில்), கோடு - அர்த்தித்தேதற்கையாலே, அம் - அழகுபெற்ற, கை - கையையுடையனான, வாமநனாய் - வாமநவடிவைக்காட்டி வசீகரித்தும், (வார்த்தையாலே நெஞ்சைக்கலக்கியும், வளர்ந்தளந்தபோதை அநாயாஸேந வ்யாபரித்தும்), செய்த - பண்ணின, கூத்துக்கள் - நாடகங்களை, கண்டும் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக அநுஸந்தித்தும், கேட்டும் - (அந்த அபதாநததைப் புராணமுகத்தாலே) கேட்டும், உணர்ந்தவர் - அறிவுடையரா யிருந்தவர்கள், கேசவற்கு - அலேந்தகுழலோடேவருகையாலே ப்ரஶஸ்தகேசனான வாமநனுக்கு, அன்றி - அல்லது, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - ஆவரோ? கேசவனென்று — ஒருவன் திருவடிவிளக்க, ஒருவன் தீர்த்தம் சுமக்கும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றுமாம்.

இ —ஆறும்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தாலே பூமியை எடுத்தருளினதிற்காட்டிலும், இரப்பாளனாய்த் தன்னுடைமையை அழியக்கொடாத மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டு இத்யாதி] - ப்ரியஹிதங்களைப்பிறர் சொல்லவுங் கேட்டுத் தங்கள் ஹ்ருதயத்தாலே அத்யவஸிததிருக்குமவர்கள், ப்ரஶஸ்தகேஶனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ப்ருஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றுமாம். நிரந்தரமாககொடுக்கும் கையைஉடையமஹாபலிபாதிக்கபாதிதராய். மஹாபலிபக்கலிலே "ஔதார்யம்" என்று ஒரு குணம் கிடைக்கையாலே, ஹிரண்யராவணாதிகளைப்போலே அழியச் செய்யாதே, அவன் ஔதார்யததுக்குத்தான் இலக்காய் தன் விபூதியை அவன் நெருக்காதபடி மீட்டானாயிற்று. [ஈட்டங்கொள் தேவர்கள்] - ஈட்டம் - திரள். ஈஶ்வராபிமானிகளாய் "ஒருவர் பக்கல செல்லக்கடவோமல்லோம்" என்றும், எல்லார்க்கும் இடுமெதாழிய "ஒருவர் பக்கல் ஒன்றுங்கொள்ளக் கடவோமல்லோம்" என்றும் இருக்குமவர்களாய், தன்னில்தான் சேர்த்தியின்றிக்கே யிருக்கிற தேவர்கள், ஆபத்தின் மிகுதி

யாலே தன்னிலே ஒரு மிடறாய் ஸமாநாபிமாநிகளாய்ச்சென்று இரந்தவர்களுக்கு, "நம்பக்கலிலே வந்திரந்தார்கள்" என்கிற இத்தையே கொண்டு "உங்கள் காரியமெல்லாஞ் செய்கிறோம்" என்றுசொன்ன வார்த்தையாலே அவர்கள்து:க்கத்தைப்போக்கி, "மாஶுச:" என்றான். து:க்கம்போக்கினபடி என்? என்னில், [கோட்டங்கை வாமநனாய்] - ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையனாய். அங்கை - கொடுத்து வளர்ந்த கை. [செய்த கூத்துக்கள்] - அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிக்ஷையிலே அதிகரித்து, சிறு காலைக்காட்டி இரந்து பெரியகாலாலே அளந்துகொண்ட மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றி ஆவரோ? [கூத்துக்கள்] - மநோஹாரிசேஷ்டிதங்கள். வல்லாராடினாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்தான் ஓரேற்றமோ, * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநனாய் இந்தப்பூமியை ரக்ஷித்த மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

[கேட்டுமுணர்ந்தவர்] - ஓராசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அத்தை ஶ்ரவணம்பண்ணி, "ஏவம் ஜ்ஞாத்வா பவிதுமர்ஹதி" (ஏவம்ஜ்ஞாத்வாபவிதுமர்ஹதி) என்கிறபடியே பின்னை யவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [கேசவற்காளன்றியாவரோ] - புறம்பாஶ்ரயணீயரில்லாதபடி தானே ஆஶ்ரயணீயனானவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? 'ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்" (ஆவாங்தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத்கேஶவநாமவாந்) - என்கிறபடியே யாதல், ப்ரஶஸ்தகேசன் என்னுதல். [வாட்டமிலாவண்கை] - கொடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே ஒருப்பட்ட கை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்போகட வொண்ணாமைக்கு நிபந்தநமுண்டாகையாலே யழியச்செய்திலன். [மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு]- இது பற்றாசாக அவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. [ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்] - க்ராமணிகளைப் போலே, ஒருவர் †உச்ச்ராயம் ஒருவர்பொறாதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்புண்பாருமாய்த் திரியக்கடவ ஜாதியிறே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்கவாறே

ஆறாம்பாட்டு.—கேட்டும் இத்யாதி. கீழ்அஞ்சுபாட்டிலும்சொன்ன குணங்களைப்பற்ற இப்பாட்டிற்சொல்லுகிறகுணம் அதிகமென்கிறா - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகம், 'அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கை'; அர்த்திகளுக்கு "போதும்" என்னும்படி கொடுக்கவல்ல பெரிய கையென்றபடி. 'கோட்டங்கைவாமநனாய்' - நீரேற்கக் குவித்த அழகியகையையுடைய வாமநனென்றபடி. கோடு - குவிக்கை.

"ஜ்ஞாத்வா - ஏவம் - பவிதுமர்ஹதி" எனறந்வயம். "ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகன்" என்கிறவர்த்தத்திலேபாவம் - புறம்பாஶ்ரயணீயர் இத்யாதி ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றபோதே, இவனையொழிய வேறு ஆஶ்ரயணீயரில்லையென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகத்வத்திலே ப்ரமாணம் - ஆவாம் இத்யாதி. ஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம், "க்ஷுத்ஸ்ஸம்பூதௌ நாமேஶம் ஶரண்யம் ஸர்வதேஹிநாம்" இதி பூர்வார்த்தம். "வாட்டமிலா" என்ற துக்கார்த்தம் - கொடுத்துமாற இத்யாதி. இப்போது இவனுடைய ஔதார்யத்தை வாணிக்கிறதுக்கு பாவம் - ராவணாதிகளை இத்யாதி. இதுபற்றாசாக - இந்த ஔதார்யம் பற்றாசாக. தேவர்கள் திரளாயிராநின்றார்களோ, 'ஈட்டங்கொள்" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, பாவம்-க்ராமணிகளை இத்யாதி. ஆனால், இப்படிப்பட்டவர்கள் திரளுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இப்படி சேரா இத்யாதி. இரங்

† உச்ச்ராயம் - மேன்மை.

தந்தாமபிமாநங்களைப்போகட்டு, எல்லாரும் ஒருமிடறுய்வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம்-திரள். [சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய] - கூறுசெய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால் ''ஈஶ்வரனும் நம் பக்கல் வரத் தட்டேன்?'' என்றிருக்குமாபோலே, ''' எல்லாரும்நம்பக்கல்வரவேணும் ' என்றிருந்தவர்கள் தங்களாபத்தின்கனமிறே தூர்மானிசளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது'' என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்கள் இடரைப் போக்கினபடி. ''அதிகம் மே நிரேவிஷ்ணும்'' (அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும்) என்று - ஒரு சொத்தைவில்லை முறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸாவாயிகனென்பது ; அல்லாதபோது ''ஈஶ்வரோஹம்'' (ஈஶ்வரோஹம்) என்பதான தேவஜாதி பற்காட்ட, அவர்கள் இடரை நீக்கினபடி. [கோட்டங்கை வாமநனாய்] - நீரேற்கக்குவித்த அழகிய கையையுடையனாய் ; ''பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில்நீரேற்று'' என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்குகையாலேயழியச்செய்யவேணும்: குணவிசேஷத்தாலேயழியச்செய்யமாட்டான் ; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகனானதான் பார்க்குமித்தனையிறே. [பொற்கை] - பொலிவெய்தின கை. அழகியகையென்றபடி. கொடுத்துவளர்ந்த கை ; ''கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்'' (கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்) என்றும், ''தத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்'' (தத்யாந்நப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையனாய். அங்கை - அழகியகை)[செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேபிக்ஷையிலே யதிகரித்து, மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் செல்ல, பூமிநெளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணாஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான 1 விநீதவேஷத்துடனே நின்று, ''கோள்வாமனன்''என்றாற்போலேசொன்ன 2 முக்யஜலபிதங்களும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தது மாகிற இவ்வ்யாபாரங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லாராடினாற்போலே யிருக்கிறபடி. ஐஶ்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, ஶ்ரிய:பதியான தான் இரந்து ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு,ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்துரக்ஷித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ ? என்கிறார். (௬)

தார்க்கு என்னாதே, ''சென்றிரந்தார்க்கு'' என்றதுக்குபாவம் - கூறுசெய்வான் இத்யாதி. கூறுசெய்வான் - மணியமபண்ணுமவன். அவர்கள் தூர்மானிகளோ ? என்ன - அதிகம்மேநிரே இத்யாதி. கோடுதல் - குவித்தல். ''அம்' என்று - அழகு. அதாவது - ஔதார்யம். ''நீரேற்க'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பொல்லா இதயாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீரேறகவேண்டுவானென் ? என்ன - தேவர்களை இத்யாதி. கைக்கு அழகேதென்ன - கொடுத்துவளர்ந்த இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம - கோஸஹஸ்ர இத்யாதி ''தக்ஷிணோ தக்ஷிண: ராம: ஶஹாயாஸிவஸஹிஷ்ணு । கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம் ஶவயாயஹ ஜம்ஶஹஜ'' இதி யுத்தகாண்டே, (உக - எ) வருணம்ஶரணம் கச்சதோ ராமஸ்ய க்ருத்யகதநே. 'தத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் ந ப்ரூயாத் கிஞ்சித் அப்ரியம் । அபி ஜீவிதஹேதோர்வா ராமஸ்ஸத்யபராக்ரம:'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தமப்ரதி ஸீதா(ருரு - உரு½) ''கூத்துக்கள்''என்ற பஹுவசநார்த்தம்-அன்றேபிறந்து இத்யாதி. இத்தை ''கூத்து''என்கிறது. ஆகர்ஷகத்வத்தைப் பற்ற என்கிறார் - வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கிறபடி என்று. கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன - ஐஶ்வரமான இத்யாதி. கூத்துக்களை -ஆசார்யமுகத்தாலே கேட்டுமுணர்ந்தும் - கண்டும,அதாவது - ஸாக்ஷாத்கரித்தும்இருக்குமவர்கள் கேசவற்காளன்றி யாவரோ ? இதயந்வய:. (௬)

1. விநீதவேஷம்-வணக்கமுள்ளவடிவம். 2 முக்யஜல்பிதம்-மநோஹாரியான பேச்சு.

ஏழாம் பாட்டு.

கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார்கண்ணற்காளன்றி யாவரோ ?
வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள்
இண்டைச்சடைமுடியீசனுடன் கொண்டுசாச்செல்ல
கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே.

ஆ —(கண்டுந்தெளிந்தும்.)—மாதாபிதாக்களாலே மஹாதபஸாலப்தனாய்அநவரதம் உபலாலிதனாயிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆயுரர்த்தமாக ருத்ரனையாஸ்ரயிக்க, அவனும் "மத்ஸமீஹித ஸித்த்யர்த்தமாக நானும் பரமபுருஷனைநோக்கி தபஸ்சர்யைபண்ணி வர்த்திக்கிறது" என்றுசொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தையுங்காட்டி, "அவனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கப்போரு" என்று அவனைக்கொண்டு ருத்ரன் வந்தாஸ்ரயிக்க, அவனுக்காக மார்க்கண்டேயனுக்கு ஸமக்ரமான ஆயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி நித்யகிங்கரத்வேந விஷயீகரிப்பதுஞ்செய்தருளின இம்மஹாகுணத்தையறிந்துவைத்தும், ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞராயிருப்பார் அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு ஆளன்றி யாவரோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீயஃபதியான தான் பிறரை இரந்து ஆஸ்ரிதநுடைய அபேக்ஷிதபூரணம் பண்ணின குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுகையாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[கண்டுமென்று தொடங்கி]-ப்ரியஹிதங்களை அநுஸந்தித்தும் அத்யவஸித்துமிருக்குமவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கன்றி ஆளாவரோ ? [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணாநின்ற பூமாலையை உடையனாய் பாலனான மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுஸ்ஸுக்காக "நானும் உன்னோடொத்த ஸாதகன்காண்" என்று தன்னுடைய ஜடையைக் காட்டிக்கொண்டு உடனே பேச்சாட்டுத்துணையாகச் செல்ல அவனை விஷயீகரித்துத் தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்தும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும். [உசாய்ச் செல்ல] - என்று பாடமாம்போது, வாழுநாள் விசாரித்துச்செல்ல என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தான் அர்த்தியாய்வைத்து ஸர்வதேவதைகளும் தன்காற்கீழேவளரும்படியான ஆதிக்யத்தளவன்றியே, தேவதாந்தரபரனான மார்க்கண்டேயனையும் அங்கீகரித்த அதிஸயிதகுணத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகள், உண் - மதுபானம்பண்ணுகிற, மலர் - மலரையுடைத்தான, தொங்கல் - மாலையையுடையனாகையாலே, (போகயோக்யமான யௌவநாவஸ்த்தையையுடைய), மார்க்கண்டேயனுக்கு - , வாழுநாள் - உஜ்ஜீவநகாலத்தை, இண்டை - போக்த்ருத்வஸூசகமானமாலையையும், சடைமுடி - உபாஸகத்வஸூசகமான ஜடாமகுடத்தையுமுடைய, ஈசன் - ஈஸ்வராபிமானியான ருத்ரன், (ஆஸ்ரிதனானவன்றன்னையும்), உடன் - கூட, கொண்டு - , உசா - ஸர்வாதிகனானதன்பக்கலிலே யுசாவவேணுமென்று, செல்ல - , அங்கு - அந்நிலையிலே, கொண்டு - (அவனைரக்ஷணீயனாகத்திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, (தேவதாந்தராந்வயத்தைக்கழித்து), தன்னொடும் - தன்னோடே, கொண்டு -

கூட்டிக்கொண்டு, உடன் - யாவதாத்மபாவி அவன்பிரியாதபடி, சென்றது - நடந்தப்ரகாரத்தை, உணர்ந்துமே - புராணத்திமுகத்தாலேயறிந்துமே, கண்டும் - தேவதாந்தரங்களிற்காட்டில் இவனுக்குண்டான உத்கர்ஷத்தையப்ரோக்ஷித்தும், தெளிந்தும் - "க்ஷயிஷ்ணு ஏதிரேவிஷ்ணு" என்னும் கணக்கிலேதெளிந்தும், கற்றார் - இப்படி விலக்ஷணபுருஷமுகத்தாலே கல்வியையுடையவர்கள், கண்ணற்கு - ஆநந்தஜநகனான ஸர்வேஶ்வரனை, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள - அடிமை, ஆவரோ - ? இண்டை - மாலை. செறிவாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஶ்ரிய:பதியான தான் ஆஶ்ரிதர்க்காக அர்த்தியான குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஜநத்தினாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்] - கற்றுந்தெளிந்துங்கண்டார் - ப்ரியஹிதங்களை ஶ்ரவணம்பண்ணி, தங்களிலே அத்யவஸித்து, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்கள், ஸர்வஸுலபனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ஐஶ்வர்யார்த்திக்கு ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனையும், கேவலனுக்கு ஶுத்திகுண யுக்தனையும், ஸமஸ்த்வாராயிக்கு ஸமஸ்தகல்யாணகுண விஶிஷ்டனையும், இப்படியால் ஸர்வஸுலபனானவனுக்கு. [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணுகின்றுள்ள பூமாலையையுடையனாய் - பாலனான மார்க்கண்டேயனுக்கு. [வாழுநாள்] - ஆயுஸ்ஸுக்காக. [இணைச்சடைமுடியீசன்] - நெடுநாள் பச்சைகொண்டு பல வேளையிலே "நானும் உனக்கொக்க ஸாயகன் காண்" என்று ஜடையைக் காட்டினன். [உடன்கொண்டுசாச்செல்ல] - "ஆஶ்ரயித்தவனை விடவொண்ணாது" என்று அவனைக் கூடக்கொண்டு உசாத்துணையாகச் செல்லவென்னுதல், புருஷகாரமாகச் செல்லவென்னுதல். அன்றிக்கே, [உசாய்ச்செல்ல] - வாழுநாள் உசாவிச் செல்ல. "இவன் ஜீவிக்கும் விரகேதோ?" என்று ஆராய்ந்துகொண்டுசெல்ல. [கொண்டங்கு] - அங்குக்கொண்டு: ரக்ஷ்யபூதனுக்குத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. [தன்னொடுங்கொண்டு] - "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்து, [உடன் சென்றதுணர்ந்தும்] - பின்னை ஒருநாளும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும் - கண்டுந்தெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ? நெடுநாள் தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவன், மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தரான ஸாத்விகபுருஷகாரமாகவாதல் பிராட்டி புருஷகாரமாகவாதல் அன்றிக்கே, தாமஸதேவதையை புருஷகாரமாகக் கொண்டுவர; புறந்தொழாதவர்க்கட்டிச்சீற, அவர்களையும் பொருந்தவிட்டு, மேன்மேலே ரக்ஷித்த நீர்மைக்குப்போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்? என்கிறது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஶ்ரிய:பதியான தன்னைத்தாழவிட்டிரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ? தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீகரித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு — கண்டும் இத்யாதி "மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஶ்ரிய:பதியான இத்யாதி.

[கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்] - (கற்று - தெளிந்து - கண்டார்) ஒருவன்பக்கலிலே ஓர் அர்த்தத்தைசிக்ஷித்து, அதிலே தெளியவாஸநைபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்கிவைப்பார். ஶ்ரவணமநநங்கள்தான் த்ர்ஶநஸமாநாகாரத்தளவும் சென்றுநிற்குமிறே. [கண்ணற்காளன்றியாவரோ] - த்யாநபரராயிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போவரோ ? [வண்டுண்மலரித்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணுகிற பூமாலையையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்குவாழுநாளுண்டாகைக்காகவென்னுதல்; 'வாழுநாள் உசாச்செல்ல' என்று மேலேகூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள இவனையோப்பித்து விளையாட விட, அங்கே ஓரசரீரிவாக்யம் ''இவனுக்கு ம்ருத்யு குறுகிற்று'' என்றுசொல்ல, அத்தைக் கேட்டு பித்ராதிகள் வெறுக்க, ''இதுக்கு நீங்கள்அஞ்சவேண்டா, நான்பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறேன்'' என்று இவன்சென்று தேவரையாஶ்ரயிக்க,அவரும் பச்சையிடும் நாளெல்லாம்இடுவித்துக்கொண்டு, ஒருநாளிலேவந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையைவிரித்துக்காட்டி, ''உன்னோபாதி யாறல்பீறல்காண்என்காரியமும: அருகில் மாலையைப்பாராதே என்தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்'' என்றுகாட்டி, ''ஆனாலும் நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்த நீ பேசாதேபோகவொண்ணாதிறே; உனக்கோராஶ்ரயம் காட்டப்பாராய்!'' என்று, அவன் ஸௌலப்யாதிகுணங்களையும் மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களையும் உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலேறச்சென்றான். [கொண்டங்கு] - ''ஐயோ! ம்ருத்யுபயபீதனாய்வந்தாயாகாதே!'' என்று திருவுள்ளத்திலேகொணடு: ''துர்மாநியான இவன் கொடுவந்தான்'' என்றுபாராதே, ஒருபிராட்டி புருஷகாரமாக வருவாரைக் கைக்கொள்ளுமாபோலே கைக்கொண்டு. ''நெஞ்சிற்கொண்டு'' என்னும்படியே. [தன்னோடுங்கொண்டு] - இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியையுங்கொடுத்து. [உடன்சென்ற துணர்ந்துமே] - ஒரு * கள்வன்கொல்லிற்பிராட்டியைக் கொடுபோமாபோலே கொடுபோனான்போலேகாணும். '' பின்னையென்றும் நின்திருவடிப்

ஶ்ரவணாதிகள் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாயிருக்குமோ ? என்ன - ஶ்ரவணமநநங்கள் இத்யாதி ''கண்டார்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தர்த்தம் - த்யாநபரார் இத்யாதி. த்யேயவஸ்து - ஞாதிகவஸ்து. வாழுநாளுண்டாகைக்கு - அவன்குணங்களை யுசாவிக்கொண்டு செல்லவென்னுதல்; வாழுநாளை - உசாவிக்கொண்டு செல்லவென்னுதல். மார்க்கண்டேயனுக்கு மாலைக்குப்ரஸக்தியேதென்ன - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி ''இண்டைச்சடைமுடி'' என்றவிசேஷித்ததுக்குபாவம் - அவரும் இத்யாதி. ''தேவரை'' என்றும் ''அவரும்'' என்றும் சொன்னது - ஸோபாலம்பவசநம். ஆறல் பீறல் - கார்யாயோக்யம். அருகில்மாலை - ஜடையருகில் மாலையென்றபடி. இவனைக்கூட்டிக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே காட்டிக்கொடுக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. உசாவிக்கொண்டு - சொல்லிக்கொண்டு. ''இண்டைச்சடைமுடியீசன்-'' மாலையையும், ஜடையையும், கிரீடத்தையுமுடைய ருத்ரன். வாழுநாள் - ஜீவநகாலம். உடன்கொண்டு-ஆஶ்ரிதனையார்க்கண்டேயனையும் கூடக்கொண்டு. ''கொண்டு'' என்றதுக்கு - காயிகஸ்வீகாரமாக அர்த்தாந்தரம் - துர்மாநியான இத்யாதி. ''திருவுள்ளத்திலேகொண்டு' என்ற முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-நெஞ்சிற்கொண்டு இத்யாதி. ''இத்தண்ணியனையிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறுபுகலில்லை'' என்று நெஞ்சிலே கொண்டு என்றபடி. திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி நாலாம்பாட்டு, ''நஞ்சுசோர்வதோர்'' இத்யாதி. ''அங்கு'' - அந்நிலையிலே ''உடனசென்றது'' என்றதுக்குபாவம் - ஒருகள்வன் கொல் இத்யாதி ஸாம்யாபத்தியையும் கொடுத்தானோ? என்ன - பின்னையென்றும் இத்யாதி. ம்ருத்யுவை நிரஸித்ததுக்குமேலே, ஒருநாளும் உன்திருவடிகளைப்பிரியாதபடி திருவுள்ளம்பற்றின என்றபடி. * ஏழையேதலனில் ஆறாம்பாட்டு, ''மன்னுநான்மறை'' இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் அருளிச்

பிரியாவண்ணமேண்ணிய'', ''ஒருப்ருதக்தர்மி'' என்று தோற்றுதபடி, தன்னுடேவிளைகிற ரஸத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ ? தன்னையாஶ்ரயித்த இந்த்ரனுக்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டது ஒரேற்றமோ ? ''𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇'' (மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாந்தரந்திதே) என்னக்கடவ அவன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக்கோண்டுவந்து காட்டிக்கோடுக்க, ''என்செய்வான், தன்னையாஶ்ரயித்தவனை யழியவிடாதே புறம்பேயாகிலும் கோண்டுபோய் ரக்ஷிப்பித்தான்'' என்னும் குணம்அவனுக்குண்டாக,மார்க்கண்டேயனைரக்ஷித்தநீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு த்யாகஹேது; ஸத்த்வநிஷ்ட்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸ்வீகாரஹேது ; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயிறே அவன்முன்னிலையாக வந்த இவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது! (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சேல்லவுணர்ந்தவர் சேல்வன்தன்சீரன்றிக்கற்பரோ?
எல்லையிலாதபேருந்தவத்தால் பலசெய்மிறை
அல்லலமரரைச்செய்யும்இரணியனாகத்தை
மல்லலரியுருவாய்ச் சேய்தமாயமறிந்துமே.

ஆ —(செல்வுணர்ந்தவர்.) - தன்னுடைய தபோபலத்தாலே தேவர்களுக்கு ஸர்வப்ரகார பாதகனான ஹிரண்யனுடைய ஶரீரத்தை அபரிமித பரிமாண ந்ருஸிம்ஹரூபயரனைக்கொண்டு பிளந்தருளின ஆஶ்சர்யத்தையறிந்துவைத்தும், அறிவுடையராயிருப்பார், ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷரூப நிரதிஶயஸம்பத்தையுடையனானவனுடைய அந்த ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய குணத்தையல்லது கற்பரோ ? என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்திலுண்டான த்வரையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்களிரண்டையும் எறட்டுக்கொண்டு அப்போதே தோற்றியருளி ஆஶ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணின விலக்ஷணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவென்று தொடங்கி] - முட்டஉணர்ந்தவர் பேரழகை உடையவனுடைய குணங்களையன்றிக்கே கற்பரோ? [எல்லையென்று தொடங்கி] - எல்லையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றுகொண்டு தேவர்களை டு:கப்படுத்தாநின்றுள்ள ஹிரண்யனுடைய ஶரீரத்தைப் பெரிய ஸிம்ஹரூபத்தைக்கொண்டு பிளந்த ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

செய்யாநின்றுகொண்டு. அந்வயங் காட்டுகிறார் - ஒரு ப்ருதக்தர்மி இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யமருளிச்செய்கிறார் - தன்னையாஶ்ரயித்த இத்யாதி. இநீர்மையானபடியை யுபபாதிக்கிறார் - தாமஸ இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. 'வண்டுண்மலர்த்தொங்கல்' என்றுதொடங்கி, 'உடன்சென்றதுணர்ந்தும் - கற்றும் தெளிந்தும்-கண்டார் - கண்ணற்காளன்றியாவரோ ?' இத்யந்வய: .

ப —அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரார்த்தமாக ஸத்வராஞுக்கொண்டு ஒன்றின் தலையும் ஒன்றினுடலுமாய்க்கூட்டின நரஸிம்ஹ விக்ரஹத்தை யுடையவனுடைய ஆஸ்சர்யாதிக்யநதை யருளிச்செய்கிறார்.

எல்லையிலாத - அபர்யந்தமான, பெருந்தவத்தால் - மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே, பல - பலவகையாக, செய் - செய்யப்பட்ட, மிறை - லோகபீடையையுடையனாய், அமரரை-பலப்ரதான தேவர்களுக்கும், "வி ஹ்ராணம்ரோநஸ்ஷீம் தநஸ்" என்று குடியிருப் பிழந்து நித்யது:கிகளாம்படி, அல்லல் - க்லேஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும். இரணியன்-ஹிரண்யனுடைய, ஆகத்தை - சரீரத்தை, மல்லல் - "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறபடியே பெரிய, அரியுருவாய்- நரஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனுக்கொண்டு, செய்த - அநாயாஸேந கிழித்துப்பண்ணின, மாயம் - ஆஸ்சர்யத்தை, அறிந்தும் - ப்ரமாணமுகத்தாலேயறிந்து வைத்தும், செல்ல - அந்தவவதாரதாத்பர்யமான ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தினுடைய எல்லையளவும் செல்ல, உணர்ந்தவர் - , செல்வன்தன் - அந்த *நரசிம்ஹவபுஸ்ஸான ஸ்ரீமானுடைய, சீர் - வீரசாரித்ரப்ரதையை, அன்றி - ஒழிய, (வேறொன்றை), கற்பரோ - வ்யுத்பத்திபண்ணுவரோ? மிறை - மிறுக்கு. மல்லல் - பெருமை; ஆரவாரமாய், அட்டஹாஸமாகவுமாம்..

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ரக்ஷணத்வரையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்களிரண்டையும் எறட்டுக்கொண்டபோதே தோன்றின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் பர்யவஸியாதே ஸமவத் விஷயத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் அவதரித்த மேல் எல்லையளவுஞ்சென்று அநுஸந்த்ருத்தவர்கள்; "ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்கள் ப்ராப்யத்தைக் கொடுத்து அதில் களைபிடிங்கினவன், நம்முடைய ப்ராப்யமும்தந்து அதில் களையும்பிடுங்குவான்" என்று இவ்வளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். [செல்வன்] - "நாரஸிம்ஹவபுஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே பேரழகை உடையவன். [சீரன்றிக்கற்பரோ] - அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் முதலான நீர்மைகளையல்லது அப்பஸிப்பரோ? [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] - ஸஹ்ஸ்ராதிகளைநோக்கிப் பண்ணின தொகையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே. [பல செய்மிறை] - பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றுகொண்டு. வரங்கொடுத்த தேவதைகளுக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படி மிகைத்து வர்த்தித்தானாயிற்று. [அல்லமரரைச் செய்யுமிரணியன்] - ஸ்வப்ரநராயிருக்கிற தேவதைகளை நித்யதுஃகிகளாம்படி பண்ணின ஹிரண்யனுடைய. [ஆகத்தை] - திருவுகிருக்கிரைபோரும்படி வரத்தை யூட்டியாக விட்டுவளர்த்த வுடம்பை. [மல்லலரியுருவாய்] - "மஹாவிஷ்ணும்" என்கிறபடியே அவனுடம்பு குளப்படியாம்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லல் - பெருமை. மல்லலரியுருவென்று - லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமென்றுமாம்- "திருவொடுபுணர்ந்த சிங்கம்" என்று ஒரு தமிழன் சொல்லிவைத்தான். "நரங்கலந்த சிங்கமாய்க் கீண்டதிருவன்". [செய்த மாயமறிந்துமே] - வரபலஸ்ஜபலங்களாலே திண்ணிதான உடம்பை, பெரியசீற்றத்தோடேசென்று அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்ட ஆஸ்சர்யத்தை அநுஸந்தித்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்சீரன்றிக் கற்பரோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த மஹாகுணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஆபாஸமான ஐஶ்வர்யஆத்மப்ராப்திமாத்ரங்களில் பர்யவஸியாதே, எல்லையிலமான ஹகவத் புருஷார்த்தத்தளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். † அவனுடன் நித்யயோகம்வேண்டியிருக்குமவர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லவுணர்ந்தவர்கள். [செல்வன் தன்சீரன்றிக்கற்பரோ] - ஸ்ரீமானுடைய கல்யாணகுணங்களை யொழியக்கற்பரோ ? ''இன்னஞ்சொல்லாய் சீமானை'' என்னக்கடவதிறே. [எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால்] - அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரப்ரதரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே பலித்தது. [பலசெய்மிறையல்லலமரரைச்செய்யும்] - தேவஜாதி கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து, துஃகத்தைப்பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபல புஜபலங்களாலே பூண்கட்டின) ஶரீரத்தை மிறுக்கின்கார்யம் - துஃகம். [மல்லலரியுருவாய்] - மல்லல் - பெருமை. ''மஹாவிஷ்ணும்'' என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு மல்லலென்று ஸம்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமா யென்னவுமாம்; ''**நாராயணோ ந்ருஸிம்ஹஸ்து ஶக்திஸ்த்வமமரேஶ்வரி**''(நாராயணோந்ருஸிம்ஹஸ்துஶக்திஸ்த்வமமரேஶ்வரி) இறே அவளையொழிந்திருப்பதொருபோதில்லையிறே. [செய்தமாயமறிந்துமே] - சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலேதோற்றி, ஹிரண்யனுடையஉடலை இருபிளவாக்கின இவ்வாஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கோவோ அவனை ரக்ஷித்ததொருகுணமோ ? தமப்பன் பகையாக, உத்தமாங்கம் ஒருவடிவும் திருமேனியொருவடிவுமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்த குணத்துக்கு? ''பெற்றார் பெற்றொழிந்தார பின்னுநின்றடியேனுக்குற்றானாய்வளர்த்து'' என்கிறபடியேவந்து ரக்ஷித்தகுணமிறே. (அ)

எட்டாமபாட்டு —செல்ல இத்யாதி ''மல்லலரியுருவாய்சசெய்தமாயமறிந்தும்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தேவதாந்தர இத்யாதி

ஸஹிதம் - அவனுடைய இத்யாதி ''ஆபாசமான'' இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - வாய்க்கரையான் இத்யாதி வாய்க்கரையான மேலெழுந்தவாரியான. ஸ்ரீமானுடையகுணம் அப்யசிக்கவேண்டியிருககுமோ ? என்ன - இன்னம் இதயாதி மஹாதபஸ்ஸுண்டோ ? என்ன - வரப்ரதரான இத்யாதி. ''அமரரை - பல - மிறை - செய்து - அல்லல் - செய்யும'' என்றந்வயிப்பது. மிறுககுக்கும துஃகத்துக்கும பேதமேதெனன - மிறுக்கின்கார்யம் இத்யாதி. மிறுக்கு - பீடை. ''மஹாவிஷ்ணும'' இதிபதம ந்ருஸிமஹ மந்த்ரே. 'லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹம்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நாராயண இத்யாதி. சகதியெனறது - பத்நீயென்றபடி இங்கும் அவளைச் சொல்லவேணுமோ ? என்ன - அவளை இத்யாதி. செய்த மாயமாவதேதென்ன - சிறுக்கனுடைய இத்யாதி கீழைப்பற்ற இதுக்காதிகயமேதெனன ஒருவன் இத்யாதி. பிதாபகையானாலும் இவன் ரக்ஷகனோ எனன, அதுக்கு ப்ரமாணம - பெற்றார் இத்யாதி. திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. பூர்வமேவலிகிதஶ்ச. 'செல்லவுணர்ந்தவர் - எல்லையிலாத பெருந்தவததால் - அமரரை - பல - மிறை செய் - அல்லல் - செய்யும' எனறு தொடங்கி, 'மாயமறிந்தும - செல்வன்றன் சீரன்றிக கற்பரோ ?' இத்யந்வயஃ. (அ)

---

† ஜீயரும்பதத்துக்கு 'அவனுடைய' எனறு பாடமெனத் தோன்றுகின்றது.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?
தாயஞ்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காய்
தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை
நாசஞ்செய்திட்டு நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே.

ஆ.—(மாயமறிபவர்.)—பாண்டவர்களுக்கு ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக ஸாரத்யம்பண்ணி, அவர்களுடைய ந்யாயப்ராப்தராஜ்யாநுபவ விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளையும் அவர்களுடைய ஸேனையையும் நாசஞ்செய்திட்டுத் திருநாடேறவெழுந்தருளின கல்யாணகுணத்தையறிந்துவைத்து நல்லதறிவார் அந்த ஆஸ்சர்யபூதனுக்குஅன்றி ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்க்காக நரஸிம்ஹமான அதிலுங்காட்டில் அதிககுணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமென்று தொடங்கி] - அத்யாஸ்சர்யமாயிருக்கிறவனுடைய ஆஸ்ரித ஸௌலப்யதையை அறியில் அப்படியிருக்கிறவனுக்கு அல்லது ஆளாவரோ? [தாயமென்று தொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு க்ரமப்ராப்தமாய் வருகிற ராஜ்யத்தை ஸ்வீகரிக்கவொட்டாதே செறுக்கிறமிடுக்கரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் மங்கும்படி வேறுதுணையின்றிக்கே தனியரான ஐந்துபேர்க்காக லோகமெல்லாம் அறியும்படி விலக்ஷணனான ஸாரதியாய் யுத்தபூமியிலேசென்று ஸேனையை நிஸ்ஸேஷமாக்கி நிரபாயமாகத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளினபடியைப் பேசின மஹாபாரதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

ப.—அநந்தரம், அநுஸந்தேயமான நரஸிம்ஹாவதாரத்திலும் ஆஸ்ரிதஸௌலப்யதா ப்ரகாஸகமான ஸாரத்யத்தாலே தாழநின்று அநிஷ்டவர்க்கத்தை நிரஸநம்பண்ணின குணௌத்கர்ஷ்யத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

தாயம் - ந்யாயப்ராப்தமான பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யாம்சத்தை, செறும் - செறுத்துக்கைக்கொண்ட, (நைர்க்ருண்யத்தாலும் பரிஸவப்ராணபஹாரபர்யந்தமான அதிப்ரவ்ருத்தியாலுண்டான பௌர்க்யத்தாலும்), ஒரு - அத்விதீயரான, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க-, ஓர்-தனியரான, ஐவர்க்கு- பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய் - தானேஸர்வவிதபந்துவுமாய், தேசமறிய - ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி, (இரண்டு படைக்கும்நடுவே), ஓர் - அத்விதீயனான, ஸாரதியாய் - ஸாரதியாய், சென்று - ஸஞ்சரித்து, சேனையை - ஸகலஸேனையையும், நாசஞ்செய்திட்டு - நசிப்பித்து, (பூபாராவதரண கார்யம் சமைந்தவாறே), நடந்த - *தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளின அபதாநத்துக்கு ப்ரகாஸகமான, நல்வார்த்தை - மஹாபாரதமாகிறநல்வார்த்தையை, அறிந்தும்-, மாயம் - அதில்தாத்பர்யமான ஆஸ்ரிதஸௌலப்யதாரூபமான ஆஸ்சர்யத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், மாயவற்கு-(தன்பெருமைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்குஇழிதொழில்செய்யும்) ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - செய்வரோ?

இ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமான அதிலும் அதிககுணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமறிபவர்] - அத்யாஸ்சர்யமான அவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - மேன்மையைக் கரைகாணிலும் கரைகாணவொண்ணாத வாத்ஸல்யத்தை உடையவர்க்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ! ஸர்வாதிகன் தன்னளவிலே வரத் தாழ்ந்தால், புறம்பே போகக்கடவதோ? அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறினால், தன்ஸ்வரூபத்திலே குறையநிற்கக்கடவதோ? அவனுக்கே ஆளாகைக்கு அவன் செய்ததென் என்னில்?, [தாயம்செறும்] - தாயப்ராப்தியில் ராஜ்யம் பாண்டவர்களுக்காயிருக்க, அத்தைச்செறுக்கிற; தமக்கு தாயப்ராப்தமாக வந்ததொன்றை யிழந்ததாக நினைத்திருக்கிறாராயிற்று இவர்; "ப்ராணா ஹி பாண்டவா:" என்று அவன் அபிமாநிக்கையாலும், "த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம்" என்று எதிர்த்தலை ஶத்ருக்களாகச் சொல்லுகையாலும். [ஒருநூற்றுவர்மங்க] - ஒருபார்ஶ்வமடங்கப் பெருமிடுக்கான துர்யோதநாதிகளாகிற துர்வர்க்கம் உருமாயும்படி. [ஓரைவர்க்காய்] - தனியரான ஐவர்க்காய். "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:" என்று இவர்கள் இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய். [தேசமறிய] - ஸர்வாதிகன் தாழ்ந்தசெயலைச் செய்யாநின்றால், அப்ரஸித்தமாகச் செய்யிலுமாமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வலோக ஸாக்ஷிகமாக இச்செயலை அநுஸந்தித்தார் எல்லாரும் நிர்ப்பரராயிருக்கலாம்படியிறே செய்தது. "ஸாரத்யம் பார்த்தஸ்ய ஸர்வலோக ஸாக்ஷிகம் சகார". [ஓர்சாரதியாய்] - அத்விதீயனான ஸாரதியாய். [சென்று] - யுத்தபூமியிலேசென்று. [சேனையை நாசம்செய்திட்டு] - "ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாது" என்று நிர்பந்திக்கையாலே இத்தைத் தவிர்ந்து, கையில் முட்கோலாலே சேனையைக் கொன்றுபொகட்டு. [நடந்து நல்வார்த்தையறிந்துமே] - தன்க்ருஹத்திலே புகக்கொண்டு சிறைசெய்யத் தேடும் துர்யோதநாதிகள்போல்வாரிருக்கிற தேசத்தைவிட்டு எல்லாருமொக்கப் பரியும்தேசத்திலே நிரபாயமாகவெழுந்தருளினபடியைப் பேசின ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமான மஹாபாரதத்தை அறிந்துவைத்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ? "க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா:" (௯)

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமான அதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமறிபவர்] - அவன்வ்யாபாரமடங்கலும் ஆஶ்ரிதார்த்தமாய், ஆஶ்சர்யமாயிருக்குமென்றறியுமவர்கள். [மாயவற்காளன்றியாவரோ] - ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனானவனுக்கன்றியாளாவரோ ? [தாயம்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க] - தாயப்ராப்தியாலே செறுகிற துர்யோதனாதி துர்வர்க்கம் மங்க. தாயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மையோ? அநுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிற்றும் தம்மை நெருக்கிற்றாயிருக்கிறபடி. [ஒருநூற்றுவர், ஓரைவர்] - நெருக்குகிறவர்களும் நெருக்குண்கிறவர்களுமிருக்கிறபடி; [ஓரைவர்க்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மாயம் இத்யாதி. "தேசமறியவோர்ஸாரதியாய்ச்சென்று" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இதுக்கேற்றம்அருளிச் செய்கிறார் - ஆஶ்ரிதனுக்காக இத்யாதி.

"தேசமறிய வோர்ஸாரதியாய்ச்சென்று" என்றதுக்குஅநுகுணமாக, "மாயமறிபவர்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்வ்யாபாரம் இத்யாதி. "செறும்" என்றுஸாமாந்யமாகச் சொன்னதுக்குபாவம் - தாயங்கொண்டு இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - அநுகூலரான் இத்யாதி. "நூற்றுவர், ஐவர்" என்றதுக்குபாவம் - நெருக்குகிற இத்யாதி. அதாவது - இவர்களுடைய ப்ராபல்யதௌர்பல்யங்

காய்] - துர்வர்க்கமடைய அங்கேதிரண்டு, ஒருசாரதியையொழிய வேறொருதுணையின் றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். தன்வழியேயொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழிய அறியாதவர்களுக்காகத் தான் தாழநின்று நோக்கினான். ஸம்பந்தம்இரண்டுதலைக்கும் ஒத் திருக்க, தாழ்ந்த தலைகண்டு நோக்கினானித்தனையிறே 'அர்ஜுநாங்ககதேள' (அர்ஜுநாங் ககதேள)இத்யாதி' ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலேறட்டு ஒருநாளாகவிருந்த ஸமயத் திலே, ''சஞ்சயன்வாசலிலேவந்தான்''என்று சொல்ல,''அவனைப்புகுரவிடுங்கோள்; இவ் விருப்புக்காணஉகப்பானொருவன்; உகவாதார்நெஞ்சுளுக்கச்சொல்லவல்லானொருவன்; ஆனபின்புஅவனையழையுங்கோள்''என்றான் உகவாதார்கண்படலாகாதாப்போலே,உகந் தார் கண்பட்டால் உள்ளநன்மையும்: இப்படியிறேபாண்டவர்கள்விஷயத்தில்அவனிருக் கும்படி. [தேசமறியவோர்சாரதியாய்] - ''பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம்ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார'' (பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம்ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார) என்னும்படியே, ''இன்னார்தூதனெனநின்றான்''என்கிறபடியே.நாட்டில் ஸ்வாதந் த்ர்யபாரதந்த்ர்யங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமானவிடத்திலும்ரஹஸ்யத்திலேயிறேஅவைப்ரயோ கிப்பது: ஹர்த்தாவும் ஹார்யையைக்காலைப்பிடிப்பது ரஹஸ்யத்திலேயிறே. இப்படி யிருக்கச் செய்தேயிறே ஜகத்ப்ரஸித்தமாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டது. [சென்றுசேனை யைநாசஞ்செய்திட்டு] - இதுதானும் அர்ஜுநாதிகள்அம்பாலேயன் றுஎன்றபடி. ''ஆயுத மேடுக்கவொண்ணாது'' என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, ஸாரத்யம்பண்ணித் தேர்க்காலாலேயுழக்கிப் போகட்டான். [நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே] - தன்மேலே ஶரவர்ஷமாக வர்ஷிக்கிற இத்தண்ணியபூமியினின்றும், தன்வரவுக்கு எதிர்கோள்வார் இருந்தவிடத்தே போய்ப்புக்கானேன்கிறபெரியவார்த்தையையறிந்தும். ''க்ருத்வாபாராவதரணம்'' (க்ருத்வாபாராவதரணம்)இத்யாதி - துர்யோதநாதிகளில்லாதவிடத்தே

களைசொல்லுகிறதென்றபடி. ''ஓரைவர்'' என்கிறசப்தத்துக்கர்த்தம் - துர்வர்க்கம் இத்யாதி. ஸம் பந்தமொத்திருக்க, பாண்டவர்களை ரக்ஷித்து துர்யோதநாதிகளை யழிப்பானென்? என்ன - தன் வழியே இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி ''ஆய்'' என்றதுக்கு பாவம் - அர்ஜு நாங்க இத்யாதி. ''அர்ஜுநாங்ககதேளவாக்ஷளகேஶவஸ்யாவலோகயே । அர்ஜுநஸ்ய தாக்ருஷ்ணாயாஸ்ஸத்யபாமாபவாஹ்ஸ்யமாவதே'' இத்யுதயோகபர்வணிஸஞ்சய:: பாவம் - ஒருவர்க் கொருவர் இத்யாதி. இவ்விருப்பில்அவனை யழைக்கவேண்டுவானென்? என்ன-உகவாதார் இத்யாதி. ''தேசமறிய வோர்ஸாரதியாய்'' என்றதுக்கு உதாஹரணத்வயம்-பார்த்தம் இத்யாதி, இன்னார்தூதன் இத்யாதி 'பார்த்தம்ரதிநமித்யாதி' கீதாபாஷ்யே; 'இன்னாரித்யாதி' திருமொழி. உதாஹரணத்வயத் துக்கு பாவம் - உபத்யம் ஸர்வலோகப்ரஸித்தமானாற்போலே, ஸாரத்யமும் ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாகச் செய்தானென்றபடி.தேசமறியச் சாரதியானது இவனுக்கேற்றமோ? லோகத்திலுள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யார்களோ? என்ன, லோகத்தாரபடியை யருளிச்செய்கிறார் - நாட்டில் இத்யாதி. அதனெங்ஙனே கண்டதென்ன - ஹர்த்தாவும் இத்யாதி. லோகப்ரக்ரியைக்கு ப்ரதிகோடியாய், இவனுடைய ஏற் றத்தையருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கச்செய்தே இத்யாதி. இத்தால் - லோகத்தில் பாரதந்த்ரய வ்யாவ்ருத்தயென்றபடி. சேனையைநாசஞ்செய்தது அர்ஜுநாதிகளல்லவோ? என்ன - இதுதானும் இத்யாதி. ஸாரதியாய்ச்சேனையை நாசஞ்செயகிறதென், ஆயுதமில்லையோ? என்ன - ஆயுதமெடுக்க இத்யாதி. உழக்கி - மர்த்தித்து; துகைத்தென்னுதல். உழக்குகை - மர்த்திக்கையும், துகைக்கையும். பரமபதத்திலேபோனது நல்வார்த்தையானபடி யெப்படி? என்ன - தன்மேலே இத்யாதி. நல வார்த்தை - பெரியவார்த்தை. நன்மை - பெருமை. ''போனான்'' என்றதுக்குப்ரமாணம் - க்ருத்வா இத்யாதி- ''க்ருத்வாபாராவதரணம்ப்ருதிவ்யா:ப்ருதுலோசந: । மோஹயித்வாஜகத்

போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. கீழ்ச்செய்த செயலடங்கலும், தன்ஸ்வாதந்த்ர்யங் கிடக்கச் செய்தே செய்தவையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்துக்குத் திருவுகிராகிலுமுண்டே அங்கு; அவை போலன்றிறே இங்கு; ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாய்த்/தன்னையழியமாறி, பாண்டவர்களுக்காக உடம்புக்கு ஈடிடாதே எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்கின இந்நீர்மைக்குப் போருமோ, கீழ்ச் சொன்ன குணங்கள்? (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ
போர்த்தபிறப்பொடுநோயொடுமூப்பொடு இறப்பிவை
பேர்த்துப் பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்
†சேர்த்துஅவன்செய்யுஞ்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்றே.

ஆ.—(வார்த்தையறிபவர்) - "ஸர்வஸ்வேஷு வம் தேஜஸஸ்ஸீராக்ஷஸநாஶநம்" என்று கொண்டு ஆஶ்ரிதரை ஆத்மஸ்வரூப திரோதாநகர ஜந்மவ்யாதி ஜராமரணாதி நிரவதிக துஃகாகர ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி, கைவல்யரூப மஹாநர்த்தத்திலும் புகாமே தன்தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்த்து ஆத்மாந்தஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணியருளும் மஹாகுணத்தை யுள்ளபடியே அறிந்துவைத்தும், சேதநராயிருப்பார், ஆஶ்சர்யபூதனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கல்லது ஆளாவரோ ? என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்பு சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தே யிருக்கச்செய்தே பண்ணும்உபகாரங்கள்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடி நிஶ்ஶேஷமாக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாகிற மஹோபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[வார்த்தையென்று தொடங்கி]-விஶேஷஜ்ஞராயிருப்பார் ஆஶ்சர்யபூதனானவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? [போர்த்தவென்று தொடங்கி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுத்துநிற்கிற து:ஸ்ஸஹமான ஜந்மவ்யாதிஜராமரணங்களை விடுவித்து கைவல்யபுருஷார்த்தத்தில் புகாமே காதது நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுத்தருளி "இவனுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று இருந்தருளும்படியை அநுஸந்தித்துத் தெளிந்தும்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்தளவன்றியே ஸகலஸாம்ஸாரிக தோஷநிவர்த்தகத்வமாகிற மஹாகுணத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

வார்த்தை - ("ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி") என்ற நல்வார்த்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், போர்த்த-(ஸ்வரூபப்ரகாசம்பிறவாதபடி அஜ்ஞாநத்தாலே) திரோதம்பண்ணிப்போந்த, பிறப்பொடு - ஜந்மத்தோடும், நோயொடு -

---

ஸர்வஸ்வேஷு வம் தேஜஸஸ்ஸீராக்ஷஸநாஶநம்" "உத்தமம்" என்றதுக்கர்த்தம் - துர்யோதநாதிகள் இத்யாதி. கிழைப்பற்றஇதுக்காதிக்யம் - கீழ்ச்செய்த இத்யாதி. நரஸிம்ஹத்துக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டோ? என்ன - ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. ஈடிடாதே - கவசமிடாதே. 'மாயமறிபவர் - தாயம்செறும்' என்று தொடங்கி, 'நல்வார்த்தையறிந்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ' இத்யந்வயஃ. (௯)

---

† 'சேர்த்தி' என்றே பாடமிருக்கலாம்: புணர்ச்சியில் சேர்த்தியவன் என்றாகில் செய்யுளோசைக்கு ஏற்கும்; சேர்த்தி என்பது - சேர்த்து என்ற பிறவினைப்பகுதியின் இறந்த கால வினையெச்சம்.

அந்தஶ்ஶரீராநுபந்தியாய்வரும் வ்யாதியோடும், மூப்பொடு - (அதுபோலன்றியே அபரிஹார்யமான) மூப்போடும், இறப்பு - (அத்தோடு அவர்ஜநீயமாய் வரும்)விநாஶமுமாகிற, அவை - அந்தஷட்பாவவிகாரங்களை, பேர்த்து - விட்டுக்கழியும்படிபண்ணி, பெருந்துன்பம் - அபர்யந்தது꞉கரூபமான கர்ப்பநரகக்லேசங்களையும், வேரற - தந்மூலமான கர்மவிநாசபர்யந்தமாக, நீக்கி - போக்கி, (ஸ்வாத்மாநுபவங்களிலகப்படாதபடி), தன்தாளின்-தன்திருவடிகளின், கீழ் - கீழே, சேர்த்தி - சேரும்படிபண்ணி, அவன் - ("மாஶுச꞉" என்று) சோகநிவ்ருத்திபண்ணினவன், செய்யும - ("நசபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே மீண்டுவாராதபடி)பண்ணும், சேமத்தை - ரக்ஷையை, எண்ணி - அநுஸந்தித்து, தெளிவுற்று-வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு, மாயவற்கு-(தங்களுக்குஆஶ்ரயணீயனுய் விரோதிநிவர்த்தகனுன)ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய,(வேறொருவர்க்கு), ஆள்ஆவரோ-?

இ —பத்தாம்பாட்டில், முன்புபண்ணின உபகாரங்களின் அளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்கையாகிற மஹோபகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்] - ப்ரஸ்துதமான மஹாபாரதம் கடலோசை என்னும்படி ஸாரமான "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" என்கிற வார்தையறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - ஆஶ்சர்யமான ஸௌலப்யத்தையுடையவனுக்கு. த்ரௌபதியினுடைய குழல் முடிக்கைக்காக ஹாஸ்யபூதமான அர்த்தத்தை வெளியிட்ட ஆஶ்ரிதபவ்யதையையுடையவனுக்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - "பரமாப்தனுன என்னைப்பற்று" என்றால், அவனை விட்டு வேறே சிலர்க்குஆளாவரோ? இவனையே பற்றவேண்டுகிறதென்?— என்னில். [போர்த்தபிறப்பு இத்யாதி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுக்கும் ஜந்மமென்ன, அது புக்கவிடத்தே புகக்கடவதானவ்யாதி என்ன, அத்தைப்பொறுத்தாலும் அவர்ஜநீயமாய் வரக்கடவதான மூப்பென்ன, அதுக்கெல்லையான மரணமென்ன, இவற்றை யடைய. [பேர்த்து] - விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே, ஸர்வஶக்திக்கும் ஒரு விரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே யதின் கனம். "அஹம்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றானிறே. [பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி] - ஆத்மாநுபவமாகிற மஹாது꞉கத்தை வாஸனையோடேபோக்கி. ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு "அஸ்தைர்யம்" என்பது ஒரு நன்மையுண்டு; அபுருஷார்த்தம ஸ்திரமானதுக்கு மேலில்லையிறே மஹாது꞉கம். [தாளின்கீழ்ச் சேர்தது] - அதுக்குமேலே நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொடுத்தருளி. [அவன்செய்யும் சேமத்தை] - இவனுக்கு ஒன்றும்செய்யாதாரைப்போலே "என்செய்வோம்" என்றிருக்குமென்னுதல், இக்கைங்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடேசேர்த்து யாவதாத்மபாவியாக்குமென்னுதல். [எண்ணித்தெளிவுற்றே]- இம்மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து,'இதுவே அர்த்தம்" என்றுதெளிந்து வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

௲.—பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம்

பத்தாம்பாட்டு.— வார்த்தை இத்யாதி. "போாத்தபிறப்பொடு" என்றுதொடங்கி, "அவன்-சேமத்தை" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்து, இப்பாட்டுகேற்றமருளிச்செய்கிறார் - கீழ்சேதநர்க்கு இத்யர்தி வாக்யத்வபத்தாலே. கீழென்றது - அடியில் மூன்றுபாட்டும் ஏழாம்பாட்டுமொழிந்த கீழெல்லா

மறுவலிடாதபடிபண்ணித் தன்திருவடிகளிலே சோத்துக்கோண்டதொரு மஹோபகாரத்தை யருளிச்செய்கிருர்.

[வார்த்தையறிபவர்]- மஹாபாரதமெல்லாவற்ருலும்சோல்லிற்ருயிற்றது ஒருவார்த்தையாகாதே. ப்ரயோஜநவத்தாவதிறே - வார்த்தையாவது; ''ஏகமேகம்''(மாமேகம்)என்றத்தையிறே - இங்கு 'வார்த்தை' என்கிறது. கீழடங்கலும் கடல்போலே; அதில்அம்ருதம்போலே இது. [மாயவற்காளன்றியாவரோ] - அவன் ''என்னையேபற்று'' என்றுசோல்லாநின்ருல், இவாகள்அவனையோழியவும் பற்றுவர்களோ ? (மாயவன் - வ்யாமோஹத்தையுடையவன்.) ரஹஸ்யங்களேல்லாம் வெளியிட்டானிறே, அவள்குழல்முடிக்கைக்காக. [போர்த்தபிறப்பித்யாதி] - பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே, இவ்வாத்மாவையறியவோண்ணுதபடி சூழப்போதிந்துகிடக்கிற ஜந்மங்கள், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவ வ்யாதி, அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் சேல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலேநிற்கிற ஜரை, அங்ஙனேயாகிலுமிருக்கவோண்ணுதபடி இவனுக்குஅநபிமதமானவிநாசம், இவற்றையேல்லாம். [பேர்த்து]-ஈமவரனுக்கும் ஒருவிரகுபார்த்துத்தள்ளவேண்டும்படியிறே அவற்றின்கனம்; விரகர் நேடுஞ்சுவாதள்ளுமாபோலேதள்ளி. [பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கி]- ஜந்மம்போனுல் அநந்தரம்வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுঃகத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. ''கீழ்நின்ற நிலைதான் நன்று'' என்னும்படியிறே இதின்தன்மை; அது பின்னை ஒரு ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணியாகிலும் ஃகவத்ஸமாஶ்ரயணம்பண்ண யோக்யதையுண்டிறே; இது நித்யவிநாசமிறே. [தன்தாளின்சீழ்ச்சேர்த்து] - பாஜ்ரேகைபோலேயிருக்கத் திருவடிகளிலேசேர்த்து. [அவன்சேய்யும் சேமத்தையேண்ணி] - பின்னை இவனுடையமீட்சி தன்புத்த்யதீநமாம்படி பண்ணிவிடுகை. இவன் நினைவோடு தன் ஸங்கல்பத்தோடு வாசியறும்படிபண்ணுகை. இவனும் சேதநனுயிருக்கச்சேய்தே, முக்தனுனற்கோள்ளும் நாநாபவநமும் அவன்புத்த்யதீநமாயிறேயிருப்பது. இவன்கையிலே

மென்றபடி. இந்த நாலுபாட்டுக்களிற்சொன்னது ஸம்ஸாரத்திலிருக்கச்செய்தே பண்ணினதன்றே, மற்றை ஐந்துபாட்டுக்களிலும் சொன்னது ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையென்றபடி.

''வார்த்தை'' என்ற ஏகவசநத்துக்கு தாத்பர்யம் - மஹாபாரதம் இத்யாதி. அதெப்படி ? என்ன- ப்ரயோஜநவத்தாவது இத்யாதி. அந்தவார்த்தைதான்எது?என்ன- மாமேகம் இத்யாதி. ''ப்ரயோஜநவத்தாவதிறே'' இத்யாதிவாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிருர் - கீழடங்கலும் இத்யாதி. அவனருளிசசெய்த வார்த்தையறிந்தால் வேறொருவாககாளாகவொண்ணுதோ ? என்ன - அவன்என்னையே இத்யாதி. அவன் - பரமாப்தனுனவனென்றபடி. ''மாயவன்'' என்றது, த்ரௌபதியிடத்தில் வ்யாமுக்தனென்கிருர் - ரஹஸ்யங்களேல்லாம் இத்யாதி. அவள் - த்ரௌபதி. போக்கியென்னுதே, ''போத்து'' என்றதுக்கு ஸாரவம் - ஈஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி. போக்கும்ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிருா - விரகர் இத்யாதி. விரகர் - சமர்த்தர். பரணி - நூலிடுகிற பூச்சிவிசேஷம். கைவல்யம் பெருந்துன்பமோ ? என்ன - கீழ்நின்ற இத்யாதி. அத்தைவிசதமாக வுபபாதிக்கிருர் - அது பின்னை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ''சேமம்'' என்று - புநராவ்ருத்தியறப்பண்ணும் ரக்ஷையென்று விவக்ஷித்து, ''ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே'' இத்யாதிப்படியே மீட்சியுண்டாயிருக்க, புநராவ்ருத்தியில்லையென்னக்கூடுமோவென்ன - பின்னையிவனுடைய இத்யாதி. தன் புத்த்யதீநம் - ஈஶ்வரபுத்த்யதீநமென்றபடி. இத்தால்ஃபலிதம் - இவன்நினைவோடு இத்யாதி. வாசியறும்படி பண்ணுகையாவது - இரண்டும் ஏகரூபமாயிருக்கை. சேதநனுகையாலே இவனுக்கும் வேறொரு நினைவுண்டாகாதோ ? என்ன - இவனும் இத்யாதி. ''இவன் நினைவோடு'' இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - இவன்கையிலே இத்யாதி. அதாவது - இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அவனுடைய

இவனைக்காட்டிக்கொடுத்தாலும் அவனுக்குஅஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை.[எண்ணித் தெளிவுற்று] - இத்தை மநோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் "என்னையேபற்று" என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே "ஸகலவிரோதிகளையும் நானேபோக்கி யென்னைத்தரு வன்" என்று சொன்னதைத்தெளிந்திருக்குமவர்கள்; (தலையாடி - "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றது.) அவனுக் கல்லதுஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், "மண்தின்னவேணும்" என்று அழுத ப்ரஜைக்கு அத்தையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று; இங்கு- இவற்றினுடைய ஹிதமேபார்த்து ஸம்ஸாரந்தொடக்கமான ஸகலதுரிதங்களும் மறு வலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளின்கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியநீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணின பரிஹாரங்கள், க்ரந்திகிடக் கப்பண்ணும் பரிஹாரம்போலே ஸம்ஸாரம் கிடக்கப்பண்ணின பரிஹாரங்களிறே; அது நிர்வ்ரணமாம்படி சிகித்ஸித்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்சொல்லுகிற குணம். கீழி லவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈச்வரேச்சையாலே செய்ததிறே (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

தெளிவுற்றுவீவின்றிநின்றவர்க்குஇன்பக்கதிசெய்யும்
தெளிவுற்றகண்ணனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
தெளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்வல்லாரவர்
தெளிவுற்றசிந்தையர் பாமருமூவுலகத்துள்ளே.

ஆ.—(தெளிவுற்று) - அநந்யப்ரயோஜநமாக ஒருகால் தன்னை நினைத்தவர் களுக்குத் தன்திருவடிகளை ஆத்மாந்த போக்யமாக்கிக் கொடுத்துவைத்து, பின்னையும் அவர்களுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று அவர்கள் செயலை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தமஹாகுணவிசிஷ்டனை எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்துச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், இந்தலோகத்திலேயிருந்துவைத்தே அவனையறிந்து தத்போகபோக ராவரென்கிறார்.

ஸங்கல்பாநுரூபமாயே யிருக்குமென்றபடி. "தெளிவு" என்றத்தைக்காட்டாநின்றுகொண்டு, அந்வய முங்காட்டுகிறார் - அவன்என்னையே இத்யாதி அதாவது - "போர்த்தபிறப்பொடு" என்றுதொடங்கி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணித்தருவேனென்று அவன் அருளிச் செய்த உத்தரார்த்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று, "என்னையே யுபாயமாகப் பற்று" என்றருளிச்செய்த பூர்வார்த்தத்தையறிந்தவர்கள் மாயவற்காளன்றி யாவரோவென்றபடி. இத் தால் - "வார்த்தை" என்றது-பூர்வார்த்தம்; "போர்த்தபிறப்பு" என்றுதொடங்கி உத்தரார்த்தம். தலை யாடி - உத்தரார்த்தம். அவதாரிகையிலே இப்பாட்டுக்கு ஆதிக்யம்சொன்னத்தை ஸோபபத்திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. முகபேதேந ஏற்றத்தையருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ப் பண்ணினபரிஹாரம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "மண்தின்னவேணுமென்றழுத" இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே ஃபலித்தஅர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - கீழிலவை இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. 'வார்த்தையறிபவர் - போர்த்த' என்றுதொடங்கி 'சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்று - மாயவற்காளன்றியாவரோ?' இத்யந்வய:. (கo)

ஒ.—நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே ஶுத்தஸ்வபாவ ரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றென்று தொடங்கி] - "எம்பெருமானே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்" என்றுஅறிந்து அநந்யப்ரயோஜநராய் நின்றவர்களுக்கு நிரதிஶய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனைப் அதுக்காக எப்போதும்உணர்ந்திருக்கும் க்ருஷ்ணனை. [தெளிவுற்றவாயிரததுள்] - பகவத்குணங்களுக்குஸ்பஷ்டமாக வாசகமான ஆயிரத்தில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்யசிக்க வல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே விசதஜ்ஞானசித்தராவரென்று ஃபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தெளிவு- ("உபாயோபேயங்களவனே" என்னும்) தெளிவை, உற்று - பெற்று, (அதுக்கு), வீவு - விச்சேதம், இன்றி - இன்றியே, நின்றவர்க்கு - (ஸ்த்திரஸ்வரூபராய்) நின்றவர்களுக்கு, இன்பம்-நிரதிஶயாநந்தரூபமான, கதி - ப்ராப்யத்தை, செய்யும்- பண்ணிக்கொடுக்குமவனைப், தெளிவுற்ற - (இவன் கலங்கினவன்றும் தான்) தெளிந்து நோக்குமவனைப், கண்ணனை - ஆஶ்ரிதஸுலபனைக்ருஷ்ணனை, தென் - ஶ்லாக்யமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், தெளிவுற்ற - ஸ்வஸம்பந்திகளைத் தெளிவுற்றிருக்கக்கடவதான, ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்-,வல்லாரவர் - அப்யசிக்கவல்லரானவர்கள், பா- கர்மநிபந்தநமான பரப்பை, மரு - உடைத்தான, மூன்று - குணத்ரயக்ருதபேதத்தையுடைய, உலகத்துள்ளே - லோகத்துக்குள்ளே, தெளிவு - சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞாநவைசத்யத்தை, உற்ற - உடைத்தாயுள்ள, சிந்தையர் - நெஞ்சையுடையரா யிருப்பார்கள். இது - கலித்துறை.

இ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே இருந்துவைத்தே ஶுத்தஸ்வபாவரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றுவீவின்றி இத்யாதி]-"ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே" என்று அத்யவஸித்து, பின்னையுக்த்யாபாஸவசநாபாஸங்களால் அதுக்குக் குலைத்தலின்றிக்கே நின்றவர்களென்னுதல்; அநந்யப்ரயோஜநராய் நிலைநின்றவர்களென்னுதல். [இன்பக்கதிசெய்யும்] - ஸுகரூபமான ப்ராப்யத்தைக்கொடுக்கும். "ரஸஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி." [தெளிவுற்ற கண்ணனை] - "நாமே இவன்கார்யஞ் செய்யக்கடவோம்" என்றிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. இவன் கலங்கினவன்றும் தான் தெளிந்திருந்து முடியநடத்துமவனை. [தென்குருகூர்ச சடகோபன்சொல்] - அவன்படிகிடக்க, சொன்னவர்படியாலும் "ஆப்தர்" என்று விஶ்வஸித்திருக்கலாம் வார்த்தை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் வல்லாரவர்] - இவையிரண்டும கிடக்க, இப்பாசுரந்தானே விஶ்வஸிக்கலாம்படி தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் இத்தை அப்யஸிக்குமவர்கள். [பாமருமூவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையர்] - பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களுக்குள்ளே- கலக்கமேஸ்வபாவமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, ஶுத்தமான அந்த:கரணத்தை உடையராவர். அகர்மவஶ்யனை தான் வரிலும் ஶோகமோஹங்களை விளைவிக்கும் ஸம்ஸாரம்: ஸம்ஸாரிசெல்லிலும் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும் பரமபதம்: இப்படி வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்க, இதுக்குள்ளே முக்தருடைய பாவஶுத்தியை உடையராவர்.

முதற் பாட்டில், விஷயப்ரவணரைத் தன்வாசியறியும்படி பண்ணினானென்றது; பிறப்பே பிடித்துத் தன்வாசியறிவார்திரளிலே கொடுபோய்வைத்தானென்றது; இதுக்கு எதிர்த் தட்டான த்வேஷம்பண்ணிப் போந்தவனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்தானென் றது; அவன்படியிற் குறையாத ஜகத்தை அடியேதொடங்கி உண்டாக்கினானென்றது; தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு நஷ்டமான ஜகத்தை உத்தரித்தானென்றது; வடிவை மாறுடினனன்றியே ஸ்வபாவத்தையும் மாறுடினானென்றது; தேவதாந்தரஸ்பரி ஸத்தையும் பாராதே ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; யோகித்வயத்தை எறட்டுக் கொண்டு தமப்பன்பகையாகப் பரிவனாய் உதவினபடிசொல்லிற்று. இவையெல்லாம் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யம் கிடக்கச் செய்தவை. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரனாய் ரக்ஷித்தபடியைச் சொல் லிற்று; ஸர்வது:க்கத்தையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக் கும் மஹோபகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இப்பாசுரமே ஸக்தஸ்வபாவனுக்கிவிடும் என்றது.

ஈடு.—நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்துவைத்தே முக்தஸாவரேன்கிறார்.

[தெளிவுற்றித்யாதி] - "ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும்அவனே"என்று அத்யவ ஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்கா லியாதே நின்றவர்களுக்கு. ஹாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜுநனை நோக்கி, "நான் சொன்னஇது உனக்குத்தோங்கிற்றோ? எதிரேபோந்ததோ?" என்ன, "**ஸ்திதோஸ்மி**" (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்ன, அவன்" ஆனால், நம்காரியஞ்சேய்யப் பார்த்ததேன்?" என்று கேட்க,"**கரிஷ்யே வசநம் தவ**"(கரிஷ்யேவசநம்தவ)-"தேவரீர்ஏவினஅடிமைசெய்யக் கடவேன்"என்றானிறே. "அர்ஜுநன்தான் எம்பெருமானைப்பெற்றானோ? இல்லையோ?" என்று நம்பிள்ளை சீயரைக்கேட்க, "உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமேன்? இதுசொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், ஸகவத்பக்தியேன்னுமிடம் நிஸ்சிதமாகில் தந்தாமுடைய கர் யாநுகூலமாகவும் ருச்யநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள்; பெற்றவர்களை ஆராய்ந்துபார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப்பார்க்கிறது"என்றுஅருளிச்செய்தார். சேர்ந்து குளிர்ந்த தண் ணீரிருந்தால், அதுகுடித்து தாஹங்கெட்டவனைக் கண்டன்றிறே, தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. [இன்பக்கதிசெய்யும்] - நிரதிஶயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும். [தெளிவுற்றகண்ணனை]- இவன் தெளியமாட்டாத இழவுதீர இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை·

நிகமம். தெளிவுற்று இத்யாதி. "பாமருமூவுலகத்துள்ளே - தெளிவுற்ற சிந்தையர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அத்யவசாயயுக்தனுக்கு வீவுக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் - பின்னை நாட்டார் இத்யாதி. நாட்டார் செயல்களாவன - ஸாதநாநுஷ்டாநங்கள். யுக்த்யாபாசங்களாவன - உபாயபல்குத்வம், உத் தேஶ்யதுர்லபத்வம்,ஸ்வக்ருததோஷ பூயஸ்த்வங்களாகிற இவை. "வீவின்றி-" அத்யவசாயவிச்சேத மின்றிக்கே. வீவு - விச்சேதம் அப்படி பிற்காலியாதே யிருந்தாருண்டோவென்ன, உதாஹரணம்- ஹாரதஇத்யாதி தோங்கிற்றோ - த்ருடமாயிருந்ததோ? எதிரேபோந்ததோ-எதிர்த்ததோ? ஸந்திக்தமா யிருந்ததோ?என்றபடி. 'உனக்குத்தொங்கிற்றோ' என்றவிடத்திலே. "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத। ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ" இத்யாத்யநு ஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - அர்ஜுநன்தான்இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - சேர்ந்து

"அஹம்ஸ்மராமி"(அஹம்ஸ்மராமி)போலே. [தெளிவுற்றவாயிரம்]- ஸஹ்யத்திலே கலங்கின நீரானது ஓரோப்ரதேசங்களிலேவந்துதெளிந்து உபஹோகயோக்யமாமாபோலே, அயிக்ருதாயிகாரமாய்க் கூளமும் பலாப்பிசினும்போலே ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவோண்ணுதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்தமானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்ஶயங்களுந் தீர்ந்து தெளிந்தது அவர்பக்கலிலே வந்தவாறே. [இவைபத்தும்வல்லாரவர் தெளிவுற்றசிந்தையர்] - இத்திருவாய்மோழியை யப்யஸிக்கவல்லவர்கள், இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே தெளிவுற்ற நெஞ்சை யுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனுலோ அப்படி தெளிவது என்னில் ?—[பாமருமூவுலகத்துள்ளே] - பாபத்தை - பாவென்று க்டைக்குறைத்தலாய், பாபபூயிஷ்ட்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனுற் பெறக்கடவ தெளிவை, அதுக்குஎதிர்த்தட்டான இங்கே யிருந்தே யுடையராவர்; ஸர்வேஶ்வரன் தானே இங்குவந்தவதரிக்கிலும் ஶோகமோஹத்தைப்பண்ணவல்ல ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே தெளிவுற்ற சிந்தையர்; ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவையும் தன்வழியாக்கவல்ல இவ்விபூதியிலே யிருந்துவைத்தே சுத்தஹாவரா யிருப்பர். (கக)

இத்யாதி. அவன் தெளிந்திருக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அஹம்ஸ்மராமிபோலே என்று. திருவாய்மொழிக்குத் தெளிவுறுகையாவதேதென்ன - ஸஹ்யத்திலே இத்யாதி. 'ஆழ்வார்தம்மைப்போலே' என்றதுக்கு - ஆயிரமும் தெளிவுற்றபோதே இவர்க்குத் தெளிவு ஸித்தமென்று கருத்து. "மூவுலகத்துள்ளே" என்கிற ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - அவ்வருகேஇத்யாதி "இங்கேயிருந்தே" என்கைக்கு இவ்விடத்துக்குத் தன்மையேதென்ன - ஸர்வேஶ்வரன்இத்யாதி. விவரணம் - ஹேயப்ரத்யநீகமான்இத்யாதி. 'தெளிவுற்று' என்று தொடங்கி, 'வல்லாரவர் - பாமருமூவுலகத்துள்ளே - தெளிவுற்ற சிந்தையர்' இத்யந்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ஶுத்³தே⁴ ரக்ஷணபாரணாவதார ஸித்³தி⁴நிஸ்தார்த்யஶாது தா³ருணதா³ருணாநவஸாயஶௌரே: । அநந்யக்தயம் ஸித்ஸதாஸவ ஸம்பாயநீயஸித்யாநந்யபரஸ்தே²நாக்ஷயிவஞ்ஸம்ஸ: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— (கற்பாரிராமபிரானை.)
ஸாகேதஸ்தை²ஸ்தி²தாநாம் த்ருணசரஜந்துஷாம் ஸபதி³ மோக்ஷதா³நேதோ³ஷாய ஜ்ஞாநாஜ்ஞஶக்யகோபதா³ஸ்ய தேஜஸ்ஸித்³தி⁴தே³வ்யா: । யாஜ்ஞாயஸம் வாஸ்ந்தாஸ்வி வஹஜகஸ்பெநெஸ்ராக்ஷஹாநாஷ்ட்யநிதே³ஸ்வஹம் ஸவராஶ்ரயம் ஸ்வம்வ்ருகடயதி ஹரிஶ்ஶ்ருத்யாஜ்ஞாயிதேந ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கற்ருேர்கருதும்விசயங்களுக்கெல்லாம்
பற்றும்விபவகுணப்பண்புகளை—யுற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர்தம்மிழவைவாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி: பாமரு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(பாமருமூவுலகும்.) - இப்படி ஆஶ்ரிதரை ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளும் இம்மஹாகுணம் கிடக்கச்செய்தே, "நான் பின்னையும் இப்ப்ரக்ருதியோடே கூட வர்த்திக்கிற அதத்தனையாகாதே" என்று தத்ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளி உன்திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருளவேணும் என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலும் பிறந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, "இப்படிப்பட்ட குணசேஷ்டிதாதிகளையுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே, கேட்டாரடைய நீராம்படியாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்பேசி, பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆஶ்ரிதஹவ்யனாய் விரோதிநிவாரகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய குணாதிக்யத்தைக் கீழே அநுஸந்தித்து, அவனையொழிய வேறு விரோதிநிவர்த்தகர் இல்லாமையாலே, அவனுடைய காரணத்வாதி ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தவிசேஷத்தையும், தத்கார்யமான ஸர்வாத்மபாவத்தையும் ரக்ஷணைகாந்தமான பரத்வஸௌலப்யங்களையும், அவற்றோடேகூடின போக்யதாதிஶயத்தையும் அந்த போக்யதா ப்ரயுக்தமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாயுள்ள ப்ராப்யதையையும், அந்தப்ராப்யதா ப்ரகாஶகமான ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், ஸ்வேநரூபேணவும் காரணபுருஷரூபேணவும் உண்டான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், தது பயுக்தமான பாஹ்யப்ரக்ருதி நிரஸநத்தையும், விபீஷணபக்ஷபாதத்தையும், ஸ்வஜநரக்ஷணத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ராப்தியாலும் பக்ஷபாதத்தாலும் அவனைக்கொண்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொண்டு, அவனை ப்ராபிப்பதாக அத்யார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், ஆழிஎழச்சங்கில்—அவன் விஜயங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கைக்குறுப்பாக அபதாநங்களை அநுபவித்தார்; அந்தப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, "இக்குணங்கள் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே!" என்று விஸ்மிதரானார். "அவர்கள் அபேக்ஷையில்லாமையாலே யிழக்கிறார்கள்: அபேக்ஷையுடைய நான் இழப்பேனல்லேன்" என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணவிஶிஷ்டனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப்பெறாமையாலே, கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி அவனுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் ப்ராபகத்வத்தையும், விரோதிநிரஸந ஶீலதையையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். "வைஶத்யேந அவகல்யாணகுணாः ஸாக்ஷாத்க்ருதா:" அம்மங்கியம்மாள், "இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்குமித்தனையொழிய, இதில் இவர்க்குஓடுகிற ஆர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது" என்னும்.

ஈடு.—இப்படி தெளிந்தால, பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகாணும்; இல்லையாகில், ''ஸம்ஸாரம் நன்று'' என்று கலங்கினாராவரே. ''அம்மங்கியம்மாள், 'இத் திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டுஅநுஸவித்துப்போருமிதுக்கு மேற்பட, இதிலோடுகிற ஆர்த் திக்கு நம்மாற் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது' என்று பணிக்கும்'' என்றருளிச்செய்வர். கீழே - * ஆழியெழச்சங்கிலே-ஸர்வேஶ்வரன் காட்டிக்கொடுத்த விஜயங்களை யநுஸவிக் கைக்கு உறுப்பாக, அவனுடைய அபதாநங்களை யநுஸந்தித்தார்; அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக்குஅடியான க்ருபாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, ''இக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநரா யிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தை யிழப்பதே!'' என்று விஸ்மிதரானார். ''அவர்கள் அபேக்ஷை யில்லாமையாலேஇழக்கிறார்கள்; அபேக்ஷையுடையநாம்இழப்போமல்லோம்; அவனுடைய அவதாரங்களையும் வடிவழகையும் அநுஸவிப்போம்'' என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதேகிட்டி அநுஸவிக்கப்பெறாமல் மிகவும் அவஸந்நராய ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பரம பதத்திலும் இருப்புஅரிதாம்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்றுஒருகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடு மாபோலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுகேட்டு அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்து முகங்காட்டவேண்டும் படி, அவன ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனாயிருக்கிறபடியையும், விரோதிநிர ஸநசீலனாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

''பஹவோந்ருப'' (பஹவோந்ருப)-சக்ரவர்த்தி, ''பெருமாளைத் திருவபி ஷேகம்பண்ணுவிக்க'' என்றுகோலி, ''அறுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம் பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி யொருபடி யடிப்படுத்தினேம்: இத்தை ஒரு சிறு பிள்ளை தலையிலே வைத்தாற் பொறுக்குமோ, பொறாதோ?'' என்று விசாரித்து, ''இது தன்னை நாட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்'' என்றுகோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி, ''நான் இங்ஙனே பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாராநின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ?'' என்றுகேட்க, அநந்தரம் ''கிழவா! போகாய்'' என்ன ''கதம்நு மயி தர்மேண ப்ருதிவீமநுஶாஸதி | பவந்தோத்ரஷ்டுமிச்சந்தி யுவராஜம்'' (கதந்நுமயி தர்மேண ப்ருதிவீமநுஶாஸதி | பவந்தோத்ரஷ்டுமிச்சந்தியுவராஜம்

பாமருமூவுலகுப்ரவேஶ: ''வார்த்தையறிபவர்'' என்கிற பாட்டோடே இத்திருவாய் மொழிக்கு ஸங்கதியை உட்கொண்டு வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இப்படிஇத்யாதி. அதாவது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தருவான்அவனாகையாலே ''அவனே யுபாயம்'' என்று அத்யவஸித்தால், பின்னை கர்த்தவ்யாம்ஶமில்லாமையாலே கூப்பிடுகையிறே யுள்ளதென்றபடி. இப்படி கூப்பிடாதபோது வரும அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநத்தை யருளிசசெய்கிறா - இல்லையாகில்இத் யாதி. இல்லையாகில் - இப்படி கூப்பிட்டிலராகி லென்றபடி. இத்திருவாயமொழியில் ஆர்த்தி யாலே கூப்பிடுகிறாரென்றதுக்கு ஆப்தவசநம் - அம்மங்கிஇத்யாதி. ஸங்கதி - கீழேஇதயாதி. அப தாநம் - சேஷ்டிதம். ''தாமரைக்கண்ணாவோ'' என்றத்தைப்பற்ற - அவன் ப்ராப்யனாய்இத்யாதி. ''வந்தெய்துமாறறியேன்'' என்றத்தைப்பற்ற - ப்ராபகனாய்இத்யாதி. ''விறல் மாலியைககொன்று'' என்றத்தைப் பற்ற - விரோதி இத்யாதி. குணஙகளை யநுஸவிககப் பெறாவிட்டால் கூப்பிடவே ணுமோ? என்ன, ''திருவயோத்யையி லுள்ளாரையும் ஈடுபடுத்தாநின்றால இவர்க்குஆறியிருக்கப் போமோ?'' என்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் அப்படி குணஙகளிலே ஈடுபட்டார்களோ? என்ன, 'ஈடுபட்ட மைககு ப்ரமாணம் - பஹவஇத்யாதி. இதுககவதாரிகாகதநமுகேநாததம - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. 'கிழவா! போகாய்' என்றது - அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்தஸ்த்வமஸிபார்த்திவ | ஸராமம்

மமாத்மஜம்)- ''நாம்ஒருப்பட்ட கார்யம் நன்ருய் விழுந்தது:ராஜலோகம் இப்படித்வரிக்கப் பெறுவதே!''என்று அதிலே போர ஹருஷ்டனுய், அந்தஹாஷத்தை நெஞ்சிலேயிட்டுவைத்து, ''அது தன்னை இவர்கள் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ'' என்று ''வாரீகோள்! அறுபதிறுயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து, இற்றைவரை 'எனக்கு' என்றொரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்குஆமவையே தேடிக்கொடுபோந்த நான்ஒரு வார்த்தை சொன்னுல், 'இப்போது நீ யிருந்தாயாகில் வீகமென்?' க்ரமத்திலே செய்துகோள் ளுகிறேம்' என்னுதல்: அன்றுகில், 'உனக்கு ப்ரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ?' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கையொழிய, படுகொலைக்காரர் கையிலே யகப்பட்டார் 'தப்பவேணும்' என்று பார்க்குமாபோலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்?'' என்ன, ''ப ஹ வொ ந ரூ ப க ல் யா ண ம ணா ஃ பு த் ர ஸ ஸ ந் தி தே'' (பஹவோந்ருபகல்யாண குணாஃபுத்ரஸ்யஸந்திதே)- 'எதிரிகளம் பால்அழியப் பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம்; உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட் டைப் படுகொலைக்குத்திறுய்க்காண் நீ'' என்றூர்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராய் இவ் வார்த்தை சொன்னேமித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்தயா சொன்னேமல்லோங்காண: ''யா த வி ந ா மி வ ஸெ ல ெ ந் த் ர ா ம ணா ந ா ம க ரோ ம ஹ ா ந்'' (தாதூநாமிவஸை லேந்த்ரோ குணநாமாகரோமஹாந்) - யாதுக்களானவை ''இன்னமலையிற்போன்'' என்று விலைப்போமாபோலே, புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் ''பெருமாள்பக்கல்குணம்'' என் றிட்டாயிற்றுஅங்கு விலைப்போவது-''இவ்வ்யக்தியில் குணம்'' என்றுயிற்றுப் புறம்பு விலைப் போவது; இப்படிப்பட்டவனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறூர்.

முதற் பாட்டு.

பாமருமூவுலகும்படைத்தபற்பநாபாவோ!
பாமருமூவுலகுமளந்த பற்பபாதாவோ!
தாமரைக்கண்ணுவோ! தனியேன்தனியாளாவோ!
தாமரைக்கையாவோ! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே?

ஆ.—தேவாதிஸ்த்தாவராந்தமான நிகில ஜந்துஜால பரிபூர்ணமான ஸகல லோகங்களையும் படைத்தபரமகாருணிகனே! பின்னையும் அநதஸ்ருஷ்டமான லோகத் திலே ஸ்ரீவாமநனுய்வந்துஅவதரித்தருளி அநாலோசிதகுணுகுணமாக ஸர்வாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. ஸகலலோகத்தையும் அளந்தருளின பரமசீலவானே! எனக்கு

யாவரா ஜாநஜே ஷிஷிதுஸவாயிர்வந்யூ'' என்றத்தைப்பற்ற ஒருப்பட்டகாயம் - உத்யோகித்த கார்யம். விஷயம் - தேசம். கீழ்வாககியவிவரணம - நாங்கள்இத்யாதி. அப்படிப் பெருமாளுக்குக குணங்களுண்டோவென்ன, ப்ரமாணநதரம் - யாதூநாம்இத்யாதி. '' ப ஹ வொ ந் ரூ ப க ல் யா ண ம ணா ஃ பு த் ர ஸ ஸ ந் தி தே '' இத்யயோத்யாகாணடே பௌரஜநாஃ 'யாதூநாமித்யாதி' கிஷ்கிந்தாகாண்டே, '' ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸம்பந்நோ நிதேசே நிரதஃ பிதுஃ '' இதி பூர் வார்த்தம் இதுச்குஸாவம் - யாதுக்கள்இதயாதி. விகம் தவரை.

நீயல்லது கதியில்லை; ஆனபின்பு, உன்னுடைய அதிரமணீயவிகஸித ஸரஸீருஹ ஸத்ருஶமான திருநாபியையும், விகஸிதநளிந ஸத்ருஶமான திருவடிகளையும். திருக்கண்களையும், திருக்கைகளையும், * கண்களாரளவுமநின்று காணும்படி உன்னை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக உபகாரங்களை ஜகத்துக்குப்பண்ணி நிரதிஶயபோக்யனாயிருந்த உன்னை நானென்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[பாமருமூவுலகுமென்று தொடங்கி] - ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபிகமலத்தையுடையவனே! பரப்புடைத்தான மூவுலகென்றுஞ் சொல்லுவர். [பாவென்றுதொடங்கி]- அங்ஙனே இருக்கிற த்ரைலோக்யத்தையும் மஹாபலிபறித்துக்கொள்ள, அளந்துகொண்ட நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை உடையவனே! [தாமரைக்கண்ணனோ என்று மேலுக்கு] - என்னை ஒருவனையும உன்குணங்களைக்காட்டி உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளி எனக்கு உன்னைக்காட்டாதேயிருக்கிற நீ என்னுடைய ஆர்த்தி தீர அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளி திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶிக்கலாம் படி உன்னை நான் சேர்வது என்று? [தனியேன் தனியாளாவோ] என்றது- உன்னுடைய க்ருபையல்லது வேறொருபற்றின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையே உன்க்ருபைக்கு விஷயமாக உடையவனே! என்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், காரணத்வாதிகளாலே அஸாதாரணஸம்பந்தத்தையுடைய உன்னை என்று கிட்டியநுபவிப்பது? என்கிறார்.

பா - பரப்பை, மரு - உடைத்தாய், † மூவுலகம - "க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்" என்கிற த்ரைவித்யத்தையுடைத்தானலோகத்தை, படைத்த - உண்டாக்கின, பற்பம் - தாமரைப்பூவையுடைய, நாபா - திருநாபியையுடையவனே! பாமருமூவுலகம் - ஏவம்விதமானலோகத்தை, அளந்த - அநந்யார்ஹமாம்படியளந்த, பற்பம் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிஶயபோக்யமான, பாதா - திருவடிகளையுடையவனே! (அநந்யார்ஹரானாரையங்கீகரித்துரக்ஷிப்பதாய்), தாமரை- தாமரைபோலேஶ்ரமஹரமான, கண்ணா - திருக்கண்களையுடையவனே! (அவர்களைஸ்வஸ்பர்ஶஸுகத்தாலேயாநந்திகளாக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலேவிலக்ஷணமான, கையா - கைகளையுடையவனே! தனியேன் - விரோதிப்ரயஸ்தையாலே அஸஹாயனான என்னுடைய, தனி - விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தில்அத்விதீயனாய், ஆளா - ஆளக்கடவஸ்வாமியானவனே! உன்னை - இப்படிப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமாய் ரக்ஷகனுமானவுன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது - ப்ராபிப்பது? ஓ -! பதந்தோறும் 'ஓ' என்றது - அதிஶயிதமான ஆர்த்தி விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரங்களைப்பண்ணி நிரதிஶயபோக்யனான உன்னை, உன்வாசியறிந்து நான் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

[பாமருமூவுலகு இத்யாதி] - ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபிகமலத்தையுடையவனே! பாவென்று - பதார்த்தம். மருவுகையாவது - சேருகையாய், நெருங்கியிருக்கை. பரப்பையுடைத்தானமூவுலகு என்றுமாம். இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது இத்தையழிக்கைக்கோ? உரு

† 'மூவுலகம்' என்பது உரையின் பாடமென்பர்.

மர்ய்ந்தவற்றை உண்டாக்கினநீ, உண்டானவஸ்துவை அழிக்கிறதென்? "என்தாயே", என்பாரைப்போலே கூப்பிடுகிறார். ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டவளவேயோ, மஹாபலிபோல்வார் பறித்துக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனல்லையோ? "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்பட்ட நான்இருக்க, அபேக்ஷையில்லாதார் தலையிலேயோ திருவடிகளைவைப்பது? நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும்அளப்பதே! [தாமரைக்கண்ணனேவோ] - இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினவளவேயோ, போக்யதையில்லையென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ?'உமக்கு வேண்டுவதென்?' என்ன, " ஸவிலாஸஸுதாஸிநஸௌஹ்ருதயாம்ஸ்வாஸய " என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும். [தனியேன் தனியாளாவோ] - அக்கண்ணழகே ஜீவனமாயிருக்கிற திரளிலும் கொண்டுபோகக் கண்டிலேன். ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே ஜீவநமாயிருக்கிற ஊரையிலே, அத்திரளிலும் கூடப்பெற்றிலேன். த்ரிதீயஸஹாதி போலே தனியே ஆளுகிறவனே! உன்குணங்களைக்காட்டி ஆற்றாமையை விளைத்தவனே! உன்க்ருபையொழிய வேறொன்றறியாதவன் நான்: உன்க்ருபைக்கு நானல்லது இலக்கில்லாதபடியிருக்கிறவன் நீ என்றுமாம். [தாமரைக்கையாவோ] - " ஸோபேக்ஷ்ந " என்றும், "ஸபேக்ஷவஸ்கேஷைஹஸ்தஸ்ஸம் ஸ்ப்ருக்ஷ்யதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலடையாளங்கள் என்னுடம்பிலே இலச்சினைப்படத் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸிக்கவும் பெற்றிலேன். அக்ரூரனோபாதியும் போரேனோ நான்? " ஸபேணைஶ்ரீர்ஹந்நா வெவவாவாநிஶேஷூராவயநுஹஸ்ஃ " [உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே] - "வாஸ் ணைஷ்வதாஷஷ்பேஸவஷேஷ்வஶ்ரீாழ " என்று நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அடியார்க்குச் செய்யலாகாதோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிஶய போக்யனா யிருக்கிற உன்னை, உன்னாலேயுபகாரங்கோண்டு உன்சுவடறிந்த நான் கிட்டுவது என்றோ ? என்கிறார்.

[பாமருமூவலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ] - பாவென்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவியிருந்துள்ள; அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்னுதல். பாமருவென்று ஒரு சோல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல் (அன்றிக்கே, பா வென்று - பரம்புதலாய், பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ளவென்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்: அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சோல்லுதல். [படைத்தபற்பநாபாவோ] - "என்தாயே" என்பாரைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தியேயாய், போக்யதையின்றிக்கே யோழிந்ததா

முதற்பாட்டு - பாமருஇத்யாதி. "பாமருமூவுலகும்படைத்த பாமருமூவுலகுமளந்த, தாமரைக்கண்ணாவோ, தாமரைககையாவோ" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்து - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைஇத்யாதி அவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடியை"நான்" எனகிறபதத்துக்குஅர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்னாலேஇத்யாதி.

பதார்த்தங்களாவன - தேவதிர்யகாதி வஸ்துக்கள். அர்த்தாந்தரம் - பாமருவென்றுஇத்யாதி. ஒருசொல்லாமென்றது பாவென்று ஏகாக்ஷரமாய், நிருக்தியாலே பாபமென்றபடி. "படைத்த பற்பநாபாவோ" என்று-காரணத்வத்தையிட்டு விசேஷிக்கையாலே ஸூசிதம் ஸம்பந்தமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - என்தாயேஇத்யாதி. "பற்பநாபாவோ" என்றதுக்குபாவம் - இத்தை

கிற்றுன் நான் ஆறியிரேனே? நீ இத்தை வருந்தியுண்டாக்கிற்று அழிக்கைக்காகவோ? இல்லாத வஸ்துக்களை யுண்டாக்கக் கடவ நீ, உள்ளவஸ்துவை யழிக்கிறதேன்? [பாமருமூவலகுமளந்த] - இவற்றையுண்டாக்கி "மேல் பட்டது படுகிறது" என்று இருந் தாயாகிற்றுன் ஆறியிரேனே? இத்தைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டு நோக்கு மவனன்றே, பெற்றதாய் வளர்க்குமாபோலே. "படிக்களவாகநிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று- ஆசையுடைய நான் இருக்க, இச்சையில்லாதார் தலை யிலே திருவடிகளை வைப்பதே! மஹாபலிபோல்வார், பருந்து இருஞ்சிறைப்போலே இத்தை யபஹரித்தால், எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனன்றே நீ? 'அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கு இப்போது அபேக்ஷிதமேன்?' என்ன, [தாமரைக்கண்ணுவோ] - உத்பத்தியும், வளர்க்கையும், ஜீவநமும்எல்லாம் உன்பக்கலிலேயாயிற்று: "அவலோகநதாநேந பூயோமாம்பாலய" (அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலய) என்னுமாபோலே திருக் கண்களாலே நோக்கவேணுமென்கிருர். ஆக, திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்தார்; அக் கண்ணழகே ஜீவநமாக இருக்கும் நித்யஸூரிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக் கண்டிலர்; அத் தாலே 'தனியேன்' - என்கிருர். [தனியேன் தனியாளாவோ] - ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே தாரகமாயிருக்குமவர்களுடையதிரளுக்குங்கூட்டன்றிக்கே, உன்நோக்கே தாரகமாயிருக்கும் அவ்விபூதியிலுள்ளாருடனுங் கூட்டாகாதே, என்னைமூன்றும்விபூதியாக்கியாளுகிறவனே! அன்றிக்கே, உன்க்ருபையே தாரகமாக இருக்கிற என்னை உன் க்ருபைக்கு என்னையொழிய வேறு விஷயமில்லையாம்படி யாளுகிறவனே யென்றுமாம். [தாமரைக்கையாவோ] - அக் ரூரனேபாதி போரேனே? "ஸோபேந்ம்" (ஸோப்யே நம்) - இத்யாதி - திருக்கையி லடையாளம்இத்தனையும்இலச்சினைப்படியே அவனுடம்பிலே காணலாம்படிஅவனைஸ்பர் ஶித்து அவன் அங்கஸ்பர்ஶத்தாலே ஸ்தப்தனாய் நிற்கையாலே கையைப் பிடித்தெறட்டு,

---

யுண்டாக்குகைக்கு இத்யாதி. இப்போது ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னதுக்கு ஹாவமாதல், "ஓ" என்றதுக்கு ஹாவமாதல் - நீயித்தைஇத்யாதி. ஹாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - இல்லாதஇத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னவநந்தரம், "அளந்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - இவற்றைஇத்யாதிவாக்யத்வயம். த்ருஷ்டாந்தம் - பெற்றதாய்இத்யாதி "உலகும்" என்றஅசேதநசமாதிக்கு ஹாவமாதல்; இரண்டாம் "ஓ" என்றதுக்கு ஹாவமாதல் - படிக்களவாகஇத்யாதி. "இத்தைககண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு" இத்யாதிவாக்யாநந்தரம் - மஹாபலிபோல்வார் இத்யாதிவாக்யம்அநுஸந்திப்பது கீழில் பதத்வயத்தையுங்கூட்டிக்கொண்டு, "தாமரைக்கண்ணுவோ" என்றதுக்கு ஹாவம் - உத்பத்தியும்இத் யாதி. கண்ணழகைசசொன்னதுக்குஹாவம் அவலோகந இத்யாதி. 'உமக்குஇப்போதபேக்ஷிதமென் னென்ன' என்ற அநந்தரத்திலே, 'அவலோகந இத்யாதி' வாக்யத்தையநுஸந்தித்து, இவ்வாக்யாநந்தரே 'உத்பத்தியும் இத்யாதி' வாக்யமநுஸந்தேயம் கண்ணழகைச சொன்னவநந்தரம், "தனியேன்" என்ற துக்கு ஹாவம் - ஆகஇதயாதி வாக்யத்ரயமும். "தாமரைக்கண்ணனைவிண்ணோர்பரவும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துஹாவம் - அக்கண்ணழகேஇத்யாதி. "தனியாளாவோ" என்றதுக்குஹாவம் - ஸ்த்ரீ களுடையஇத்யாதி. த்விதீயாதத்துக்கு - அத்விதீயனை என்னை யத்விதீயமாக ஆளுகிறவனென்று ஶப்தார்த்தம. கைகளை வர்ணிககிறதுக்குஹாவம் - அக்ரூரன்இத்யாதி. "ஸோபேந்யுஜ வஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா। ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷ ஸ்வஜே" இதிபஞ்சமேம்ஶே (கஅ-உ); "தேவ ப்ருவணாதி ஹாருஷ்ய ஸாதம் ககாகேஶவ! அவலோகநதாநேந பூயோமாம்பாலயாச்யுத" இதிச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. (க-உ0-கசு) "ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய" என்றதுக்கர்த்தம்-திருக்கையில்இத்யாதி. "ஆக்ருஷ்ய" என்றதுக்கர்த்தம்-அவன்

பின்னையணைக்கைக்கு இருவரைக்கண்டதில்லை "**கரேணம்ருதுநாதேவ: பாபாந்நிர்மோசயந்ஹரி:**" (கரேணம்ருதுநாதேவ:பாபாந்நிர்மோசயந்ஹரி:) என்கிறபடியே. [உன்னைஎன்றுகோல்சேர்வதுவே]-"**பூர்ணே சதுர்த்தமே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்**" (பூர்ணே சதுர்த்தமே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்று நாளிட்டுக்கோடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அஸாதாரணரான அடியாராளுல் "இன்னநாள் பெறக்கடவது" என்றுஒரு நாளிட்டுக்கோடுக்கலாகாதோ? ஶேஷபூதனுகில் ஶேஷிகோடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயிறே யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேன். [தனியேன்-உன்னை யென்றுகோல்சேர்வதுவே] - நாராயணனை யோழிந்திருப்பது ஒருநாரமில்லையே; இனிச்சேருகையாவது - * அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுகையிறே. " உன்னை யென்றுகோல் சேர்வது " - என்னுநிற்க, அது சேரும்படியேன்; என்னில்? * ஒண்டோடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டுவைக்கையாலே, "உன்னைச்சேர" என்றபோதே தன்னடையே வருமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்றுகோல்சேர்வது?அந்தோ!அரன்நான்முகனேத்தும்செய்ய
நின்திருப்பாதத்தையான் நிலநீரேரிகால்விண்ணுயிர்
என்றிவைதாம்முதலாமுற்றுமாய் நின்றஎந்தாயோ !
குன்றேடுத்துஆநிரைமேய்த்துஅவைகாத்தஎம்கூத்தாவோ !

ஆ.—(என்றுகொல்)-சிதசிதாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும்ஆத்மபூதனே! நிர்ஹேதுகமாக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளிப் பசுக்களை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே! ஐஶ்வர்யப்ரவணரான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீய நிரதிஶய போக்யமான உன்திருவடிமலர்களை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறுர்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான சரணாரவிந்தத்தை நான்என்றோ சேர்வது? என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க்கூப்பிடுகிறுர்.

---

*அந்தஇத்யாதி. " **ஸம்ஹாஸ்ய** " என்றதுக்கர்த்தம் - இருவரைக்கண்டதில்லைஎன்று. ப்ரமாணாந்தரம் - கரேணஇத்யாதி. இந்த கரஸ்பர்ஶத்தாலே தம்முடைய தாபமெல்லாம் ஆறுமென்று கருத்து. "**ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் யதா விஷ்ணு: விஶாலவக்ஷஸ்தலம் விஸ்ருத:| கரேணம்ருதுநாதேவ: பாபாந்நிர்மோசயந்ஹரி:**" இதி ஹரிவம்ஶே கண்டாகர்ணவிஷயீகாரே (உஎடு-கடு). "என்றுகொல்" என்கைக்கு - நாம் ஆர்க்கு நாளிட்டுக்கொடுத்தோம்? என்ன - பூர்ணஇத்யாதிவாக்யத்வயம். நாம்செய்தத்தைக் கண்டிருக்கவேண்டாவோ? என்ன-ஶேஷபூதன்இத்யாதி. அவனைச்சேராதிருந்தால் ஸத்தையுண்டோ ? "என்று கொல்சேர்வது" என்கிறதென் ? என்ன - நாராயணனைஇத்யாதி வாக்யத்வயம். சங்கிக்கிறுர் - உன்னைஇத்யாதி அது சேரும்படியென்றது - * அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுகையைக் காட்டும்படியென்றபடி. உத்தரம் - ஒண்டோடியாள்இத்யாதி. அதாவது - இருவர் அபிமாநத்திலே இவர்கள் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கையாலே, அவனைச்சொன்னல் இவர்களையும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்றபடி.* (க)

[நிலநீரென்று தொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகங்களுக்கும் தத்கார்யங்களுக்கும் தநுந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனாய் இந்நீர்மைகளைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே ! [குன்றென்று தொடங்கி]-பசுநிரைமேய்த்தருளி இந்த்ரன் வர்ஷிக்கப்புக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி அவற்றைப்பரிஹரித்தருளின மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களை உடையவனே ! இவ்விரண்டு பாட்டாலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதை சொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனாய் ஆபத்ஸகனான உன்னுடைய திருவடிகளை என்று கிட்டுவேன் ? என்கிறார்.

நிலம் நீர் எரிகால் விண் - ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், உயிர் - ஹௌதிகஶரீர விசிஷ்டமான ப்ராணிவர்க்கம், என்று - ஆகிற, இவைதாம் - இவை, முதலா - முதலாக, முற்றும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், ஆய் - ப்ரகாரமாம்படி, நின்ற - , எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், (அந்த ஸாமாந்யரக்ஷணமன்றியே அவதாரப்ரயுக்தவிசேஷ ரக்ஷணமான), ஆநிரை - பசுத்திரளை, மேய்த்து -, (அதுக்கு வர்ஷத்தால்வந்த பாதை தீரும்படி), குன்று - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, அவைகாத்த- , எங்கூத்தா - மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே! அரன் - ருத்ரனும், நான்முகன் - ப்ரஹ்மாவும், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்படியாய், செய்ய - ஓர்ஶநீயமான, நின் - உன், திருப்பாதத்தை-திருவடிகளை, யான் - (அநந்யப்ரயோஜநனான) நான், சேர்வது-, என்றுகொல் - என்றோ ? அந்தோ - ஐயோ ! ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் ஸுலபமான திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனான நான் கிட்டுகைக்குக் கூப்பிடவேண்டுவதே! என்று கருத்து.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை நான் என்றோசேர்வது ? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[என்றுகொல் சேர்வது] - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஒருப்ரதிவசநம் கேளாமையாலே, திரியவும் 'என்றுகொல் சேர்வது ?' என்கிறார். [அந்தோ] - கூப்பிடுவாருமின்றிக்கே ஒழியக்கிடாய்ப் புகுகிறது. நான் முடிந்தேனென்கிறார் - ப்லுதத்தாலே. [அரன் இத்யாதி] - அழிக்கையும் உண்டாக்குகையும் தொழிலாயிருப்பாருமகப்பட ஆசைப்படும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனான நான்கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரரையும் அநந்யபரராக்குந் திருவடிகளை நான்கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரர்க்கும் ஆகர்ஷகமான உன்திருவடிகளை என்றுகிட்டவிருக்கிறேன் ? [நிலமித்யாதி] - ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகங்களுக்கும்,தநுந்தர்வர்த்திசேதநவர்க்கத்துக்கும் அந்தராத்மாவாய்நின்று நிர்வஹிக்கிறவனே ! [எந்தாயோ] - அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவற்றையுண்டாக்கும்படியான ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே ! உண்டாக்கி விடுமளவன்றியே அரியனசெய்து நோக்குமவனன்றோ. [குன்றெடுத்து இத்யாதி] - தன்னைத்தாழவிட்டுப் பசுநிரைமேய்த்து இந்த்ரன் வர்ஷிக்கப்புக, மலையையெடுத்து நோக்கி மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையவனே ! ரக்ஷணத்துக்காக மலையை எடுத்து நின்றநிலை, இவர்க்கு வல்லாராடினாற்போலேயிருந்தது.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. அந்யபரராய்ப் புறம்பே யாரகாதிகளாம்படியிருக்கிறவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யபரனாய் இதுவே ப்ரயோஜநமாகவிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன்? என்கிறார்.

[என்றுகொல்] - திருக்கையில் ஸ்பர்ஶஸுகத்தை யபேக்ஷித்து, "என்றுகோல் சேர்வது" என்றஅளவிறே - கீழ்; அநக்கு ஒருப்ரதிவசநம்பெறாதேயிருக்க, "என்றுகோல் சேர்வது?" என்கிறது என்ன ஊமைதான்! [அந்தோ] - இனி, "என்றுகோல்சேர்வது" என்பாரு மின்றியேயொழியக் கிடாய்ப் புகுகிறது; நான் முடிந்தேன் என்கிறார். 'அந்தோ' - என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார். [அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்திருப்பாதத்தை] - அழிப்பாருடன் ஆக்குவாருடன் வாசியற உகக்கும் படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனான நான் என்று பெறக்கடவேன்? தந்தாமுடைய தொழில்களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அநந்யபரராய் ஏத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள உன் திருவடிகளை, அநந்யபரனான நான் கிட்டப்பெறுவதென்றோ? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்திருப்பாதத்தை யான் என்றுகோல் சேர்வது? [நில நீரித்யாதி] - பெற்றபின்பு நோக்குகை யன்றிக்கே, "ப்ரஜையைப்பெறவேணும்" என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக த்ரிவ்ருத்கரணத்தை நினைத்துப்பஞ்சீகரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையுடைய ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து, பின்னை இவற்றைச்சொன்ன பாசுரம், அசித்தும் அசிதபிமானிஜீவனும்

இரண்டாம்பாட்டு - என்றுகொல்இத்யாதி. "அரன் நான்முகனேத்தும்செய்யநின் திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல்சேர்வது" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அந்ய பரராய்இத்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரரென்றபடி. அரியதொழில்களைச்செய்து இவ்வதிகாரங்களைப் பெறுகையாலே - புறம்பேயாரகாதிகள் என்றதும் இப்பதத்திலே ஸித்தம். இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடி - அநந்யபரனாய் இத்யாதி.

"என்றுகொல்" என்றுமுன்னேயும் சொல்லிவைத்து, மீளவும் "என்றுகொல்" என்கிறது ஆற்றாமையின் அதிஶயத்தாலே என்கிறார்-திருக்கையில்இத்யாதி. ஆற்றாமையாலேசொல்லுகையாலே புநருக்தியில்லையென்றபடி. என்றவளவிறேயென்றது-என்றதிறேயென்றபடி. 'முடிந்தேன்' என்றதுக்கு ஶப்தமேதென்ன-அந்தோவென்கிற இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அந்யபரதையும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் உண்டாகையாலே, இரண்டையும் இரண்டுவாக்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்-அழிப்பாருடன் இத்யாதி. "அழிப்பாருடன்" என்றவாக்யமாத்ரவிவரணம்-தந்தாமுடைய இத்யாதி. "செய்யநின்திருப்பாதத்தை" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி. புத்திஸௌகர்யார்த்தம் அந்வயம் - அரன் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தபின்பு பாலநம்பண்ணிவிடுகையன்றிக்கே. ஸ்ருஷ்டியும் இவனேசெய்தான் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பெற்றபின்புஇத்யாதி. த்ரிவ்ருத்கரணத்தை நினைத்து-த்ரிவ்ருத்கரணத்தை ஸங்கல்பித்து. த்ரிவ்ருத்கரணம் மற்றையிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணமென்று வ்யாக்யாதமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், இந்த்ரனுக்கு த்ரைலோக்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்கநினைத்து அண்டாவகாசமெல்லாம் அளந்தாற்போலே, த்ரிவ்ருத்கரணத்தைஸங்கல்பித்தத்தால் கார்யங்கொள்ளாமையாலே பஞ்சீகரித்தானென்றதுவும் ஒருபாவமாகவருளிச்செய்வர். 'முற்றுமாய்நின்ற' என்கிற இதுஸ்வரூபைக்யமல்ல, அநுப்ரவேஶக்ருத ப்ரகாரப்ரகாரிபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றதுக்கவதாரிகை-இவையறியாதிருக்க இத்யாதி. "குன்றெடுத்து" என்றதுக்கவதாரிகை - இவற்றை இத்யாதி. அரியனசெய்

ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்வாதத்துக்கு வாசகமாயக்கொண்டு, தன்னளவிலேவரும்படி நிற்கிறநிலையைச்சொல்லுகிறது - 'முற்றுமாய்நின்ற' என்கிற இத்தாலே, இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக்கு அவன்வருந்தவேண்டுகிற ஹேதுவேன் என்னில்?—[எந்தாயோ]- அதுக்குஅடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது இவற்றையுண்டாகும் நாளிலேயுண்டாககி, "இனிமேல்வரும் ஆபத்துஇவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது" என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்குமவன் என்கிறார். [குன்றெடுத்து] - மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. [ஆநிரைமேயத்து] - நோக்குமிடத்து, வரையாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. [அவைகாத்த எங்கூத்தாவோ] - (ஆநிரைமேய்த்து - குன்றெடுத்து - அவைகாத்த எங்கூத்தாவோ) - வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையையெடுத்தான் அவன் ; அப்போது, த்ரிபங்கியாய் நின்றவடிவு தான் வல்லாராடினாற்போலே தமக்கு ஆகாஷகமாயிருக்கையாலே, 'எங்கூத்தாவோ' என்கிறார். ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதையைச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; மேல் அஞ்சுபாட்டாலே - அவனுடைய ப்ராபகத்வம்சொல்லுகிறது. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காத்தவெங்கூத்தாவோ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை
பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புனைகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்
வாய்த்தது! என்னான்முகனே! வந்துஎன்னாருயிர்நீயானால்
ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்!உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே.

ஆ.—(காத்தவெங்கூத்தாவோ) - த்வததீநஸ்வரூப சதுர்முகபசுபதி ப்ரப்ருதிகளாய், தவததீந மத்ஸ்வரூபனுமாய், இயத்தாஸங்க்யாரஹிதமாகையாலே அஸங்க்யஸ்தவமான கல்யாணகுணவிசிஷ்டனுமாயிருந்தவனே! வர்ஷபீடிதமான பசுக்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றருளின உன்னுடைய உர்ஸநீயமான அந்நிலையையும், அப்போது திருவாயர் திருத்துழாயைக்கொண்டு ஒப்பித்தருளப்பண்ணின அவ்வழகையும், கேவலம் உன்னுடையக்ருபையாலேயன்றோ காண்பது? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரஷ்டாதிகளுக்கும் காரணமான நீ, நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, இப்படியே குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

தானோ? என்ன-மலையை இதயாதி. அவைகாத்தவனேயெனாதே, "எங்கூத்தாவோ" என்று விசேஷித்ததுககுபாவம் - வர்ஷத்திலே இத்யாதி பரவேஸத்திலே அருளிச்செய்த ப்ராப்யப்ராபகங்களுககு வாசகமான பாட்டுகள் இததனையெனகிறார் - ஆகஇவ்விரண்டு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே 'நிலம்நீர்' எனறுதொடங்கி, 'எந்தாயோ - ஆநிரைமேய்தது - குன்றெடுத்து - அவைகாததவெங்கூத்தாவோ, அரன நானமுகனேதம் செய்ய நின்திருப்பாததத்தை - யானசோவது என்றுகொலோ, அந்தோ!' இதயந்வயஃ. (உ)

[புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்]-கொன்றைப்பூச்சூடிச்சிவந்த ஜடையை யுடைய ருத்ரனை உண்டாக்கினவனே! [வாய்த்த என்நான்முகனே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ யுக்தனான சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! வ்யூஹாவையுண்டாக்கின குணத்தை அநுஸந்தித்துப்ரீதராய் 'என்னுடைய நான்முகனானவனே' என்கிறார். [ஏத்தருங் கீர்த்தியினாய்என்றுதொடங்கி]-பேசிமுடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியையுடையநீயே என்னை விஷயீகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி நான் வந்து உன்னை ப்ராபிக்கைஎன்று ஒருபொருளுண்டோ?

ப.—அநந்தரம். ஸர்வஸூலபனாய் ஸர்வாதிகனான நீ எனக்கு தாரகனாம்படி செல்லாமை விளைந்திருக்க, நான உன்னை எங்கேகிட்டுவது? என்கிறார்.

மலை - மலையை, ஏந்தி - ஏந்தி, கல்மாரிதன்னை - கல்மழை, காத்த - காத்த போது, வெங்கூத்தா - வல்லாராடினாற்போலே தர்சநீயமான நிலையையுடையையாய், பூ - ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய் விகஸிதமானபூந்தாரையுடைத்தாய், தண் - ஸ்ரமஹர மான, துழாய் - திருத்துழாய்மாலை, முடியாய் - திருமுடியிலே யுடையையாய், புனை-(அத்தோபாதிதன்னையுமீச்வரனாகவபிமாநித்துப) புனைந்த, கொன்றை-கொன்றை மாலையையும், அம் - அத்தாலேயழகுபெற்று, செம - (அந்தஈச்வரத்வ ஸாதகமாயுள்ள உபாஸகத்வஸூசகமாய்ச)சிவந்த, சடையாய்-ஜடையையும் உடையனான ருத்ரனைப்ரகார மாகவுடையையாய், வாய்த்த-(அவனுக்கும்உதபாதகனாய்த தன்பக்கலிலே) உதபந்நனான, என் நான்முகனே - சதுர்முகனைப்ரகாரமாகவுடையையாயிருக்கிற ஆகாரத்தையெனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனாய், ஏதத-(அநதபரத்வஸௌலப்யங்களுக்கெல்லைகண்டு)ஏத்த, அரும - அரிய, கீர்த்தியினாய் - கீர்த்தியையுடையவனே! (என்னபேக்ஷயின்றியே நீ வந்து), என் - எனக்கு, ஆருயிர் - பரிபூர்ணதாரகன், ஆனால் - ஆப்படியாலே, உன்னை - (ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வஸூலபனாயிருககிற) உன்னை, எஙகு - எங்கே, தலைப்பெய்வன் - கிட்டி யநுபவிப்பேன்! ஓ - ஓ! ஈச்வராபிமாநிகளுக்கும் அறிவில்லாதார்க்குமகிடைத்தஇது, த்வதேகதாரகனாய் வாசியறிந்து கூப்பிடும் எனக்கு அரிதாவதே! எனறு கருத்து.

இ.—மூன்றாமபாட்டில், கீழ் இரணடுபாட்டாலும் - ஜகதகாரணத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும் சொல்லிற்று; கீழ் - ப்ராப்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ப்ராபகஞ்சொல் லுகிறது. இதில—வ்யூஹாதிகளுககும காரணமான நீ, நிர்ஹேதுகமாகவந்து தவதேக தாரகனாம்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, குறையும் நீயே செய்தருள வேணு மென்கிறார்.

[காத்தவெங்கூத்தா இத்யாதி] - "எத்திறம்" என்னும் க்ருஷ்ணாவதார சரித மிறே ப்ரஸ்துதமாயிற்று. ஒருகால் "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்னுமாபோலே அது பினனாட்டுகிறபடி, பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையெடுத்த னவோ என்கை; [பூத்தண்டுழாய் முடியாய்] - பூத்துஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையவனே! ஸாவாதிகவஸ்துவுக்கு ஸர்வைஶ்வர்ய ஸூசகமான லக்ஷணம். உன்ஸததை உன்அதீநமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்அதீநமானபின்பு என்பேற்றுக்கு நான் ப்ரதிக்ஷிக்கவோ? "பதிம்விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்," "உபாஸதே ஸதாஸ்யுதிநிர்யமோநாஜ்யோதிஷ்டவிதளஸ்வோபத்திஸ்" ; ஈச்வராபிமாநிகள் ஸத் தையோ அவர்களதீநமாயிருக்கிறது? சூடின கொன்றைமாலையாலே அழகிதாய்ச் சிவந்த

ஜடையையுடைய ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனே! [வாய்த்த] - ஸ்ருஷ்டியையுடைய சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ருத்ரனுக்குக் கொன்றைமாலையோபாதி, இவனுக்கு சதுர்முகத்வம். ப்ரஹ்மாவை உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து, 'என்நான் முகனே!' என்கிறார். விசேஷணம்சத்தில் தாத்பர்யமில்லை; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லிற்று, ப்ருதக்ஸ்திதயநர்ஹமான ஸம்பந்தத்தாலே. [வந்தென்னாருயிர் நீ] - தம்மளவிற்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்: எனக்கு அபேக்ஷையின்றிக்கே, நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்து, உன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி எனக்கு யாரக னானவனே! பேசி முடிக்கவொண்ணாத சீரத்தியை உடையவனன்றோ. [ஆனால்] - உன் பெருமை இதுவானால். [எங்குத்தலைப்பெய்வனே] - என்ஸத்தை தவதீநமானபின்பு, நான ஒன்றைச்செய்து அத்தாலே உன்னைக்கிட்ட என்பதொன்றுண்டோ? ப்ராங் ந்யாயத்தாலே மேலும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கை. (ந)

ஈடு —மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான நீ, நிர்ஹேதுக மாக வந்து த்வதேகதாரகனாம்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறை யும் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[காத்தவெங்கூத்தாவோ] - கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் ப்ரஸ்துதமிறே, "ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்கூத்தாவோ" என்று; "எத்திறம்" என்றால், பின்னை யும் "எத்திறம்" என்று அதிலே போமித்தனையிறே; கீழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட் டும் "காத்தவெங்கூத்தாவோ" என்கிறார். [மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை] - கல்லாலே வர் ஷிக்கையாலே மலையையெடுத்துப்பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகிற் கடலையெடுத்து நோக்குங்காணும். பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையை யெடுத்ததோ? [பூத்தண்டுழா யித்யாதி] - தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதரணமான லக்ஷணம்சொல்லுகிறது. [பூத்தண் டுழாய் முடியாய்] - தனக்குஅஸாதாரணமாய் ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான மாலையாயிற்று இது; தன்னுடையஸத்தை தன்அதீநமாம்படியிருக்கும் வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று இம்மாலை. இத்தால் இவர் பெற்றதாயிற்றேன் இப்போதென்னில்? உன்ஸத்தைஉன்னதீநமானவோபாதி

மூன்றும்பாட்டு - காத்தஇத்யாதி. 'புனைகொன்றை" இத்யாரப்ய, "ஆருயிர்நீயானால் - எங்குத்தலைப்பெய்வன" என்கிறவர்றைககடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்இத்யாதி.

திரியட்டும் "காத்தவெங்கூத்தாவோ" என்றதுக்கு மூன்றுபரிஹாரம். முந்தினது - கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் இத்யாதிவாக்யசதுஷ்டயம். அதாவது, கீழ்ச்சொன்னசீர்மையில்ஈடுபட்டுத் திரியட்டும் சொல்லுகிறாரென்றபடி. "வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து "மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை - காத்த" என்றதுக்கு ரஸோக்தி - கல்லாலேஇத்யாதிவாக்யத்வயம். திரியட்டும்" காத்தவெங்கூத் தாவோ" என்றதுக்கு - இப்பாட்டுக்குசேஷமாக த்விதீயபரிஹாரம் - பசுக்கள்இத்யாதி. எனக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லையென்கைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாரென்றபடி "பூத் தண்டுழாய்முடியாய்" என்றுதொடங்கி மூவர்க்கும் துழாய்முதலானவற்றைசொன்னதுக்கு பாவம் தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்குஇத்யாதி. ஸ்வரூபங்களுக்கு - மூர்த்திகளுக்கென்றபடி, "பூத்தண்டுழாய் முடியாய்" என்றத்தாலே ஐஶ்வர்யாஸாதாரணலக்ஷணம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - தனக்குஇத்யாதி. ஐஶ்வர்யசூசகம் - ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகம். பலிதம் - தன்னுடையஇத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தபாவம் - உன்ஸத்தைஇத்யாதிவாக்யம். பூத்து ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனேயென்று ஶப்தார்த்தம். "பூத்தண்டுழாய்முடியாய்" என்றதின் பாவத்தை யவலம்பித் துக்கொண்டு "புனைகொன்றை" இத்யாதிக்குஸங்கதி-பிறர்ஸத்தைஇத்யாதி. 'சடையாய்' என்கிற

என்ஸத்தையும்உன்னதீநமாயிருக்க, நான் எங்ஙனே உன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிக் காணும்படி? என்கை. [புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்] - பிறர்ஸத்தையோதான் உன்னதீநமன்றிக்கேயிருக்கிறது? பசுக்களின்ஸத்தை உன்னதீநமானாற்போலே ஈஶ்வராபிமாநிகளாயிருப்பாருடையஸத்தையும் உன்னதீநமாயன்றே இருக்கிறது? [புனையித்யாதி]-புனையப்பட்ட கொன்றையையுடைத்தாய் அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஜடையையுடைய ருத்ரனும் நீயிட்ட வழக்கு. [வாய்த்தஎன்நான்முகனே] - கீழிரண்டுபதத்திலும் சொன்ன மாலைகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமா யிருக்குமாபோலே யாயிற்று, இவனுக்கும் தனக்குஅடைத்த காரியத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டியையுடைய, சதுர்முகன்) இன்னமும் ஈஶ்வரன்தனக்கும் "இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்" என்றாலும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு [என்] - என்கிற இதுக்கு-விசேஷ்யத்திலே யூற்றமாகக் கடவது. வையதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கைக்கும் உடலாயிருக்கும்; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் ஶேஷஶேஷி பாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரண்யவையதிகரண்யங்களிரண்டுக்கும் பலம் நிவில நியமநமிறே: ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு இத்தனைவாசியுண்டு. "ஸ்வமுத்திஶ்ய" (ஸ்வமுத்திஶ்ய) - ஸ்வார்த்தமாகவிறே இவற்றையுபாதாநம்பண்ணிற்று. "உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதி நியமநாத்யேஷு சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திஶ்ய" (உபாதத்தேஸத்

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீரஶரீரிபாவ நிபந்தநமாகையாலே, ருத்ரனுடையஸத்தையும் அவனதீநமென்றபடி. கோவர்த்தநோத்தாரணம் சொன்னதுக்கு மூன்றும் பரிஹாரம்-பசுக்கள் இத்யாதி. அன்றிக்கே, திரியட்டும் "காத்த" என்றதுக்குஇரண்டே பரிஹாரமாய், "மலையேந்தி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்துக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - பசுக்கள் இத்யாதி. அதாவது - பசுக்களின் ஸத்தைபோலே பசுபதிஸத்தையும் த்வததீநமென்றபடி என்றுமாம். ஶப்தார்த்தம்-புனையப்பட்டஇத்யாதி. கீழிருவரையும்போலே இவனையும் மாலையையிட்டு நிரூபியாதொழிவானென்? என்ன-கீழிரண்டுஇத்யாதி. தனக்குஅடைத்தகாரியமாவது - ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" இத்யாதிப்படியே வேதோக்தமானபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்தவேதந்தான் நாலாயிருக்கையாலே நாலும்உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகம்வேண்டுகையாலே 'தனக்கடைத்தகாரியத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி' என்கிறார். "வாய்த்த" என்றதுக்கர்த்தம்-இன்னமும்இத்யாதி. வாய்த்த-ஸமர்த்தனானவென்றபடி. வையதிகரண்யமாகவன்றிக்கே,ஸாமாநாதிகரண்யமாகவருளிச்செய்வானென் ? என்ன - வையதிகரண்யத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கும் - ப்ருதக்ஸ்த்தியில்லாத உறவறுத்துக்கொள்ளுகைக்கும். சரீரசரீரிகளுக்குப் பேதமுண்டாகையாலே 'சேஷசேஷிபாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும்'என்றபடி. பிரிவுமென்ற சப்தத்தாலே-அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணத்வமும் தோற்றுமென்றபடி. உபயத்தாலும் சித்தித்தது நிர்வாஹகத்வமேயாகிலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு அப்ருதக்ஸ்த்திதியாகிற ஆதிக்யமுண்டென்று ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார்-ஆகஇத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இத்தனைவாசியென்றது-வக்ஷ்யமாணத்தைக்கடாக்ஷித்து. அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய் நியாம்யமாயிருப்பார்களோ? என்ன-ஸ்வமுத்திஶ்ய இத்யாதி. "ஸ்வமுத்திஶ்ய" என்றதுக்கர்த்தம்-ஸ்வார்த்தமாகஇத்யாதி. ஸ்வார்த்தமாகவென்றது - ஸ்வசேஷமாகவென்றபடி. இத்தால்-ஸத்தாஸ்த்திதிநியமநாதிகள் அவன்அதீநமென்று தோன்றுகையாலே, கீழிற்பதங்களையும்உபாதாநம்பண்ணுகிறார் - உபாதத்தே இத்யாதி. "உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதி நியமநாத்யேஷு சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திஶ்ய ஶ்ரீமாநிதி வததி வாகௌபநிஷதீ । உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் ந

தாஸ்ந்திநியமநாத்யைஸ்சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திஸ்ய)-ஸத்தையே பிடித்து ஸ்த்திநியமநாதிகளகப்பட அவனதீநமாயிருக்கையாலே, பிரியநின்று ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகைக்கு ஒரு ப்ராப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம்இருக்கும்படி [வந்தேன்ருருயிர் நீ] - பிறர்பக்கல்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லவேணுமோ? என்பக்கல் பண்ணின உபகாரந்தானே யமையாதோ? ''நீயொருவனுளை'' என்று கணக்கண்டும்அறியாதே புறம்பே அந்யபரனுயிருக்கிற என்னை, அதனைத்தவிர்த்து உன்படியையறிவித்து உன்னையொழிய தரியாதபடியான தன்மையைப் பிறப்பித்தாய். [ஆனுல்] - இப்படியிருந்தபின்பு. [எத்தருங்கீர்த்தியினுய்] - நீ ஸத்தையையுண்டாக்க உன்னுலே லப்தஸத்தாகனுயிருக்கிற நான் ''ஏத்துவேன்'' என்றல், என்னுலேதான் ஏத்தலாம்படியிருந்ததோ? [ஆனுல்]-உன்படியது, என்படியிது; இங்ஙனேயிருந்தபின்பு; [உன்னை யெங்குத்தலைப்பெய்வனே] - நான்ஒருபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி உன்னை எங்கேவந்து கிட்டப்புகுகிறேன்'' என்னுலேவந்து கிட்டுகை என்று ஒன்றுஉண்டோ? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

எங்குத்தலைப்பெய்வன்நான்! எழின்மூவுலகும்நீயே
அங்குஉயர்முக்கண்பிரான்பிரமபெருமானவன்நீ
வெங்கதிர்வச்சிரக்கை இந்திரன்முதலாத்தெய்வம்நீ
கோங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே.

ஆ·—(எங்குத்தலைப்பெய்வன்.) ப்ரஹ்மேஸாநாதி ஸர்வஜந்துக்களுடைய ஸத்தாமாத்ரமேயோ த்வத்ஸங்கல்பாயத்தம்? அவர்களுடைய ஐஸ்வர்யமும் த்வத்ப்ரஸாதாதீநமன்றோ' ஆகலால், ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கியருளி அடியேனை உன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

தாமராணாவதஸூாம்ஸ்ரீரஜெஹூஸயஸாணவே)ராஜஹேஜூ'' இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே (அஎ). ஸலோகார்த்தகதந பூர்வகமாக இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரகரணாநுகுணமாக ப்யோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்தையேபிடித்துஇத்யாதி. ''உவாயொவெபவெத' இத்யாத்யுததராாத்தமும் விவக்ஷிதம். குணௌ-ஔபசாரிகௌ. ''வாய்த்தவென்னுன்முகனே'' என்ற அநந்தரம், ''வந்தெனனுருயிர'' என றதுக்குஸாவம் பிறர்பக்கல்இத்யாதி. அந்தஉபகாரமேதென-நீயொருவன்இத்யாதி: ''வந்தெனனுருயிர்நீ''- எனனபேக்ஷயனறிக்கே நீயேவந்துஎனக்குப் பரிபூர்ணயாரகனுயெனறு ஸப்தார்த்தம். ''என்னுருயிர்நீயானல்'' எனறவநந்தரம், ''எத்தருங்கீர்த்தியினுய்'' எனகையாலே எனனுல்எத்திமுடிக்கப்போகாத கீர்த்தியையுடையவனென்று விவக்ஷித்து, அதகஹேதுவையருளிச்செய்கிறா-நீ ஸத்தையையுண்டாக்கஇத்யாதி. ''எத்தருங்கீர்த்தியினுய்-வந்தெனனுருயிர்நீயானல்'' எனறந்வயததைவிவக்ஷிததருளிச்செய்கிறார் - ஆனல்உன்படியதுஇத்யாதி. 'மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை காத்தவெங்கூத்தாவோ, பூத்தண்டுழாய்' என்றுதொடங்கி, 'வந்தெனனுருயிர்நீ-எத்தருஙகீததியினுய்! ஆனல் - உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வன்' இத்யந்வய: (௩)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உண்டான உச்ச்ராயமும் நீயே கொடுத்தருளினுப். அப்படியே என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் நீயே செய்தருளுமித் தனைபோக்கி என்னுற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார்.

[கொங்கலரென்று தொடங்கி] - தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அழகைக் காண ஆசைப்படுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனுய் ஆஶ்ரிதஸுலபனுய்அதிசயிதபோக்யனுன உன்னை, அகிஞ்சநனுன நான் எங்ஙனே கிட்டுவது? என்கிறார்.

கொங்கு - மதுவையுடைத்தாய், அலர் - விகஸிதமான, தண்ணந்துழாய்-செவ்வித்திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி - மயிர்முடியையுடையையாய், என்னுடை - (அவ்வழகை) எனக்குப்ரகாஶிப்பித்த, கோவலனே - ஸ்வ்யனுனக்ருஷ்ணனே ! எழில் - ஔஜ்ஜ்வல்யவைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மூவுலகும் - த்ரிவிதலோகமும், நீயே - நீயிட்ட வழக்காய், அங்கு - அந்தலோகத்திலே, உயர் - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளாலே யுச்ச்ரிதனுய்த் தோற்றியிருக்கிற,முக்கட்பிரான்-(ஈஶ்வராபிமாநியான) த்ரிநேத்ரனும், பிரமன் பெருமானுனவன் - அவனுக்கு ஸ்வாமியான ஆதிக்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்று ப்ரஸித்தனுனவனும், நீ - நீயிட்டவழக்காய், வெங்கதிர் - சத்ருக்களுக்கஸஹ்யமாம்படி ப்ரதாபோஜ்ஜ்வலமான, வச்சிரம் - வஜ்ரத்தை, கை - கையிலேயுடைய, இந்த்ரன் -, முதலா - முதலான, தெய்வம் - தேவவர்க்கமும், நீ - நீயிட்டவழக்கு ; (ஆனபின்பு), நான் - (த்வத்ப்ராப்திஹேதுக்கள் ஒன்றுமில்லாத) நான், எங்கு - எங்ஙனே, தலைப்பெய்வன் - வந்துகிட்டுவேன் ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயே கொடுத்தருளினபின்பு, என் அபேக்ஷிதம் நீயே செய்தருளுமதொழிய என்னுற் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] - ஒருதார்ப்பலனை மலையை எடுக்கச்சொன்னுல் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில் மூவுலகும்நீயே] - த்ரைலோக்யபாவநத்திலுண்டான உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [அங்குயர் இத்யாதி] - அண்டத்தில் ஸர்வாதிகனுக அபிமாநித்துக்கொண்டிருக்கிற ருத்ரனுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. அவனுக்கு நிர்வாஹகனுன ப்ரஹ்மாவினுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. "வஜ்ரஹஸ்த: புரந்தர:" என்கிற ஏற்றத்தையுடைய இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [வெங்கதிர் வச்சிரம்] - அஸஹ்யமான தேஜஸ்ஸை யுடைய வஜ்ரம்.[கொங்கலர் இத்யாதி] -உன்னையொழிந்தார் உச்ச்ராயங்கள். எல்லாம் த்வதீநமாயிருக்கிறநீ, உன்னுடைய உச்ச்ராயம் என்னதீநமாயிருக்கிறவனே! கொங்கு-மது. தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையையும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அத்தை நீயே அநுபவிப்பிக்கவேணும் என்கிறார். (௪)

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - அவர்கள் ஸ்வரூபம் தததீநமென்றது; அவ்வவஸ்வரூபாஶ்ரிதமாயிருப்பன சிலமினுக்கங்கள் உண்டிறே, அவையும் தததீநமென்கிறது - இதில்.

நாலாம்பாட்டு - எங்கு இத்யாதி. "எழில்மூவுலகும், அங்குயா - பிரமபெருமான்" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீழிற்பாட்டில் இத்யாதி. மினுக்கங்கள் - உத்கர்ஷங்கள்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] -ஒரு துர்ப்பலனை "மலையைச் சும" என்றால் அவனாலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ ? [எழில்மூவுலகும்நீயே] - த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீநம். [அங்குயர்முக்கட்பிரான்] - அந்த அண்டத்திலல்லாத தேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரன்பக்கலிலே வந்தவாறே ஒருஉத்கர்ஷமுண்டிறே, அந்த உச்ச்ராயமும் த்வததீநம். [பிரமபெருமானவன்நீ]- அவன்றனக்குங்கூட ஜநகனாய் சதுர்த்தஶபுவநேஶ்வரனாகையால் வருவதோரேற்றமுண்டிறே ப்ரஹ்மாவுக்கு;அதுவும் நீயிட்ட வழக்கு.[வெங்கதிர்இத்யாதி]-"வஜ்ரஹஸ்தஃ புரந்தரஃ" (வஜ்ரஹஸ்த:புரந்தர:) என்கிறபடியே - வெவ்விய கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்த்ரன்தொடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [கொங்கலரித்யாதி] - உன்னையொழிந்த பதார்த்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷமும்உன்னதீநமாம்படி யிருக்கிற நீ, உன்னுடைய உச்ச்ராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகஸிமான செவ்வித் திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடையையாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனே! 'கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி' என்கையாலே - போக்யதாப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று;'என்னுடைக்கோவலனே' என்கையாலே - ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தையைச் சொல்லுகிறது. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்னுடைக்கோவலனேயென்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே
உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும்பரந்து
உன்னுடைச்சோதிவெள்ளத்தகம்பாலுன்னைக்கண்டு கொண்டிட்டு
என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகொல் வந்தெய்துவரே.

ஆ.—(என்னுடைக்கோவலனே)-'ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுடைய ஸத்தாவிபூதிகள் மத்ப்ரஸாதாதீநமேயாகிலும், த்வதபேக்ஷிதமத்தர்ஶந ப்ராப்த்யுபாயத்தை நீயே

பின்னையும் "எங்குத்தலைப்பெய்வன்" என்றது - ஆர்த்யதிஶயத்தாலே. "நான் எங்குத்தலைப்பெய்வன்" என்ற தம்முடைய அஶக்தியைச் சொல்லுகிறவருடைய பாவம் - ஒருதுர்ப்பலனை இத்யாதி. "மூவுலகும்" என்று லோகஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது. "எழில், உயர், பெருமான்" இத்யாதிகள் விசேஷணமாயிருக்க, இதிலேமாத்ரம் தாத்பர்ய மென்னக்கூடுமோ? என்னில், "ப்ராஙமுகோ ஹோஜநமஶ்நீத" என்கிறவிடத்தில் - அந்நபோஜநம்ராகப்ராப்தமாகையாலே, "விஶிஷ்டவிதௌ விஶேஷணே" என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்ராப்தமான ப்ராங்முகத்வத்திலே விதிக்குத்தாத்பர்யமானாற்போலே, கீழிற்பாட்டில் ஸ்வரூபதாததீந்ய முக்தமாகையாலும், இவற்றில்ஒரோவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லுகையாலும், "எழில், உயர், பெருமான், வெங்கதிர்வச்சிரம்" என்கிற மிவைக்கங்களிலே யிப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யமென்றுகருத்து. அங்கு - அந்தஅண்டத்தில். கதிருக்குவெம்மையாவது - பராபிபவந ஸாமர்த்யம். "எழில்மூவுலகும்" இத்யாத்யுக்தஉத்கர்ஷதாததீந்யாநுவாதபூர்வகமாக "என்னுடை" என்றதுக்கு பாவம் - உன்னையொழிந்த இத்யாதி. "கொங்கலர்" இத்யாதி பதத்வய பலித பாவம் - கொங்கலர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். எழில் மூவுலகும் இத்யர்த்ய, 'தெய்வம்நீ, கொங்கலர் தண்ணந்துழாய்முடி யென்னுடைக் கோவலனே, நான் - எங்குத்தலைப்பெய்வன்' இத்யந்வய: (ச)

யநுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்று ஒருநிர்ப்பநமுண்டாகில், த்வநநாபிகமலோத்பூத ஸகல லோகாந்தர்வர்த்தி ஸர்வவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஆத்மா, ப்ரதி பந்தநிரஸநத்தைப்பண்ணி நிரதிஶய தேஜோமயமான திருநாட்டிலே உன்னைக் கண்டு ப்ராபிக்கும்படி யெங்ஙனே? இம்மஹாத்மாவுக்கு முடியாததுஉண்டோ? என்று தம்மை உபாலம்பித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனான உன்னை, த்வத்ஸ்ருஷ்ட மான விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் நெடுங்காலம்பழகியிருந்த நான், அந்த விஷயவாஸ னையை அறுத்து உன்திருவடிகளிலே நானே வந்துபுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என் கிறார்.

[என்னுடை யென்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான ஶீலஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னைவஶீகரித்து எனக்கு ஐய்யனானவனே! [பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] - விபரீத லக்ஷணே. [உன்னுடை யென்றுதொடங்கி] - உன்னுடைய திருவுந்தியிலே பிறந்துள்ள லோகத்ரயத்தில் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரவணமாயிருந்துள்ள என்னு டைய ஆத்மா உன்னுடையதாய்ச் சோதிவெள்ளமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினுள்ளே வர்த்த மானனான உன்னைக் கண்டு கொண்டுவந்து ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? மூன்று லோகம் என்றது - எல்லாலோகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆருயிராரென்றது - ஆத்மாவி னுடைய ஹேயதையை அநுஸந்தித்து க்ஷேபிக்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶய ப்ராப்யபூதனான உன்னை, லௌகிக விஷயங் களிலே கைகழிந்திருக்கிற என்னாத்மா எங்ஙனே கிட்டக்கடவது ? என்கிறார்.

என்னுடைக்கோவலனே - "பசுவைமேய்" என்று நியமிக்கலாம்படியான ஆஶ்ரிதஸௌலப்யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், பொல்லா - தொளையாத, என் கரு மாணிக்கமே - நீலரத்நம்போலேயெனக்குஅவிகலபோக்யனானவனே! உன்னுடை - உன் னுடைய, உந்தி - திருநாபியிலே, மலர் - விகசிதமான, உலகம்அவைமூன்றும்- லோகங்க ளுடைய (ப்ரஸித்தமான) குணத்ரய விபாகயுக்தமான விஷயங்களிலே, பரந்து - பரந்து வைத்து, (தம்மை அவற்றுக்கு போக்தாவாக அபிமாநம்பண்ணி யிருக்கிற), என்னுடை ஆருயிரார்-என்னுடையஆத்மாவானவர், உன்னுடை- உன்னுடைய, சோதிவெள்ளம் - விலக்ஷண தேஜோராசிரூபமான தேசத்துக்கு, அகம்பால் - உள்ளே, உன்னை - நிரதி ஶய ப்ராப்யபூதனான உன்னை, கண்டுகொண்டிட்டு - " ஸதாபஶ்யந்தி " என்கிறகணக் கிலே, (நிதியெடுத்துக் காண்பாரைப்போலே கண்டுகொண்டு), வந்தெய்துவர் - ப்ராபிப் பது, எங்ஙனேகொல் - எங்ஙனேயாயிருக்கிறது ? ஸாம்ஸாரிகவிஷயத்தில் கைகழிந்த எனக்குக் கிட்ட விரகு எங்ஙனேயென்றுகருத்து. உந்திமலரிலே யென்றுமாம்.

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், ஹலம் உம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலை யிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன, நீ ஸ்ருஷ்டித்த ஸகலலோகங்களிலும் பரிஸமாப்ய வ்யாபித்து அழுந்திக்கிடக்கிற நான், ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து உன்னைக் கிட்ட என்பது ஒன்றுண்டோ? என்கிறார்.

[என்னுடை இத்யாதி] - உன்னுடைய ஸௌஶீல்யாதிகளையும் அழகையும் காட்டி என்னைவஶீகரித்து எனக்கு ஐய்யனானவனே! [என்பொல்லா] - விபரீதலக்ஷணை யாதல், அநுபஹதரத்நம்போலே நிதயாபூர்வமான போக்யதையைச் சொல்லுதல்,

[உன்னுடை இத்யாதி] - உன்னுடைய திருநாபியிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள ஸகல லோகங்களிலும் உண்டான ஶப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பற்றிக் கிடக்கிறவனாயிருந்து வைத்து, ஸர்வஶக்தியான நீ வ்யாபித்த பரப்படங்க சாபலத்தாலே வ்யாபித்தவன் நான்: இது என்னுடையநிலை. உனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்துக்குள்ளே. "ஈத்ருஶாநநுஷ்டிதஸாதநஸ்" [உன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு] - புறம்புள்ளபற்றடங்கவிட்டு அந்த அபிநிவேஶங்களெல்லாம் உன்பக்கலிலேயாய் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேவந்து விலக்ஷணஶரீரத்தைப்பெற்றுக்காணவேண்டும்படியான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. [என்னுடையாருயிரார்] - ஶப்தாதிகளிலே ப்ரவணமான என்னாத்மா. முதலியாரென்று க்ஷேபிக்கிறா. இப்படிப்பட்டநான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிவந்து கிட்ட என்பதொன்றுண்டோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'எல்லாம் செய்தாலும், "**ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்த்ரி**" (ஶாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி) அன்றோ? ஃபலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிதுயத்நம் பண்ணவேணுங்காணும்' என்ன, 'நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் உன்னைப்பெறுகைக்கு ஒருஸாதநத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ?' என்கிறார்.

[என்னுடைக் கோவலனே] - பாண்டவர்களுடையவன் ஆனாற்போலே யாயிற்று: இதுஶீலமிருந்தபடி. [என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே] - இது வடிவழகிருந்தபடி. "அழகிது" என்னில் நாட்டோப்பாமேன்று பார்த்து, விஜாதீயமான ஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றியே தோளையாமணி என்றாதல். போல்லல் - தோளைத்தல். அநுபஹதமான ரத்நம்போலே என்னுதல். [உன்னுடையித்யாதி] - உன்படியிதுவாயிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன்நான். உன்னுந்தியிலே மலராநின்றுள்ள லோகங்கள் மூன்றிலும்உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே யற்றுக் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனா

அஞ்சாம்பாட்டு - என்னுடை இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலுமென்றது - ஸ்வரூபோத்காஷங்கள் மதிநிகமாயிருந்ததேயாகிலு மென்றபடி. ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி - சேதநன கர்த்தாவாயுள்ளவளவில் ஶாஸ்த்ரத்துக்கு ஸாபல்யமுண்டென்றபடி. "கீழிரண்டுபாட்டாலே - அநப்யுபகம்ய ஸாதநாநுஷ்டானத்துக்கு ப்ராப்தியில்லை என்றார்; மேல் இரண்டுபாட்டாலே - அப்யுபகம்ய சக்தியும், 'அறியேன்' என்கையாலே - ஜ்ஞாநமுமில்லையென்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். "உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும் பரந்து - என்னுடையாருயிராரெங்ஙனேகொல் வந்தெய்துவர்" என்றிவற்றைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - நீ ஸ்ருஷ்டித்த இத்யாதி.

பாண்டவர்களுடையவனானாற்போலே யென்றது - 'இன்னாருடைய மநுஷ்யன்" என்னுமாபோலே என்று த்ருஷ்டாந்தம். இப்பதத்தால் ஃபலிதம - இதுஶீலம் இருந்தபடி என்று. இப்பதத்தால் ஃபலிதம்- இதுவடிவழகிருந்தபடி என்று. வடிவழகைசசொன்னால் பொல்லாமணியென்பானென்? என்ன - அழகிதுஎன்னில் இத்யாதி. "தொளையாமணி" என்றதால் ஃபலிதம்-அநுபபுக்தம் இத்யாதி ஸௌஶீல்யத்தையும் வடிவழகையும் சொன்ன வநந்தரம், "உன்னுடையுந்திமலருலகமவை மூன்றும் பரந்து" என்கிறவருடைய பாவம் - உன்படி இத்யாதி. படியென்றது - சாடு. திருமேனியென்று ஸ்வபாவார்த்தம். "கருமாணிக்கம்" என்று - வடிவழகுக்கும், "என்னுடைக்கோவலன்" என்று குணத்துக்கும் ப்ரதிகோடியாக 'உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும்' என்றபடி. சப்தார்த்தம் - உன்னுந்தியிலே இத்யாதி. "பரந்து" என்றதின் அர்த்தம் - தனித்தனியே

யிருந்தேன் நான். நீ ஸர்வஶக்தியோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நான் என்னுடைய சாபலத்தாலே கால்தாழ்ந்து திரிந்தேன். இது என்னிலேயிருந்தபடி. அதுக்குமேலே நீ யெட்டாநிலத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருந்தாய். [உன்னுடைச்சோதியித்யாதி]-உனக்கே அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாய், “[illegible]” (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்) என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான ஸம்பந்தமற்று நெடுந்தூரம் வழிவந்து அதுக்கு அநுரூபமா யிருப்பதொருஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, பரமபதப்ராப்திபண்ணினால்அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது; ஆக, என்னிலேயிருந்தபடியிது; உன்னிலேயிருந்தபடியது; என்நெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது; ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் கடுகவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? (‘என்னுடை யாருயிரார்’ ஶப்தாதிகளிலே ப்ரவணமானவென்னாத்மா. “முதலியார்” என்று க்ஷேபிக்கிறார்.)ஆக, ஸ்வரூபம் த்வததீநமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வததீநமாயிருந்தது; என்னிலேயிது, உன்னிலேயது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது; ஆனபின்பு, நான்ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டுகையென்றுஒருபொருளுண்டோ? என்கிறார். (ரு)

—————

ஆறும் பாட்டு.

—————

வந்தெய்துமாறறியேன்மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச்
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தொருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்
அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்புகண்வாய்
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறையென்திருமார்பனையே.

ஆ.—(வந்தெய்துமாறறியேன்) - அஸமமாய், நீலமாயிருந்த ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தழைத்துச் சிவந்தவொளியைப்பூத்து ஒருமாணிக்கம் கிடந்தாற்போலே, திவ்யரூபகதநீலஜ்யோதிஸ்ஸாலும், பீதாம்பர சரண நிமக்நநாபீகமல கரதலகௌஸ்துபலக்ஷ்மீ விராஜித வக்ஷஸ்த்தல விலோசந வதநாருணகிரணங்களாலும் தீப்யமாநனுமாய், ஸ்ரிய:

இத்யாதி. விவரணம் - நீ ஸர்வஶக்தி இத்யாதி - “பரந்து” என்கிறவிடத்திலே - ‘[illegible]’ (பாரத-ஶாந்தி)என்றதுஅநுஸந்தேயம். இதுஎன்னிலே யிருந்தபடியென்றது-ஸாதநாநுஷ்டாநபூர்வ விரக்தியுமில்லையென்றபடி. மேலிற்பதத்துக்கவதாரிகை - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்- உனக்கே இத்யாதி. இந்தப் பதப்ரயோகத்துக்கு ஸாவமாதல், ஹலிதமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தங்களை நிகமித்துக்கொண்டு, “என்னுடையாருயிரார்” இத்யாதிக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஆகஎன்னிலே இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. “ஆகஎன்னிலேயிருந்தபடியிது” என்றதின் விவரணம் - என்நெஞ்சில் இத்யாதி. கீழிரண்டுபாட்டி லர்த்தத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு கீழ் வாக்யத்ரயவிவரணம் - ஆக, ஸ்வரூபம் இத்யாதி. ‘என்னுடைக்கோவலனே’ இத்யாரப்ய, ‘பரந்திருக்கிற - என்னுடையாருயிரார - உன்னுடைசோதிவெள்ளத் தகம்பாலுன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு - எங்ஙனேகொல் வந்தெய்துவா’ இத்யந்வய:. “[illegible]” இத்யாரண்யபர்வணி [illegible] (கசுரு) (ஏ)

பதியாய்க் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னைக் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டு கிறிலேன் ; காண்கைக்கோருபாயமும் காண்கிறிலேன் ! என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனை உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கல் ஒருபாயமில்லை: நீயேவந்து விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[மல்கென்று தொடங்கி] - முதலிலே மிக்கிருந்துள்ள நீலமான தேஜஸ்ஸு மேன்மேலென ஸம்ருத்தமாகச் சிவந்தஒளியை யுடைத்தான சிலகிரணங்களை பூத்தது ஒருமாணிக்கம் சாய்ந்துகிடக்குமாபோலே. [அந்தரமேற்செம்பட்டென்று மேலுக்கு]- திருவரைமேற் சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தோடேகூடத் திருவடிகள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்கள் சிவந்து அழகிய ஒளியைவிடக் கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து எனக்கு ஸ்வயனுமான ஸ்ரீயஃபதியை.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்யதா ப்ரகாசகமான நிரதிசயா ஹ்ருப்யத்தையுடைய உன்னை நான்வந்து கிட்டுமுபாயம் அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

மல்கு - செறிந்த, நீலச்சுடர் - நீலச்சுடரானது, தழைப்ப - பரம்பாநிற்க, (இடையிடையே), செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, சோதிகள் - தேஜோ விசேஷங்களை, பூத்து - பூத்திருப்பது, ஒரு மாணிக்கம் - ஒரு நீலரத்நமானது, சேர் வதுபோல் — பொருந்தியிருந்தாற்போலே, அந்தரமேல் - பரமவ்யோமத்திலே, செம் - சிவந்த, பட்டோடு - திருப்பீதாம்பரத்தோடே, அடி - திருவடிகளும், உந்தி - திரு வுந்தியும், கை - திருக்கை, மார்பு - திருமார்பு, கண் - திருக்கண், வாய் - திருப்பவள மும், செம் - சிவந்த, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான், சோதி - தேஜஸ்ஸை, விட - பரப்பாநிற்கும்படி, உறை - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை, என் - எனக்கு ப்ரகாசிப் பித்த, திருமார்பனை - ஸ்ரீமானுனவனை, (நான் வந்து), எய்தும் - கிட்டும், ஆறு - உபா யம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அறியும் நீ வந்துகொண்டுபோமித்தனையென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனை உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஓர் உபாயமில்லை; நீயேவந்து விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[வந்தெய்து மாறறியேன்] - நீயேவந்து கிட்டுமதொழிய, நான் ஸாதநாநுஷ் டாநம்பண்ணிக்கிட்டும் விரகு அறிகிறிலேன். கிட்டுகைக்கு இச்சையேயிறே இத்தலையி லுள்ளது. நீ வந்துகிட்டினுல் விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு. ஆனால், இழந்தாலோ என்ன, [மல்குநீலச்சுடர்] - வடிவழகாலும், பேற்றுக்குப்பற்றுசுண்டாகையாலும், விடலாயோவிருக்கிறது ; ஆஸாஜநகமான வடிவடிழகைச் சொல்லுகிறது. குறைவற்றநீல மான புகர். [தழைப்ப] - ஓரளவில் பர்யவஸியாதே மேன்மேலே வளர்கிறபடி. [செஞ் சுடர்ச்சோதிகள்பூத்து] - இதுக்கு பரபாகமான சிவந்தசுடரை யுடைத்தான கிரணங் களை, பூவலர்ந்தாற்போலே விகஸிதமாக்கி. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அது ஸவயோக்யமாம்படி அத்விதீயமான ரதநம் சேர்ந்தாற்போலே. [அந்தரமேல் இத்யாதி]- திருவரையிலே சாத்தின திருப்பீதாம்பரம், இதுக்குக் கீழாம் திருவடிகள். இதுக்கு மேலான திருநாபியும், திருக்கைகளும் திருமார்பும். தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையாள் இருக்கையாலே - திருமார்வையும் சொல்லுகிறது. திருக்கண்ணும், திருப் பவளமும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்தசுடரை யுடைத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸை

ப்ரஸரிக்க. [உறை] - கண்வளர்ந்தருளுகிற: இதுவும் அழகிலே ஒன்றாயிருக்கிறபடி. [என்திருமார்வனையே] - இதுவும் ஓர் ஆபரணம்போலே, எனக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவன் என்னுதல், எனக்கு ஸ்வயமநஶ்ரிய:பதி என்னுதல்.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. ஆனாலும், 'ஏதேனும் ஒருபடி நீரும் சிறிது செய்துவந்து கிட்டவேண்டாவோ?' என்ன, உன்னைவந்துகிட்டும் உபாயம்அறியேனென்கிறார்.

[வந்தேய்துமாறறியேன்] - வந்துகிட்டும்உபாயம்அறிகிறிலேன். நீதானே மேல் விழுந்து உன்வடிவழகைக் காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு; என்றால்உன்னை ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டப்போகாது. ஆனால் இழந்தாலோ ? என்ன; 'இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது'என்கிறார். [மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப] -வடிவழகில்லையென்றுவிடவோ? பெறுவிக்கைக்குப் புருஷகாரமில்லையென்று விடவோ? எனக்குஆசையில்லையாய்விடவோ? [மல்குநீலச்சுடர்] - குறைவற்ற நீலப்புகரானது. [தழைப்ப] - கர்மநிபந்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவருமிறே; இவ்வளவென்ன வொண்ணாதபடி மேன்மேலென வளராநிற்கும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிகள்பூத்து]- சிவந்த சுடரையுடைத்தாயிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸானது, காலப்பூவலர்ந்தாற்போலே பூத்து [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] – அநுபவயோக்யமாம்படி ஒரு மாணிக்கமானது சாய்ந்தாற்போலே. 'மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப' என்கையாலே - நிறமிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து'என்கையாலே - திவ்யாவயவங்களிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்'என்கையாலே - இரண்டுக்கும் ஆஶ்ரயமான திருமேனிதன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிறவிடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றென்றுண்டிறே,அதுதன்னை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் மேல். [அந்தரமேலித்யாதி] - அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்கு நடுவு அரை. திருவரையில் திருப்பீதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிகமலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியாரேழுந்தருளி யிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்னவற்றோடொக்கச் சொல்ல

ஆரும்பாட்டு - வந்தேய்தும் இத்யாதி. "வந்தெய்து மாறறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆனாலும் இத்யாதி. 'ஆனாலும்' என்றது - நீர் அஶக்தரானாலும் என்றபடி.

ஆறு - உபாயம். ஃபலிதம் - நீ தானே இத்யாதி எய்துமாறு அறியேனென்றதே, "வந்தெய்தும்ாறறியேன்' என்கையாலே - 'விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுண்டு' என்று தோற்றுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை-ஆனால்இழந்தாலோ இத்யாதி. "மல்குநீல" என்றுதொடங்கி "சோதிவிட" என்றத்தைப்பற்ற - வடிவழகில்லை இத்யாதி. "என் திருமார்வனை" என்றத்தைப்பற்ற - பெறுவிக்கைக்கு இத்யாதி. "வந்தெய்து மாறறியேன" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஆசை இத்யாதி. "மல்கு நீல" என்று - ஸம்ருத்திசொல்லியிருக்க, மீளவும் 'தழைப்ப" என்றதுக்கு ஃபாவம் - கர்மநிபந்தநம் இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவென்ன இத்யாதி. "சோதி" என்று - கிரணம். "செஞ்சுடர்ச் சோதி யென்கிறது - விசதமாகாமையாலே விவரிக்கிறார்" என்று நினைத்து, மூன்றுந்தான் இன்னதென்கிறார் - மல்கு நீல இதயாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. மூன்றையும் விவரியாமல் ஒன்றை விவரிப்பானென்? என்ன - செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் இத்யாதி 'மறைத்துசசொல்லிற்று' என்றது - "மல்கு நீலச்சுடர், ஒரு மாணிககம்" என்கிறவற்றுக்கு - உபமேயம் ஸ்புடமானாற்போலே, "செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து" என்கிறதக்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் திவ்யாவயங்களென்று ஸ்புடமாகாமையாலே என்றபடி. திருமார்வு கழுத்திருக்க, அவயவங்களோடே கூட்டுவானென் ? என்ன - பெரியபிராட்டியார்

லாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்த சுடரை யுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை யேன்திரு மார்பனையே] - இதுவும் ஓராபரணம்போலே: என்ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டி யாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீர்உறுத்தாதபடி திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே நாநாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரியை விரித்தாற்போலே அவன் சாய்ந்தருள, மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரி-திருப்படுக்கைமேலே யலங்காரமாகப்படுத்துமது.)"பர்யாயேண ப்ரஸுப்த:"(பர்யாயேணப்ரஸுப்த:) என்னக்கடவதிறே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

என்றிருமார்பன் தன்னை என்மலைமகள்கூறன் தன்னை
என்றும்என்னாமகளை அகம்பாற்கொண்ட நான்முகனை
நின்றசசீபதியை நிலங்கீண்டெயின்மூன்றெரித்த
வென்றுபுலன்துரந்தவிசும்பாளியைக்காணேனே?

ஆ.—(என்றிருமார்பன்தன்னை) - உன்னுடைய போகப்ரவ்ருத்திகள் த்வததீநமானாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய போகப்ரவ்ருத்திகளும் த்வததீநம்; ஆன பின்பு, என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் த்வத்ப்ரஸாதைக லப்யம்; இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தே, நீயோ என்அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலை; நான் இனி உன்னைக்காணப் பெறுதே போமத்தனையாகாதே என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய மஹிஷீதொடக்கமான போக்ய ஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்திகளும் தன்னாலே ஆம்படியிருக்கிற எம்பெருமானை நான் காணப்பெறேனே என்கிறார்.

[என்திருவென்று தொடங்கி] - தன்னுடைமஹிஷீலாபமும் ஸ்வாயீநமானாற் போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாபமும் தன்னாலேயாம்படி இருந்தவனை பலகால் "என்" என்கிறது - எம்பெருமான்படியை அநுஸந்தித்து ப்ரீதியாலே. நின்ற என் கிறது - மற்றையவர்களோடு ஒக்கஎண்ணலாயிருக்கை. [நிலங்கீண்டென்று தொடங்கி]-

---

இத்யாதி. பெரியபிராட்டியோரோட்டைச் சேர்த்தியையும் ஓர் ஆபரணமாக ரூபிக்கிறார் - இதுவும் இத்யாதி. "சேர்வதுபோல்" என்ற ரூபகத்துக்குச்சேர இன்னவிடத்திலே என்னவேண்டுகையாலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் - திருப்பாற்கடலிலே இத்யாதி. "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்ன வேண்டியிருக்க, அவன் மார்விலே யிருக்கிறாள் என்னக்கூடுமோ? என்ன - பர்யாயேண இத்யாதி. "ஸ்ரீர்ஹி ஸ்ரீஸஹஸா ஸுவாஸா ஸ்வதக்ஷஸ்தலம் விஷ்ணு: பர்யாயேண ப்ரஸுப்த ஸ்ரீர்விஹார தா ஹ்ருஜ:" இதிஸுந்தரகாண்டேவாயஸவ்ருத்தாந்தகதநப்ரகரணே (ரு அ-உ०) இதுக்கு "ஸ்ரீர்ஹி" இத்யாதி பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு. 'மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்று' என்றவிடத்திலே "ஸ்ரீயஜஸ்ரீர்விஷ்ணு" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'மல்குநீல' என்றுதொடங்கி, 'திருமார்பனை வந்தெய்துமாறறியேன்' இத்யந்வய: (சு)

ப்ரளயங்கொண்ட பூமியைத் தானேஎடுத்தருளினாற்போலே வார்த்தைப்பாட்டைக் கொடுத்து அவர்கள் தாங்கள் செய்தாராய்நின்ற த்ரிபுரதஹநமென்ன இந்த்ரியங்களை வென்று ஓட்டஎன்ன, த்ரைலோக்யத்தை ஆளவென்ன, இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்திகளையும் தானே செய்தருளினவனை. இவ்வைந்துபாட்டாலும் - தம்முடைய மிடுக்காலே எம்பெருமானை ப்ராபிக்கமுடியாமையும், அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வேநரூபேணவும் கார்யபுருஷரூபேணவும்நின்று ஸர்வ ப்ரகாரரக்ஷணம்பண்ணுகிற அவனைக் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

என் திருமார்பன்தன்னை - ஶேஷித்வஸூசகமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், என்மலைமகள் கூறன் தன்னை-பார்வதியை ஶரீரார்த்தத்திலேயுடைய ருத்ரனைப்ரகாரமாகவுடையனாய்நிற்கிற நிலையை எனக்குக்காட்டினவனாய், என்றும்-என்றும்,என்நாமகளை யகம்பால்கொண்டநான்முகனை - நாமகளான ஸரஸ்வதியை அந்தரங்க மஹிஷியாய்க்கொண்ட சதுர்முகப்ரகாரத்வத்தை எனக்குப்ரகாஶிப்பித்தவனாய், நின்ற-(இவர்களோடு ஸமகணனையிலே)நிற்பானாய், சசிபதியை- ஶசீபதியான இந்த்ரனைப்ரகார மாகவுடையனாய், (ஸ்வேநரூபேண), நிலங்கீண்டு - பூம்யுத்தரணம்பண்ணியும்,(ருத்ராந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு), மூன்றெயிலெரித்த - த்ரிபுரதஹநம்பண்ணியும், (ப்ரஹ்மாவுக் குள்ளீடாகநின்று ஸ்ருஷ்ட்யுபயுக்தமாக) புலன் - இந்த்ரியங்களை, வென்று - ஜயித்து, துரந்து - ஓட்டியும், (இந்த்ரஶரீரியாய்க்கொண்டு), விசும்பாளியை - ஸ்வர்க்கநிர்வஹணம் பண்ணியும்ரக்ஷித்தவனை, காணேனோ- காணமாட்டேனோ? இப்படி ஸர்வப்ரகாரரக்ஷண வ்யாபாரத்தை யுடையவனைக் காண்கையே ப்ரயோஜநமான எனக்குக்காணக்கிட்டா தொழிவதே என்றுகருத்து. எயில் - மதிளாய், புரத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய போக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாநுஷவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறவனை நான் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

[என்திருமார்பன் தன்னை] - இது மேற்சொல்லுகிறவற்றுக்குத்ருஷ்டாந்தம். பிராட்டி, ஸ்வாதீனையாகிறாப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாபமும் ஸ்வாதீந மென்கை. "என்திரு" என்று - விஶேஷணப்ரயோகமாயிருக்கிறது. இது - விஶேஷண ப்ரயோகமுமாய், விஶேஷ்யப்ரயோகமுமாய் விஶிஷ்டப்ரயோகமுமாய் இருக்கும்; ஆஶ்ரயணதஶை, ப்ராப்திதஶை,போகதஶை. [என்மலைமகள் இத்யாதி] - ஹிமவத் ஸுதையானவளுக்கு ஶரீரத்திலே கூறுகொடுத்திருக்கிற ருத்ரனை. இங்கு, "என்" என்கிறவை விஶேஷ்யப்ரயோகங்கள்.இல்லையாகில், "தெய்வம் மற்றில்லை" "மறந்தும் புறந்தொழா"என்கிறத்தோடு சேராதிறே. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே-ஸஹோதிகராயிருந்துள்ள ருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் அவன் அதீநமென்கை. என்றுமொக்க ஸரஸ்வதியைத் தன்னோடொக்கச் சேர்த்து ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறசதுர்முகனை.[நின்றசசீபதியை] - இவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுக்கும் ஐஶ்வர்யத்திலே நின்ற இந்த்ரனை.[நிலங்கீண்டுஇத்யாதி]-மஹாவராஹமாய் ப்ரளயமக்நையானபூமியை உத்தரித்த இப்ரவ்ருத்தி ஸ்வாதீனையாயிருக்கிறாப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வ்யாபாரமும் ஸ்வாதீநமென்கிறது. [எயில்மூன்றெரித்த] - மதிள் மூன்றெரித்த. "விஷ்ணுராத்மா" என்கிறபடியே ஆத்மதயாநின்று செய்து, வார்த்தைப்பாட்டை அவனுக்காக்கி

ஞன். [வென்று புலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான இந்த்ரியஜயத்தைப்பண்ணின ப்ரஹ்மாவை: புலன்களைவென்றோட்டின. [விசும்பாளியை] - ஸ்வர்கத்தை வன்னியமறுததாளுமவனை. இஙகு ப்ரவருத்திவிஶிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானுயிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருததிகளும் அவன் அதீநமாகையாலே "என்னுடைய அபேக்ஷித ஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னால் செயலாவது ஒன்றுமில்லை" என்கைக்காக. [காணேனே] - என்னுடைய ஸத்தையே தொடஙகி உன்னயீநமாய் உன்னாலே பேறான பின்பு, நான் இங்ஙனே இழநதுபோமித்தனையோ ?

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. உத்தேஶ்யலாஹம் அவனாலேயாயிருந்தது. இத்தலையாலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்த்ர்யமுண்டாயிருந்தது; அத்தலையாலே பெறுமிடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் காண்கையாலே, "நான் இவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே" என்கிறார்.

[என்திருமார்பன்தன்னை] - இவ்விடத்திலே "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷணாம்ஶத்திலே யந்வயம்; * என்திருமகள்சேர் மார்வனிற்போலே. என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும் விசிஷ்டத்திலும்; (ஆஶ்ரயணதஶைப்ராப்திதஶை ஹோமதஶை.)[என் மலைமகளித்யாதி] - இவ்வோபதங்களில் "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யாம்ஶத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி, "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கு ஓர்அந்வயம் உண்டேஎன்கிறாரல்லரே. [என்மலைமகள்கூறன்றன்னை] - ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ஶ்வத்திலே யுடையனாயிருக்கிறருத்ரனைத் தானிட்ட வழக்காக வுடையனாயிருக்கிறவனை. [என்றுமித்யாதி] - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கலிலே யுடையனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [நின்ற சசீபதியை] - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐஶ்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவ:" (ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவ:) என்றால் "ஸேந்த்ர:" (ஸேந்த்ர:) என்று ஒக்கச்சொல்லலாம்படி முட்டுப்

ஏழாம்பாட்டு.—என்திருமார்பன் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளை ஸ்வஸ்வமஹிஷிகளோடே கூடச்சொல்லுகிறதுக்குக்கருத்து-"அவரவர்களுக்கு அபிமதமானவிஷயங்களைஈஶ்வரன் தலைகட்டிக்கொடுக்கும்" என்றிறே; "இப்படியே நமக்கும் அபிமதமான தன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தையும் தரும்" என்றுவிவக்ஷித்து 'உத்தேஶ்யலாபம்அவனாலேயாயிருந்தது'என்கிறார். "எயில்மூன்றெரித்த" இத்யாதியாலே-இவர்கள்ப்ரவ்ருத்தியும்அவனதீநமென்கையாலே,"தமக்குஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்த்ரயம் தோற்றுகிறது"என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இத்தலையாலே இதயாதி.

"என்திருமாவன்தன்னை" என்றத்தைப்பற்ற - அத்தலையாலே இத்யாதி. கண்ணழிவு - விளம்பம். "காணேனே"என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்- இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி. இதைப்போலே "என்" என்கிறவை விசேஷணாம்சாந்வயி அன்றென்கிறார்,- இவ்வோபதங்களில் இத்யாதி. விசேஷ்யாம்ஶத்திலேயென்றது - ப்ரமவிசேஷ்யனான ஈஶ்வரனிடத்திலென்றபடி. விசேஷணம்சத்திலூற்றமானால் விரோதமென் ? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. இவர்களோடே தன்னையுமஎண்ணலாம்படியிருககுமோ? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. ருத்ராதிகளை ஸ்வஸ்வமஹிஷி

போறுத்துநின்றஇந்த்ரனுக்குஅந்தர்யாமியாயுள்ளவனை இப்போதுஇவை சொல்லுகிறதுக்குக்கருத்தேன்என்றால்?-கீழே,ஸ்வரூபமும்உச்ச்ராயமும் ததீநமென்றது;இங்கே-ப்ராப்தயௌவனரான புத்ராதிகளை ஸத்ருஸவிஷயங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும்பித்ராதிகளைப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமாலல்ல, ஸர்வேஸ்வரனாலே என்கை. [நிலங்கீண்டித்யாதி] – இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் ததீநமென்கிறது மேல். [நிலங்கீண்டு] - ப்ரளயார்ணவ மக்நையாய் அண்டபித்தியிலேபுக்குஒட்டின பூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புக்குஎடுத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் ததீநமானாற்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் ததீந மென்கிறது. [எயில்மூன்றெரித்த] - மதிள்மூன்றையெரித்த. "விஷ்ணுராத்மா" (விஷ்ணுராத்மா) என்னக்கடவதிறே; அதுவும்அவனிட்ட வழக்கு. [வென்றுபுலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந்த்ரியஜயத்தைப்பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றோட்டின. [விசும்பாளியை]-ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியம்அறுத்துஆளுகிறவனை. (இங்குப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமாநாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீநையாகையாலேஎன்னுடையஅபேக்ஷிதஸித்திக்குஅவனையொழிய என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கைக்காக.) [காணேனே]- ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேஸ்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, அதுக்கு உறுப்பான ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழக்காயிருந்தது. இனி, இத்தலையாலே பேறுமன்று விளம்பஹேது உண்டாயிருந்தது; அவனாலே பேறுமன்று விளம்பஹேது இன்றிக்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும்தம்மை இழந்திருக்கக் கண்டாராகையாலே, "இனி இவ்விழவோடேஇங்ஙனேமுடிந்துபோமித்தனையாகாதே?" என்று க்லேசிக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய்அரக்கர்
ஊளையிட்டுஅன்றுஇலங்கைகடந்து பிலம்புக்கொளிப்ப்
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறன்மாலியைக்கொன்றுபின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்துஅடர்த்தானையும்காண்டுங்கொலோ ?

ஆ —(ஆளியை.)—ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப்போலேயும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரியைப்போலேயும், ஹதசேஷரான ராக்ஷஸரெல்லாரும் பீதபீதரா யூளையிட்டு லங்கையினின்றும் ரஸாதலத்திலேபுக்கொளிக்கும்படியாக ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யு

களோடே சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவத்தை ஸஙகாபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இவை இத்யாதி. இவைசொல்லுகிறதுக்கு - மஹிஷிகளோடே இவர்களைச்சொல்லுகிறதுக்கென்றபடி. ஆனால், 'நிலங்கீண்டு" என்று ஸ்வவ்யாபாரம் சொல்லுவானென்? என்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - ப்ரளயார்ணவ இத்யாதி. த்ரிபுரத்தைதஹித்தவன் ஸர்வேஸ்வரனோ? என்ன-விஷ்ணுராத்மா இத்யாதி.இந்த்ரியஜயம் - ப்ரஹ்மாவின்கார்யம். "காணேனே" என்றது - காணப்பெறேனேவென்றபடி. ஃபலிதம் - ஆக இத்யாதி. ப்ரவ்ருத்திகளும ததீநமென்கையாலே - ப்ரகரணத்துக்கு ஃபலித்த ஸாவம-இனியித்தலையாலே இத்யாதிமூன்றுவாக்யத்தாலே. க்ரமேணாந்வய:. (எ)

பூதரான பெரியதிருவடி திருததோளிலேயேறி லங்கையைச்சென்றடர்த்து, அதிபலபராக்ரமராயிருந்தமாலிசுமாலிகளை ஸஸைந்யமாகக்கொன்றருளினாற்போலே, விரோதியான என்னுடைய பாபங்களையும்போக்கி எனக்கு என்றோ தன்னைக்காட்டி யருளுவது? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாமபாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேஸ்வரனைக் காணவலலோமே என்கிறா.

[ஆளியென்று தொடங்கி] - ஆளியைக்கண்ட குதிரைபோலவும் ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலவும ராக்ஷஸா ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு அன்று இலங்கையைவிட்டு பிலத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடைய பெரியதிருவடியைநடத்தி. ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாய் அநுகூலாக்கு இனியனான பெரியதிருவடியை நடத்தினென்றுமாம். [விறல்] - மிடுக்கு. [ஆளுயர் குன்றம்] - ஆளாலே உயர்ந்த குன்றம்.

ப —அநந்தரம், மாலிப்ரபந்திகளை நிரஸித்த உபேந்த்ரமூர்த்தியானவனைக் காணக்கூடுமோ ? என்கிறார்.

ஆளியை - யாளியை, காண் - கண்ட, பரியாய் - குதிரைபோலவும், அரி-ஸிம்ஹத்தை, காண்-கண்ட, நரியாய் - நரிபோலவும, அரக்கர்-ராக்ஷஸரானவர்கள், அன்று - யுத்தோத்யோகம்பிறந்தவன்று, ஊளையிட்டு-பயாதிஶயத்தாலே கதறிக்கொண்டு, (குளவி கூட்டைவிட்டுப்பறந்துபோமாபோலே), இலங்கை - இலங்கையை, கடந்து-விட்டு, பிலம் - பிலத்வாரத்திலே, புக்கு - , ஒளிப்ப - (பாதாளத்திலே) ஒளிக்கும்படி, மீளி - பெருமிடுக்கனாய், அம் - தர்ஶநீயனான, புள்ளை - பெரியதிருவடியை, கடாய் - நடத்தி, விறல்- ப்ரபலனான, மாலியை கொன்று - , பின்னும் - அவ்வளவிலேவிடாதே, ஆள் - அதிஶூரரானபுருஷர்களை, (கொன்று) உயர் - உயர்ந்த, குன்றங்கள் - மலைகளாக, செய்து - பண்ணி, அடர்த்தானையும - அவர்களையழிக்கும்உபேந்த்ரனையும், காண்டுங்கொல் - காணக்கூடுமோ ? மாலிசுமாலி ப்ரப்ருதிகளை யழியச்செய்தாற்போலே, நம்முடைய அஹங்கார மமகார ப்ரதாநமான ராகத்வேஷாதிகளையும்அழிக்கக்காண்போமோ? என்று கருத்து. மீளி - மிடுக்கு.

இ —எட்டாம்பாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்கத்தை நிரஸிதத வனைக் காணவல்லேனோ? என்கிறார்.

[ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளியைக்கண்டபரியாய், குதிரையாய். [அரி காண்நரியாய்] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்டநரியாய். ஸ்ரீராமாயணத்திலே - ராக்ஷஸருடைய பயத்தைப் பலஉதாஹரணங்களாலும் சொல்லிற்று, அவற்றுக்கெல்லாம் ஸ்மாரகமாக இரண்டு உதாஹரணத்தைச் சொல்லுகிறது. [அரக்கர்ஊளையிட்டு] - நரியாய் என்கிற ஸமாஸ்யாலே சொல்லுகிறார். ராக்ஷஸர் திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு. [அன்று] - "மாலி - ஸுமாலி-மால்யவான்" என்கிறவர்களை. பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச்செய்கிறவன்று [இலங்கைகடந்து] - புற்றைப் பாம்புவிடுமாபோலே தங்களிருப்பிடமான லங்கையைவிட்டு, பாதாளத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடையனாய் தர்ஶநீயனான புள்ளை நடத்தி. "கறையணிமூக்கு": அநுகூலர்க்கு தர்ஶநீயமாயிறேயிருப்பது எதிரேநின்று

படுவாரும், அதுமாட்டாதே பிலத்திலேபுக்கு ஒளிப்பாருமாயிற்று. [விறல்மாலியைக் கொன்று] - பெருமிடுக்கனான மாலியாகிற அஸுரனைக் கொன்று. [பின்னும், ஆளுயர் குன்றங்கள்செய்து] - பின்னும், அவனைப்போலே முதுகுகாட்டாதே, ஆளாயிருப்பாரைக் கொன்று பிணமலையாகச்செய்து. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ] - அஸுரவர்க்கங்களை அறுத்தாற்போலே அவன் நம்ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்க, நமக்குக்காட்சியிலே அந்வயமாகக் காணவல்லோமோ ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூல வர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேஶ்வரனைக் காணவல்லோமே? என்கிறுர். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யன்அவனே என்னுமிடம்சொல்லி, மேல் ஐந்துபாட்டாலே- ப்ராபகன் அவனே தன்னைப் பெறுகைக்கு என்னுமிடத்தைச்சொல்லி, இப்பாட்டாலும் மேலிற்பாட்டாலும் - அவனுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையைச் சொல்லி, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குவான் அவனே என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

[ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளியைக்கண்டகுதிரையைப்போலவும். [அரிகாண் நரியாய்] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரியைப்போலவும். ஸ்ரீராமாயணத்தே - அந்தராக்ஷஸர் பயப்பட்டபடியாகப் பலஉதாஹரணங்களையிட்டுச் சொல்லிப் போரக்கடவதிறே ; இங்கே இரண்டுவகையாலேஅத்தை ஸூசிப்பிக்கிறுர். பரி-குதிரை. [அரக்கர்ஊளையிட்டு]-கீழே "நரி" என்கையாலே-அந்தஸமாதியாலேசொல்லுகிறுர்.(ராக்ஷஸர்திரளநின்றுஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதேகதறிக்கொண்டு.) [அன்றித்யாதி]-(மாலி,மால்யவான்,ஸுமாலி என்கிறவர்களைப் பெரியதிருவடியைமேற்கொண்டுஅழியச்செய்கிறவன்று.)தூசித்தலையில் நேர்நின்று வ்யாபரிக்க க்ஷமரல்லாமையாலே லங்கையை விட்டுப்போய்ப்பாதாளத்திலே புக்கொளிக்க. புற்றுக்கள் எப்போதுமொக்கப் பாம்பு பற்றறுதாப்போலே, என்றுமொக்க ராக்ஷஸர்மாறுதே, "மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்" என்றாற்போலே சொல்லுகிறவர்கள் வர்த்தித்துப் போந்தார்களாய், பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்துதோன்றி அவர்களை நிரஸித்தானுகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தை யிங்கே ப்ரஸங்கிக்கிறுர். [பிலம்புக்கொளிப்ப] - கையில் ஆயுதம் போகட்டாரையும், முதுகுகாட்டினுரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே; ஆகையால், தப்பியோடிப்போயொளிப்பாரும் உள்ளே பட்டுப்போனுருமாய்ப் போனுர்களாயிற்று. [மீளியம்புள்ளைக்

எட்டாம்பாட்டு.— ஆளியைஇத்யாதி. "விறல்மாலியைக்கொன்று பின்னும்ஆளுயர்குன்றங்கள் செய்தடர்த்தானையுங் காண்டுங்கொலோ" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மாலி தொடக்கமான இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டுக்களோடே இதுக்கு சங்கதியேதென்ன - முதல் இத்யாதி. ஆளி-சரபம்.இப்படி த்ருஷ்டாந்தம்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன.

ஸ்ரீராமாயணத்தேஇத்யாதி. பலவுதாஹரணங்களையென்றது பலத்ருஷ்டாந்தங்களையென்றபடி. அவைகளாவன- "ஶரபேணயதாஸிம்ஹா: ஸிம்ஹேந த்விரதாயதா | த்விரதேநயதாவ்யாக்ரா வ்யாக்ரேண த்வீபிநோயதா" இத்யாரப்ய, "ததாதே ராக்ஷஸா: ஸங்க்யே விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா | த்ரவந்தோ த்ராவிதாஸ்தேந ஶயநாநி ததா ஸ்ம ஹி" இத்யந்தம் சொன்னவைகளை; இவை உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலே மாலிஸுமாலியுத்தே. கூப்பிட்டென்னுதே "ஊளையிட்டு" என்றதுக்குபாவம்-கீழே இத்யாதி. "அன்று"-பெரியதிருவடியைமேலேகொண்டு, மாலி ஸுமாலி மால்யவான்முதலானுரை யழியச்செய்தஅன்றென்றபடி. லங்கையைவிட்டுப்போகவேண்டுவானென்? என்ன-கையில்இத்யாதி. யுத்தத்திலே பட்டுப்போனுருமாயெனறபடி. உள்ளேயென்றது - லங்கைக்குள்ளே

கடாய்] - மீளியமென்று - ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தியென்னுதல்; மீளி அம் புள் என்று பிரித்து "கறையணி மூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி" என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானுய், "தூவாயபுள்ளூர்ந்து" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு தர்ஸநீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான பெரியதிருவடியை நடத்தியென்னுதல். பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்து தோற்றும்போதை யழகையேயிறே இவர்கள் ஸாவித்துக்கிடப்பது. மீளியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலைநிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச் சொல்லுவர்கள். [விறல்மாலியைக்கொன்று] - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருவனைச் சொல்லிற்று. [பின்னுமித்யாதி] - பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பா ரநேகரை யழியச்செய்து, அவர்களாலே பிணமலையாம்படி பண்ணி. ஆளாலே உயர்ந்தமலைகளுண்டாம்படிபண்ணி. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ]-அவன் ஆஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தாற்போலே, நம்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யந்வயமாய், நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்டுங்கொலோ? நெஞ்சமே! கடியவினையே முயலும்
ஆண்திறன் மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன்குலத்தைத் தடிந்து
மீண்டுமவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி
ஆண்டு தன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே.

ஆ.—(காண்டுங்கொலோ.)—பின்னையும் க்ரூரகர்மத்திலே நிரதனாய் வீர்யதேஜோவிஶிஷ்டனாய் ம்ருத்யுஸத்ருஶனுமாயிருந்த ராவணனுடைய குலோத்ஸாதநத்தைப்பண்ணி, "அவனைக்கொன்றோமே"என்று திருவுள்ளத்திலேநொந்து, அவன் தம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு லங்கைஶ்வர்யத்தைக்கொடுத்தருளி, மீண்டெழுந்தருளி, ஸ்வவிஶ்லேஷஜநித நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே விநஷ்டப்ராயமான திருவயோத்யாநகரியிலுள்ள ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்தையும் ரக்ஷித்தருளி, அவர்களையுங்கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலேயெழுந்தருளி, திருமாமணி மண்டபத்திலே * அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே ப்ரதிகூலநிரஸநஜமான ஜயத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை, நெஞ்சே! நாம் ஒருநாள் காணவல்லோமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராவணாதிகளைவயித்த ஐஶ்வர்யாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார்.

யென்றபடி திருமொழி'தூவாயபுள்ளூர்ந்து'- அழகியவாயையுடைய புள்ளைநடத்தி என்றபடி. பெரியதிருவடி அநுகூலர்க்கு தர்ஸநீயனேயென்ன - பெரியதிருவடி இத்யாதி. "பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - இவர்கள் பாவித்துக்கிடப்பது என்றது. "மீளி" என்று - வலி. ம்ருத்யுவைச்சொல்லுமோவென்ன - மீளியென்று இத்யாதி. அவதாரிகையிலே "மாலிதொடக்கமான" என்றவைத்து, இங்குஒருவனைக்கொன்றென்கிறதென்? என்ன - ஆக,ப்ரஸித்தரிலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஆளாலே இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்தஹாவம் - அவன் ஆஸுர இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (அ)

[கடியவினை என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான கொடியப்ரவ்ருத்திகளிலேமுயலாநிற்பதுஞ்செய்து, ஆண்பிள்ளைத்தனத்தில்ம்ருத்யு ஸத்ருஸனுயிருக்கிற ராவணனுடைய குலத்தை நஸிப்பித்து அவன்தம்பிக்கே லங்கா ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்ட ராஜ்யத்தை மீண்டுவந்து புரிப்பித்து, ஆண்டு திருநாட்டிலே புக்கருளின அயர்வறுமமரர்கள் தலைவனை. இவ்விரண்டு பாட்டிலும் ஆஸ்ரிதருடைய விரோதிநிரஸநப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், விபீஷணபக்ஷபாதத்தாலே ராவணகுலத்தை நிஸ்ஸேஷமாகமுடித்து அவனுக்கு லங்காதிபத்யத்தையுங்கொடுத்துத் தானும் அபிஷிக்தனுய் ராஜ்யம்பண்ணி * தன்னுடைச்சோதி யேற எழுந்தருளின சக்ரவர்த்தித்திருமகனை அந்தமேன்மையோடே யிருக்கச்செய்தே அவனை நாம் காணவல்லோமோ? என்று நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறுர்.

கடிய - அதிக்ரூரமான, வினையே - பரஹிம்ஸாவ்ருத்தியையே, முயலும் - கல்பித்துப்பண்ணும் மஹோத்யோகத்தையுடையனுய், ஆண் - ப்ரதாபோஷ்மளமான பும்ஸ்த்வத்தையுடையனுய்க்கொண்டு, திறல் - பராபிபாவுகமான ஸௌர்யத்தையும், மீளி - ஸிம்ஹம்போலேயிருக்கும், மொய்ம்பில் - பெருமிடுக்கையுமுடையனுன, அரக்கன் - ராக்ஷஸ ஜந்மாவான ராவணனுடைய, குலத்தை - (ப்ராதாவான கும்பகர்ணனும் இந்த்ரஜித்ப்ரமுகபுத்ரருமான)குலத்தை, தடிந்து - நிஸ்ஸேஷமாக அறுத்துப்பொகட்டு, (அவ்வளவில் விடாதே), மீண்டும் - பின்னையும், (அவன்தம்பியாயிருக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரயணேபகாரம் அடியாக), அவன்றம்பிக்கே - விபீஷணனுக்கு, விரி - விஸ்தீர்ணமான, நீர் - ஸமுத்ர ஜலத்தையுடைத்தான, இலங்கை - லங்கையை, அருளி - ராஜ்யமாகக்கொடுத்து, ஆண்டு - திருவயோத்யையிலெழுந்தருளி யபிஷிக்தராய்ப் பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ராஜ்யம் பண்ணி, தன் - தனக்கு அஸாதாரணமாய், சோதி - ஜ்யோதீரூபமானபரமபதத்திலே, புக்க - சென்றிருப்பானுய், (இந்தமேன்மையாலே), அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, அரி - ஸிம்ஹ ஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே, ஏற்றினை - செருக்குத்தோன்ற வெழுந்தருளியிருக்கிறவனை, நெஞ்சமே - (பிரிவுக்குக்கூட்டாய்ஈடுபட்டுப்போந்த) நெஞ்சமே, (நாம்), காண்டுங்கொலோ - காணக்கூடுமோ? மீண்டென்று ஆண்டென்கிறவிடத்திலே யந்வயிக்கவுமாம். ரஜஸ் தமஃ கார்யமான அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களையும், தஜ்ஜநிதகாமக்ரோதாதிகளையும், ராவணகும்பகர்ணுதிகளை ஸஸந்தாநமாக அழித்தாற்போலேயழித்து, * யர்மாத்மாவான விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாற்போலே, சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞாநவைஸத்யத்தையுடைய நமக்கு கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைத்தரும் ஸௌரிஸேவ்யனைக்காணக் கூடுமோ? என்றுகருத்து. மீளியென்று - ம்ருத்யுவென்றுமாம். மொய்ம்பு - மிடுக்கு. திறல் - ஸௌர்யம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "அப்போது தப்பி பிலத்திலேபுக்கவை ராவணுதிகளாய்ப் பரிணமிக்கவிடாதே நிஸ்ஸேஷமாகத்தடிந்து ராவணஸந்தாநத்தை அறுத்த தஸரதாத்மஜனைக் காணவல்லோமே? நெஞ்சமே!" என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறுர்.

[காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே] - நெடுநாள் இழவுக்கேகூட்டாய்ப்போந்த நீ காட்சிக்குங்கூட்டாய், நாம்கூடக் காணவல்லோமோ? [கடியவினையே முயலும்] - ஸ்ரீ

ஜநகராஜன்திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான க்ரூரஹிம்ஸைகளையே ப்ரவர்த்திக்கும். தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்கப்பெறாதவனிறே. அவஷ்டாரணத்தால் - ஸஹாயஹாநந்ய மில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீளி மொய்ம்பில்] - ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே வந்தால், திற லையும் பராபிஹவநஸாமர்த்தியத்தையும் ம்ருத்யுஸத்ருஸமான மிடுக்கையுமுடைய. [அரக் கன் குலத்தைத்தடிந்து] - "கரிஷ்யே யேஷ ஸ்ரீமாநேஷ தாரவிஜாயஸ்ராக்ஷஸம்" என்கிறபடியே ராவணஸந்தாநத்தை அழியச்செய்து, "அவன்தம்பி" என்றுபாராதே "ஶரணம் என்றான்" என்று கடல்சூழப்பட்ட லங்கையை அவனுக்குக்கொடுத்தருளி. "க்ருத்வா த்வேதத் வ்யவஸாயே ஸத்வரம் ஸ்ரீஸமஸ்தம் ஶ்ருதே" என்கிறபடியே க்ரௌ ர்யபலத்துக்கும் ஆநுகூல்யபலத்துக்கும் விளம்பமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி. [மீண்டும் ஆண்டு] - ராவணவத ஸமநந்தரத்தில் "எங்கள்கார்யம் செய்கைக்காகத் தேவரையும் புக்குஇரையாக்கினோம்: தேவர்காரியம் சமைந்ததென்று தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந் தருளவமையும்" என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "அபி ஷேக மஹோத்ஸவம் விலக்குப்படுகையாலே நாடாகவிழவுபட்டுக் கிடந்தது; "ஆஶ்வாஸ்ய ஶரதம் ஸீந்யு" என்கிறபடியே, அவர்களையும் ஆஶ்வாஸிப்பித்து இழவுதீர்த்து எழுந் தருளவேணும்" என்கையாலே, மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம்பண்ணி, "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா" என்கிறபடியே நாட்டையாண்டு. [தன்சோதிபுக்கு] - இங்குப்போலே எதிரம்புகோப்பாரின்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே புக்கு. "தன்னுடைச்சோதி" என்னக்கடவதிறே. [அமரரரியேற்றினையே] - ஶோவயூஸங்வத்திலே ருஷபம் செருக்கிநிற்குமாபோலே நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள் நடுவே மேனாணித்திருக்கிறவனை. அவ்விருப் பிலே அவனைக் காண்கையிறே ப்ராப்யம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராவணாதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே ? என்கிறார்.

[காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே] - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான நீ, இப்பேற்றாலே †நிர்வ்ருதரா யநுபவிக்கும் அநுபவத்துக்கும் நீ கூட்டாய் நாம் அவனைக்காணவல்லோமேயோ? [கடியவினையே முயலும்] - தாயையும் தமப்பனையும்இரண் டிடத்திலே யாக்குவாரைப்போலேயிறே, பெருமாளையும் பிராட்டியையும்இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று. இதில்தாழ்ந்திருப்பது ஒருசெயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில்.ஸர்வேஶ்வரனுக்கு "க்ரமத்தாலே பலம் கொடுக்கிறோம்"என்றுஆறியிருக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கோடிய செயல்கள் செய்யும்படி. "இஹைவ ஸமஶ்நுதே" (இஹைவபலமஶ்நுதே)

ஒன்பதாமபாட்டு.—காண்டுங்கொலோ இத்யாதி "அரககன்குலத்தைததடிந்து" இத் யாதிகளைக கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - ராவணாதிகளை இத்யாதி.

"நெஞ்சமே" என்று ஸம்போதித்து, "கொலோ" என்கிறவருடையஹார்த்தபாவம் - இழ வாலே இத்யாதி. இப்பேற்றாலேயென்றது - பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலேயென்றபடி. இது-"அமர ரரியேற்றினை - காண்டுங்கொலோ" என்றத்தைப்பற்ற. ராவணனசெய்த க்ரூரபாபமேதென்ன - தாயையும் இத்யாதி. இது - அவதாரணத்துககுபாவம். "கடியவினை" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. "கொடியசெயல்களைச்செய்தால் சீகரமாகபலங்கொடுக்கவேணும்" என்னு மதுககு ப்ரமாணம் - இஹைவ இத்யாதி "க்ருத்வா த்வேதத் வ்யவஸாயே ஸத்வரம் ஸ்ரீ

† நிர்வ்ருதர்-இன்பமடைந்தவா.

என்னும்படியே. அவதாரணத்தால் - ஸதாசாரஸம்பந்தமில்லாதவன். [ஆண்டிறலித்யாதி] - ஆண்பிள்ளைத் தனத்தில் வந்தால், திறலையுடைய ஸிம்ஹம்போன்ற மிடுக்கையுடைய அரக்கன். மீளி - ஸிம்ஹம். அன்றியே, திறலையுடையனாய், பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய், ம்ருத்யுகல்பமான மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய குலத்தைத் தடிந்து. தடிகை-கடிகை. "கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோரபிஶாசமராக்ஷஸம்" (கரிஷ்யேமைதிலீஹேதோரபிஶாசமராக்ஷஸம்) என்கிறபடியே குலமாக நிரஸித்து. [அவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி] - "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" (யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்) என்று ஶரணமென்றபாசுரம் அழகிதாயிருந்தது, "அவனோடு ஸம்பந்தமுடையானொருவன் வந்தானாகையன்றிக்கே, அவன்தானே வரப்பெறுவதுகாண்" என்று செவிசீப்பாய்ந் திருந்தாரிறே. அங்குநின்றும் வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டாராக அமையாதோ? இங் நிரப்பந்தமென் என்னில்? - அவனோடு ஸம்பந்தமுடையானொருவனைக் கைக்கொண்டால் அவன்தானும் நாலுபேருமேயாய்ப் போம்; அவன்தானே வரப்பெற்றதாகில் துறப்புக்கூடாக நோக்கிற்றாகலாமிறே; இனித்தான் ப்ராதிகூல்யத்தில்முதிரநின்றானும் அவனேயாகையாலே, ரக்ஷகாபேக்ஷையுள்ளதும் அவனுக்கேயிறே. இப்படிஅவனை விஷயீகரிக்கக் கோலிப்பெறாத இழவுதீரந்தது இவனைக்கைக்கொண்டபின்பாயிற்று. "அநுஜோராவணஸ்யாஹம்" (அநுஜோராவணஸ்யாஹம்) என்று அவன்வர, இவரும் "அவன்தம்பியே" என்றாயிற்று அவ னைக்கைக்கொண்டது [விரிநீரிலங்கையருளி] - கடல்சூழ்ந்த லங்கையைக் கொடுத்தருளி. [மீண்டும் - ஆண்டு] - ராவணவதாநந்தரத்திலே, ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் "தேவரை அம்புக் கிலக்காக்கி, நாங்கள் எங்கள்கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொண்டோம்; இனி, தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "தேவர் அங்ஙன் செய் தருளவொண்ணாது, திருவபிஷேகத்துக்குவிக்நம்பிறக்கையாலே திருத்தாய்மாரும் இழவுபட் டிருந்தார்கள்: நாமேடைய நோந்திருந்தது: ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆர்த்தனாயிருந்தான்: ஆன

வஹமஶ்ஹ்ய ந்ருதேஷூ திவம் தேவஷேஷூ பிதாம் லோகேஷூ ராஜ்யே வஸ்ய ஹிதங்கமாஹாத்மம் தச்ஷ தாஷூ'' இதிதர்மஶாஸ்த்ரே. திறல் - மிடுக்கும், பராபிபவந சாமாத்யமும. மீளி - சிம்ஹமென்னுதல், ம்ருத்யு வென்னுதல். மொய்ம்பு - மிடுக்கு. "ஜீவந்நபி ஸுமஹாகீர்திம் ஸுபுண்யராக ஹ்ராஸஷ: | கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோரபிஶாசமராக்ஷஸம்" இத்யாரண்யகாண்டே. (சுசு - கூக). விபீஷணனுக்கென்னாதே, "அவன்றம்பிக்கு" என்கைக்கு, அவன் ஸம்பந்தமங்கீகாரஹேது வோ? என்ன - யதிவா இத்யாதி. "விபீஷணோவாஸுக்ரீவ யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஶரணம் இத்யாதி. செவிசீப்பாய்ந்து - ஆதரித்து "ராவணன்தானேவரவேணும்" என்றாசைப்பட்டிருந்த பெருமாளுடையகருத்தை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேணவருளிசசெய்கிறார் - அங்கு நின்றும் இத்யாதி. துறப்புக்கூடு - தூற்றாப் † பொலி; எல்லாரையும் நோக்கலாமென்றபடி ராவண னையே கைக்கொள்ளவேணுமென்னுமதுக்கு ஹேத்வந்தரம் - இனித்தான் இத்யாதி. ஆனால்அவன் வந்தானில்லையேயென்ன - இப்படி இத்யாதி. அப்படி தத்ஸம்பந்தமடியாகக் கைக்கொண்டாரோ? என்ன - அநுஜ இத்யாதி. 'அநுஜோராவணஸ்யாஹம் தேநசாஸ்ம்யவமாநித: | பவந்தம் ஸர்வபூதாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் கத:" இதி ராமம்ப்ரதி விபீஷண:. (யுத் - கக - சஉ) அதாவது-அவன்ஸ்வதோஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டுவர, அதுவே பற்றாசாக அங்கீகரிததாரென்ற

† பொலி - அம்பாரம்.

பின்பு, 'ஆஶ்வாஸ்ய பரதம் த்ருதம்' (ஆஶ்வாஸ்யபரதம்த்ருதம்) என்கிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானாரிழவுகளெல்லாந் தீரும்படி மீண்டெழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டை வாழ்விக்கவேணும்'' என்ன, அது திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்துஞ் செயலாகையாலே பதினோராயிரமாண்டு ஒருபடிப்படஇருந்து நாட்டை வாழ்வித்தருளி. [தன்சோதிபுக்க] - அம்புக்கிலக்காக்குவாரிருந்தவிடத்தைவிட்டுத் தனக்குஅஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாயிருக்கிற பரமபதத்திலே போய்ப்புக்க. [அமரரரியேறறினையே] - அப்பிட்டேயவனின் றிக்கே ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவமாய் கைங்கர்யைகநிஷ்டரான நித்யசூரிகள் நடுவேயவனிருக்கும்இருப்பைக் காணவல்லோமே. கோவயூத்த ஸங்க்யத்தின் நடுவே ஒருவ்ருஷபம் செருக்கித்திரியுமாபோலே, நித்யசூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே அத்தாலே செருக்கி மேனாணித்திருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. நித்யசூரிகள் திரளிலே அவ்வோலக்கத்தின் நடுவேயிருக்கும் இருப்பைக் காண்கையிறே ப்ராப்யமாகிறது. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

ஏற்றரும்வைகுந்தத்தை அருளும்நமக்குஆயர்குலத்து
ஈற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்களேயியற்றி
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்றுஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்து
ஆற்றல்மிக்கான்பெரியபரஞ்சோதிபுக்கஅரியே.

ஆ.—(ஏற்றரும்.) - ஸ்ரீநந்தகோபகுமாரனாய்வந்து பிறந்தருளி, * திண்கொளசுரரைத்தேய வளர்ந்தருளி, வந்யூருபேணபோய்ப்புக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸனை வஞ்சித்துக்கொன்றருளி, பின்னை பாண்டவர்களுக்காக தத்ப்ரதிகூலனான துர்யோதநனையும், க்ரூரமானஅவனுடைய ஸேனையையும் நிஶ்ஶேஷமாக நஶிப்பித்துப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பின்னையும் அவர்களுக்குநன்றும் செய்யாதானாய்த் திருநாட்டிலேபோய்ப்புக்கருளின பரமபுருஷனே அநததுஷ்ப்ராபமான திருநாட்டைநமக்குந் தந்தருளுமென்று தம் திருவுள்ளத்தை யாஶ்வஸிப்பிக்கிறார்.

ஒ. — பத்தாம்பாட்டில், ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளையானவன், தன்னுடைய மௌக்த்யத்தாலே நம்முடைய குணாகுண நிரூபணம்பண்ணாதே, துஷ்ப்ராபமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நமக்குத்தருமென்று, யரிக்கிறார்.

[ஈற்றிளம்பிள்ளை] - ஈன்று அண்ணியபிள்ளை. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - உறவாய்ப்புக்கென்னுதல். ''வில்விழவுக்கு'' என்று பேரையிட்டுக்கொண்டு புக்கென்னுதல். [மாயங்களே என்றுதொடங்கி]-குவலயாபீட மல்லமர்தநாதிகளான ஆஶ்சர்யப்ரவ்ருத்திகளையேபண்ணி ம்ருத்யுஸத்ருஶனான கம்ஸனைக்கொன்று யுர்மபுத்ராதிகளுக்காக அந்த

படி. (ஆஶ்வாஸ்யஇதி.) 'ஆஶ்வாஸ்ய பரதம் ஸ்நாத: ஸர்வாபரணபூஷித:'' இத்யாதி, இதி. ருத்ர:. ''அமரரரியேற்றினை - காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே'' என்றவருடையஹார்த்தபாவம் - அம்பிட்டு இத்யாதி.''அரியேறு'' என்றதிகதுஹாவம்-கோவயூத இத்யாதி ''அமரரறியேறறினை - காண்டுங்கொலோ'' என்றகூட்டிஹாவம் - நித்யசூரிகள் இத்யாதி. 'கடியவினை' இத்யாரப்ய, 'அருளி, மீண்டும் - ஆண்டுதன்சோதிபுக்க வமரரரியேற்றினை - காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே' இத்யந்வய:. (கூ)

மஹாஸேனையெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக்கி ஆஶ்ரிதர்க்கு எல்லா உபகாரமும் செய்தாலும் ''ஒன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலோம்'' என்று அஸந்துஷ்டனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கு ஹரியாயுள்ளவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கருளினபின்பும், து்ர்யோதநாதிகள் பக்கலுள்ள கோபவாஸனையாலே ஆசிலே கையைவைக்குமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வஜநமான ஸ்ரீவஸுதேவ பாண்டவ ப்ரப்ருதிகளுடைய விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன், நமக்குப் பரமபதத்தை யருளுமென்கிறார்.

ஈன்று - பிறந்தபோதே, இளம் - அதிஶைஶவத்தையுடைய, பிள்ளை-பிள்ளையாய்க்கொண்டு, ஆயர்குலத்து - கோபகுலத்திலே, ஒன்றாய் - ஏகீபவித்து, புக்கு-,மாயங்களை - பூதநாஶகட யமளார்ஜுநநிரஸந ரூபமான அத்யாஶ்சர்யங்களையே, இயற்றி - ப்ரவர்த்தித்து, கூற்று - உடலையுமுயிரையும் பிரிக்கும் ம்ருத்யுவின், இயல் - ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனை - (ஸ்ரீவஸுதேவர் தேவகியார்க்கு ப்ராணபூதனான தன்னைப்பிரித்த) கம்சனை, கொன்று - நசிப்பித்து, (பின்பு), ஐவர்க்கு - பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய்-, கொடும் - க்ரூரமான, சேனை - துர்யோதநஸேனையை, தடிந்து - அழியச்செய்து, (இதெல்லாம் செய்தபின்பு ''ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே'' என்று ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே சீற்றம் மிஞ்சுகையாலே,) மிக்க-மிக்க, ஆற்றலான் - பொறையையுடையனாய், பெரிய - அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையுடைத்தாய், பரஞ்சோதி - பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே,புக்க-(பூபார நிர்ஹரணாநந்தரமெழுந்தருளிப்)புக்க, அரி - சீரியசிங்கமானக்ருஷ்ணனானவன், ஏற்றரும் - * பரமயோகிவாங்மநஸா பரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபாவமான, வைகுந்தத்தை-பரமபதத்தை, நமக்கு-, அருளும்-(தன்க்ருபையாலே) தந்தருளும். 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று ஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகனானவன், ''மாஶுச:'' என்கிறபடியே நம்மார்த்திதீரும்படி ஃபலப்ரதனும் என்றுகருத்து. அரியென்று - ஸம்ஜ்ஞையுமாம். பாபஹரஸ்வபாவனென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'பாபிஷ்டரை நிரஸித்து தர்மாத்மாவான அவன் தம்பியை இங்கே வாழ்வித்தவிதுபோரும் நமக்கு' என்ன; திருவுள்ளம்,'இரண்டு அம்ஶமும் போக்கும் க்ருஷ்ணனுண்டே' என்ன; 'அவன் தெளிவுற்ற கண்ணன், நங்குற்றமறியும்' என்ன ; 'நங்குறையறியான், ஈற்றிளம்பிள்ளை' என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யமவனேயென்றார்; அநந்தரம் ஐந்துபாட்டாலே - உபாயமும் அவனேயென்றார்; அநந்தரமிரண்டுபாட்டாலே - ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; இதில்-குணகுண நிரூபணம்பண்ணமாட்டாத மௌக்த்யத்தாலேபரமபதத்தைத்தந்தருளுமென்று அறுதியிடுகிறார். [ஏற்றரும் இத்யாதி] - ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாத பரமபதத்தை, ''தன்னாலே பெற்றேன்'' என்று துணிந்திருக்கிற நமக்கு அருளும். [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - அத்தலையில் ப்ரபாவத்தையே பார்க்கவமையுமோ? நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன; நம்படி பார்க்கவறியாத முக்தன் ஈறென்று - எல்லையாய், பிள்ளைத்தனத்தில் எல்லையானவன் என்னுதல். ஈன்றணிமையபிள்ளை யென்னுதல்; ''ஸுஹ்ருதாய ஜ்ஞாதேஷு'': [ஒன்றாய்ப்புக்கு]-உறவாய்ப்புக்குஎன்னுதல், ''வில்விழவுக்கு'' என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டுபுக்கு என்னுதல். மாதுலனைப் கல்யாணத்துக்கு அழைத்தானாயிறே சென்றது. [மாயங்களை இயற்றி] - ரஜகனைக்கொன்று ஆயுதஶாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்து, குவலயாபீடத்தைக்கொன்று, மல்லரை அழியச்

செய்து, ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையே பண்ணி. [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - இக
செயல்களைக்கண்டு கிளர்ந்த ம்ருத்யுஸத்ருஶனான கம்ஸனைக்கொன்று. "சுவஜகுயா ஊதக
ஊ்ரூஷா கூ்ருஷ்ண ந யோஸெஶ்ஶாவிஃ": திருவடிகளாலே அநாயாஸேந கொன்று. [ஐவர்க
காய்] - பால்யத்தில் கம்ஸன் வரவிட்டவர்களோடும் கம்ஸனோடும் பணிபோந்தது. பக
வனானபின்பு, "க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ" என்கிற பாண்டவர்களுக்குக் கைய
ளாய்த் திரிந்தவித்தனே. [கொடுஞ்சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்கள்மேலேசீறி"ஸாரயி
ஸாரயி" என்று வந்த ஸேனையைத் தேர்க்காலாலே புழுக்கிப்போகட்டு. [ஆற்றல்மிக
கான்] - துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து தர்மபுத்ரனையும் முடிசூட்டி த்ரௌபதி
குழல்முடித்தபின்பும், "நாதிஸ்வஸ்தநாஃ" என்றும், "ருணம்ப்ரவ்ருத்தமிவமே" என்றும்,
"ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம" என்று அஸந்துஷ்டனாய் எழுந்தருளினான். ஆற்றல் -
அநுவ்ருத்தி: "அநுவ்ருத்தநோவிஷ்ணு": நிரதிஶயதேஜோரூபமான பரபதத்திலே
போன பின்பும், கம்ஸனென்பது துர்யோதநனென்பது, காணனென்பது ஆசிலே
கையை வைப்பதாய், கம்ஸாதிகள் பக்கல் சினம்அநுவர்த்திக்கும்படியாயிற்றிருப்பது.

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன்அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன்
னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநம தானேயென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி,விரோதிநிரஸநம்பண்ணு
வானும்அவனே யென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழி
வின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன்தன்னை நமக்குத் தரும் என்றுஅறுதியிடுகிறார்.

[ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தாலே
ப்ராபிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அவன்தானே தரப் பெறவிருக்கிற நமக்
குத் தரும். எல்லாவழியாலும் அவன்ஸ்வபாவத்தை யறிந்து "அத்தைத்தரும்" என்றிருந்தீரே
யாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராரேவென்னில்? - [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] -
நம்படிபார்க்கவறியாத முக்தன். 'முக்தஸாயுஜ்யதோஷஃ" (முக்தஸாயுஜ்யதோஷ:)
என்னக்கடவதிறே.இவ்விடம்இரண்டுவகையாலே சப்தம் வசிக்கக்கடவது:ஈறென்றுகோண்
டுமுடிவாய, ஈறானவிளம்பிள்ளை யென்றாய் - அதிமுக்தனென்றபடி அன்றிக்கே, ஈன்றிளம்

ப்ர.—(ஏற்றருமித்யாதி.) [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - ஸ்தோத்ரே யா
முநாசார்யாஃ, "பவந்தம் ஏவாநுசரந் நிரந்தரம் ப்ரஶாந்தநிஶ்ஶேஷமநோரதாந்தரஃ
கதாஹம் ஐகாந்திக நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவிதஃ" । ப்ரதிபவமேவமாநுஷ்ய ஸாயுஜ்யதோஷ
வநுகிமேவநமோஹஸ்ய தேவகீஷணாஃ ॥௬௫॥

பத்தாம்பாட்டு.— ஏற்றரும் இத்யாதி. கீழில் ப்ரமேயங்களை யநுவதித்துக்கொண்டுஇப்பாட்
டுக்கு சங்கதி - ப்ராப்யன்அவனே இத்யாதி. "வைகுந்தத்தையருளும்" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்
தன்னைநமக்கு இத்யாதி "வைகுந்தத்தையருளும்" என்னுமிடம் "தன்னைத்தரும்" என்றது - அங்கே
போனால் அநுபாவ்யன் தானாகையாலே. உபாயக்ருத்யம்-அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வே இஷ்டப்ராபகத்வங்க
ளாகையாலே, கீழிரண்டுபாட்டாலே - அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதிலே - இஷ்ட
ப்ராபகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்று கீழிரண்டுபாட்டுக்களோடே சங்கதி

மேலிறபதத்துக்கவதாரிகை-எல்லாவழியாலும்இத்யாதி. நம்தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதாவா
யிருக்குமென்கைக்குஉறுப்பாக, அவன் பால்யத்தைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணம்-முக்தஸாயுஜ்ய இத்
யாதி.- ஸ்தோத்ரேயாமுநாசார்யாஃ, "பவந்தம்ஏவாநுசரந்" இத்யாதி. "ஒன்றாய்ப்புக்கு" என்ற

பிள்ளையென்ருய் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்தனென்றபடி. [ஒன்ருய்ப்புக்கு]-கம்ஸனும் பொய்யே மாதுலனாய் ''வில்விழவுக்கு''என்றுஅழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய்அதுக்கேல்லாம் தானேகடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, '' வில்விழவு ''என்றுகொண்டுஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் போய்ப் புக்கேன்னுதல். [மாயங்களேயியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ரஜகனைக்கொன்று பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆஶ்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன்இப்படி செய்யப்புக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்படவிழவிட்டுக் கொன்றுபோகட்டானாயிற்று. இயல்வு - ஸ்வபாவம். ''விகளத்கிரீடமவநீதலேபாதயாமாஸ'' (விகளத்கிரீடமவநீதலேபாதயாமாஸ) என்றதுக்குப்பொருள் - ''ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகாண்'' என்று அம்மாள். தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிறே. (அதாவது - ஈஶ்வரன்கொடுத்த சிஹ்நங்களிருக்கில் அவன்தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்குமுன்பு, கம்சன்வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான்அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களுடைய ''சாரதி, சாரதி'' என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவர, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் போகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்போகட்டு, தர்மபுத்ரன்தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்தவிடத்திலும், ''நாதிஸ்வஸ்தமநா:'' (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்றிறே யெழுந்தருளிற்றும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனென்னுதல். இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சொன்னபடி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்கஅரியே] - கம்ஸனும் துர்யோதநனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கபின்பும், ''நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருந்தோமிறே''என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதநன், கர்ணன் என்று, ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸனையங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி. (ய)

இதுக்கு க்ரமேணார்த்தத்வயம் - கம்ஸனும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'கொன்று'' என்றதுக்குப்ரமாணமுகேநார்த்தம் - விகளத்கிரீடம் இத்யாதி. ''கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீடமவநீதலே। கம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச'' இதிபஞ்சமேம்ஶே (உ0 - அசு½) கூற்றியல் - ம்ருத்யுவின்ஸ்வபாவத்தையுடைய இதி ரூபார்த்த: முடியைவாங்கிக்கொல்லுகிறதென்? என்ன-தான்கொடுத்தஇத்யாதி. தேற்றத்துக்கு-விஶ்வஸிக்கைக்கு. சேனைக்குக்கொடுமையேதென்ன- பாண்டவர்களை இத்யாதி. உழக்கி - நெரித்து. ''ஆற்றல்'' என்று - பொறையைவிவக்ஷித்தபாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தைஇத்யாதி. வலிசொன்னதுக்குபாவம் - இவற்றையடையஇத்யாதி. ''அரி'' என்று - சத்ருவாயிருக்குமென்கிறாதல், அரயஸ்யாஸ்தீத்யரீ என்றாய், திருவாழியையுடையவனென்கிறாதல் - கம்ஸனும் இத்யாதி. ஆச - ஆயுதப்பிடி. 'ஒன்றாய்ப்புக்கு' என்று தொடங்கி, 'புக்கவரியான - ஆயர் குலத்திற் றிளயபிள்ளை- நமக்கு - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்' இத்யந்வய: (க௦)

செய்து, ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையே பண்ணி. [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - இச செயல்களைக்கண்டு கிளர்ந்த ம்ருத்யுஸத்ருஸனான கம்ஸனைக்கொன்று. "சலஜ்ஜயா ஸமதம் ஜ்ருஷ்டா க்ருஷ்ணேந யோ ஸ்வஹ்" : திருவடிகளாலே அநாயாஸேந கொன்று. [ஐவர்க் காய்] - பால்யத்தில் கம்ஸன வரவிட்டவர்களோடும் கம்ஸனோடும் பணிபோந்தது. பக் வனனபின்பு, "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிற பாண்டவர்களுக்குக் கையா ளாய்த் திரிந்தவித்தனை. [கொடுஞ்சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்கள்மேலேசீறி "ஸாரயி, ஸாரயி" என்று வந்த ஸேனையைத் தேர்க்காலாலே புழுக்கிப்பொகட்டு. [ஆற்றல்மிக் கான்] - து:ர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து யர்மபுத்ரனையும் முடிசூட்டி த்ரௌபதி குழல்முடித்தபின்பும், "நாதிஸ்வஸ்தமநா:" என்றும். "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே" என்றும், "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம" என்று அஸந்துஷ்டனாய் எழுந்தருளினான். ஆற்றல் - அநுபூதி: "அநுபூததநாவிஆாது" : நிரதிஸயதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே போன பின்பும், கம்ஸனென்பது து:ர்யோதநனென்பது, காணனென்பது ஆகிலே கையை வைப்பதாய், கமஸாதிகள பக்கல் சினம்அநுவர்த்திக்கும்படியாயிற்றிருப்பது.

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன்அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன் னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநம தானேயென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, விரோதிநிரஸநம்பண்ணு வானும்அவனே யென்னுமிடததையுஞ் சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழி வின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன்தன்னை நமக்குத் தரும் என்றுஅறுதியிடுகிறார்.

[ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அவன்தானே தரப் பெறவிருக்கிற நமக் குத் தரும். எல்லாவழியாலும் அவன்ஸ்வபாவத்தை யறிந்து "அத்தைத்தரும்" என்றிருந்தீரே யாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராரோவென்னில்? - [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - நம்படிபார்க்கவறியாத முக்தன். 'முக்தஸாயுஜ்யதோஷ:" (முக்தஸாயுஜ்யதோஷ:) என்னக்கடவதிறே. இவ்விடம்இரண்டுவகையாலே சபதம் வசிக்கக்கடவது: ஈறேன்றுகொண் டுமுடிவாய, ஈருனவிளமபிள்ளை யென்றாய் - அதிமுக்தனென்றபடி. அன்றிக்கே, ஈன்றிளம்

ப்ர.—(ஏற்றருமித்யாதி.) [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - ஸௌசீல்யா திஸநாவாந்யா:, "ஸவாவா யதஹஸ்தவம் தாத்ருஸோவாயஸஸ்ய ப்ரணதஜதி தியாஸௌந்த்ர்யவேதஸ்யக்ருஷ்ண: । ப்ரதிவதவோஸா ஸஸ்யா ஸாயுஜ்யதோஷ முக்திவேதமேஹஸஸ்யதஸிக்ஷோயா: ॥ ௬௩ ॥

பத்தாம்பாட்டு.— ஏற்றரும் இத்யாதி. கீழில் ப்ரமேயங்களை யநுவதித்துக்கொண்டு இப்பாட் டுக்கு சங்கதி - ப்ராப்யன்அவனே இத்யாதி. "வைகுந்தத்தையருளும" என்றத்தைப்பற்ற - அவன் தன்னைநமக்து இதயாதி "வைகுந்தத்தையருளும்" என்னுநிற்க "தன்னைத்தரும்" என்றது - அங்கே போனால் அநுபாவ்யன்தானாகையாலே. உபாயகருத்யம்-அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வே இஷ்டப்ராப்தகத்வங்க ளாகையாலே, கீழிரண்டுபாட்டாலே - அநிஷ்டநிவாததகத்வத்தை யருளிசசெய்து, இதிலே - இஷ்ட ப்ராபகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார - என்று கீழிரண்டுபாட்டுகளோடே சங்கதி

மேலிறபதத்துக்கவதாரிகை-எல்லாவழியாலும்இத்யாதி. நம்தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதாவா யிருக்குமென்கைக்கு உறுப்பாக, அவன் பால்யத்தைச்சொல்லுகிறதுக்கு பரமாணம் முக்தஸாயுஜ்ய இத் யாதி.- ஸ்தோத்ரேயாமுநாசார்யர், "ஸவாவா யதஹஸ்தவம்" இத்யாதி. "ஒன்றாய்ப்புக்கு" என்ற

பிள்ளையென்றாய் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்தனென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு]-கம்ஸனும் பொய்யே மாதுலனாய் ''வில்விழவுக்கு''என்றுஅழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய்அதுக்கேல்லாம் தானேகடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, '' வில்விழவு ''என்றுகொண்டொரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் போய்ப் புக்கேன்னுதல். [மாயங்களேயியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ரரங்கோல்லியைக்கோன்று பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கோம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கோல்லுவதான ஆஶ்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன்இப்படி செய்யப்புக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் போறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கோன்று] - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்படவிழவிட்டுக் கோன்றுபோகட்டானாயிற்று. இயல்வு - ஸ்வபாவம். ''விமலஃகிரீடமவநீதலேபாதயாமாஸ'' (விகளத்கிரீடமவநீதலேபாதயாமாஸ) என்றதுக்குப்போருள் - ''ராஜத்ரோஹிகளைக் சோல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கோல்லுவாரைப்போலேகாண்'' என்று அம்மாள். தான்கோடுத்த தரமாகையாலே மற்றோருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிறே. (அதாவது - ஈஶ்வரன்கோடுத்த ஸிஹ்நங்களிருக்கில் அவன்தன்னாலும் கோல்லப்போகாதேதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்குமுன்பு, கம்சன்வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான்அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கோடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களுடைய ''சாரதி, சாரதி'' என்று வாய்பாறிக்கோண்டுவர, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் போகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும வேரோடே வாங்கிப்போகட்டு, தர்மபுத்ரன்தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்தவிடத்திலும், ''நாதிஸ்வஸ்தமநா:'' (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்றிறே யெழுந்தருளிற்றும். ஆற்றலென்று - போறையாய், போறைமிக்கவனேன்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனேன்னுதல். இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சோன்னபடி. [பேரியபரஞ்சோதிபுக்கஅரியே] - கம்ஸனும் துர்யோதநனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கபின்பும், ''நித்யசூரிகள் நடுவேயிருந்தோமிறே''என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதநன், கர்ணன் என்று, ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸநையங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி. (ய)

துக்கு க்ரமேணார்த்தத்வயம் - கம்ஸனும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'கோன்று'' என்றதுக்குப்ரமாணமுகேநார்த்தம் - விகளத்கிரீடம் இத்யாதி. ''கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விமலஃகிரீடமவநீத லே। ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச'' இதிபஞ்சமேம்ஶே (உ0 - அசு½) கூற்றியல் - ம்ருத்யுவின்ஸ்வபாவத்தையுடைய இதி ஶப்தார்த்த: முடியைவாங்கிக்கொல்லுகிறதென்? என்ன-தான்கோடுத்தஇத்யாதி. தேற்றத்துக்கு-விஶ்வஸிக்கைக்கு. சேனைக்குக்கொடுமையேதென்ன-பாண்டவர்களை இத்யாதி. உழக்கி - நெரித்து. ''ஆற்றல'' என்று - பொறையைவிவக்ஷித்துபாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தைஇத்யாதி. வலிசொன்னதுக்குபாவம் - இவற்றையடையஇத்யாதி. ''அரி'' என்று - •சத்ருவாயிருக்குமென்கிறாரதல், அரயஸ்யாஸ்தீத்யரி என்றாய், திருவாழியையுடையவனென்கிறாரதல் - கம்ஸனும் இத்யாதி. ஆசு - ஆயுதப்பிடி. 'ஒன்றாய்ப்புக்கு' என்று தொடங்கி, 'புக்கவரியான - ஆயர் குலத்திற்றிளம்பிள்ளை- நமக்கு - எற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்' இத்யந்வய: (க0)

பதினேராம் பாட்டு.

புக்கவரியுருவாய்அவுணனுடல்கீண்டுகந்த
சக்கரச்செல்வன்றன்னைக்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
மிக்கவோராயிரத்துளிவைபத்தும்வல்லாரவரைத்
தோக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வரேழையரே.

ஆ —(புக்கவரியுருவாய்) - வாசாமகோசரமாம்படி மஹாஸ்சர்யமானஸிம்ஹ ரூபதரனாய்ப்புக்கு அஸுரனைப்பிளந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், தத்தத்ப்ரதிகூல நிரஸநோசிதஸர்வதிவ்யாயுத ஸபபத்பரிபூர்ணனாய், ஆஸ்ரிதார்த்த ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகனான பரமபுருஷனுக்கு ப்ரதிபாதகமாய், ப்ரதிபாத்யத்திஞலும மஹத்தான திருவாய்மொழிகளில் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு, பகவதபரிசர்யைக லோகராயிருப்பாரெல்லாரும் நிரந்திறமாக ஸர்வசேஷவ்ருத்திகளும் பண்ணுவார்களென்கிறார்.

ஒ.—நிமைதயில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, * மதிமுகமடைந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டு பாடி ஶ்லாகிப்பரென்கிறார். [புக்கவரி என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் ஸிம்ஹவடிவாய்ப்புக்கு ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கிழி ப்ரதிகூல நிரஸநத்தாலே உகப்பதுஞ் செய்து கையுந திருவாழியுமான அழகை உடையவனை, புக்கவரியுருவென்றது - புறத்தினின்றும் வநது கீண்டானென்று தோற்றுமே, அவனுடம்பிலே புக்கிருந்து புறப்பட்டாற்போலே கீண்ட சடக்கைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத குணங்களிலே கிளர்நத ஆயிரம். தொக்கு - திரண்டு.

ப.— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை, அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, பகவத் கைங்கர்யபரரான * மதிமுகமடந்தையர் சாமரவ்யஜநாதிகளைக்கொண்டு ஸத்கரிப்பர்களென்று ஃபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அ - அதயத்புதமான, அரியுருவாய் - ஸிம்ஹவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், புக்கு - சத்ருவிஷயத்தில் புக்கு, அவுணன் - ஆசுரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடைய, உடல் - சரீரத்தை, கீண்டு - பிளநது, உகந்த - அநாயாஸேந ப்ரஹ்லாதவிரோதி போனபடியாலே ப்ரீதனாயிருப்பானாய். (விரோதிநிரஸநத்தில்அவகாசமில்லாதபடியாலே), சக்கரச் செல்வன் தன்னை - அழகுக்கும் ஐஶ்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச் செய்ததாய், - மிக்க - பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளை கார்தஸ்ந்யேந ப்ரதிபாதிக்கும் பெருமையையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, (பகவத்விஷயத்தில்ப்ராப்யத்வ விரோதிநிவர்த்தகத்வங்களடியான அபிநிவேஶத்துக்கு ப்ரகாசகமான), இவை பததும்-, வல்லாரவரை - அப்யஸிக்கவல்லாரானவர்களை, ஏழையர் - பகவத்கைங்கர்யபரைகளாய் பாகவததிஞசிதகார சபலைகளாயிருக்கிற * மதிமுகமடந்தையர், தொக்கு - திரண்டு, பல்லாண்டிசைத்து - மங்களாஶாஸநம்பண்ணி, கவரி - (தத்விஷயததில் பண்ணும) சாமரவ்யஜநாதிகளை, செய்வர் - பண்ணியுபசரியாநிற்பர்கள். புக்கவரியுருவென்று - காதாசித்கமாக ப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையனுயென்றுமாம். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றுரை, * மதிமுகமடைந்தையர் மங்களாஶாஸநம்பண்ணி ஶ்லாகிப்பரென்கிறார். நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்குபயஹேது வென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை அப்போதிருந்தபடி நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிகள் நடுவேசென்று புக்கென்னுதல், ஹிரண்யனை நிரஸித்த சடக்காலே உள்ளேயிருந்து கிழித்துக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே என்னுதல். [அவுணனுடல் கீண்டுகந்த] - ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்து, "சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றதே!" என்று உகந்த. [சக்கரச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்குஇரையாய், திருவாழி அழகுக்குஉடலானபடி. [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத்விஷயத்திலுள்ளவளவெல்லாம் சொன்ன இப்பத்தைக் கற்றவர்களை. [தொக்கு] - திரண்டு. [பல்லாண்டிசைத்து] - மங்களாஶாஸநம்பண்ணி. ஈஶ்வரன் பக்கல் பண்ணக்கடவ ஸாதாரண பரிசர்யையும் பண்ணுவர்கள் * மதிமுகமடந்தையர். நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திற்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் போம்படி ஆதரிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றுரை, *மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபோடி ஶ்லாகிப்பர்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்கு பயஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்றுகருத்து.)

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னு மித்தனையாயிற்றுச் சொல்லலாவது. நரஸிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதி ஸந்நிதியிலே கிட்டி. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப்பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கடமை. புறம்பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானுகையன்றிக்கே, உள்ளுநின்றும் ஒருஸிம்ஹம் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டாற்போலே யாயிற்று; அத்தைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விகமாகப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனென்கை.) [அவுணனித்யாதி] - ஹிரண்யன் உடலைப்பிளந்துபோகட்டு, "சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்" என்று உகந்தானுயிற்று. [சக்கரச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கு அரைவயிறாய்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங்கட்டினவித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐஶ்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியையுடையவனை.) [குருகூர்இத்யாதி] - ஆழ்வார்அருளிச்செய்த, மிக்கவோராயிரத்து - பகவத்விஷயத்தையுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் கற்றவர்களை. [தொக்குஇத்யாதி] - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழியவொண்ணாமை திரண்டுகொண்டு, "போலிகபோலிக"

நிகமம் - புக்கஇத்யாதி. "அவரைத்தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வரேழையர்", என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"உக்ரம்வீரம்" இத்யாதி மந்த்ரலிங்கத்தைப்பற்ற - அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை இத்யாதி. "அரியுருவாய் - புக்கு" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - நரஸிம்ஹமான இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஹிரண்யன்இத்யாதி. அதாவது - அவ்வரியுருவாய், அவுணன்முன்னே, புக்கு-கிட்டியென்னுதல்; அவுணனுடலிலே, புக்கிருக்கிற - ப்ரவேஶித்திருக்கிற, அரியுருவாயென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். "உகந்த" என்றதுக்கு பாவம் - ஹிரண்யன்இத்யாதி. "சக்கரச்செல்வன்" என்றதுக்குபாவம் - ஹிரண்யனுடையவுடலும் இத்யாதி. "செல்வம்" என்று - திருவாழியால்வந்த அழகு. பத்திரம் - ஆயுதம். "மிக்க" என்றது - பகவத்ப்ரதிபாதகஸாமர்த்யத்தால் மிக்கவென்றபடி. தொக்கு - திரண்டு. கிண்ணகம் - ஆற்றுப்பெருக்கு. ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழவாவது - * வெஞ்

என்று மங்களாஶாஸநம்பண்ணி, ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்யைகளையுடைய இப்பத்தை யப்யசித்தவர்கள்பக்கலிலே பண்ணுநிற்பர்கள் * மதிமுக மடந்தையர். நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழவெல்லாந்தீரும்படி அவர்களாலே கொண்டாடப்பெறுவர்கள். (தொக்கு - திரண்டு. கவரி - சாமரம். ஏழையர் - பாகவத கிஞ்சித்கார சபலைகளான மதிமுகமடந்தையர்.) (கக)

சொல்லாநாகள் * கடுஞ்சொல்லைகேட்ட இழவு 'அஸாதாரணபரிசர்யை' என்றவிடத்திலே - "ஸ்வேயபோவீத்ய ஜவ்யஜநவ்ருதஶ்சீதேம்ஜீ யஜ்ஞதேவா" என்றது அநுஸந்தேயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி —ஸ்வாநுபவ ஸ்ம்ஸ்லேஷாநந்த ஸ்ம்ஸ்லேஷ ஸ்வாபேக்ஷிதாஶேஷிதா தீக்ஷிதோராணமஸ்து । ஸ்ரீவைகுண்டஶரண்யே வீக்ஷ்யத்ராநந்தஸ்யாத்யேஷஸ்வேதி விஷயாவநிஷ்ஷேஷ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—(பாமருமூவுலகும்.) நாரீ வக்த்ராப்ஜலக்ஷ்மீ விஜயிஸரஸிஜநீஸ்யாதிஷாவாஞ்சாவாஞ்சு ஸ்தாநாதேஷ்ஸ்வபூஜாதிதாஸ நியதநதஸ்ம்ஸ்ரிதேஷ்வஷாவாக் । ஸ்வஜாதாஷ்யவாதிரோக்ஷாதிஷநிரஸநாத்தா தரக்ஷாநந்தஜ்வாஸ்த்யாகூ நாவஹாரீஷவதிஷ்வஶவாநித்யவார்தீஷாஸ்ரி: ॥

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

பாமருவேதம்பகர்மால்குணங்களுடன்
நாமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை—தூமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காணநன்குருகிக்கூப்பிட்ட
வண்ணலைநண்ணுரேழையர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர்: ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—[ஏழையராவி]-இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி குணாநுஸந்தாநத்தாலே **ஸ்வாபேக்ஷிதத்தைச்** செய்தருளுமென்று **ஆஶ்வஸ்தரான ஆழ்வார்,** அவன் செய்தருளாமையாலே பின்னையும் அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கஆசைப் பட்டு, தத்ஸௌந்தர்யாநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷஜநித தத்ஸாக்ஷாத்காரராய், தத்ஸம்ஶ்லேஷம் அலஹமாநராய் ஸாக்ஷாத்க்ருத அதிரமணீய ததீய திவ்யாவயவங்களாலே பீட்யமாநராய்க்கொண்டு அந்யாபதேசத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், முன்பில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, "மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப" என்று தொடங்கியுண்டான அவனுடைய அழகை அநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வழகுகள் முன்பேநின்றாற்போலே, ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றாநின்றுகொண்டு பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கே நலிய, ஆழ்வார் தாம் நலிவுபடுகிற படியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஶ்லேஷித்து, அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து தரிக்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறாள் ஒருபிராட்டி, சேதநர் சேதநரை அகப்படுத்துவது கண் வழியேயாகையாலே பிராட்டியும் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்திலே ஸௌந்த்ர்யத்தை மிகவும் ஶ்லாகிக்கையாலே, அவ்வழியே ஹ்ருதயம் அகப்பட்டு பாஹ்யவிஷயம் அநுஸந்திக்கைக்கு சக்ஷுராதிகரணங்களுக்குத் தான் துணைப்படமாட்டாதே அவ்வழகையே நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கையாலே சாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே அவ்வழகு ப்ரதிபாஸிக்க, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து கிட்டச்செல்ல, அவ்வழகு தான் நினைத்தபடி பரிமாறவொட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே அகப்பட்டாற்போலே அலமருகிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரும் தாய்மாரும், "நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்று கேட்க, அவர்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்களில் அழகுகளைக் கையாலேகாட்டி, 'இவை தனித்தனியும் திரளவும்வந்து என்னை நலிய நான் இவற்றிலே அகப்பட்டேன்; இனி என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை; என்பக்கல் நசையறுங்கோள்' என்கிறாள்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டவர், "அடியுந்தி கைமார்பு கண்வாய்" என்று ப்ரஸ்துதமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, "ஸர்வம்வாஸேவஸேவ்ருதே" என்கிறபடியே விலக்ஷணமான உத்தமாங்காவயவங்கள் தனித்தனியேயும் ஸமுதாயமாகவும் ப்ரத்யக்ஷவத் விஶதமாம்படி ப்ரகாஶிக்க; அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களையும், ஆஶ்ரிதவிஷயாஸக்திவிஶிஷ்டனான அவனுடைய நாஸாதண்டத்தையும், ஶ்யாமளவிக்ரஹத்துக்கு பரபாகமான அதரஶோபையையும், காமனுக்கும் உத்பாதகனும்படி கமநீயதையையுடையவனுடைய ப்ரூயுகளத்தையும், கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின அநாயாஸத்தையுடையவனுடைய மந்தஸ்மிதத்தையும், அநந்தஶாயியான அவனுடைய கர்ணிகாலங்க்ருதமான கர்ணபாஶத்தையும், மஹாபுஜனான அவனுடைய லலாடஶோபையையும், ஏவம்வித அவயவ விஶிஷ்டமான க்ருஷ்ணனுடைய ஸாமாந்யமுகஶோபையையும், ஆஶ்

சர்யபூதனான அவனுடைய மயிர்முடியழகையும், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான அபிஷேக ஸோபையையும் அநுஸந்தித்து; அது ஸம்ஶ்லேஷபர்யந்தமல்லாமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தரான இவருடைய ஆர்த்தி கண்டு நிர்விண்ணரான ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவர்க்கும் தமக்குமோடுகிற தசையை யாவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனான க்ருஷ்ணனுடைய விஶ்லேஷதசையிலே அவனுடைய திவ்யாவயவங்கள் உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாமையாலே க்லிஷ்டையான நாயகியானவள், தனக்கு ஹிதஞ் சொல்லி நியமிக்கிற தோழிமார்க்கும் தாய்மார்க்கும் தன்னுடையபாட்டை யறிவித்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே—"மல்கு நீலச்சுடர்தழைப்ப" என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வழகு நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்த் தோற்றி, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு எட்டாமையாலே நோவுபடுகிற தம் தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். கலந்துபிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி,—சேதநரோடு சேதநர்க்கு முதலுறவுபிறப்பது த்ருஷ்டிபந்தத்தாலே:—அதடியாகவிறே அல்லாதபரிமாற்றங்கள்: ஆகையாலே, அந்தத் திருக்கண்களிலே உள்ள அழகை அநுஸந்தித்து, நிரந்தராநுஸந்தாநத்தாலே உருவுவெளிப்பாடாய், நினைத்த பரிமாற்றத்துக்கு எட்டாமையாலே அலமாக்கிற இவளைத்தோழிமார் தொடக்கமான பந்துக்கள் திரண்டு, "நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்ன, தோழிமாரொழிந்தார்க்கு மறைக்கும் தசையல்லாத ஆற்றாமை மேலிடுகையாலே, அவர்களைக்குறித்து "அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலான அழகுகள் திரளவும் தனித்தனியுமாக நலிய அவற்றாலே நோவுபடாநின்றேன்" என்ன, "இப்படி படுகையும் உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது" என்ன, "உங்கள் ஹிதவசநத்தளவன்று, அவ்வழகுகள் என்னை மேல்விழுந்து நலியா நின்றன; இனி உற்றத்தைப் பற்றுமித்தனை; இனி என்னை யலைத்து உங்களுக்கோர் ப்ரயோஜநமில்லை" என்று அவர்களுக்கு அவள்சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே தம்முடைய தசையை அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத விஶ்லேஷங்களிற்காட்டில் உருவுவெளிப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்; கீழ்நின்ற நிலைகுலைந்து மேல்பிறக்கும் அபேக்ஷை அல்லாத விஶ்லேஷங்களாகிறன: உருவுவெளிப்பாடாகிறது — கீழில் வைஶத்யம் குலையாமே மேல் அபேக்ஷை வர்த்திக்கை. இந்த உருவு வெளிப்பாடு எங்ஙனேயாகிலும் சுருக்கடிக்க வுண்டு. அங்கு ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும்; இங்கு அப்ரீதியே யுறைத்திருக்கும்; திருக்கண்கள் "இணைக்கூற்றம்" என்னும்படியிறே இதில் ஆற்றாமை.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - "மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச் - செஞ்சுடர்ச் சோதிகள்பூத்து ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோல் - அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்பு கண்வாய் - செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட வுறை என்திருமார்பனையே" என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத்தையேபாவித்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை "ப்ரத்யக்ஷம்" என்றே புத்தி

ஏழையராவி ப்ரவேசம், ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. ஊற்றிருந்து - ஊறிக்கொண்டிருந்து: மாறாதே அநுவர்த்தித்தென்றபடி. உருவுவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகார மாநஸஸாக்ஷாத்காரம். கீழுக்தத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஶ்வர

பண்ணி யணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெறுமையாலே தமக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை, எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவு படுகிற ளொருபிராட்டிபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஶ்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிற ளொருபிராட்டி,—சேதநர் சேதந ரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டிபந்தம்முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாதபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவேது; ஆகையாலே,— திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திரு முகத்திலழகை யநுஸந்தித்து அநந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு அப் போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவள்தசையை யநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் "உனக்குளுடுகிறது என்?"என்று கேட்க,—சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமானபடி. ஆகையாலே,—அவர்களைக் குறித்து "அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின் றது" என்ன, "நீ இங்ஙனே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது: அவ னுடைய தலைமைக்கும் போராது; நீதான் எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வ பாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது; ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர்" என்று ஹிதஞ் சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; "நீங்கள் பொடிகிற இதுகேட்டு மீளுமளவல்ல அது என்னைநலிகிறபடி: இனித்தான் ஏதேனுமாக உறைத்ததிலே ஊன்றிநிற்கு மத்தனையிறே: ஆனபின்பு, நீங்கள் என்னைவிட்டுப்பிடிக்கவமையும்" என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நசையறவேண்டும்படி தனக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறாளாயிருக்கிறது. ஸர்வேஶ் வரனுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான் மாநஸாநுபவமாயிருக்கையும், அநுபூதகுணங்களொழிய குணாந்தரங்களிலே அபேக்ஷைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமப்ராப்திபற்றாமையும், அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படிபண்ணுகையுமாகிற இவையிறே - இவர்க்குத் திருவாய்மொழியெங்கும் ஓடுகிற ஸ்வபாவந்தான். அவற்றிற்காட் டில், உருவுவெளிப்பாடாகச் சொல்லுகிற இதில் ஏறினஅம்ஶம் என்? என்னில், - கீழ்ப் பிறந்த வைஶத்யமுங் கிடக்கச்செய்தே மேலே அபேக்ஷைபிறக்குமதாயிற்று- உருவுவெளிப் பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில், கீழ்ப்பிறந்த வைஶத்யத்தையழித்திறே மேலில் அபேக்ஷை பிறப்பது. * எங்ஙனேயோவிலும் - ப்ராயேண இதுவேயன்றோ ஓடுகிறது. அதில் இதுக்கு

னோடே இத்யாதி. 'ஒருபிராட்டி' என்றதுக்கு 'திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து' என்றத்தோடே அந்வயம். முன்னே திருக்கண்ணழகைச் சொல்லுவானென் ? என்ன - சேதநர் இத்யாதி. த்ருஷ்டி பந்தம்முன்னாக என்றது - "சக்ஷு:ப்ரீதி: ...ஸங்க:" என்றத்தைப்பற்ற. பரிமாற்றம் - காயிகவ்யாபாரம். தோழிமார்க்கொழிய தாய்மார்க்கு ஸ்வாவஸ்தையைச்சொல்லலாமோ ? என்ன, சிலர்க்கு இத்யாதி. திரளவும்என்றது - "கோளிழைத்தாமரையும்" இத்யாதியைப்பற்ற, "நிற்றி முற்றத்துள்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது என்றது. எங்களை நோக்கக்கடவதா யிருப்பதொரு ஸ்வபாவமென்றது - எங்கள்வார்த்தைகேட்டு எங்களுக்கு ஹவ்யையாயிருப்பதொரு ஸ்வ பாவமென்றபடி. நாங்களும் நலியவில்லையோ? எங்கள்வழியே யொழுகவொண்ணாதோ? என்ன-இனித் தான் இத்யாதி. உறைத்ததிலே - ப்ரபலமானதிலே யென்றபடி. "அன்னைமீர்நசையென்னுங்கட்கே" என்றத்தைப்பற்ற - ஆனபின்பு இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்தில் இது ஆவதேதென்ன - ஸர்வேஶ்வர னுடைய இத்யாதி. அதுதன்னில் - குணாந்தராநுபவத்தில். ஏறின அம்ஶம் - அதிகாம்ஶம், மற்றை யிடங்களில் இப்படியன்றோ ? என்ன - அல்லாத இத்யாதி. அல்லாதவிடத்தில் - உருவுவெளிப்பா டல்லாத இடத்திலென்றபடி. ப்ராயேண என்கையாலே - மற்றைத்திருவாய்மொழிகளிலே ஓரோ

வாசியென்? என்னில்; அதில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு — அப்ரீதி மிக்கிருக்கும். திருக்கண்களிலழகை "இணைக்கூற்றம்" என்னும்படியாயிற்று இங்கு பாதகத்வத்தில் உறைப்பிருக்கும்படி.

முதற் பாட்டு.

ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கொலோவறியேன்
ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்
சூழவுந்தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டீர்
தோழியர்காளன்னைமீர்! என்செய்கேன்? துயராட்டியேனே.

ஆ.—பரமபுருஷ ஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷவநிதாஜந ப்ராணஹாரி ம்ருத்யுயுகளமோ? அன்றியே, ஆயத அதிரமணீய விலோசந விஜித ஸகலலோகனான எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களேகொலோ? அறிகிறிலேன்; அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே சூழவந்து தோன்றி என்னை பாதியாநின்றன; தோழியர்காள்! அன்னைமீர்! என்றும் து:கமேபடப்பிறந்தேனாகாதேயென்று, "ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண ஹா ஸுமித்ரே ஹா ராமமாத: ஸஹமே ஜநந்ய:" என்று அஶோகவநிகையில் பிராட்டி கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுவந்து தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஏழையென்று தொடங்கி] - சபலைகளான பெண்களை முடிப்போமென்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தார இரண்டுமருத்யுக்களோ? அறியேன் [ஆழியென்றுதொடங்கி]- கடல்போலே அழகிய திருநிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகாலே ம்ருத்யுக்களினுங் கொடிதான திருக்கண்களகொலோ? அறியேன். திருவாழியையுடையனாய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கண்களகொலோ? என்றுமாம். [நாண்மலர்போல்] - ஸம்ஶ்லேஷதசையிற் செவ்வி.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்கள் தன்னை நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

ஏழையர் - (சபலைகளான) பெண்பிறந்தாருடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்ரஸிக்கக்கடவதாய், இணை - (ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியான) இரட்டை, கூற்றங்கொலோ - ம்ருத்யுவோ? அறியேன் - (பாதகத்வத்தாலே கண்ணெடுத்து) அறுதியிடமாட்டுகிறிலேன்; (அங்ஙனன்றியே), ஆழி - ரத்நாகரம்போலே, அம் - (அபரிச்சிந்ந) விலக்ஷணஸ்வபாவனாய், (என்னோடு ப்ரதமத்திலே), கண்ணன் - விதேயனாய், பிரான் - (ஸம்ஶ்லேஷித்து உபகரித்த) க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, கண்கள் கொலோ — திருக்கண்கள்தானோ? அறியேன் - (தார்ஶ்யத்தையாலே ம்ருத்யு

பாட்டுக்களிலே உருவுவெளிப்பாடுண்டென்றபடி "மிக்கிருக்கும்" என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - திருக்கண்கள் இத்யாதி.

வென்று) அறுதியிட மாட்டுகிறிலேன்; சூழவும் - (அகலப்போகவொண்ணாதபடி) சுற்றும், தாமரை - தாமரையினுடைய, நாண்மலர்போல் - செவ்விப்பூப்போலே, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றாநின்றது: கண்டீர் - காணுங்கோள்; தோழியர்காள் அன்னைமீர் - (ஆந்தரக்லேஶம்அறியாதே அந்தரங்கரான) தோழிமாரோடு (ப்ரக்ருதியறிந்து பெற்று வளர்த்த) தாய்மாரோடு வாசியற நியமிக்கிறவர்களே! துயராட்டியேன் — (ஸ்வஸம்வேத்யமான) க்லேஶத்தையுடைய நான், என் செய்கேன் - (க்லேஶ நிவ்ருத்திக்கு) என்ன பரிஹாரம் பண்ணுவேன்? தோன்றுகிற திருக்கண்களை மறைக்க மாட்டேன்; கிட்டி அநுபவிக்கமாட்டேனென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஏழையராவியுண்ணும்] - "ஆசைப்பட்ட விஷயம் கிடையாது" என்றாலும் மீளமாட்டாத சபலைகளுடைய ப்ராணனை முடிக்கும். ராமஶரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதிருக்க ப்ராணனைத் துணிக்கும். புருஷர்க்கும், பருவம்நிரம்பி ஹிதஞ்சொல்லும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் பாதையில்லை. [இணைக்கூற்றங்கொலோ] - "ஒரும்ருத்யுவாலே முடிக்கவொண்ணாது" என்று, இரண்டு ம்ருத்யு க்ருதஸங்கேதிகளாய் வந்தாற்போலேயாயிற்றிருக்கிறது. [அறியேன்] - "சபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்பந்தமில்லையே; [illegible]யுமிறே. [ஆழிஇத்யாதி] - அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலியுமவைதானேயோ? உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்கள் என்னுதல்; கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல். [அறியேன்] - "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தாமரைக்கண்" என்றிறே, இவள் ப்ரதிபத்தியிருப்பது. முதல்உறவு பண்ணினவைதானேயிறே இப்போது பாதகமாயிருக்கிறது. ஒன்றை நிர்ணயிக்கமாட்டாமையாலே அறியேன் என்கிறாள். ஆனால், தப்பப்பார்த்தாலோ வென்னில்?—[சூழவும் தாமரைநாண்மலர்போல்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அதுவேயாய், இறாய்க்கப் பார்த்தவிடத்தே வந்துநிற்கும். நாண்மலரென்று ஸம்ஶ்லேஷ தஶையிற் செவ்வியைச் சொல்லுகிறாள். "[illegible]" என்று பிரிந்தபின்பு அத்தலையிலுள்ளதறியாளே. [வந்து தோன்றும்] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே வந்ததென்று இருக்கிறாளல்லள்; அத்தலையாலே வந்தது என்றிருக்கிறாள். [கண்டீர்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கிற இவ்வர்த்தத்துக்கு உபதேஶம் வேணுமோ? உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்காள் அன்னைமீர்] - "தோழிமார்க்குச் சொல்லக்கடவது, தாய்மார்க்கு மறைக்கக்கடவது" என்கிற விவேகம் நடையாடாத தஶாவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. [என்செய்கேன்] - இறாய்க்கப் பார்ப்பேனோ, அநுபவிக்கப் பார்ப்பேனோ? [துயராட்டியேன்] - "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதஶ்சந" என்றிருக்குமது தவிர்ந்து. "[illegible]" என்கிறதுவே தலைநின்றது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேத்ரபூதர் நாம்அன்றோஎன்று முற்பட, திருக்கண்களிலழகுவந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

முதற்பாட்டு.— ஏழையர் இத்யாதி. "திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்" என்றதைப் பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இம்முகத்துக்கு இத்யாதி. இந்தமுகத்துக்கும், இப்ப்ரதேஶத்துக்கும் இதி அர்த்தத்வயம். நேத்ரபூதர் - கண்ணானவர், ப்ரதாநபூதர் இதி அர்த்தத்வயம்.

[ஏழையராவி இத்யாதி] - ஓரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவைபெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாத அபலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்கள் இரண்டோ? பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, "இது ஆகாது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அபலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன்கண்ணழகு தான் அறிகிறிலனே! தன்னையும் நலிந்ததாகில் வாரானோ? கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியானோ? [ஆவியுண்ணும்] - ராமஶரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதேயிருக்க உயிரை முடியாநின்றது. [இணைக்கூற்றங்கோலோ] - ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாற்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு பாதகமாகிறபடி. [அறியேன்] - அறியேனென்பானேன்? என்னில்,- ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாலும் அபலைகளையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்தமில்லையே; ('வாம்ஸாம் ஓ,ரக்ஷிஷித்ராவஹாரிணௌ' இறே.) அத்தாலே சொல்லுகிறது.[ஆழியங்கண்ணபிரான்திருக்கண்கள் கோலோவறியேன்] - அன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவவானவை தாமேயோ? அல்பம்அண்ணியாரே பாதகராமன்று தப்பவிரகில்லை, இப்படி முதலுறவுபண்ணிப் பொருந்தவிட்ட இத்திருக்கண்கள்தானேயோ? உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களென்னுதல். [அறியேன்] - இதுக்குமுன்பு பிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள் பாதகமாமென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்" என்றிறே கேட்டிருப்பது? இக்கடாக்ஷமே தாரகமாகவிறே லோகமடைய ஜீவிப்பது. நாம் கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே இராநின்றது, இப்போது காண்கிறபடி. ஆனால், தப்பினாலோ? என்னில், - [சூழவும் இத்யாதி] - மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் பெருமாளே யானாற்போலே யாயிற்று; ராமஶரத்துக்கு ராக்ஷஸர்க்குத் தப்பலாமன்றாயிற்று, இக்

ஸ்த்ரீகள் என்னாதே, "ஏழையர்" என்று விஶேஷித்ததுக்குபாவம் - ஓரோவிஷயங்களிலே இத்யாதி. "ஏழையர்" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பிரிந்து இத்யாதி. அவனுக்கு பாதையில்லையென்று தான் அறிந்தபடி எப்படியென்ன - தன்கண்ணழகு இத்யாதி, கண்ணழகு - கண்ணழகால்வந்த பாதையென்றபடி. அறிந்தாலோவென்ன - தன்னையும் இத்யாதி. தன்கண்ணழகு தனக்குத்தெரிய ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன - கண்ணாடி இத்யாதி. "ஆவியுண்ணும்" என்றதுக்குபாவம் - ராமஶரம் இத்யாதி. * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்ணை, "இணைக்கூற்றம்" என்பானென்? என்ன-ம்ருத்யுக்கள் இத்யாதி. 'அறியேனென்பானென்? கூற்றமென்று நிஶ்சயித்தாலோ என்னில்' என்று கூட்டுவது. 'அத்தாலே "அறியேன்" என்று சொல்லுகிறது' என்றபடி. "கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்" என்றதுக்குபாவம் - அன்றிக்கே பெண்பிறந்தாரையே இத்யாதி. நலிகிறதசையிலே "பிரான்" என்பானென்? என்ன - அல்பம் அண்ணியாரே இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதிகூலன் பாதகனானால் உபாயத்தாலே தப்பலாம்: அநுகூலன் பாதகனானால் தப்பப்போகாது என்றபடி. இத்தால் - உபகாரகனைப்போலேயிருந்து பாதகனாகிறானென்றபடி. ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரம் விஶ்லேஷிக்கையாலே- அல்பம்அண்ணியார் என்கிறது. "திருக்கண்கள்" என்று நிஶ்சயியாதே, "அறியேன்" என்பானென்? என்ன - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. பிரிந்தறியாவிட்டால் கேட்டறியவில்லையோ? என்ன - உயிர்க்கெல்லாம் இத்யாதி. ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டு அளிக்கின்ற, குளிர்ந்த தாமரைபோன்ற கண்களை உடையவனே! என்று ஶப்தார்த்தம், திருமொழி, ஏழாம்பத்து, முதல்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, "தூயாய்" இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இக்கடாக்ஷமே இத்யாதி. "சூழவும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - மூலபலத்தின் இத்யாதி. "தாமரைக்கண்மலர்" என்றதுக்குபாவம் - ராமஶரத்துக்கு இத்யாதி. திருக்கண்கள் எங்கும் பரக்

கண்ணழகின்கீழ் அவைகளாயிருப்பார்க்குத் தப்பலாவது? "புண்டரீகநெடுந்தடங்கள் போலப்பொலிந்தெமக் கெல்லாவிடத்தவும்" என்னக்கடவதிறே. ஸர்ப்பஹயம்போலே இருக்கை. இறுய்க்கநினைத்த இடமெங்கும் தானேயாயிராநின்றது. இப்போது "தாமரை நாண்மலர்போல்" என்பானேன்? என்னில்; (ஸம்ச்லேஷதசையிற்செவ்வியைச் சொல்லுகிருள்.) "மஹதாஜ்வலதா நித்யமக்நிநேவாக்நிபர்வத:"(மஹதாஜ்வலதாநித்ய மக்நிநேவாக்நிபர்வத:). "நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்" (நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்) இத்யாதி - பெருமாள் ஊர்ந்ததும் கடித்ததும் துடைக்க அறியார் என்ன; 'அதுக்கு அடியேன்?' என்ன, - "த்வத்கதேநாந்தராத்மநா" (த்வத்கதேநாந்தராத்மநா) - பெருமாள் இங்கே குடிபோர, அங்குஇவை யார்தான் அறிவார் என்றுனிறே. பிரிவில் இவ்வளவல்லவிறே அத்தலைக்கு ஆற்றாமை. அது அறிகிறிலளே இவள். தன்னோடே வந்துகலந்து விளைநீரடைத்துக்கொண்டு பிரிகிறபோதைச்செவ்வியிறே இவள் அறிவது; அதுவேயிறே இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது; பின்பு அவன்பட்டது அறியாளே; ஆகையாலே சொல்லுகிருள். [வந்துதோன்றும்] - ப்ரத்யக்ஷத்தில் அத்தலையாலே வரவுஆனாற்போலே உருவுவெளிப்பாட்டிலும் அத்தலையாலே வந்துதோன்றவாயிற்றுத் தான் அறிகிறது. [கண்டீர்] - உங்களுக்கு இது தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்காளன்னைமீர்] - சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியன்றிறே இவள்தசை. "தோழிமார்க்குச்சொன்ன இத்தைத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுவோமல்லோம்" என்று மறைக்குமளவல்லவாயிற்று, இவளுக்குப்பிறந்த தசாவிசேஷம். [என்செய்கேன்] -

---

திருக்குமோ? என்ன - புண்டரீகம் இத்யாதி. திருவிருத்தம், முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, "நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீகம்" இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - நீலரத்நமயமான பெரிய மலையின்மேலே, தாமரையையுடைத்தான நெடிய தடாகங்கள்போலே அழகுவிஞ்சி, நமக்கு ஸர்வப்ரதேசத்திலும் ப்ரகாசியாநின்றன என்றபடி. 'பொங்கு முந்நீர்' என்றுதொடங்கி, 'எம்பிரான் கண்ணின்கோலங்கள் - எமக்கெல்லாவிடத்தவும்' இத்யந்வய:. பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் திருக்கண்கள் வ்யாபகமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - ஸர்ப்பபயம் இத்யாதி. "சூழவும்" என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - இறய்க்க இத்யாதி. விஸ்லேஷவேளையிலே "நாண்மலர்" என்னக்கூடாதென்று சங்கிக்கிறுர் - இப்போது தாமரை இத்யாதி. என், "தாமரைநாண்மலர்போல்" என்னவொண்ணாதோ? என்ன; விஸ்லேஷதசையில் அவன்உருவியிருக்கையாலே அப்படிசொல்லவொண்ணாதென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - மஹதா இத்யாதி, நைவதம்ஸாந் இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - பெருமாள் இத்யாதி. ப்ரக்ருதே கிமாயாதம் இத்யத்ராஹ - பிரிவில் இத்யாதி. ஆற்றாமை என்றவநந்தரம், 'இப்படியிருக்க தாமரைநாண்மலர் என்பானென்? என்னில்' என்று கீழோடே அந்வயிப்பது. இதுக்குப்பரிஹாரம் - அது அறிகிறிலளே இவள் என்று. "ஸ தவாதர்ஶநாதார்யே ராகவ: பரிதப்யதே । மஹதாஜ்வலதா" இத்யாதி, "நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்நகீடாந்நஸரீஸ்ருபாந் । ராகவோபநயேத் காத்ராத் த்வத்கதேநாந்தராத்மநா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே. (௩௬-௪௨)பின்னை எவ்வளவு அறிவளென்ன-தன்னோடே இத்யாதி. விளைநீரடைத்துக்கொண்டு - விளையும்படி யொருகாலே நீரைத்தேக்கிக்கொண்டு; பூர்ணமாக அநுபவித்தென்றபடி. "அது அறிகிறிலள்" என்றத்தை விவரிக்கிறுர் - பின்பு அவன் இத்யாதி. தோன்றுமென்னாதே, "வந்துதோன்றும்" என்றதுக்குபாவம் - ப்ரத்யக்ஷத்தில் இத்யாதி. இருவரையும் ஸம்போதிக்கிறதுக்குபாவம் - சிலர்க்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தோழிமார்க்கு இத்யாதி. "என்செய்கேன்" என்றது - கோடித்வயாவலம்பியாகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் - இத்தை இத்யாதி,

இத்தைத் தப்பப்பார்ப்பதோ, அநுபவிக்கப் பார்ப்பதோ, எத்தைச்செய்வேன் ? [துய ராட்டியேனே] - "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதஶ்சந" (ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதிகுதஶ்சந) என்று இருக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே பழைய க்லே ஶமே ஸித்திக்கும்படி ஆயிற்றே. (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆட்டியுந்தூற்றியும்நின்று அன்னைமீரென்னை நீர்நலிந்தென்?
மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோ அறியேன்
ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்திருமூக்கு எனதாவியுள்ளே
மாட்டியவல்விளக்கின்சுடராய்நிற்கும்வாலியதே.

ஆ —(ஆட்டியும்) - ஸௌரப்யோபாதாநமாய்க்கொண்டு முளைத்தெழுந்த கற்பகத்தினுடைய கோமளமான வல்லியோ? அன்றிக்கே, அதினுடைய கொழுந்தோ? அதுவுமன்று, ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு; அந்த வெண்ணெயுடைய திவ்ய வாஸநாவாஸிதமான அத்திருமூக்கழகு, என்னுடைய ஆத்மாவினுள்ளே ஆரோபிதமாய், மஹத்தாயிருப்பதொரு விளக்கினுடைய ஜ்வாலைபோலேநின்று தஹியா நின்றது; அவ்வளவன்று, அதினும் வ்யாபகமாயிராநின்றது; என்னை அலைத்துக்கொண்டு எங்கும் கோஷித்துநின்று என்னை பாதித்தால், அன்னைமீர் உங்களுக்கு என்ன ப்ர யோஜந முண்டென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமூக்கிலழகு தன்னை நலி கிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஆட்டியென்று தொடங்கி] - அன்னைமாரான நீங்கள் என்னை அலைத்தும் பிறர்க்குக் குற்றங்களைச்சொல்லியும் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [மாட்டென்று தொடங்கி]- கண்ணின்பாடே அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்து ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலும், ஸௌரத்தை யாலும், 'கற்பகக்கொடியோ ? அதின்கொழுந்தோ ?' என்று துணியமாட்டுகிறிலேன். [ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்] - உருவுவெளிப்பாட்டிலே இவர்க்கு வெண்ணெய்நாற்றம் உபலக்ஷ்யமாகிறபடி. [மாட்டியவென்று தொடங்கி] - ஏற்றிய பெருவிளக்கின் ஒளியை யுடைத்தாய்நின்று அவ்வளவுமன்றிக்கே அற வலிதாய் நலியாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதருடைய த்ரவ்யத்தில் அபிநிவேஶத்தாலே நவ நீதசோரனான க்ருஷ்ணனுடைய நாஸாதண்டமானது என்னெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியா நின்றதென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - (ப்ரியபரைகளான) தாய்மாரா யிருக்கிற, நீர் - நீங்கள், ஆட்டி யும் - (ஹிதஞ்சொல்லி) இருந்தவிடத்திலிராதபடி பண்ணியும், தூற்றியும் - (புறம்பே)

"சூழவும்" என்கையாலே - தப்பப்போகாதென்றபடி. பழைய க்லேஶமே என்றது - விஶ்லேஷ க்லேஶமே என்றபடி. க்ரமேணாந்வயঃ (௧)

பழிதூற்றியும், நின்று - (ஒருபடிப்பட) நின்று, என்னை - என்னை, நலிந்து - நலிகிறத்தால், என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு ? (உங்கள் நலிவும் ஃலியாமைக்கடி). மாட்டு - பரிஸரத்திலே, உயர் - ஓங்கியிருப்பதொரு, கற்பகத்தின் - கற்பகத்தினுடைய, வல்லியோ - கொடியோ, கொழுந்தோ - கொழுந்தோ, அறியேன் - அறிகிறிலேன் ; ஈட்டிய - (கடைந்து) திரட்டிவைத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டான் - (களவிலே) அமுதுசெய்தவனுடைய, திருமூக்கு - திருமூக்கானது, எனது - என், ஆவியுள்ளே - நெஞ்சுக்குள்ளே, மாட்டிய - தூண்டப்பட்டு, வாலியது - பெருத்து, வல் - ஸ்த்திரமான, விளக்கின்சுடராய்நிற்கும் - தீபஜ்வாலைபோலே ப்ரகாசியாநின்றது. ருஜுவாகையாலே - கொடியென்னவுமாய், அது அசைந்து ஓங்கின தலையையுடைத்தாகையாலே - கொழுந்தென்னவுமா யிருக்கிறது. வாலிமை - பெருமை. மாட்டிய - தூண்டின. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், தோழிமார் இவள்பருவமாகையாலே நோவறிந்து அலைக்கத்தவிர்ந்தார்கள் ; அன்னைமார், தங்கள் அலைக்கிற வதுக்குமேலே திரள்களிலேயும் சொல்லப்புக்கார்கள் ; அவனுடைய திருமூக்கிலழகு திருக்கண்களினருகே நின்று என்னை வாயியாநின்றது என்கிறாள்.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது - தாங்கள் ஹிதம் சொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறர்க்கும் குற்றங்களைச் சொல்லுகை. [நின்று] - ஒருகால் அச்சமுறுத்தி மீட்க யத்நம்பண்ணினால், அதுஃலியாதொழிந்தால் தவிரவிறே யடுப்பது [அன்னைமீர்] - பித்ராதிகள் சொல்லக்கடவ ஹிதத்தை, ப்ரியமேசெய்து போரக்கடவ நீங்கள் சொல்லுகிறதென்? [என்னை] - ஒருகால்சொன்னால் மீளாத என்னை. [நீர்நலிந்தென்] - ப்ரியத்தைஒழியக் குற்றங்களைச் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. நாங்கள் எத்தைச்செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு? என்ன, [மாட்டுயர் இத்யாதி]- இஸ்ஸம்ஶயத்தை அறுத்துத் தர வல்லிகோளாகில் ப்ரயோஜநமுண்டு. கண்ணின்பாடே, ''உந்நஸு'' என்கிறபடியே உயர்ந்த;கடலினருகே, அதுஊற்றாகவளர்வதொரு கொடிபோலே, அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்ததொரு கற்பகக்கொடியோ? ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலே கொடியென்னவுமாய், ஶரத்தையாலே கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. ஸர்வப்ரகாரஸாம்யத்தாலே ''இன்னது'' என்று நிஶ்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. எங்களிற்காட்டில் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்த நீ சொல்லிக்காணாய் என்ன, [ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே வெண்ணெய்நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறதாயிற்று இவளுக்கு. ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாததாய், களவிலே இழந்து பிடியுண்டால் அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகத்திலே வெண்ணெயைப் பூசுமே;அவ்வெண்ணெய் நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறபடி. நாங்கள் காண்கிறிலோமீயென்ன: [எனதாவியுள்ளே] - என் ஹ்ருதயத்திலுள்ளே. [மாட்டியவல்விளக்கு இத்யாதி] - சுடர் வெட்டின பெருவிளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய், வலிதாய் நலியாநின்றது. ''ஏற்றிய பெருவிளக்கு'' என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். விளக்குக்குப் பெருமையாவது - இவளாற்றாமை கண்டாலும் ப்ரஜ்வலியாநிற்கை: வலிமையாவது - க்ஷணிகமாய் ப்ராதேஶிகமாயிருக்கிறஇது ஏகரூபமாய் எங்குமாய் நின்றுநலிகை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "இரண்டேக்கும் நடுவே நாம்இருக்க இவை முற்படுகையாவதேன்? அத்தனையோ நம்மூக்குவலி?" என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. "அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?" என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே [நின்று] - முன்புசெய்ததுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் காணுதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று [அன்னைமீர் என்னை நீர் நலிந்தேன்] - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதேன்? என்னுகப்பே பேறுக நினைத்திருக்கக்கடவ நீங்கள் நலிகிறதேன்? [நலிந்தேன்] - அந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிகரிக்கலாமென்றோ, என்னை மீட்கலாமென்றோ? ஒருப்ரயோஜநமில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்குக்கடவதோ? அவனுடைய மூக்கு வலி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்புகிறிகோள்? 'நாங்கள் சொல்லுகிற ஹிதவசநத்துக்கு ஒருப்ரயோஜன மில்லையாகில், என்செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு?' என்ன- [மாட்டுயீர் இத்யாதி] - வல்லிகோளாகில் இஸ்ஸம்ஸயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு. கண்ணருகேன்றபடி. ஒருகடலருகே அக்கடலூற்றே தாரகமாக வளருகிற தொரு கொடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. [உயர்] - "உந்நஸம்" (உந்நஸம்) என்கிறபடியே. [கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ] - ஒழுகுநீட்சியாலே கொடியென்னவுமாய், ஸாரத்தை மாறுமையாலே கொழுந்தென்னவுமாய் இராநின்றது. அறியேன் என்கிறது - "இன்னது" என்று நிஸ்சயிக்க அரிதாகையாலே: ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. [ஈட்டிய இத்யாதி] - எங்களுக்கு அறியப்போமோ? இதிலே உட்புகநின்று அநுபவிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய்என்ன, [ஈட்டிய இத்யாதி] - அநுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள

இரண்டாம்பாட்டு—ஆட்டியும் இத்யாதி. "திருமூக்கு" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இரண்டேக்கும் இத்யாதி மூக்குவலி என்றது - மூச்சென்று ரஸோக்தி; மூக்கென்று பேரையுடைய நம்முடைய வலியென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்.

"நின்று" என்றதுக்குஹாவம் - அச்சமுறுத்தி இத்யாதி. உத்தரார்த்த விவரணம் - முன்பு செய்ததுக்கு இத்யாதி இததனைநாளும் தோழிமாரை ப்ரியபரைகளாகவும், தாய்மாரை ஹிதபரைகளாகவும் சொல்லிக்கொடு போந்தாள்; இப்போது பித்ரபேக்ஷயா தாய்மாரை ப்ரியபரைகளென்கிறாள். ஹிதத்திலே இத்யாதி. "நீர்" என்றதுக்குஹாவம் - என்உகப்பே இத்யாதி. "என்" என்கிறது - கோடித்வயாவலம்பியாகையாலே, உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஒருப்ரயோஜந மில்லையென்று ஹாவார்த்தம் - அந்தஉருவு இத்யாதி. விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. "வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன்" என்று அவர்கள்முன்னே ஸம்ஸயிக்கிறதுக்குக் கருத்து - இத்தை நிஸ்சயித்துத் தரவேணுமென்றுகையாலே, அத்தைப்ரஸ்ந ப்ரதிவசநரூபேண அருளிசெய்கிறார் - நாங்கள் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. தாருங்கோள்-ஸம்ஸயத்தை அறுத்துத்தருகை ப்ரயோஜநமென்றபடி. ஹேதுபாஷாவ்யாக்யாதார்:, "ஸாஷிஸிதம் கொடுஹணூஷாஹஸம் மோடவாரஞ்ஜுவிஷி தாக்ஷ" இதி. "வல்லியோகொழுந்தோ" என்கிற ஸம்ஸயத்துக்கு ஆபாதகப்ராயமேதென்ன - ஒழுகு இத்யாதி. ஒழுகுநீட்சி - ஸாஸ்த்ரஸித்தமான ஆகாரதைர்க்யம். நிஸ்சயிக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே என்று. "ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்" என்று விஸேஷித்ததுக்குஹாவம் - அநுகூலஸ்பர்ஸம் இத்யாதி. ஈட்டிய - திரட்டின கோண்டி - களவு.

த்ரவ்யத்தாலல்லது யரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்குக் கோண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அத்தை இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கோள்ளுமே; அவ் வெண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவெளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்று இவளுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலப்தமாம்படியாயிற்று உருவுவெளிப்பாட்டில் மெய். நீ சக்ஷுர்விஷயமாகச் சோல்லுகிற இது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையே! என்ன, [எனதாவியுள்ளே] - என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. [மாட்டிய] - சுடர்வெட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். [வல்விளக்கின் சுடராய்]- (பெரிய விளக்கினொளியை யுடைத்தாய்) விரஹத்தால் அவியாத விளக்காயிற்று. " 'ஏற்றியபெருவிளக்கு' என்ற ஒருதமிழன் இட்டவைத்தான்" என்று அருளிச்செய்வர். [நிற்கும் வாலியதே] - வலிதாய்நின்று நலியாநிற்கும். தீபமாகிறதுதான் க்ஷணிகமுமாய் ப்ராதேசிகமுமாயிறே யிருப்பது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராநின்றது: பாதகத்வத்திலுறைப்பை அநுஸந்தித்துச் சோல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்விளக்கின்சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.) (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வாலியதோர்கனிகோல்?வினையாட்டியேன்வல்வினைகோல்?
கோலந்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டங்கோலோவறியேன்
நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தொண்டைவாய்
ஏலுந்திசை†யுளேல்லாம் வந்துதோன்றுமேனின்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(வாலியதோர்) - பக்வமாய் அம்ருதரஸமா யிருப்பதொரு கனியோ? அன்றியே, பாதகமாகையாலே ஸஹஜவிரஹவ்யஸநையாயிருந்த என்னுடைய மஹாபாபமோ? ஸௌந்தர்ய ஸாரஸமுதாயமான பவளத்தினுடைய கொழுவியதாயிருப்பதொரு முறியோ? அவையெல்லாமல்ல; நீல மஹாவலாஹக ரமணீய திவ்யரூபனுடைய சாருதர பிம்ப ஸத்ருசமான திருப்பவளம், ததீயதிவ்யரூப ஸௌந்தர்ய ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு என்னை முடிக்கைக்காக எல்லாத்திக்குகளிலும் வந்து தோன்றுநின்றதென்கிறாள்.

முடைநாற்றம் இப்போது தோற்றுமோ? என்ன - அப்போதை இத்யாதி. உபலப்தமாம்படி - தோற்றும்படி. வன்மைக்கு அர்த்தம் - விரஹத்தால் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "அல்பாக்நி, ப்ரபலாக்நிமேலிட்டால் அவியும்; இங்கு விரஹாக்நி ப்ரபலமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவியாதவிளக்காயிற்று" என்று அருளிச்செய்வர். "ஏற்றிய" என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக, தமிழன் நிர்வாஹம்-ஏற்றியபெருவிளக் கென்று இத்யாதி. "வல்விளக்கு" என்றும், "வாலியது" என்றும் சொல்லுகிற புநருக்திக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - தீபம் இத்யாதி. எப்போதுமாய் என்றது - வன்மைக்கர்த்தம். எங்கும் என்றது-"வாலியது" என்றதுக்கு அர்த்தம். ஆக, வன்மைக்கு அர்த்தத்வயம். வாலியது - வலியதென்றபடி. எங்கும் உண்டாகக் கூடுமோவென்ன - பாதகத்வத்தில் இத்யாதி. (உ)

---

† 'திசைகளெல்லாம்' என்று பாடாந்தரம்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருப்பவளத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச்சொல்லுகிறாள்: [வாலியதோர் கனிகொல்] - விலக்ஷணமாயிருப்பதொரு பழமோ? [கோலமென்று தொடங்கி]-அழகினுடைய திரளான பவளத்தினுடைய ப்ரத்தையையுடைய முறியோ? அறிகிறிலேன். [நீலநெடுமுகிலென்று மேலுக்கு]-கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற மேகம்போலே இருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய அழகுக்குப் பகைத்தொடையாகத் தோற்றுகிற திருப்பவளமானது, பார்த்த பார்த்த திக்கெல்லாம் என்னுடைய நல்ஜீவனை முடிக்கைக்காக வந்து தோற்றாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஶ்யாமளமான வடிவுக்கு பரபாகமான அதர ஶோபையானது பார்த்தபார்த்தஇடமெங்கும் தோன்றாநின்றதென்கிறாள்.

வாலியது - (போதுசெய்யாத) நன்மையையுடைத்தாய், ஓர் - (மென்மையாலும் நிறத்தாலும் இனிமையாலும்) அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, கனிகொல் - பழமென்னலாயிருக்கிறதோ? வினையாட்டியேன் - (இப்பலத்தை அப்போதே அநுபவிக்கப் பெறாத) பாபத்தையுடைய என்னுடைய, வல் - (அநுபவித்துக்) கழிக்கவரிய, வினைகொல் - பாபம் ஒருவடிவுகொண்டதாயிருக்கிறதோ? கோலம் - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய ஸௌகுமார்ய ஸாரஸ்யாதிகள், திரள் - திரண்டதொரு, பவளம் - பவளத்தினுடைய, கொழும் - கொழுவிதான, துண்டங்கொலோ - துண்டமென்னலாயிருக்கிறதோ? அறியேன் - (இன்னதென்று நிர்த்தரித்து) அறியலாயிருக்கிறதில்லை; நீலம - ஶ்யாமளமாய், நெடு — பெருத்த, முகிலபோல் - மேகம்போலே, திருமேனி - அழகையுடையனை, அம்மான் - ஸ்வாமியுடைய, தொண்டை — தொண்டைப்பழத்தின் நிறத்தையுடைத்தான, வாய் - திருவதரமானது, ஏலும் - ஏன்றுகொண்டுபார்த்த, திசையுளெல்லாம் - திக்கெல்லாம், என் - என், இன் - இனிய, உயிர்க்கு - உயிரைநோக்கி, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றாநின்றது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அந்தவல்லி கொழுந்துவிட்டுப் பூத்துப் பழுத்த பழமிருக்கிறபடி. திருப்பவளததிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [வாலியதோர் கனிகொல்] - பழங்கள காலஞ்சென்றவாறே செவ்வி அழியக்கடவதாயிருக்க, ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற பழமோ? அதினுடையபோக்யத்தை போதுசெய்ததாகிலிறே என் ஆற்றாமை போதுசெய்வது. [வினையாட்டியேன்] - போக்யவஸ்து வாயஸமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். அம்ருதம் நஞ்சாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன் [வல்வினைகொல்]- அநுபவிநாஶ்யமல்லாத பாபமோ? நான் பண்ணினபாபம் திருவதரமாய்க்கொண்டு குடியேறிற்றோ? இத்தலையாற்பண்ணின பாபம் நிக்ரஹரூபேண அவன் பக்கலிலே கிடந்திறே பலப்ரதமாவது? [கோலமித்யாதி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தின் ப்ரத்தையையுடைய முறியோ? முறி என்கிறது - முறிந்தபோதை அகவாயில் நெய்ப்புத் தோற்றி யிருக்கை. [அறியேன்] - நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலேன். [நீலமித்யாதி] - திருவதரத்துக்குக் கூட்டுபடை சொல்லுகிறது. கறுத்து அபரிச்சேத்யமான முகிலபோலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய, தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதரம். திருமேனிக்கும் தனக்குமுண்டான பகை என்னை நலிகைக்கு உறுப்பாயிற்று. எப்பப்பார்த்தாலோ? என்னில், [ஏலுமித்யாதி]-பார்தத திக்கெல்லாம் வந்து தோற்றாநின்றது. எதுக்காகவென்னில்,-என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக.

ஈடு —மூன்ரும்பாட்டு. அது தன்முக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், ''அத்தனையோ இதின்வாய்வலி?'' என்று நம்மை ஏசுவர்களென்று திருப்பவளத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிருர்.

[வாலியதோர் கனிகொல்] - முன்பு பிஞ்சாய், அநந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அநுபவயோக்யமன்றிக்கே போவன சிலபலங்களுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ? அத்தலையில் போக்யதை போதுசெய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்ருமையும் போதுசெய்யாதே. [வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல்] - போக்யவஸ்து பாதகமாயிற்று, போக்தாக்கள்பண்ணின பாபத்தாலேயிறே: அம்ருதமே விஷமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாபமானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடியேறிற்ரே? அங்கேகிடந்திறே இங்கு அநுபவிப்பிப்பது. பகவத்விஷயத்தில் நிக்ரஹரூபேண கிடந்திறே இங்கு அநுபவிப்பிப்பது. க்ரியையாகையாலே செய்தபோதே நஶிததுப்போமே. இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்நின்று பலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. [வல்வினைகொல்]-அநுபவவிநாஶ்யமாகாதபடியான பாபமாயிற்று. [கோலந்திரள் இத்யாதி]-அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ஶ்ரத்தையையுடைத்தான முறியோ? அறிகிறிலேன். முறியோ என்கிறது - பழுதி புடைத்திராமைக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிறே. [நீலம் இத்யாதி] - இதுதான் என்றுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு பாதகமாயிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைநின்றவாறே நலியாநின்றதாயிற்று. நீலமாய் போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய. [தொண்டைவாய்] - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம்போலே கனிந்து நெய்த்திறே திருப்பவளந்தான்இருப்பது. தன்னில்தான்உண்டானபகை பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று, இவனை

மூன்ரும்பாட்டு.—வாலியதோர் இத்யாதி. ''தொண்டைவாய்'' என்றத்தைப்பற்ற ஶ்லோக்தியாக அவதாரிகை - அதுதன் இத்யாதி.

''வாலியதோர்கனிகொல்''-ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ என்று ஶப்தார்த்தம். வாலியது - வலியது. வன்மையாவது - ஸ்தைர்யம். அதாவது - ஏகரூபமெனறபடி. ''வாலியதோர்கனி'' எனறதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - முன்புபிஞ்சாய் இத்யாதி. சிலபலங்கள் என்றது - எட்டிப்பழம் முதலானவை. இதுக்கு ஹாரத்தபாவம் - அத்தலை இத்யாதி. போதுசெய்கை - முகுளிதமாகை. ''வல்வினை'' என்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - போக்யவஸ்து இதயாதி. விவரணம் - அம்ருதமே இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம - பாபத்தை இதயாதி. பக்வமாய் - பலோந்முகமாய் என்றபடி. அங்கே குடியேறிற்றே-அவனிடத்திலே அதரமாகத திரண்டதோ என்றபடி. தனனுறருமையாலே சொன்னவளவேயன்று, வாஸ்தவமான அர்த்தமும அதுவேயெனகிருர் - அங்கேகிடந்து இத்யாதி. விவரணம்- பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி நிக்ரஹரூபேண கிடந்து அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ, தானே ஸ்வதந்த்ரமாக அநுபவிப்பித்தாலோ? என்ன - க்ரியையாகையாலே இதயாதி. அசேதநமாகையாலும் மாட்டாதென்று பரிஹாராந்தரம் - இவன்பண்ணின இத்யாதி. வன்மைககு அர்த்தம் - அநுபவ இதயாதி. துண்டம் - முறி. ஶ்ரத்தை - ஸ்நிகதததை. துண்டம புழுதிபுடைததிராதோ? எனன - முறித்தவாய் இத்யாதி. நெய்த்திருக்கை - ஸ்நிகதமாயப்பளபளததிருககை. இதுதான எனறது - திருப்பவளத்திலழகை. கூட்டுப்படையாவது - திருமேனியிலழகு. திருமேனியில் கறுப்பும் பரபாகமாய் ஸ்பர்த்தியாதே, கூடி நலியக்கூடுமோ? என்ன - தன்னில்தான் இத்யாதி. நலிவில்இரண்டும் ப்ரதாநமோ? என்ன - இரண்டுக்கும் இதயாதி. ஒன்றேப்ரதாநமென்றபடி. அதாவது - திருமுகததிலழகைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே - திருவதரமே ப்ரதாநமாய், திருமேனியழகு கூட்டுப்

நலிகிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேர வன்னியமில்லையிறே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம். ஒருவன்பக்கல் இருவர் பகையானுல், இருவரும் ஸ்வதந்த்ரரானுல் அவனை வெல்ல வொண்ணுது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடருய் நலிவர்கள்; அப்படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகோடு தோற்ருநின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன; வாய்வலி தப்ப லாயோ இருக்கிற தென்கிருள் மேல். [ஏலும்திசையுளேல்லாம்] - நானும் இவைநலியாத விடந்தேடித் தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோவிடங்களிலேவந்து தோன்ருநின்றது. பார்த்தபார்த்தவிடமேல்லாம் தானேயாய் இராநின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்,—[என்னின்னுயிர்க்கே] - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக. (௩)

———

நான்காம் பாட்டு.

———

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமிணை நீலவிற்கோல்?
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகோல்? மதனன்
தன்னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான்புருவமவையே
என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவேன்றுநின்றே.

ஆ.—(இன்னுயிர்க்கு) - பரமபுருஷ ஸந்தர்ஶநத்திலே லாலஸமான காமிநீ ஜநத்தினுடைய ப்ராணனையே லக்ஷ்யமாக உடையவையாய், நம்ரமாய் நீலமாயிருப் பன இரண்டுவிற்களோ? அன்றிக்கே, மதநனுடைய ஸௌந்தர்யநிகேதநமான இக்ஷு கோதண்டமோ? இவையெல்லாமல்ல; ஸௌந்தர்யஸாரனை மதநனுக்கு ஜந்மபூமியான புண்டரீகவிலோசநனுடைய புருவங்களே: இவை என்னுடைய ப்ராணன்களை எப்போ தும் பாதிக்கிறன என்கிருள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் நலிந்த நலிவுகளெல்லாம் ஸுகமென்னலாம்படி விலக்ஷணமான இரண்டு திருப்புருவங்களும் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிருள்.

[இன்னுயிர்க்கென்று தொடங்கி] - நல்லஜீவனைக் கொள்கைக்கு அபலைகள் பக்கலிலேவளைகிற இரண்டு நீலமான விற்களோ? அங்கனுகாதே வடிவோடேநின்ற அழ கையுடைய காமனுடைய கருப்புவில்லோ? [மதனனென்று மேலுக்கு] - லோகத்தை யடையப் பிச்சேற்றும் அழகையுடைய காமனுக்குங்கூட உத்பாதகனுயுள்ள க்ருஷ்ண னுடைய புருவங்களோ? என்ப்ராணனையே கணிசித்து என்றும் நின்று வாதியாநின்றன.

ப.—அநந்தரம், காமோத்பாதகனுய் ஸாக்ஷாந்மன்மதமந்மதனுன க்ருஷ்ண னுடைய திருப்புருவங்களானவை என் ஆத்மாவை நலியாநின்றன என்கிருள்.

படை என்றபடி. சேரவன்னியமில்லை - ஸமஶாத்ரவமில்லை என்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - அவை நலிந்து இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதுக்கு ஊஹம் - நானும் இத்யாதி வாக்யத்வயம் விவர ணம் - பார்த்தபார்த்த இத்யாதி. ஏலும்திசையுளேல்லாம் - தப்பயோக்யமான இடங்களெல்லாம். ஏலும் - யோக்யமான. திசை - இடம், திக்காதல். முடிக்கைக்காக என்றது - தாத்பர்யார்த்தம். உயிர்க்காகவந்ததென்று ஶப்தார்த்தம். (௩)

இன் — நல்ல, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் — (சபலைகளான) பெண்பிறந்தார்மேலே, வளையும் - (தானே) வளைந்து நலிவதான, நீலம் - நீலநிறத்தையுடைய, இணை — இரண்டு, விற்கொல் - வில் என்னலாயிருக்கிறதோ? (அங்ஙனன்றியே), மன்னிய சீர்- ஸ்த்ரீஸௌந்தர்யாதிகுண யுக்தனான, மதனன் - காமனுடைய, கருப்புச்சிலைகொல் - (காமுகரை நலியும்) கருப்புவில் என்னலாயிருக்கிறதோ? மதனன்தன் - (அந்தக்) காமன்தனக்கு, உயிர் - ஸத்தாப்ரதனைக்கொண்டு, தாதை - உத்பாதகனாய், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனுடைய, புருவமவையே - (தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோலுந்) திருப்புருவங்கள் தாம்; என் - என், உயிர்மேலனவாய் - ஆத்மாவின்மேலே (அபிமுகங்களாய்க்கொண்டு), என்றும் - என்றும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, அடுகின்றன - நலியாநின்றன. அவையே என்றது - முன்பு த்ருஷ்டாந்ததயா ஶங்கித்த வ்யக்திகளிற்காட்டில் பாதகத்வம் கனத்திருக்கையாலே.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், "கீழுள்ள நலிவுகள் ஸாவம்" என்னலாம்படி விலக்ஷணமான திருப்புருவங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இன்னுயிர்க்கு] - நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்] - அபலைகள்மேலேவளைகிற நீளமான இரண்டுவிற்களோ? திருக்குழலோசை காத்துக்கிடக்கிறுரையுறக்கிப் பெண்களை எழுப்புமாபோலே, இவையும் அபலைகள்மேலேயாயிற்று வளைகிறது. அத்தலையில் பௌத்திபூர்வகமாக வளைக்கிறாரில்லை: இத்தலையில் விஷயமில்லை. அகர்மகமாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. [மன்னியவித்யாதி] - பெண்பிறந்தாரை நலியக்கடவ காமன்கையில் கருப்புவில்லோ? [மன்னியசீர்] - தேவர்கையில் உடம்பு இழப்பதற்குமுன்பு வடிவோடே நின்றஎழிலையுடைய காமன்கருப்புச்சிலைகொல்? பார்த்தார்க்கு ஆஹ்லாஸமாய், பாதகத்வம் விஞ்சியிருக்குமது. [மதனன் இத்யாதி] - அழகாலே லோகத்தையடைய பிச்சேற்றும் காமனுக்கும் உத்பாதகனை க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களேயாகவேணும்: க்ருஷ்ணஸம்பந்தங்கொண்டு ராஜகுலமடிக்கும் காமனுடைய கையில் வில்லாகக்கூடாது. "தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய" என்னுமவனுடைய புருவமேயாகவேணும். அவயாரணத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் ஆஶ்வாஸஹேது என்னும்படி நலியாநின்றன. [என்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பு அவன் பக்கலிலேயாயிற்று. இவற்றுக்கு, நோக்கு என்ப்ராணனையே கணிசித்துநின்று. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றது. [என்றுநின்றே] - நித்யமாய்நின்று நலியாநின்றன.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றோபோய்?" என்று திருப்புருவத்தி லழகு வளைந்துகோடுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[இன்னுயிர்க்கு] - என்னுடைய நற்சீவனைக் கோள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல் வளையும்] - வளைப்பாரு மின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷயமு மின்றிக்கே - அகர்மக

நாலாம்பாட்டு.—இன்னுயிர்க்கு இத்யாதி. "புருவமவையே" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - என்தான் இத்யாதி. அதரோத்தரமாயிற்றே - தாழ்ந்ததே மேலாய்விட்டதோ என்று ரஸோக்தி.

"இன்னுயிர்க்கு" என்றது - அநுவாதமன்று புருவந்தானே வளைந்திருக்கையாலே - வளைப்பாருமின்றிக்கே என்கிறது. விஷயமும் - லக்ஷ்யமும். "வளைப்பாரும்" இத்யாதியை வ்யுத்க்ரமமாக

மாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வளைப்பாரில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டு வில்லோ? "[Grantha script]" (ஶக்ரசாப நிபேசாபே க்ருஹீத்வாஶத்ருநாஶநே) என்னும்படியே. இந்த்ரதநுஸ்ஸுக்கு "அபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. [மன்னியசீர் இத்யாதி] - பெண் பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அதுதன்னிலும் ருத்ரனாலே வடிவுஇழப்பதற்கு முன்புத்தை அவன்கையில் வில்லாகவேணும். [கருப்புச் சிலைகோல்]- கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் பாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி. அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிறவன்கையில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப் புண்டாகமாட்டாது, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனை க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்கள் தாமே யாகவேணும். [மதனன் இத்யாதி] - * தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோல் புருவவட்டமழகியவனுடைய புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே. "தருமமறியாக்குறும்பனை"—தர்மமறியும்போது அபிஷிக்தக்ஷத்ரியன் வயிற்றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ? யாதவர்கள் நேரே முடிசூடுவதில்லையிறே. ஆந்ருஶம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியது உண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்திலே மூலையடியே நடந்து திரிவானொருபிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. "தன்கை

விவரிக்கிறார் - அகர்மகம் இத்யாதி. "[Grantha script]" என்கிறதுக்கு ஹேதுபூர்வகமாக விவரணம் - விஷயம் இத்யாதி "ஏழையர்" என்கையாலே - விஷயமில்லையென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - ஏழையர் இத்யாதி. "விற்கொல்" என்றது - இந்த்ரதநுஸ்ஸுக்களோ என்றபடி. அப்படி இந்த்ரதநுஸ்ஸு ஶ்லாக்யமோ? என்ன - ஶக்ரசாப இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே, [Grantha script]. ஸம்ஶயிக்கிறதென், அதுதானேயென்னவொண்ணாதோ? என்ன - இந்த்ரதநுஸ்ஸுக்கு இத்யாதி. "மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்" என்றதுக்கு பாவம் - பெண்பிறந்தாரையே இத்யாதி. "மன்னியசீர்" என்றதுக்கு பாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி வடிவோடே' மன்னிய - பொருந்தின, சீர் - எழிலையுடைய, காமனென்று ஶப்தார்த்தம். யுத்தபரிகரமல்லாமையாலே ஆபாஸமான கருப்புச்சிலை பாதகமாமோ? என்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி இவையெல்லாம் ஸம்ஶயித்து, "புருவமவையே"என்று நிஶ்சயிக்கிறதுக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனோட்டை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே மன்னியசீர்மதனன் - ஸ்திரமான ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனை காமனென்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். மதனன்தன்னுயிர்த்தாதைக் கண்ணபெருமான் - அந்த காமன்தனக்கு ஸத்தாப்ரதனாய்க்கொண்டு உத்பாதகனாய் க்ருஷ்ணனான ஸர்வாதிகனுடைய என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். திருப்புருவம், "சிலைகொல்" என்று விகல்பிக்கும்படி விற்போலே இருக்குமோ? என்ன; ப்ரமாணம் - தன் கை இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே என்றது - அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, திருப்புருவத்திலழகை உட்புக்கு அநுபவித்தவள்வார்த்தை என்றபடி. பாட்டுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக ப்ரதீகோபாதாநம் - தர்மம் இத்யாதி. "[Grantha script]" என்றிருக்கையாலே, தர்மம் என்று - க்ருபையைச் சொல்லுகிறது. "தருமமறியா" என்றவநந்தரம், "குறும்பனை" என்று விஶேஷிக்கிறவளுடைய பாவம் - தர்மமறியும்போது இத்யாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் க்ஷத்ரியரன்றோ? என்ன - யாதவர்கள் இத்யாதி. "தருமம்" என்றது இன்னதென்றும், "அறியா" என்றதுக்கும் அர்த்தம்-[Grantha script] இத்யாதி. "குறும்பனை" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்ரீநந்தகோபர் இத்யாதி. குறும்பனை - தீம்பனை. ஸர்வதா ஸாம்யத்தினுடைய உறைப்பை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு அதுக்கு ஶப்தநிர்வாஹம்

இத்யாதி'' - கையிலே வில்லைக்கண்டால், 'முகத்திலே இருக்கக்கடவ அது கையிலே இருந்ததீ!' என்னலாம்படியா யிருக்கும்; முகத்திலே கண்டவாறே, 'கையிலே இருக்கக் கடவ இது முகத்திலே இருந்ததீ!' என்னலாயிருக்கும். ''அதுவேபோல்'' என்கிறதா யிற்று - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. ''புருவவட்டமழகிய'' - ''தருமமறியான்'' என்று இழக்கவோண்ணுதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. ''பொருத்தமிலியை'' - சிலபதார்த் தங்க ளுண்டிறே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபபோக யோக்யமன்றிக்கே யிருப் பன; அவைபோலே, வடிவழகேயாய், ஆசைப்பட்டார்பக்கல் ரஸங்தோங்கிலும் தோங்கா னுயிற்று. ''கண்டீரே'' - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாவிட்டால், நமக்குப் பொருத்த மில்லையாகிலிறே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருந்தாமை தமக்குத் தொடர்ந்துதிரியு மத் தனையாயிற்று. [புருவமவையே] - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள்தான் அநுகூலமென்னும்படி யாகவாயிற்று, இவை பாதகமாகிறபடி. [என்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பது அங்கேயா யிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இராநின்றது. * எங்கும்பக்கநோக்கறியா திறே இருப்பது. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றன. [என்றுநின்றே] - பாதகமாக நிற்கச் செய்தேயும் அநித்யமாயிருப்பன சிலபதார்த்தங்க ளுண்டிறே: இவை அங்ஙனன்றிக்கே என்றுமொக்க நின்று நலியாநின்றன. என்னை நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண் டது; ''நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்'' (நித்யம்நித்யாக்ருதிதரம்) என்கிறதுதானேயிறே நலிகிறது. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்றுநின்றேதிகழும் செய்யவீன்சுடர்வெண்மின்னுக்கோல்?
அன்றியென்னுவியடும் அணிமுத்தங்கோலோ?அறியேன்
குன்றமெடுத்தபிரான்முறுவல் எனதாவியடும்
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னைமீர்!எனக்குய்விடமே.

ஆ.—(என்றுநின்றே) - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநின்று சிவந்தசுடரை ஈனுநின்ற வெள்ளை மின்னே? அன்றிக்கே, என் ஆத்மாவை நோவு படுத்தாநின்றுள்ள அழகிய முத்துநிரைபோ? அறிகிறிலேன்; * கேள்வர்த்தநோத்த

காட்டுகிறார் - கையிலே இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன – அதுவே போல் இத்யாதி. சீர்மையில்லாவிட்டால் விடுமத்தனையன்றோ? என்ன - தருமமறியான் இத்யாதி. ''புருவவட்டமழகிய'' என்றத்தோடே, ''பொருத்தமிலியை'' என்றத்தையுங் கூட்டிஹாவம் – சில பதார்த்தங்கள் இத்யாதி. பார்த்தவாறே - நிறமழகியதாய் என்று அந்வயிப்பது. சிலபதார்த்தங்கள் என்றது - எட்டிப்பழந்தொடக்கமானவை. தோங்கான் - இரான். தோங்குகை - இருக்கை. பொருத்தமில்லாவிட்டால் ''கண்டீரே'' என்று - அதுகேட்பானேன்? என்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ''அவையே'' என்று அவதாரணார்த்தம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அவன்முகத் திலே இராநிற்க, இவர்க்கு பாதகமாகக் கூடுமோ? என்ன - இருப்பது இத்யாதி. இந்நோக்குத் தம்மேலேயோ? என்ன, ப்ரமாணம் - எங்கும்பக்கநோக்கு இத்யாதி. ''நித்யம்'' என்றதுக்கு ப்ரமா ணம் - நித்யம்நித்யாக்ருதி இத்யாதி. என்ஆத்மாவின்மேலே அபிமுகங்களாய்க்கொண்டு, என் றும் ஒருபடிப்பட நின்று நலியாநின்றன என்று பாவார்த்தம். (௪)

ரணம்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அநுக்ரஹஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது ; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலேவந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலா மிடமொன்றும் அறிகிறிலே னென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநிற்பதுஞ் செய்து சிவந்த சுடரை யீனுநின்ற வெள்ளைமின்னோ? அன்றிக்கே என் ஆத்மாவை நோவுபடுததாநின்றுள்ள அழகிய முத்துநிரையோ? அறிகிறிலேன். [குன்றமென்றுதொடங்கி] - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அநுக்ரஹஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலே வந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலாமிடம் ஒன்றும் அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அநாயாஸேந கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய தாத்காலிக மந்தஸ்மிதமானது என்னை நலியாநின்றது; ஒதுங்கிப்பிழைக்கலாவதோரிடம் காண்கிறிலே னென்கிறாள்.

என்றும் - என்றும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, திகழும் - விளங்கக்கடவதாய், செய்ய - சிவக்க, ஈன் - ஈனுநிற்கிற, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, வெண் - வெளுத்த, மின்னுக்கொல் - மின்என்னலாயிருக்கிறதோ ? அன்றி - அன்றியே, என் - என், ஆவி - ப்ராணனை, அடும் - நலியக்கடவதாய், அணி - அணியாகநிரைத்த, முத்தங்கொலோ - முத்துக்களாயிருக்கிறதோ ? அறியேன் - அறுதியிடமாட்டுகிறிலேன்; குன்றம் - கோவர்த்தநத்தை, எடுத்த - எடுத்துரக்ஷித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, முறுவல் - (ரக்ஷணப்ரீதியாலே அப்போதுண்டான) முறுவலானது, எனது - என், ஆவி - ஆத்மாவை, அடும் - தபியாநின்றது ; அன்னைமீர் - (இவ்வளவிலும் ஹிதஞ்சொல்லுகிற அன்னைமீர்! எனக்கு - எனக்கு, உய்விடம் - பிழைக்கலாமிடம், ஒன்றும் - ஒன்றும், அறிகின்றிலேன் - அறிகிறிலேன். திவ்யாவயவஸௌந்தர்யங்கள் தனித்தனியே பாதகமாமதொழிய, ஆஸ்வாஸகரமாயிருப்பதொன்றும் உண்டாயிருக்கிறதில்லையென்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ''ஒரு தலையிலே ஒதுங்கிப் பிழைக்கவல்லையே'' என்ன, 'ஒதுங்க ஓரிடமில்லை' என்கிறாள். க்ருஷ்ணனுடைய முறுவல் என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள் [என்று நின்று இத்யாதி] - தோன்றிமாயாதே நித்யமாய் நின்று விளங்காநிற்பதாய்,சிவந்த சுடரை ஈனுநின்ற வெள்ளைமின்னோ?''ஊஷ்ராம்ஸூ'' என்பர்களே இத்தை; என்னைநலிகைக்குஉறுப்பாக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது. திருமுத்தின் நிரை திருவதரத்தில் பழுப்பை ஈனுகிறுப்போலேயாயிற்றுச்சேர்த்தியழகு இருப்பது. [அன்றி] - அங்ஙனன்றியே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்து நிரை தானேயோ? அறிகிலேன். [அணிமுத்தம்] - அணிவகுத்தேறினாற்போலே டந்தபங்க்திகள் பாதகமாயிருக்கிறபடி என்னவுமாம். கீழில் - திருமுத்தும் திருவதரமும்சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. அணிமுத்தமென்று- திருமுத்துக்கள் அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. [குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்] - 'கோவர்த்தநோர்த்தரணம்பண்ணின உபகாரகனுடையமுறுவல் என்னுடைய ப்ராணனை

நலியாநின்றது. பிரிவாற்பட்ட நலிவெல்லாம் தீரும்படி பெண்கள் முகங்களிலேபண்ணின ஸ்மிதம் எனக்கு ஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. இவை நலியாதவிடத்திலே போனாலோவென்னில்?-[அன்னைமீரெனக்குய்விடம் - ஒன்றுமறிகின்றிலேன்] - இவை நலியாதபடி ஒதுங்கலாவது ஓரிடமும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்: அழகுகளில்''உஜ்ஜீவநஹேது'' என்றுஒதுங்கலாவது ஒன்றும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்: அழகாகில் பாதகமாயல்லது இருக்கிறதில்லை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ''இம்முகத்துக்கு வாய்க்கரையிலே நாமிருக்க இவை முற்படப்போவதே!'' என்று திருமுறுவலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்றும் இத்யாதி] - என்றுமொக்க மாறாதே விளங்காநிற்பதாய், செய்யசுடரை ஈனுநின்றுள்ள வெண்மின்னன்றோ? திருப்பவளத்திற் சிவப்பும் திருமுத்துநிரையில் வெளுப்புமாய்க் கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றாற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. இத்தை ''அசிராம்ஶு:'' (அசிராம்ஶு:) என்பர்களே. ''பிறைநலிய'' என்றவாறே பல் இறுகிக்கொண்டு வருகிறதுகாணும். [அன்றி] - அன்றிக்கே, என்ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்துநிரைதானேயோ? [அணிமுத்தங்கொலோ] - ஆனை அணிசெய்துவந்து தோன்றினாற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. [அணிமுத்தம்] - அழகியமுத்தமென்னுதல். கீழே ''வெண்மின்னுக்கோல்'' என்கிறவிடத்தே திருவதரத்தோடேகூடின ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடி சொல்லிற்று; இங்குத்தனியேநலிகிறபடி சொல்லுகிறது. [குன்றமெடுத்த இத்யாதி] - மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களை நோக்கின உபகாரகனுடைய முறுவலானது, எனக்குஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. பசுக்களையன்றோ தான் நோக்கிற்று? என்னில்;—''கோகோபீஜநஸங்குலம் | அதீவார்த்தம்'' (கோகோபீஜநஸங்குலம் | அதீவார்த்தம்) என்னக்கடவதிறே. மழையால்வந்த

அஞ்சாம்பாட்டு.—என்றுநின்றே இத்யாதி. ''முறுவலெனதாவியடும்'' என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - இம்முகத்துக்கு இத்யாதி. வாய்க் கரையிலே - உபகாரத்திலே என்று ரஸோக்தி: அதரத்திலென்றது வாஸ்தவமான அர்த்தம்.

ஸப்தார்த்தம் - என்றுமொக்க இத்யாதி. செய்யசுடரை ஈனுநின்றுள்ள வெண்மின்னென்று - அபூதோபமை. வெண்மின் செய்யசுடரை ஈனக்கூடுமோ? என்ன - திருப்பவளத்தில் இத்யாதி. அசிராம்சுவானது என்றும நிற்கக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டதென்றபடி. பல் இறுகிக்கொண்டு என்றது - சாடு. பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு என்று ரஸோக்தி; பல்லானது ஸ்த்திரத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு என்று ஸ்வபாவார்த்தம். ''அணி'' என்று - பங்க்திபரமாக முதலர்த்தம்; இந்த அர்த்தத்துக்கு பாவம் - ஆனை இத்யாதி. ஆனையென்றது - பாதகத்வத்தின் உறைப்பாலே. அணி செய்து - நிரைசெய்து. ''செய்யவீன்சுடரவெண்மின்'' என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலே சொன்னாற்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அதரகாந்தியுக்தமான முத்தமென்னவேண்டாவோ? என்ன - கீழே வெண்மின் இத்யாதி. ''குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்'' என்றது - ''அணிமுத்தங்கொலோ'' என்று கீழ்ச்சொன்னஇத்தை அநுவதிக்கிறது. அன்றிக்கே, ''முத்தம்'' என்றது - மௌக்திகமாதல்; இந்த பக்ஷத்திலும், அநுவாதமென்றது ஒக்கும். பெண்களை நோக்கினமையுண்டோவென்று ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - பசுக்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ''ததஸ்தோகாஸஂஸலபுஂகோகோபீஜநஸங்குலம் | அதீவார்த்தஂஹரிர்த்ருஷ்ட்வாமைத்ரேயாசிந்தயத்ததா'' இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (கக - கரு). ''குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்'' என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம்.

நலிவை மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்து, அவர்கள் ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இதுவாராத இடந்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, [ஒன்றும் இத்யாதி]- 'எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?' என்று நானும் தேடாநின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேனென்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் வ்யாபகமாகிற 'இத்தனையல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங் காண்கிறிலே னென்னுதல். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்கட்கும்
எவ்விடம்? என்றிலங்கி மகரந்தழைக்குந்தளிர்கோல்?
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே
கைவிடலொன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே.

ஆ.—(உய்விடம்.) - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று இலங்கித் திருமகரகுண்டலம் தளிர்க்கிறதளிரோ? தன் ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான ஃபணங்களையும், ப்ரதிகூலருக்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய், தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்ஸகனான திருவனந்தாழ்வானை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக் காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்! எனகிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதும் தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமென்று தொடங்கி] - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் உய்விடம் எவ்விடம் எனறு திருமகரகுண்டலம் தளிர்க்கிற தளிரோ? அஸுர ராக்ஷஸர்கள் அழகைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமைமுடிவர், அபலைகள் லஹிக்கமாட்டாதேமுடிவர்: காமிநிகளான அபலைகளையும் சத்ருக்களான அஸுரரையும் ஒக்க ஸ்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கையுமாம். [பைவிடபபாம்பணையென்று மேலுக்கு] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமானஃபணங்களையும் ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய்த் தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்ஸகனான திருவநநதாழ்வானை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்.

ப.—அநந்தரம், இந்த அவதாரகந்தமான அநந்தசாயியினுடைய திருமகரக்குழைகள் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

மழையால் இத்யாதி. "ஒன்றும்" என்றது - ஓரிடமுமென்னுதல், தாரகமான அழகொன்றுமில்லை என்னுதல். அழகுகளுக்குள்ளே உய்விடமான ஓரழகும் அறிகின்றிலேன் என்று இரண்டாம்யோஜனையில் ஸப்தார்த்தம். என்றநின்றே இத்யாரப்ய, 'எனதாவியடும், அன்னைமீர் - எனக்குய்விடம் - ஒன்றுமறிகின்றிலேன்' இத்யந்வய: (ரு)

ஏழையர்க்கும்-(அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமில்லாதபடி ஆசைப்பட்ட) அபலை களுக்கும், அசுரர்க்கும் அரக்கர்கட்கும் - (எதிரிடும்) அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும், உய் விடம் - பிழைக்குமிடம், எவ்விடம் - எவ்விடம்? என்று - என்று, இலங்கி - (பெரிய) தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு, மகரம் - மகராகாரமாய், தழைக்கும் - தழைத்தன சில, தளிர்கொல் - தளிர்களோ என்னலாய், பை - (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத் தாலே விரிகிற) ஃபணங்களையுடைத்தாய், விடம்- (விரோதிகளுக்கு அஸஹ்யமான) விஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, பாம்புஅணையான் - திருவரவணையையுடையனதான, திரு - தர்சநீயமான, குண்டலம் - மகரகுண்டலங்களையுடைத்தான, காதுகளே - காதுகள்தானே, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், கைவிடலின்றி - கைவிடாதே, அடு கின்றன - நலியாநின்றன; காண்மின்கள் - காணுங்கோள். ஸௌந்தர்யமான மகரகுண்ட லம் விரோதிகளுக்கு பாதகமாவது அஸஹ்யதையாலே.காண்மின்களென்று தன்னோ பாதி அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காது களும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமித்யாதி] - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று ஜ்வலியாநின்றுகொண்டு திருமகரமானது தழைத்ததளிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லபிக் கப்பெறாதே முடிவர்கள்; அபலைகளோபாதி சத்ருக்களான அஸுராதிகளையும், ஸ்நே ஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்ல விஷயமென்றுமாம். [பைவிடமித்யாதி] . ஸ்வஸ்பர சத்தாலே விகஸிதமான ஃபணங்களை உடையனாய், சத்ருக்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாத படி விஷத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின ஸர்வேச்வர னுடைய குண்டலக்காதுகளே. அந்தக் காதுகள் பாதகமானாற்போலே திருவநந்தாழ் வான்மேலே சாய்ந்தபோதைச்சேர்த்தி இவர்க்கு பாதகமாயிற்றென்னுதல்; அங்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடீர் நான் நலிவுபடுகிறதென்னுதல். அவயாசணத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளை "ரக்ஷகம்" என்னலாம்படியிறே, இதினுடைய பாதகத்வம். [கைவிடலொன்றுமின்றியடுகின்றன] - கைவிடாதே எப்போதுமொக்க முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] — உருவுவெளிப்பாட்டாலே தனக்குத் தோற்றுகிறாப்போலே, அவர் களுக்கும் தோற்றுமென் றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "நாம் சேவிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னே போக விட் டிருந்தோம்" என்று திருக்காதிலழகுவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக் கொண்டு சொல்லுவரே.

[உய்விடம் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் அபலைகளுக்கும் தப்பிப் போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக்கின்ற

ஆறும்பாட்டு.—உய்விடம் இத்யாதி "காதுகள்" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவ தாரிகை - நாம் இத்யாதி. கேட்டிருக்க என்று ரஸோக்தி, செவியாயிருக்க என்று ஸ்வபாவார்த்தம். ரஸோக்த்யர்த்தம் - காதாட்டி இத்யாதி.

அழகு இருவர்க்கும் பாதகமாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அஸுராதிகள் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. மகரம் - மகரகுண்டலம். அழகிது என்று - அர்யாங்கீகாரம். அபக்ஷதர்மம் - ப்ர

தளிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லபிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள். "அபலைகளை நலியுமாபோலே அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து போக்யமாகாநின்றது" என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தைச் சீயர்கேட்டருளி, "இப்பொருள் அழகிது: ஆனாலும், அபக்ஷதர்மம் - அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும் போக்யமாகாநின்றதென்று இப்போது இதுசொல்லுகை, தேட்டமன்றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா"என்றுஅருளிச்செய்தாராம். [பைவிடம் இத்யாதி] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள பணங்களையும், உகவாதார் முடியும்படியான விஷத்தையு முடையனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிலழகு போக்யமாகிறுப்போலே யாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் போக்யமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அநந்த புருஷகார முண்டாயிருக்கக்கிடீர், நான் நோவுபடுகிறது! காதுகளேயென்று - கீழில் போக்யமானவை- 'நன்று'என்னும்படியாயிற்று. இது நலிகிறபடி. அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததென்னும்படியாகவாயிற்று; "மாலை - நல்கிற்றையெல்லாம்" என்னுமாபோலே. [கைவிடலொன்றுமின்றி] - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகால்விட்டுப் பற்றுமதன்றிக்கே. [அடுகின்றன] - முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவுவெளிப்பாடாய்த் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்; * வாயுந்திரையுகளில் ஆழ்வாரிறே. (கூ)

காணவிருத்தம்; ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதென்றபடி. "அபக்ஷதர்மம்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் இத்யாதி. தேட்டமன்றிறே என்ற வநந்தரம், 'அபலைகளுக்கு போக்யமென்று சொல்லிவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே' என்றுகூட்டி, அநந்தரம் - ஆனபின்பு இத்யாதி. அநுஸந்திப்பது அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, ஏழையர்க்கும் போக்யமென்று ஸித்தாந்தார்த்தம். அழகுகள்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே திருவநந்தாழ்வான்சேர்த்தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருக்காதில் இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - பெறுகைக்கு இத்யாதி. அவதாரணார்த்தம் - காதுகளேயென்று இத்யாதி. விவரணம் - அவை தண்ணீர் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - மாலை இத்யாதி. தாய்மார்க்குத் தெரியுமோ? என்ன - அவர்களுக்கும் இத்யாதி. அது எங்ஙனே யென்ன - வாயும் இத்யாதி. மாலை - நல்கிற்றையெல்லாம் இத்யாதி - திருவிருத்தம், முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு, "பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை" இத்யாதி. பால்வாய் என்றுதொடங்கி, மாலையானது உலகளந்த என்றுதொடங்கி, மனமுடையார்க்கு நல்கிற்றையெல்லாம் சோல்வான் புகுந்து இது ஓர் பனிவாடைஉழாநின்றதே இத்யந்வயம். இதுக்கு அர்த்தம் - ஸந்த்யையானது, அவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்ட நெஞ்சுடையார்க்கு உபகரித்த ஸத்தாமாத்ரத்தை ஒன்றும் சேஷியாதபடி அபஹரித்துக்கொள்வதாக ப்ரவேசித்தது, பனிவாடையானது ஸத்தைகிடந்தவிடந்தேடித் தடவாநின்றதென்றபடி. மாலைநல்கிற்றையெல்லா மென்றது - அந்வயித்துச் சொன்னபடி. இத்தால் - கீழ் போக்யமானமாலை நன்றென்னும்படியாயிற்று, வாடை போக்யமானபடி என்று கருத்து. 'அஸுரர்க்கும் அரக்கர்கட்கும் - ஏழையர்க்கும் - உய்விடம் - எவ்விடமென நிலங்கி' என்றுதொடங்கி, 'காதுகளே- ஒன்றும் - கைவிடல் இன்றியடுகின்றன, காண்மின்களே!' இத்யந்வயம். (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

காண்மின்களன்னையர்காள்! என்றுகாட்டும்வகையறியேன்
நாள்மன்னுவெண்திங்கள்கோல்? நயந்தார்கட்குநச்சிலைகோல்?
சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான்தன்திருநுதலே
கோள்மன்னியாவியடும் கோடியேனுயிர்கோளிழைத்தே.

ஆ.—(காண்மின்கள் - நாள்மன்னு) - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? அன்றிக்கே, ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ? கொழுந்தைவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே, இப்படி நோவுபடுகைக்குப் பாபத்தைப் பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அபிநிவேஶித்து நலியாநின்றது; இத்தைக் காண்மின்கள் அன்னையர்காள்! என்று காட்டும்வகை அறிகிறிலேனென்கிறாள்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருநெற்றியிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[நாளென்று தொடங்கி] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? அன்றிக்கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ வென்றுமாம். [சேணென்று தொடங்கி] - கொழுநதுவிட்டு சுற்றுடைத்தான நாலுதோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே இப்படியே நோவுபடுகைக்கு ப்பாபத்தைப்பண்ணின என்பிராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அதிலே அபிநிவேஶித்து ப்ராணனை நலியாநின்றது. கோளிழைத்தென்றது - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், மஹாபுஜனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநெற்றியழகு தன்னை நலியாநின்றதென்கிறாள்.

'(என்னை நலிகிறப்ரகாரத்தை), அன்னையர்கள் — அன்னையர்காள்! காண்மின்கள் - (நீங்கள்) காணுங்கோள்', என்று - என்று, காட்டும் - காட்டும், வகை - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன்; நாள் - (அஷ்டமீபர்யந்தமான) நாளோடே, மன்னு - மன்னி, வெண் - (அர்த்தாகாரனைகையாலே களங்கமற்று) வெளுத்த, திங்கள்கோல் - சந்த்ரனோ? நயந்தார்கட்கு - ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, நச்சு - நச்சுவடிவாயிருப்பதொரு, இலைகோல் - இலையோ? சேண் — ஓங்குதலை, மன்னு - உடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்டு, தடம் - பணைத்த, தோள் - தோள்களால், பெருமான்தன் - பெரியனான க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - தர்ஶநீயமான, நுதலே - திருநெற்றிதானே, கோள் - மிடுக்கை, மன்னி - அவலம்பித்துக்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகேவாயுகமாம்படியான) கொடுமையையுடைய என், உயிர் - ப்ராணனை, கோள் - கொள்ளுகையை, இழைத்து - நிரூபித்து, ஆவி - (என்) ஆத்மாவை, அடும் - நலியாநின்றது. கோள் - மிடுக்கு; ஒளியாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநெற்றியிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[காண்மின்க ளித்யாதி] - தாய்மாரான நீங்கள் காணுங்கோளென்று வைத்து, காட்டும் ப்ரகார மறியேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு

வெளிப்பாடு உண்டாதல் செய்யிலிறே காட்டவிரகுள்ளது. [அன்னையர்காள்] - புருஷருக்குக் காட்டிலிறே பருவம் நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிஇருக்கையும், வர்த்தித்து வருகையும், ஊர்ஸ்நீயமாயிருக்கையும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] — ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதோர் இலையோவென்னுதல், ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்ச வேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். "நச்சுமாமருந்தம்" என்றவர் கலங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. [சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள்] - ஒக்கத்தை யுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற தோளழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். "ரூபதாஸ்ய ஸாவஸ்யதாஸ்யபாமவ:" என்று திருவடி அகப்பட்ட துறையிலேயாயிற்று இவளும் அகப்பட்டது. [திருநுதலே] - திருநெற்றியே. [கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள்மன்னியாவியடும்] - இங்கு உயிர்-ப்ராணன். அழகுவாயுகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, கொள்கையிலே அஹ்நிவேஶித்து ப்ராணனை முடியாநின்றது. தோற்புரை போகையன்றியே ஸத்தையை அழியாநின்றது. [கோளிழைத்தே] - என்னழகைப்போக்கி என்றுமாம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றோ? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் நெற்றிக்கையன்றோ?" என்று திருநுதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - 'இது நலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [காண்மின்கள் இத்யாதி] - நீங்களும் இத்தைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகார மறிகிறிலேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்னால் காட்டலாவது? [அன்னையர்காள்] - ஆண்களுக்குக் காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்திங்கள்கோல்] - பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், "காட்டு, காட்டு" என்று வளருகைக்கும், ஊர்ஸ்நீயமாயிருக்கைக்கும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலை கோல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சுப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டாதிருக்கிறதோ? என்னுதல். "நச்சுமாமருந்தம்" என்னு

ஏழாம்பாட்டு.—காண்மின்கள் இத்யாதி. "திருநுதலே" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இவை அவள் இத்யாதி. நெற்றிக்கை - முந்தின வ்யூஹம்; ப்ரதாநமென்று ரஸோக்தி; எதிர்ஸேனை என்றுமாம்.

கீழே "காண்மின்களே" என்றுவைத்து, இப்போது தெரியாதென்பானென்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இதுநலியாநின்றதாக இத்யாதி. வகை - ப்ரகாரம். அறியாமைக்கு ஹேதுஎது? என்ன - என்கைக்கு இத்யாதி. பிடிதருதல் - பிடிக்கலாம்படி அகப்படுதல். "அன்னையர்காள்" என்கிற ஸம்போதநத்துக்கு பாவம் - ஆண்களுக்கு இத்யாதி. பூர்வாஷ்டமீ - பூர்வபக்ஷாஷ்டமீ. அஷ்டமீபர்யந்தமான நாளால் மன்னியிருக்கிற நிஷ்களங்க சந்த்ரனோவென்று ஶப்தார்த்தம். "பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரன்" என்று சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இளகிப்பதித்து இத்யாதி. காட்டுகாட்டென்று வளருகை - மேன்மேலென வளருகையென்றபடி. நச்சிலையாவது - நச்சுப்பூண்டு; விஷபத்ரமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நச்சுதலில்லையோ -

மவரிறே இப்போது கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். "இன்னமலையிலே உண்டு" என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவேதுமாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் மருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபத்யஸஹமான ஔஷதம். இவன்தலையிலே பழியிட்டுக் கைவிடும் ஔஷதமன்று; வானமாமலையில் தலையான ஔஷதமிறே, இப்போது இவளுக்கு நச்சுப்பூண்டாகிறது. [சேண் இத்யாதி] - ஓக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோளிலழகாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடையதிருநெற்றியே. "ஆயதாஸ்சஸுவ்ருத்தாஸ்ச" (ஆயதாஸ்சஸுவ்ருத்தாஸ்ச) என்னும்படியே திருவடியகப்பட்ட துறையிலேகாணும் இவளும் அகப்பட்டது. [கோடியேனுயிர்கோளிழைத்து-கோள்மன்னியாவியடும்] - என்உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு வாய்கமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அபிநிவேஶித்து, ப்ராணனை முடியாநின்றதென்றுமாம்.) (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளிழைத்தாமரையும் கோடியும்பவளமும்வில்லும்
கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிருங்குளிர்வான்பிறையும்
கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்? கண்ணன்
கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கோள்கின்றதே.

ஆ.—(கோளிழைத்தாமரையும்.) - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரையும், கொடியும், பவளமும், வில்லும், அழகை ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும், தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்தபிறையுமாய், தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? தன்னொளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகிய திருமுகம் என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்படி துக்கப்படுகைக்கீடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாக முன்புசொன்ன திவ்யாவயவங்களோடுங்கூடின திருமுகத்தி லழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

ஆசையில்லையோ என்றபடி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - நச்சுமாமருந்தம் இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னமலை இத்யாதி. "நச்சுமாமருந்தம்" என்றதுக்கு - கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய, இங்கேதானே இவனை நச்சுமதான மருந்தென்று அர்த்தாந்தரம். "மாமருந்தம்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - அபத்ய இத்யாதி. விவரணம் - இவன்தலையிலே இத்யாதி. பரமபதநாதனுடைய நெற்றி இவளுக்கு விஷப்பூண்டாகிறது விஶ்லேஷத்தின் முறுகுதலாலே என்கிறார் - வானமாமலையில் இத்யாதி தோளழகுக்குத் தோற்றதுச்கு ப்ரமாணம் - ஆயதாஸ்ச இத்யாதி. அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - கோடியேன் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - என்னுயிர் இத்யாதி. கொடியேனுயிரினுடைய, கோளுண்டு - அழகு, அத்தை, இழைத்துக்கொள்கையிலே - அழித்துக்கொள்கையிலே, மன்னி - விருப்பத்தைப்பண்ணி, ஆவியடும் - ப்ராணனை முடியாநின்றதென்றபடி. உயிர் - ப்ராணன். 'காண்மினகள்' என்றுதொடங்கி, 'கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள்மன்னியாவியடும்' இத்யந்வய:. (எ)

[கோளிழைத்தாமரை என்றுதொடங்கி] - தன்னொளியைத் தனக்குஆஹரணமாக வுடைய தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும், அழகை ஆஹரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும் தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன்னழகே தனக்காஹரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? [கோளிழையென்று தொடங்கி] - தன்னொளியே தனக்குஆஹரணமாகவுடைய அழகிய திருமுகமென்ற ஒரு பேரையிட்டுஇப்படி க்லேசப் படுத்துகைக்கீடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறது. கோளிழையென்கிறது - இவற்றை அழிக்கையென்றும், கொள்கையிலேதுணிகை யென்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், உத்தமான அவயவஸௌந்தர்யத்தை யுடைய க்ருஷ்ணனுடைய முகசோபையானது தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) ஆபரணமான, தாமரையும் - தாமரைகளும், கொடியும் - கொடியும், பவளமும் - பவளமும், வில்லும்-வில்லும், கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) இழையாகவுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, முத்தமும் - முத்தும், தளிரும் - தளிர்களும், குளிர் - சீதளமாய், வான் - அழகியதான, பிறையும் - பிறையுமான, (இவற்றை), கோள் - கொள்கையை, இழையா- (தனக்கு) ஆபரணமாக, உடைய - உடைத்தாய், கொழும் - பூர்ணமான, சோதிவட்டங் கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய (உத்தமான உபமாநங்களுக்கு உபமேயபூதமான திருக்கண்கள், நாஸாதண்டம், திருப்பவளம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், கர்ணபாசம், திருநெற்றியாகிற அவயவங்களை உடைத்தாயிருப்பதாய்), கோள் - தன்னொளிதானே, இழை- ஆபரணமாம்படி, வாள் - உஜ்ஜ்வலமான, முகமாய் - திருமுகமாய்க்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகாலே நலிவுபடும்) பாபத்தின்கொடுமையை யுடைய என், உயிர் - ப்ராணனை, கொள்கின்றது - அபஹரியாநின்றது. கோள் - ஒளி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாகக் கீழ்ச்சொன்ன திருமுகத்திலழகுகள் எல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - முடிக்கையிலே ஒருப்படுகிற தாமரை என்னுதல், தன்னொளியே தனக்காஹரணமான தாமரை என்னுதல், இழையைக்கொள்ளப் பட்ட தாமரை என்னுதல். "பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை" என்று சிலஹேதுமுண்டு; அந்த நூற்காற்றாமரையைச் சொல்லுகிறது. [கொடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதரமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண்முத்தமும்] - தன்னொளியே தனக்காஹரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்தும். இழையைக் கொள்ளப்பட்டமுத்து - கோத்தமுத் தென்றுமாம். "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. [தளிரும்] - திருக்காதும். [குளிர் வான்பிறையும்] - குளிர்ந்த பெருத்த பிறைபோலே யிருக்கிற திருநெற்றியும். [கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்] - கொள்ளப்பட்ட, கோக்கப்பட்ட - ஆஹரணங்களாகவுடைத்தா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர் மண்டலமோ வென்னுதல்; தன்னழகே தனக்காஹரணமா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்] - தன்னொளியே தனக் காஹரணமாகவுடைய திருமுகமாய்க்கொண்டு. உபமாநோபமேயங்கள் மாறும்படி ரூபகம் முற்றினபடி. [கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே] - எல்லாரும்உயிர்பெறும் நிலத்திலே இப்படி க்லேசப்படுத்துகைக்கு ஈடாகப்பண்ணின பாபத்தையுடைய என் ப்ராணனை நலியாநின்றது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ''தலையானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் காட்டிக் கொடுக்கவொண்ணுது'' என்று, கீழ்நலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒருமுகமாய்வந்து நலிகிற படி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, ஶத்ருக்கள்வந்து மூடுகின வாறே ஒன்றாகத்திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தனித்தனியே நலிந்த அழகுக ளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், ''பொற்கால் தாமரை, நூற்கால்தாமரை'' என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டிறே; அதில், நூற்கால் தாமரை யென்னுதல்; அன்றியிலே, கொள்கையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரை யென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரண மான தாமரை யென்னுதல். திருக்கண்ணும். [கொடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதரமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண் முத்தமும்] - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்துநிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலேயிருக்கிற குளிர்ந்த திருமுத்தென்னுதல். [தளிரும்] - திருக் காதும். [குளிர்வான்பிறையும்] - திருநெற்றியும். நேத்ரபூதரானவரும், ''மூக்குவலியோம்'' என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், ''அதரோத்தரமாயிற்றே'' என்று வளைத்துக் கொடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாம்செவிப்பட்டவாறே போனவரும், ''இவற்றுக்கு நெற்றி நாம்'' என்று போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். [கோளிழையா இத் யாதி] - கொள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? ரூபகமிருக் கிறபடி. தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதோரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்னு தல். [கண்ணன்கோளிழை இதயாதி] - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரண மாய் ஒளியையுடைத்தான முகமென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு. [கொடியேனுயிர்கோள் கின்றதே] - கொடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வாழுங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக்கோள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கோல்? (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கோளிழை இத்யாதி. கீழ்சொன்ன அழகுகளெல்லாவற்றினுடைய அபிஸந்தியையும் ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - தலையான இத்யாதி. தலையானபேரை - நெற்றியை என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; ப்ரதாநரை என்று ரஸோகதி. நெற்றிக்கை - மூன்தூசி. உக் தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அங்குமிங்கும் இதயாதி.

ஶப்தார்த்தம் - ஜாதி இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, இழை - நூல், கொள்கை - உடைத்தாகை; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - நெஞ்சை அபஹரிக்கை, இழையென்று - அணிகை; த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - அழகு, இழையென்று - ஆபரணம்; நாலாம் அர்த்தத் துக்கு, கோளென்று - தேஜஸ்ஸு, இழையென்று - ஆபரணம். ஃலிதம் - திருக்கண்ணும் என்று. இரண்டாமர்த்தத்துககு, ''இழை - கோள் - தண்முத்தம்'' என்று அந்வயம். இழை - நூல். கோள்கை- கோப்புண்கை. ''குளிர்வானபிறை''-குளிர்ந்த பெரிய சந்த்ரனென்றபடி. ''கோளிழையாவுடைய'' க்ரவிகசுப்பட்ட ஆபரணதேஜஸ்ஸை யுடைத்தான: ''கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்'' - பூர்ணமான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்றபடி. ''ஆய் - வ்யாஜத்தையிட்டு. ''கொள்கின்றது'' க்ரவியாநின்றது. உயிர்பெறுங்காலத்திலே என்றது - எல்லாரும் இவ்வழகை அநுபவித்து ஸத்தைபெறுங்காலத்திலே யென்றபடி. 'கோளிழைத்தாமரை' என்றுதொடங்கி, 'குளிர்வான்பிறையுமான - கண்ணன கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்' இத்யந்வய: (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கொள்கின்றகோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்டகொழுஞ்சுருளின்
உள்கொண்ட நீலநன்னூல்தழைகொல்?அன்றுமாயன்குழல்
விள்கின்றபூந்தண்துழாய் விரைநாறவந்துஎன்னுயிரை
கள்கின்றவாறுஅறியீர் அன்னைமீர் கழறுநிற்றிரே.

ஆ.—(கொள்கின்ற.) - ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாநின்ற மிக்கதமஸ்ஸைப் புறவாயிலே வெளிறான அம்சத்தைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்ட சுருளினுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? அங்ஙனமன்று; அத்யாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல், அலராநின்றுள்ள அழகிய திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்னுடைய ப்ராணனை யபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிப் பொடியாநின்றிகோ ளென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலி லழகுதன்னை நலிகிற படியைச் சொல்லுகிறாள்.

[கொளகின்ற வென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்திலே திவாராத்ரவிபாக மின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டு மிக்க தமஸ்ஸைப் புறவாயில் வெளிறானஅம்சததைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்டசுருளி னுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? [அன்று மாயன்குழல்] - அதுவன்று; அத்யாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல். [விள்கின்றவென்று தொடங்கி] - அலராநின்றுள்ள அழகியதிருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்துஎன்னு டையப்ராணனை அபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்: ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லிப் பொடி யா நின்றிகோள்.

ப.—அநந்தரம், ஆச்சர்யரூபனான க்ருஷ்ணனுடைய உபமாதீதமான திருக் குழல் நலிகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

கொள்கின்ற - (லோகத்தை யடங்கக்) கொள்ளக்கடவதான, கோள்-மிடுக்கை யுடைய, இருளை - இருளை, சுகிர்ந்திட்ட - (கந்தல்கழியும்படி) எஃகிப்படப்பட்டதாய், கொழும் - செறிந்த, சுருளின் - சுருட்டினுடைய, (கையழுக்குப்படாமல்), உள்-உள்ளே கொண்ட - (நூற்றுக்)கொள்ளப்பட்ட, நீலம் - நீலநிறத்தை யுடைத்தான, நல் - அழகிய, நூல்தழைகொல் - நூல்திரளோ? அன்று - (அக்ருதரிமமான இது) அப்படியல்லவிறே; மாயன் - ஆச்சர்யரூபனான க்ருஷ்ணனுடைய, குழல் - (உபமாதீதமான) திருக்குழலா னது, விள்கின்ற - விகஸிதமான, பூ - புஷ்பத்தையுடைத்தாய், தண் - செவ்வியை யுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயின், விரை - பரிமளமானது, நாற - பரம்பும்படி, வந்து - வந்து, என் - என், உயிரை - ஆத்மாவை, கள்கின்ற - சௌர்யபண்ணுகிற, ஆறு - ப்ரகாரம், அறியீர் - அறிகிறிலிகோள்; அன்னைமீர் - தாய்மாராய் இருந்து வைத்து; கழறுநிற்றிர் - (அவஸ்த்தையறியாதே) நியமியா நின்றிகோள். கள்கை - களவிலே கொள்கை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலினழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[கொள்கின்ற கோளிருளை] - உபமானத்தை ஶிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே, காலமெல்லாம் ஜகத்தையடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டிருக்கிற மிக்க தேஜஸ்ஸென்னுதல்; கோளிருள் - மிடுக்கை யுடைத்தான இருளென்னுதல். [சுகிர்ந்திட்ட] - அத்தை எஃகுவது, அதில் வெளிறான அம்ஶத்தைக்கழித்து அத்தைக்கொழுவிதாகச் சுருட்டுவது. [உள்கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொல்] - அதிலகவாயிலுண்டான நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய் நன்றான நூல்திரளோ? [அன்று] - இத்தனையுஞ் செய்தாலாயிற்று அன்றென்னலாவது. [மாயன்குழல்] - ஆஶ்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணன் குழலென்னுமித்தனை. [விள்கின்ற பூநதண்டுழாய் விரைநாறவநது] - அலராநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாயின் பரிமளம் தூசியேறவாயிற்று? திருக்குழல்வந்து நலிகிறது. [என்னுயிரைக்கள்கின்ற வாறறியீர்] - உங்களுக்கொரு வ்யஸநமின்றிக்கே இருக்க, என்னுடைய ப்ராணனைக் களவுகாண்கிறபடி அறிகிறிலீகோள். களவாவது - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கே இருக்க அபஹாரம் பண்ணுகை. இத்தலையத்தலையாயிற்று. அப்ராப்தன் களவுகண்டால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தரானார் களவுகண்டால் பரிஹரிக்க ஒண்ணாது; கைப்பட்டவாறே "தன்னது" என்று ப்ரமாணங் காட்டுகையாலே. [அன்னைமீர் கழறா நிற்றிரே] - உருவுவெளிப்பாட்டை பரிஹரிக்கையொழிய நியமிக்கைக்கு ஒருமுறை யுண்டென்னப் பொடியத்தேடுமத்தனையோ? கழறுகை - அஹிஷவித்து வார்த்தை சொல்லுகை. கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

ஈடு —ஒன்பதாம்பாட்டு. "இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ நமக்குப் பூவும் புழுகுமிட்டு ஶிரஸாவஹித்துக்கொடுபோந்தது" என்று திருக்குழற்கற்றையிலழகு வந்து நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

[கொள்கின்ற இத்யாதி] - திருக்குழலிலழகுக்கு ஓருபமானஞ்சொல்லப்புக்கு, அழகுக்கு அதுதான் நேர்கொடுநேர் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னைக்கிடந்து ஶிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமற எங்குமொக்கத் தானேயாம்படி, கொள்ளாநின்றுள்ள - வ்யாபியாநின்றுள்ள, கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்; கோளென்று - மிடுக்காய், மிடுக்கையுடைய இருளென்னுதல். அதுதன்னை, சுகிருவது - எஃகுவது: இப்படி எஃகுகிறதுதன்னில் கொழுவிதான அம்ஶத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிலுமுண்டான புறவிதழைக்கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள நூல்திரளோ? [அன்றுமாயன்குழல்] - இவள்நெஞ்சிலே அழகிதாக மயிர் பட்டதுகாணும். இத்தனை ஶிக்ஷித்தாலாயிற்று உபமாநமாகப் போராதென்னலாவது. பின்னையும், ஆஶ்சர்யபூதனான அவனுடைய திருக்குழ லென்னுமித்தனை. இத்தனை ஓடு சிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான திருக்குழலுக்கு ஸத்ருஶமோ? [விள்கின்ற

ஒன்பதாம்பாட்டு - கொள்கின்றஇத்யாதி. "மாயன்குழல்" என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ இத்யாதி. இஸ்ஸமயத்துக்கன்றோ என்றபடி.

திருக்குழலிலழகுக்கு உபமானமான இருளை வாணிக்கிறதுக்கு பாவம் - திருக்குழலில் இத்யாதி. கோட்பாடாவது - அழகு. அன்றிக்கே, கோட்பாட்டையுடைய என்றது - வ்யாப்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய என்னுதல. எஃகுவது - பன்னுவது என்றபடி. கொழுவிதான - அழகியதான; ஸாரமமான என்றபடி. இப்படி வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - இவள்இத்யாதி. "அன்று" என்றதுக்குபாவம் - இத்தனை இத்யாதி. ஓடுசிவப்பானது - ஆரோபிதமான சிவப்பையுடைத்தா

இத்யாதி] - அலராநிற்பதாய் அழகிதாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே அலையெறியவாயிற்று வந்துதோற்றுகிறது. திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறிநடக்கவாயிற்று வந்துவாயகமாகிறது. [என்னுயிரைக் கள்கின்றவாறறியீர்] - கள்கின்ற - களவுகாண்கிற நீங்களெல்லாரும் ஸாக்ஷகமே யிருக்கச்செய்தே, என்னொருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்கிற ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவு காண்கையாவதேன்? என்னில், - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கைக்கொள்ளுகை. அவனிறே களவுகாண்கிறான். இத்தலை அத்தலையானபடி. 'அப்ராப்தன் அபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தனானவன் அபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லையிறே. இது கைப்பட்டவாறே ஒருப்ரமாணங்கொடுநின்று வழக்குப்பேசத்தொடங்குமிறே அவன். [அன்னைமீர்கழறாநிற்றிரே] - நீங்கள் அபிஸவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருநிலைநின்று கூட்டுப்பட்டேனாகப் பொடியாநின்றிகோள். இந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாகவும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்த்ரு நியாம்யஸாவமேயோ வேண்டுவது பொடிகைக்கு. (கழறுகை - அபிஸவித்து வார்த்தைசொல்லுகை). கழறல் - நோவச்சொல்லுதல். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

நிற்றிமுற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் என்னை நீர்
சுற்றியுஞ் சூழ்ந்தும்வைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்
முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே
ஒற்றுமைக்கொண்டதுள்ளம் அன்னைமீர்!நசையென்னுங்கட்கே?

ஆ.—(நிற்றிமுற்றத்துள்.) - தன் அகத்துமுற்றத்தே நின்றாயென்று அயுக்தஞ்செய்தேனாகக்கொண்டு, என்னுடைய தசையை யறிந்த நீங்கள், விடாதே சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வையாநின்றிகோள்; நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியையுடைத்தாய்க்கொண்டு, ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஓரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்தில் என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; இனி என்னைப் பொடிந்து அன்னைமீர் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கிறாள்.

னது. ஸ்வதஃ இன்றிக்கே, ஆரோபிதாகாரத்தை யுடையது என்றபடி. முகத்திலே - நாயகீமுகத்திலே. "விள்கின்ற" இத்யாதியால் ஃபலிதம் - திருக்குழலில் இத்யாதி. தூசி - ஸேநாமுகம். "என்னுயிரைக்கள்கின்றவாறு" என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய பாவம் - நீங்களெல்லாரும் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்திலே ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - களவுகாண்கை இத்யாதி. "யொசெந்யதாவஸந்தமாத்மாநம்" என்று இவன் கள்ளனாயிருக்க, ப்ராப்தனானவன் ஸ்வீகரித்ததைக் களவென்கிறதென்? என்ன - அவனிறேஇத்யாதி. அதாவது - சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரப்ராபல்யம். ஈஶ்வரன் ஸ்வஶேஷ வஸ்துவையும் இவனறியாதபடி அபஹரிக்கும்படியாயிற்று என்றபடி. ஃபலிதம் - இத்தலைஇத்யாதி. ஆனால் அவன் ஸ்வீகரியாதபடி விலங்கினாலோ? என்ன - அப்ராப்தன்இத்யாதி. பரிஹாரமில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இதுகைப்பட்ட இத்யாதி. இங்கே - "ஸம்ஶ்லிஷம்ஶ்லி" இத்யாத்யஸந்தேயம். பெருநிலை - ஸஹாயம். "அன்னைமீர்" என்றதுக்கு பாவம் - இந்தஉருவுஇத்யாதி. 'கொள்கின்ற': இத்யாரப்ய, 'அன்று - மாயன்குழல்: அன்னைமீர் - விள்கின்ற' என்றுதொடங்கி, 'கள்கின்றவாறறியீர்-கழறாநிற்றிரே' இத்யந்வயஃ. (௯)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவபிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதய மகப்பட்டது; இனி என்னைப்பொடிந்து உங்களுக்குஒரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கிறாள்.

[நிற்றியென்று தொடங்கி] - தன்னகத்து முற்றத்தே நின்றாய் என்று அயுக்தம் செய்தேனாகக்கொண்டு என்னுடைய உமையறிந்த நீங்கள் விடாதே வையாநின்றிகோள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும்] - சுழலவந்து பார்த்தும், சூழ்ந்துகொண்டு நின்றும் என்றுமாம். [சுடர்ச்சோதியென்று மேலுக்கு] - நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட்டது.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகத்திலே தன் னெஞ்சு ஒன்றுபட்டபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

'(உள்ளில்நின்றும்), முற்றத்துள் - முற்றத்திலே, நிற்றி - நிற்றி,' என்று - என்று, நெரித்த - நெரிந்த, கையராய் - கையையுடையீராய்க்கொண்டு, என்னை-என்னை, நீர் - நீங்கள், சுற்றியும் - சுற்றிக்கொண்டுநின்று, சூழ்ந்தும் - (பழியாலே) சூழ்ச்சிசெய்தும், வைதிர் - வையாநின்றிகோள்; சுடர் - சுடராய்ப்பரம்பின, சோதி-ஒளியையுடைத்தான, மணி - ரத்நங்களினுடைய, நிறமாய் - நிறத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இம் மூவுலகு - த்ரிவித (சேதநாசேதநாத்மகமான) லோகத்தை, முற்றவும் - அடங்கலும், விரிகின்ற - வ்யாபிக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, முடிக்கே - திருவபிஷேகத்திலே, உள்ளம் - நெஞ்சானது, ஒற்றுமைக்கொண்டது - ஒருமைப்பட்டது; அன்னைமீர்-அன்னைமீர்! நுங்கட்கு - (வைகிற) உங்களுக்கு, நசை - (என்பக்கல்) நசைபண்ணி, என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவபிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; என்னைப்பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறாள்.

[நிற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள் நிற்றியென்று படுக்கையைவிட்டு எல்லாரும் காண முற்றத்திலே நிற்கையாகிற இதுக்குமேலே ஸ்வரூபஹாநியில்லை என்றிருக்கிறாள். "பாதஸ்பர்ஶ வாராஹா... [illegible] ... ।" பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு நெரித்த கையை யுடையீராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்படவிடப் புறப்பட்ட என்னை, அதிவிழியாத வாக்யத்தைப்பண்ணின நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - போகாதபடி நெஞ்சிலே சுற்றியும் - உங்களிலே விசாரித்தும், போகவொண்ணாதபடி சூழ்ந்து நின்றும் என்னுதல்; போயும்வந்தும் வையாநின்றிகோளென்னுதல் [சுடர்ச்சோதி யித்யாதி] - ப்ராதேஶிகமாக நோக்குமவர்களிறே இவர்கள். நோக்குகிற விஷயந்தான் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் நலியவல்லபடி. நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களினொளியை யுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருப்பட்டதென்னுதல், அங்கே விலை செய்து கொடுத்ததென்னுதல். ஒற்றுமை - ஒருமை. [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே]-ஆட்டியும் தூற்றியுமென்னபயன்? பெற்றுவளர்த்து ஹோக்யதை பிறக்குமளவும் ஹிதஞ்சொல்லிப் பின்னைப் பிறர்கையிலே கொடுத்துவிடுமதொழிய ப்ராப்தயௌவனைகளானாலும் பெற்ற ப்ராப்தியைக்கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடுமித்தனையோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. "ஸ்ரியःபதியுங்கூட நம்மை ப்ரஸாவஹித்துப்போருகிறது இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றே" என்று திருவபிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[நிற்றி இத்யாதி] - இத்தனையும் நகையறச்சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள் போலே. [நிற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள்நிற்றி என்பர்கள். படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்து எல்லாருங்காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். "யாநஸம க்யா" (யாநஸம்க்யா) இத்யாதி. "ராஜமார்க்கதாஜநா:" (ராஜமார்க்ககதாஜநா:) என்றவோபாதியாக நினைத்திராநின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டுநிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு நெரித்தகையராய். [என்னைநீர்]- உருவுவெளிப்பாடுபுறப்பட விடுவித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவவாராதபடி ஸாக்யம்பண்ணின நீங்கள் அவன்புறப்பட விடுவித்துநிறுத்த நிற்கிற என்னை, இது கொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - "இவளைத்தப்புவித்தோமாம்விரகென்?" என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் போநிற்கவுமொண்ணுதபடி சூழநிற்கையு மென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகோளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி இத்யாதி] - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர்களைப்போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிறே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்நத்தினுடைய தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் பரம்பாநின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதய மென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்த தென்னுதல். [அன்னைமீர்நகையென்னுங்கட்கே] - தாய்மாரான நீங்கள் என்பக்கல் நகையறவமையும். தாய்மாராவார், பெற்றுவளர்த்து லோகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்தயௌவனைகளானாலும், பெற்றப்ராப்திகொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கடவதோ? (ய)

பத்தாம்பாட்டு - நிற்றி இத்யாதி. "சுடர்முடிக்கே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தியாக அவதாரிகை- ஸ்ரியःபதியுங்கூட இத்யாதி.

"நகையென் நுங்கட்கே" என்று ஆசையறச்சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனையும் இத்யாதி. முற்றத்திலேநிற்கை பழியோவென்ன - படுக்கை இத்யாதி. முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கிறத்தைத் தெருவிலே புறப்பட்டதாக நினைத்து, அப்படி புறப்பட்டதுக்கு ப்ரமாணம்-யாநஸம க்யா இத்யாதி. "யாநஸமக்யாவ...ரா...ஷ..ம் ஸ...தெ...ராகாஸ...ெஹரவீ। ...
...வஸிதாம்வஸ்யஷிராஜமார்க்கதாஜநா:" உத்யோகபர்வ (கூ-எ) "என்னை, நீர்" என்றபதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம்-உருவுவெளிப்பாடு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஏதத்வாக்யத்வய விவரணம் - அவன்புறப்பட இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "சுற்றியும் சூழ்ந்தும்" என்று - மானஸ காயிகங்களைச சொல்லுகிறது. "முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்ற" என்கிறவனுடைய ஹார்த்தபாவம் - தப்புவிக்கைக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - மிக்கஇத்யாதி. ஒற்றுமை - ஒருமை; ஐகாந்த்யம். ஒருப்பட்டது - தத்பரமாயிற் றென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஒற்றுமைக்கொண்டது- விலைசெய்துகொடுத்த தென்றபடி. ஒற்றுமை - விலையும், ஒருமையும். "இம்மூவுலகும் - முற்றவும் - விரிகின்றசுடர்முடி" என்று அந்வயிப்பது. "அன்னைமீர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தாய்மாராவார் இத்யாதி. "அன்னைமீர்" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - ப்ராப்தஇத்யாதி. 'அன்னைமீர் - முற்றத்துள் - நிற்றி - என்று 'நெரித்த' என்றுதொடங்கி, 'சுடர்முடிக்கே - உள்ளம் - ஒற்றுமைக்கொண்டது: நுங்கட்கு - நகையென்?' இத்யந்வய:.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு.

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும்
கட்கரியகண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
உட்குடையாயிரத்துள் இவையுமோருபத்தும்வல்லார்
உட்குடைவானவரோடு உடனாயென்றும்மாயாரே.

ஆ.—(கட்கரிய.) - மநுஷ்யருடைய இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணாற்காண அரியனான க்ருஷ்ணனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன. (உட்குடையாயிரம்) - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஶக்தி யோகத்தையுடைய ஆயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் பகவத்குணசேஷ்டிதாதி களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கவல்ல * அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்களென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், ஆழ்வார் இதில் பட்ட நோவு படாதே அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுவர்களென்கிறார்.

[கட்கரியவென்று தொடங்கி] - மநுஷ்யருடைய இந்த்ரயங்களுக்கு விஷய மின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணால் காணவரியனான க்ருஷ்ணனை. [உட் குடையாயிரம்] - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஶக்தியோகத்தையுடைய ஆயிரம். [உட் குடைவானவர்] - பகவத்குண சேஷ்டிதாதிகளைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக்கீடான ஶக்தியோகத்தையுடைய அயர்வறுமமரர்கள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், நித்யஸூரிக ளோடே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கட்கு - (மநுஷ்யாதிகள்) கண்ணுக்கு, அரிய - அரியரான, பிரமன் சிவன் இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள், என்று-என்றுசொல்லப்பட்ட, இவர்க்குங்கட்கு- இவர்கள் கண்ணுக்கும், அரிய - காண அரியனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச் சடகோபன் - (உருவுவெளிப்பாடாம்படி மாநஸாநுபவம்பண்ணின) ஆழ்வார், சொன்ன- அருளிச்செய்ததாய், உட்கு - (ஸ்வார்த்தமான பகவத்ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளுடைய ப்ரதிபாதநத்தில்) ஶக்தியை, உடை - உடைத்தான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு - (பகவத்ஸௌந்தர்யாதிஶய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே) அத்விதீயமான, இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உட்குஉடை - (நிரந்தர பகவதநு பவ) ஶக்தியுக்தரான, வானவரோடு - பரமபதவாஸிகளோடே, என்றும் - ஸர்வகால மும், உடனாய் - ஸமவேதராய், மாயார் - (ஸம்ஸாரஸம்பந்த ரூபமான ஸ்வரூபவிநாஶ மற்று) வர்த்திப்பர்கள். உட்கு - மிடுக்கு. இதுவும் - கலித்துறை.

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், இதில் ஆழ்வார்பட்ட நோவுபடாதே, * அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கட்கரிய இத்யாதி] – மநுஷ்யர்களுடைய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணுத ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கும் அவிஷயமான க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் என்றுங் கேட்டேபோமித்தனையல்லது, அவர்களுக்குக் காணவொண்ணுதா யிருக்கிறவன். உருவு வெளிப்பாட்டாலே "சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங் கண்டீர்" என்கிறபடியே-பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தானேயாயிரா நின்றுன். [உட்குடையாயிரம்]- ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடியே ப்ரதிபாதிக்கவற்றான ஶக்தியையுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [உட்குடைவானவரோடுடனுய்]-ஃபகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கவல்ல நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாதே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். உருவு வெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகையும் முடிகையும் பர்யாயமாயிருக்கையாலே - மாயார் என்கிறார். பகவதபசாராதிகளாலே வரும் க்லேஶம்போலன்றிறே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய்ப் பிரிவாலே வரும் க்லேஶம்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், பகவத் விஶ்லேஷத்தால் க்லேஶப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[கட்கரிய இத்யாதி] - மநுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணுதபடி உருவுவெளிப் பாடாய்த் தோன்ற, அத்தாலே நலிவுபட்டு, போனபோனவிடமெங்கும் சூழ்ந்துகொண்டது என்னும்படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாஶித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனுனற்போலே யாயிற்று, இவர்க்கண்ணுக்கு "சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்" என்னும் படி ப்ரகாஶித்தபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [உட்குடையாயிரத்துள் இத்யாதி] - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஶக்தியையுடைத்தான ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுநின்றாலும் மேன்மேலென பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக்கீடான யோக்யதையுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - மாய்கையும் உருவுவெளிப்பாடும் பர்யாய மென்றிருக்கிறார்காணும். மாயார் - பிரியார். * அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். பகவதபசார பாகவதாபசாரங்க ளுண்டானுல் வருமதுபோலன்றே, பகவதங்கீகாரமுண்

நிகமம - கட்கரியஇத்யாதி. "இவையுமொருபத்தும்வல்லார்" இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

பலிதம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி விவரணம் - அவர்கள் கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஆயிரத்துக்கு மிடுக்கின்னது, நித்யஸூரிகளுக்கு மிடுக்கின்னதென்று விபஜித்து அருளிச்செய்கிறா - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை இத்யாதி. வானவர்க்கு உட்காவது - போக்த்ருத்வஶக்தி. "மாயார்" என்றது - பிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே துக்கப்படா ரென்றபடி. பிரியாரென்று - அர்த்தாந்தரமாதல். பின்னை எதுசெய்வாரென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. பகவதபசாராதிகளன்றோ சேதநஸ்வரூபநாஶகரத்வேந துக்காவஹங்கள், உருவுவெளிப்பாடு துக்கரூபமோ? என்ன - பகவதபசாரஇத்யாதி. பகவதங்கீகாரம் - பகவதநுபவம். உருவுவெளிப்பாடு துக்கரூபமாகைக்கு ஹேது

டாய் அது நிலைநில்லாமையால் படும் க்லேஶம். ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே கண்ணைக் கண் கோத்திறே கிடக்கிறது. [சூழவும்.] - இதெல்லாம் அவன் கழுத்துக்குமேலே படுத்தின க்லேஶமிறே. (கக)

ஏதென்ன - ப்ரளயம் இத்யாதி. கண்ணைக் கண்கோத்துக் கிடக்கையாவது - தம்முடைய கண்ணை அவன்கண் கோத்துககிடககிறதென்றபடி. ரஸோக்தி - இதெல்லாம் இத்யாதி. அதாவது - முகாவயவங்கள் இப்படிப்படுத்துகிறது கண்டால் எல்லாங்கூடினால் என்படுத்துமோ? என்றபடி. கழுத்துக்குமேலே என்றது - திருமுகத்திலழகாகையாலே; ஸமஸ்தம் அன்றென்று ரஸோக்தி.()

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[Grantha verse, partly illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[Grantha verse, partly illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்குமாலழகு
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க— ஆழுமனம்
தன்னுடனே அவ்வழகைத்தானுரைத்தமாறன்பால்
மன்னுமவர்தீவினைபோம்மாய்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—மாயா - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—கீழ்உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து நோவுபடச்செய்தே தன்னைக் காட்டி ஆர்த்திதீராதொழிகிறபடியையும், அங்ஙனேயிருக்க முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு''இவ்வாஶ்சர்யம் இருந்தபடியென்?'' என்று எம்பெருமானுக்குஅறிவிக்க, அவனும் '' இவ்வளவோ என்படி!''என்று தன்னுடைய விசித்ர விபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, ''இது இருந்தபடியென்?'' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்ந்து, அவனுலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற தம்மைத் தன்னோடுவிஶ்லேஷிக்கச்செய்தே தன்னைக்காட்டி ஆர்த்திதீராதொழிகிறபடியையும், அங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு, ''இவ்வாஶ்சர்யம் இருந்தபடியென்?'' என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க, அவனும் ''இவ்வளவோ என்படி!''என்று தன்னுடைய விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, ''இது இருந்தபடியென்? ஊர் ஜ்ஞேயமாயிருந்தது!''என்று யமுனைக்கரையில் அவனுடைய ஆஶ்சர்யானுஸந்தானத்தைப் பண்ணின அக்ரூரனைப்போலே தாம் விஸ்மிதராகிறார்.

ப.– எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - உருவு வெளிப்பாடான ப்ரகாசம் நடக்கச்செய்தே அநுபவம் பெறாதபடி நிரோதித்து ஆர்த்தியை யதிஶயிப்பித்த வைசித்ர்யங் கண்டவர், இந்த விசித்ரசக்தியோகத்துக்கு ஹேதுவானவனுடைய ஆஶ்சர்யமாயுள்ள அர்த்தித்வ ரூபத்தையும்,அபிமதஸித்தியால்வந்த ஆதிக்யத்தையும்,அம்மேன்மை கிடக்கச்செய்தே உண்டான ஆஶ்ரிதஸுலபதையையும்,உத்துங்கஸுலபதைகளிரண்டுக்கும் ஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அதிஶயித போக்யனாம்படியையும், சித்தப்ராமகமான சேஷ்டிதாதிகளையும், கர்மாநுரூபமான துஃகஜநகத்வத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞானர்க்கும் அவேத்யநார்ஹதையையும், துரவபோதத்வ ஹேதுவான ஸௌக்ஷ்யாதிஶயத்தையும, ஸூத்ரூட ப்ரமாணஸித்தமான ஸூக்ஷ்ம சிதசித்ப்ரகாரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டனான நீ, ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாத விசித்ராகாரமான ஜகத்தை விபூதியாகக்கொண்டு நிற்கிற ஆஶ்சர்ய ஶக்தியோகம் இருந்தபடியென்? என்று புத்தி ஸந்நிஹிதனான ஈஶ்வரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, தம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்தியில் பணியில்லாமை நினைத்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் - அவனுடைய தோற்றரவை உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்ந்து, தமக்கு அவனுலல்லது செல்லாதபடியையும்,அவனுக்குத் தம்மார்த்தி தீர்க்க ஶக்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமைக்கு அடி தம்மை இங்கேவைத்துத் தான்நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டுவானாக நினைத்ததென்றும் அறியாதே, ''எனக்குஇத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்க, முடியும் விரகின்றியிலே உன்னைப்பெற்றுத் தரிக்கவும்பெறாதே இங்கேவைத்த ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்!'' என்ன, அவனும், ஒன்றைக்கேட்க ஒன்றைப் பரிஹரிப்பாரைப்

போலே, "இவ்வளவோ என்படி!" என்று தன் விசித்ரவிலாஸித்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, "இதுவிஸ்மயமாயிருந்ததி! இது இருந்தபடி என்!" என்று, யமுனைக்கரையிலே "ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: । தேநாஶ்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத:॥" என்று அக்ரூரன் ஆஶ்சர்யப் பட்டாற்போலே, இவரும் அவனுடைய விசித்ரஜகதாகாரதையை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஈடு.—கீழ்த்திருவாய்மொழி - உருவுவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது கைக்குளட்டாமையாலே உருவுவெளிப்பாடென்று அறிவரிறே. இனி, ஸர்வேஶ்வரன் தான்நினைத்த காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமளவும் நம்மை யிங்கேவைக்கிறானென்னுமிடமும் அறிவரிறே; ஆகிலும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. "விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்"என்று இவர் அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவும் இவர்அபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை உயிர்போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டு வைக்குமாபோலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நடுவேயிருத்தி நலிகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "எனக்குஇதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாஶ்சர்யத்தை எனக்குஅருளிச் செய்யவேணும்" என்ன; ஒன்றைக்கேட்க வேறேசிலவற்றைச் சொல்லுவாரைப் போலே, "இதொன்றுங்கண்டோ நீர் ஆஶ்சர்யப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையைப் பாரீர்!" என்று தன்னுடைய ஆஶ்சர்ய ஜகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க- அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்ததாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு ப்ரீதிஹேதுவாயிருக்குமிறே. ஆக, இவர் ஒன்றைக் கேட்க அவன் அநேகாஶ்சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்ரூரன், யமுனையிலே புக்கு முழுகினவாறே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையிலே பார்த்தான்: அங்கேயுங்கண்டான்; கண்டு, "ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந:।

ப்ர.—மாயாவாமனன் ஶ்ரீவைஷ்ணவே பஞ்சமேம்ஶே [௧௯] க்ருஷ்ணம் ப்ரதி அக்ரூர:, "ஸுஜ்ஜலே யதாஶ்சர்யம் த்ருஷ்டம் தத்ர மயாச்யுத । தத்ர த்ருஷ்டாவிவ [illegible] ॥ ௬॥ ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: । தேநாஶ்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத: ॥ ௭॥"

மாயாவாமனன்ப்ரவேஶ ; வ்ருத்தாநுவாதம் - கீழில்இத்யாதி. உருவுவெளிப்பாடென்றறியும்படியென் ? என்ன - கைக்குஇத்யாதி. அவன் தம்மைவைத்த காரியம் அறிந்திருக்க, த்வரிப்பானென் ? என்ன - இனி ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "இனியாமுறாமை" என்றபோதே விரோதியைப்போக்காதிருப்பானென் ? என்ன - விரோதியைஇத்யாதி. இவ்வாக்யாநந்தரே, 'இனிஸர்வேஶ்வரன்' இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். அபேக்ஷிதஞ்செய்யாவிட்டால் முடியாரோ? என்ன- இவர்அபேக்ஷிதம் இத்யாதி. உக்தார்த்தநிகமந பூர்வகமாக, ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென் ? என்றுகேட்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆகையாலேஇத்யாதி. சிலபதார்த்தங்களை யென்றது - மத்ஸ்யாதிகளை. 'ஆகையாலே' என்றுதொடங்கி, 'அருளிச்செய்யவேணும்'என்னுமளவும் "பாசங்கள்நீக்கி" என்கிறபாட்டைக்கடாக்ஷித்து. இவர்க்கு அநபேக்ஷிதத்தைக் காட்டினால்இஷ்டமாமோ ? என்ன - அதுதானும்இத்யாதி. ஜகதாகாரதை ஆஶ்சர்யமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - அக்ரூரன்

தேநாஶ்சர்யவரேண்யாஹம் பவதாக்ருஷ்ணஸங்கத:" (ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம்யஸ்யமஹாத்மந: | தேநாஶ்சர்யவரேண்யாஹம் பவதாக்ருஷ்ணஸங்கத:) என்று கொண்டு அவன் ஆஶ்சர்யப்பட்டாற்போலே,—இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

முதல் பாட்டு.

மாயா!வாமனனே!மதுசூதா!நீயருளாய்
தீயாய்நீராய்நிலனாய் விசும்பாய்க்காலாய்
தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்
நீயாய்நீநின்றவாறு இவையென்னநியாயங்களே !

ஆ —(மாயாவாமனனே) —அத்யாஶ்சர்யபூதனும் ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஶீலனுமான நீ என்னைத் தெளிவிக்கவேண்டும். லோகத்தில், வஹ்நிஜல பூம்யாகாஶ வாயுக்களையும் தாயையும தந்தையையும் மக்களையும் மற்றெல்லாரையும் விபூதியாகவுடையையாய், இவற்றோடு பிரியஅஸாதாரணாகாரத்தையு முடையையாய்க் கொண்டு நீ நின்றபடியென் ? என்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

ஒ —முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் எல்லாம் விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, இவை என்னபடிகளென்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மாயா] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான ஆஶ்சர்யங்களை உடையனாயிருக்கிற இருப்பை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆஶ்சர்யங்களுக்கு உதாஹரணம். [மதுசூதா] - மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய து:க்கத்தைப் போக்கினவனே. [அருளாய்] - என்னைத் தெளிவிக்கவேணும். [தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்] - லோகத்தில் தாயுந்தந்தையுமா யிருக்கிறாரையும் மக்களாயிருக்கிறாரையும் மற்றுமுள்ளா ரெல்லாரையும் விபூதியாகவுடையையாய். [நீயாய் நீ நின்றவாறு] - இவற்றோடு பிரியஅஸாதாரணாகாரத்தை யுடையையாய்க் கொண்டு நின்றபடி.

ப —முதற்பாட்டில், காரணரூபமாயும் கார்யரூபமாயும் இருக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையையாயிருக்கிற ப்ரகாரம் என்னாயிருக்கிறது ? இத்தை ஆஶ்சர்ய ரூபனான நீ அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

மாயா - ஸ்வாபாவிகமான ஆஶ்சர்யசக்தியை யுடையையாய், வாமனனே - (அதுக்கநுரூபமாக மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச் சுருக்கினாற்போலே வடிவைச்சிறுக விட்டுஇரந்த) வாமனனாய், மதுசூதா - (உன்னுடைய சக்திவைசித்ர்யத்தில் ஸந்தேஹித்தாருடைய ஸம்ஶயத்தை மதுவைநிரஸித்தாற்போலே) நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனே ! நீ - நீயே, அருளாய் - உன் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்யவேணும் ; தீ நீர் நிலன் விசும்பு

இத்யாதி. "ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம்" இதிபஞ்சமேம்ஶே. * புகழுநல்லொருவனிலே - ஸம்ஶயம், * நல்குரவிலே - விருத்த விபூதிகத்வம், இதில் - ஆஶ்சர்யஜகதாகாரதை என்று பேதம்,

கால் - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகமும், தாய்தந்தைமக்கள் மற்றும் - (அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ஒருவர்செய்தது ஒருவர்செய்யாதபடியான) மாதா பித்ரு புத்ர ப்ரப்ருதிகளும், முற்றும்- தத்ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும், ஆய்-- நீயிட்டவழக்காம்படி தத்தத்ப்ரகார விசிஷ்டனாய், (அவ்வளவே யன்றியே), நீயாய் - அஸாதாரணாகாரயுக்தனாய், நீ-, நின்ற - நிற்கிற, இவைஆறு - இப்ப்ரகாரம், என்ன - என்ன, நியாயங்கள் — உபபத்தியுக்தங்களா யிருக்கின்றன ? காரணரூப வஸ்துக்களாயிருக்கிறவை தானே கார்யரூபமாகையாலே ஸர்வாத்மகனான தான் தத்கததோஷஸ்பர்சமில்லாதபடி வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கையும் ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாலே இந்த வேதாந்த ரஹஸ்யோபபத்திகளை நீயே அருளிச்செய்யவேணு மென்றாராயிற்று.

இ —முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து, இவை என்னபடிகளென்று அவனைக் கேட்கிறார்.

[மாயா வென்கிறது] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான ஆஶ்சர்யங்களையுடையனா யிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆஶ்சர்யங்களுக்கெல்லாம் உதாஹரணம் அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றே அர்த்தியாய் மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்று சொல்லிற்றெல்லாம அவன் செய்யும்படி வார்த்தைசொன்ன ஆஶ்சர்யங்களை நினைத்து - வாமனனேயென்கிறார். [மதுசூதா நீயருளாய்]-ஆஶ்சர்யங்களுக்கு ஸ்ரீவாமன ப்ராதுர்பாவம்போலே யாயிற்று. விரோதிநிரஸநத்துக்கு மதுஸூதநத்வம். மதுவாகிறஅஸுரனை நிரஸித்தாற்போலே என் ஸம்சயத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். "த்வந்நாஸ்ய ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே". உமக்கு ஸம்சயந்தானேதுவென்னில்? [தீயாயித்யாதி]- கார்யத்திலுண்டானவைசித்ர்யம் காரணத்திலே யுண்டாயிருக்குமிறே. அண்டகாரணமாய் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தி யின்றிக்கே யிருக்கிற பஞ்சபூதங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [தாயாயித்யாதி] - கார்யங்களில் வந்தால், மாதா உபகரித்த உபகாரமன்றிறே தமப்பன்உபகரிப்பது? அவன்உபகரிக்குமதன்றிறே ப்ரஜைகள்உபகரிப்பது? அவர்களுபகரிக்குமதன்றிறே மற்றை பந்துக்களுபகரிப்பது? [முற்றுமாய்] - அநுக்தமாய் ஸ்வஸம்பந்தியாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [நீயாய்நீ நின்றவாறு] - ஜகதாகாரனாயிருக்குமதொழிய, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நீ நின்றபடி. ஜகதாகாரனாய் ரக்ஷிக்குமளவன்றிறே அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க் கொண்டு ரக்ஷிக்கும்படி. [இவையென்ன நியாயங்களே] - இவையென்னபடிகள்! முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாகப் பலவிடத்திலும் - இவனுடைய ஐஶ்வர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அது தன்னையே இதுக்கு முன்பு கண்டறியாதாரைப்போலே அநுபவியா நின்றார்; குணாநுபவத்தில் வந்தால், க்ஷணந்தோறும் ஒன்றையே புதியராயநுபவிக்கிறாப்போலே யாயிற்று, விபூத்யநுபவமும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பையநுஸந்தித்து, இவை யென்னபடிகள் ? என்றுஆஶ்சர்யப் படுகிறார்.

முதற்பாட்டு - மாயாஇத்யாதி. "தீயாய் நீராய்"என்று தொடங்கி, "இவையென்ன நியாயங்கள" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விசித்ரமான இத்யாதி.

[மாயா] - மாயாவேன்கிற இது, இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமா யிருக்கிறது. [வாமனனே] - மாயாவேன்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆஸ்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியாயிருக்கிறது. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலி பக்க லிலே சென்று அவன்முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும் படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துகொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களையுடைய முன்னோட்டுக்கொண்ட வாமனனே! என் கிறார். [மதுசூதா] - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீவாமநனைப்போலேயா யிற்று, விரோதிநிரஸநத்துக்கு மதுசூதநனேன்கிறது. [மதுசூதாநீயருளாய்] - மதுவாகிற அஸுரனை நிரஸித்தாற்போலே, எனக்கு ஓடுகிற ஸம்ஶயத்தையும் நீயே போக்கித்தந் தருளவேணும். [தீயாயித்யாதி] - கார்யகதமானவைசித்ரி, காரணத்திலேயும் உண்டா யிருக்குமிறே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதிறே மற்றையது. இப்படி விலக்ஷணமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [தாயாயித்யாதி]- கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான் ; தமப்பன் பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள் பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித பந்துக்களுமாய். - [முற்றுமாய்]-அநுக்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகலசேதநா சேதநங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [நீயாய்] - ஜகதாகாரனாயிருக்குமளவல்லவிறே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபதத்திலே ஸூரிபோக்யனாயிருக்கிறவிருப்போடு, ஜகதாகாரனாய் நிற் கிற நிலையோடு வாசியற போக்யமாம்படியிறே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநவைஶத்யம். [நீநின்றவாறு] - இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். [இவை யென்னநியாயங்களே] - இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிருவாய்மொழியிலே - இவ னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை யநு஭வித்திருக்கச்செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப் போலே புதியராய் அநு஭விக்கிறாராயிற்று குணாநு஭வத்தில் க்ஷணந்தோறும் புதுமை பிறந்து * அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமாய் அநு஭விக்குமாபோலே யாயிற்று, விபூத்யநு஭வத்திலும் புதியராய் அநு஭விக்கவல்லபடி. [இவையென்னநியா யங்கள் - நீ யருளாய்] - இத்தையருளிச்செய்யவேணும். ''ஸ்வதஸ்ஸம்ஶயவஸ்த்ரஸ்

மாயா - ஆஸ்சர்யபூதனே! வ்யாப்திக்ரஹணபூமியாவது - ஆஸ்சர்யமுண்டென்கிறத்தை யறிகிற ஸ்தாநம். வாமநனிடத்திலாஸ்சர்யம் ஏதென்ன - அன்றேஇத்யாதி. முன்னோட்டுக்கொண்டு - மேலேயெண்ணிக்கொண்டு. விரோதிநிரஸந கதநத்துக்குஹாவம் - மதுவாகிற இத்யாதி. ஏகாகாரமான காரணத்திலே வைசித்ரியேதென்ன - கார்யகதமான் இத்யாதி. அதாவது - கார்யம் விசித்ரமான போதே காரணமும் தத நுகுணமாகவேணுமென்று அநுமாநாத்ஸித்தமென்றபடி. ஹேத்வந்தரம் - இனித்தான் இத்யாதி. அதாவது : காரணங்கள் பரஸ்பர விசித்ரங்களென்றபடி. காரியவர்கத்தி லும் வைசித்ரி யருளிச்செய்கிறார் - கார்யவர்க்கத்திலும் இத்யாதி. ஒருவனே ஸர்வவிதபந்துவு மாகிறதும் ஆஸ்சர்யமென்றபடி. ''முற்றுமாய்'' என்றதுக்கர்த்தம் - அநுக்தமான இத்யாதி. ''நீயாய்'' என்றதுக்கு - 'அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய்' என்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இதிலேயாஸ்சர்ய மேதென்ன - ஜகதாகாரனாய்இத்யாதி. * அழுக்குப்பதித்தவுடம்பையும், ''நீயாய்'' என்று பரஞ் சுடருடம்பையும் ஒக்கவருளிச் செய்வானென்? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. நியாயம் - ப்ரகாரம். கீழேயும் விபூதியோகத்தை யநுபவித்திருக்க, இப்போதும் பூர்வம்போலே யாஸ்சர்யப்படுவானென்? என்ன - முதற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - குணாநு஭வத்தில் இத் யாதி. உமக்கு ஸந்திக்தமான அர்த்தங்கள்என்னால் தீர்க்கப்போமோ? என்ன - த்வதந்யஇத்யாதி.

வேத்தா நஹ்யுபபத்யதே" (த்வதந்யஸ்ஸம்ஶயஸ்யாஸ்யச்சேத்தாநஹ்யுபபத்யதே) என்று அர்ஜுநன் ஸம்ஶயம் தீர்த்தாற்போலே, என்னுடைய ஸம்ஶயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அச்சுதனே ! அருளாய்
திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்சுடராயிருளாய்
பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் நீ
வெங்கண்வெங்†கூற்றமுமாம் இவையென்னவிசித்திரமே !

ஆ.—(அங்கண்மலர்.) - அழகிய மதுவோடுகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருச்யுதியில்லாதவனே ! திங்களும் ஞாயிறுமாய், அழகியதாய்ப் பலவகைப்பட்ட நக்ஷத்ரங்களுமாய், தமஸ்ஸுமாய், பொங்குபொழிமழையாய், புகழாய், பழியாய், பின்னும் நீ வெவ்விய கண்ணையுடைய வெவ்விய ம்ருத்யுவுமானபடிகள் என்ன வைசித்ரிதான் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களையடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சுதனேயருளாய்] - அழகிய மதுவோடே கூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய் இப்படிப்பட்ட அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருச்யுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகமும் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. [செழும்பல்சுடர்] - நக்ஷத்ராதிகள்.

ப.—அநந்தரம், அபிமதஸித்திபால்வந்த பூர்த்தியாலே அத்யுச்ச்ரிதனையுள்ளநீ, சந்த்ரசூர்யப்ரமுக ஸகலபதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையையான வைசித்ர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

அம் - விலக்ஷணமான, கள் - மதுவையுடைய, மலர் - பூவையுடைத்தாய், தண் - ஶ்ரமஹரமான, துழாய் - திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி - மயிர்முடியையுடையையாய், அச்சுதனே- (அர்த்திதவஸ்து கைப்புகுந்தவாறே ஶோஷித்வபூர்த்தியாலே) அப்ரச்யுதஸ்வபாவனானவனே ! அருளாய் - நீயருளிச்செய்யவேணும் ; (சீததாபகாரரான), திங்களும் - சந்த்ரனும், ஞாயிறுமாய் - சூர்யனுமாயும், செழும் - விலக்ஷணமாய், பல் - பலவாயுள்ள, சுடராய் - தாராக்ரஹநக்ஷத்ரங்களான தேஜ:பதார்த்தங்களாயும், இருளாய் - (ப்ராணிகளுக்கு பதார்த்ததர்ஶநம்பண்ணவொண்ணாத) இருளாய், பொங்கு - (அந்தப்ராணிகளுடைய அபிவ்ருத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு) உச்ச்ரிதமாய், பொழி - சொரியும், மழையாய்-, புகழாய் - (அத்தாலுண்டான ஸஸ்யாதிபதார்த்தஸம்பத்தியாலே ஸம்பாத்யமான) புகழாய், பழியாய் - (அவற்றினுடைய பாத்ரவ்யயாதி வ்யதி

" ஏதந்மே ஸம்ஶயம் க்ருஷ்ண சேத்துமர்ஹஸ்யஶேஷத: । த்வதந்யஸ்ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சேத்தா நஹ்யுபபத்யதே" இதி கீதாஸு ஷஷ்டே. (கக) 'மாயாவாமநனே, மதுசூதா! - நீயாய்' என்று தொடங்கி, 'இவை யென்ன நியாயங்கள் - நீயருளாய்' இத்யந்வய: (க)

† கூற்றமுமாய் என்று பாடம் ஓதுவர்.

ரேகத்தால்வரும்) பழியாய், (அப்பழிமிகைத்தகாலத்து), பின்னும் - பின்னையும், வெங் கண்-(அவர்களை யுபஸம்ஹரிக்கைக்கடியாய்) க்ரூரேக்ஷணனும், வெம் - க்ரூரஸ்வபாவனு மான, கூற்றமுமாம் - ம்ருத்யுவாயும்நிற்கிற, இவை - இந்தப்ரகாரங்கள், என்ன விசித் திரம் - என்ன வைசித்ர்யங்கள் ?

இ—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிய மதுவோடேகூடின பூவையுடைய திருத் துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக் கொருநாளும் ப்ரச்யுதியில்லாத வனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகமும் தகுதியாய், ஆகர் ஷகமாயிருக்கிறபடி. [திங்களும்ஞாயிறுமாய்] - சேதநர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயனுமாய் ஆப்யாய கனுமான சந்த்ரனுக்கும், இவனுலுண்டான நீர்க்களிப்பையறுத்து ப்ரகாசகனுமான ஆதித்யனுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [செழும்பல்சுடராய்] - சேதநர்க்கு வரக்கடவ தான அநர்த்தார்த்தஸூசகங்களுக்குறுப்பாக ஸஞ்சரிக்கிற நக்ஷத்ரக்ரஹாதிகளுக்கும் நிர் வாஹகனாய். [இருளாய்] - சேதநர்க்கு ஸம்ஸ்லேஷயோக்யமான காலமாய். [பொங்கு பொழிமழையாய்] - நித்யஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்கு தாபஹரமுமாய் வ்ருத்திஹேதுவுமாயிருக்கையாலேயுகளித்து வர்ஷிக்கும் வர்ஷமாய், உத் தேஸ்யமான புகழாய், பரிஹரணீயமான பழியாய். [பின்னும் நீ வெங்கண்வெங்கூற்றமு மாம்] - இவையிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குகை தவிர்ந்து, க்ரூரேக்ஷணனாய், அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னலாம்படி வெவ்வியகூற்றமுமாம். அதிக்ரூரமான அந்தகனை விபூதியாக உடையவனென்றுமாம். [இவையென்ன விசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்ரிதான் !

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சந்த்ர ஸூர்யாதி பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிதாய் மதுவோடேகூடின மலரையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பனையால் வந்த அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருவேறுபாடின்றிக்கே என்றுமொக்க நித்யமாம்படி யிருக் கிறவனே!வைத்தவளையத்தோபாதியும் போக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்யநுபவம்இவர்க்கு. "கீழிற்றிருவாய்மொழியில் 'விள்கின்றபூந்தண்டுழாய்விரைநாறவந்து' என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும். * மாயன்குழல்விள்கின்றபூந்தண்டுழா யுருவு வெளிப்பாடாய் பாஹ்யகமாகைதவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. [திங்களும் ஞாயிறுமாய்] - **"ஸூர்யாம்ஸுஜநிதம்தாபம் நிர்வாபயதி சந்த்ரமா:"** (ஸூர் யாம்ஸுஜநிதம்தாபம் நிர்வாபயதிசந்த்ரமா:) என்கிறபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால்

இரண்டாம்பாட்டு - அங்கண் இத்யாதி. "திங்களும்ஞாயிறுமாய்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சந்த்ரஸூர்யாதிஇத்யாதி.

"கண்" என்றது - கள்ளென்றபடி. "அச்சுதன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அந்தவொப்பனை இத்யாதி. விபூத்யநுபவத்திலே ஒப்பனையழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - வைத்த வளையத்து இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - கீழில்இத்யாதி. கீழில்திருவாய்மொழியிலே பாஹ்யகமானத்தை யாரக மாக அநுபவிக்கிற இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்மரிக்கக்கூடுமோ ? என்ன - மாயன்குழல் இத்யாதி. சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு வைசித்ரியேதென்ன - ஸூர்யாம்ஸுஜநிதம்இத்யாதி. "ஸூர்யாம்ஸுஜ

பிறந்த தாபமெல்லாம்போம்படி சேதநர்க்கு ஆப்யாயநத்தைப்பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனும், அவனாலுல்வந்த நீர்க்களிப்பை அறுத்துக்கொடுக்கும் ஆதித்யனுமாய். [செழும்பல் சுடராய்] - சேதநர்க்குவரும் லாஹாலாஹங்களையறிகைக்கு ராடான ஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான நக்ஷத்ரங்களுமாய். [இருளாய்] – சேதநர்க்கு ஹோகயோக்யமான இருளாய். [பொங்குபொழிமழையாய்] - ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி ஸஸ்யங்களையுண்டாக்கும் வர்ஷமுமாய். [புகழாய்] - எல்லாரும் ஆசைப்படும் யஶஸ்ஸாய். [பழியாய்] - எல்லார்க்கும் வருந்திப் பரிஹரிக்கவேண்டும் பழியாய். [பின்னும்] - அதுக்கு மேலே. [வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம்] - "புரா பூத்வா ம்ருதுர்தாந்த: ஸர்வபூதஹிதேரத: | நக்ரோதவஶமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி" (புராபூத்வாம்ருதுர்த்தாந்தஸ்ஸர்வபூதஹிதேரதஃ | நக்ரோதவஶமாபந்நஃப்ரக்ருதிம்ஹாதுமர்ஹஸி) என்கிறபடியே, இவை யதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குமதுதவிர்ந்து, வெவ்விதானநோக்கையுடையையாய். [வெங்கூற்றம்] - அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னும்படி வெவ்வியகூற்றமுமாம். ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ராத்யந்தாயாமித்வத்தைச்சொன்னபடி. [இவையென்னவிசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்ரிதான்! அருளாய். (௨)

ப்ர.—[வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம்]—ஆரண்யகாண்டே [௬௫] "தஸ்யாம் நம் தயாராமம் ஸீதாஹரணகர்ஶிதம் | லோகாநாமபவாயைவ ஸாம்வர்த்தகமிவாநலம் ||௧|| வீக்ஷமாணம் தநுஸ்ஸஜ்யம் நிஶ்ஶ்வஸந்தம் புந:புந: | தக்துகாமம் பஶும் ஸர்வம் யுகாந்தே ச யதா ஹரம் ||௨|| அத்ருஷ்டபூர்வம் ஸங்க்ருத்தம் த்ருஷ்ட்வா ராமம் ஸ லக்ஷ்மண: | அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் முகேந பரிஶுஷ்யதா ||௩|| புரா பூத்வா ம்ருதுர்தாந்த: ஸர்வபூதஹிதேரத: | நக்ரோதவஶமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி ||௪||"

நிதம் தாவந் நிநைத்யாராவதிஶ்ஶ்ரு | ஸஹம் ஸோநாதவம்ஷ: வம்விவேகஸ்ஸாமாநிவ" இதிபஞ்சமேமஸே தஸமே ஶரத்காலவர்ணநே பராஶர:. (௧௫) "செழும" என்று - அழகு. நக்ஷத்ரங்களுக்கழகேதென்ன - சேதநர்க்குஇத்யாதி. அந்தகாரத்துக்கு வைசித்ரியேதென்ன - சேதநர்க்குஹோக இத்யாதி. "பொஙகுபொழிமழை -" பொஙகாநின்றுகொண்டு பொழியும மழையென்று ஶப்தார்த்தம். வர்ஷத்துக்கு ஆஶ்சர்யமேதென்ன - ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இத்யாதி. கீர்த்திக்காஶ்சர்யமேதென்ன - எல்லாரும் இத்யாதி. பழிக்காஶ்சர்யமேதென்ன - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. "வெவவிதான வீக்ஷணத்தையுடையவன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம - புராபூத்வா இத்யாதி. "புரா பூத்வா ம்ருதுர்தாந்த: ஸர்வபூதஹிதேரத: | நக்ரோதவஶமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி" இத்யாரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதிலக்ஷ்மண:. 'அங்கண் மலர்த்தண்டுழாய்முடியச்சுதனே - திங்களும' என்றுதொடங்கி, விசித்திரமே - அருளாய்இத்வயங்வய:

மூன்றாம் பாட்டு.

சித்திரத்தேர்வலவா ! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய்
எத்தனையோருகமும் அவையாய்அவற்றுள்இயலும்
ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய்வியவாய்
†வித்தகத்தாய்நிற்றிநீ இவையென்னவிடமங்களே !

ஆ.—(சித்திரத்தேர்வலவா) - ஸாரத்யம்பண்ணும்போது அத்யாஶ்சர்யமாம்படி தேரைநடத்தவல்லவனே! ஜயத்ரதவததினன்று பகலை யிரவாக்கின அத்யாஶ்சர்யமான திருவாழியையுடையவனே! க்ருதாதிகளான அநேகயுகங்களையும், அவ்வவ காலங்களிலுண்டாய் ஓரோவகையாலே ஒத்தும், ஓரோவகையாலே வேறுபட்டும் தேவமநுஷ்யாதிரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களையும் விபூதியாகவுடையையாய், இப்படி விஸ்மயநீயனாய் நில்லாநின்றாய்! இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள் ! என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், க்ருதாதிகளான அநேகயுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக உடையனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - ஸாரத்யம் பண்ணும்போது அத்யாஶ்சர்யமாம்படி திருத்தேரை நடத்தவல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாய்] - ஜயத்ரதவதத்தினன்று பகலை இரவாக்கினஅத்யாஶ்சர்யமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஒத்தவொண் பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்வியவாய்] - ஓரோவகையாலே ஒத்தும் ஓரோவகையாலே ஒவ்வாதுமான தேவமநுஷ்யரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையையாய். [வித்தகத்தாயென்று மேலுக்கு] — விஸ்மயநீயமானபடிகளை யுடையையாய் நிற்றி, இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள் !

ப.—அநந்தரம், உத்துங்கனாய்வைத்து ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாயிருக்கிற நீ, காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுமாயிருக்க, அவற்றோடு தொற்றற்றுநிற்கிற வைஷம்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

(அவஸ்தாநுரூபமாக), சித்திரம் - விசித்ரமாம்படி, தேர் - தேரை, வலவா - நடத்தவல்லனாய், திருச்சக்கரத்தாய் - அந்த வைசித்ர்யம்போலே பகலையிரவாக்கும் பரிகரமான திருவாழியையுடையவனே! அருளாய் - நீ யருளிச்செய்யவேணும்; எத்தனை - க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிரூபமான எல்லாவகையையு முடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றோடொன்றொவ்வாதபடி அத்விதீயமான, உகமும் - யுகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவையாய் - அந்த காலகால்யமாய்க்கொண்டு, அவற்றுள் - அதுக்குள்ளே, இயலும் - நடப்பதாய், ஒத்த - ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்து, ஒண் - ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வாதி குணவைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், பல் - "வஶகோஷஹேநாடி" என்கிற மர்யாதையாலே ஸ்வரூபபேதத்தையுடைத்தாய், உலப்பில்லன - அஸங்க்யாதமான, பொருள்கள் - சிதசித்பதார்த்தங்களை, ஆய் - ப்ரகாரமாக வுடையையாய், வியவு - (அவற்றினுடைய ஸாம்யாகார திரோதாயகமான தேவமநுஷ்யாத்யாகாரங்களாலுண்டான) வேறு

† 'வித்தகத்தால்' என்று உரைக்கும் இருபத்து நாலாயிரப்படிக்கும் பாடம்.

பாட்டுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனாய், (இப்படியிருக்கச்செய்தே), வித்தகத்தால் -''நசேஶஸ்ஸ்ரீதாநிஸுதாநி'' ''நசாஹம்தேஷ்வவஸ்திதஃ'' என்கிறகணக்கிலே தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான விஸ்மயநீயதையோடே, நீ நிற்றி - நீ நில்லாநின்றாய்; இவை என்ன விடமங்கள் - இவையென்ன வைஷம்யங்கள்!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், க்ருதாதிகளான யுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான மநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக வுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாகத் தேரை நடத்தினவனே! துரோணன்கையுமணியும் வகுத்து அர்ஜுநனுக்குப் புறப்படற வாசலைப்பற்றி நிற்க, அதுக்குப்புறம்பாம்படி தேரைக்கழியக் கொண்டுபோயும்; பீஷ்மன்கையிலம்பு அர்ஜுநன்மேல் தையாதபடி தேரை தூரக்கொண்டுபோய் அர்ஜுநன்கையிலம்பு பீஷ்மன்மேலே தைக்கைக்குக் கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி விசித்ரமாகத் தேரைநடத்த வல்லவனே. [திருச்சக்கரத்தாயருளாய்] - பகலை இரவாக்கவல்ல பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோருகமுமவையாய்] - க்ருதயுகாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றுள்ளியலும்] - அவற்றினுள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்தவொண்பல்பொருள்களுலப்பிலனவாய் வியவாய்] - ஒத்தும், வியவாய் - வேறுபட்டுமிருந்துள்ள, ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்- ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதங்களாலே வேறுபட்டுமென்னுதல், ஜ்ஞாநைகாகாரதையாலே ஒத்தும், ஸம்ஸ்காரபேதத்தாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்; இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற இத்தை விபூதியாக வுடையையாய். [வித்தகத்தால் நிற்றிநீ] - விஸ்மயமான ப்ரகாரத்தாலே நீ நில்லாநின்றாய். [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

ரு.—மூன்றாம்பாட்டு. க்ருத த்ரேதாதியுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வைசித்ரியாவது - த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைந்து அவனுக்கவ்வருகே தேரைக்கொடுபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாபரிக்கைக்குஇடம் அறுத்தானாயிற்று. பீஷ்மன் கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜுனன்கையில் அம்பு இவ்வருகேவிழும்; ஆகையாலே, அவன் அம்புவிடப்புக்கவாறே தேரைப்பின்னே கழலக்கொடுபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாறே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற 'சித்திரத்தேர்வலவா'என்கிறது. [திருச்சக்கரத்தாய்] - பகலையிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோருகமுமவையாய்] - க்ருதாதியுகங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றுள்ளியலும்] - அவற்றுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்த இத்யாதி] - †'ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமான- ஒண்பல்பொருள்

மூன்றாம்பாட்டு - சித்திரத்தேர் இத்யாதி. ''எத்தனையோருகமும்' என்று தொடங்கி, ''உலப்பில்லனவாய்'' என்னுமளவும கடாக்ஷித்தவதாரிகை - க்ருதத்ரேதாதி'இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - விசித்ரமாம்படிஇத்யாதி. தேரை நடத்துகையிலுண்டான வைசித்ரியை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - வைசித்ரியாவத் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே கையுமணியும் வகுத்து - யுத்தத்திலே வ்யூஹவிபாகமபண்ணி. 'கிட்டநிறுத்தியும' என்றவநந்தரம், செய்தவிது என்றத்யாஹரிப்பது. ''சித்திரத்தேரவலவா'' என்றவநந்தரம் ''திருச்சககரததாய்'' என்கையாலே பலிததவாத்தம் - பகலையிரவாக்கும் இத்யாதி. இதுவுமொரு வைசித்ரியென்று கருத்து. ''ஒத்து-

† இது வ்யாக்யாநதோடு புநருக்தம்.

களுலப்பிலலனவாய்.) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறுபட்டுமிருப்பனவுமாய், விலக்ஷணமுமான பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்களநேகங்களை யுடையையாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாரதயா ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்த்வமாதிபேதத்தாலே ஸிந்நராயிருப்பர்களிறே. [வித்தகத்தாய்நிற்றிநீ] - இப்படி விஸ்மயநீயனுய்க்கொண்டு நில்லாநின்ருய் நீ. [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள்தான்! (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே!எனக்கோன்றருளாய்
உள்ளதுமில்லதுமாய்உலப்பில்லனவாய்வியவாய்
வெள்ளத்தடங்கடலுள்விடநாகணைமேன்மருவி
உள்ளப்பல்யோகுசெய்திஇவையென்னவுபாயங்களே!

ஆ.—(கள்ளவிழ்) - மதுஸ்யந்தியான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடைய கண்ணனே ! எனக்கு ஒன்று அருளிச் செய்யவேணும். நித்யமாயிருக்கையாலே யுண்டென்றுசொல்லலாம் சேதநனும், பரிணாமஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம்ப்ரக்ருதியுமாய், வெள்ளத்தடங்கலுள் விடநாகணைமேல் மருவி, திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷணசிந்தைகளைப் பண்ணுநிற்றி; இவையென்னவிரகுகள் ? என்கிருர்.

ஒ—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிருர்.

[கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே] - கீழில் திருவாய்மொழியில் ''தாமரைநாண்மலர்'' என்றநுபவித்த திருக்கண்களிலழகை அநுஸந்திக்கிருர். [எனக்கொன்றருளாய்] - எனக்கு ஒன்று அருளிச்செய்யவேணும். [உள்ளதுமில்லதுமாயுலப்பில்லனவாயவியவாய்] - நித்யமாயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும் பரிணாமஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியும். [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷண சிந்தைகளைப்பண்ணு நிற்றி.

வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பிலலனவாய'' என்றந்வயித்தர்த்தம் - ஓராகாரத்தாலே இத்யாதி. ''உலப்பில்லனவாய'' என்றதற்கு - முடிவின்றிக்கே அஸங்க்யாதமான என்றாத்தமாகையாலே - 'அநேகங்களையுடையையாய்' என்கிருர் ஆக, ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமாய் - உலப்பில்லனவான - ஒண்பல்பொருள்களை யுடையையாய்க்கொண்டு - வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ யென்றபடி. விவரணம் - தேவமநுஷ்யாதிஇத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - ஸகலாத்மாக்களும் இத்யாதி. விடமங்கள் - விஷமங்கள்; விசித்ரங்களென்றபடி. 'சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் - எத்தனையோருகமுமவையாயவற்றுள்ளியலும், ஒத்து - வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் - வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ, இவையென்னவிடமங்கள் அருளாய்' இத்யந்வயம். (௩)

ப.—அநந்தரம், பரத்வ ஸௌலப்யரூபமான ஹேதுக்களிரண்டும் தோன்றும்படி புண்டரீகாக்ஷனை நீ, நித்யாநித்ய ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடையையாய், அவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தை பண்ணுகிற உபாயமிருக்கிறபடி யென்? என்கிறார்.

கள் - மதுவை, அவிழ் - மலருகிற, தாமரை-செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையுடையனை, கண்ணனே - க்ருஷ்ணனே! எனக்கு-, (நீ நினைக்கிற ரக்ஷணோபாயங்கள் இன்னதென்று), ஒன்று — ஒன்றை, அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும்; உள்ளதும் - (நித்யமாகையாலே) என்றும் உள்ளதாய், இல்லதுமாய்-(அவஸ்த்தாந்தரஹாக்காகையாலே)இல்லாமையையுடைத்தாய், உலப்பில்லனவாய்- அஸங்க்யாதமாய், வியவாய் - அவாந்தரமான வேறுபாட்டையுடைத்தாயிருக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (இந்த ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக), வெள்ளம் - பூர்ணமாய், தடம் - இடமுடைத்தான, கடலுள் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, விடம்-(விரோதிகளுக்கு அஸஹ்யமாம்படி) விஷத்தையுமிழுகிற, நாகணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, மருவி - மேவி, உள்ளம் - திருவுள்ளத்திலே, பல் - பஹுவிதமான, யோகு - ரக்ஷணயோகங்களை, செய்தி - சிந்தியாநின்றாய்; இவை என்ன-, உபாயங்கள் - உபாயங்களாயிருக்கிறன! அவதாரணோபாயமோ? அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபாயமோ? அபிமத ப்ராப்த்யுபாயமோ? ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷோபாயமோ? ஆவர்ஜநோபாயமோ? என்றறிகிறிலேன்; ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து. யோகு - உபாயம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் ஸுலபனுமாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று, இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி கீழில் திருவாய்மொழியிலே "தாமரை நாண்மலர்போல்" என்று ஸாத்ருஶ்யகமானது தானேயிறே இப்போது அநுகூலமாயிருக்கிறது. [உள்ளதுமில்லதுமாய்] - நித்யமாகையாலே உள்ளதுமாய், அவஸ்த்தாந்தரஹாக்காகையாலே இல்லையென்னலுமாய். [உலப்பில்லனவாய்] - அஸங்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுமாய். [வியவாய்]-வேறுபட்டிருந்துள்ள அசித்தாய். நித்யமாய் அஸங்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாய், அதிற்காட்டில் வேறுபட்டு நஶ்வரமாயிருக்கிற அசித்பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயென்றபடி. [வெள்ளத்தடங்கடலுளித்யாதி]- திருப்பாற்கடலிலே, ஶத்ருக்கள்வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்திலே பலரக்ஷண சிந்தை பண்ணாநிற்றி. சேதநஹேதுத்தோபாதியும் போருமிறே ரக்ஷணோபாய சிந்தைகளில் வ்யாமோஹமும். [இவையென்னவுபாயங்களே]-அவற்றோபாதியுபாயங்களும் பலவாயிருக்குமாயிற்று. "சேதநர்நின்றநின்ற நிலைகளிலே புருஷார்த்த ருசிகளைப்பிறப்பிக்கைக்கும், ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்தோபாயங்களிலே சேர்க்கைக்காகவும் விசாரஏதோ?" என்று சிந்திக்கைக்காகவிறே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. லோகத்தில் நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண் களையுடையனாய் ஹவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும்ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதிபாதகமாகா நின்றதாயிற்று விபூத்யநுபவமும்இவர்க்கு பாதகமாகையாவதேதென்னென்னில்? 'இன்னது' என்று நிஸ்சயிக்கமாட்டாதே ஸம்ஸயித்துப்பட்டதொரு க்லேஸமுண்டிறே, அதுவும் பாதகமாயிருக்குமிறே. "கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - 'சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல்வந்து தோன்றும்' என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அத்தைச் சீயர்கேட்டருளி, "கீழோடுகிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப்பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது" என்று அருளிச்செய்தாராம். [உள்ளதுமித்யாதி] - உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாயிருந்துள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். "யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை | பரிணாமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருப தச்ச கிம்" (யத்துகாலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதிவை | பரிணாமாதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்)என்கிறபடியே, அசித்து நஸ்வரமா

ப்ர.—[கள்ளவிழித்யாதி]— [உள்ளதுமில்லதுமாய்]— த்விதீயேம்ஸே த்ரயோதஸே ஸௌவீரராஜம் ப்ரதி ஜடபரத:, "யத்து ராஜேதி யல்லோகே யச்ச ராஜபடாத்மகம் | ததாந்யச்ச ந்ருபேத்தம் தந்ந ஸத்ஸங்கல்பநாமயம் || ௯௯ || யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை | பரிணாமாதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருப தச்ச கிம் || ௧௦௦ || த்வம் ராஜா ஸர்வலோகஸ்ய பிது: புத்ரோ ரிபோ ரிபு: | பத்ந்யா: பதி: பிதா ஸூநோ: கிம் த்வாம் பூப வதாம்யஹம் ||"

நாலாம்பாட்டு —கள்ளவிழ் இத்யாதி. "உள்ளதுமில்லதுமாய்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - லோகத்தில் இத்யாதி.

விபூதியை அநுஸந்திக்கிறவிடத்திலே கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி பரிஹாராந்தரம் - அன்றிக்கே திருக்கண்கள் இத்யாதி. விஸ்லேஷ வேளையிலே யன்றோ விபூத்யநுபவம் பாதகமாயிருப்பது,இப்போது பாதகமாகிறபடியென்?என்கிற ஸங்கையை யநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - பாதகமாகையாவது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது- "முடிச்சோதியாய்" இத்யாதிப்படியே ஸந்தேஹமாய்க்கொண்டு பாதகமாகிறதென்றுகருத்து; ஸம்ஸயித்துப்பட்டதொரு க்லேஸமென்றது - * முடிச்சோதிப்படியே ஸம்ஸயித்துப்பட்டதொரு க்லேஸமென்றபடி பிள்ளான்நிர்வாஹம் - கீழில் இத்யாதி. இதுக்கு நஞ்சீயரருளிச்செய்யும்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அத்தை இத்யாதி. "உலப்பில்லன -" நாசமின்றிக்கேயிருக்கிற: நித்யமானவென்றபடி. கீழிற்பாட்டிலே, "உலப்பில்லனவாய்" என்றது - அஸங்க்யாதமாயென்றபடி. "வியவாய்" என்றது - வீயவாயென்றபடியாய், நஸ்வரமாயென்றபடி. சேதநாசேதநங்களை "உள்ளதுமில்லதுமாய்" என்கிறது - ஏகரூபத்வத்தையும், பரிணமித்வத்தையும்பற்ற. இத்தை ப்ரமாணமுகேந தர்ஸிப்பிக்கிறார் - யத்துகாலாந்தரேண இத்யாதி. த்விதீயேம்ஸே த்ரயோதஸே ஸௌவீரராஜம்ப்ரதி ஜடபரத:, 'யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதி வை | பரிணாமாதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்

யிருக்கையாலே இல்லதேன்று சோல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ள தேன்கிறது. [வேள்ளத்தடங்கடலு ளித்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவோண்ணுதபடி விஷத்தை யுமிழாநின்றுள்ளதிருவநந்தாழ்வான்மேலேபோருந்தி. "ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் - பூங்காரரவணை யான்" என்கிறபடியே, அஸ்த்தாநே ஹயஸங்கைபண்ணி அழலுமிழுமவனிறே. [உள்ளப்பல்யோகு செய்தி]- திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணசிந்தைபண்ணுநிற்றி.சேதநஹேசுத்தோபாதியும் போருமாயிற்று,அவன்பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கிறபடியேன் என்னில்? - அசித்தாவது, நஶ்வரமாய்க்கோண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து, ஏகரூபமாய்க்கோண்டு உபாதேயமாயிருக்கும்; இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் ஈஶ்வரன், "இச்சேதநன்தானும், தான் பண்ணிற்ருேரு கர்மமும் 'தனக்கு' என்னவோரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன், 'தனக்கு என்ன ஓர் இச்சைபிறக்கிலல்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது;இவனுக்கோ அதுஇல்லையாயிராநின்றது; இனிச்செய்யும்படியேன்?"என்று, இவன், "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறுமை"என்றல்†செய்யுமத்தை,இவன்தலையில் இசைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "இவன் நம்மைவந்து கிட்டினும் விரகேதோ?" என்று, அதுக்கு உறுப்பாக உபாயசிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [இவையேன்ன வுபாயங்களே] - சேதநர் பலராகில் அவ்வவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப்பது; அதுக்கீடான உபாயமும் அறியுமே ஸர்வஜ்ஞனுகையாலே. இவை என்ன விரகுகளோ!

ஐந்தாம் பாட்டு.

பாசங்கள்நீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கோண்டிட்டுநீ
வாசமலர்த்தண்துழாய்முடிமாயவனே!அருளாய்
காயமுஞ்சீவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும்நீ
மாயங்கள்செய்துவைத்தியிவையேன்னமயக்குக்களே.

ஆ.—(பாசங்கள்நீக்கி)-ஸுஜாதபரிமளதுளஸீ ஸஹிதமான திருமுடியையுடையையாய், அத்யாஶ்சர்யபூதனுனநீ, ப்ராக்ருதவிஷய ப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப்பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ராக்ருதியிலேயிட்டு வைக்கிற ஆஶ்சர்யத்தையருளிச்செய்யவேணும்.ஶரீரஜீவஜந்மமரணுதி நிர்வாஹகனுய், அவித்

நூவதஷூகிழ்." அப்படிவிஷத்தை யுமிழுவனோ? என்ன - ஆங்காரவாரம் இத்யாதி. "பல்யோகு" என்றதுக்கு ஹாவம் - சேதநஹேசுத்து இத்யாதி. கீழும்மேலும் விபூதியோகத்தைச் சொல்லாநிற்க, நடுவேஉபாயசிந்தையைச் சொல்லுவானென்? என்ன,சேதநாசேதநப்ரஸங்கத்திலே உபாயசிந்தை ப்ராஸங்கிகமாக வந்ததென்கிறுர் - இப்போது இத்யாதி கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்னுமளவாலே. உள்ளத்திலே பலவுபாயசிந்தை பண்ணுவதியென்று ஶப்தார்த்தம். பஹுவசநார்த்தம்-சேதநர் இத்யாதி. 'கள்ளவிழ்தாமரைக்கண் கண்ணனே - உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் - வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாய் - வெள்ளத்தடங்கடலுள்' என்றுதொடங்கி, 'உபாயங்களே - எனக்குஒன்றருளாய்' இத்யந்வய:. (ச)

† *செய்யுமதான உபாயசிந்தை என்று யோஜிப்பது.*

யாதிகளாகிற வஞ்சநங்களைப் பண்ணிவையாநின்றாய்; இவை என்ன துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ராக்ருதவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்வதேகபாரகனாம்படி என்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ரக்ருதியிலே யிட்டுவைக்கிற ஆஶ்சர்யமென்? என்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[வாசமலர்த்தண்துழாய் முடிமாயவனே] - புறம்பில் பாசத்தையும் அறுத்து அநந்யார்ஹமாக்கின அழகைச்சொல்லுகிறது. [காயமும் சீவனுமென்று மேலுக்கு] - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்திலே நசையற்றார்க்குக்கூடாத ஜந்மமரணாத்யாஶ்சர்யங்களை! உண்டாக்கி அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி; இவையென்ன துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ப.—அநந்தரம், என்னை அநந்யப்ரயோஜநனாம்படிபண்ணும் அபிமதஶோகயதையையுடைய நீ, ஶரீராத்மாக்களுடைய ஸம்பந்தமும் உத்பத்திவிநாஶமும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்க, அதிலே அகப்படுத்திவைக்கிற ப்ரகாரங்களென்ன ப்ரமங்களாயிருக்கிறன! என்கிறார்.

என்னை - (த்வதேகஶேஷமாய் த்வதேகரக்ஷ்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) என்னை, பாசங்கள் - அநநுரூபவிஷயஸங்கங்களை, நீக்கி-கழித்து, ("தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்னும்படி), உனக்கேயற - த்வதேகப்ரயோஜநனாக, கொண்டிட்டு - அங்கீகரித்துவைத்து, வாசம் - அந்த அநந்யப்ரயோஜநத்வாபாதகமாய்ப் பரிமளப்ரசுரமான, மலர்-பூவையுடைய, தண்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி-மயிர்முடியையுடைய, மாயவனே-ஆஶ்சர்யஶோக்யபூதனே! நீ-(ரக்ஷகனுமாய் ஶோக்யனுமான) நீ, காயமும் - பந்தகஶரீரமும், சீவனும் - பத்தஜீவனும், கழிவுபிறப்பு - (இவற்றுக்குவரக்கடவதான) விநாசோத்பத்திகளும், ஆய்-நீயிட்டவழக்காம்படியாயிருக்க, பின்னும் - பின்னையும், (நீ), (சரீராதிகளிலே ஸக்தனாம்படி), மாயங்கள் - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளாகிற வஞ்சநங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி - வையாநின்றாய்; இவை -, என்ன மயக்குக்கள் - என்னப்ராமகவ்யாபாரங்களாயிருக்கிறன! அருளாய்-அருளிச் செய்யவேணும்!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், த்வதேகபாரகனாக வென்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ரக்ருதியிலே வைக்கிற ஆஶ்சர்யமென்? என்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[பாசங்கள்நீக்கி] - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளைப் போக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கே யறக்கொண்டிட்டு] - "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்னும்படிபண்ணி. இவர்க்கு * மயர்வையறுத்து * மதிநலத்தை அருளிற்று எத்தைக்கொண்டு என்னில்?—[வாசமித்யாதி] - சாத்தின வளையத்தின் அழகைக்காட்டியாயிற்று இப்படிபண்ணிற்று. பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடுகூடின ஶ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆஶ்சர்ய ஸௌந்தர்ய யுக்தனே! [அருளாய்] — இவ்வளவு புகுரநின்றவென்னை யிங்கேயிட்டு வைத்து நலியவோ? [காயமும் சீவனுமாய்] - ஶரீரமும் ஆத்மாவுமாய். [கழிவாய்ப்பிறப்பாய்]-உத்பத்தி விநாஶங்களாய் [பின்னும்நீ மாயங்கள்செய்து] - ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றபின்பும், ஜந்மமரணாத்யாஶ்சர்யங்களையுண்டாக்கி. [வைத்தி] - அவற்றோடே

ஜீவிப்பித்து வைத்தி. [இவையித்யாதி] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள், ஊர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்றுஇது. அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப்பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுபோருகிற இவ்வாஶ்சர்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

[பாசங்கள் நீக்கி] - மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டதத்தை நீக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு] - *துயரறுசுடரடி தொழும்படியாகப் பண்ணி. பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எத்தைக்காட்டி என்னில்?- [வாசமலரித்யாதி] - வைத்தவளையத்தி லழகைக்காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடே கூடின ஶ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆஶ்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே!) [அருளாய்] - இவ்வளவு புகுரநின்ற என்னை இங்கேயிட்டுவைத்துநலியவோ? [காயமித்யாதி]-ஶரீரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்திவிநாஶங்களுமாய். [பின்னும்இத்யாதி] - உன்பக்கலிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின்னையும் இதல் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாநின்றாய். [இவையென்ன மயக்குக்களே] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ யங்கீகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னையும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ஸம்ப்ரமம்! (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

மயக்கா!வாமனனே!மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்
அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்
வியப்பாய்வென்றிகளாய்வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ
†துயக்காய்நீநின்றவாறுஇவையென்னதுயரங்களே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—பாசங்கள் இத்யாதி. ஆஶ்சர்ய ஜகதாகாரதையை யநுஸந்திப்பிக்கைக்கு ப்ரஸங்கம் சொல்லுகிறதாகையாலே இது நிதாநப்பாட்டென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அதாவது இத்யாதி.

ஃபலித்தஅர்த்தம் - மயர்வையறுத்து என்ற. ஃபஹுவசநார்த்தம் - அவித்யாதிகளை இத்யாதி. இவைபாசங்களோ? என்ன - பலசெய்வினை இத்யாதி. "உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு" என்றதுக்கு - உனக்கே யநந்யார்ஹனாய் கைங்கர்யத்திலே அத்யவஸிதனும்படி பண்ணி என்றுஶப்தார்த்தமாகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் - துயரறு இத்யாதி. கழிவு - விநாசம். விவரணம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. 'காயமும் சீவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாயிருக்கிற - வாசமலர்த்தண்துழாய்முடி மாயவனே - நீ - பாசங்கள்நீக்கி என்னை யுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு - நீ - பின்னும் மாயங்கள்செய்து வைத்தி, இவையென்ன மயக்குக்கள்? அருளாய் இத்யந்வயம். (ரு)

---

† துயக்கா எனவும் ஈட்டின் பாடம்.

ஆ.—(மயக்காவாமனனே) - ஸ்ரீவாமநனான அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனான நீ, தெளிவுடையேனாம்படி யொன்றருபண்ணி யருளாய். அஜ்ஞாநஜ்ஞாநஉஷ்ணசீத விஸ்மயநீய விஸ்மயஜய பாபபுண்ய தத்பல நிர்வாஹகனாய், அதுக்குமேலே, அந்யதாஜ்ஞாநாதிஜநகனாய் நீ நின்றப்ரகாரம் என்ன து:காத்மகங்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மரணந் தொடக்கமான விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா வாமனனே] - ஸ்ரீவாமநனான அழகாலே பிச்சேற்றி நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனானநீ என்னுடைய ஸங்கடத்தையும் தீர்க்கவேணுமென்று கருத்து. [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயநீயமும் விஸ்மயமுமாய்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராமகசேஷ்டிதங்களையுடைய வாமநனானநீ, விஸ்ம்ருத்யாதி விசித்ரனாய்க்கொண்டு பண்ணுகிற க்லேசங்க ளென்னாயிருக்கின்றன? என்கிறார்.

மயக்கா - வடிவாலும் நடையாலும் உக்தியாலும் மஹாபலியினுடையநெஞ்சு ப்ரமிக்கும்படிபண்ணின, வாமனனே - ! மதியாம்வண்ணம் - (எனக்குக்கலக்கந்தீர்ந்து) அறிவுண்டாம்படி, ஒன்று -, அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும்; அயர்ப்பு - மறப்பும், தேற்றமும் - தெளிவும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், அழல் - தாபமும், குளிர் - சைத்யமும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், வியவு - விஸ்மயநீயமும், வியப்பு - விஸ்மயமும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், வென்றிகள் - லோகத்தில் விஜயஸித்திகளும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், வினை - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், பயன் - தத்தத்பலங்களும், ஆய் - நீயிட்டவழக்காய், பின்னும் - அதுக்குமேலே, துயக்கு - இவற்றிலே சேதநர் கலங்குகிற கலக்கமும், நீயாய் - நீயிட்டவழக்காய், (நீ), நின்ற - இம்முகத்தாலே லீலாரஸிகனாய்க் கொண்டுநிற்கிற, ஆறு - ப்ரகாரங்களான இவை, (ஜகத்துக்கு), என்ன -, துயரங்கள் - க்லேசங்களாயிருக்கிறன ! வியவு - வியக்கப்பட்டன. வியப்பு - விஸ்மயமாயிருந்தவையும், மிகுதலுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்ம்ருதி தொடக்கமான விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா] - அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமின்றிக்கே மதிகெடும்படி பண்ணினவனே! [வாமனனே] - தேவர்களை நெருக்கி த்ரைலோக்யத்தையாண்ட மஹாபலி, தானேஇசைந்து தேவகார்யஞ்செய்யப்போந்தானென்று அறியாதே கையிலே நீரைவார்க்கும்படியிறே அவனை மயக்கிற்று. [மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்] - மஹாபலியை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்லநீ, எனக்குண்டான ஸங்கடத்தைத்தீர்த்துத் தெளிவுபிறக்கும்படி ஒருவிரகு அருளிச்செய்யவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்] - விஸ்ம்ருதியும் தெளிவுமாய். "ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" என்கிறபடியே. [அழலாய்க்குளிராய்] - ஶீதோஷ்ணங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயமுமாய், விஸ்மயநீயமுமாய். [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய், [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், அதினுடைய பலங்களுமாய். [பின்னும்நீ துயக்காய்] - உன்னையாஶ்ரயித்தாரும் மதிமயங்கும்படி. [நீநின்றவாறு] - நீநிற்கிற ப்ரகாரம். [இவையென்ன துயரங்களே] - இவை யுனக்கு லீலையாய், எங்களுக்கு து:கரூபமாயிரா நின்றது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. விஸ்மரணாதி விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[மயக்கா]-இன்னாரென்றின்றிக்கே, ஆரேனுமாகக் கிட்டினாரைமயங்கப்பண்ணுமவனே! அதுஎங்கே கண்டோம் என்னில்? [வாமனனே] - தேவகார்யஞ் செய்யப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சுநேகிழ்ந்து உன்கையிலே நீரை வார்த்துத் தானே யிசைந்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! ''மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி'' என்கிறபடியே. [மதியாமித்யாதி]- அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற மயங்கப்பண்ணாதே, நான் தெளிவையுடையனாம்படி பண்ணியருளவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய] - ''மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச'' (மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச) என்றானிறே தானே. விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருத்தாகாரத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, விசித்ராகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [அழலாய்க் குளிராய்] - சீதோஷ்ணங்களாய. [வியவாய வியப்பாய] - விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய். [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடைய பலங்களுமாய. [பின்னும் நீ துயக்கா]-அதுக்குமேலே, உன்னை யாஸ்ரயித்தாரும் மதிகலங்கும்படி, அந்யதாஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞாநங்களைப் பண்ணா. [நீ நின்ற வாறு] - நீ நின்றப்ரகாரம். [இவையென்ன துயரங்களே]- உனக்கு இவைதம்மில் அருமையின்றிக்கே லீலையாயிராநின்றது; எங்களுக்கு அவைதாம் து:காத்மகமாயிராநின்றன. (௬)

ப்ர.—ஆறும்பாட்டு. [மயக்காவித்யாதி] - [அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய்]- ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச। வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவசாஹம்॥ ௧௫॥''

ஆறும்பாட்டு.—மயக்கா இத்யாதி 'அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விஸ்மரணாதி இத்யாதி.

ப்ரதியோகியைச்சொல்லாமைக்கு பாவம்-இன்னார் இத்யாதி. மஹாபலியைமயங்கப்பண்ணினனேயென்ன, ப்ரமாணம் - மன்னைமனங்கொள்ள இத்யாதி. பெரியதிருமடல். ராஜாவானமஹாபலியை மனங்கொள்ளும்படியாக வஞ்சித்து நெஞ்சையுருக்கியென்றபடி. ''மதியாம்வண்ணம் -'' தெளிவுடையேனாம்படி. மறப்பும் தெளிவும் அவனுக்குகூடுமோ? என்ன, அதுக்குப்ரமாணம் - மத்தஸ்ஸ்ம்ருதி: இத்யாதி. '' ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச। வேதைஶ்ச ஸர்வை:''இத்யாதி கீதாபஞ்சதஶே. * நல்குரவிலர்த்தம் போலே யிருக்கையாலே, அதனைப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடத்தில் இத்யாதி. பண்ணா - பண்ணியென்றபடி.''இதென்ன து:கம'' என்றதனால்பலிதம் - உனக்குஇவை இத்யாதி. மயக்காவாமனனே- அயர்ப்பாய' என்றுதொடங்கி, 'இவையென்னதுயரங்களே - மதியாம் வண்ணமொன்றருளாய்' இத்யந்வய:. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா சுடர்நீள்முடியாய்! அருளாய்
துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாகி உகவைகளாய்
துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்நடையாய்
துயரங்கள் செய்துவைத்தி இவையென்னசுண்டாயங்களே.

ஆ.—(துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணாசுடர்நீள்முடியாய்அருளாய.)-உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தில் அழகாலே நலியும்க்ருஷ்ணனே, அப்படியே விபூதியினுடைய ஆஸ்சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். து:கஹேதுவான அபிமாநம், அத்தாலேவந்தமதம், உகப்பு, து:ககரமானகாமம், பரிமாணம், ஸ்திதிகமநங்கள், ஏவம்ரூபமாய் து:காத்மகமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிவைத்தாய்; இவையென்ன விளையாட்டுக்களென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், து:க ஹேதுவான அபிமானந்தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிறஇருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[துயரங்கள்செய்யும் கண்ணாசுடர்நீள்முடியாய்அருளாய்]-உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலழகாலே நலியும் க்ருஷ்ணனே! அப்படியே, விபூதியினுடைய ஆஸ்சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். [மதனாகி] - அபிமாநத்தாலே வந்த மதம். [துலையாய்] - பரிமாணம்; முடியுமவை என்றுமாம். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸ்திதிகமநங்கள். [துயரங்கள்] - இவ்விபூத்யநுஸந்தாநம்பண்ணப் புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. சுண்டாயங்கள் - விளையாட்டுக்கள்.

ப.—அநந்தரம், கர்மாநுரூபது:கங்களைப்பண்ணும் ஸ்வாமியான நீ, அந்த து:கஹேதுவான துர்மாநாதிகளை விபூதியாகவுடையையாய்ச் சேதநரை து:கிப்பியாநின்றாய்; இவையென்ன லீலார்த்த ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளென்கிறார்.

துயரங்கள் - கர்மாநுரூபமான து:கங்களை, செய்யும் - பண்ணுமிடத்தில், கண்ணா - அவதாரஸௌலப்யத்தோடு, சுடர்நீள்முடியாய் - பரத்வத்தோடு வாசியறநடத்துமவனே! துயரஞ்செய் - து:கஹேதுபூதமாயிருக்கிற, மானங்களாய் - அபிஜநாதிநிபந்தந துர்மாநங்களாய், மதனாகி - ("வநதெஜீதா:" என்கிறபடியே) அவையடியாகவரும் செருக்கும், உகவைகளாய் - அத்தால்வந்த ப்ரீதிகளுமாய், துயரம் - அபிநிவேஸாதி து:கங்களை, செய் - விளைக்கக்கடவ, காமங்களாய் - பதார்த்த த்ருஷ்ணாரூபகாமங்களாய், துலையாய் - அந்தபதார்த்தங்களினுடைய தாரதம்யபாதக பரிமாணமாய், நிலையாய் நடையாய் - அவற்றினுடையஸ்திதிகமநங்களுமாய், (இப்படி, சேதநர்க்கு), துயரங்கள் - து:கங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி - வைப்புதி; இவை-, என்ன சுண்டாயங்கள் - பரதுக்கம்பாராத ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்திகள்? அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும். சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், து:கஹேதுவான அபிமாநந் தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.

[துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா]-ஆஸ்ரிதர்க்குது:கத்தைவிளைக்கிறகிருஷ்ணனே! எத்தாலே நலிவதுஎன்னில்?-[சுடர்நீள்முடியாய்] - திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியா

யிற்று நலிவது. ஓர்மஹீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடின முடி. திருவபிஷேகம் நலிகிறப் போலேயாயிற்று விபூதியோகமும் நலிகிறபடி. [அருளாய்] - இவற்றால்நலிவுபடாத படிபண்ணியருளவேணும். [துயரம்செய்மானங்களாய்] - து:கத்தைப் பண்ணும் அபி மாநங்களாய். "தாஸோஹம்கோஸஹம்" "தாஸோஹம்வாஸுதேவஸ்ய" என்கிற அபிமாநமாகிலிறே உத்தேஸ்யமாவது. [மதனுகிஉகவைகளாய்]-அபிமாநத்தாலே வந்த கர்வமும், அதுக்கடியான ப்ரீதியுமாய். [துயரஞ்செய்காமங்களாய்] - 'ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:' என்று தொடங்கி "புத்திநாஸாத்ப்ரணஸ்யதி" என்கிறபடியே, து:கத்தை விளைப்பதான காமம். [துலையாய்] - பரிமாணமாய்: பரிச்சேதகமாய்; முடியு மவையாமென்றுமாம். [நிலையாய்நடையாய்] - ஸியிதிகமநங்களாலே என்னுதல். ஸ்தா வரஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல். [துயரங்கள்செய்துவைத்தி] - து:கங்களைப்பண்ணி வைப்புதி. விபூத்யநுஸந்தாநம் பண்ணப்புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. [இவைஎன்னசுண்டாயங்களே] - இவை என்ன விளையாட்டுக்கள்? உனக்கு லீலைனக்கு து:கரூபமாயிரா நின்றது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. து:கஹேதுவான அபிமாநந்தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரங்களித்யாதி] - து:கங்களைப்பண்ணக்கடவ க்ருஷ்ணனே! (எத்தாலே நலிவதென்னில்; * முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று). [சுடர்நீள்முடியாய்] - (ஓர்மஹீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யநுஸந்தாநமும் திருவபிஷேகத்தோபாதி பாதகமாகாநின்றதாயிற்று. '"முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்றசுடர் முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது" என்றது பின்னாட்டுகிறது' என்று பிள்ளான். அவனைக் கேட்டறியவேண்டுகையாலே பாதகமாமிறே. [துயரம்செய்இத்யாதி] - "தாஸோஹம்" (தாஸோஹம்)என்கிறஅபிமாநம்அடிக்கழஞ்சுபெற்றிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, "ஸோஹம்" (ஸோஹம்) என்றுது:கத்தைப்பண்ணும் அபிமாநங்களாய். [மதனித்யாதி] - களிப்பும், அதுக்கடியான உகவையுமாய், "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம: - புத்திநாஸாத் ப்ரணஸ்யதி" (ஸங்காத்ஸம்ஜாயதே காம: - புத்திநாஸாத்ப்ரணஸ்யதி) என்கிறபடியே விநாஸபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙனன்றே பகவத்காமம். [துலையாய்] - ப்ரமாண மாய்; நிறுக்குமதாய். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸத்தாவர ஜங்கமங்களைச்சொல்லுதல்,

---

ஏழாம்பாட்டு.—துயரம் இத்யாதி "துயரம்செய்மானங்களாய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - து:கஹேதுவான இத்யாதி.

விபூதியையநுஸந்திக்கிறவிடத்திலே திருவபிஷேகத்தைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - விபூதி இத்யாதி. திருவபிஷேகத்தோபாதியென்றது - "நிற்றிமுற்றத்துள்" என்கிறபாட்டைப்பற்ற விபூத் யநுஸந்தாநமும் திருவபிஷேகமும் பாதகமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவனை இத்யாதி. *முடிச் சோதிப்படியே யவனைக் கேட்டறிய வேண்டுகையாலே யென்றபடி. துயரம்செய்யாத மானமு முண்டோ, இப்படிவிசேஷிக்கிற தென்? என்ன- தாஸோஹம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மதன்- களிப்பு, காவமித்யர்த்த:. உகவை - ஸந்தோஷம். துயரம்செய்யாத காமமுண்டோ? என்ன - அங்ங னன்றேபகவத்காமம் என்று. "துலை" என்றால் ப்ரமாணத்தைக்காட்டுமோ? என்ன - நிறுக்கு மதாய் என்கிறார். "நிலையாய்" இத்யாதி - தர்மிபரமாதல், தர்மபரமாதலென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் - ஸ்த்தாவர இத்யாதி வாக்யத்வயம். "என்னசுண்டாயங்கள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்-உனக்கு

ஸ்யிதிமனங்களைச்சொல்லுதல். இப்படி துஃகங்களைப்பண்ணுவியாநின்றாய். [இவையென்ன சுண்டாயங்களே] - உனக்கு லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு க்லேஶாவஹமாயிராநின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

என்னசுண்டாயங்களால் †நின்றிட்டாய்என்னையாளுங்கண்ணா ?
இன்னதோர்தன்மையைஎன்றுஉன்னையாவர்க்குந்தேற்றரியை
முன்னியமூவுலகுமவையாய்அவற்றைப்படைத்தும்
பின்னும்உள்ளாய்!புறத்தாய் இவையென்ன இயற்கைகளே.

ஆ —(என்னசுண்டாயங்கள்.) - என்னலீலாயுக்தனாய் நிற்கின்றாய், என்னை யடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே? இன்னதொரு ஸ்வபாவமென்று ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் அறியவொண்ணாத நீ, பழையதான மூவுலகுக்குங்கடவையாய் அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னையும்அந்தர்ப்பஹிஸ்ச வ்யாபித்துநின்றாய். இவையென்னஆஶ்சர்யம்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிஸ்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹியாநின்றுவைத்து ஊர்ஜிதனாயிருக்கிறஇது என்ன ஆஶ்சர்யம்! என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவஸாயிக்கைக்குஅரியையாய்க் கொண்டு ஸகலஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணாநின்றாய்; இவையென்ன செய்தி களா யிருக்கிறதென்கிறார்.

என்னசுண்டாயங்களால் - ஸ்வார்த்தமாயுள்ள என்ன லீலாவ்யாபாரங்களாலே, எங்ஙனே - என்ன ப்ரகாரத்திலே, நின்றிட்டாய் - நின்றாய், என்கண்ணா - எனக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனே? இன்னதோர் - இன்னபடிப்பட்ட, தன்மையை-ஸ்வபாவத்தை யுடையை, என்று - , உன்னை - அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனான வுன்னை, யாவர்க்கும் - அதிஶயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும், தேற்ற - நிர்ணயித்துக்காட்ட, அரியை - அரியையா யிருப்புதி; முன்னிய - ப்ரவாஹாநாதியாயிருப்பதாய், மூவுலகும் - க்ருதகாதிகேஷத்தை யுடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும், அவையாய் - ததாத்மகனாய், அவற்றை - , படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னும் - அதுக்கு மேலே, உள் - அநுப்ரவேஶ நிபந்தந மான அந்தர்வ்யாப்தியையும், புறம் - ஆதாரத்வ நிபந்தநமான பஹிர்வ்யாப்தியையும், ஆய் - உடையை யாகாநின்றாய்; இவை - , என்ன - , இயற்கைகள் - ஸ்வாபாவிக வ்ருத்திகளாயிருக்கிறன.

இ —எட்டாம்பாட்டில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து வ்யாபித்து நிர்வஹியா நின்றுவைத்து ஊர்ஜிதனாயிருக்கிறஇது என்ன ஸ்வபாவம்!என்கிறார்.

லீலை இத்யாதிவாக்யத்வயம் சுண்டாயம் - லீலையும், ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தியும். 'துயரங்கள்செய்யுங் கண்ணா, சுடாநீள்முடியாய் - துயரம்செய்மானங்களாய்' என்றுதொடங்கி, 'என்னசுண்டாயங்கள் - அருளாய்' இத்யந்வயஃ

(எ)

---

† 'எங்ஙனே நினறிட்டாய்' என்று உரைக்கும இருபத்துநாலாயிரத்துக்கும் பாடம்.

[என்னசுண்டாயங்களால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய்]-என்னலீலைகளையுடையை யாய்க்கொண்டு என்ன ப்ரகாரத்தாலே நின்றாய்! லோகத்திற்காண்கிற லீலையிற்காட்டில் லீலையும் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதீ ? [என்கண்ணா] - எனக்குஸவ்யனான க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] – இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு இன்னப்ரகாரத்தாலே நின்றாயென்று, ஸர்வகாரணபூதனாயிருந்துள்ள உன்னை எத்தனை யேனும் அதிஶயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட அறியவொண்ணாதிருத்தி. "யந்நாயம்ஹமவாநு பஹூா ஜாநாதிவாஶாஶஷொதக்ஷ". [முன்னியமூவுலகுமவை யாய்] - ப்ரவாஹரூபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஸகலலோகங்களையும் உடையை யாய். மூவுலகங்கள் - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்; த்ரிவிதசேதநரென்று மாம். [அவற்றைப்படைத்து] - லோகங்களானபோது, அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தென்னக் கடவது; த்ரிவிதசேதநரானபோது, ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷங்களாகக்கடவது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - இதுக்குமேலே, "அந்தர்பஹிஶ்ச" என்கிறபடியே வ்யாபித்து நிற்கிறவனே! [இவையென்னஇயற்கைகளே] - இவை யென்ன விலக்ஷணஸ்வபாவம்!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து ஊர்ஜ்ஜேயனாயிருக்கிற இது என்னஆஶ்சர்யம் என்கிறார்.

[என்னவித்யாதி] - என்னலீலைகளையுடையையாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையையென்று, ஸர்வகாரணபூதனான வுன்னை, எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான வர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி: "ப்ரஹ்மாபிநவேத்த்யஸம்ப்ரயதநதஃ" (ப்ரஹ்மாபிநவேத்த்யஸம்ப்ரயத்நதஃ) என்கிறபடியே. [முன்னியமூவுலகுமவையாய்] - ப்ரவாஹரூபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதந ரென்னுதல், த்ரைலோக்யமென்னுதல். [அவற்றைப்படைத்து] - விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கி யென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுண்டாக்கி யென்கிறது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - * அந்தர்பஹிஶ்ச வ்யாபித்திருக் கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - உனக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு இவைதான் ஆஶ்சர்யமா யிராநின்றது. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—என்னசுண்டாயங்கள் இத்யாதி. "அவற்றைப்படைத்துப் பின்னும் உள்ளாய்- இன்னதோர் தன்மையையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை;என்னஇயற்கைகளே!" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸகலஜகத்தையும் இத்யாதி.

சுண்டாயம் - லீலை. தேற்றரியை - தெளிகைக்கு ஶக்யனல்லாதவனே. அறியவொண்ணா மைக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரஹ்மாபி இத்யாதி. "முன்னிய" என்றது - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமா யென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - பரவாஹரூபத்தாலே இத்யாதி. இயற்கை - செய்தி. அதாவது வ்யா பாரம். 'முன்னிய' என்றுதொடங்கி, 'புறத்தாய் - என்ன சுண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய் என்னை யாளும் கண்ணா, இன்னதோர் தன்மையையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை - இவையென்ன இயற்கைகளே' இத்யந்வயஃ. "தேற்றரியை" என்றது - தேற்றரியனாய் நிற்புதி யென்றபடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்னவியற்கைகளாலெங்ஙனேநின்றிட்டாய்என்கண்ணா !
துன்னுகரசரணமுதலாக எல்லாவுறுப்பும்
உன்னுசுவையொளி ஊறொலிநாற்றம்முற்றும் நீயே
உன்னையுணரவுறில்உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே.

ஆ.—(என்னவியற்கைகள்.)- என்ன ஸ்வபாவங்களையுடையனாய் எந்த ஆகாரத்திலே நிற்கிறாய்? எனக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனே! நெருங்கின கரசரணம் முதலான எல்லாவுறுப்பும் - அவயவங்களுக்கும், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்ஶம், ஶப்தம், கந்தம் இவையெல்லாவற்றுக்கும் கடவையான உன்னை அநுஸந்திக்கப்புக்கால் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் ஶப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விதேயமாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [உன்னையுணரவுறிலுலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] - உன்னை அநுஸந்திக்கப்புகில் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அறியவரியையாயிருக்கைக்கு அடியான அதிஸௌக்ஷ்ம்யத்தாலே அக்காரணங்களோடு விஷயங்களோடுவாசியற வ்யாபரித்து நிற்கிற நிலை என்னாயிருக்கிறது ? என்கிறார்.

(உன்னுடைய ஆகாரங்களைக்காட்டி), என்னை-, ஆளும்-அடிமைகொள்ளுகிற, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே ! (ஒருபடியென்று நிஷ்கர்ஷிக்க வொண்ணாதபடி), என்ன இயற்கைகளால் - என்னப்ரகாரங்களாலே, நின்றிட்டாய் - நின்றருளினாய்? துன்னு - (ஶரீரத்திலே) செறியக்கடவதாய், கரசரணம்முதலாக - கரசரணாதிகளான கர்மேந்த்ரியங்களும் ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுமான, எல்லாவுறுப்பும்-எல்லாக்கரணங்களும், உன்னு-மநஸ்ஸோடே ப்ரவணமாயுத்யோகிக்கும்படியான, சுவையொளியூறொலிநாற்றம்- ரஸ ரூப ஸ்பர்ஶ ஶப்த கந்தங்களாகிற, முற்றும் - ஸகலவிஷயங்களும், நீயே - நீயேயாம்படி, உன்னை - (அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவான) உன்னை, உணரவுறில் - நிரூபிக்கநினைக்கில், (“அணீயஸாம் - அணீயாம்ஸம்” என்கிறபடியே), நுணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்ம்யங்கள், உலப்பு - முடிவு, இல்லை - இல்லையாயிருக்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்களும் ஶப்தாதிகளும் அவனுக்கு விதேயமாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்னஇயற்கைகளால் நின்றிட்டாய்] - என்ன ஸ்வபாவங்களையுடையையாய்க்கொண்டு நிற்கிறாய்? [என்னையாளுங்கண்ணா] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [துன்னுஇத்யாதி] - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள கரசரணாதிகளும் ஶ்ரோத்ராதிகளுமான எல்லா இந்த்ரியங்களுமாய். [உன் இத்யாதி] - ஆசைப்படப்படுவதான ஶப்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுகை - அநுஸந்திக்கை, ஆசைப்படுகை. ஒளி - ரூபப்ரகாஶம். [உன்னை உணரவுறில்] - உன்னுடைய பெருமையையும் ஸௌக்ஷ்ம

தையையும் அநுஸந்திக்கப்புக்கால், உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை. "அணீயாம்ஸமணீயஸாம்"

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் காமேந்த்ரியங்களும் ஶப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்னவியற்கைகளால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய் என்கண்ணா] - என்ன ஸ்வபாவங்களையுடையையாய்க்கொண்டு என்னப்ரகாரத்தாலே நிற்கிறாய்? எனக்குஸுலபனான க்ருஷ்ணனே! [துன்னு இத்யாதி] - நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தொடக்கமான எல்லாவவயவங்களுக்கும், அநுஸந்திக்கப்படுவதாய் ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள ஶப்தாதிகளுக்கும்கடவையாயிருந்தாய். [உன்னையுணரவுறில்] - உன்னையறியப்புகில். [உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே] - உன் வைலக்ஷண்யங்களுக்கு முடிவில்லை. "**அணீயாம்ஸமணீயஸாம்**" (அணீயாம்ஸமணீயஸாம்) என்கிறபடியே, அசித்வஸ்துவை ஸூக்ஷ்ம ரூபதயா எங்கும்புக்கு வ்யாபித்திருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்திருப்புதி. (உன்னை நிரூபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்ம்யங்கள் முடிவில்லையாயிருக்கும். நுணுக்கம் - ஸௌக்ஷ்ம்யம்.) (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லைநுணுக்கங்களே இதனிற்பிறிதென்னும்வண்ணம்
தொல்லைநன்னூலிற்சொன்னவுருவும்அருவுமநீயே
அல்லித்துழாயலங்கல்அணிமார்ப!என்னச்சுதனே!
வல்லதோர்வண்ணஞ்சொன்னால் அதுவேயுனக்காம்வண்ணமே.

ஆ.—(இல்லை) - இதிறகாட்டில, பிறிது - வேறு ஸூக்ஷ்மமில்லையென்னும்படி ட்ஸயதான வேதாநததகிலேசொன்ன அசிததுககும சிததுக்கும நிர்வாஹகனனவனே! அல்லியையுடைய திருததுழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதமான அழகியமார்பையுடையையாய், இவ்வழகுக்கு ஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! வேதங்களும் ஸநகாதி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்ன இயற்கைகளால் இதயாதி. "துன்னுகரசரணம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் இத்யாதி

இயற்கை - ஸ்வபாவம். உறுப்பு - அவயவம். "எல்லாவுறுப்பும்" என்று கரசரணங்களையொழிநத ஸர்வஜ்ஞாநேந்த்ரியஙகளைசசொல்லுகிறது. "உன்னு" எனறதுககர்த்தம் - அநுஸந்திக்க இத்யாதி. "அநுஸந்திககப்படுவதாய்" எனறதின விவரணம - ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள எனறு. ஊறு - ஸபர்ஶம. ஒளி - ரூபம. நுணுக்கம் - ஸூக்ஷ்மதையால் வந்த வைலக்ஷண்யம். வைலக்ஷணயஙகளேதென்ன - அணீயாம்ஸம் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "நாராயணமஶேஷாணாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் । ஸமஸ்தாநாம் மஹிஷ்டஞ்ச பூராதீநாம் கரீயஸாம்" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே. (௧0) "பூராதிதாராம்ஸமஶேஷாணாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் । ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம் ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் விஷ்ணுத்வம் பூருஷம்பரம்" இதி மாநவே (க,உஉ) (௯)

யோகிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைப் பேசப்புக்கால் பேசினவும்ஸம் பேசிற்றுமித்தனைபோக்கி, பேசாததுக்கு அவதியில்லை. அதவா, உனக்கு நல்லாராய் உன் குணங்களிலே ஈடுபட்டிருப்பார், உன்னை ஏதேனும் ஒருபடி பேசினுல் அதுவே யுனக் காம் ப்ரகாரமென்கிறூர்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யமாய் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்ம மாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாக உடையவனுடைய இருப்பை அநுஸந் திக்கிறூர்.

[அல்லித்துழாய் அலங்கலணிமார்ப என்னச்சுதனே] - அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான அழகிய மார்பையுடையையாய் இங்ஙனே யிருக்கிற அழகுக்குஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! சேதநாசேதநங்களை விபூதி யாகவுடையனுயிருக்கிற இருப்பு, இததிருததுழாய்மாலைபோலே தகுதியா யிருக்கு மென்று கருத்து. [வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னுலதுவே யுனக்காம்வண்ணமே] - வேதங்களும் ஸநகாதிபரமயோகிகளும உன்னுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளைப் பேசப்புக்கால் "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்னும்படியாலே உனக்குப்பேசின அம் ஸம்பேசிற்று மித்தனைபோக்கிப் பேசாததுக்கு அவதியில்லையென்று கருதது. உனக்கு நல்லார் உன்குணங்களிலே யீடுபட்டிருப்பார், எத்தனையேனும் அளவில்லாதாரேயாகிலும, அவர்களேதேனும் ஒருபடி பேசினுல "நம்மை உள்ளபடியேகண்டு ஸத்ருஸமான பேச் சுப் பேசுகிறூர்" என்றிறே உன்திருவுள்ளக் கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நித்யமான வேதைகவேத்யமாயுள்ள ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ் துக்களை ப்ரகாரமாக வுடைய நீ, வாசாமகோசரமஹிமா என்கிறூர்.

இதனில் - இதிற்காட்டில், பிறிது - வேறு, நுணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்ம்யம், இல்லை -, என்னும்வண்ணம் - என்னுமபடி, தொல்லை - அநாதியாய், நல் - அபௌருஷே யத்வாதி குணயோகத்தையுடைததான, நூலில் - வேதஶாஸ்த்ரத்திலே, (அவ்யக்தாக்ஷ ராவஸ்த்தையிலும்அதிஸூக்ஷ்மமாக), சொன்ன - தமஶ்ஶப்தத்தாலேசொல்லப்பட்ட, உருவும் - அசித்தும், அருவும் - சிததும, நீயே - "ஸஏவ" (ஸஏவ) என்கிறமர்யா தையாலே நீயேயானுய்; (இப்படிசிதசிச்சரீரியானவனவன்றியே), அல்லி - பூந்தாதை யுடைத்தான, துழாயலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையை, அணி - அலங்காரமாகவுடைய, மார்ப - திருமார்பையுடையனுய், என் -, அச்சுதனே - அப்ரச்யுதாகாரனுன விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனே! (இப்படியிருக்கிற வுன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரவைபவத்தை), வல்லதோர் வண்ணம்-வல்லப்ரகாரம், சொன்னுல்-(வேதாதிகள்) சொன்னுலும், உனக்கு-, அதுவே-, வண்ணம் - ப்ரகாரம், ஆம் - ஆம்படி: (ஆஶ்ரிதஸுலபனுயிருப்புதி.)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யமான காரணுவஸ்தையில் அதி ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையைனுயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறூர்.

[இல்லை நுணுக்கங்களே இதினில் பிறிதென்னும்வண்ணம்] - நுணுக்கங்கள் இனிற்பிறிதில்லை என்னும்படி. நுணுக்கங்கள் - ஸூக்ஷ்மபாவங்கள். விஷவிதீஶரு தத்வத்ரயங்களுடையவும் ஸூக்ஷ்மபாவங்களுக்கெல்லாம் எல்லைநிலமிறே, காரணு வஸ்தை. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - பழையதாய்ப் ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமான வேதத்திற்சொல்லுகிற அசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்

தத்துக்கும் நிர்வாஹகன் நீயே. "ஸதேவஸோம்யேதமக்ரஆஸீத்" என்கிறபடியே நாமரூபங்களையிழந்து தமஸ்ஸப்தவாச்யமாய், "தம꞉பரேதேவஏகீபவதி" என்கிறபடியே அவன்தன்னைச் சொல்லுகிற சொல்லாலே சொல்லலாம்படியிருக்கை. [அல்லியித்யாதி]- ஜகதாகாரனான நிலைபோலன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நித்ய விபூதியிலே ஒருபடிப்பட இருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநழுவுதலின்றியே இருக்கிறவனே! சேதநா சேதநயோகமும, திருத்துழாய் மாலைபோலே தகுதியாயிருக்குமென்கை. [வல்லதோர்இத்யாதி] - வேதங்களும் ஸநகாதிகளும்யதாபலம் பேசப்புக்கால்,பேசினஅம்ஸம் உன்னைப்பேசிற்றுமத்தனையல்லது, "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்று சொல்லப்படுகிற உன்னை பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கை. எத்தனையேனும தாழ்ந்தானொருவனாகிலும் அநந்யப்ரயோஜநனாகில், அவன் சொன்னவளவு உனக்களவாய், அவ்வருகில்லாதபடி இருக்கிறவனென்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. வேதைகஸமதிகம்யனாய்க்காரணமாய்அதிஸூக்ஷ்மமாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[இல்லைநுணுக்கமித்யாதி] - இதிற்காட்டில் வேறு ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதில்லை யென்னும்படி. அதாவது - இவற்றுக்கு "தனக்கு" என்ன ஒருநாமரூபங்களின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி, காரணாவஸ்த்தமாயிருக்கிறசேதநாசேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - "ஸதேவஸோம்யேதமக்ரஆஸீத்" (ஸதேவஸோம்யேதமக்ரஆஸீத்) என்றதிறே. (பழையதாய்ப் ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிறஅசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும்நிர்வாஹகன்நீயே.) ஆக, ஜகதாகாரனாயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்லிற்று. [அல்லித்துழாயித்யாதி] - நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநாளும்அழிவில்லாதபடி பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! [வல்லதோரித்யாதி] - இதுக்குஇரண்டுபடியாக அருளிச்செய்வர்: இவன் தனக்குள்ளஅளவெல்லாங்கொண்டுபேசினால், உன்பக்கல் சிலசொல்லிற்றும் அத்தனைபோக்கியல்லது, உனக்குஓர் இயத்தை யில்லையிறேயென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம்வண்ணம்?-அதுஅன்றேன்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரேத்தனையேனும் மளவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னால், ஸ்ரீவைகுண்டத்

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லை இத்யாதி "தொல்லைநன்னூலிற்சொன்ன - இல்லைநுணுக்கங்களே-இதனில் பிறிதெனனும்வண்ணம-உருவும்அருவும்நீயே" என றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை- வேதைக இத்யாதி. அதிசூக்ஷ்மமா யிருந்துள்ளவென றது - காரணாவஸ்த்தையைப்பற்ற.

"இதனிற்பிறிது - நுணுக்கங்கள் - இல்லை - என்னும்வண்ணம்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - இதிற்காட்டில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்-அதாவது இத்யாதி வேதத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன- ஸதேவ இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அல்லியை இத்யாதி. மூந்தினவர்த்தத்துக்கு, "அதுவே" என்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை: வ்யதிரேகார்த்தகமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, தேற்றேகாரம். நிஶ்சயார்த்த

திலேநித்யஸூரிகள்நடுவே அவர்கள் தங்களுக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை ஸம்ஸாரத்திலே அதிக்ஷுத்ரனுயிருக்கிற இவன்அறிந்தானாகச்சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன்சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது. (௰)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆம்வண்ணமின்னதோன்றென்று அறிவதரியவரியை
ஆம்வண்ணத்தால்குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த
ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்களிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே.

ஆ.— (ஆம்வண்ணம்) - ஒருவராலும ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை யுள்ளபடியேயறிந்து அநுகுதைக்கு ஸத்ருஶமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாஶக்தி சொல்லுமவர்களே, என்றைக்கும் க்ருதக்ருதயரென்கிறார்.

ஒ —நிஶமத்தில், ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஶ்வரனை உள்ளபடியே அறிந்து அநுகுதைக்கு ஸத்ருஶமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இததிருவாய்மொழியை யதாஶக்தி சொல்லுமவர்கள் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார். ஆம்வண்ணவொண்தமிழாவது - நல்ல சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான அழகிய தமிழென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத திருவாய்மொழியை யப்யசிக்கவல்லவர்கள், யாவதாத்மபாவி ஸம்வதநுபவத்துக்கு ஈடாகச் சமைநதார்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆம - உண்டான, வண்ணம் - ப்ரகாரம், இன்னதொன்று - இன்னபடிப்பட்டிருப்பது ஒன்று, என்று அறிவது - என்றுஅறிகைக்கு, அரிய - அரியனான, அரியை - ஸர்வேஶ்வரனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ஆம் வண்ணத்தால் - உள்ளபடி, அறிநது-, உரைதத-(அநுகுதைக்குஅநுரூபமாக) அருளிச்செய்த,வண்ணம்- சந்தஸ்ஸை, ஆம் - உடைத்தாய்,ஒண்-ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான, தமிழ்கள் - தமிழாயுள்ள, இவை ஆயிரத்துள் -, இப்பத்தும் - இந்தப் பத்தையும், ஆம்வண்ணத்தால் - தங்கள் ப்ரகாரததுக்கீடாக, உரைப்பார் - சொல்ல வல்லவர்கள், தமக்கு- தங்களுக்கு, என்றைக்கும்-யாவதாத்மபாவியான அநுபவத்துக்கு ஈடாக, அமைந்தார் - சமைந்தார்கள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிஶமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யதாஶக்தி சொல்லுகிறவர்கள், என்றைக்கும க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

---

* தகமென்றபடி. 'அல்லித்துழாயலங்கலணிமார்ப! என்னச்சுதனே! இதனிற்பிறிது நுணுக்கங்கள் - இல்லை என்னும்வண்ணம் தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன உருவும்அருவும்நீயே; வல்லதோர்வண்ணம் இத்யாரப்யார்வயு.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி]-ஒருவராலும் ஒருவகையாலும் உள்ளவளவு இதென்று அறியவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்று ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒருவகையும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. [ஆம்வண்ணத்தாலித்யாதி] - அவனையுள்ளபடியறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருஶமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று இவர். விஷயம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கச்செய்தேயும், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று அவன்தானேகொடுத்த ஜ்ஞாநமாகையாலே உள்ளபடியை அறிந்தருளிச்செய்தார். ஸ்வயத்நத்தாலே காணப்பார்க்கிலிறே அறிகையில் அருமையுள்ளது. [ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள நல்லதமிழென்னுதல்; வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல ஓசையையுடைய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள நல்லஸந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான தமிழென்னுதல். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - இவர் தம்மைப்போலே மயர்வற்றுச் சொல்லவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லை; வல்லபடி சொல்லுமவர்கள். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] - இவ்வாத்மவஸ்து உள்ளதனைகாலம் ஈஶ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாதே, ஆழ்வார்பரிக்ரஹத்தாலே என்றுமொக்க நித்யாநுபவம் பண்ணச் சமைந்தாராவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாஶக்தி சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்றுகொண்டு ஒருவராலும் அறியவரியனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசிற்று [ஆம்வண்ணமித்யாதி] - அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அறிவதரிய அரியை என்றதாகில் ஆம்வண்ணத்தாலுரைக்கையாவதென்? வ்யாஹதமன்றோ? என்னில்—[அறிந்துரைத்த] - அவன் * மயர்வறமதிநலமருளவாயிற்று இவர்பேசிற்று. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அரிதென்றது; அவன்கொடுத்த அறிவுகொண்டுஅறிவார்க்குக் குறையில்லையிறே. "நெறிவாசல்தானே

நிகமம்.—ஆம்வண்ணம் இத்யாதி. "ஆம்வண்ணத்தால்" என்றதொடங்கி, "அமைந்தார் தமக்கென்றைக்கும்" என்னுமளவும கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அங்குத்தைக்கு இத்யாதி.

"இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்று அறிவதரியவரியை" என்றந்வயம். இன்னபடிப்பட்டதொன்று அவனுக்காம் ஸ்வபாவம்என்று அறியவொண்ணாத ஸர்வேஶ்வரனை என்று இதுக்கு ஶப்தார்த்தம். இத்தால்பலித்தபாவம் - இன்னபடி இத்யாதி. அப்படி யறியப்போகாதோ? என்ன - யதோவாச இத்யாதி. "ஆம்வண்ணத்தால்" என்றது - ஆனப்ரகாரத்தாலென்றாய், அங்குத்தைக்குத் தகுதியாகவென்றபடி ஆனால் "அறிவதரிய" என்பானென்? என்ன - ஸ்வயத்நத்தாலே இத்யாதி. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்போகாதோவென்ன, ப்ரமாணம் - நெறிவாசல் இத்யாதி. முதல் திருவந்தாதி நாலாம்பாட்டு. வாசலானநெறியென்றாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனையென்னுதல்; நெறியென்று - உபாயமாய், வாசலென்று - உபேயமாய், உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய்நின்ற ஸர்வேஶ்வரனையென்னுதல். 'ஐந்தித்யாதி'- பஞ்சேந்த்ரியத்வாரங்களில் அடைக்கப்புக்கவாகளை முகத்திலேயறைந்து போருகிற கதவையடைத்து. 'அறிவானும்' - ஸ்வயத்நஸித்தமான ஜ்ஞாநஶக்திகளைக்கொண்டறிவதாக இருக்கிறானேயென்றாக்ஷேபிக்கிறானென்றபடி. ஸ்வ

யாய்நின்றுனையைந்து, பொறிவாசல்போர்க்கதவஞ்சாத்தி - யறிவானும்'' என்று ஆக்ஷேபிப்பது, ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்ப்பாரையிறே. [ஆம்வண்ணம் ஒண்தமிழ்களித்யாதி]- அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற அழகிய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள ஸந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தாய், ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழென்னுதல். வண்ணம் - சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே, வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல த்வநியையுடைத்தான செந்தமிழென்னுதல். [தமிழ்களிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்] - தமிழாயிருந்துள்ளஇவையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்?—அத்தேவையெல்லாம் ஆழ்வார்தமமோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லமையும். [அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே] - அவர்களுக்குஇவ்வாத்மா உள்ளதனையும், ஈஸ்வரன் முழங்கைத் தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார் பரிக்ரஹமானதுவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத் தாமே யமைந்தார்களா யிருப்பர்கள். (கக)

ரூபாநுரூபோபாயோபேயங்கள் தானாய்நின்றவனை, இந்த்ரியங்களை ஜயித்து ருத்ரன் அறியமாட்டானென்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில் ''நால்வர்க்கு'' என்றது - அகஸ்த்ய புலஸ்தய தக்ஷமார்க்கண்டேயர்களை. ஹ்ருதம் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. ஆழ்வார் பரிக்ரஹமானதுவே - ஆழ்வார் பரிக்ரஹத்துக்கு விஷயமானதுவேயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்றைக்கும் இத்யாதி ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றது - ஈஸ்வரனாகிற முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றபடி. முழங்கைத்தண்ணீராவது - ஒருவன் தண்ணீர்குடித்தால் அவன்முழங்கையிலே ஒழுகுகிற தண்ணீரைக்குடிக்கை. 'இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்றறிவதரியவரியை - குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆம்வண்ணத்தால் - அறிந்துரைத்த ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்களென்றதொடங்கி, உரைப்பார் - என்றைக்கும் - தமக்கு அமைந்தார்' இத்யந்வய꞉. (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—(மாயாவாமனனே.)—[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	மாயாமல்தன்னைவைத்தவைசித்திரியாலே தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோடு—† ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்குமாயன்வளமுரைத்தமாறனைநாம் ஏய்ந்துரைத்துவாழுநாளென்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

---

† ஓயாமலென்றும் பாடமுண்டு.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—என்றைக்கும் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—இப்படி மஹாஶ்சர்யமான ஜகத்ரூபத்தையும், அப்ராக்ருதஸ்வா ஸாதாரண திவ்யரூபத்தையும், இவை அவன்பக்கலிலே ஸங்கதமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து அத்யந்த விஸ்மிதராய், நிரதிஶயப்ரீதியுக்தராய், நிரஸ்த ஸமஸ்தப்ரஸ்துத வ்யஸநராயிருந்து நிரவத்யகாஶ்சர்யோஹப விதாகாரத்தையுள்ளபடியே சொன்னார்; இதுதானும் நிரூபித்தவாறே அவன் செயலாயிருந்தது, இத்தையநுஸந்தித்து, "அத்யந்த நிஹீநனாயிருந்த என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி சொல்லுவித்தருளுவதே!" என்று, தம்மைக்கொண்டுதிருவாய்மொழி பாடுவித்தருளினவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணாநுஹவ ஜநிதநிரவத்யக ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், "த்வத்ப்ராப்திவிரோதியாயுள்ள இப்ர க்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேணும் என்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, செய்தருளாமைக்குக் காரணமென்?" என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும், "பாரதல் பத்திலே ஸ்ரீபீஷ்மரைவைத்து லோகத்தார்க்கு தர்மத்தைச் சொல்லுவித்தாற்போலே, என்னை ஆஶ்ரயித்தார்க்கும் எனக்கும் ஹோமார்த்தமாகக் கவிபாடவைத்தோம்" என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வுபகாரத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ஹ்ராந்தராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் தொடக்கமாக உண்டான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், பழைய ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளுங் கிடக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்திக்கு அநுரூபமான ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்சர்யஶக்தியோகத்துக்கு ப்ரகாசகமாயுள்ள விசித்ர விபூதிமத்தையை யநுபவித்து ஸந்துஷ்டரான இவர், இவன் விரோதி நிவர்த்தநத் தில் விளம்பிக்கைக்குஅடியென்? என்று நிரூபித்து, அவன் தம்மை வாசிகைகைங்கர்யங்கொள்ளுகைக்காக வைத்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டக் கண்டு ப்ரீதராய், தம்விரோதி கிடக்கச் செய்தே அத்தை மதியாமல் அசித்கல்பமாக்கி யடிமைகொள்ளுகைக்கடியான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும், ப்ரதமப்ரவர்த்தநத்தையும், ஹக்தார்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், விரோதியைமதியாமல் விரும்பினபடியையும், விருப்பத்தால்வந்த மேன்மையையும், மேன்மைக்கு எல்லையிலத்தையும், அப் பரத்வாநுஹவத்துக்கு விலக்கான பாபத்தினுடைய நிவர்த்தநத்தையும், அதிஶயிதாநுபாவ்ய குணயோகத்தையும், அதினுடைய நித்யாநு ஹாவ்யதையையும், நிஷ்ப்ரத்யுபகாரமான நிரவதிகோபகாரகத்வத்தையும் அநுஹவித்து, ஏவம்வித ஸ்வஹாவனானவன் என்விரோதியைக்கழித்து என்னை வாசிக கைங்கர்யங் கொண்டபடிக்குளத்தைச்செய்வேனென்று உபகார ஸ்ம்ருதியாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், "எனக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையல்லது செல்லாமையுமுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருந்தபின்பு, த்வத்ப்ராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேணும்" என்று

கீழே பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, அவனும் இவர்க்கு நேர்கொடுநேரே தன்கருத்தை அருளிச்செய்யாதே, தன்னதொரு குணத்தை யாவிஷ்கரித்து அதிலே இவர்க்கு அந்யபரதையைப் பிறப்பித்துப்போந்தான். இவரும் அந்தக்கருத்தை யறியாதே, "நீ உன்னைச் சிலர்க்குக்கொடுக்குமிடத்துத் தடுக்கவற்றாயிருப்பதொரு ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கேயிருக்க உன்னைத் தருவதும் செய்யாதே முடியவுமாட்டாதே ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற இதுக்குக் காரணமென்?" என்ன, "ஸ்ரீபீஷ்மரை ஸரதல்பத்திலே யிட்டுவைத்து நாட்டுக்கொரு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோகைக்கு உறுப்பாக இப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்குக் காணும்" என்று தன்கருத்தை நேரேயருளிச்செய்ய, ஸ்ரீயஃபதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அத்தைத் தம்மாலே தீர்ப்பதாக அவனருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராஸரபகவான் தொடக்கமான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்கிற முதலாழ்வார்களருளிச்செய்த கவிகளுங்கிடக்க, தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமே தடுமாறுகிறார்.

ஈடு.—கீழேபலகாலும், "ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பெறுவார்க்குப்ரதிபந்தகங்கள்உண்டாயிருந்தாலும் தானேதன்னைத்தரப்பார்க்குமன்று தகையவல்லதொருப்ரதிபந்தகமின்றிக்கே யிருக்க, 'தன்னாலேபேறு' என்றிருக்கிறஎன்னை இங்கேவைத்ததேன்?" என்று கேட்டுப்போருவாரொருவர். அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹாரத்தைப்பண்ணாதே ஏதேனுமொரு குணாவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அந்யபரதையைப் பிறப்பிக்குமாயிற்று, இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி, கீழிற்றிருவாய்மொழியிலேயும் - "ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல்லாமையுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பித்துக்கொடுபோருகிறஆஸ்சர்யம்இருந்தபடியேன்? இத்தைஎனக்கருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "கண்டீரேதான் இதொராஸ்சர்யமிருந்தபடி!" என்று அவ்வழியாலே தன்னுடைய ஆஸ்சர்யஜநகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணினான். இவரும், அப்போதுஅத்தையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாறே அநந்தரம் பழையபடியே கேட்கத்தொடங்குமவரிறே. "இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதிருக்கிறஎன்னை இங்குவைத்ததுக்கு ஹேது வேன்? என்ன, "நம்மைஇதுக்கொருஹேது நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குநீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப்போந்தீராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாருசி கிடந்ததாகில், அவற்றாலே யிருந்தாலாகாதோ?" என்ன, "அவையுங்கிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதிநலமருளி பாசங்கள் நீக்கியென்னை யுனக்கேயறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிறதேன்?" என்று வடிம்

என்றைக்கும் ப்ரவேஸ: ஈஸ்வரஸ்வபாவத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு கீழிற்றிருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - கீழே இத்யாதி. பலகாலுமென்றது - * உண்ணிலாவிய தொடங்கிப் பலகாலுமென்றபடி. கேட்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. "பாசங்கள்" என்றத்தைப்பற்ற - கண்டதெல்லாவற்றிலும் இத்யாதி. 'உனக்கேயறக்கொண்டபின்பு' என்றவநந்தரம், நீசொல்லுகிறவிது பரிஹாரமன்று; ஆகையாலே, என்று கூட்டிக்கொண்டு, அநந்தரம் - என்னையிங்குவைக்கிற தேன்னென்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க என்றநுஸந்தி

பிட்டுக்கேட்க, "நீர்தாம் உம்மை நமக்காகவொக்கிவைத்தீராகச்சொன்னீரே - 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே' என்று; ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி விநியோகங்கொள்ளக் கடவோமன்றோ? ஆனபின்பு, நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, ஸ்ரீபீஷ்மரை சரதல்பத்திலேயிட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காகச் சிலப்ரபந்தங்களைப்பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்: அது தலைக்கட்டுந்தனையுங்காணும் உம்மைவைப்பது" என்று நேரானபரிஹாரந்தன்னை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்தையநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாயிருக்கிறஅவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத் தம்மைக் கொண்டு தீர்ப்பதாகச்சொன்னவார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டிற்றிலர். "தனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால், அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்ற ஸ்ரீவேத வ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான் தொடக்கமானார், 'செந்தமிழ் பாடுவார்' என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள், இவர்களெல்லோரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழகி சப்தாதிவிஷயங்களிலே யந்யபரனாய், 'அஸந்நேவஸபவதி' (அஸந்நேவஸபவதி) என்கிறபடியேஅஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்து போன என்னைக்கொண்டு தனக்கூடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்ன வார்த்தை என்னவார்த்தை! இதொரு நீர்மையிருக்கும்படியே! இதென்னநீர்மை!!" என்று, ஸர்வேச்வரன் தந்திறத்தில் பண்ணினஉபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே தடுமாறிச்செல்லுகிறது.

முதற் பாட்டு.

என்றைக்கும்என்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய
அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னாக்கி என்னால்தன்னை
இன்தமிழ்பாடியஈசனை ஆதியாய்
நின்றவென்சோதியை என்சொல்லிநிற்பனோ ?

ஆ.—(என்றைக்கும் என்னை) - ஆத்மாந்தகிங்கரத்வேந ஸ்வீகரித்து, ப்ரதிதிநமும் என்னைத் தன்னைப்போலே பரிசுத்தனாக்கி, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடுந் தன்னுடைய ஸர்வசக்தித்வத்தையும, ஏதத்ப்ரபந்த நிர்மாண

பத. வடிம்பிட்டு - நிர்ப்பந்தித்து. "ப்ரபந்தங்களைப் பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்" என்று உத்தரம் சொல்லப்பார்த்து, "ஆனால், என்னுற்றாமையெல்லாங்கிடக்க வெறும ஸ்வகார்யமே பார்க்குமத்தனையோ" என்கிறசங்கையையும பரிஹரிக்கிறார் - நீர்தாம் இத்யாதி. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. வெளிச்சிறப்பு - ஜ்ஞாநப்ரகாசம். பொறுக்கமாட்டிற் றிலரென்றது - "என்சொல்லிநிற்பன்" இத்யாதியைப் பற்ற. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்," "ஒப்பிலாததீவினையேனை" "எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வது" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்து - தனக்குச்சில ப்ரபந்தங்கள் இத்யாதி. "என்னினனுயிரின்றொன்றாய்" என்றதைப்பற்ற - அஸந்நேவ இத்யாதி. செந்தமிழ்பாடுவார் - அழகியதமிழ்பாடும் முதலாழ்வார்கள் இத்யர்த்தம். திருமொழி, "வெந்திறல்" (உ-அ உ) இத்யாதி.

ஹேதுத்வக்ருத நிரவதிகதேஜஸ்ஸையும் எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பன்? காலதத்வமுள்ளதெல்லாம் சொன்னுற்றான் ஆர்வனோ ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அதிக்ஷுத்ரனாயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகனுடையேனும்படி பண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஸ்ரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்று தொடங்கி] - ஒருநாளை விஷயீகாரமே ஆத்மாவுள்ளமாக வாழுகைக்குப் போருமென்னும்படி போனகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் விஷயீகரித்துக் கவிபாடுகைக்குஅநுரூபமான ஸாமக்ரி யொன்றுமில்லாத என்னை ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளால் தன்னோடொக்கப்பண்ணி; என்னைத் தனக்காக்கி என்றுமாம். [என்னால் தன்னை இன் தமிழ்பாடியவீசனை] - தன்னாலேஉத்தஶக்திகனானவென்னாலே ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னைத் தான் ஸர்வஶக்தியாகையாலே இனிதாய் எல்லார்க்கும்அநுபவிக்கலாம்படியாகத் தமிழான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக்கொண்டவனை. [ஆதியென்று தொடங்கி] - எனக்குத் தன்னழகைக்காட்டிக் கவிபாடுகைக்கு அடியானவனை.

ப.—முதற்பாட்டில்,நிருபாதிகஶேஷியானவன் என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்ட ஔஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு என்சொல்லி ஸ்ரிப்பேனென்கிறார்.

என்றைக்கும் - ப்ரதமாங்கீகாரம் யாவதாத்ம பாவியாம்படி ஸங்கீகரித்து, போகிய - போகிற, அன்றைக்கன்று - காலந்தோறும், என்னை உய்யக்கொண்டு - விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி, என்னை-, தன்னாக்கி - தனக்கேயாம்படி செல்லாமையைப் பிறப்பித்து, என்னால் - கவிபாடுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதவென்னைக் காரணமாகக் கொண்டு, தன்னை - (வேதங்களும் பிற்காலிக்கும்படியானபெருமையையுடைய) தன்னை, இன் - ஶப்தந்தானே நிரதிஶயஸரஸமாய், தமிழ் - (ஸர்வாதிகாரமான) தமிழை, பாடிய- பாடின, ஈசனை - நிருபாதிகசேஷியாய், ஆதியாய் - எனக்கு உள்ளீடாகநின்று பாடுகையாலே இதுக்கு மூலபூதனாய், நின்ற - அத்தாலேநிலைபெற்று, என்சோதியை - உஜ்ஜ்வல விக்ரஹனா யிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை, என் - எத்தை, சொல்லி-, நிற்பன் - ஸ்ரிப்பேன். ப்ரதமம் ஆவிமுக்யம்பண்ணும்படி ஸங்கீகரித்திலனென்னவோ? அத்தை முழுகக நடத்திற்றிலனென்னவோ? என்னைத் தனக்கே யாக்கிற்றிலனென்னவோ? நான் பாடினேனும்படி தான் பாடிற்றிலனென்னவோ? அத்தாலுஜ்ஜ்வலனாயிற்றிலனென்னவோ? எத்தைச்சொல்லி ஸ்ரிக்கலாவது? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், அதிக்ஷுத்ரனான என்னை ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளால் பூர்ணனும்படிபண்ணிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை நினைத்து ஸ்ரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்னை யுய்யக்கொண்டு] - என்னை, ஒருநாள் பண்ணின விஷயீகாரமே காலதத்வமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக்கப்போருமென்னும்படி விஷயீகரித்து.ஸர்வேஶ்வரனொருவனை விஷயீகரித்தால், பின்னையாத்மாவுள்ளயா "இதொரு விஷயீகாரமே!" என்று நெஞ்சுஉளுக்கும்படியாயிற்றிருப்பது; " ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய " என்கிறபடியே என்றுமொக்க ஸ்மரித்து ஸ்ரிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது. "ஸுராஸுராணாம்-விஷ்யெ" என்று, ஶத்ருக்கள், வீரத்துக்கு நெஞ்சுளுக்கும்படியாயிற்று,

குணவிஷரும் ஆற்றமாட்டாதேயிருக்கும்படி. அம்புபட்டாரை ஔஷதத்தாலே பரிஹரிக்கலாம், குணவிஷரை பரிஹரிக்கப்போகாது. [உய்யக்கொண்டு] - "ஸந்தமேநம் ததோ விது:" என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படிபண்ணி. [போகியவன்றைக் கன்று] - கழிகிறகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் நாள்தோறும் விஷயீகரித்து. [என்னைத் தன்னாக்கி] - கவிபாடுகைக்கு அநுரூபமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளில்லாத என்னை, தன்னோபாதிஜ்ஞாநஶக்திகளையுடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல்; [என்னைத்தன்னாக்கி] - தனக்காளாம்படி பண்ணி என்னுதல். [என்னால்தன்னை] - தன்னாலே உத்தஶக்திகனானவென்னாலே, ஶ்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை: "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்", "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்". [இன்தமிழ்பாடிய] - அர்த்தங்கிடக்க ஶப்தம்தானே ரஸிதது ஸர்வாதிகாரமான தமிழை இசையிலேவைத்துத தானே பாடினவனை. [ஈசனை] - இப்படி வாய்க்கைக்குஅடி ஸர்வஶக்தியாகையாலே. அவன் பாடினானாகில் நீர் இங்குச் செய்ததென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] - எனக்கடியாய்நின்று பாடுவித்தான். [என்சோதியை] - இவர்க்குக் கவிபாடுகைக்குஉள்ளுறை கொடுத்தது வடிவழகாயிற்று. எனக்கு வடிவழகை ஆவிஷ்கரிக்க, அத்தைக்கண்டு கூப்பிட்டது கவியாயிற்று. பிடாதகை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டினான்; திருத்திரை எடுத்தாற்போலே கூப்பிட்டேன்; அது கவியாயிற்று. [என்சொல்லி நிற்பனோ] - என் சொல்லியரிப்பன்? ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற நான் தனக்காஸிமுக்யம் பண்ணுகைக்கு என் பக்கலிலே ஒருஹேதுவுண்டென்று யரிககவோ? பின்புதன்னையொழியச் செல்லாமை பிறக்கைக்கு என்பக்கலிலே ஸாதநலேஶமுண்டென்று யரிக்கவோ? என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துத் தனக்கோரேற்றமுண்டாக இருக்கிற நீர்மையைக்கண்டால் என்னால் யரிக்கலாமோ? ஸாரதியாய்நின்று வென்று வெற்றியை அர்ஜுநன்தலையில் ஏறிட்டாற்போலே, தானேபாடி என்தலையிலே ஏறிட்டானித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அதிக்ஷுத்ரனாயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளையுடையேனும்படிபண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்துத் தரிக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

இப்படி நீர்படுகைக்கு அவன்செய்த நன்மைதான் ஏதென்ன, இதுஎன்கிறார்:— [என்றைக்குமென்னையுய்யக்கொண்டு] - ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவனை ஒருநாள்விஷயீகரித்தால், பின்னை அவ்விஷயீகாரநதன்னையே காலதத்த்வமுள்ளதனையும்அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாயாயிற்றிருப்பது. "தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய" (தச்சஸம்ஸ்ம்ருத்யஸம்ஸ்

முதற்பாட்டு.—என்றைக்கும் இத்யாதி. "என்னைத்தன்னாக்கி என்னால்தன்னை இன்தமிழ் பாடியவீசனை - என்சொல்லிநிற்பன்" என்றத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அதிக்ஷுத்ரனாய் இத்யாதி.

பதாவதாரிகை - இப்படிநீர் இத்யாதி. "போகியவன்றைக்கன்று - என்றைக்கும் என்னையுய்யக்கொண்டு" என அந்வயித்தாததம - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி "ஒருநாள் விஷயீகரித்தால் என்றுமொகக அத்தை அநுஸநதிதது தரிககலாயிருககும்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தச்சஸம்ஸ்ம்ருத்ய இத்யாதி. "தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபமத்யத்புதம் ஹரே: । விஸ்மயோ மே மஹாந்ராஜந் ஹ்ருஷ்யாமி ச புந: புந:" இதி கீதாஸு அஷ்டாதஶே. (எஎ) அவன்குணம்

ம்ருத்ய) என்கிறபடியே - பின்னை யென்றுமொக்க அத்தை ஸ்மரித்து ஶரிக்கலாம்படியாயிற்றிருப்பது. ''[illegible]'' (ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம்) என்று அம்புக்கு இலக்கானார் அலற்றுமாபோலே யாயிற்று, குணத்துக்குஇலக்கானாரும் அலற்றும்படி. அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம், குணத்தால்வந்தபுண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. ஆக, ஸர்வேஶ்வரன் ஒருநாள ஒருவனைவிஷயீகரித்தால் அதுதன்னையே என்றுமொக்க ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்குமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஷயீகாரந்தன்னை ஒருகால் பண்ணிவிட்டவித்தனையோஎன்னில்?—[போகியவன்றைக்கன்று] - கழிகிற நாள்தோறும் நாள்தோறும் இப்படியேயாயிற்று விஷயீகரித்தது. இதுதான்இருவர்படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடையவிஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான இவர்படியைப்பார்த்தால், அத்தை இவர் தாம பொறுக்கவல்ல ரல்லா ; அவனைப்பார்த்தால், தன்னை விஶ்வஸித்து உடனே கிடந்தவனை மடிதடவினவன் ''என்செய்தோமானோம்?'' என்றுஅநுதபிக்குமாபோலே எல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் ''இவனுககு என்செயவோம்?'' என்றிருக்குமவன். [என்னைத தன்னாக்கி] - ''அறிவிலேன்'' என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாஶக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கிற என்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளை உடையேனாம்படிபண்ணி என்னுதல்; [எனனைத் தன்னாக்கி] - தன்னுடையேனாம்படிபண்ணி என்னுதல். [என்னால்தன்னை] - தன்னாலே உத்தஶக்திகனான என்னாலே,ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளுககு அவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. ''[illegible]'' (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே,) ''[illegible]'' (யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்-அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்) எனகிறபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு அவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. [இன் தமிழ்பாடிய] - இதுதன்னிலோடுகிற அர்த்தமும் பரிமாறறமுங் கிடக்கச்செய்தே, சொல்லில் இனிமைதானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி. [பாடிய] - என்னைக் கொண்டு பாடுவித்தான் என்னுதல், பாடினான்என்னுதல். ''[illegible]'' (ஏதத்ஸாமகாயந்

இப்படி ஈடுபடுத்துமென னுமதுககு வ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்மரந் இத்யாதி. ''[illegible] ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம் [illegible]'' இதி யுத்தகாணடே. (௬௦- ௩) அமபுபோலே குணங்கள் பாயகமோ? எனன - அம்புபட்டஇத்யாதி. உகதார்த்தநிகமநம-ஆக இத்யாதி. இப்படிப்பட்டவிஷயீகாரந்தன்னை-என்றுமொகக அநுஸந்தித்து ஶரிக்கலாமபடியான ஒருநாளை விஷயீகாரத்தையென்றபடி. இவ்வுபய பதங்களாலும ஃலித்தவாத்தம் - இவருடைய ஆர்த்தியும அவனுடைய வ்யாமோஹமும் என்றருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் என்று. உயயககொண்ட இந்த விஷயீகாரந்தானென்றபடி. விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயம. அதாவது - இவர் கருதஜ்ஞதையாலும, அவன் ''உன்னடியார்க்கென்செய்வன'' என்னும் ஸ்வபாவத்தையாலும, இருவராலும் ஆற்றப்போகாதென்றபடி. அன்றிக்கே இவன் தான் ஒருகால்விஷயீகரிததால் போராதோ? இவர்தாமும் அத்தை யொருகால்அநுஸந்தித்தால் போராதோ? எனன - இதுதான் இத்யாதி எனனுதல. மடிதடவுகை - மடியில் த்ரவ்யத்தைக்களவு காண்கை. பொறுக்கவல்லவரல்லர்என்றது- ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாறுவரென்றபடி. தன்னுடையேனாம்படி- தனககு ஶேஷமாம்படி. 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுககு அவிஷயம்''என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யதோவாச இத்யாதி. ''இன'' என்றதுககர்த்தம் - இதுதன்னில் இதயாதி. இதுதன்னில் - இத்திருவாய்மொழிதன்னில் எனறபடி. ஓடுகிறஅர்த்தமாவது- திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ளுகை, பரிமாற்றமாவது - ஈஶ்வரனுடைய வயாமோஹம். ''பாடிய'' எனறதுககு - ப்ரயோஜககர்த்ருத்வமாதல், ஸ்வயம் காத்ருத்வமாதல்என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - என்னைக்கோண்டு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, பாடினானென்றது - ''என்முன்சொல்லும்'' என்கிறபடியே முற்சந்தைசொன்னா

நாஸ்தே)என்று முக்தன் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே, அவனும் இவரோட்டையநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு "தென்னு" என்றுபாடுமாயிற்று. இப்படியினிய இதுஉண்டானபடி யெங்ஙனே என்னில்?- [ஈசனை] - சொல்லவேணுமோ? ஸர்வேஶ்வரன் செய்யமாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கவிபாடினீர் நீராயிராநின்றீர்! அவனைப் பாடினானாகச் சொல்லாநின்றீர்; இதுதான்செய்தபடி யேன்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] - நான் கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. ஹேதுவானபடி தான்என்என்னில்?—[என்சோதியை] - பிடாத்தை விழவிட்டுத் தன்வடிவழகைக்காட்டினான். திருத்திரையெடுத்தாற் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன்; அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக்காட்டியாயிற்றுக் கவிக்கு உள்ளுறைகொடுத்தது; நீரும் கவிபாடினீராகில் பின்னை இப்படிக்கிடந்து படுகிறதென்? என்ன - [என்சொல்லிநிற்பனோ] - நானும் பாதிவழிவந்து அவனாலே விஷயீக்ருதனாயிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டுஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினார்க்குப் பலம் தப்பாமையாலே நானும் இப்பேற்றுக்குச் சிலசெய்தேனாய், இது ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்ற பேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? எத்தைச்சொல்லித் தரிப்பது? "க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் । கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்" (க்ருஷ்ணத்வைபாயநம்வ்யாஸம் வித்திநாராயணம்ப்ரபும்-கோஹ்யந்ய:புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத்பவேத்) என்றாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும்படி: "ஸர்வேஶ்வரன் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ?" என்றாம். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம்சொன்னாராகிலும் ஒருபடிபோரச்சொல்லித் தலைக்கட்டுவர்; அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிர

னென்றபடி. சொன்னானென்னாதே, "பாடினான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஏதந்ஸாமகாயந் இத்யாதி. இப்படிபோக்யதையுண்டாயிற்று அவன்ஸர்வஶக்தியாகையாலே என்னுமத்தைஶங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்படியினிய இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - கவிபாடினீர் இத்யாதி. பாட்டுக்குக் காரணபூதன்இவன் என்கிறார் - நான் கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி விவரணம் - அவனடியாக இத்யாதி. ஹேதுவானபடியேன்? என்னிலென்றது - ஸ்வரூபத்தாலேயோ, குணத்தாலேயோ, விக்ரஹத்தாலேயோ என்றபடி. வடிவழகைக்காட்டி யென்று - ஹேதுவான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிடாத்தை இத்யாதி: பிடாத்தை - போர்வையை. கவிக்கு ஹேதுவாக வடிவழகைக் கீழே சொல்லி, "என்சோதியை" என்றதுக்கு கவிக்கு விஷயமாக பாவாந்தரம் - வடிவழகை இத்யாதி. உள்ளுறைகொடுத்து - விஷயமாக்கிற்றென்றபடி. என்சோதியை - உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையனாயிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை யென்று மப்தார்த்தம். "என்சொல்லிநிற்பன்" என்கிறதென்? ஆறியிருக்கப் போகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - நானும் பாதிவழி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஏதத்விவரணம் - ஸாதநாநுஷ்டாநம் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். "என்னாற் றன்னையின்தமிழ்பாடியவீசனை" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - க்ருஷ்ண இத்யாதி. "க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் । கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்" இதி த்ருதீயேம்ஶே சதுர்த்தே(௪). அதாவது - வேதவ்யாஸரை உபகரணமாகக் கொண்டு மஹாபாரதம் செய்தாற்போலே யென்றபடி. இதுக்கென்றது - இப்பாட்டுக்கென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, "இன்தமிழ்பாடியவீசன்" என்றதிலேநோக்கு. ஈசன்-ஸமர்த்தனென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு, "என்னால்தன்னை இன்தமிழ்பாடியவீசனை" என்றதிலே

வத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரஜை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடி யிட்டுத் தலைக்கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயனுதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தா யிருக்கும்: அங்ஙனன்றிக்கே, இவன்கையைப்பிடித்து இடுவிக்கப்புக்கவாறே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கோட்டியாய் ரூபமழிந்து சிதறிப் போம்; அப்படியே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும், என் னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பர்ஶியாதபடி பாடுவித்தான் என்கிறார்'' என்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்சொல்லிநிற்பன்?என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்
என்சொல்லால்யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்துத்
தன்சொல்லால்தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயனென்
முன்சொல்லுமூவுருவாம்முதல்வனே.

ஆ.—(என்சொல்லி) - என்னையும் ஒருவஸ்துவாகக்கொண்டு, என்சொல் லால் யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்து - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணினாற்போலே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய் மொழிபாடியருளின தன்னுடைய இந்தகுணத்தை எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பது? என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், "தானே தன்னைக்கவிபாடிவைத்து நான் தன் னைக் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே!" என்று "அவனுடைய படி யிருந்தபடியென்?" என்று, அவனுடைய ஆஶ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - எத்தைச்சொல்லி தரிப்பது? [என்னின்னுயிரின் றொன்றாய்] - என்னுடைய ஹேயமான ஆத்மா அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலேஇன்று ஒருசரக்காய். இன்னுயிரென்கிறது, விபரீதலக்ஷணை. [என்னென்று தொடங்கி]-சொல் லும்என்னதன்றிக்கே கவிபாடினேனும் நானன்றிக்கே யிருக்கச் சொல்லும் என்னதாக் கிக் கவிபாடினேனும் நானென்று லோகத்திலேப்ரஸித்தமாக்கித் தன்னுடைய சொல் லாலே தான் தன்னைக் கவிபாடின ஆஶ்சர்யபூதன். [என்னென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளை யுண்டாக்கி அவர்களுக்கு வேதங்களை ஓதுவிக்குமாபோலே தானே கவி யைப்பாடி என்னைச்சந்தையிட்டுக் கற்பித்தானென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், நான் தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு, ப்ரதம ப்ரவர்த்தகனை தான் நான் பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்கித் தான் தன்னைப்பாடிக் கொண்ட ஆஶ்சர்யபூதனை எதுசொல்லி தரிப்பேன்? என்கிறார்.

நோக்கு ஈசன் - ஹேயப்ரதிபடனென்றபடி. "க்ரூஷ்ண ஜெவாயநு" இத்யாதி - ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே. 'போயெவன்றைக்கன்று - என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு - என்னைத் தன்னாக்கி, என்னால்தன்னை இன்தமிழ்பாடிய' என்றுதொடங்கி, 'என்சொல்லிநிற்பனே' இத்யன்வயம்.

என் - என்னுடைய, இன் - விஷயாந்தர ஸக்தமான, உயிர்—ஆத்மாவானது, இன்று - இன்று, ஒன்றாய் - தனக்கொரு வஸ்துவாய், 'என்- என்னுடைய, சொல்லால்- வசநவ்யக்தியாலே, யான் - நான் கர்த்தாவாக, சொன்ன -, இன்கவி - இனிய கவி,' என்பித்து - என்று நாட்டிலேப்ரஸித்தமாக்கி, தன் - தன்னுடைய, சொல்லால் - வாக்காலே, தான் - தான்கர்த்தாவாய்க்கொண்டு, தன்னை - தன்னைவிஷயமாக்கி, கீர்த்தித்த - ஸ்துதித்தவனாய், (நான் சொன்னேனென்கைக்கு) என் - எனக்குள்ளேயிருந்து, முன் சொல்லும் - முன்னுருச்சொல்லக்கடவ, மாயன் - ஆஶ்சர்யபூதனாய், (இதுக்கு உதாஹரணமென்னலாம்படி), மூவுருவாய் - மூர்த்தித்ரயத்தையுடையனாய், முதல்வன் - ஏகீபவித்திருக்கிற காரணபூதனை, என்சொல்லிநிற்பன்- எத்தைச் சொல்லி யுரிப்பேன்? அவனுபகாரம் பாசுரத்துக்கு நிலமல்லவென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தானே தன்னைக்கவிபாடி நான் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே! என்று, அவனுடைய ஆஶ்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லி நிற்பன்] - அநாதிகாலம் அஹங்காரக்ரஸ்தனாய் விமுவனாய்ப்போந்த என்னை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபடியை அநுஸந்தித்தால், நான் எதனைச்சொல்லித் தறையில் கால்பாவுவது? [என்னின்னுயிர்]-"அஸந்நேவ" என்கிறபடியே உருமாய்ந்து கிடந்துபோன என்ஆத்மவஸ்து. இன்னுயிரென்றது - ஔபவஷிப்ராயத்தாலே; ஔபவாங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடி சொல்லுகிறாராதல்; விபரீத லக்ஷணையாலே ஹேயமென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இற்றைக்குமுன்பு இத்தை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன்றாயிற்று இதொரு வஸ்துவாயிற்று. இப்படி விஷயீகரித்து, கொண்டகாரியமென்? என்னில்:-[என்சொல்லால் இத்யாதி]— சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய் அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். [என்பித்து] - "பாலேய் தமிழ ரிசைகாரர்பத்தர்பரவும்" என்கிறபடியே லோகப்ரஸித்தமாக்கி. தான்வென்று அர்ஜுநனைநாட்டாரோடொக்கப் புகழுமாபோலே. அதுதான் அப்படியன்றோவென்னில்:- [தன்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும்தன்னது, சொன்னானும்தானே, சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேனாகில்கிடீர் கவிபாடினேனாவது! தான் தன்னைக் கவிபாடினானாகில், உம்முடைய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ஙனேயென்னில்?- [மாயன்] — இதிறே அவனுடைய ஆஶ்சர்யஶக்தி யிருக்கும்படி. நீர்இதில் அந்வயித்தபடி என்?என்ன; என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். உபகரணமானபடிதான் என்?என்ன - [என்முன்சொல்லும்] - அவன்முன்னே சந்தைபிடப் பின்னே சொன்னேன். தானே சொன்னானாகில் ஸ்ரீகீதைபோலே வறமுமுகலாமிறே. [மூவுருவா முதல்வனே]- அதுதான் எதுபோலவென்னில்?-த்ரிமூர்த்திகளென்று தன்னையும் கூட எண்ணும்படி ப்ரஹ்மாஸுர்களுக்குஅடியானாற்போலேயும்,ப்ரஹ்மாவை யோதுவித்து தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணி அதனை அவன்தலையிலே ஏறிட்டாற்போலேயும்,ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று த்ரிபுரதஹநம்பண்ணி அவன்தலையிலே ஏறிட்டாற் போலேயும், தானே காரியஞ்செய்து பிறர்கையிலே ப்ரஸித்தியை ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவ மென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான்பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென்! என்று அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹேதுகமாக நான் ஆபிமுக்யம்பண்ணும்படி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத்தைச்சொல்லி நான் தறையில் கால்பாவுவது? என்கிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - அவன்என்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்னவோ? ஸஹேதுகமென்னவோ? இத்தலையை யாராய்ந்துபார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர், அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்துஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; அநாதிகாலம் கைவிட்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்று கைக்கொண்டதுக்கும் ஒருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனுகையாலே தன்னுடைமையை வேண்டினபோது விஷயீகரித்தானுனலோ என்னில்?- அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன்னுடைமையைத் தான் விஷயீகரித்தானுயிருக்கை யன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக்கவிபாட, தானுமுளனுய்த் தன்விபூதியுமுண்டாயிற்றாக நினைத்திராநின்றான்அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். [என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்]- [இன்னுயிர்] - ஹ்ருஷ்டதவிப்ராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடியாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லாதென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - இன்றைக்குமுன்பு இதுதன்னை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன்றாயிற்றுஒருவஸ்துவாயிற்றது. இப்படி யும்மை விஷயீகரித்து அவன் தான்கொண்ட காரியந் தான்ஏது? என்ன-[என்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும்என்னதாய், சொன்னேனும்நானாய், அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். ஶப்தமாகில் ஸர்வஸ்வாமி

இரண்டாம்பாட்டு —என்சொல்லி இத்யாதி. "என் சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தான்தன்னை இத்யாதி. "என்னின்னுயிரின்றொன்றாய் - என்சொல்லிநிற்பன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகாந்தரம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி.

*"என்சொல்லிநிற்பன்"-எந்தஹேதுவைச்சொல்லித் தரிப்பனென்று ஶப்தார்த்தம்; ஒருவழியாலும்தரிக்கைக்கு ஆலம்பநமில்லையென்று கருத்து. தமக்கு ஆலம்பநமில்லாமையைப்பரக்க வுபபாதிக்கிறார்-அவன்என்னை என்றுதொடங்கி, ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர்என்னுமளவாலே. கீழ்வாக்யத்திலர்த்தத்தை வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார் - இத்தலையை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. "இத்தலையை" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - அநாதிகாலம் இத்யாதிவாக்யத்வயம் அதாவது - அநாதிகாலம் உபேக்ஷித்து உத்கடயாத்ருச்சிகமடியான த்ருப்தவிஷயீகாரம்போலே நிர்ஹேதுகமென்னவும்போகாது; இத்தலையில் ஒருஹேதுகாணாமையாலே உபாஸகவிஷயீகாரம்போலே ஸஹேதுகமென்னவும் போகாது என்றபடி. ஸ்வாமியானவன், ஸ்வத்தையபேக்ஷிதமானபோது அங்கீகரிப்பன்; அநபேக்ஷிதமானபோது விட்டுவைப்பன்; ஆகையாலே, நிர்ஹேதுகமென்னவொண்ணுதோ என்கிற ப்ரதிவாத்யுக்தியை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றிய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. என்றிய - எதுக்காக. அதுவென் - அதேது. ஊற்றங்கோல் - ஊன்றுகோல். இன்றென்றது - * மயர்வறமதிநலமருளின இன்று என்றபடி. மேலே "ஒன்றாய்" என்னுநிற்க, "இன்னுயிர்' என்று ஶ்லாகிக்கலாமோ? என்ன - ஹ்ருஷ்டத இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. மூன்றுமாத்ரம் - அன்றிக்கே விபரீத இத்யாதி. "இன்றொன்றாய்" என்றதுக்குபாவம் - இன்றைக்குமுன்பு இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படியும்மை இத்யாதி.। அவன் ப்ரஸித்தமாக்கினனென்கிறதென்? வஞ்ஞதஃ ஶப்தம் உம்மதன்றோ*

யான ஸர்வேச்வரனதாயிருக்கு மத்தனைபோக்கி, க்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரிக்குஇல்லையிறே. இனி, சேதநனுக்குத் தனித்து ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையிறே; ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகள் ததீநமாயிருக்கையாலே. இதுதன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்: "பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர்பரவுமாயிரம்" என்கிறபடியே; தான்வென்று அல்லாதாரோடு ஒக்கநின்று அர்ஜுநனைப்புகழுமாபோலே. "மலைபுரைதோள்" இத்யாதி. [செங்கணலைவலை] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர:) என்றிருக்கக் கடவஅவன், அதுஅடைய அழிந்து ஏத்தத்தொடங்கினானாயிற்று. "இன்கவி யென்பித்து" என்னாநின்றீர், இங்ஙனன்றோ என்னில் ?—அன்று; பின்னைச்செய்தபடி யென் ? என்னில்,-[தன்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நானாகில்கிடீர் கவிபாடினேன் நானாவது. தான் தன்னைக் கவிபாடினானாகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ஙனே என்னில்,—[மாயன்] - சொல்லவேணுமோ? ஆச்சர்யசக்தியுக்தனன்றோ? என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். 'உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடினபடி எங்ஙனே?' என்ன,—[என்முன்சொல்லும்] - அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னே நான் சொன்னேன். தான் சொன்னானாகில் ஸ்ரீகீதையோபாதி வறமுறுகலாய்ப்போமிறே. நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர், ஸ்ரீகீதைபோவானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேவந்துகண்டால், பின்னையிவனுக்கு உழக்கரிசியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி அங்குஅவர்கள் உள்ளிடங்கொடார்கள; திருவாய்மொழி யப்யஸித்தான் ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேச்வரனும் க்ராமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு 'தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக்கொடுதது ஆதரியாநிற்பர்கள்" என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என்போல? என்றால்,—[மூவுருவாமுதல்வனே]-ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயநம் பண்ணுவித்துத் தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை "ப்ரஹ்மா செய்தான்" என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று த்ரிபுரதஹநத்தைப் பண்ணுவித்து "ருத்ரன்செய்தான்" என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபிடிக்கப்பண்ணினாற்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினே

என்ன - சப்தமாகில் இத்யாதி. சொன்னவர் நீரல்லீரோவென்ன - இனி, சேதநனுக்கு இத்யாதி. அதுக்குஹேது - ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகள் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - இதுதன்னை இத்யாதி. நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினானென்கைக்கு, இவர்கவியை நாட்டார்இனிதென்பர்களோ? என்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. தானேசெய்து வேறொருவர்பக்கலிலே ப்ரஸித்தமாக்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தான்வென்று இத்யாதி. தானேவென்று அவனைப்புகழ்ந்தானோ என்ன, ப்ரமாணம் - மலை இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி. "அலைவலை"என்றது இங்குவேண்டுவது. அலைவலை - பஹுஜல்பம். அதுக்கர்த்தம் - அவாகீ இத்யாதி, தடஸ்தசங்கை - இன்கவி இத்யாதி. "தன்சொல்லால்" இத்யாதிக்கர்த்தம் - சொல்லும்தன்னது இத்யாதி. "என்சொல்லால் யான்சொன்ன" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடிதயா, தன்சொல்லால் தான் கீர்த்தித்த என்னாதே, "தன்னை" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - கவிபாட்டுண்டேன் இத்யாதி கவிபாட்டுண்கை - கவிக்கு விஷயமாகை. மேலில்பதத்துக்கு சங்கதியிடுவாராக அதிஷ்டிகை - என்னையுபகரணமாக இத்யாதி. தான்சொல்லவொண்ணாதோ? இவரைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ? என்ன - தான்சொன்னானாகில் இத்யாதி. வறமுறுகல் - கருகிப்போனது. ஸ்ரீகீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டான வாசியை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் - நம்பி இத்யாதி. ஸந்த்யாஸத்ஸஸ் - ஊராப்பொதுச்சாவடி. அதுதான் என்போல? என்றது - தான் கவிபாடி ஆழ்வார்மேலே ஏறிடுகிறதுதான் என்

னென்று என்தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ்செய்து பிறர்தலையிலே ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவங்கிடீர்! **"யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி"** (யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்யோவைவேதாம்ஶ்சப்ரஹிணோதி) என்று ப்ரஹ்மாவை ஓதுவித்ததும், **"விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: | தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஶம் ஸவிஷேஹே மஹேஶ்வர:."** (விஷ்ணுராத்மாபகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸ:! தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஶம்ஸவிஷேஹேமஹேஶ்வர:.) 'இப்போதுதானே நடத்திக்கொண்டதேன்?' என்றால்,-ஸ்வேநரூபேணநின்று கார்யஞ்செய்யுமாபோலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைத் தனக்கு ஶரீரமாகக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் மேலே ஏறிட்டாற்போலேகிடீர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன் நானாகச்சொல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆமுதல்வன்இவனென்று தன்தேற்றிஎன்
நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி
தூமுதல்பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்னஎன்
வாய்முதலப்பனை என்றுமறப்பனோ?

*ஆ.—(ஆமுதல்வன்.) - ஆம்இவனே ஸர்வேஶ்வரன் என்று தன்னை உள்ளபடியே அறிவித்து, என் நாவைநியமித்துக் கொண்டுவந்து புகுந்து, * அயர்வறுமமரர்களுக்கு போக்யமாக நல்லனவாய் இனியவான கவிகளைத் தான் தன்னைச் சொல்லுகையாகிற இம்மஹோபகாரத்தை என்று மறப்பன் ? என்கிறார்.*

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமென்று தொடங்கி] -கவிபாடுகைக்கு உறுப்பு ஆவான் இவனொருவனென்று தானே தெளிந்து. முதலாவானிவனென்று தன்னை நான்தேறப்பண்ணி யென்றுமாம். [என்நாமுதலென்று தொடங்கி] - தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்துபுகுந்து ஸர்வலக்ஷணோபேதமாய் இனிதான திருவாய்மொழியை அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ரபந்நபக்தர்களுக்கு போக்யமாக. [என்னென்று தொடங்கி]-என்னுடைய வாய்

போலே என்றபடி. "கீழ்ச்சொன்ன வேதப்ரதாநமும் த்ரிபுரதஹநமும் அவனேசெய்தான்" என்னுமதுக்குமேலே ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீடிகை-தானேகார்யம் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. 'ஸவிஷேஹேமஹேஶ்வர:' என்றதும் என்றுகூட்டுவது. இதுக்கு, 'ஸ்வபாவங்கிடீர்' என்றுகீழோடே அந்வயம். "மூவுருவாமுதல்வன்" என்று - ஸ்வவ்யாபாரத்துக்குக் காரணமென்பானென்? என்ன; தான்செய்தகார்யம் தன்னதிநயானாற்போலே இவர்கள் செய்தகார்யமும் தன்னதிநமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இப்போதுதானே இத்யாதி. அவர்கள்மேலே।ஏறிட்டதும் அதுபோலேகிடீர் என்றுஅத்யாஹார்யம். 'என்னின் னுயிரின்றான்றாய்' என்றுதொடங்கி, 'மூவுருவாமுதல்வன் - என்முன்சொல்லும் - என்சொல்லிநிற்பன்' இத்யந்வய:.(உ)

த்தப்ரயோஜநவந்துவை என்று மறப்பனோ? என்னுடைய வாய்க்குமுதலான உபகாரகனை மறக்க உபாயமுண்டோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், பக்தர்களுக்காக என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவி பாடின உபகாரகனை ஒருகால் மறக்க விரகுண்டோ ? என்கிறார்.

முதல்வன் - காரணபூதனான தான், இவன் ஆம் - இவன் கவிபாடுகைக்காம், என்று-, தன்-தன்னை, தேற்றி-(என்பக்கலிலே) தேறும்படிபண்ணி,(அதுக்கீடாக), முதல்-முந்துற,என் நா - என்நாவிலே,வந்துபுகுந்து-, நல் - அர்த்தசப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருப்பதாய், இன்-ஸந்தர்ப்பஸாரஸ்யத்தையுடைய, கவி-கவியை, தூ-ஸத்வசுத்தி, முதல்- முதலான, பக்தர்க்கு-பக்திகுண யோகததையுடையவர்க்குஅநுபாவ்யமாம்படி, தான்-தானே, தன்னை-,சொன்ன-சொல்லாநின்றுகொண்டு,என்வாய்- என்வாக்வ்ருத்திக்கு, முதல் - முதலான, அப்பனை - உபகாரகனை, என்றுமறப்பன்-? அவ்வுபகாரகத்வம் ப்ரகாசியாதது ஒருகாலமுண்டாகிலிறே மறக்கலாவதென்றுகருத்து. கவிபாடுகைக்கு ப்ரயோஜநனுவா னிவனென்று என்னைத் தன்பக்கலிலே தேறும்படிபண்ணி என்றுமாம். வாய்முதலென்று - வாய்த்த ஹேதுபூதனென்றுமாம். தூமுதல் பத்தரென்று-அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ப்ரதாநரான பக்தரென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பார்ஶ்வஸ்யர் "உமக்கினி மறந்துபிழைக்கலாமத்தனை" என்ன, என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தன்னைத்தான் கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமுதல்வனிவனென்று] - முதலாமவன்இவன்என்று; கவிபாடுகைக்கு முதலாமவன்-அடியாவான்-இவனென்று. ஆமுதல்வன் - முதலாமவன். [தன்தேற்றி]- என்பக்கலிலே தன் திருவுள்ளத்தைத் தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; "ஜகத்காரணபூதன், கவிபாடுகைக்குஇவனும்" என்று தன்னை நான் தேறப்பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தை என்னைக்கொண்டு திருத்தப்பார்த்தென்னுதல்; எனக்குத் தன்வாசியை அறிவித்தானென்னுதல். [என்நாமுதல் வந்துபுகுந்து] - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்கவிபாடிற்று, ஈஶ்வரன் திருவுள்ளமடியாக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதியை அவன்நாவிலே ஏவியிறே; அங்ஙன் இடையீடின்றிக்கே தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்தென்னுதல்; முந்தறநாவிலே வந்து புகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - ஸர்வலக்ஷணோபேதமாய், அதொழிய, சொல்லுத்தானே செவ்விப்பாடுடைத்தாம்படி இனிதான கவி. [தூமுதற்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும், "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்கிறபடியே விஸ்ராம்படி என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக்களென்னுதல். [தான் தன்னைச்சொன்ன] - என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு, கர்த்தாவும் தானேயாய் கர்மீபவிப்பானும் தானேயானான். [என்வாய் முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனான உபகாரகனை. [என்றுமறப்பனோ] - இனியொரு நாளும் மறக்கவுபாயமில்லை. இதுக்கு முன்புள்ள காலமடங்கநினைக்கவரிதானாற்போலே, இனிமேலுள்ள காலமடங்க மறப்பனென்றால்தான் மறக்கப்போமோ ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடீர், நான் மறந்துபிழைக்கப் பெற்றேனாகில் ! என்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆமுதல்வன் இத்யாதி. "வாய்முதல் அப்பனை யென்று மறப்பன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரத்யுபகாரம் இத்யாதி.

[ஆமுதல்வனிவனேன்றுதன்தேற்றி] - முதல்வனும்இவனேன்று தன்பக்கலிலே எனக்குத் தேளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி: காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனுகச் சோல்லப்படுகிறுன் தானேயேன்று தன்பக்கலிலே நான் தேளியப்பண்ணியேன்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தநினைத்தோம், அதுக்கு இவன்முதலாம்-அடியாம்இவன்-என்று, தன்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தேளியப்பண்ணி யேன்னுதல். இங்கேஅருளிச்சேய்யும்வார்த்தை - "திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார்திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளிநிற்கிறவரைக் கண்டு, 'ஆமுதல்வனிவன்' என்றுஅருளிச்சேய்தாராம்" என்று. [என்நாமுதல்வந்துபுகுந்து] - ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஹ்மாவைக்கடாக்ஷித்து, அவன்பின்னை "மச்சந்தாதேவதேப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம்ஸரஸ்வதீ" (மச்சந்தாதேவதேப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம்ஸரஸ்வதீ) என்கிறபடியே அவன் ஸரஸ்வதியை யேவி, இப்படி நாலிரண்டுநிலைநின்றிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானைப் பேசுவித்தது; அங்ஙனேர்இடையீடின்றிக்கே, என்னுடைய நாக்கிலே முற்பாடனுய்வந்து புகுந்தேன்னுதல். அன்றிக்கே, என் நாவுக்குஅடியாய் வந்துபுகுந்தேன்னுதல். [நல்லின்கவி] - லக்ஷணோபேதமாய், அந்தலக்ஷணங்கிடக்கச்சேய்தே சோல்லினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி இனிதான கவிகளை. [தூமுதல்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு, "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்கிறபடியே, அவர்கள்கோண்டாடும்படிசோன்ன என்னுதல். ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக்களுக்கு. [தான்தன்னைச்சோன்ன] - தானேசோல்லுதல் நானேயோருபடிசோல்லுதல் சேய்கையன்றிக்கே, * என்நாமுதல்வந்துபுகுந்து தான் தன்னைச் சோன்னுனயிற்று. [என்வாய்முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனுன மஹோபகாரகனை யேன்னுதல்; "என் நாமுதல்" என்கிறதுதன்னையே யநுபாஷித்து, என் வாக்குக்கு முதலானஅப்பனை யேன்னுதல். [என்றுமறப்பனே] - முன்புஅநாதிகாலம் மறந்துபோந்ததாகில் இனிமேல் நினைக்கைக்குஉடலான காலத்தையேல்லாம் மறக்கைக்குஉடலாக்கினுல்தான் மறப்பனே? முன்புநினைக்கையிலுள்ள அருமையோபாதியும் போரும்இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும்: இனி ஏதேனுமோருநாள்தான் என்னலே மறக்கப்போமோ? (௧)

---

† "தன்தேற்றி" என்று- தச்சப்தத்தாலே ஈஶ்வரனைச்சோல்லி, தன்பக்கலிலே தேளிவைப் பண்ணியென்றபடி. விவரணம் - காரணவாக்யங்களில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. "தன்தேற்றி" என்றதுக்கு - தன் ஸ்வரூபாதிகளை என்பக்கலிலே தேளியப்பண்ணி என்றிரண்டாமர்த்தம். அதாவது - ஜகத்தைத்திருத்தத்தக்க ஜ்ஞானமுண்டாம்படி மயர்வறமதிநல மருளுகை. ப்ராஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம - இங்கே இத்யாதி. இங்கேயென்றது-ஜகத்தைத் திருத்துகைக்கு இவனடியாம் என்று சோன்ன இவ்விடத்திலே யென்றபடி. என்னுவிலே முற்பாடனுய்வந்து புகுந்தேன்னுமதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. இடையீடு - வ்யவதாநம். என்னுவிலே, முதல்-முற்பாடனுய், அத்வாரகமாக ப்ரவேசித்தேன்னுதல்; என்னுவுக்குமுதலான காரணமாய்வந்து புகுந்தேன்னுதல். "ராமஸ்யசரிதம்க்ருத்ஸ்நம் குரு த்வம் ருஷிஸத்தம । மச்சந்தாதேவதே ப்ரஹ்மந்" இத்யாதி பாலகாண்டே. என்னுவுக்கடியாயென்றது - என்வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கடியாய் என்றபடி. தூயராய் - பரிசுத்தராய். ப்ரதாநரான நித்யஸூரிகளுக்கு என்று முந்தின அர்த்தம். "முதல்பத்தர்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே வ்யாவ்ருத்தி - தானேசோல்லுதல் இத்யாதி. "என்றுமறப்பனே" என்றதுக்குபாவம்-முன்புஅநாதி இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - முன்புநினைக்கை இத்யாதி வாக்யத்வயமும். (௧)

---

† இந்த இடத்திலே வாக்யம் அநந்விதம்; சரியானபாடம் கோசாந்தரத்திற் பார்க்கவேணும்

நான்காம் பாட்டு.

அப்பனையென்றுமறப்பனேன்னாகியே
தப்புதலின்றித்தனைக்கவிதான்சொல்லி
ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு
செப்பமேசெய்துதிரிகின்றசீர்கண்டே.

ஆ.—(அப்பனையென்று) - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லா நிற்கச்செய்தே, தப்பாதபடி சொல்லி ஒப்பிலாத்தீவினையேனாயிருக்கச்செய்தே என்னை ஆத்மார்த்தமாக அடிமைகொண்டு, மேன்மேலன நன்மைசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு, அப்பனையென்று மறப்பனென்கிறார்.

ஒ —நாலாம்பாட்டில், தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஆஶ்சர்ய மில்லை; அதுக்குப் பங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டே தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறார். [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளால் தன்னோடொத்தாரில்லாதாப் போலே ஹேயத்வாஜ்ஞத்வாதிகளால் ஒப்பில்லாதஎன்னைவிஷயீகரித்து செவ்விதாகப் பரிமாறின நீர்மையை அநுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், என்விரோதியைப்பாராதே விரும்பி என்னைக்கொண்டு தப்பாமல் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தைக் கண்டுவைத்து அவனைமறக்கும் படி யென்? என்கிறார்.

என்னாகியே- என்பக்கலிலேதானாய், தப்புதல் இன்றி- தப்புதல் இல்லாதபடி, தனை- தன்னை, தான் - தானே, கவி சொலி-கவிசொல்லி,ஒப்பு இலா-ஒப்பற்றிருப்பதாய், தீ-க்ரூரமான, வினையேனை - பாபத்தையுடையேனான என்னை, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படி, கொண்டு - கைக்கொண்டு, (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரோடு பரிமாறுமாபோலே), செப் பமே - செவ்வையே, செய்துதிரிகின்ற - செய்துவர்த்திக்கிற, சீர் - சீலத்தை, கண்டு - கண்டுவைத்து, அப்பனை - இப்படி யுபகாரகனானவனை, என்று - அபகாரியானபோது தான், மறப்பன் - மறப்பனோ ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானே கவிபாடிக்கொண்டால் நிரவத்யமாய் என்னைக் கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லையென்கிறார்.

[அப்பனை என்றுமறப்பன்] - இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனோ? [என்னாகியே] - என்னை உபகரணமாகக்கொண்டே [தப்புதலின்றி] - என்னோட்டை ஸம்ஸர்கத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாமே. நானே கவிபாடினேனாகில் நிரவத்யமாம்; இதிறேயரிது. [தன்னைக்கவிதான் சொல்லி]-தனக்கு ஸத்ருஶமாகத் தான் சொல்லி. [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வத் தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, ஹேயமான பாபத்துக்கு எனக்கொப்பில் லாத என்னை. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வததால் குறைவற்றிருக்குமாபோலே, அஜ் ஞாநாஶக்திகளால் குறைவற்ற என்னை. [உய்யக்கொண்டு]- "ஸந்தம் ஏநம் ததோ விது:"

என்னும்படி விஷயீகரித்து. [செப்பமேசெய்து திரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனுன என்னோடே, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே செவ்வியனாய் வர்த்திக்கிற. [சீர் கண்டே] - ஶீலாதிகுணங்களை அநுஸந்தித்து, அப்பனை என்றுமறப்பன்?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஓராஶ்சர்ய மில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்கவுபாயமில்லைஎன்கிறார்.

[அப்பனையென்றுமறப்பன்] - உபகாரகனானவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன்உபகாரம்பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்கவொண்ணாமைக்கு அவன்பண்ணினவுபகாரமேதென்றால்? - [என்னாகியேதப்புதலின்றித்தனைக் கவிதான்சோல்லி] - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுகிறவிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலேவந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினான். [என்னாகியே] - என்பக்கலிலேதானாய், இவ்விடத்துக்குஎம்பாரருளிச்செய்யும்படி:-"தான்பாடினானாகில் நிரவத்யமாய்த்தலைக்கட்டும்: நான் பாடினேனாகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக்கட்டும். என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும் என்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித்தலைக்கட்டினான்" என்று. [தனைக்கவிதான் சொல்லி] - விஷயாநுரூபமாகக் கவிபாடினான். [ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக் கொண்டு] - என்னையுபகாரணமாகக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவித்தது, முன்பு நின்ற நிலையிற்காட்டில் நான்எவ்வளவுபுகுரநின்றேனாக; நான் முன்புற்றையிற்காட்டில்ஓரடி வர நின்றதுண்டோ? [ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு] - நானும்அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதாப் போலேயாயிற்று,அஜ்ஞாநாஶக்திகளுக்கு எனக்கொப்பில்லாதபடியும். [உய்யக்கொண்டு] "ஸந்தமேநம்தோவிது:" (ஸந்தமேநம்தோவிது:) என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. [செப்பமேசெய்துதிரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனாயிருக்கிற என்னோடே,அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினானென்னுதல்; எனக்கு ரக்ஷைபண்ணிப் போருகிற என்னுதல். [சீர்கண்டே] - இப்படியிருக்கிற ஶீலாதிகுணங்களை யநுஸந்தித்து - அப்பனைஎன்று மறப்பன்? (௪)

நாலாம்பாட்டு.—அப்பனை இத்யாதி. "என்னாகியேதப்புதலின்றி, ஒப்பிலாத்தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு, அப்பனை என்றுமறப்பன்" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தானேதன்னை இத்யாதி.

மறக்கப்போகாமையின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - இனி,அவன் இத்யாதி. "என்னாகியேதப்புதலின்றி" என்றவநந்தரம், "ஒப்பிலாத்தீவினையேனை" என்றதுக்குஆவம் - என்னை யுபகரணமாக இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் --இவ்விடத்துக்கு இத்யாதி. அவனுக்கொத்தபடி எப்படியென்ன - ஸர்வஜ்ஞத்வ இத்யாதி. செப்பம் - ஆர்ஜவமும், ரக்ஷையும். 'என்னாகியே தப்புதலின்றி' என்று தொடங்கி, 'திரிகின்றசீர்கண்டு - அப்பனைஎன்று மறப்பன்' இத்யந்வய:. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி
நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை
பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே.

ஆ.—(சீர்கண்டு.) - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை உள்ளபடிகண்டு கொண்டு, திருந்து நல்லின்கவி நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் எனக்கு ஸத்ருஶரில்லை; இப்படி குணலேசமின்றியேயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலே ஹேய ப்ரத்யநீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனாக்கி, என்னால்தன்னை ஸர்வலோகமும் இக்கவியை ஸ்துதிக்கும்படி இன்கவி பாடும் பரமனை என்றுமறப்பன்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னைக்கொண்டு லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே! என்ன ஸர்வேஶ்வரனோ? என்கிறார்.

[சீரென்று தொடங்கி]- தன்னுடைய கல்யாண குணாநுஸந்தாந பூர்வகமாகத் திருந்தி இனிதான கவியை வாய்க்கப்பாடும் நீர்மை எனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [என்னைத தன்னாக்கி] - என்னைத் தன்னைப்போலே ஜ்ஞாநஶக்திகளையுடையேனாக்கி. தனக்கு நான் மோக்ஷமென்னுமிடத்தை யறிவித்தென்றுமாம்.

ப —அநந்தரம், எனக்குக்கவிபாடுகைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்க, எனக்கு யோக்யதையுண்டாக்கித் தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொள்ளும் பெரியவனாயிருந்தானென்கிறார்.

சீர் - ப்ரதிபாத்யங்களான தன்குணங்களை, கண்டு - அபரோக்ஷித்து, கொண்டு - அநுஸந்தித்து, திருந்து - (ப்ரதிபாதகமாம்படி) திருந்தியிருப்பதாய், நல் - ஶப்தார்த்த லக்ஷணோபேதமாய், இன் — ஸம்ஸ்ரவே மதுரமான, கவி - கவிகளை, நேர்பட - வாய்க்கும்படியாக, யான் - நான், சொல்லும் - சொல்லுகைக்கீடான, நீர்மை - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிஸ்வபாவம், இலாமையில் - இல்லாமையாலே, ஏர்விலா - அஸத்ருஶனான, என்னை-, தன் - தன்பக்கலிலே, ஆக்கி - ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையேனும்படிபண்ணி, என்னால் - என்னாலே, தன்னை -, பார் - கடிந ஸ்வபாவையானபூமியகப்பட, பரவு - கொண்டாடும்படி, இன் - மதுரமான, கவி - கவியை, பாடும் - பாடுதலால், பரமர் - பரமனாயிராநின்றான்.

இ —அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நன்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்க, என்னைக்கொண்டு ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே? என்ன ஸர்வாயிகனோ! என்கிறார்.

[சீர்கண்டு கொண்டு] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே அவஹாஹித்து. [திருந்து நல்லின்கவி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய், சொல்லினுடைய இனிமை தானே ஆகர்ஷகமான கவி. [நேர்பட] - கவிவாய்க்கும்படி. [யான்சொல்லும் நீர்மை

யிலாமையில்] - நான் கவிபாடுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதிகுணங்க ளின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும். [ஏர்விலாவென்னை] - சைதந்யப்ரயுக்தமான இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [தன்னாக்கி என்னால்தன்னை] - தனக்குண்டான ஜ்ஞாநாதிகளை எனக்குண்டாக்கி என்னைக்கொண்டு அபரிச்சிந்நனை தன்னை. [என்னைத் தன்னாக்கி] - தனக்கு அநந்யார்ஹமென்னும்இடத்தை யறிவித்தென்றுமாம். [பார்பரவின்கவி] - விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரும்வாய்புலற்றும்படியான இனியகவியென்னுதல், "பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரம்" என்கிறபடியே யாதல் [பரமரே]- "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டா; என்னையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இத்தைக்கொண்டே பரத்வம் நிஶ்சயித்துக் கொள்ளலாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக்கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேஶ்வரனோ? என்கிறார்.

[சீர்கண்டுகொண்டு] - கல்யாணகுணங்களை அவகாஹித்து. [திருந்துஇத்யாதி]- கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிகளை. [நேர்பட இத்யாதி] - இவை யொன்றும் இல்லையாகிலும், சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே வருவதொருநன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாய்க்கச்சொல்லும் ஸ்வபாவத்தை நான் உடையேனல்லாமையில். [ஏர்விலாவென்னை] - ஏரென்று - அழகு: அதுஇல்லாத என்னை. [தன்னாக்கி] - தன்னோடொக்கப்பண்ணி என்னுதல்: தனக்காக்கியென்னுதல். [என்னால் தன்னையித்யாதி]-என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைப்பாரிலுள்ளார்அடையப் பரவும்படி இனிய கவிகளைப் பாடினான். விஶேஷஜ்ஞர் அவிஶேஷஜ்ஞரென்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணினான். [பரமரே] - "ந தத்ஸமஶ்ச" (நதத்ஸமஶ்ச) என்கிற வாக்யங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவே போரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம்அறிகைக்கு. (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சீர்கண்டு இத்யாதி "நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை - பார்பரவின்கவிபாடும்பரமரே" என்பதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி. "ஏர்விலா" என்றத்தைப்பற்ற - இச்சையுமின்றிக்கே என்றது.

"ஏர்" என்று - அழகாய், இச்சையைச்சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்டு - திருந்தப்பட்டு. இவை - கட்டளைப்பாடு முதலானவை. நீர்மையென்று - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இலாமையில் - இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி. 'சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே' என்றவிடத்திலே - "ஶ்லோகவைராக்யஸம்பந்நோ ஶ்ரோத்ருணாம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யம்" இத்யாதியை யருளிச்செய்வர். "ஏர்" என்று - அழகாய், கவிபாடுகைக்கீடான இச்சையில்லாத என்றபடி, "பாரிலுள்ளார்" இத்யாதியின் விவரணம் - விஶேஷஜ்ஞர் இத்யாதி. பரமன் - ஸர்வாதிகன். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்
தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாதுஇன்று
நன்குவந்துஎன்னுடனாக்கி என்னால்தன்னை
வன்கவிபாடும்என்வைகுந்தநாதனே.

ஆ.—(இன்கவி.)— இன்கவிபாடும்பரமகவிகள் தனக்குளராயிருக்கச்செய்தே, அவர்களைக்கொண்டு தன்னைக் கவி பாடுவியாதே, இன்று நன்குவந்து என்னுள்ளே புகுந்து,வேதங்களினுள்ளும்அடங்காத தனக்குங்கூட அடங்காத கவிகளைப் பாடின என் வைகுந்தநாதனை என்று மறப்பன்?எனகிறார்.

ஒ —ஆறும்பாட்டில், பராஶர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரமுவரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு வன்கவிபாடுவதே என்று ப்ரீதராகிறார்.

[தன்கவி] - தனக்கு ஸத்ருஶமானகவி. [இன்றுநன்குவந்து] - என்னைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளுமதுவே ப்ரயோஜநமாகவந்து. [என்னுடனென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்குப் பிரியாததொருஉபகரணமாக என்னைக்கொண்டு என்னாலே தன்னைத்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனைபடிக்கு ஸத்ருஶமாம்படி அரணியகவியைப் பாடாநின்றான்.

ப.—அநந்தரம், பெரியவர்களையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே, என்னாலே தான் தன்னைக்கவிபாடுவித்துக்கொண்டு எனக்குஸ்ரீவைகுண்டநாயனை பெருமை தோன்ற இராநின்றானென்கிறார்.

இன் - நிரதிஶயமதுரமான, கவி - கவிகளை, பாடும் - பாடுமவர்களாய், பரம் கவிகளால் - தங்களுக்கு மேலில்லாத கவிகளான பராஶர பாராஶர்ய வால்மீகிப்ரப்ருதிகளாலும் முதலாழ்வார்களாலும், தன் - தனக்குத்தகுதியான, கவி - கவியை, தான் - தான் (ப்ரயோஜகனாய்க்கொண்டு), தனனை - நிரவதிகமாஹாத்ம்யயுக்தனான தன்னை, பாடுவியாது - எப்போதும் பாடுவியாதே, இன்று-,நன்கு - ஸாஹஸிகனாய்க்கொண்டு, வந்து-,(அக்கவிபாட்டை),என்னுடன் - என்னோடே, ஆக்கி-,என் - எனக்கு, வைகுந்தநாதனே - தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையைத தோற்றுவியாநின்றுகொண்டு, என்னால் - என்னாலே, தன்னை - அநதப்பெருமையையுடைய தன்னை, (பெருமைக்குத் தகுதியாம்படி), வன் - சிக்கென, கவி பாடும் - கவிபாடாநிற்கும்.

இ.—ஆறுமபாட்டில், பராஶராதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[இன்கவி இத்யாதி] - தன்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள நினைத்தால், பராஶரவ்யாஸ வால்மீகிகளாதல், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்னும் முதலாழ்வார்களாதலன்றோ பாத்ரபூதர்; அவர்களையொழிய. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, கர்த்தாவும்தான், விஷயமும்தான். [இன்று நன்குவந்து] - இன்று நானுமுஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்தென்னுதல், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுமிதுவே ப்ரயோஜந

மாகவென்னுதல்; அப்போது நன்கு, உவந்து - உகந்து. [என்னுடனாக்கி] - கவி பாடுகைக்கு என்னைப்பிரியாத உபகரணமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாயிகனாக்கி யென்னுதல். [வன்கவி] - செறிந்தகவி. "மொய்யசொல்லால்" என்கிறபடியே. [என்வைகுந்தநாதனே] - நித்யஸூரிநியுக்தனாயிருக்கிற ஏற்றத்துக்குப் போரும்படி என்னைக்கொண்டு கவிபாடினான். நித்யஸூரிக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, அழிவில்லாத ஆயிரமென்று நித்யஸித்தமாம்படி திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்தானென்னுதல்; நித்யஸூரியாலே தனக்கு நிறமுண்டானாப்போலே, இக்கவிபாட்டாலே தனக்கு நிறமுண்டாம்படி பாடினானென்னுதல்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. வ்யாஸ பராசர வால்மீகிப்ரமுகரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்]-பின்னைத் தான் தனக்குச் சிலகவிகளைப்பாட வேண்டினால், அதுக்கு ஆளாகவிருப்பார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் ஸ்ரீபராசரபகவான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் இவர்களுண்டாயிருக்க, மற்றும்வேணுமாகில் "செந்தமிழ்பாடுவார்" என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்க ளெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவும் ஒருநீர்மையே! என்கிறார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை "ஒருகவிசொல்லிக்காணும்" என்ன, [பெருகுமித்யாதி] - ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள மதத்தையுடைய ஆனையானது. [மாப்பிடிக்குமுன்னின்று] - மதித்து முன்னடிதோற்றாதேவருகிற இதனையுந் தனக்குக் கையாளாக்கிக்கொள்ளவற்றா யாயிற்று இதினுடைய ஶ்லாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்று] "நான் இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்டுவதேன்?" என்று * ஏவிறுச்செய்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷமாய நிற்குமாயிற்று. [இருகணிளமூங்கில்வாங்கி] - இரண்டுகேண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவுமின்றிக்கேயிருக்கிற மூங்கிற்குருத்தை வாங்கி; தான் மதித்து முன்னடிதோற்றாதே திரியச்செய்தேயும் பிடியின் பக்கலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே அவதாநத்தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. [அருகிருந்த தேன்கலந்து] - திருமஞ்சநத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே, அருகே மலைமுழைஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேனகளிலே வாங்கித் தோயத்து. மூங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபாதியாக அருளிச்செய்கிறார். [நீட்டும்] - இதுதான் இரந்துகொடாநிற்க, அத்தை "உனக்கு வேண்டுவோர்க்குக்கொடாய்" என்று நிற்குமாயிற்று. [வான்கலந்தஇத்

ஆறும்பாட்டு.—இன்கவி இத்யாதி. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - என்னால்தன்னைவன்கவிபாடும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வ்யாஸ இத்யாதி.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதவர்கள் இழக்குமத்தனையன்றோ? என்ன - மற்றும் வேணுமாகில் இத்யாதி. முதலாழ்வார்கள் கவி இனிதாயிருக்குமோ? என்ன - பெருகும் இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - முதலாழ்வார்களிலே இத்யாதி கீழ்வாக்யம். இதுக்கர்த்தம் - ஆற்றுப்பெருக்கு இத்யாதி. "மாப்பிடி" என்றதுககர்த்தம் - மதித்து இத்யாதி. "மா" என்று - ஶ்லாகயதை. பிடுங்கியென்னாதே, "வாங்கி" என்றதுககுபாவம் - தான்மதித்து இத்யாதி. 'திருமஞ்சநத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே' என்றது - திருமஞ்சநங்கொண்டருளுகைக்குக் கலஶங்கள் பூரித்திருக்குமாபோலே யென்றபடி. தோய்த்தென்னாதே, "கலந்து" என்றதுக்குபாவம் - மூங்கில் இத்யாதி. கொடுக்குமென்னாதே, "நீட்டும்" என்றதுக்குபாவம் - இதுதான் இத்யாதி. "தேன்கலந்து" என்றும் "வான்

யாதி] - மூங்கிற்குருத்தும் தேனும் கலந்தாற்போலேயாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநிறமுங் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலானகவிகளாலே. [தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ரதிபாத்யனும் தான். அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தானசொல்லாலே, அதுக்குப்ரதிபாத்யனான தான் தன்னைப் பாடுவியாதே. [இன்றுநன்குவந்து] - இன்று நான் இங்ஙனேஉஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தேன்னுதல். அன்றிககே, நன்கு உவந்து என்றாய் - நன்றாகவுகந்தேன்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து. [என்னுடனாக்கி] - என்னைப்பிரியாத உபகரணமாகக்கொண்டு. [வன்கவிபாடும்] - சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, "மொய்யசொல்லால்" என்கிறபடியே, ஸ்லயமாயிருக்கையன்றிக்கே. [என்வைகுந்த நாதனே] - "அழியாததான * கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையோமான வோபாதி, அழியாத வேதம்போலேநித்யமான ஆயிரம்பாட்டுப் பாடுவிக்கவேணும்" என்று பார்த்தான். பரமபதத்தை இருப்பிடமாக வுடையனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நினைத்திராநின்றானாயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனாகையால்வந்த ஏற்றத்தையும். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வைகுந்தநாதன்என்வல்வினைமாய்ந்தறச்
செய்குந்தன்தன்னை என்னாக்கியென்னால்தன்னை
வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி
செய்குந்தன்தன்னைஎந்நாள்சிந்தித்தார்வனோ ?

ஆ.—(வைகுந்தநாதன்) - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய வல்வினைகளையெல்லாம்போக்கி, ஆதலால் குந்தனென்னும் திருநாமத்தையுடையனாய், என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி, என்னால்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி செய்குந்தன்தன்னை காலதத்தவமெல்லாம் அநுபவித்தாற்று ரோர்வனோ? என்கிறார்.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலமுள்ளதனையும்அநுபவித் தாலும் ஆரே னென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதனென்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருந்து வைத்து நிர்ஹேதுகமாக என்னுடையப்ரபந்துகங்களை நீக்காநின்றுள்ளவனை. [தன்னையென்னாக்கி] - என்னைத்தன்னாக்கி. [என்னாலென்று தொடங்கி] - நான் புகழ்ந்தால்

கலந்த" என்றும் ஸப்தம் ஸமாநமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - மூங்கிற்குருத்தும் இத்யாதி. "தன்கவி, தான், தன்னை" என்றமூன்றுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - கவியும் இத்யாதி. விவரணம் அவர்களை இத்யாதி. உவந்து-உகந்து. உடன-பிரியாதஉபகரணம. சொறசெறிவை யுடைததாயிருககுமோ ? என்ன, ப்ரமாணம - மொய்ய இதயாதி. இப்போது, "வைகுந்தநாதன்" என்றதுககு ஸாவம் - அழியாததான இத்யாதி. ஸாவாந்தரம் - பரமபதத்தை இத்யாதி. 'என்வைகுந்தநாதன் - இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால' இதயாரப்ய, 'வனகவிபாடும' இதடனவட: (சு)

தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும்படி என்னைக்கொண்டு அழகியவாய் இனியவாயிருந்துள்ள கவியைப் பாடுவியாநின்றுகொண்டு அதுவே ப்ரயோஜநமாயிருந்தவனை.

ப.—அநந்தரம், என்விரோதியைப்போக்கித் தன்பெருமைக்கீடாகக் கவி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரகனை யநுஸந்தித்து ஒருநாள் த்ருப்திபிறக்குமோ? என்கிறார்.

வைகுந்தநாதன் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையையுடையனாய்வைத்து, (தன்னையநுபவிக்கைக்குவிரோதியாய்), வல் - ப்ரபலமான, என்வினை- என்பாபத்தை, மாய்ந்தற - நஶிக்கும்படி, செய் - பண்ணும், குந்தன் - தன்மையையுடைய, தன்னை-, என்னாக்கி - எனக்குவிஷயமாகும்படியாக்கி, என்னால் - என்னைக்கரணமாகக்கொண்டு, தன்னை - அநந்தபாரம்யத்தையுடையதன்னை, வைகுந்தனாக - தன்னுடைய ஸர்வஸ்வஹாவகுண்டநம் பிறவாதபடியாக, புகழ - புகழும்படி, வண் - உதாரமாய், தீம்-இனிதான, கவி - கவியை, செய் - செய்யும்படியான, குந்தன் - உபகாரஸ்வபாவத்தையுடைய, தன்னை-, சிந்தித்து-, எந்நாள் ஆர்வன் - எந்நாள் திருப்திபிறப்பது? உள்ளதனையும் நினைத்தாலும் ஆராதென்று கருத்து. வல்வினைமாய்ந்தறச் செய்குந்தனென்று - விரோதியைப் போக்கும் குந்தமாகிற ஆயுதத்தை யுடையவனென்றுஞ்சொல்லுவர். கவிசெய்குந்தனென்று - குந்தப்பூப்போலே ஶுத்தஸ்வபாவனென்றுஞ்சொல்லுவர்.

இ — ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிஶய போக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, காலமுள்ளதனையும் உபகாரஸ்ம்ருதியை அநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழாநின்றான்; "லோகநாய: ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீவைகுண்டநாயகோ பூதி" என்கிறபடியே. [என்வல்வினை மாய்ந்தற] - "ஶஸநேவ ஸ்வஸ்தி" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னுடைய ப்ரபலமான பாபங்களை ஸவாஸநமாகப்போம்படி. ஸர்வஶக்திக்கும் ஒருவிரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே இதின் கனம். [செய்குந்தன்] - ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவது நிர்ஹேதுகமாக. உன்னடியார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதர்பாபங்களை அநாஶ்ரிதர்மேலேயேறிடும் ஶக்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [தன்னையென்னாக்கி] - என்னைத் தன்னாக்கி. [என்னால்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ] - நான் புகழ்ந்தால்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுவானா யிராநின்றான். அதுதான் முன்பே நித்யமாயிருக்க, என்கவிபாட்டாலே இப்போது பெற்றானாயிருக்கை. தமப்பன்கொடுத்து, அது தன்னையே மகன்கொடுக்க, அன்று பெற்றானாயிராநின்றானிறே. ' ஆத்மா நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிறே, "ஶஸநேவ", என்றும் "ஸந்தமேநம்" என்றும் சொல்லுகிறது. [வண்தீங்கவி செய்குந்தன்] - உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவியை யென்னையிட்டுப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஶக்தியையுடையவன். என்கவிபாட்டாலே என் தௌர்வத்தைப் போக்கினவிது, தன்குறையற்றதாக நினைத்திராநின்றான்; "துயரறுசுடரடி" என்னுமாபோலே. [தன்னை] - மஹோபகாரகனை. [எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ] - பண்ணினவுபகாரத்தை எத்தனைநாள் அநுஸந்தித்தால் எனக்கு பர்யாப்தி பிறப்பது? காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸ்மரித்தாலும் பர்யாப்தி பிறக்குமோ? ஶரீரஸம்

ஸங்யமற்றால் இதுக்குஅவஸரமில்லை; அதுக்குமுன்பு காலம்அல்பமாகையாலே பர்யாப்தி பிறவாதென்கிறார்.

ஈடு:—ஏழாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு பரமோதாரமாய் நிரதிசயபோக்ய மான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்த்வமுள்ள தனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனேன்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்]-உபகரித்தவன் என்னோடேயநின்றானொருவனாய் நான்ஆறி யிருக்கிறேனோ? அயர்வறுமமரர்களதிபதி ஒருஸம்ஸாரிபக்கலிலே மேல்விழாநின்றால் எங் ஙனே ஆறியிருக்கும்படி? ***"லோக நாத:புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி"*** (லோகநாத:புராபூத்வாஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி)என்கிற இதுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதிறே இது. ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜரை நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்யதைஸம்பாதித்தபடி யாயிற்று, முன்பு லோகநாதரானது. பெறுவார், பெறுதொழிவார்: முன்னம் இச்சியா நின்றார் கிடையாதத்திலேயிறே இச்சைகள்தான் செல்லுவது. ***"ஸராமோவாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே"*** (ஸராமோவாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே) போலேயாயிற்று [என்வல்வினைமாய்ந்தற] - வல்வினைபோகவேணுமென்றிராத என்னுடைய. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்றஇத்தனையிறே: எனக்கருளினன் என்கைக்கு, அருளுவதற்குமுன்பு தாம்ஒருவர்உளராகக் கண்டிலரிறே: ***"அஸந்நேவ ஸ பவதி"*** (அஸந்நேவஸபவதி) என்னும்நிலையிறே முன்பு. [வல்வினைமாய்ந்தற] - ஸர்வ ஶக்தியான தன்னாலேதான் இது செய்யலாமோ? [மாய்ந்தறச்செய்குந்தன்] - என்னுடைய ப்ரபலவிரோதியைப் போக்கின ஶக்தியோகத்தையுடையவன்; "அடியார்க்குத்தீர்த் தசு ரர்க்குத்தீமைகள்செய்குந்தா" என்னக்கடவதிறே குந்தா என்கிறத்தை, குந்தனென்று தலைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்னவுமாம். அன்றிக்கே குந்தனென்று திருநாமமாகவு மாம். ***"குமுத: குந்தர: குந்த:"*** (குமுத: குந்தர: குந்த:) என்று குந்தனென்றே திரு நாமமாயிற்றிறே. ஆஶ்ரிதர்பக்கலிலே பக்ஷபதித்து அவர்கள்பண்ணின பாபங்களை அநாஶ்ரி

ஏழாம்பாட்டு.—வைகுந்தநாதன் இத்யாதி "என்னால்தன்னை - வண்தீங்கவி செய்குந்தன் தன்னை எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்னைக்கொண்டு இத் யாதி. அநுபவித்தாலுமென்றது - உபகாரஸ்ம்ருதிபண்ணினாலு மென்றபடி.

பதப்ரயோகத்துக்குபாவம் - உபகரித்தவன் இத்யாதி. லோகநாதனென்கிற மாத்ரமன் றிக்கே, "வைகுந்தநாதன்" என்கையாலே - மஹாராஜரில்இவர்க்கு வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்கிறார் - லோகநாத இத்யாதி.கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதிலக்ஷ்மண:(௪-௧௮) "**ஸஷட்த்ராவிட்ராநி ப்ராப்ய ஆநந்தம்யஶ:**" *இதிபூர்வார்த்த:; "லோகநா" என்கிறல்யப்புப்போலே, "ஸுக்ரீவா" என்கிறவிதுவும் - அங்கத்வவிதாயகமென்கிறார் - ஸ்ரீஸுக்ரீவ இத்யாதி. "இச்சதி" என்றதுக்கர்த் தம் - பெறுவார் இத்யாதி "இச்சதி" என்றால் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்ன - கிடையா தத்திலே இத்யாதி. மேன்மையையுடையவன் தாழநின்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஸராம இத்யாதி* †"**ப்ரஸாதஞ்ச ஸதஞ்ச ப்ரஸீதயஶஸ்வினஃப்ரஜா:**" *இதி பூர்வார்த்தம் "என்" என்ற துக்கர்த்தம் - வல்வினை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு நியாமகமேதென்ன - மயர்வற இத்யாதி எனக்கருளினனென்றொழிந்ததென்? என்ன - எனக்கு இத்யாதி தாமுளரன்றோ? என்ன - அஸந்நேவ இத்யாதி. "வல்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஶக்தியான இத்யாதி. குந்தமென்ற - குருந்தமாய், அதின் பூ வெளுத்திருக்கையாலே சுத்தியைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய் கிறார் - என்னுடைய இத்யாதி. அதுக்கு ப்ரமாணம் - அடியார்க்குத்தீர்ந்து இத்யாதி. இது திரு நாமமோ? என்ன - குமுத இத்யாதி. "அடியார்க்குத்தீர்த்து" இத்யாதிக்கர்த்தம் - ஆஶ்ரிதர் பக்க*

---

† *கிஷ்கிந்தாகாண்டம் ௪-௨௧.*

தர்பக்கலிலே அசல்பிளந்தேறிடும்படியான ஶாத்தியோகத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்லுகிறது. தன்னையென்னுக்கிஎன்றது - என்னைத்தன்னோடொக்கப்பண்ணியென்னுதல், தனக்காம்படிபண்ணி யென்னுதல். [என்னால் தன்னைவைகுந்தனாகப்புகழ] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்கு ஒருபசுவை நீர்வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கலிலே பசுவை நீரேற்றுப்பெறுமாபோலே யிருப்பதொன்றாயிற்று இதுவும். [வைகுந்தனாகப்புகழ] - நித்ய விபூதியிறேயது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்புகழ்ந்த இத்தாலே தனக்குஅவ்விபூதி யுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான். ஆத்மவஸ்துநித்யமாயிருக்கச்செய்தே, 'அஸந்நேவ' (அஸந்நேவ) என்றும் "ஸந்தமேநம்" (ஸந்தமேநம்) என்றும் சொல்லாநிற்கிறவோபாதியாயிற்று. "இன்னான்வாக்காலே கவிபாடினபின்பு அவன்வாழ்ந்தான்" என்னக்கடவதிறே; அப்படியே, புகழ்ந்தபின்பு தனக்குஅந்தவிபூதியில் இருப்புண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான் அவன். [வண்தீங்கவியித்யாதி] - உதாரமாயினிதாயிருந்துள்ள கவிகளைப்பாடி, அதுதன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற ஶக்தியையுடையவனை. "துயரறுசுடரடி" என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடினபின்பு, தன்துயரம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறபடி. இவர் துயர்போனபின்பு தனக்கு ஒருதுயருண்டாய் அதுபோனாற்போலே, நினைத்திராநின்றானாயிற்று. ஶரீரத்துக்குவந்த வ்யாதி யநுபவிப்பான் ஶரீரியிறே. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்) - திவ்யாந்தஃபுரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ து꞉கிதராவதென்றால்? "மநுஷ்யாணாம்ப்ருஶம்து꞉கிதோபவதி" (மநுஷ்யாணாம்ப்ருஶம்து꞉கிதோபவதி) - து꞉கிதனானவனளவிலன்றிக்கே, ஆனை யளறுபட்டாற்போலே நோவுபடுவராயிற்று. "து꞉கிதோபவதி" (து꞉கிதோபவதி) - இன்றேருபடியாய் பிற்றைநாளொருபடியாய், அநந்தரம் ஆறிப்போம்இவர்களுக்கு; இவர்கள் க்லேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர். வ்யஸநம்இவனதானால் து꞉கமும்இவனதாகவேண்டியிருக்க, இவர் து꞉கிதராகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்?—" இவன்படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சோர்வால்வந்ததொன்றன்றே, நங்காவற்

லிலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, "குந்தன்" என்கிற திருநாமம் அந்வர்த்தஸம்ஜ்ஞையென்கிறார் - ஆஶ்ரிதர்பக்கலிலே இத்யாதி என்னுதல். அசல்பிளந்தேறிடும்படியான - ப்ரவேஶிப்பித்தநுபவிக்கும்படியான என்றபடி. அசல் பிளந்தேறிடுகை - அந்யத்ரஸங்க்ராமிப்பிக்கை. ஆக, "குந்தன்" என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம். "என்னுக்கியென்னால்தன்னை - புகழ" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்யாதி. நித்யமானவிபூதி இவர்புகழ்ந்தபின்புஉண்டாயிற்று என்னக்கூடுமோ? என்ன - நித்யவிபூதியிறே இத்யாதி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. அப்படியொருவன் கவிபாடினால் அத்தால் அதிஶயமுண்டாமோ? என்ன - இன்னான் இத்யாதி. "தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற" என்றதின் உபபாதகமாதல், உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாதல் - துயரறு இத்யாதி. தன்துயர்தீர்ந்ததின் உறைப்பை யருளிச்செய்கிறாராதல், விவரணமாதல் - இவர்துயர் இத்யாதி ஆழ்வார் து꞉கம் தன்னதானபடியென்? என்ன - ஶரீரத்துக்கு இத்யாதி. உபபத்திகாட்டி யநுஷ்டாநமுங்காட்டுகிறார்-வ்யஸநேஷு இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே (உ-சo) "உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி" இத்யுத்தரார்த்தம். "மநுஷ்யாணாம்" என்றதுக்குபாவம் - திவ்யாந்தஃபுரத்தில் இத்யாதி "ப்ருஶம்" என்றதுக்கர்த்தம் - து꞉கிதனானவன் இத்யாதி. "பவதி" என்கிறவர்த்தமாநார்த்தம் - இன்றேருபடி இத்யாதி. அளறுபட்டாற்போலே - சேற்றிலேயகப்பட்டாற்போலே. அளறு - சேறு. வ்யஸநம் இவனதானால் அவர்து꞉கிதராகைக்கு ஹேதுவை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண அருளிச்செய்கிறார்-வ்யஸநம்இவனதானால் இத்யாதி. உதவப்பெற்றிலோமென்று

சோர்வாலே வந்ததொன்றன்றே?'' என்று, ரக்ஷகராகையாலே நாள்தோறும்புதியராயிருப்பர். ''ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா'' (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்னக்கடவதிறே. இவனளவல்லவாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்கும்படி. [எந்நாள்சிந்தித்தார்வனோ]-பண்ணினவுபகாரம் கனத்திராநின்றது; உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை ; நான் என்செய்வேன் ? ஶரீரவிஶ்லேஷாநந்தரத்தில்தானே வாய்புகுநீராகையால் அநுஸந்திக்கைக்கு அவகாசமில்லை; இங்கிருக்கும்நாள் காலம்போருகிறதில்லை; பண்ணினஉபகாரமோ கனத்திராநின்றது; நான் என்செய்கேன்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆர்வனோஆழியங்கை எம்பிரான்புகழ்
பார்விண்நீர்முற்றுங்கலந்துபருகிலும்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னைச்
சீர்பெறஇன்கவிசொன்னதிறத்துக்கே.

ஆ.—(ஆர்வனோ.) - என்னைக்கொண்டு தானும் உளனாம்படி கவிபாடின அந்தக்குணத்தை, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான அஸங்க்யேயஆத்மாக்களுடையவாகாத்யுபகரணங்களையும் அயர்வறுமமரர்களுடைய வாகாத்யுபகரணங்களையுங்கொண்டு அநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை, உபயவிபூதியிலுள்ளாருடையலோகத்ருத்வ ஶக்தியையும் அதுக்கீடான வாஹாத்யுபகரணங்களையும்பெற்று அநுபவித்தாலும்ஆரேனென்கிறார்.

[ஆர்வனோவென்று தொடங்கி] - நான் கவிபாடுகைக்குப் பாங்காம்படியாகத் தன் திருவழகைக் காட்டின மஹோபகாரகனுடைய குணங்களை ஸகலசேதநரையும் துணையாகக்கொண்டு பருகிலும் ஆர்வனோ ? [ஏர்விலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யதை இன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி: தனக்காக்கி யென்றுமாம். [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தன்னை நிறம் பெறும்படி கவிசொன்ன படிக்கு.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தவிபூதியிலுமுள்ள ஆகாரங்களை யுடையனைக் கொண்டு மஹோபகாரகனை உன்புகழை யநுஸந்தித்தாலும் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

நோவுபட்டிருக்குமோ ? என்ன - ஹ்ரீரேஷாஹி இத்யாதி. ''ஹ்ரீஸ்தஸ்ய ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா । யதீத்ருஶம் விபோ ஸீதாம் கதிம் ஹ்ருஷ்டேந மந்யஸே'' இத்யாரண்யகாண்டே ராமஃ(௪௦-௬). ''அதுலா'' என்றதுக்கர்த்தம்-இவனளவல்லஇத்யாதி. ''எந்நாள்சிந்தித்தார்வன்'' என்றதுக்குபாவம் - பண்ணினவுபகாரம் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ''எந்நாள்'' என்கிறதென்? காலமில்லையோ ? என்ன - ஶரீர இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ''வண், தீம், கவி'' என்று பதச்சேதம். தீம்-இனிமை. (எ)

ஏர்வு - கவிபாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள், இலா - இல்லாத, என்னை - என்னை, தன்னாக்கி - தன்விஷயத்திலே ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கி, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை - பூர்ணனான தன்னை, சீர் - சீலாதிகுணலாபம், பெற - பிறக்கும்படி, இன் - இனிய, கவி - கவியை, சொன்ன - சொன்ன, திறத்துக்கு - ப்ரகாரத்துக்கு, ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி, எம்பிரான் - அறிவைப் பிறப்பித்து உறவையுண்டாக்கின என்ஸ்வாமியுடைய, புகழ் - குணப்ரதையை, பார் - பூம்யுபலக்ஷிதமான அவதாரஸ்த்தலத்திலும், விண் - பரமாகாசரூபமான பரஸ்த்தலத்திலும், நீர் - க்ஷீரார்ணவமான வ்யூஹஸ்த்தலத்திலுமுள்ள, முற்றும் — சேதநரெல்லாருமாய், கலந்து - கலந்து, பருகிலும் - அநுபவிக்கிலும், ஆர்வனோ - த்ருப்தனாவனோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை, உபயவிபூதியிலுள்ளாருடைய போக்த்ருத்வஶக்தியையும் அதுக்கு ஈடான வாமாத்யுபகரணங்களையும் பெற்று இவ்வுபகாரத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்.

[ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ் பார்விண்நீர்முற்றுங் கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ]- [ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ்] - எனக்கு விஷயமாகக் கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டின உபகாரகனுடைய குணங்களை, "ஆய்க்கொண்டசீர்வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுளன்" என்று கையுந்திருவாழியுமாய் நின்ற அழகுக்குத்தோற்றுக் கவிபாடுமவன் நான்என்கிறாரிறே. தன்ஸ்வரூப குணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் எனக்கு விஷயமாக்கின வுபகாரகனென்கை. [பார்இத்யாதி] - பூமியிலும் ஊர்த்வலோகத்திலும் ஜலங்களிலுமுள்ள ஸகல சேதநருடைய போக்த்ருத்வத்தையும் வகாத்யுபகரணங்களையும் துணையாகக்கொண்டு அநுபவித்தாலும்ஆர்வனோ? ஆராதபடிபண்ணினவுபகாரந் தானேதென்ன? - [ஏர்விலாவித்யாதி] - கவிபாடுகைக்கு யோக்யதைகளொன்றின்றிக்கே யிருக்கிறஎன்னை. கீழ், "ஏர்" என்று இச்சையை அழகாகச் சொல்லிற்று; இங்கு இச்சைக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. [தன்னை] - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனை. [சீர்பெற] - என்கவிபாட்டாலே அந்தகுணங்களைப் பெற்றானும்படி. [இன்கவிசொன்ன திறத்து] - சீர்பெறுவிடிலும் பாசுரம்அமைந்திருக்கிற கவியைச் சொன்னபடிக்கு. திறம் - படி. 'ஆழியங்கையெம்பிரான்' என்று தொடங்கி, 'கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ' - உயர்வறவுயர்நல முண்டாயிற்று இக்கூப்பீட்டாலே.

ஈடு:—எட்டாம்பாட்டு. நான்ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும்நாள் உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போராதேன்று நோவுபடுகிறேனோ? என்னுடைய உபகாரஸ்ம்ருதியையும் அபேக்ஷையையு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபரராயிருக்கிற பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனேகூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும்அவர்களுங்கூடி நின்றுஅநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ?என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—ஆர்வனோ இத்யாதி. "'பார்விண்நீர்முற்றும்கலந்துபருகிலும்' என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே ஒருபொருளும், பாட்டிலே இரண்டுபொருளும்" என்றருளிச்செய்வர். பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளார், இவர்களெல்லாருங்கூடிநின்று அவன்குணங்களையநுபவித்தாலும் த்ருப்திபிறவாதென்று ஒருபொருள்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நானொருவனும் இத்யாதி.

[ஆர்வனேஇத்யாதி] - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விண்ணீர்முற்றுங்கலந்துபருகிலும் - நான்ஆர்வனே? தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை என்னுடையகவிக்கு விஷயமாக்கின மஹோபகாரகனுடைய புகழை. "வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்தகவியேனல்லேனாய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுளன்" என்கிறாரிறே. பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளாரான இவர்களெல்லாருடைய வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வத்தையும் சக்திவிசேஷங்களையும் உடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம்நின்று அநுபவித்தாலுந்தான் நான்ஆர்வனே? கலக்கை - அவற்றோடேசேர்க்கை. அன்றிக்கே, பார்விண்ணென்று - உபயவிபூதியையுஞ்சொல்லி, நீரென்று - நீர்மையாய், ஸ்வபாவமாய், உபயவிபூதியிலுள்ளோர் போக்த்ருத்வசக்தி ஸ்வபாவத்தையுமுடையேனாய்அநுபவித்தாலும் என்றாகவுமாம். நீர் இப்படி எல்லாருடைய உபகரணங்களையும்உடையீராய்க்கொண்டு காலமெல்லாம்அநுபவியாநின்றாலும் ஆராமைக்கு அவன்பண்ணின உபகாரந்தான்ஏது? என்றால்,—[ஏர்வுஇத்யாதி] - இங்கு, நன்மையில்லையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே - கவிபாடுகைக்குஇடமான இச்சையுமில்லையென்றார்; இங்கு, அவ்விச்சைக்குஅடியான யோக்யதையுமில்லையென்கிறார், "ப்ராஹ்மணா

ப்ர.—[ஆர்வனே இத்யாதி] - [ஏர்விலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - ப்ருஹதா ரண்யகே [௬ - ௪] "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாசகேந."

அந்வயிக்கிறார் - ஆழியங்கை இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தன்னுடைய இத்யாதி. கையுந் திருவாழியுமான தன்னை இவர்கவிக்கு விஷயமாக்கினானேயென்ன - வாய்கொண்டு இத்யாதி. "ஆழியங்கை" என்று - ரூபமும், "எம்பிரான்" என்று - குணமும் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூப விபூதிகளும் அர்த்தாதஸித்தங்கள். அவதாரிகையிலே - பாரிலுள்ளாரும், விண்ணிலுள்ளாரும், "நீர்" என்று - கீழில் லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பாதாளாதி லோகஸ்தரும், முற்றும் - எல்லாரும் நானுமாகக்கலந்து உபகாரஸ்ம்ருதிபண்ணினாலும் ஆர்வனேவென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, "முற்றும்கலந்து" என்றதுக்கு - அவர்களுடைய வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வ சக்தி விசேஷங்களையும் உடையேனாய்க்கொண்டென்று அர்த்தாந்தரம்-பாரிலுள்ளார் இத்யாதி. "கலந்து" என்றால் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்ன-கலக்கை இத்யாதி. மூன்றுமாத்தத்துக்கு, "விண்" என்று - பரமபதம்; "நீர்" என்று - நீர்மை: ஸ்வபாவமாய், போக்த்ருத்வசக்தியைச் சொல்லுகிறது. "முற்றும்" என்று - போக்த்ருத்வசக்திஸ்வபாவ மெல்லாவற்றையும் என்றபடி. கீழேயும் "ஏர்விலா" என்றுவைத்து, இங்கேயும் "ஏர்விலா" என்றால் புநருக்தமன்றோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இங்குநன்மை இத்யாதி. நன்மையாவது - யோக்யதை என்றபடி. விவரணம் - கீழே இத்யாதி. கீழேயென்றது - அஞ்சாம்பாட்டிலே. யோக்யதையாவது - ஸுக்ருதம். இச்சைக்கு யோக்யதை வேணுமோ? என்ன - ப்ராஹ்மணா இத்யாதி. விவிதிஷந்தி - வேதிதுமிச்சந்தி. இந்த ஶ்ருதிக்கு ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலே, "இச்சையை ஃபலமாகச்சொல்லி யஜ்ஞாதிகளை ஸாதநமாகச்சொன்னால் அந்யோந்யாஶ்ரயதோஷம் வரும்: ஆகையாலே அதுசேராது" என்றார். அந்யோந்யாஶ்ரயதோஷம் வரும் க்ரமமென்? என்ன,— இச்சையுண்டாயே யஜ்ஞதாநாதிகள்பண்ணவேணும்: யஜ்ஞாதிகளைப் பண்ணினாலொழிய இச்சையில்லை: ஆகையாலே, "விவிதிஷந்தி" என்று - வேதநத்தை ஃபலமாக்கி, அதுக்கு ஸாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று நிர்வஹித்தருளினார். ஜ்ஞாநத்தை ஃபலமாக்கி, அதுக்குஸாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று ஸப்தம் வசிக்கும்படியென்? என்னில்,—"ஸுவிநாஜிவாம்ஸதி" என்றால்

விவிதிஷந்தி'' (ப்ராஹ்மணாவிவிதிஷந்தி) என்றுநிற்கச்செய்தேயும், ''யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஸகேந'' (யஜ்ஞேநதாநேநதபஸாநாஸகேந) என்று யோக்யதையைச் சோல்லிற்றிறே; அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையென்கை. [என்றால்தன்னைச்சீர்பெற இன்கவிசோன்ன] - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிற மாம்படியாகச்சோன்ன. நான் கவிசோல்ல ஸர்வேஸ்வரனானதனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திராநின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விடவோண்ணாதபடியாயிற்றுக் கவியின் இனிமை. [இன்கவிசொன்னதிறத்துக்கு] - இப்படி இனியகவிகளைச்சோன்ன ப்ரகார மோன்றுக்கும். அல்லாதகுணங்கள் குமரிருந்துபோமித்தனை. இப்ப்ரகாரமோன்றுக்கும் - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமாலின்சீர்
இறப்பெதிர்காலம்பருகிலும்ஆர்வனோ ?
மறப்பிலாஎன்னைத்தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை
உறப்பலஇன்கவிசோன்னவுதவிக்கே.

ஆ.—(*திறத்துக்கு.*) - *அஜ்ஞாநத்துக்குங்கூட ஆஸ்ரயமல்லாமையாலே அசித்கல்பனாயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலேயாக்கி, என்னைக்கொண்டு பிராட்டியும் தானுமாகத் திருவாய்மொழி பாடின இம்மஹோபகாரத்தை, முன்புசொன்ன ஸர்வோபகாரணயுக்தனாய்க்கொண்டு பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமான காலமெல்லாம் அநுபவித்தால் தான் ஆர்வனோ ? என்கிறார்.*

அவியானது இச்சாஸாதநமன்றிக்கே ஹநநத்துக்கு ஸாதநமானாற்போலே, இங்கும் யஜ்ஞாதிகள் ஜ்ஞாநத்துக்கே ஸாதநமாகிறதென்றபடி. ''ஏர்விலா'' என்று - இங்கு, இச்சைக்கு ஸாதநமில்லையென்னும்போது, ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு விரோதியாதோ? என்ன; அங்ஙன் விரோதமில்லை. லகுஸித்தாந்தத்திலே 'யதா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞாதயோ விவிதிஷாதகள விநியுஜ்யந்தே'' இத்யாதி வாக்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அப்யுபகம்யவாதம்பண்ணி, உத்தரோத்தரேச்சா ஸாதநத்வம் அருளிச்செய்தாரிறே. அப்யுபகம்யவாதமாவது - பரபக்ஷத்தையங்கீகரித்துச் சொல்லுகை. இந்தவர்த்தத்துக்கு அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் பரிஹரிக்குங்க்ரமமேதென்ன; அஜ்ஞாத ஸுக்ருத விசேஷங்களாலே அவ்வோ இச்சையுண்டாய், அந்த இச்சையினுடைய அவிச்சித்தியை ஸாத்யமாக்கி யஜ்ஞதாநாதிகளை ஸாதநமாகச்சொல்லுயபோது தோஷம் வாராதென்று பரிஹரித்து, இதுவும் ஒருநிர்வாஹமாக்கி நிர்வஹித்தார்; அந்த 'யதா வி'' இத்யாதி வாக்யத்தை யநுஸரித்து இவர்இப்படி அருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. அநாஸகேந - அநஸநேநேத்யர்த்தஃ. ''சீர்பெற'' என்றதுக்குபாவம் - ஸமஸ்தகல்யாண இத்யாதி. சீர்பெற - நிறமாம்படியாக. நீர் கவிசொல்ல அவனுக்கு நிறமுண்டாம்படி யென்? என்ன - நான் கவிசோல்ல இத்யாதி. ''இன்கவி'' என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சீர் இத்யாதி. ''திறத்துக்கே'' என்கிற அவதாரணார்த்தம் - அல்லாத இத்யாதி. குமரிருந்துபோகை - அநுபவயோக்யமன்றிக்கேயிருக்கை. 'ஏர்விலா' என்று தொடங்கி, 'திறத்துக்கே - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழ் பார்விண்ணீர்முற்றும்கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ?' இத்யந்வயஃ. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வசக்தியை யுடையேனுய்க்கொண்டு காலமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் ஆரே னென்கிறுர்.

[திறத்துக்கேயென்று தொடங்கி] - ஏதேனுமொன்றிலேபுக்கால் அத்தை முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைய ஸ்ரீய:பதியினுடைய கல்யாணகுணங்களை. [மறப்பிலாவென்னைத் தன்னுக்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே ஸ்மரணமின்றிக்கே அசித்கல்பனுயிருந்துள்ள என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி. [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தனக்கு உறும்படி இனிதாகப் பல கவியைச் சொன்ன உபகாரத்துக்கு. தனக்கு நேரே வாசகமாமபடியென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே ஸர்வசேதந சக்திவிசிஷ்டனுய்க்கொண்டு ஸர்வகாலாநுபவம்பண்ணினுலும் ஆர்வனோ ? என்கிறுர்.

(ஒருகால்நினைவில்லாமையாலே),மறப்பு இலா-மறப்புஇல்லாதபடியான,என்னை-, தன்னுக்கி - தன்பக்கலிலே மறப்புஅறும்படியான அறிவையுடையனுக்கி, என்னுல் - என்னையிட்டு, தன்னை-,உற - அவ்யவதாநேந வாசகமாய், பல- ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாய், இன்-மதுரமான, கவி—கவியை, சொன்ன—, உதவிக்கு-உபகாரத்துக்கு,— திறத்துக்கு- இழிந்தகார்யப்ரகாரங்களுக்கு, ஏய் - அநுரூபமான, துப்பரவுஆம் - சக்தியையுடையனை, திருமாலின் - ஸ்ரீய:பதியினுடைய, சீர் - ஔதார்யசீலஸௌலப்யாதிகுணங்களை, இறப்புஎதிர்காலம் - அதீதாநாகதங்களான காலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பூர்வோத்தர காலவர்த்தி ஸகலசேதநசக்தியுக்தனுய்க்கொண்டு, பருகிலும் - அநுபவிக்கிலும், ஆர்வனோ - ஆர்வனோ? துப்பரவு - மிடுக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கீழ்ச்சொன்ன பரிகரங்களையும் துணையாக்கொண்டு காலதத்வமுள்ளதனையும் இத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறுர்.

[திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமால்] - ஏதேனுமொன்றிலே புக்கால் அத்தைத் தலைகட்டவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடையவன். த்ருணத்தைக்கொண்டு ஒருகாரியங்கொள்ளப்புக்கால், அத்தைக்கொண்டே நினைத்த காரியங் கொள்ளும் ஸாமர்தயத்தையுடையவன். திறம் - கூறுபாடு. துப்பரவு - ஸாமர்த்யம். [திருமாலின்சீர்] - இந்த ஸாமர்த்யத்துக்குஅடியாயிருக்கிறது ஸ்ரீய:பதித்வமாயிற்று. ஸ்ரீய:பதியினுடைய கல்யாணகுணங்களை. [இறப்புஇத்யாதி] - போனகாலமும் வருங்காலமும் நான் அநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ? போனகாலம்அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறுரல்லர், எல்லாக்காலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக. கீழ்ச்சொன்ன ஸமஸ்தசேதநருடைய போக்த்ருத்வசக்தியையுங் கூட்டிக்கொண்டுஅநுபவித்தாலும்ஆராது. "எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ" என்கிறதிற்காட்டில் ஏற்றமில்லையாயிறே, சேதநரைக் கூட்டிக்கொள்ளாதபோது. உபகாரந்தான் ஏது?என்ன,—[மறப்பிலாவென்னை] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே விஸ்ம்ருதியுமின்றிக்கே அசித்ஸமனுன என்னை: "மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே அநுதாபமுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [என்னுல்தன்னையுற] - "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை, எல்லையுற - தனக்குநேரே வாசகமாம்படி. ஈச்வரனுக்கு உறும்படி என்றுமாம்; இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [பல

இன்கவி சொன்னவுதவிக்கே]- "வதாவிஹ்ஂஸஹஸ்ராணி" என்றும், "வாசெ மெயெவமெசாஷ" என்றும் சொல்லுமாபோலே, ஆயிரமுமாய் இனிதானகவிசொன்ன உபகாரத்துக்கு.திறத்துக்கென்று தொடங்கி, பருகிலுமார்வனே'?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வஶக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆரேனென்றார் - கீழ்; அந்தபோக்த்ருத்வ ஶக்தியுடனே காலத்வயமும் புஜித்தாலும் ஆரே னென்கிறார்-இதில்.

[திறத்துக்கேஇத்யாதி] - ஏதேனும்ஓரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு த்ருணத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப்பார்த்தால் அத்தைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித் தலைக்கட்டிக்கொள்ளும்படிக்கூடான துப்பரவுண்டு- ஸாமர்த்த்யம், அத்தையுடையனான. அதுக்கு அடியேன்? என்றால்,—ஸ்ரிய꞉பதியாகையாலே:நினைத்தகாரியஞ்செய்து தலைக்கட்டு கைக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையனான ஸ்ரிய꞉பதியுடையகல்யாணகுணங்களை. ஒருவன்செய்தது வாய்த்து வரப்புக்கவாறே "அவன்குப்பைக்காலன்காண், ஸ்ரீமான்செய்ததெல்லாம்நன்றாய்வருங்காண்"என்னக்கடவதிறே. [இறப்பெதிர்இத்யாதி]- ஸமஸ்தசேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வாதிஶக்திகளையும் நான் உடையேனாய் அநுபவிக்கப்புக்காலும்,ஜீவிக்கைக்குஅடியானஆயுஸ்ஸு அல்பமாகையாலே உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை. "எந்நாளசிந்தித்தார்வனோ?" என்னவேண்டாதே அவ்வவருடைய உபகரணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவகாலமும்எல்லாம் அநுபவியாநின்றாலுந்தான் ஆரவனோ? (வாத்தமாநகாலம் தன்னடையேவருமிறே. போனகாலம் அநுபவிப்பாராய்ச்சொல்லுகிறார் அன்று; எல்லாக்காலமும்அநுபவித்தாலும் போராதென்கைக்காக 'எந்நாள் சிந்தித்தாரவனோ' என்கிறதிற்காட்டில்ஏற்றமில்லையாமிறே, கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன சேதநரைக்கூட்டிககொளளாதபோது.) எல்லாருடைய உபகரணங்களையுங்கொண்டு காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும நீர்ஆராதேயொழிகிறது அவன்பண்ணினஎவ்வுபகாரத்தைஸ்மரித்து? என்ன,—[மறபபிலாவித்யாதி]-மறப்பில்லையானஎன்னை. மறப்புக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியான நினைவுமஎனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலா வென்கிறபாசுரததாலே அருளிச்செய்கிறார்.மறப்பிலாஎன்னவேண்டுவானென்? என்னில்,—நினைவுள்ளவிடத்திலேயிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசித்கமானஸ்ம்ருதியுங்கூட எனக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திறத்துக்கே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு "இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமாரவனோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்னைக்கொண்டு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. காலத்வயமென றது - பூதபவிஷ்யத்காலமென்றபடி.

இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். ஶப்தார்த்தம் - நினைத்த இத்யாதி. "திறத்துக்கேதுப்பரவாம -" நினைத்தகாரியத்துக்கீடான ஸாமர்த்யத்தையுடைய ஶ்ரிய꞉பதியுடைய சீரையென்று நிஷ்க்ருஷ்டஶப்தார்த்தம். துப்பரவு - ஸாமாத்யம. ஶ்ரிய꞉பதியானால் துப்பரவுண்டாமோ? என்ன - ஒருவன் இத்யாதி. குப்பைக்காலன் - நல்வழிககாலன். கீழிரண்டுபாட்டில் அர்த்தத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - ஸமஸ்த இத்யாதி. "மறப்பிலா" என்று - ஸாவஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறாரோ? என்ன - மறப்புக்கு இத்யாதி மறப்பிலாவென்னவேண்டுவானேன்? என்னிலென்றது - ஸ்ம்ருதியில்லாத என்னவேண்டியிருகக, "மறப்பிலா" என்னவேண்டுவானென்? என்னிலென்றபடி. இத்தால் பலிதம் - ஆக இத்யாதி. விவரணமாதல் "மறப்பிலா" என்றதோடே "தன்னைக்கி" என்

கில்லையென்கிறார். [மறப்பிலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - காதாசித்கமாகஸ்மரித்துப் பின்னை யொருகால் மறப்புண்டாய், அத்தைக் காணக்கண்ணிட்டேத்தான் இப்படி விஷயீகரித்தானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்ம்ருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னாக்கி. [என்னால்] - "மறந்தேனுன்னைமுன்னம்" என்கிறஅநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கேயிருக்கிறஎன்னை யிடுவித்து. [தன்னையுறப் பலஇன்கவிசொன்ன] - என்றதுக்குச்சீபரருளிச்செய்யும்படி - 'யதோவாசோநிவர்த்தந்தே' (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை மாறுபாடுருவச்சொன்ன" என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி:-"ஸர்வேஶ்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்" என்று. [பலஇன்கவிசொன்ன] - "சதுர்விம்ஶத் ஸஹஸ்ராணிஶ்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி:" (சதுர்விம்ஶத் ஸஹஸ்ராணிஶ்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி:) என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படிவிலக்ஷணமாயிருப்பது ஆயிரம் பாட்டைப்பாடுவதே! என்கிறார். இனிய கவிகளைச்சொன்ன, உதவிக்கு - இவ்வுபகாரத்துக்கு திருமாலின்சீர் இறப்பெதிர் காலம்பருகிலும் ஆர்வனோ ? (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில்
அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னதுஎன்னால்தன்னை
பதவியஇன்கவிபாடியவப்பனுக்கு
எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிங்குமங்கே.

ஆ.—(உதவி) - இப்படி என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின இம்மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னாத்மாவை அவனுக்குஅடிமையாகக் கொடுக்க எண்ணில், அதுவும் பண்டே அவனுக்கு அடிமையாதலால் இங்கும் அங்கும் இதுக்கு ஒருகைம்மாறு செய்யலாவதுஇல்லையென்று அவனுடைய மஹோபகாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே பலமாக்கிறார்.

[உதவியென்று தொடங்கி] - அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கைக்கு என்று ஆராய்ந்தபோது அதுவும் பின்னை அவனதாயிராநின்றது. [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தன்னை ம்ருது-வாய் இனிதான கவியைப் பாடின மஹோபகாரத்துக்கு இங்கிருந்தாலும் திருநாட்டிலே போனாலும் பண்ணலாம் ப்ரத்யுபகாரமில்லை. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே] - அஹங்காரமமகாரஸம்பாவனையுள்ள இஹலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்பெறாத

றத்தையுங்கூட்டி ஹாவமாதல் - காதாசித்கமாக இத்யாதி. உற - மறுபாடுருவவென்னுதல், ஸத்ருஶமாகவென்னுதல். "உற" என்றதுக்குஹாவம் - யதோவாச இத்யாதி. "பலவின்கவி" என்றதுக்கு ஹாவம் - சதுர்விம்ஶத் இத்யாதி பாலகாண்டே, "தயாஸமஸ்தஶப்தாநுஶாஸநநிஷ்டாணாநிதயோதாஶ்" இத்யுத்தரார்த்தம் (ச-உ). "மறப்பிலா" என்றுதொடங்கி, 'சொன்னவுதவிக்கு' - திறத்துக்கே 'என்று தொடங்கி' பருகிலுமார்வனோ' இத்யந்வய:. (கூ)

இவர்க்கு, அவற்றைக் கணுக்காணவும் முடியாத பரலோகத்தில் ப்ரதயுபகாரம்பண்ண விரகில்லை என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய உபகாரத்துக்குப்ரத்யுபகாரம் ஒருப்ரகாரத்தாலும் இல்லையென்கிறார்.

உதவி - கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், என் உயிர் - என் ஆத்மா, என்ன - என்று, (அத்தை), உற்று - சிக்கென, எண்ணில் - நிரூபித்துப்பார்க்கில், ஆங்கு - அந்தப்ரத்யுபகாராவஸ்தையில், அதுவும் - அந்த ஆத்மாவும, மற்று-பின்னை, அவன்தன்னது - அவனுக்குஅஸாதாரண சேஷமாகையாலே, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை -, பதவிய - ம்ருதுவாய், இன் - இனிதான, கவி - கவியை, பாடிய - பாடின, அப்பனுக்கு - உபகாரகனுக்கு, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், அங்கும் - அந்தவிபூதியிலும், செய்வது - செய்யவடுப்பது, எதுவும் - ஏதேனும் அல்பமாயிருப்பது,(ப்ரத்யுபகாரம்),ஒன்றும் இல்லை -,ஜ்ஞாநம்பிறந்தத்தால் நித்யபாசேஷமான ஆத்மாவுக்கு முமுக்ஷுதசையோடு முக்ததசையோடு வாசியற ஸமர்ப்பணீயத்வமில்லையென்றுகருதது. ஸ்வகீயத்வாபிமாநமுள்ளது அஜ்ஞாநதசையிலிறே.

இ—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே யலமாக்கிறார்.

[உதவிக்கைம்மாறு] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. [என்னுயிர்] — நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய்ஜ்ஞாநகுணகமான ஆத்மாவைக்கொடுத்தாலோ? என்னில்,—அதுசெய்யலாமிறேமுன்பே * மயர்வற மதிநலமருளிக் கெடுத்து வைத்திலனாகில். [உற்றெண்ணிலதுவும் மற்றாங்கவன்றன்னது] - ஆராயாதே கொடுக்கில் கொடுக்குமத்தனையொழிய, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அதுவும் அவனதாயிருக்கும். [அங்கு] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டாத தசையில். உபகாரத்தையநுஸந்தித்து, ஆத்மஸமர்ப்பணத்திலே இழிவர்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து, அத்தையநுஶயிப்பர். "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்று, "எனதாவியார்? யான்ஆர்" என்றாரிறே. "யோஸ்மேவிதக:" என்று, "ஸுயவாகிந்த்ரஸ்மேவியாதிதே" என்னக்கடவதிறே. ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே இருப்பதொன்றிறே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினஇதுவும்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ப்ரதமத்திலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணக்கடவன்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் அவன் அத்தை அவனதாக இசையுமித்தனை. இவையிரண்டும் ஜ்ஞாநம்பிறந்தார்க்குப் பேற்றளவும்அநுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். [என்னால்தன்னை] - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தெகுடாடாநிற்கிற என்னாலே, மஹோபகாரகனைதன்னை. [பதவியஇன்கவி] - ம்ருதுவாய்இனிதானகவி. கவிபாட்டுண்டவனுக்கு இக்கவியாலே முன்பில்லாத நீர்மையுமுண்டாம்படியிருக்கை. இக்கவிபாட்டாலே முன்பில்லாத நீர்மை தனக்குஉண்டாயிற்றதாக நினைத்திருக்கிறானாயிற்று அவன். [பாடியவப்பனுக்கு] - இப்படி கவிபாடின மஹோபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது] - செய்யலாவதுஏதேனுமொன்றுமில்லை. இங்கிருந்த நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவது ஒன்றுமில்லையேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டில்லையேயென்னில்?—[இங்குமங்கே] - இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாந வாஸனையாலே, "செய்யலாவதுண்டோ?" என்று

ப்ரமிக்கலாயிருக்கும்; ஸங்கோசம் கழிந்தவளவில், செய்யலாவதொன்றுமில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. "ஸ்வாதந்த்ர்யமேவாஸந்நிஷ்டம்" என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ர்யமூலமான ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை என்று நீர் புண்படாகில்லாதே, உம்மதாயிருப்பதோரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டீரோ? என்ன; அப்படிச்செய்யலாயிற்றிறே ஈஶ்வரனைப் போலே நானும் எனக்குஉடைமையாயிருப்பதோரு வஸ்துவும்பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

[உதவி] - உதவியுண்டு - உபகாரம்: அதுக்குக் கைம்மாறாக-ப்ரத்யுபகாரமாக [என்னுயிரேன்ன] - நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் ஶ்லாக்யமா யிருப்பதோன்றுண்டிறே - ஆத்மவஸ்து: அத்தைக்கொடுத்தாலோவென்னில் ?—அதுசெய்யலாயிற்றிறே, அடியிலே * மயர்வறமதிநலம் அருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அத்தைக்கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில்ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலேயிருப்பதொன்றாயிற்று, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இது. ப்ராந்திஸமயத்தில்ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான்வேணும்: தெளிந்தவநந்தரம் "என்னுடையவஸ்துவை யவனுக்குக்கொடுத்தேன்" என்றிருக்கக்கடவனல்லன்; அநாதிகாலம்ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப்போந்த அதிலுங்கடையாயிற்று, தெளிந்தவநந்தரம் "நான்என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்" என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அபஹாரமே யநுவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞாநம் பிறந்தமை போய்யாமிறே. ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டிவரும்; நெஞ்சிலே வெளிச்சிறப்புண்டானால்அவன்வஸ்துவைஅவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். "மயாஸமர்ப்பித:" (மயாஸமர்ப்பித:) "அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே" (அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே)

பத்தாம்பாட்டு. —உதவி இத்யாதி. "என்னுயிரென்னவுற்று எண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது - அப்பனுக்கெதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு இத்யாதி.

ஆத்மவஸ்துவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பிக்கலாமென்கைக்கு உறுப்பாக இதினுடைய ஶ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார் - நித்யமாய் இத்யாதி. "உற்றெண்ணில்" என்றதுக்குஹாவமருளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யலாயிற்று இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அத்தை - மயர்வறமதிநலத்தையென்றபடி. அஜ்ஞனானால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுமதொழிய, ஜ்ஞாநமுண்டானால் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கப்போகாதோ ? என்ன - ப்ராந்திஸமயத்தில் இத்யாதி. ப்ராந்திஸமயமாவது - ப்ரபத்திபண்ணுகிறஸமயம். ஆத்மஸமர்ப்பணமாவது - ஆத்மீயஹரங்யாஸம். ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்தை ப்ராந்திஸமயமென்கிறது - ஸமர்ப்பித்த அநந்தரம் "ஸமர்ப்பிக்கத்தான் நான்ஆர" என்று அநுதபிக்கும்படி யிருக்கையாலே. ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இதுஎன்றது - ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறோமென்று கலங்குகிறஇதென்றபடி. ஆனால் ப்ரபத்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் வேண்டாவோ ? என்ன; ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும், ததநந்தரம் இவனிருக்கக்கடவ படியையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராந்திஸமயத்தில் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே இருந்தாலோ ? என்ன - அநாதி இத்யாதி. இது கடையானபடிக்கு ஹேதுகதநபூர்வகமாகவிவரணம் பின்னையும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஆனால் செய்தநுதபிக்கவேணுமோ ? முதலிலே செய்யாதிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன ; இன்னதுக்காகச் செய்யவேணுமென்னுமத்தையும்,செய்தவநந்தரம் இன்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வமுக்தி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அப்படி ஸமர்ப்பித்தநுதபித்தபேருண்டோ ? என்ன - மயாஸமர்ப்பித இத்யாதி. ஸ்தோத்ரேயாமுநாசார்யார், 'வபுராதிஷு யோபிகோபிவா" இத்யாதி, "தவ ஹம் தவவா தவ...

என்னுநின்றதிறே. ''எனதாவிதந்தொழிந்தேன்'' என்று, ''எனதாவி யார் யான்ஆர்?'' என்றாரிறே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்ல இவ்விரண்டாகாரமும் அநுவர்த்திக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் உபகாரஸ்ம்ருதிக்கும் தனித்துஇவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [உற்றெண்ணில்] - ஆராயாதே மேலெழநின்றுகொடுக்கில் கொடுக்கலாம்; நெஞ்சிலே சிறிதுவெளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. [அதுவும்] - ஆத்மாவும். [மற்று] - அப்படிப்பட்ட ஆத்மீயங்களும். [ஆங்கவன்றன்னது] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி யரிக்கவேண்டும் தசையில்அவனதாயிராநின்றது. [என்னுலித்யாதி] - உபகாரஸ்ம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தியில்லாத என்னாலே, மஹோபகாரகனாயிருக்கிற தன்னை. [பதவிய இன்கவிபாடியவப்பனுக்கு] - கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம்படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வது] - ஏதேனுமொன்றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லையேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத்தட்டேன்என்னில்? [இங்குமங்கே]-இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே ''நான், என்னது'' என்றுபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, ''செய்யலாவதுண்டோ'' என்று ப்ரமிக்கவுமாமிருக்கும்; அதுவுமின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே; ''ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே'' (ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக்கப்போகாதிறே. (க0)

ஈஹாஸெத்யேவமோஹஸேவிதக:'' ''ஸதநாயமுஷஸியோஸ்மஹம்'' இத்யாதி, ''ஈயுவாகிம்ஹஸேவ்யாமிதே'' ஆக, ''ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே'' என்றத்தையுபபாதித்து, அநந்தரம், ''உபகாரஸ்ம்ருதியாலே'' இத்யாதியையுபபாதிக்கக்கோலி, அப்படியுபகாரஸ்ம்ருதியாலேகலங்கி ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்து, தெளிந்தவநந்தரம் அநுதபித்தவிடமுண்டோ? என்ன - எனதாவி இத்யாதி. இத்தால்ஹலிதம் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி. இவ்விரண்டாகாரமென்றது - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அநந்தரம் அநுதபிக்கையுமாகிற இவ்விரண்டாகாரமுமென்றபடி. இப்பாட்டில் ''ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்போகாது'' என்றத்தால் ஹலிதம்-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமென்கிறார் - ஆக ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இத்யாதி ''உற்றெண்ணிலதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது'' என்கிற இத்தால் ஹலிதமான அர்த்தவிசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆராயாதே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மற்று - ஆத்மீயங்களென்றபடி. அங்கு - ப்ரத்யுபகாரதசையிலென்றபடி. ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே - அத்யந்த பாரதந்த்ரனாகையாலே, 'ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே' என்று கூட்டுவது. பதவிய - பதமுண்டாம்படியாக; நீர்மையுண்டாம்படியாகவென்றபடி. ''பதவிய இன்கவி'' என்றதுக்கு - ம்ருதுவாய் இனிதானகவியென்று பொருளாகையாலே, இதுக்கு மார்த்தவமேதென்ன - கவிபாட்டுண்கிற இத்யாதி. ''இங்குமங்கும்'' என்றதுக்கவதாரிகை - இங்கிருக்கும்நாள் இத்யாதி. கீழ்சங்கைக்கு பரிஹாரம் - இங்கானால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ''ஸங்கோசங்கழிந்த'' இத்யாதியின் விவரணம் - ஸ்வேநரூபேண இத்யாதி. 'உதவிக்கைம்மாறு' என்றுதொடங்கி, 'அப்பனுக்கு - இங்குமங்கும் - எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது' இத்யந்வய:. (க0)

பதினேராம் பாட்டு.

இங்குமங்குத்திருமாலன்றியின்மைகண்டு
அங்ஙனேவண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்து
எங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்குமே.

ஆ.—(இங்குமங்கும்.)-ஸ்ரீய:பதியானவனல்லது உபகாரகர் இல்லையென்னுமிடத்தை அநுஸந்தித்து அந்த ஸாவயுக்தரான ஆழ்வார், தம்மைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின இம்மஹோபகாரத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எங்ஙனேசொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்கும் என்கிறார்.

[இங்குமென்றுதொடங்கி] - இஹலோகபரலோகங்களில் ஸ்ரிய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையெனனுமிடத்தை அநுஸந்தித்து அந்தஸாவயுத்தராயிருககிற ஆழ்வார். [இங்ஙனேயென்று தொடங்கி] - இஸ்ஸாவத்திலே அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, தன்னேடு அந்வயித்தார்க்கு நிரதிஶயாநந்தத்தை யுண்டாக்காநிற்குமென்று ஃபலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இங்கும் - இந்த விபூதியிலுண்டான ஆஶ்ரயணதஶையிலும், அங்கும்•அந்த விபூதியிலுண்டான கைங்கர்யதசையிலும், திருமால் - பூர்வோத்தரவாக்ய ப்ரமுகஸித்தமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையுடையவனே, அன்றி - ஒழிய, இன்மை - வேறில்லாமையை, கண்டு - அநுஸந்தித்து, அங்ஙனே - அந்தப்ரகாரத்தையுடையராய், வண் - உதாரரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - தம்மை வாசிக கைங்கர்யங்கொண்ட, இங்ஙனே - இந்தப்ரகாரத்திலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் ஆயிரத்து - ஓர் ஆயிரத்திலே, இப்பத்தும்—, எங்ஙனே - இவருடைய உபகாரஸ்ம்ருதிரூபமான அர்த்தவ்யதிரேகேண, சொல்லிலும் - ஶப்தமாத்ரமேசொல்லிலும், (ஆழ்வார்வைஸவத்தாலும் இத்திருவாய்மொழியின் மாஹாத்ம்யத்தாலும்), இன்பம் - ஸகவதநுஸவஜநிதநிரதிஶயாநந்தத்தை, பயக்கும் - உண்டாக்கும். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, எஙஙனே சொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்குமென்கிறார். [இங்குமங்குமித்யாதி] - இஹலோகபரலோகங்களிரண்டிலும் ஸ்ரீய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து. ஸாதநாநுஷ்டானவேளையோடு ப்ராப்திவேளையோடு வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கொரு மிதுநமே தஞ்சமென்கை. "பண்டைநாளாலே" என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவள் முன்னாகப் பண்ணவேணுமிறே; ஆஶ்ரயணவேளையிலும் அவள் முன்னாகவேணுமிறே. "ஸீதே த்வஷ்டநஸாஶ்ரயா:" என்று, 'ராவணன் சொல்லுகையாலே நலிந்தார்களாகில், அவன்பட்டபின்புஇன்று நலியாநின்றார்களோ?' என்று ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலும் குணத்தையாரோபிக்கும் நீர்மையையுடையவளிறே. நமக்கு ஸஹாசார்ய

ஸந்நிதியில் அவனுபதேசத்தாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபத்தியுண்டு; இவர்க்கு ப்ரதிபத்த்யநுரூபமான பரிமாற்றமே எப்போது முண்டு. [அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - அந்தப்ரதிபத்தியோடே, உதாரரான ஆழ்வார். [இங்ஙனேயித்யாதி] - இஸ்ஸாவவ்ருத்தியோடே சொன்ன இப்பத்தும். "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யவிஷயங்களில் தொற்றற்று உத்தேஶ்யவிஷயத்திலே மூண்டிறே இவர்க்கிருப்பது. இப்பாசுரமேயமையும் இது அப்யஸித்தவர்களுக்கு. அவர்களைப் பார்த்தன்றிறே ஈஶ்வரனங்கீகரிப்பது, இவர்பாசுர மென்று இவரைப்பார்த்திறே. [எங்ஙனே சொல்லிலும] - அஹ்ருதயமாகவுமாம், ஸஹ்ருதயமாகவுமாம்; பலத்தில் வ்யபிசரியாதென்கை. [இன்பம்பயக்கும்] - ஆநந்தத்தையுண்டாக்கும். "ஸர்வே ஷோ்வாநந்தயாதி" என்கிறபடியே, நிரவதிகமான ஆனந்தத்தை விளைக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கு மென்கிறார்.

[இங்குமங்குந்திருமாலின்றி யின்மைகண்டு] - ஸாத்யாநுஷ்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இஹலோகபரலோகங்கள் இரண்டிலும் ஸ்ரிய:பதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவுககுத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லையென்னுமத்தை யநுஸந்தித்து; "பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளுங் கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்து" என்கிறபடியே, கைங்கர்யம்பண்ணுமிடத்திலும் அவள்முன்னாகப்பண்ணவேணுமிறே; ஆஶ்ரயணவேளையிலும் அவள்முன்னாகவேணுமிறே. "ஹதேதஸ்மிந்நகுர்யு:" (ஹதேதஸ்மிந்நகுர்யு:) என்று—'ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்துநலிந்தார்களாகில், இப்போதும் நலிவர்களோ?' என்று - அவர்கள்பக்கலிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. [அங்ஙனேயித்யாதி] - நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகேயிருந்து, ஸ்ரிய:பதியொழிய இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை" என்று உபதேசித்தால், அத்தனைபோதும் "அப்படியே" என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்நினைவுக்கநுரூபமான பரிமாற்றத்தையுமுடையவரா யிருப்பராயிற்று. ஆக, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிபபட்டிருக்குமோ? என்னில்,— [இங்ங

நிகமம்.—இங்குமங்கும் இதயாதி. "எங்ஙனேசொலலிலுமின்பம்பயக்கும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இன்மைகண்டு - இல்லாமையையநுஸந்தித்து. இஹலோக பரலோகங்கள் இரண்டிலும் ஸ்ரிய:பதியே தஞ்சமென்றதுகரு ஸாவமருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - ஸாதநாநுஷ்டாந இத்யாதி. பலவேளையிலும் ஆஶ்ரயணவேளையிலும் பிராட்டி ஸம்பந்தம வேணுமோ? என்ன - பண்டைநாளாலே இதயாதி வாக்யத்வயம். "ஆஶ்ரயணவேளையி லிவள்முனனாகவேணும்" என்கைக்கு, இவன்தோஷத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் சீறுமளவில் அததையாற்றிச சேரவிடும்படியான நீர்மையுடையவளோ? என்ன - ஹதேதஸ்மிந் இத்யாதி. "ஆஜ்ஞாபாராவணேநைதா ராக்ஷஸ்யோ தர்ஜயந்தி மாம் । ஹதேதஸ்மிந்நகுர்யுர் ஹி தர்ஜநம் வாநரோத்தம" இதி யுத்தகாண்டே ஸீதா. (கககூ - சுக) "அங்ஙனே" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக அர்த்தம்- நமக்கும் இத்யாதி. பரிமாற்றத்தை- அநுஷ்டாநத்தை யென்றபடி. ஆகவென்றது - ஆனாலென்றபடி. மூன்றும்ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோவென்றது- மாநஸமான அத்யவஸாயமும் காயிகமான அநுஷ்டாநம்போலே

ணித்யாதி] - இஸ்ஸஹாவவ்ருத்தியிலேசொல்லிற்றுயிற்று ஆயிரம்பாட்டும். நீர், மநோவாக் காயங்கள் மூன்றிலும் ''ஸ்ரிய:பதியேஇவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத்தஞ்சம்''என்றுஅத்யவஸித்து அருளிச்செய்த இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஸாஹ்யாதிவிஷயங்களில்நின்றும் மீளவேணுமோ? நீர் * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும்தேவபிரானையேதந்தைதாயென்றடைந்தவராயிராநின்றீர், இவர்களுக்குமெல்லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோ? என்னில்,—அத்தேவைகளெல்லாம் நம்மோடே: இது கற்பார்க்கு அதுவேண்டாவென்கிறார்:— [எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே] - ஏதேனுமொருபடிசொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடையபாசுரத்தைக் கற்றவர்களென்றிறே ஈஶ்வரன் இவர்களைக்கடாக்ஷிப்பது ; இல்லையாகில், இவர் தம்மைப்போலே மநோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுஸவிக்கப்பெறில் அழகிது; அதில்லாத போதும ஸலவ்யபிசாரியாகாதேன்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனைஇது. [இன்பம்பயக்குமே] - ''ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி'' (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே, நிரந்தரஸ்மவதநுஸவத்தாற்பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம். (கக)

வாசிகமும் ஒத்திருக்குமோவென்றபடி. ''எங்ஙனேசொல்லிலும்'' என்றதுக்கவதாரிகை - நீர், மநோ வாக்காயங்கள் இத்யாதி. ''நீரமநோவாக்காயங்கள்'' இதயாதிவாக்யவிவரணம் - நீர் சிந்தையாலும் இத்யாதி. அதுகத்ஹேதுவேஂதன்ன - என்னுடையபாசுரத்தை இதயாதி. ''சொல்லிலும்'' என்றயதிஸப்தார்த்தம் - இல்லையாகில் இத்யாதி. பயக்கும் - உண்டாக்கும். ஆநந்தயாதி - ஆநந்தயதி என்றபடி. (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வ்ருஷ்டி: ஸம்ஸ்வஸ்தேஷு ஸாத்ரு காயாத்ஸ்வேந ப்ரபந்நாய நாம்ஸமஸோஸமஸ்ரளி: கவீந்த்ரஷ்ய ஸ்வஸ்திதவிதயோஸ்வேவக்ஷணை ப்ருத்த்வேகி யஸோம் நவமே ஜகத: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[என்றைக்குமென்னை] - ஸ்வாமிகாஸ்த்ரஸாவாகவிவகரணயாதிதவாஜ்ஹ்ஜணகா தஜ்ஜீவாவாதககாதவபிதவடநாஸக்திவெகணயொமாக: । ஸ்வஸாதகவகராயயஜஸமயிஸதாவஸ்ஸகர்த்திதகாஸ்வதேவஸாதேத்ருவிஷ்ணர ப்ருத்ருவகருதிவிஷயெஸாநு யநக்தத்ருமாயக: ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

என்தனைநீயிங்குவைத்ததேதுக்கெனமாலும்
என்தனக்குமென்தமாக்குமின்பமதா—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலாமைபகர்மாறன்
பாடணைவார்க்குஉண்டாமின்பம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—இன்பம் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(இன்பம்பயக்க.) -இப்படி என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளுகைக்காக, திருநாட்டினின்றும் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தபடியே ஸபரிகரமாகத் திருவாறன்விளையிலே வந்துபுகுந்து என்னைத திருவாய்மொழி பாடுவித்துப் பாட்டைக் கேட்டருளி, திருவடிபெருமாள்குணங்களைச்சொல்லக் கேட்டருளி அஶோகவநிகையிலே பிராட்டி நிர்வ்ருதையாயிருந்தாற்போலே நிர்வ்ருதனாயிருந்ததிருவாறன்விளையை என்றோ சென்று நாம் அநுபவிக்கப்பெறுவது? என்று மநோரதிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணாமையாலே, இனி ஆத்மாந்தமாக அடிமை செய்யுமித்தனையே செய்யக்கடவோமென்று பார்த்து, லோகமெல்லாம் வாழும்படி பெரிய பிராட்டியாரோடேகூடத் திருவாறன்விளையிலே, பர்யங்கவித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருவாய்மொழி கேட்டருளுகைக்கீடாம்படி பணித்தாக; ஸ்ரீராமாயணங்கேட்டருளுகைககுப் பேரோலொக்கமாகவெழுந்தருளியிருந்தாற்போலே இருந்தருளுவதுஞ்செய்து தமக்குஉபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கண்ணாலே கண்டு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தஆழ்வார், ‘அடிமை செய்யுமிடத்தில், திருநாட்டிலேபோய் அடிமைசெய்யவுமிச்சையில்லை, திருவாறன்விளையிலே போய்அடிமை செய்யவேணும்’என்று அடிமைசெய்யும்படிகளை மநோரதிக்கிறார்.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இப்படி தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தாலே தம்முடையவிரோதி அஸத்ஸமமாம்படி ஹ்ருஷ்டரானவர், அவனுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரங்காணாமையாலே, ‘ஶேஷியானவனுக்கு அதிஶயஜநகமான ஶேஷவ்ருத்தியொழிய இல்லை’ என்று அறுதியிட்டு, ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய அஶேஷஶேஷித்வப்ரகாஶகமான ஸ்ரிய:பதித்வபூர்த்தியையும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வாபாதநத்தையும்; ஆஶ்ரிதரக்ஷணகாரத்தையும், அநுபாவ்யமான விக்ரஹயோகத்தையும், அநுபவார்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமாயுள்ள அநந்தஶயநத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திவிஶிஷ்டமான அபிமதஸாதகத்வத்தையும், ப்ரபலவிரோதிபஞ்ஜநத்வத்தையும், ஆந்தரது:கநிவர்த்தகத்வத்தையும், பாபம்நிவ்ருத்தமாய் ப்ராப்யதேசம் ஸித்திக்கிலும் உத்தேஶ்யமான ஆஸந்நதேஶயோகத்தையும், நிரதிஶயவ்யவஸாயஜநகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வபாவனான அவன் நம்மை விரோதியைக்கழித்து அடிமைகொள்ளுகைக்காக ஆஸந்நமான திருவாறனவிளையிலே ஸந்நிஹிதனான அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யக்கடவோமென்று மநோரதித்து, இப்படி நிவர்த்யவிரோதிபலநிரூபண பூர்வகமாக அதினுடைய ஶரண்யநிவர்த்யத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நிகமிக்கிறார்.

இ—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், அவன் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமை தடுமாறினார்-கீழ்; இவர்க்கு நிரூபித்தால் ப்ரத்புபகாரமாகக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இவர்பக்கலிலேயொன்று

பெற்று அத்தாலே குறைநிரம்பவேண்டும்படி அபூர்ணனல்லனவன்; ஆனாலும், உபகார ஸ்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, "நாமும் அவனுக்கு ஒன்றைச்செய்தோமாய் அவனும் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொண்டானாகலாம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்போம்" என்று பார்த்தார். "தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பண்ண அத்தையே ப்ரத்யுபகாரமாக நினைப்பானொருத்தனவன்; மோக்ஷஹேது தன்தனக்கடைத்த வ்ருத்தியைப்பண்ண மோக்ஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகவுங்கடவன்; ஆகையாலே, அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்தமாகஅடிமைசெய்யுமித்தனை"என்றுபார்த்தார். அவனும்அடிமைகொள்ளுகைக்கு—ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குப் பேரோலக்கமாகவெழுந்தருளி இருந்தாற்போலே, திருவாறன்விளையிலே லோகமெல்லாம்வாழும்படி பிராட்டியோடேகூடப்பர்யங்கவித்யையிற்சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்பரிகரத்தோடேகூடத் திருவாய்மொழியைக் கேட்டருளும்படி அணித்தாகவந்திருந்தான்; அங்கே சென்று கண்ணாலேகண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தவர், அங்கே சென்று அடிமைசெய்யும் படியை மநோரதிக்கிறார். ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோய் அடிமைசெய்யுமளவும் ஆறியிருக்கவல்லவரல்லாமையாலும், அவன்தான் இங்கேகிட்டவிருக்கஒருதேசவிசேஷத்தேபோய் அடிமைசெய்யஇச்சையில்லாமையாலும் திருவாறன்விளையிலேபுக்குத் திருவாய்மொழிபாடி பரநுபவிக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் இதுக்குவாசி - கவிபாடின ஸ்ரீவால்மீகிபகவானையொழிய குசலவர்கள் கேட்பிக்கையன்றியே பாடினவர்தாமே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டவன் தனியேயிருந்து கேட்கையன்றியே பிராட்டியுந்தானுங்கூடக் கேட்கையும்.

ஈடு.—ஸர்வேஶ்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக் காணாமை தடுமாறினார் - கீழில்திருவாய்மொழியிலே; இவர்தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறினரத்தனைபோக்கி இவர்தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; அவன் ஒன்றுகொண்டு குறைதீரவேண்டும் ஸாபேக்ஷனல்லன்; இவர் தம்முடைய உபகாரஸ்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே; ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்று கொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்று பெற்றானாகச் செய்யலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்குவகுத்தகைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே

இன்பம்பயக்க ப்ரவேசம்,—வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாண ஸங்கதிக்காக வ்ருத்தாநுவாதம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஆனால் வெறுமனேயிருக்க வொண்ணாதோவென்ன; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே வெறுமனேயிருக்கமாட்டாமல் தடுமாறினாரென்கிறார் - இவர்தாம் தம்முடைய இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. இவருடைய ஆகிஞ்சந்யத்தாலும் அவனுடைய பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ண விரகில்லையாகில் வெறுமனேயிருக்கிறதுக்கென்? என்ன - ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணும் விரகுஏது? என்ன; ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார்-இனி,நாமும் இத்யாதி. அதாவது ஏதென்ன - அவன்,தனக்கு இத்யாதி. அவன் என்றதுக்கு. நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான் என்றத்தோடே அந்வயம். வகுத்தகைங்கர்யம் - ப்ராப்தமான கைங்கர்யம். ஆனபின்பு-அவன்ஸ்வபாவம் இதுவானபின்பு என்றபடி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்

அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் "ஸ்வரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" (ஸ்வேநரூபேணுபிநிஷ்பத்யதே) என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தியள வுஞ்சொல்லவே, அதுக்கு அவ்வருகில் கைங்கர்யமானது†அவவாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியளவும் சொல்லிவிடும். ஆழ்வார்கள் "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று அதுதன்னையே சொல்லாநிற்பர்கள், ப்ராப்திஃபலமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாலே. "ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேஶ்வரன் உத்தேஶ்யன்"என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணினவர்கள், "பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திः" (பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்திः) என்று பகவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றுர்கள்; அவர்களிற்காட்டில் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று பகவத்ப்ரஸாதலப்யமான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமை செய்யுமிடந்தன்னில் "ஶரீரஸம்பந்தமற்று பரமபதப்ராப்திபண்ணினல் பின்புசெய்கிறோம்" என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே, உபகாரஸ்ம்ருதி இவரை நலிகிறபடி. ஆகையாலே, "ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்பாடின ஸ்ரீராமாயணம்கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கூடப் பெருமாள் பேரோலக்கமிருந்தாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனும், நாம் பாடினதிருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சிமாரோடேகூடி நித்யபரிஜநத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழிகேட்பித்து அடிமைசெய்வோம்"என்று மநோரதிக்கிருராய், அம்மநோரதந்தன்னிலும்,—ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனுனல் அர்ச்சிராதிகதியோடு தேஶவிஶேஷத்தோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸநத்துக்குஃபலமாய் வருவன யாவைசில,அவையெல்லாம் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவதிறே; அப்படியே,— "திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலேபோய் அடிமைசெய்யக்கடவோம். அதுதானும்வேண்டா, அத்தேஶப்ராப்திதானேயமையும்; அதுதானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப்போவதாக மநோரதிக்கிற

யம் ஶ்ருதியிலே "பகவத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்தம்" என்னுநிற்க, கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்பானென்? என்ன - இனித்தான் இத்யாதி. வேதம்போலே ஆழ்வார்களும் ப்ராப்திமாத்ரத்தைச்சொல்லிவிடவொண்ணுதோ? என்ன - ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. அதுதன்னையே - கைங்கர்யந்தன்னையே. அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுஏது? என்ன - ப்ராப்திஃபலமான இத்யாதி ஆனல் வேததாத்பர்யத்தை உபப்ருஂஹணமுகேந வெளியிடுகிற ருஷிகள் சொல்லாமைக்கு ஹேதுஏது?என்ன,—ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாநமில்லாமையாலே யென்கிருர் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. இவர்களுக்கு வாசியேதென்ன - அவர்களில் இத்யாதி. இதுவாயிற்று - கைங்கர்யத்தில் ருசியுடையராகையாயிற்று என்றபடி. பரமபதத்திலே போனலன்றே அடிமைசெய்யலாவது, "இங்கேசெய்யவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்கிறதுஎன? என்ன - இனி அடிமை இத்யாதி. "பாம்பணையப்பன்" இத்யாதியைப்பற்ற-பர்யங்க இத்யாதி. "எழில்மலாமாதர்," "தேவபிரான்" என்றத்தைப்பற்ற - நாய்ச்சிமாரோடே இத்யாதி விஶேஷணத்வயம். அடிமை - வாசிகமான அடிமை. ஆனல் அவனையொழிய அவனிருந்ததேசம் போகிறவழி எல்லாவற்றையும் மநோரதிக்கிறதென்? என்ன - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. அது எங்ஙனேயென்ன - அதாவது இத்யாதி. உபாஸநத்துக்கு - உபாயத்துக்கு என்றபடி. ஃபலம் என்றது - அவாந்தரஃபலம் என்றபடி. "சகுநினைக்கப்பெற" என்றததைப்பற்ற - இங்கேயிருந்தே

† அவவாத ஸ்வேதம் - நெல்முதலியவற்றைக்குத்தினல் உடம்பில்தோன்றும் வியர்வை.

அம்மநோரதந்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேசத்தை "ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம்இருந்ததேசத்தைக்குறித்து வரக்கடவன்: அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுவர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேசத்திலேபோய்ப் புகக் கடவோம்; அத்தேசமே நமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கேபோய்ப்புகவே நம்முடைய கைங்கர்யவிரோதிகளடையப் போம் இனி, நான் வேறொன்றிலே இச்சைபண்ணிலும், என் நெஞ்சானது அத்தேசத்துக்கொழிய, வேறொருதேசத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; "ஹாவோ நாந்யத்ரகச்சதி" (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே." ஆக, திருவாறன்விளையிலே புக்கு அடிமைசெய்யக்கடவ படிகளை மநோரதித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையுமாயிற்று. "ஸீதாயாஶ்சரிதம்மஹத்" (ஸீதாயாஸ்சரிதம்மஹத்) என்னுநிற்கச் செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியேயிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குஶலவர்களிறே.

முதற் பாட்டு.

இன்பம்பயக்க எழில்மலர்மாதருந்தானும்இவ்வேழுலகை
இன்பம்பயக்கஇனிதுடன்வீற்றிருந்துஆள்கின்றஎங்கள்பிரான்
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்றஅணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை
அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களுமாகுங்கொலோ ?

ஆ —*பரஸ்பரஸாஹித்யத்தாலே தங்களுக்கு இன்பமுண்டாம்படியாகவும், அயர்வறுமமரர்களுக்கு இனிதாம்படியாகவும், பிராட்டியோடேகூடத் திருமாமணிமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தருளி, இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் அன்புற்றமர்ந்துஉறைகின்ற அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை அன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களும்ஆகவற்றேயோ? என்கிறார்.*

ஒ —முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலேபுக்கு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு அடிமைசெய்யும் காலமாகவற்றோவென்று மநோரதிக்கிறார் [இன்பமென்று தொடங்கி] - எழிலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே தனக்கு நிரதிஶயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகை

இத்யாதி. "ஆடுபறவைமிசைக்கண்டுகைதொழுதன்றி" என்றத்தைப்பற்ற - இனி நாம் அத்தேசத்தை இத்யாதி. "ஒன்றிவலம்செய்யவொன்றுமோதீவினை" என்றத்தைப்பற்ற - அங்கேபோய்ப்புகவே இத்யாதி. "கூடுங்கொலெனனுமென்சிந்தனை" என்றத்தைப்பற்ற - நான்வேறொன்றிலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஹாவ இத்யாதி. நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. இததால் வ்யாவ்ருத்தி - ஸ்ரீராமாயணத்தில் இத்யாதி. அங்கு இவ்விரண்டு மில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்- ஸீதாயா இத்யாதி வாகயத்வயத்தாலே. "காவ்யம்ராமாயணம்க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஶ்சரிதம்மஹத்। வள வஸ்யவயதிதேவவகாரவசிதவதஃ" ஐதி வாலகாண்டே. (௪ - எ). "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணா। பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீமதா" ஐதி ஷஷ்டேம்ஶே.

யாலே இவ்வுலோகத்துக்கு நிரதிஶயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களுக்கு ஸம்பவம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமைபிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களை ஆளா நிற்பதுஞ்செய்து இங்ஙனேயிருக்கிற மஹாஸம்பத்தைக்காட்டிஎங்களைத்திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். [அன்புற்றமர்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்நேஹித்து அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகவர்த்திக்கிற அழகிய பொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையை நாமும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஸ்நேஹித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் நாள்களும் ஆகவற்றே!

ப.—முதற்பாட்டில், ஶேஷியானவன் லக்ஷ்மியோடே பரிபூர்ணனுய் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவாறன்விளையை அநுபவித்து அடிமைசெய்யுங்காலமும் ஆமோ? என்கிறுர்.

எழில் - ஸௌந்தர்யாதிகுணோபேதையாய், மலர்மாதரும் - பத்மவாஸித்வத்தாலேவந்த போக்யதையையுடைய லக்ஷ்மியும், தானும் - (அவர்கள்தான் விரும்பி மேல்விழும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய) தானும், இன்பம் - (பரஸ்பர) ஆநந்தவ்ருத்தி, பயக்க - உண்டாம்படியாக, இனிதுடன் - போகஸாரஸ்யத்தோடேகூட, வீற்றிருந்து - (ஸர்வஶேஷித்வவ்யாவ்ருத்தி தோன்றும்படி) இருந்து, இவ்வேழுலகை - (வ்யக்தஅவ்யக்த கால ஶுத்தஸத்வாத்மக சதுர்விதஅசேதநவர்க்கமும், பத்தமுக்தநித்யரூபமான த்ரிவிதசேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழுவகைப்பட்ட இந்த லோகங்களை, இன்பம் பயக்க - ஆநந்தகந்தளிதமாம்படி, ஆள்கின்ற - அடிமைகொள்ளாநிற்குமவனுய், எங்கள் பிரான் - அப்படி யெங்களையும் வாசிககைங்கர்யங்கொண்ட மஹோபகாரகனானவன், அன்புற்று - (அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தஸ்த்தலம் என்று) விரும்பி, அமர்ந்து - (அல்லாத பரவ்யூஹாதி ஸ்த்தலத்திற்காட்டில்) பொருத்தமுடையனுய், உறைகின்ற - (நிரந்தர) வாஸம்பண்ணுகிற அணி - ரமணீயமான, பொழில் - பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை அன்புற்று - (அடிமைசெய்கைக்கு ஆஸந்நஸ்த்தலமென்று) ஸ்நேஹித்து, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலப்போகத் தேடாதே) பொருந்தி, வலஞ்செய்து - (ஸ்வரூபாநுரூபமான) அநுகூலவ்ருத்தியைப்பண்ணி, (ஹ்ருஷ்டராய்), கைதொழும் - * பத்தாஞ்சலிபுடராய் நாம் அநுபவிக்கும், நாள்களும் - நாள்கள், ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ?

ஈ—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்காலமாகவற்றே! என்று மநோரதிக்கிறுர். [இன்பம்பயக்க] - நிரதிஶயாநந்தம் பிறக்கும்படியாக. நித்யஸம்ஸாரியானவன், ஆநந்தமயனான தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆநந்திக்குமாபோலேயாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே தான் ஆநந்திக்கிறபடி. "அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்னக்கடவதிறே; "ரஸோ வை ஸ: ரஸꣳஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி". [எழில்மலர் மாதருந்தானும்] - "ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம்" என்றிறே இவளுக்கு ஏற்றம்; "தஸ்யா ஸத்ருஶோ ராஜா" என்றிறே தனக்கு ஏற்றம். எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியார். [இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க] - இருவருங்கூடின சேர்த்தியாலே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படி. இருவர்க்கும் அந்யோந்யம்பிறந்த வாநந்தமிறே, லோகத்தில் ஆநந்தத்துக்கு அடி. "ராமஸ்ய ஸீதா ஸஹிதஸ்ய ராஜ்யம் ஸம்ப்ராப்ய வாஸ்யத் ப்ரஹ்ருஷ்ட ஸர்வ லோகாꣳ"

என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்கள் சேரவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்கு மிகவும் ஏற்றமுண்டாமிறே. [இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற] - இந்தலோகங்களுக்குஸுகவம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமை பிறக்கும்படியாகவும், இவற்றை யாளுகைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் இருவருங்கூடவென்று வேறுபாடு தோற்றவிருந்து இவற்றை ரக்ஷியாநிற்கிற. [எங்கள்பிரான்] - என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். * கேசவன்றமர்க்குப் பின்பு இவர் தனியரல்லரிறே. [அன்புற்று] - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்ல விடமென்று ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்து] - வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே தேஶவாஸந்தானே ப்ராயோஜநமாகக் கொண்டு. [உறைகின்ற] - அவதாரம் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை] - ஊர்ஶநீயமானபொழில்சூழ்ந்த தேஶத்தை. [அன்புற்று] - "தேநதேந க³தா ஸா" என்கிறபடியே அவன் விரும்பின தேசத்தையே விரும்புமத்தனையிறே; அவன் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹித்தாற்போலே, நாமும் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - நாமும் அநந்யப்ரயோஜநராய். [வலஞ்செய்து] - அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களு மாகுங்கொலோ] - மநோரதத்துக்குக் காலமானதுவே போகத்துக்கும் காலமாகவற்றோ? "ஸவிதா நீம் ஸகா ஸ்யாத்?"

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங் காலமாகவற்றே ? என்று மநோரதிக்கிறார்.

[இன்பம்பயக்க] - "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்கிற வஸ்துவுக்கும், நித்ய து:கியான ஸம்ஸாரிசேதநனுக்குத் தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாமாபோலேயாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியாலே அவன்தனக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படியும்; "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்" என்று பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. "ராம:" (ராம:) - ஸ்ரீபரஶுராமாழ்வானைச்செருக்கு வாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து, தர்மோத்தரமாகநடத்திப்போந்தவர். "து" (து) - பித்ருஶுஶ்ருஷணாதிகளைப்பண்ணிப்பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழிந்தபின்பு, "இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப்போந்தாரித்தனையோ !" என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம புதியதுஉண்டறியாரோ?" என்னும்படி

முதற்பாட்டு.—இன்பம் இத்யாதி. "அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை" என்று தொடங்கி "ஆகுங்கொல்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

"எழில்மலர்மாதருந்தானும் - இன்பம்பயக்க" என்று கூட்டி, "எழில்மலர்மாதா" என்று விஶேஷிக்கையாலே - ஈஶ்வரனுடைய ஆநந்தத்துக்கு ஹேது இவள்சேர்த்தியென்கிறார் - ஆநந்தமய: இத்யாதி. ஆநந்தமய: என்கிறவஸ்துவான அவன்தனக்கும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாம்படியும் என்று அந்வயிப்பது. பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாமோ? என்ன - அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி. இருவருமான சேர்த்தியிலே ஆநந்தமுண்டாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ராம இத்யாதி. "ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந் ருதூந்" இத்யாதி வ்யாக்யாநம். (என - உரு) "ராம" என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரசுராமாழ்வான் இத்யாதி. செருக்குவாட்டி - கர்வத்தைப்போக்கி. வாத்ஸ்யாயநம் - காமஶாஸ்த்ரம். விவரணம் -

போந்த இவர், இப்போது "இதுக்குமுன்பு தர்மதத்த்வம் புதியதுஉண்டறியாரோ?" என்னும்படி வேறுபட்டார். "ஸீதயாஸார்த்தம்"(ஸீதயாஸார்த்தம்) - அயோநிஜையாய் பரமபதத்தில் தானும் அவனுமாயிருந்துகலந்த போதைச் செவ்வியில் ஒன்றுங்குறையாமலிருந்தவளிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், தம்மைஅழியமாறி இதரஸஜாதீயராய் வந்து அவதரித்தாரேயாகிலும், ஸோபத்தில் வந்தால் அவளுங்கூட அப்ரதாநையாம்படி அதில் தலைநின்றார்: அதுக்குஅடி என் ? என்னில் - ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தால்வந்த ஏற்றத்தாலே. "விஜஹார" (விஜஹார) பாரிப்பேயொழிய ஸோபத்தில் இழியப்பெற்றிலர்; உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்த தித்தனை; உபோத்காதத்துக்குக் காலம்போந்ததித்தனை. "பஹூந்ருதூந்" (பஹூந்ருதூந்) - 'ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்' (ஸமாத்வாதஸதத்ராஹம்) என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டுஒருபடிப்படஅநுபவிக்கச்செய்தேயும், ருதுஸப்தத்தாலேசொல்லுகிறுனயிற்று - அவ்வவகாலங்களுக்குஅடைத்த புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு காலாவயவங்கள்தோறும் அநுபவித்துப்போந்தமை தோற்ற; ஸீதகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், உஷ்ணகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் அநுபவித்தமைதோற்றச் சொல்லுகிறது. "மநஸ்வீ" (மநஸ்வீ) - ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள்பாரித்தபாரிப்புக்கெல்லாம் யானைக்குக் குதிரைவைக்கைக்குராடான நெஞ்சில் அகலமுடையவராயிற்று. "தத்கதஃ"(தத்கதஃ)- த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாற்போலன்றிக்கே, ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தோடு சேருமாபோலே சேர்ந்தார்; 'அநந்யாராகவேணாஹம்' (அநந்யாராகவேணாஹம்) என்றும், 'அநந்யாஹிமயாஸீதா" (அநந்யாஹிமயாஸீதா) என்றுமிறே இருவா வார்த்தையும். "தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பிதஃ" (தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பிதஃ)-இதில் இழிவதற்குமுன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே, "அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழநிற்பதே! இப்படி இதொருநீர்மையே !" என்று எப்போதும் இவளநுஸந்தாநமே யாத்ரை

முன்புபோருகிற இத்யாதி.†"ஸஹபாக்ஷேந்த்வயா ஸந"என்று- அப்ரதாநே த்ருதீயையாக்கி அர்த்தம் - அயோநிஜையாய் இத்யாதி. ஸீதா - லாங்கலபத்ததிஃ ஆகையாலே,அயோநிஜையாய் என்றது. அதுக்கடி - தலைநிற்கைக்கடி. ககாரவைஹாரிக என்னாதே, "விஜஹார" என்றதுக்கு பாவம் - பாரிப்பே இத்யாதி. "ஸோபத்திலிழியப்பெற்றிலர்" என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - உபக்ரமத்துக்கே இத்யாதி. விஹரணம் - விளையாட்டாய், அத்தால் - உபக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. எதத்விவரணம - உபோத்காதத்துக்கு இத்யாதி. வஸராந் என்னாதே, "ருதூந்" எனகிறதென் ? என்ன - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. விவரணம் - ஸீதகால்த்துக்கு இத்யாதி. மநஸ்வீ விலே இங்கிப்ரத்யயமாக்கி அர்த்தம் - ப்ராணயதாரையில் இத்யாதி. ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாவது - பிடிகொடுக்குமாபோலே இருந்து பிடிகொடாதொழிகை. அப்படி சேர்ந்திருப்பார்களோவென்ன, ப்ரமாணம் - அநந்யா இதயாதி. "அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேணப்ரபாயதா - ஸக்யாவோபயிதும்நாஹம்" இத்யாதி ஸாத்ருஸ்யகாதே, ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. (உக - கசு) "அநந்யாஹிமயாஸீதாபாஸ்கரேணப்ரபாயதா। விஸுத்தா லோகேஷுஸீதாஜநகாத்மஜா" இதி,ராவணவயாநந்தரம் ஹாதிதேவாநுப்ரதிராமஃ.(கஉஉ - கக) "'தத்கதஃ' என்றதும், 'தஸ்யாநித்யம்-ஸமர்ப்பிதஃ' என்றதும், 'அஸ்யாதேவ்யாமநஸ்தஸ்மிந்தஸ்யசாஸ்யாம்ப்ரதிஷ்டிதம்' எனரூற்போலே யிருக்கிறது" என்

† அஷ்டாத்யாயீ.

யாகையாலே, வேறொன்றும் நெஞ்சிற்படாதே அவள் தன்னைத் தம்பக்கலிலே போகடும்படியானார். "தத்கத꞉" (தத்கத꞉) - என்கையாலே - இவர் தம்மை அவள்பக்கலிலே ஒக்கினபடி சொல்லுகிறது. "நித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பித꞉" (நித்யம்ஹ்ருதிஸமர்ப்பித꞉) என்கையாலே- அவள் தன்னை இவர்பக்கலிலே ஒக்கிவைத்தபடி சொல்லுகிறது. இப்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே இதுக்குமுன்பு ஆநந்தம் புதியதுண்டறியாதா னொருவனுக்கு ஆநந்தமுண்டானாபோலேயாயிற்று, க்ஷணந்தோறும் ஆநந்தமுண்டாம்படி. [எழில்மலர் மாதரும்] - "ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம்" (ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம்) என்னுமாபோலேயாயிற்று இத்தலை. [தானும்] - "யஸ்ய ஸீதாபவேத்பார்யா" (யஸ்ய ஸீதாபவேத்பார்யா) என்றும், "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா) என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்று அத்தலை. [இவ்வேழுலகையின்பம்பயக்க] - "ராமஸ்ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம்புநரவாப்தவாந் | ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோலோக꞉" (ராமஸ்ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம்புநரவாப்தவாந் | ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோலோக꞉) என்கிறபடியே, மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப்புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒருகுறையும பிறவாதிறே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆநந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக்காண்கையாலே லோகத்துக்கு ஆநந்த முண்டாக, அதுதன்னைக்கண்டு ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இனியராயிருப்பார்களாயிற்று. [இனிதுடன் வீற்றிருந்தாளின்ற] - தன்ஸந்நிதியாலே லோகமடையத் தளிரும் முறியுமாம்படி யிருக்கிறவன், தான் பெறுப்பேறுபெற்றாற்போலே, "திருவாய்மொழிகேட்கைக்குறாயிருப்பதொருதேசம் பெற்றோம" என்று விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [எங்களபிரான்]- * கேசவன்தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் ஏகாகிகளல்லரிறே. என்னை இடுவித்துத் திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்

றருளிச்செய்வர். ஒக்கினபடி - ஆக்கினபடி. பரதந்த்ரராக்கினபடி இத்யர்த்த꞉. வசநமெடுத்ததுக்குப்ரயோஜநம்-இப்படி இருவருமான இத்யாதி. "ராகவோர்ஹதி" என்கையாலே, "எழில்மலர்மாதர்" என்று - பிராட்டிவைலக்ஷண்யமும், "யஸ்ய ஸீதாபவேத்பார்யா" "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" என்று யஸ்ய என்கிறது * ஷேஷ்டியாலகையாலும, "பார்யா" என்கையாலும், "தானும்" என்று - பெருமாள்வைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது என்றபடி. இத்தலை என்றது - பிராட்டியை. அத்தலை என்றது - பெருமாளை. "தம்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் தம்யாபிஜநலக்ஷணாம் | ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம் தம்சேயமஸிதேக்ஷணா." "யஸ்ய ஸீதாபவேத்பார்யா யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா | அதிவ்ருத்தஸ்ய ஸுகேஷ்வபி ஸோர்த்யோ" இதி ராவணம்ப்ரதி மாரீசவசநம். (ஆரண்ய-நசு-கஅ) "க்ஷமாபயேதம்ஹிதமேவ யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" இதி ராவணம்ப்ரதி மாரீச꞉. இருவருடைய ஆநந்தம் சொன்னவநந்தரம், லோகத்தாருடைய ஆநந்தம் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - ராமஸ்ஸீதாம் இத்யாதி. ஸக்ஷேபே, "த்ருஷ்ட꞉புஷ்டஸ்ஸுதார்மிக꞉" இதி ஶேஷ꞉. பூர்வோக்தரான மூவருடைய ஆநந்தத்தையும் நிகமித்துக்கொண்டு, "இனிதுடன் வீற்றிருந்து" என்றதுக்குஸாவம்-ஆக இருவருமான இத்யாதி. 'அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற' என்றதுக்கு அவதாரிகையாதல், அத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸாவமாதல் - தன் ஸந்நிதியாலே இத்யாதி. "எங்கள்" என்ற பஹுவசநத்துக்கு ஸாவம் - கேசவன் இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்னை இடுவித்து இத்யாதி. கணிசியாதே - அபேக்ஷியாதே.

கொண்ட உபகாரகன். [அன்புற்று] "திருவாய்மொழி கேட்கலாயிருப்பதொரு தேசம் பெறுவோமே!'' என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்து] - அத்தேசவாஸத்துக்கு மேற்பட ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே விரும்பி. [உறைகின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை] - "ப்ராப்யபூமி'' என்று தோற்றும்படியிருப்பதாய், அவன்தனக்கும் விபூதியிலுள்ளார்க்கும் இருந்து திருவாய்மொழிகேட்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாய், ஸர்வஸ்ரீயமாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையை. "ததேததமநுவ்ரதா:'' (தேநதேதமநுவ்ரதா:) என்கிறபடியே அவனுக்கு உத்தேஸ்யமான இடமும் இவனுக்கு உத்தேஸ்யமாகக் கடவதிறே. [அன்புற்று] - "திருவாய்மொழிகேட்கைக்கீடானதேசம் பெற்றோம்'' என்று அவன் விருப்பத்தைப் பண்ணினாற்போலே, "திருவாய்மொழிகேட்பிக்கைக்கீடாயிருப்பதொரு தேசத்தைப்பெறுவோமே!''என்று அத்தேசத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - அத்தேசவாஸத்துக்கு அவ்வருகு ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களுமாகுங்கொலோ] - "அபீதாநீம்ஸகாலஸ்ஸ்யாத்'' (அபீதாநீம்ஸகாலஸ்ஸ்யாத்) என்றாரே ஸ்ரீகௌஸல்யையார்: போய்வருகை தவிராராகில் மீண்டுபுகுரும்நாள் இன்றாயிற்றாகிலோ என்றாற்போலே, இம்மநோரதத்துக்கு அடைத்தகாலமே அநுபவத்துக்கு அடைத்தகாலமாகப் பெற்றோமாகிலோ? என்கிறார். (க)

"அழகிய பொழிலையுடைய திருவாறன்விளை'' என்று - தோப்பை வர்ணித்ததுக்கு பாவம் - ப்ராப்யபூமி இத்யாதி. "அணிபொழில்'' என்கையாலே - பரப்பும் அர்த்தாத்ஸித்தம். "அன்புற்று'' என்றதுக்கு அவதாரிகையாதல், "அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற'' என்றவநந்தரம், "அன்புற்று'' என்றதுக்கு பாவமாதல் - தேநதேதமிதி இத்யாதி. "ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: । கச்சத்வமேநம் ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபா:''இத்யயோத்யாகாண்டே. "அன்புற்று'' என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - திருவாய்மொழி இத்யாதி. இப்போது "ஆகுங்கொலோ'' என்று விவக்ஷித்து, இப்படி சொன்னாருண்டோ? என்ன - அபீதாநீம் இத்யாதி. "அபீதாநீம்ஸகாலஸ்ஸ்யாத் வநாத்ப்ரத்யாகதம் புந: । யத்த்வாம் புத்ர பஸ்யேயம் ஜடாவல்கலதாரிணம்.'' இத்யயோத்யாகாண்டே கௌஸல்யா.(உச - நஎ) ஹேபுத்ர, வநாத்புந: ப்ரத்யாகதம் - ஜடாவல்கலதாரிணம் த்வாம் பஸ்யேயமிதியஸ்ஸகால:இதாநீம் ஸ்யாதபி இத்யந்வய:. இதுக்கு அர்த்தம் - போய்வருகை இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தத்தில்சொன்ன அர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேஸிக்கிறார் - இம்மநோரதத்துக்கு இத்யாதி. எழில்மலர்மாதரும் தானுமான இருவர்க்கும் இன்பமுண்டாம்படியாகவும், அத்தாலே இவ்வேழுலகுக்கும் இன்பமுண்டாம்படியாகவும் இனிதுடன் வீற்றிருந்தானுகிற என்று பாவார்த்தம். 'எழில்மலர்மாதரும் தானும் - இன்பம்பயக்க-இவ்வேழுலகை' என்றுதொடங்கி, 'கைதொழு நாள்களு மாகுங்கொலோ' இத்யந்வய:. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆகுங்கொல்?ஐயமொன்றின்றி அகலிடம்முற்றவும்ஈரடியே
யாகும்பரிசுநிமிர்ந்த திருக்குறளப்பன்அமர்ந்துறையும்
மாகந்திகழ்கொடிமாடங்கள் நீடு மதிள்திருவாறன்விளை
மாகந்தநீர்கொண்டுதூவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ?

ஆ.—(ஆகுங்கொல்.)-ஒருஸந்தேஹமின்றிக்கே அகலிடம்முற்றவும் ஈரடியே யாகும்படி அளந்தருளின ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாய்மொழி பாடுவிக்கை யாகிற மஹோத்ஸவத்துக்காகக் கொடிகட்டி அலங்க்ருதமான திருவாறன்விளையை, சந்தநகர்ப்பூராதி ஸுகந்த்ய த்ரவ்யவாஸிதமாய் ஹிமசீதளமான நீர்கொண்டு தூவி வலம் செய்து கைதொழக்கூடுமேயோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே நிரதிசய கந்த்யமான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே! என்கிறார்.

[அகலிடம்முற்றவும்] - பூமியெல்லாம்:ஸர்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்
[மாகம்] - ஆகாசம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹத்வ ஆபாதகமான த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை, ஸுகந்தமான ஜலங்களாலே திருநீரிட்டு ப்ரதக்ஷிணாத்யநுவ்ருத்திகள் பண்ணக்கூடுமோ? என்கிறார்.

ஒன்று - ஒரு, ஐயம்இன்றி - ஸந்தேஹம் அற, ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ? (எதுஎன்னில்), அகல் - விஸ்தீர்ணமான, இடம் - லோகங்களை, முற்றவும் - எல்லாம், ஈரடியே ஆகும்பரிசு - இரண்டடியே யாம்படி, நிமிர்ந்த - வளர்ந்தருளின, திருக்குறள் - ஸ்ரீவாமநனை, அப்பன் - மஹோபகாரகன், அமர்ந்து - (அவதாரஸ்த்தலமான தேவலோகத்திலுங் காட்டில்) அமர்ந்து, உறையும் - உறையக்கடவதாய், மா - பெரிய, கம் - ஆகாசத்திலே, திகழ் - விளங்காநிற்கிற, கொடி - கொடிகளையுடைய, மாடங்கள் - மாடங்களையும், நீடு - நெடிய, மதிள் - மதிள்களையுமுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை, மா - விலக்ஷணமான, கந்தம் - கந்தத்தையுடைத்தான, நீர் - நீரை, கொண்டு - கொண்டு, தூவி - தூவி, வலம்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி, கைதொழ - அஞ்சலிபண்ண, கூடுங்கொலோ - கூடுமோ? "ஆகுங்கொல்" என்கிற வினைவை-மேலே உபபாதித்தபடியா யிருக்கிறது. ஐயமொன்றின்றி என்று - மேலேகூட்டவுமாம்; இது ஶக்யமோவென்கிற ஐயமின்றி அளந்தானென்னவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே விலக்ஷண கந்த்யயுக்தமான திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலேதொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி] - இது முடியுமோவென்னும் ஸந்தேஹமின்றியே யென்னுதல், பூமிப்பரப்பை முடியவளக்க முடியுமோவென்னுதல். தன்மௌக்த்யமிறே ஸந்தேஹாஸ்பதம். [அகலிடம்முற்றவும்]-பஞ்சாஶத்கோடிவிஸ்தீர்ணையான பூமியடைய. [ஈரடியித்யாதி] - மூவடியையிரந்து இரண்டடியாலே அளந்தான், ஓரடிக்குச் சிறையிட்டு வைக்கைக்காக. அகலிடமென்று- ஸகலலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநனை மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - திருப்பாற்

கடலிலும் ஸ்வர்கத்திலும்போலன்றியே அவன்விரும்பி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மாகந்திகழ்இத்யாதி] - கொடியை யுடைத்தான மாடங்களையும், ஓங்கினமதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகம்] - ஆகாசாவகாசத்தையுடைய மறைபாநின்றதாயிற்று, மாடங்களில் கொடிகள். அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசாவகாசத்தளவும் கணிசிக்கிறதாயிற்றுக் கொடிகள். [மாகந்தநீர்] - மஹத்தான ஸங்யத்தையுடைத்தான நீர். "ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேநவாரிணா" என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமம் தொடங்கி ஸ்ரீ ஸரத்வாஜாச்ரமத்தளவும் ஸ்ரீஸத்தாழ்வான் பனிநீரை விடுவித்தானிறே; அப்படியே நாமும் அங்கேபுக்கு அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணக்கூடவற்றோ?

ஈடு:—இரண்டாம்பாட்டு. திறவாறன்விளையிலே மிக்கபரிமளத்தையுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கையாலேதொழவுங்கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆதுங்கோலையமொன்றின்றி] - இது அநுபாஷணமாகாநிற்கச்செய்தே, ஆதராதிசயஸூசகமாயிருக்கிறது. ஒருஸம்சயமின்றிக்கே நமக்கு இதுகூடவற்றோ? அன்றிக்கே, ஆதுங்கோல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே ஈரடியேயாகும்பரிசு நிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம்செய்தாலும் "நமக்கு இது கூடுமோ? கூடாதோ?" என்றுஇருந்தானாயிற்று மௌக்த்யத்தாலே. [அகலிடம்முற்றவும்]-பரப்பையுடைத்தான பூமியையும்ஸ்வர்லோகாதிகளுமெல்லாம் இரண்டடியாகும்பரிசு நிமிர்ந்த. இரண்டடியாலே ஸம்யந்தரிக்ஷாதிகளை அளந்தானாயிற்று, ஓரடிக்கு இவனைச் சிறையிட்டுவைக்க நினைத்து. [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநனான மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற்கடலிலேபோய்ச் சாய்கையன்றிக்கே, அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [மாகந்திகழ் இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப் பரப்படங்கலும் வ்யாபியாநின்றுள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும், ஓங்கியிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை.[மாகந்தநீர் இத்யாதி]-"ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேநவாரிணா" (ஸிஞ்சந்து வஸுதாம்க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமசீதேநவாரிணா) என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமந்தொடங்கி ஸ்ரீஸரத்வாஜமஹர்ஷியாச்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலேவிடுவித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தநீர்கொண்டு தூவி, அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணிக் கைதொழக் கூடவற்றேயோ?

இரண்டாம்பாட்டு —ஆதுங்கோல் இத்யாதி. "திருவாறன்விளை மாகந்தநீர்கொண்டு" இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

திரியவும் "ஆதுங்கொல்" என்கிறதென்? என்ன - இது அநுபாஷணம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருஸம்சயம் இத்யாதி. "ஐயமொன்றின்றி - ஆதுங்கொல்" என்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. ஸர்வசக்திக்கு ஸம்சயப்ரஸக்தியேதென்ன - எல்லாம்செய்தாலும் இத்யாதி. முற்றவும் - ஸ்வர்லோகாதிகளையும் ஆகும்பரிசு - ஆம்ப்ரகாரம். மூன்றுஅடியை இரந்து இரண்டடியாலே அளப்பானென்? என்ன-இரண்டடியாலே இத்யாதி. மாகம்=மஹாகம்: விஸ்ருதமான ஆகாசமென்றபடி. "க்ருத்ஸ்நாம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்ரீநந்திக்ராமம் இத்யாதி. "ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேநவாரிணா। ததோऽப்யவகிரந்த்வந்யே புஷ்பைருச்சாவசைஃ" இதி ராமோபமநவேஷாயாம் வஸிஷ்டசோதநாது ஆஜ்ஞத்ருக்நஃ.(யுத்-க௩௦-௬௨)

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

**கூடுங்கொல் ? வைகலும்கோவிந்தனைமதுசூதனைக்கோளரியை
ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேள்வியைந்துஆறங்கம்பன்னினர்வாழ்
நீடுபொழில்திருவாறன்விளைதொழ வாய்கருங்கோல்? நிச்சலுமே.**

ஆ.—(கூடுங்கொல்) - ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண விஶிஷ்டனான எம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலே எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்டு கைதொழுகையன்றியே, அவனுக்குங்கூட ப்ராப்யமாய், ஸாங்க ஸகலவேதவித்தக்ரேஸரராய், ததர்த்த பரமபுருஷாராதநரூப பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநஶீலரா யிருந்த திவ்யஜநங்கள் வாழ்கிற திருவாறன்விளையை நிச்சலும் தொழக்கூடுமேயோ ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில்எம்பெருமான் பெரியதிருவடி வடிமேலே ஏறியருளி இங்கே எழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத்தவிர்ந்து, நாள் தோறும் திருவாறன்விளையைத் தொழக்கூடவற்றே ! என்கிறார்.

[கோவிந்தனை மதுசூதனைக்கோளரியை]- ஆஶ்ரிதஸுலபனாய் ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய் ப்ரதிகூலர்க்கு முகங்கொள்ளமுடியாதே யிருக்குமுள்ள எம்பெருமானை. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்] - அவனுடைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றுள்ள ஷடங்கஸஹிதமான நாலுவேதத்தையும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தையும் பயின்றவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமான ஆகாரத்தையுடைய கருடவாஹநனை அநுபவித்து, அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நித்யமாகத்தொழ வாய்க்கவற்றோ? என்கிறார்.

வைகலும் - என்றும், கூடுங்கொல் - இப்படிக்கூடவற்றோ ? கோவிந்தனை - கோரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவனாய், மதுசூதனை - (ரக்ஷ்யவிரோதியான) மதுவுக்கு நிராஸகனாய், கோளரியை - அத்யுஜ்ஜ்வல தேஜோரூப ஸிம்ஹம்போலே விரோதிகளுக்கு அநபிபவநீயனானவனை, ஆடு - ஶ்லாகநீயகதியான, பறவை மிசை - பெரியதிருவடிமேலே, கண்டு - கண்டு, கைதொழுது - அஞ்சலிபண்ணி, (அநுபவித்து), அன்றி - அவ்வளவன்றியே, அவன் உறையும - அவன் வர்த்திக்குமிடமாய், பாடும் - (உச்சரிதஸ்வரமாம்படி) பாடப்படுகிற, பெரு — பெரிய, புகழ் - பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான, நான்மறை - (ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வண ஸ்வரூபமான) நாலுவேதங்களையும், ஐந்து வேள்வி - (தேவபித்ருபூதமநுஷ்யப்ரஹ்மயஜ்ஞ ரூபமான) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், அங்கம் - (சிக்ஷை நிருக்தம் வ்யாகரணம் சந்தோவிசிதி கல்பஸூத்ரம் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரமென்கிற) அங்கங்கள், ஆறு - ஆறையும், பன்னினர் - பரக்க நிரூபித்துப்போருகிறவர்கள், வாழ் - (பகவதநுபவத்தோடே) வாழ்வதாய், நீடு - பெரிய, பொழில் - பொழிலையுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை, தொழ - தொழ, நிச்சலும் - நித்யமாக, வாய்க்குங்கொல் - வாய்க்கவற்றோ ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் பெரிய திருவடியின்மேலேயேறி இங்கே யெழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்ந்து அவ்வூரை நாள்தோறும் தொழக்கூட

வற்றே? என்கிறார். [கூடுங்கொல் வைகலும்] - காலமெல்லாம்இங்ஙனே அநுபவிக்கக் கூடவற்றே? [கோவிந்தனித்யாதி] - அங்குவர்த்திக்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று ஸ்வபாவம் ப்ரகாசியா நிற்கும். அதாவது - ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாயிருக்கையும், தத்விரோதி நிரஸநஶீலனாயிருக்கையும், அநாஶ்ரிதர்க்கு அநபிகமநீயனாயிருக்கையும். [கோளரி] - 'ஜ்வலந்தம்' என்கிறபடியேநிரதிஶயதேஜோயுக்தனாயிருக்கை. [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - ஹர்ஷத் ஸ்பர்ஶத்தாலே களித்தாடாநிற்கிற பெரிதிருவடிமேலே கண்டு. திருவாறன் விளை உத்தேஶ்யமாகப் போகாநின்றால், அவன் திருநகரி யுத்தேஶ்யமாக வாராநிற்கும். [கைதொழுது] - அவனை இங்குக் கொள்ளக்கடவதொரு காரியமில்லையேயாகிலும், அநுவர்த்திக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே. [அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூரிலே சென்றநுபவிக்கக்கடவன். [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றுள்ள நாலுவேதங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்சமஹாயஜ்ஞம். [ஆறங்கம்] - ஷடங்கம். [பன்னினர்வாழ்] - இவற்றைப் பயின்றவர்கள்; வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள். நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற தேசம். [நீடுபொழிலித்யாதி] - ஓக்கத்தையுடைய பொழில்சூழ்ந்த திருவாறன் விளையிலேபுக்கு, அங்குள்ள வைஷ்ணவர்களோடேகூடி யநுபவிக்கக் காலமெல்லாமிங்ஙனேயாகவற்றே?

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலெம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக்கண்டாலும், அவனைத்தவிர்ந்து திருவாறன்விளையைத் தொழக் **கூடவற்றே ?** என்கிறார்.

[கூடுங்கோல்வைகலும்] - இதுவும் அநுபாஷணமாய், நாள்தோறும் நமக்கு இது கூடவற்றேயோ? [கோவிந்தன் இத்யாதி] - அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று படி தோடைகொள்ளலாயிருக்கும். ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஶீலதையும், அநாஶ்ரிதர்க்கு அநபிகமநீயனென்னுமிடமும்இவை [கோளரி] -"ஜ்வலந்தம்" (ஜ்வலந்தம்) என்கிறபடியே [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - வெற்றிப்புள்ளின்மேலேகண்டு. ஆடு - வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேஶ்வரன்வாஹநம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபானமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடிதிருத்தோளிலே கண்டு என்றுமாம். நாம் திருவாறன்விளையை ப்ராப்யம் என்று போகிறவோபாதி, அவனும் திருநகரியை "உத்தேஶ்யமாம்" என்று வாராநிற்குமிறே. [கண்டு] - நடுவழியிலே கண்டால். [கைதொழுது] - காரியங்கோண்டிலோமேயாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே ; ஆகையாலே, முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து.

மூன்றாம்பாட்டு.—கூடுங்கோல் இத்யாதி. "ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றி யவனுறையும் - திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளை இத்யாதி.

மூன்றுதிருநாமத்தைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - அங்குநிற்கிறவனை இத்யாதி. தோடைகொள்ளுகை - தோன்றுகை. "கோளரி" தேஜஸ்ஸையுடைய ஸிம்ஹமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம - ஜ்வலந்தம் இத்யாதி. பெரியதிருவடிமேலே காண்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - நாம் திருவாறன் இத்யாதி. அவனைவிட்டு அததேசததேறப்போகிற உமக்கு அவனைத் தொழவேண்டுவானென் ? என்ன - காரியம் இத்யாதி. இத்தால் - சரமபர்வநிஷ்டர்க்கும் ஈஶ்வரன் உத்தேஶ்யமென்

[அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் இராத்தங்கும்ஊரிலேபோய்ப்புகக்கட வோம்; ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே, ஒருதேசவிஶேஷத்திலே போய் அநுபவிப்பதாக ஒருநியதியுண்டிறே. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றுள்ள நாலுவகைப்பட்ட வேதங்கள். [வேள்வியைந்து]- பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். [ஆறங்கம்] - அங்கங்கள்ஆறும். இவற்றைப்பண்ணினவர்கள் - எல்லைக் கரைகண்டிருக்குமவர்கள். "வேதாந்த:பரஸ்ய" (போதயந்த:பரஸ் பரம்) என்னும்படி, அவ்வூரிலுள்ளாரோடே போய்க் கூடவேணும். [வாழ்] - வேதாத் பர்யஸிதனைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவித்து வாழாநின்றுள்ள. [நீடுபொழில்திருவா றன்விளைதொழ] - ஓக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடையதிருவாறன்விளையைத்தொழ. [வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே] - அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யாநுப வம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் மனத்தீங்குநினைக்கப்பெற
வாய்க்குங்கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் வயல்சூழ்திருவாறன்விளை
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்மூவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த
வாய்த்தம்மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன் மலரடிப்போதுகளே.

ஆ.—(வாய்க்குங்கொல்) - ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண் ணியருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலமான ஆத்மகுணங்களையும் ரூபகுணங்களையு முடைய னாயிருந்த அவனெழுந்தருளியிருந்த திருவாறன்விளையிலே, அவன்திருவடி மலர்களை நெஞ்சால் என்று அநுபவிக்கக்கூடும்? என்கிறார்.

ஒ. – நாலாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலே செல்லப்பெறோமாகில், அங்கு நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் என்றும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குமென்று தொடங்கி.] - ஸம்ருத்தமான கரும் பும் பெரியசெந்நெலையு முடைத்தான வயல்சூழ்ந்த திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளி யிருக்கையாலே வாய்த்திருந்துள்ள பெரும்புகழையுடையஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து வடமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணின வாய்த்திருந்துள்ள நீலரத்னத்தின் நிறத்தையுடைய அநுக்ரஹஶீலனான க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிஶயபோக்யமான திருவடி களையே.

ப.— அநந்தரம், அநுபாவ்யவிக்ரஹ விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவாறன் விளையில் வர்த்திக்கிறவன் திருவடிகளை நெஞ்சாலே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி வாய்க்கவற்றோ? என்கிறார்.

கிறது. அவன்இங்கேவந்தால் அத்திருநகரி ப்ராப்யமாயிருக்க, அங்கே போவானென்? என்ன - அவன் இராத்தங்கும் இத்யாதி. எதிரேவந்தவனை விட்டு அங்கேபோவானென்? என்ன - ஸர் வேஸ்வரன் இத்யாதி. "பெரும்புகழ் - பாடும் - நான்மறை" என்று அந்வயம். இங்கே - "தஸ்யை காரவெஷ்டை" என்றது அநுஸந்தேயம். இப்போது இவர்களைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் ஏதென்ன - வேதாந்த: இத்யாதி. "வாழ்" என்றதுக்கு பாவம் - வேத இத்யாதி. (௩)

வாய்க்கும் - (ஸம்ருத்தமாய்) வாய்த்துவருகிற, கரும்பும் - கரும்பும், பெருசெந்நெலும் - பெருஞ்செந்நெலுமான, வயல் - வயல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, வாய்க்கும் - ஸந்நிஹிதனாகையாலே, பெரும் - அபிவ்ருத்தமான, புகழ் - புகழையுடையனாய், மூவுலகு - த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும், ஈசன் - ஸ்வாமியாய் வைத்து, (ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக), வடமதுரை - ஸ்ரீ மதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்து, வாய்க்கும் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமாம்படி) வாய்த்த, மணி — நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற, நிறம் - திருநிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரான்தன் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர் - விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திருவடித்தாமரைகளை, ஈங்கு - இங்கேயிருந்து, மனத்து - மநஸ்ஸிலே, நினைக்க - நினைக்க, (அவன் நினைவின்படியே), நிச்சலும் - என்றும், (எப்பொழுதும் ஒரு க்ஷணமுமொழியாமல்), பெற - பெறும்படி, வாய்க்குங்கொல் - வாய்க்கவற்றோ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் செல்லப்பெறேனாகில், அங்கு நின்றருளுகிறவனை யவ்வூரிலே சென்று புக்கு அநுபவிக்கும்படியை, இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும்] - நாள்தோறும்இங்ஙனேவாய்க்கவற்றோ? [எப்பொழுதும்] - நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றியே, நிரந்தரமாக. [மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற] - நெஞ்சாலே யிங்கேயிருந்து அநுஸந்திக்கப்பெற. 'ஓமித்யேவம் ததாத்மாநம் த்யாயத'. இவ்வநுஸந்தாநம் ரஸித்தபடியினாலே யிதுக்கவ்வருகு ஒருபேறில்லையென்கிறார். [வாய்க்குமித்யாதி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும், அதுக்குக்கூட நிழல்செய்யும் செந்நெலையுமுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட தேசம். இட்டதெல்லாம் குறைவற விளையும் தேசம். [வாய்க்கும் பெரும்புகழ்] - இட்டதெல்லாம் ஸம்ருத்தமாக விளைகிற தேசத்திலே யிருந்தருளுகையாலே, ஸம்ருத்தமாய் அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களையுடையனாகை. [மூவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த] - ஸர்வேஸ்வரனாய் வைத்து, *ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்] - அப்ராக்ருதமானதிவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே பெருவிலையனான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய. [மலரடிப்போதுகளை] - நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை. விகஸிதமான திருவடிகளாகிற புஷ்பங்களை - எப்பொழுதும் மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து அங்குத்தைப்பரிமாற்றங்களை மநோரதிக்கும் மநோரதம் நமக்குக் கூடுவதுகாண்? என்கிறார்.

[வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும்] - நமக்கு இப்பேறு நாள்தோறும்கூடவேணும். [எப்பொழுதும்] - அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிஶேஷத்திலே

நாலாம்பாட்டு —வாய்க்குங்கொல் இத்யாதி. "ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இதில் அங்குப்போய் இத்யாதி. கூடுவதுகாண் - கூடுமோ? என்றபடி.

"நிச்சலும்" என்றுவைத்து, திரியவும் "எப்பொழுதும்" என்பானென்? என்ன - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. "ஈங்கு" என்றதற்கு - அங்குப்போய் இத்யாதி. "நினைக்க" என்றதே

யாய்ப் போகவொண்ணாது, எல்லாவவஸ்த்தைகளிலும் உண்டாகவேணும். [மனத்துாங்கு நினைக்கப்பெற] - அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை அநுஸந்திக்கப்பெறவமையும். "பெற" என்கையாலே - இம் மநோரதத்துக்கு அவ்வருகு ஒருபேறில்லை என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். "**து:க²தா வதி**" (துர்க்கதாவபி) - உத்க்ரமணதசையிலேவருவதொரு துர்க்கதியுண்டு, அத்தைப் பரிஹரித்துத்தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனல்லேன்; * ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் நின்கழலெய்யாதேத்தும்படி பண்ணியருளவேணும். "**த்வத்கதோமேமநோரத²:**" (த்வத்கதோமேமநோரத:) எனக்கு இதுகூடுமென்று தோற்றியிருந்ததோ உனக்கு? '**யதி³ நாஸம் நவிந்தே³த**" (யதிநாஸம் நவிந்தேத) - இப்படியிருக்கிற இம்மநோரதத்துக்கு அழிவு வாராதாகில். "**தாவதாஸ்மிக்ருதீஸதா**" (தாவதாஸ்மிக்ருதீஸதா) - நாட்டார், மநோரதமென்றும் அநுபவமென்றும் இரண்டாகவிறே சொல்லிப்போருவது; எனக்கு இதெல்லாம்வேண்டா, இம்மநோரதமாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருத்யன் நான். "**ஸதா**"(ஸதா)- ஶரீரஸம்பந்தமற்றுப்பரமபதத்திலேபோய் ஏற்றமாகஅநுபவிக்குமதிற்காட்டில், நான் பேறாக நினைத்திருப்பது இத்தையே. முற்காலத்திலே இடையாற்றுக்குடிநம்பியென்பா ரொருவருண்டு; அவர் திருநாட்கள்தோறும் பெருமாளைவந்து ஸேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள்வருந்தனையும் அதுதன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பராயிற்று; ஒருநாள் ஒருதிருநாளில் வ்ருத்தாந்தம்அநுஸந்தியாநிற்கச்செய்தே, "அமுதுசெய்கைக்குப் போது வைகிற்று" என்றார்களாய், "ஆகில் வருகிறதிருநாள் அணித்தாகிறது" என்றாராம். அவர் நூறுவயஸ்ஸாக புகுகையாலே வ்யஸநிபிறந்து திருமுளைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்து புகுரப்பெற்றிலர்: பெருமாளும் தேடியருளிக்காணாமை, "நம் இடையாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நங்கண்ணாலமல்லவோ!" என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆறாந்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே, "நாம் உனக்குச்செய்ய வேண்டுவதேன்?" என்றுகேட்டருள, "தேவரீர் தந்தருளின ஶரீரத்தைக்கொண்டு போரக் காரியங்கொண்டேன்; இனிப்போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போர ஜரித்தது" என்ன, "வாராய், மெய்யே இளைத்தாயாகில் இங்ஙனேயிரு" என்றருளிச்செய்தார்; பெருமாள் நடுவிற்றிருவாசலுக்கு அவ்வருகேயெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். [வாய்க்கும் இத்யாதி] - இட்டதுஅடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாயிற்று. வாய்த்த

"*பெற*" *என்றதுக்கு பாவம் - பெறஎன்கையாலே இத்யாதி. அப்படி மநோரதமாத்ரமே புருஷார்த்தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - து:க²தாவபி இத்யாதி. "து:க²தாவபிஜாதாயாம் த்வத்கதோமேமநோரத²: । யதி³நாஸம்நவிந்தே³த தாவதாஸ்மிக்ருதீஸதா" இதி ஜிதந்தா யாம். ஐயார் - ஶ்லேஷ்மம். "மே" என்றதுக்கு பாவம் - எனக்கு இத்யாதி, "ஸம்ப்ராப்தே து ஸம்ப்ராப்தே உத்க்ரமணகாலே ப்ராணப்ரயாணே । விஷயம் நாயாத்யாஸ்மத்க்ருதார்த்தோ ஹ்யஹம் ஜநா:" என்றது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். "தாவதா - க்ருதீ - ஸதா" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக அர்த்தம் - நாட்டார் இத்யாதி. "ஸதா" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் - ஶரீர ஸம்பந்தம் இத்யாதி. அப்படி மநோரதமாத்ரமே புருஷார்த்தமா யநுபவித்தபேருண்டோ வென்ன - முற்காலத்திலே இத்யாதி. இப்படியிருப்பர் என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - ஒருநாள் இத்யாதி. வைகிற்று - கழிந்தது. வருகிறதிருநாள் - இரண்டாம்திருநாள். இத்தால், இப்போது அநுஸந்திக்கிறதிருநாள் முடியலாயிற்று; வருகிறேனென்றார் என்றபடி. ப்ரஸங்காத் அவர் வைபவம் - அவர்*

கரும்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெலுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையில். [வாய்க்கும்பெரும்புகழ்] - இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமானிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. [மூவுலகீசன் இத்யாதி] - ஸர்வலோகேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து, * ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்] - அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தையிறே இதரஸஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தையுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை - ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற — வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்போழுதும் ?

(௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதும் இருத்திவணங்க
பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்
மலரின்மணிநெடுமாடங்கள்நீடு மதிள்திருவாறன்விளை
உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினையொன்று நில்லாகெடுமே.

ஆ.— (மலரடிப்போதுகள்) - தன் திருவடிமலர்களை என்னெஞ்சத்தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கித் திருவாய்மொழிபாடி அநுபவிக்கும்படி, திருவநந்தாழ்வான் முதலாகவுள்ள பலரடியார் முன்பருளிய பரமகாருணிகன் அமர்ந்துறையும் திருவாறன்விளையினுடைய உலகமலிபுகழ்பாட நமமுடைய க்லேஶமெல்லாம் தீரும்; திருவாறன்விளையைப் பாடுங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில, திருவாறன் விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதத்வங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலரடிப்போதுகளென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களிருக்க அவர்கள் முன்னே தன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளையே எப்போதும் என்னுடைய நெஞ்சிலே இருத்தி வணங்கும்படியாக என்னை க்ருபைபண்ணியருளினவன் ஸபரிகரனாக வந்து அநந்யப்ரயோஜநனாய் வர்த்தியாநின்ற. இத்தால் - தம்மைத்திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார். [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்]-திருவநந்தாழ்வானிற் காட்டிலும் விருப்பிவர்த்தியாநின்ற வென்றுமாம். [மலரில் மணியென றுமேலுக்கு] - புஷ்பஙகளோடே கூடின உரியமணிமாடங்கள்.

நூறுவயஸ்ஸ — இத்யாதி. ''மூவுலகு'' என்றது - எல்லாலோகங்களுககும் உபலக்ஷணமாக்கி - ஸர்வலோகேஶ்வரன் என்கிறார். இதரஸஜாதீயனாய் அவதரித்தவிடத்தே வாய்க்கும் மணிநிறமுண்டோவென்ன - அப்ராக்ருத இத்யாதி. வாய்க்கும மணிநிறம் - அழகிய நீலமணி நிறமென்றபடி. ''வாய்க்கும'' என்று - இங்கு, அழகைச்சொல்லுகிறது. அந்வயங்காட்டுகிறார் - ஈங்கு இத்யாதி. 'வாய்க்கரும்பும்'என்றுதொடங்கி, 'மலரடிப்போதுகளை - நிச்சலுமெப்பொழுதும் - ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - 'வாய்க்குங்கொல்' இத்யந்வயம்.

(௪)

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாநுஸவார்த்தமாக அநந்தஸாயியானவன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம் பாபமொன்றுமொழியாமேபோமென்கிறார்.

மலர் - (நிரதிஶயபோக்யமாம்படி) விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திருவடித்தாமரைகளை, என் - என். நெஞ்சத்து - நெஞ்சத்திலே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், இருத்தி - இருத்தி, வணங்க - (அந்தவுகப்பாலே) வணங்கும்படியாக, பலர் - (ஸூரிகளும் பராஶராதிகளும் பக்தர்களுமான) பலவகைப்பட்ட, அடியார் - அடியார், முன்பு - ஸந்நிதியிலே, அருளிய - (நிரவதிக) க்ருபையைப் பண்ணியருளின, பாம்பணையப்பன் - (ஆஸ்ரிதஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனுயுள்ள) அநந்தஸாயியானவன், அமர்ந்து - (புறம்பு ஜகத்வ்யாபார) அந்யபரதையற்று, உறையும் - (வாஸந்தானே ப்ரயோஜநமாக) வர்த்திக்குமிடமாய், மலரில்-புஷ்போபஹாரங்களை யுடைத்தான, மணி-மணிமயமான, நெடு - ஓங்கின, மாடங்கள் - மாடங்களையும், நீடு - நெடிய, மதிள் - மதிளையுமுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையினுடையதாய், உலகம் - லோகத்திலே, மலி - மிக்க, புகழ் - புகழாய், பாட - (உகப்போடே) பாட, நம்-நம்மை, மேல்-மேலிட்டு வர்த்திக்கிற, வினை - பாபங்கள் (தானே) ஒன்றும் - (நம்பக்கல்) ஒன்றும், நில்லா - இல்லாதே, கெடும் - புக்கவிடமறியாமற்போம்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதுக்கங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலராடியித்யாதி] — விகஸிதமான செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் என்னெஞ்சிலேவைத்து அதினுடைய போக்யதையாலே நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழும்படி. [பலரடியார் முன்பருளிய] - அயர்வறுமமரர்களிருக்கவென்னுதல்; ஶ்ருதிப்ரஸித்தரான பராஶராதிகளிருக்கவென்னுதல்; இன்கவிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வார்களிருக்கவென்னுதல். என்பக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுவதே! முதலிகளெல்லாருமிருக்கத் திருவடிபக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினாற்போலே. அதாகிறது - தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரம். [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - பர்யங்கவித்யையிற்போலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகன், அப்படுக்கையிற் காட்டில் விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசம். ஸபரிகரனாய் அநந்யப்ரயோஜநனாய் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுமாம். [மலரில்மணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பவ்ருஷ்டியோடேகூடி, ஓங்கினமணிமயமான மாடங்கள், ஓங்கின மதிள் இவற்றையுடைய திருவாறன்விளையினுடைய. [உலகமலி புகழ்பாட] — ஸம்ஸாரத்திலடங்காத ஏற்றத்தைப்பாடவென்னுதல், அங்கெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய குணங்களைப்பாடவென்னுதல். [நம்மேல் வினையொன்று நில்லா கெடுமே] - நம்பக்கலுண்டான ஸகலதுக்கங்களும் தானேபோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே புக்கு அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியானவையெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு —மலராடி இத்யாதி. "மலிபுகழ்பாடநமமேல் வினையொன்று நில்லா கெடும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

[மலரடிப்போது இத்யாதி]-மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போது மிருத்தி, அவ்வநுஸந்தாநம் போய்க்கனக்க அத்தாலே நிர்மமனுய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழும்படியாக. [பலரடியார்முன்பருளிய]-ஸ்ரீவேதவ்யாஸ ஸ்ரீவான், ஸ்ரீவால்மீகிஸ்ரீவான், ஸ்ரீபராஸரஸ்ரீவான் "இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்" என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணுவதே ! "பஹுநாமநேநமஹதாஹநுமந்தமவைக்ஷத" (பஹுநாமநேநமஹதாஹநுமந்தமவைக்ஷத) - முதலிகளெல்லோருமிருக்கச்செய்தே திருவடிபக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினுற்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி. "கிழக்குத்தைராஜாக்கள்போல்லாங்காலே இங்கே நலிவு பிறக்குமளவிற் செய்வதேன் ?" என்று எம்பெருமானுர் அக்தை அநுஸந்தித்தருளி "இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; மேல் செய்யவடுப்பதேன் ?" என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க ; "நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லேயிலே ஒருப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய ஶிஷ்யாகளிலே ஒருவரைப் போரவிடுவது" என்ன, "அதுக்காவாரார் ?" என்ன, "என்பின்னேபோராநின்ருல் 'ஒருவன்பின்னே போகாநின்றேன்' என்று தன்னெஞ்சிற்படாதே சாயைபோலே என்னைப்பின்சேல்வா ஞெருவனுகவேணும்" என்ன, "அதுக்சாவார் ஆர்?" என்ன, "ஆழ்வானைப் போகவிடலாகாதோ?" என்றாம். [பலரடியார்முன்பருளிய] - பலமுதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வானை ப்ரஸாதித்தாற்போலே. [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்]-ப்ர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஓக்கத்தையுடைத்தாய், ஓங்கின மதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளை. [உலகமலிபுகழ்பாட] - ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே, லோகத்தில் அடங்காதபடியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாட. [நம்மேல்வினையோன்றும் நில்லாகேடுமே]-பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்யோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே நம்முடைய பாபங்கள் தாமே நசித்துப்போம். (ரு)

"வணங்க" என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம் - மலர்ந்து இத்யாதி. போய்க்கனக்க - மிகவுமதிஶயிக்க. போய் - மிகவும் என்றபடி. "வார்தல் போதல் லொழுகல் விவை நெடுமையாகும்" என்னக்கடவதிறே. விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணுகையாவது - திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ளுகை. பலரடியார்முன்னே விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பஹுநாமநேந இத்யாதி. "ஶ்ரீ த்ர்யவரஶோணாயராவவஃவாவீரஹா । பஹுநாமநேநமஹதாஹநுமந்தமவைக்ஷத" இதி ஸாஹுஸ்ரீகாணே. (௬௪-௩௧) பலரடியார் முன்பருளினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தரம்-கிழக்குத்தை இத்யாதி. கிழக்குத்தை ராஜாக்கள் - க்ரிமிகண்டாதிகள். மலரில்-மலரோடேகூடின. "மலி" என்றதுக்கு பாவம் - ஈண்டின இத்யாதி. ஈண்டினவிடம்-ஸங்குசிதஸ்த்தலம். உலகம் -லோகத்திலென்றபடி. புகழ்பாடுகிறது பாபநிவ்ருத்திக்கு ஸாதகமாகவோ? என்ன - பாபம் இத்யாதி. 'மலரடிப்போதுகள் என்னெஞ்சத்து' என்றுதொடங்கி, பலரடியார்முன்பு அருளினவனுய் - 'மலரில்மணி' தொடங்கி, 'திருவாறன்விளையில் - அமர்ந்துறையும் - பாம்பணையப்பனுடைய - உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினை' இத்யாரப்யாந்வயஃ. (௯)

ஆறும் பாட்டு.

ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர் !
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கைஅணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான்
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான்
நின்றவணிதிருவாறன்விளை யென்னும் நீணகரமதுவே.

ஆ —(ஒன்றுநில்லாகெடும்) - அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணிநங்கை யணி நெடுந்தோள் புணர்ந்தருளிய-திருமணம் புணர்ந்தருளின-திருவழகை என்றுமென்னெஞ்சம் துதிப்ப என்னெஞ்சுள்ளே புகுந்திருக்கிறபிரான் நின்ற அணிதிருவாறன்விளை யென்னும் நீள்நகரமதுவே, உள்ளித்தொழு'மின் தொண்டீர் ! உங்கள் ஸமஸ்தது:கங்களும் போமென்கிறார்.

ஒ —ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்த து:கங்களும் நீங்கும்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலேநினைத்து ஆஶ்ரயியுங்கோள்! என்கிறார்.

[அன்றங்கமரென்று மேலுக்கு] - சிசுபாலன் விவாஹார்த்தமாகக் கண்ணாலங்கோடித்த தசையிலே அவனை யுத்தபூமியிலே யுத்தத்திலேவென்று ஸௌந்தர்யஶீலாதி கல்யாணகுண பூர்ணையான ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய அழகியதாய் நெடிதான திருத்தோள்களிலே சென்று ஸம்ஶ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து அந்தமணக்கோலத்தோடே என்றும் எப்போதும் என்நெஞ்சம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிற வுபகாரகன்.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டமான விரோதியைத் தலையழித்து அபிமதையான ருக்மிணியை ஸம்ஶ்லேஷித்த க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை ஆஶ்ரயிக்க, ஸமஸ்தபாபங்களும் போ மென்கிறார்.

அன்று - (ஶிசுபாலன் கைப்பிடிப்பதாகப் படைதிரட்டின) அன்று, அங்கு - பின்தொடர்ந்து வந்தவிடத்திலே, (ருக்மனை), அமர் - பூசலிலே, வென்று - வென்று, நங்கை - பரிபூர்ணதூவையான, உருப்பிணி - ருக்மிணியினுடைய, அணி - அலங்காராலங்க்ருதமாய், நெடு - அதிஶயிதபோக்யமான, தோள் - திருத்தோள்களை, புணர்ந்தான் — ("ஜகூராஸம்வரிஷஸஜெ" என்கிற கணக்கிலே) ஸம்ஶ்லேஷித்தவனாய், (இவ்வபதாநத்தை), என்றும் - என்றும், எப்போதும் - ஒருக்ஷணமுமொழியாமல், என நெஞ்சம் - என் நெஞ்சமானது, துதிப்ப - (அநுபவித்து) ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி, உள்ளே - என்னகவாயிலே, இருக்கின்ற - இருக்கிற, பிரான் - மஹோபகாரகனானவன், நின்ற - (எல்லாருங் கண்டநுபவிக்கும்படி) நின்றருளின, அணி - ஊர்ஶஸீயமான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளை, என்னும் - என்று ப்ரசித்தமான, நீள்நகரமது - அந்த மஹாநகரத்தை, தொண்டீர் - அநுபவசாபலமுடைய நீங்கள், உள்ளி - அநுஸந்தித்து, தொழுமின் - தொழும்படி பாருங்கோள்; தீ - க்ரூரமான, வினை - பாபங்கள், ஒன்றும் - ஒன்றும், நில்லா - (ஶேஷியாதபடி) நிலைகுலைந்து, முற்றவும் - ஸர்வமும், கெடும் - நசித்துப்போம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஈச்வரவிஷயத்தில் சாபலமுடையார், திருவாறன் விளையை ஆச்ரயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வது:கங்களும் போமென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெடும் முற்றவுந்தீவினை] - பாபங்களை நாமேபோக்கப் புக்கால் ச்றே மோஷிப்பது; ஈச்வரப்ரஸாதத்தாலே போக்குமிடத்தில் ஸவாஸநமாகப் போகக் கட்டில்லை; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" "மேருமந்தரமாத்ரோபி", அவன் தானே சொல்லிலும் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே சொல்லுவது. [உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர்] - ஈச்வரவிஷயத்தில் சபலரானார், மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாருங்கோள். [அன்றித்யாதி] – ஆச்ரிதருடைய ஆபத்துகளிலே உதவுமவன். [அன்று] - சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முடுகின தசையிலே. [அங்கு]-அத்தேசத்திலே, தூணிலே தோற்றினாற்போலே தோற்றி. [அமர்வென்று]- சிசுபாலனை யுத்தத்திலே வென்று. [உருப்பிணிநங்கை] - மார்விலேயும்போற்றாலும் பொருந்த ஆத்மகுணங்களால் பரிபூர்ணையானவள். [அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்] - தனக்குத்தானே யாபரணமாய், போக்தாவினளவல்லாத போக்யதையை யுடைத்தான தோளோடே யணைந்தான். [என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சம்துதிப்ப] - காள்தோறும் இடைவிடாதே என்மநஸ்ஸு ருக்மிணீ கல்யாணகுணத்தையே கொண்டாடும்படி. [உள்ளே இருக்கின்றபிரான்] - அந்த மணக்கோலத்தோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற மஹோபகாரகன். [நின்றவணி திருவாறன்விளையென்னும்நீணகரமதுவே]- ஹ்ருதயத்திலே நிற்கிறவன் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படிவந்து நிற்கிற தர்சநீயமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமதுவே - உள்ளித்தொழுமின், தொண்டீர்! ஒன்றுநில்லா - முற்றவுந்தீவினை கெடும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்தது:கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையுங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை] - இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன்றிறே, புதுப்புடைவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வசக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸனையோடேபோமிறே. "மேருமந்தரமாத்ரோபி" (மேருமந்தரமாத்ரோபி) – மேருவையும், அதின்மேலே மந்தரத்தையும் வைத்தாற்போலேயிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, ஹிஷக்கைக்கிட்டின தூர்வ்யாதி நசிக்குமாபோலே, * மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணனைக்கிட்டின பாபங்

ஆறும்பாட்டு.—ஒன்றுநில்லா இத்யாதி. "தொண்டீர் - தீவினை - முற்றவும் - ஒன்று நில்லாகெடும்; திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமது - உள்ளித்தொழுமின்" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி.

தீவினை முற்றவும் போகக்கூடுமோவென்ன - 'இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். வாஸனையோடே போமென்கிறதுக்கு ப்ரமாணம்-மேரு இத்யாதி "மேருமந்தரமாத்ரோபி ராசிர்பாபஸ்ய கர்மண:। கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நச்யதி" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே (எ அ) "மேருமந்தரமாத்ரோபி" என்றதுக்கு அர்த்தம்- மேருவையும் இத்யாதி. "கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய" என்றதுக்கு அர்த்தம் - சரதமாக இத்யாதி. சரதமாக- நிச்சயமாக. மருத்துவன்-ஆசார்யன். திருவாறன்விளையை உள்ளித்தொழுதால் பாபங்கள் போமென்ற

களானவை நசிக்கும். "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿" (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றுனிறே. "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇" (ஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே) என்னுநின்றதிறே. இது தேசத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [உள்ளித் தொழுமின்தொண்டீர்] - அதனையநுஸந்தித்து ஆஶ்ரயிக்கப்பாருங்கோள், ஹகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீர்! [அன்று இத்யாதி] - அபேக்ஷித்தவர்களுடைய அபேக்ஷித ஸமயத்திலே வந்து தோன்றுமவனுயிற்று. [அன்று] - ஶிஶுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முடிகியிருக்கிறவன்று. [அங்கு] - இவன் த்வரியாநின்முன், உடையவன்வந்து கைக்கொள்ளானே என்றிருக்கிறவளவிலே, தூணிலே தோற்றினாற்போலே தோற்றினானயிற்று [அமர்வென்று] - அவளுக்காக மார்விலே அம்பேற்று. [உருப்பிணிநங்கை] - எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையா யிருக்கும்படி. [அணி இத்யாதி] - தனக்குத் தானே யாபரணமாய், ஹோக்யதை அளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். [என்றும் இத்யாதி] - ருக்மிணிப்பிராட்டியுடைய கல்யாணகுணமே காணும் இவர்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது. எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவவஸ்த்தைகளிலும் என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி என்னெஞ்சிலேயிருக்கிற உபகாரகன். [நின்ற இத்யாதி] - ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தேயும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதபடியிருக்கையன்றிக்கே, "இவன் நமக்கு உளன்" என்று அச்சந்தீரும்படி கண்ணாலேகண்டு அநுஹவிக்கும்படிநிற்கிற அழகிய திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரத்தை - உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர்! தாம் அடிமைசெய்ய மநோரதிக்கிறு ராகில், "உள்ளித்தொழுமின்" என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென் என்னில்?— இவர்க்கு ஸ்வாநுஹவந்தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை ஸம்போதித்ததோடு தொண்டீரென்றத்தோடு வாசியில்லை. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை
நீணகரத்துறைகின்றபிரான் நெடுமால்கண்ணன்விண்ணவர்கோன்
வாணபுரம்புக்குமுக்கட்பிரானைத் தொலையவெம்போர்கள்செய்து
வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான்சரணன்றி மற்றொன்றிலமே.

துக்கு - ஈஶ்வரன் பாபத்தைப் போககு மென்கிற ப்ரமாணங்களை எடுப்பானென்? என்ன - இது தேசத்துக்கும் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - அபேக்ஷித்த இத்யாதி. அமர்வென்று - அமரிலேவென்று. அமர் - யுத்தம். "நங்கை" என்றதுக்கு ஹாவம் - எல்லாம்பட இத்யாதி. தோள் புணர்ந்தானுடைய குணங்களைத் துதிப்ப என்று கூட்டிக்கொள்வது. "தோள்புணர்ந்தான் - உள்ளேயிருக்கின்ற" என்றதுக்கு ஹாவம் ருக்மிணி இத்யாதி. "நின்ற" என்றதுக்கு ஹாவம் - ப்ரகாஶியாநிற்கச்செய்தே இத்யாதி. மநோரதப்ரகரணத்தில் பரோபதேசம் ஸங்கதமாம்படி எங்ஙனேயென்று ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறுர் - தாம் அடிமை இத்யாதி. ஆனால், "என்மனனே" என்றாற்போலே தன் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தாலோவென்ன - நெஞ்சை இத்யாதி. நெஞ்சுபோல்வாரை "தொண்டீர்" என்கையாலே - ஸ்வாநுஹவஹாநி யில்லை என்றபடி. 'அன்றங்கமர்வென்று' என்று தொடங்கி, 'நீணகரத்தை' தொண்டீர் - உள்ளித்தொழுமின; தீவினை - முற்றவும் - ஒன்றுமில்லா கெடும் இத்யந்வய:. (௬)

ஆ—(நீணகரமதுவே) - திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே பரம ப்ராப்யம்; அதுபெறுகைக்கு உபாயம் அதிலே நின்றருளினவவன்; அவனுகிறான் அயர் வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய மஹோததியாகையாலே. ஸ்ரீமதுரையிலே ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநைகபோகனான் க்ருஷ்ணன், அவனல்லது உபாயமில்லை, அவனை ஶரணம் புகுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நமக்கு ப்ராப்யம் திருநாடன்றோவென்னில்?—திருவாறன்விளையே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அங்குத்தை எம்பெருமானே நமக்கு ப்ராபகனென்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] - நமக்குப் பரமப்ராப்யமான மஹாநகரமதுவே. [மலர்ச் சோலைகளென்று தொடங்கி] - ஒருவர்க்குமெட்டாதபடி அறப்பெரியனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி பாணபுரத்திலே சென்று புக்கு ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன் தொலையும்படி கொடிய யுத்தங்களைப் பண்ணி பாணனுடைய *பாஹுவநச்சேதம்பண்ணியருளுவதுஞ்செய்து நிரதிஶயபோக்யமான திருச்சோலையை யுடைய திருவாறன்விளையிலே இருந்தருளி ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹஶீலனானவனே ப்ராபகன். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - வேறு ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் உடையோமல்லோம்.

ப.—அநந்தரம், அநிருத்தனுச்சு ப்ரதிபந்தகனான பாணனை, அஸஹாயனும்படி பொருதழித்து, அவன் பாஹுவநத்தைச்சேதித்த க்ருஷ்ணனே ப்ராப்த்யுபாய ஸாதனனென்கிறார்.

நீணகரம் - (அயோத்யை, அபராஜிதையென்று ஶ்ருதிப்ரஸித்தமான) மஹா நகரம், அதுவே - (அர்ச்சாவதாரஸ்தலமான) அதுவேயாம்படி, மலர் - மலரையுடைத்தான, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையாகிற, நீணகரத்து - மஹாநகரத்திலே, உறைகின்ற - நித்தியவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், நெடுமால் - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்தனாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாயவதரித்த, விண்ணவர்கோன் - நித்யஸூரிஸேவ்யனாய், வாணபுரம் - (அநிருத்தன் நிருத்தனான) பாணபுரத்திலே, புக்கு - சென்று, முக்கட்பிரானை - (ஶக்திஸூசகமான தரிணேத்ரத்வத்தையும் ஈஶ்வரத்வாபிமானத்தையுமுடைய) ருத்ரனை, தொலைய - ("ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணினது அமையும்" என்று) உபரதனும்படியாக, வெம் - ப்ரதாபோத்தரமான, போர்கள் - பூசல்களை, செய்து - பண்ணி, வாணனை - பாணனுடைய, ஆயிரந்தோள் - ஆயிரந்தோளையும், துணித்தான் - துணித்தவன், சரண் - (தேசப்ராப்திக்கு) உபாயஸாதனன், அன்றி - அவனையொழிய, மற்று - வேறு, ஒன்று - ஒருபாயத்தை, இலம் - உடையோமல்லோம.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையே எனக்கு ப்ராப்யமும், அங்கு நின்றருளுகிறவனே ப்ராபகமு மென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - கலங்காப்பெருநகரமாய், அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசம், திருவாறன்விளையே - [மலர்ச்சோலைகள்சூழ்] - நித்யவஸந்தமான தேசம், "அவனுக்கு ப்ராப்யபூமி" என்று தோற்றும்படி போக்யதையையுடைத்தான தேசம். திருவாறன் விளையாகிற அதுவே - நீணகரம். [நீண

ரத்துஇத்யாதி]-மஹாநகரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். விண்ணவர் கோனாய்வைத்து, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஸுலபனானவன். [வாணபுரம்புக்கு] - எதிரிகளிருந்த தேசத்திலே யெடுத்துவிட்டு. [முக்கட்பிரானை] - ஈஸ்வராபிமாநியாய், "வாணனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான் கடவன்" என்று ஏறட்டுக்கொண்ட ருத்ரனை. [தொலைய] - இனி ரக்ஷகத்வம் வேண்டா: அத்தைப்போகடும்படி. [வெம்போர்கள் செய்து] - கொடிய யுத்தங்கள் செய்து. வாண னுடைய வாஹுவநத்தைச் சேதித்துவிட்டான். உஷை பித்ருஹீநையாகாமைக்கு. [சரண்] - அவனே அததேசத்தை ப்ராபிகைக்குஉபாயம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - வேறுப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றுநின்றீர்; அவ னன்றோ ப்ராப்யன்?என்ன ; அன்று என்ன வல்லேனோ? என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ ? என்கிறார். உபாஸநஃபலமாய் வருமவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க் கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவிவ்ருத்திக்குஉடலாய் வருமவையெல்லாம் ஃபலத்துக்குஉடலா கக்கடவது ; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே ; அங்கேகொடுபோய்ச்சேர்க்கும் கடகன் அவன்; இது என் ஸித்தாந்த மிருக்கும்படி என்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] - * கலங்காப்பெருநகரமாய், புக்கார்க்கு "நசபுநராவர்த்ததே" (சபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே ஒருநாளும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநுபவம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. [மலர் இத்யாதி] - "அவனுக்குங்கூட ப்ராப்ய பூமி" என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப் பட்ட திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரத்திலேவந்து வர்த்திக்கிற உபகாரகன். [நெடு மால் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன் பக்கல் ருசியுடையரானவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, ஒருகடலில்நின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈஸ்வராபிமாநியாய் "இவன்காரியத்

ஏழாம்பாட்டு.—நீணகரம் இத்யாதி. "நீணகரமதுவே" என்றத்தாலே ஃபலித்தது - திருவாறன்விளை போக்யமென்னுமதிறே; அத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையே இத்யாதி. என்றுநின்றீ ரென்றது - கீழெல்லாமென்றபடி. உம்முடைய ஸித்தாந்தமானாலும் உப பந்நமாகவேண்டாவோ? என்ன - உபாஸந இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யனானவனை ஒருதேசவிசே ஷத்திலேபோய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, அதுவும் ப்ராப்யமென்றபடி. உபாஸநஃபலமாய்வரு மவையாவன - ஆஸ்ரயணஃபலமான அர்ச்சிராதிகதி, திவ்யதேசப்ராப்தி முதலானவை. பரிஹாராந் தரம் - ஸாத்யவிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. அதாவது ஸாத்யேப்ரதயாவதி ஃவத்கைங்கர்யமாய், தத் விரோதிவ்ருத்திஹேதுவாகையாலே, தச்சரமாவதி தேசமாயிருக்கை என்றபடி கடகனென்றது - உபாயமென்றபடி.

இது ப்ராப்யம் என்னுமதுக்கு வாசகம் "நீணகரம" என்கிறவிது என்னுமிடந்தோற்ற அரு ளிச்செய்கிறார் - கலங்கா இத்யாதி. அதுவேயென்றது - திருவாறன்விளையை "உறைகின்ற" என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இதுக்குஃபாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. "விண்ணவர்கோன் - நெடுமால் கண்ணன்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. ஒருகடலிலேநின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டென்றது - த்வாரகை மேலைஸமுத்ரத்திலேயும், சோணிதபுரம் கீழைக்கடற்கரையிலேயு மாகையாலே என்றபடி "முக்கட்பிரானைத்தொலைய வெம்போர்கள்செய்து" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஈஸ்வராபிமாநி இத்யாதி. அவன் அப்படிதோற்றானோவென்ன;தோற்றனன்றோ ஸ்தோத்ரம் பண்ணிற்று

துக்கெல்லாம் நானே கடவன்'' என்றிருக்கிறவனுடைய அபிமானமெல்லாந்தொலைந்து ''நான் இனி ஒருதேவதையாய் ஒருவன்காரியத்துக்கு அபிமாநித்திரேன்'' என்னுமபடி க்ரூரமான யுத்தங்களைப்பண்ணி. '' க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ '' (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணமஹாபாஹோ)-''ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாதம்'' என்னுமாபோலே, தேவதைகளுக்கு நம்மிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும். ஒருவில்லை முறித்தபோதாக ''அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்'' (அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும்) என்பார்களாயிற்று, தேவஜாதியாக. [வாணனையாயிரந்தோள்துணித்தான்] - ''உஷை பித்ருஹீனையாகவொண்ணாது'' என்றுபார்த்து, உயிரிருக்கத் தோளைக் கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்]-அவன் வடகன், திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம். ப்ராப்யனானவன்வந்து ஸந்நிதிபண்ணின தேசமாகையாலே, அவனோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசமும் ப்ராப்யமேன்கைக்குத் தட்டில்லை. ஒருஸர்வாதிகனுபாயமாய் ஃலப்ரதனாகவேணுமே; ஆகையாலே, அவன்-உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறாடக்கடவோமல்லோம் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றொன்றிலம்நின்சரணேயென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய்
நின்றுதன்னீளகழலேத்திய ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்
சென்றங்கினிதுறைகின்ற செழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளை
ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே.

ஆ.—(அன்றிமற்றொன்றிலம்) - ஸரணம்புக்கால் நம்மபேக்ஷிதம் செய்தருளுமோவென்னில்,— * பரமாபதமாபந்நனாய் ஸரணாகதனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபத்தையெல்லாம்போக்கி அவனை ரக்ஷித்தருளின ஸரணாகதவத்ஸலனல்லனோ திருவாறன்விளையிலே இருக்கிறான்? அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளும்; ஆகையால், உங்களுடைய ஸமஸ்த து:கங்களும் போம்படி திருவாறன் விளையிலேபோய அநுஸந்தியுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக, நம்முடைய ஸகல து:கங்களும் போமென்கிறார்.

னென்கிறார் - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண இத்யாதி ''ஸர்வஜ்ஞாநநிவேஸ'' என்னும்படியான ஜ்ஞானவானுக்கு அஜ்ஞானமுண்டோ? ''ஜாநே'' என்பானேன்? என்ன - ஆனைக்கும் இத்யாதி. உபபாதநம் - ஒருவில்லை இத்யாதி. தலையையறுத்தே தோளைகழித்ததுக்கு ஹேது - உஷை இத்யாதி. உபாஸகஃலமாய் வருமதாகையாலே பரமபதமன்றோ ப்ராப்யம்? திருவாறன்விளை ப்ராப்யமாகக்கூடுமோ? என்ன - ப்ராப்யனானவன் இத்யாதி. உபாயமும் திருவாறன்விளையாகுலோவென்ன - ஒருஸர்வாதிகன் இத்யாதி. 'மலர்ச்சோலைகள் சூழ்' இத்யாரப்ய, 'விண்ணவர்கோன் - நெடுமால் கண்ணன் - வாணபுரம்' என்றுதொடங்கி, 'தோள்துணித்தான சரண் - நீணகரமதுவே ; அன்றி மற்றொன்றிலம்' இத்யந்வய:.

(எ)

[அன்றியென்று தொடங்கி] - உன்திருவடிகளை யல்லது வேறொரு பற்றை உடையேனல்லேன் என்று அகன்று ஆழ்ந்திருக்கிற பொய்கையிலே அகப்பட்டுநின்று, ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரக்கடவதான தன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தின ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய மநோது:க்கத்தைக் கெடுத்தருளின அநுக்ரஹஶீலனான எம்பெருமான். [சென்றங்கென்று மேலுக்கு] - ஏவம்விதாநுக்ரஹத்துக்கிடாகத்தானே சென்று இனிமையோடே வர்த்திக்கிற அழகியபொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையைக் கிட்டி வலஞ்செய்ய. எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யமாகக் கொண்டு இனியனாய் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதருடைய ஆந்தரது:கநிவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை யாஶ்ரயிக்க, நெஞ்சில் ஒருபாபமும் நடையாடாதென்கிறார்.

நின் - உன், சரண் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - மற்று, ஒன்று - ஒன்றையும், இலம் - உடையோமல்லோம், என்று - என்று, அகல் - விஸ்தீர்ணமாய், இரும் - அகாதமான, பொய்கையின்வாய் - பொய்கையிடத்திலே, நின்று - (முதலையின்கையிலே யகப்பட்டு) நின்று, தன் -, நீள் - ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரும், கழல் - திருவடிகளை, ஏத்திய - ("நாராயணா" என்று ஸம்பந்தபூர்வகமாக) ஏத்தின, ஆனையின் - ஆனையினுடைய, நெஞ்சுஇடர்-("செவ்விமாறாமல் பூவைச்சாத்தப் பெற்றிலோம்" என்கிற) நெஞ்சு து:கத்தை, தீர்த்த - தீர்த்த, பிரான் - மஹோபகாரகன், சென்று - (ஆஶ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காகச்) சென்று, அங்கு -, இனிது - இனிமையோடே, உறைகின்ற-வர்த்திக்கிற இடமாய், செழும்-நிரதிஶயபோக்யமான, பொழில்-பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை, ஒன்றி - கிட்டி, வலஞ்செய்ய - வலஞ்செய்ய, ஒன்றுமோ - கூடுமோ? (கூடுமாகில்), தீ - க்ரூரமான, வினை - பாபங்கள், உள்ளத்தின் - உள்ளத்தின், சார்வு - பொருந்தத்தை, அல்லவே - உடையவல்லவாம். ஒன்றிவலஞ்செய்ய, தீவினையொன்றும் உள்ளத்தின்சார்வல்லவென்றுஉக்தி ப்ரகாரமாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலேபுக, நம்முடைய ஸர்வ து:கங்களும்போமென்கிறார்.

[நின்சரணே - அன்றி மற்றொன்றிலம்] - "மஜ்ஜநக்ஷமே" என்கிற ஸ்வஸாமர்த்தியம் கார்யகரமாகாதவளவிலே, உன் திருவடிகளையொழிய வேறுபற்றுடையேனல்லேனென்கிறான். [அகலிரும்பொய்கையின்வாய்] - அகன்று ஆழ்ந்திருந்துள்ள பொய்கைவாயிலே. இப்போது அகலமுமாழமும் சொல்லுகிறது - அவனேறவிடுதல், தானேயேறப்பார்க்கில் முடிதல் செய்யும்படியாயிருக்கை. [நின்று] - ஸ்வஸாமர்த்தியம் ஓவிச் செயலற்றுநின்று. [தன்நீள்கழல்] - செயலற்றாரிருந்தவிடமே யெல்லையாகவளரும் திருவடிகள். நினைத்தவளவிலே "நஸிஷேவிகக்ரதமு" என்னப்பண்ணுகிற திருவடிகளிலே [ஏத்திய] - முட்டாய்த்தால் "அம்மே!" என்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியையும் ஸௌலப்யத்தையும் நினைத்து, "நாராயணா!" என்றுஏத்தினானையிற்று. [ஆனையின் நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கையும் பூவுமொழிய அழுந்தினவளவிலே, "பூவிற்செவ்வியழிவதற்கு முன்பே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலேன்" என்கிறவிடரைத் தீர்த்த உபகாரகன். [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] - இப்படிப்பட்ட ஆபந்நிவாரணத்

துக்கிடென்று தானேசென்று அங்கேயினிமைபோடே வர்த்திக்கிறதேசம் மடுவின்கரையிலே யானைக்குதவினாற்போலே, ஆர்த்திதசையிலே வந்து கிட்டினபடிஇவர்க்கு. [செழும்பொழில் சூழ்திருவாறன்விளை] - அவன் ''தனக்குப்ராப்யஹூமி'' என்னும்படி போக்யதையாலே மிக்கவூர். [ஒன்றிவலம் செய்ய] - கிட்டி ஆநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ண. [ஒன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவே] - ஓ! தீவினை - ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார்வல்ல - என்றுஉக்தி ப்ரகாரமாதல்; [ஒன்றிவலஞ் செய்யவொன்றுமோ] - கிட்டிவலஞ் செய்யக்கிட்டுமோ? கிட்டுமாகில் தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவென்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு திருவாறன்விளையிலேபுக, நம்முடைய ஸகலது:கங்களும் போமென்கிறார்.

[அன்றிமற்றோன்றிலம் நின்சரணேயென்று] - நின்சரணேயன்றிமற்றோன்றிலம் என்று - உன்திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லேனென்று; புறம்பே சிலர் ரக்ஷகராக ப்ரமித்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து, **''கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹஆகர்ஷதே ஜலே''** (கஜஆகர்ஷதேதீரே க்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்கையாலே தான் ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து **''மநஸா சிந்தயந்''** (மநஸா சிந்தயந்) என்கையாலே கூப்பீடுங் கார்ய கரமாமேல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம்பாய்க் கடக்கநிற்கும்படியாயிறே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைச்சுட்டியிறே ப்ரணவத்தில் மத்யமபதம்கிடக்கச்செய்தேயிறே திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதம் ஜீவிக்கிறதும் [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] - அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சொல்லவேண்டுமளவிலே, அகலத்தைச்சொல்லி இருமையைச் சொல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமுஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தேன் என்னில்?- அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரைகாணமாட்டாமைகாதே. [அகலிரும்பொய்கையின் வாய்நின்று] - பயஸ்தாநத்திலே பயநிவ்ருத்யுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும்படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்க, இரண்டினுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்ந்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமேயாய்நிற்கை. [தன்னீள்கழல்]-எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவளரும் திருவடிகள். முதலைவாயிலே அகப்பட்டுநிற்கச்செய்தேயும், அவனை அநுஸந்தித்தால் அச்சங்கெட்டிருக்கலாம்படி

எட்டாம்பாட்டு.—அன்றிமற்று இத்யாதி ''திருவாறன்விளையொன்றி வலஞ்செய்ய - தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே'' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

''மற்றொன்றிலம்'' என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்பே இத்யாதி ''மற்று'' என்றால் - பிறரையொழிய தன்னையும் காட்டுமோவென்ன - அவனை இத்யாதி தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லையென்னுமிடம் எங்கேசொல்லிற்றென்ன - ஆகைச்சுட்டி இத்யாதி. ஆகைச்சுட்டி யென்றது - தன்னுடையரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லாமையாலேயன்றோ என்றபடி. ''இருமை'' என்று - ஆழமாக விவக்ஷித்த அர்த்தத்தை இச்சப்தம் வசிக்குமோமென்ன - அகலத்தையும் இத்யாதி. ''நின்று'' என்றதுக்கு பாவம் - பயஸ்தாநத்திலே இத்யாதி. செயல்மாட்சி - நிர்வ்யாபாரதை செயல்மாட்சிதன்னை உபபாதிக்கிறார் - முதலை இத்யாதி. திருவடிகளுக்கு நீட்சி ஏதென்ன - எதிர்த்தலையில் இத்யாதி எதிர்த்தலை - இதலை என்றபடி. ''நீள்'' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரமாதல், நீட்சியால் இவனுக்கு பலித்ததொரு ப்ரயோஜநமாக வருளிச்செய்கிறார் - முதலைவாயிலே இத்யாதி.

யாகாதேதான் இருப்பது. "ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம்" (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநம்) என்னக்கடவதிறே. "க்ருதாக்ருத" (க்ருதாக்ருத)-ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினதுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றால், இவன் எதுக்கு அஞ்சவேண்டுவது? புத்திபூர்வகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகந்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்னுமிடம் கிம்புநந்யாயஸித்தமிறே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமை ஸக்தியோகத்துக்கும் உண்டிறே. [எத்தியா] - முட்டாய்ந்தால் "அம்மே!" என்பாரைப்போலே, வாஸநையாலே சொன்ன இத்தனை. [ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கை முழுத்தின இடரிறே; நீண்டகை குறுகுமளவுமிறே பார்த்துநின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ளாநின்று ஸித்தனையிறே. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - இப்பூவிற்செவ்வி மாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோம்!' என்கிற இடரைப் போக்கினதுயிற்று. அன்றிக்கே, "நாம் அடியாக ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?" என்னும் இடாதல். அதாவது - "இவன் இப்படி க்லேஶிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகியதாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷகன் என்று நினைத்திருந்தது?' என்று நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற் செய்வதேன்?" என்று இடர்ப்பட்டது. "இரண்டும்போய் இரண்டின்வீடே" என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலேகொண்டேறி, பின்னை முதலைவாயைக்கிழித்து ஆனையினிடரை நீக்கினதுயிற்று. இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும்படி: - "ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவாரைப்போலேகாண்" என்றும். இரண்டும் மோக்ஷத்தைப்பெற்றதே! முதலை ஸாப மோக்ஷமும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமும் பெற்றார்களிறே. [பிரான்] - ஆனையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்கு அன்றித் தமக்கு உபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார் காணும் இவர். இஸ்ஸாவவ்ருத்தியை உடையவனாகையிறே ஒருவன் வைஷ்ணவனாகை யாவது. அநுகூலரிலே ஒருவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்

அப்படி அச்சம் கெட்டிருக்கலாமோ? என்ன - ப்ரமாணம் - "ஆநுகூல்ய" இத்யாதி. அதுக்கு ஹேது ஏது? என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ஆனால் ப்ராமாதிகத்துக்கு எப்படியென்ன - புத்தி பூர்வகத்துக்கு இத்யாதி. ப்ராமாதிகத்துக்கொழிய புத்திபூர்வகத்துக்கும் அஞ்சவேண்டாவென்கிறது எதி? என்ன - ப்ராமாதிகத்துக்கு இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராமாதிகத்தைப் பாராதென்றபடி. நினைக்கமாட்டாதது எத்தவற்றோவென்ன - முட்டாய்ந்தால் இத்யாதி. இப்போது ஆனையினிடரைப் போக்குகிறவன் உபக்ரமாவஸ்தையிலேதானே போக்கவொண்ணாதோ? என்ன துதிக்கை இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ஆனைக்கு நெஞ்சிடர் இன்னதென்றும், அத்தைத் தீர்த்த ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்கிறார் - இப்பூவிற்செவ்வி இத்யாதி. "நெஞ்சிடர்" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் மூன்றினது - துதிக்கைமுழுத்தினஇடரிறே என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - இப்பூவிற்செவ்வி இத்யாதி. மூன்றாமர்த்தம் - அன்றிக்கே நாமடியாக இத்யாதி. நெஞ்சிடர் தீர்த்ததுக்கு ப்ரமாணம் - இரண்டும்போய் இத்யாதி. முதலையும் ஆனையுமாகிற இரண்டும் ஒன்றையொன்று விடப்போய் இரண்டுக்கும் ஸாப மோக்ஷமும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷமும் உண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளினானென்றபடி. † நான்முகன் திருவந்தாதி, "மதித்தாய்போய்" இத்யாதி. இரண்டுக்கும் இடர்வாராதபடி என்றவர்த்தம், 'ஒன்றுக்கே இடர்வரும்படி' என்று கூட்டுவது. இரண்டுக்கும் மோக்ஷம்வருவானேன்? என்ன - இதுக்கு இத்யாதி. இதுக்கு - "இரண்டின்வீடு" என்றதுக்கென்றபடி. கைக்கூட்டன் - காவற்காரன். ஆனையன்றோ மோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்ன - இரண்டும் இத்யாதி. பெற்றக்ரமமென்ன? என்ன - முதலை இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்வரூபத்தில் ஓரர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் - இஸ்ஸாவவ்ருத்தி இத்யாதி. விவர

திருக்கையும், அநர்த்தம்வந்தால் அது தனக்குவந்ததாக நினைத்திருக்கையுமாகிற இவ்விரண்டு மூண்டானாலிறே வைஷ்ணவத்வம் உண்டாயிற்றாவது. [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] - இவன் உதவாதவன்று அவ்வானைக்குள்ள இடரோபாதியும் போருமாயிற்று, அத்தேசத்தை ப்ராபியாதபோது ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டான இடரும். அவன்வந்து தன் ஆதரமெல்லாம் தோன்றும்படி வர்த்திக்கிற அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையைக்கிட்டி ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப் பண்ண. [ஒன்றுமோ] - கிட்டுமோ ? [தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே] - அப்போது தீவினை உள்ளத்தின் சார்வாகாது. தேஜஸ்திமிரங்களுக்கு ஸஹாவஸ்த்தாநமுண்டோ? அவன்வந்து ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணத் தீவினையோதுங்க விடமுண்டோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால்
நாவினுள்ளும்உள்ளத்துள்ளும்அமைந்ததொழிலினுள்ளும்நவின்று
யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை
மேவிவலஞ்செய்துகைதொழக்கூடுங்கொல்?என்னுமென்சிந்தனையே.

ஆ.—(தீவினை) - திருவாறன்விளையோ ப்ராப்யம், திருநாடன்றோ என்னில்? - நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்த் தெளிவிசும்பேறலுற்றால், திருவாறன்விளையைக் கண்டால் திருநாட்டைவிட்டு இத்தையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு, ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவிப்பார்; திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இதுவே ப்ராப்யம்; 'என்னெஞ்சும் திருவாறன் விளையைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுமேயோ?' என்று மநோரதியாநிற்கும்; அதுவே ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, ஸ்ரீ வைகுண்டமும் திருவாறன்விளையு மிரண்டுங் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்காட்டிலும் அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்விளை யமையு மென்னுநின்றது என்கிறார்.

[தீவினையென்று தொடங்கி] - ஹ்ருதயம் நிர்தோஷமாய் ஸுத்தஸத்வமயமாய் எப்போதும் தெளிவைப் பண்ணக்கடவதான திருநாட்டிலே போகப்ராப்தமானால். [நாவினுள்ளுமென்று தொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மநோவாக்காயங்களினாலேயயின்று ஆச்ரயிக்கும் நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையைச் சேர்ந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணித் தொழக்கூடவற்றேயென்னும் என்னுடைய ஹ்ருதயம்.

ணம் - அநுகூலரிலே இத்யாதி. "சென்று" என்றதுக்கு பாவம் - இவன் உதவாத இத்யாதி. "ஒன்றுமோ -" ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப் பண்ணக்கூடுமோ? என்றபடி. அப்போது - கூடினாலென்றபடி. ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணினால் பாபம் ஸ்பர்சியாமைக்கு அடி ஏது? என்ன,- அருளிச்செய்கிறார்-தேஜஸ்திமிரங்களுக்கு-இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இவ்விடத்திலே "ஹ்ருதிஸ்திதே ... [illegible] ... ஸ்திவாஸ்மிந்"(வி - பு - ரு - எ - உக) என்றது அநுஸந்தேயம். உள்ளத்தின்சார்வல்ல - உள்ளத்தின் சேர்த்தியையுடைய தல்லவாம் என்றபடி. (அ)

ப.—அநந்தரம், பாபநிவ்ருத்தி பிறந்து ப்ராப்யதேசம் ஸித்திக்குமாகிலும், ஸர்வாநுபாவ்யமான திருவாறன்விளையை ப்ராபித்து அநுபவிக்கவமையுமென்றுநின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

தீ - க்ரூரமான, வினை - பாபங்கள், உள்ளத்தின் - நெஞ்சில், சார்வு அல்லவாகி - சேர்த்தியற்று, தெளி-(ஸ்வரூபப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்தான, விசும்பு - பரமவ்யோமத்திலே, ஏறல் - ஏறுதல், உற்றால் - வந்துகிட்டினாலும், என் - என், சிந்தனை - நெஞ்சானது, நாவினுள்ளும் உள்ளத்துள்ளும் - வாங்மநஸங்களிலும், அமைந்த - அநுகூலமாகச் சமைந்த, தொழிலினுள்ளும் - ப்ரவ்ருத்தியிலும், நவின்று - சேர்த்தியையுடையராய்க்கொண்டு, யாவரும் - எல்லா வ்யக்தியிலுள்ளாரும், வந்து - வந்து, வணங்கும் - வணங்கும்படியாய், பொழில் - (போக்யதாப்ரகாசகமான) பொழிலையுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையாகிற, அதனை - அந்தத்தேசத்தையே, மேவி - கிட்டி, வலஞ்செய்து — அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணுகையாலே, கைதொழ-தொழ, கூடுங்கொல் - கூடுமோ? என்னும் - என்றாநின்றது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதம் கிட்டுவதாகிலும் அதிற்காட்டிலும், அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றுநின்றது என்மனஸ்ஸென்கிறார்.

[தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - அவித்யாதிகள் ஆத்மாவைஸ்பர்ஶியாதபடியாய். மநஸ்ஸு நிர்தோஷமாயென்றபடி: [தெளிவிசும்பு] - இங்குள்ளார் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் தேசம். அவனேவரிலும் போகமோஹங்களை விளைக்கும் இது; * இருள்தருமா ஞாலமிறேயிது, ஶுத்தஸத்வமது. [ஏறலுற்றால்] - போகப்ராப்தமானால்; கிடைப்பதானால். [நாவினுள்ளுமித்யாதி] - மநோவாக்காயங்களாலே நித்யஸூரிகளும் பயின்று ஆஶ்ரயிக்குமதாய், ஸர்வபோக்யமான திருவாறன்விளையை. "தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி" என்னவேண்டாத நித்யஸூரிகள் படுகாடுகிடக்கிறதேசமென்கை. [மேவியித்யாதி] - 'கிட்டி அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணவற்றோ!' என்றுநின்றது என்மநஸ்ஸு. "ஸா வொ நா நு ஷ ய யு தி" என்று - என்வஶமன்று என்மநஸ்ஸு.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்விளையும் இரண்டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவாறன்விளையே யமையுமென்னும் என்னெஞ்சம்" என்கிறார்.

[தீவினை இத்யாதி] - "'திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்' என்று இங்கிருந்த நாளுண்டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர்: ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே தோள்மாறுகிறீர்" என்ன, அதுவேண்டா: ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும்படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்: [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி]-பண்டுபண்ணின அவித்யாகர்மவாஸநா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்ஶியாவாய்க்கொண்டு.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தீவினை இத்யாதி. "தெளிவிசும்பேறலுற்றால் - திருவாறன்விளையதனை மேவி" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி.

"தெளிவிசும்பேறலுற்றால்" என்னவமைந்திருக்க, "தீவினை, உள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி" என்ற விஶேஷணத்துக்கு பாவம் - திருவாறன்விளையே இத்யாதி. இது பதாவதாரிகை. "உள்ளம்" என்ற - உள்ளிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்வஸ்து - ஆத்மா. "யாவருமவந்து.

[தெளிவிசும்பேறவுற்ருல்] - திருநாடேறப்போக உத்யோகித்தால். [நாவினுள்ளும் இத்யாதி] - எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மனோ வாக்காயங்களாலே பயின்று ஆஶ்ரயிக்கும்படி நிரதிஶயபோக்யமான திருவாறன் விளையை [மேவி இத்யாதி] - அத்தேசத்தை நான் சென்று ப்ராபித்து அங்கு லப்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழக்கூடுங்கோலென்னுமென்சிந்தனையே] - என் நெஞ்சு எனக்கு விதேயமல்ல; "ஹாவொ நாநூஜாஷ மநுகூகி" (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.

பத்தாம் பாட்டு.

சிந்தைமற்றென்றின்திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்
சிந்தையினல்செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை
சிந்தையினல்சொல்லினல்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.

ஆ—(சிந்தை.) - "திருநாடு ப்ராப்யம்" என்னும் ப்ரதிபத்தியாலே உம்மைத் திருநாடேறக்கொண்டெழுந்தருளிற் செய்வதென்? என்னில்,—

திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி என்னைத் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கப் பண்ணினபின்பு, "திருவாறன்விளை" என்றால் என்னெஞ்சு தாழ்ந்துகிடக்கும்படி அறியானே? ஸர்வஜ்ஞனல்லனே? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையை ப்ராப்யமென்றிருக்க, அறியாதது ஒன்றுமில்லை.

[சிந்தையினாலென்று மேலுக்கு] - மனோவாக்காயங்களினால் * விண்ணுளாரிலும் சீரியரான நிலத்தேவருடைய குழாங்கள் வணங்கும்படியாய் நிலமிதியாலே புக்காருடைய ஹ்ருதயம் மகிழக்கடவதான திருவாறன்விளையிலே உறையாநிற்பதுஞ் செய்து போக்யதையாலே வேறொரிடத்துக்காகாதபடி கண்டாரையகப்படுத்துக் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கு அற்றபின்பு.

ப—அநந்தரம், திருவாறன்விளையிலே வர்த்திக்கிற தன்பக்கலிலே வ்யவஸிதமானபின்பு நெஞ்சுவேறொன்றிற்போகாதென்னுமிடம அவன்தானே அறியுமென்கிறார்.

உள்ளத்துள்ளும - நாவினுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும்நவின்று - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்யாதி. நவிலுகை - கிட்டுகை. பயின்று - கிட்டி. "என்சிந்தனை" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்னெஞ்சு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஹாவ இத்யாதி தீவினை என்றுதொடங்கி, ஏறுதற்கு - யாவரும்வந்து. உளளத்துள்ளும் - நாவினுள்ளும - அமைந்ததொழிலினுள்ளும் நவின்று - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை - என்சிந்தனை - மேவிவலமசெய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னும் இத்யன்வயம். (கூ)

சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் - மநோவாக்காயங்களாலே, நிலத்தேவர் - நிலத்தேவரான ஸாத்விகருடைய, குழு - ஸங்கமானது, (அநுஸந்திக்க), வணங்கும் - வணங்கும்படியாய், சிந்தை - (ஸ்தோத்தாக்களுடைய) நெஞ்சை, மகிழ - மகிழ்விக்கும், திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, உறை - வர்த்திக்கிற, தீர்த்தனுக்கு - பரமபாவநபூதனுக்கு, அற்றபின் - (அநந்யார்ஹசேஷமாம்படி) அற்றுத்தீர்ந்தானபின்பு, சிந்தை - நெஞ்சு, மற்றொன்றின் - வேறொன்றை, திறத்ததல்லா - உத்தேஸ்யமாக நினைத்திராத, தன்மை - ஸ்வபாவத்தை, தேவன் - ஸூரிஸேவ்யனான, பிரான் - ஸர்வஜ்ஞன்தானே, அறியும்-; சிந்தையினால் - சிந்தையினால், செய்வ - செய்யப்பட்டு, மாயங்கள் - மறைந்த தொழில்களானவை, தான் - அவன்தான், அறியாதன - அறியாதன ஒன்றும் இல்லை - ஒன்றும் இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீர் திருவாறன்விளையை "ப்ராப்யம்" என்றிருக்க அவன் திருநாட்டைத்தரிலோ? என்ன; 'அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறியானோ?' என்கிறார்.

[சிந்தையித்யாதி] - திருவாறன்விளையொழிய வேறொன்றில் ப்ராப்யவாஸனையில்லையென்னுமிடம் ஸர்வேஸ்வரன் அறியும். உம்முடைய நினைவுக்கு ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷியாக்குகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—[சிந்தையினாலித்யாதி] - நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிறவனறியானோ? மநஸ்ஸாலே செய்யுமவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்களொன்றுமில்லை. [சிந்தையினாலித்யாதி] - நித்யஸூரிகளைப் போலே, மநோவாக்காயங்களாலே ஸாத்விகரான முமுக்ஷுக்கள் திரளிரளாக வந்து ஆஸ்ரயிப்பர்கள். [சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளை] - கிட்டினாரை நிரதிஸயாநந்தியாக்கும் தேசம். இவ்வத்யவஸாயம் என்றுதொடங்கி? என்ன [உறைதீர்த்தனுக்கு] - அங்குத்தை நித்யவாஸத்தாலே தனக்கு போக்யதையைக் காட்டிப் புறம்புள்ள ருசியைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்தவனுக்கு. [அற்றபின்] - அவன்பக்கலிலே அநந்யார்ஹமாம்படி ருசி பிறந்தபின்பு - சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாததன்மை தேவபிரான் அறியும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இதுதான் ஓருக்திமாத்ரமாய உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினாலோ? என்ன; "அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது" என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர் சீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், "நீர் 'திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்' என்றிருக்கிறீர்; ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? அவன் பரமபதத்தைத்தரிலோ" என்ன; "அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோவென்கிறார்" என்று; புருஷார்த்தப்ரதனன்றோ? புருஷன் அர்த்தித்தத்தை யன்றோ கொடுப்பது.

[சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்] - நெஞ்சானது பரமபதப்ரஸங்கமும் நினையாதது ஸர்வேஸ்வரனறியும். தன்மை - ஸ்வபாவம். மற்

பத்தாம்பாட்டு.—சிந்தைமற்று இத்யாதி. "மாயங்களொன்றுமில்லை" என்னுமளவும் உதா-ஹரித்த அவதாரிகை - இதுதான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அறியும்" என்கையாலே - கேட்டுக் கொள்வது என்று ஸித்தம். வாய்த்தலை - மூலம். அறிக்கரிலோவென்ன - புருஷார்த்த இத்யாதி. "இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷியாக அவனைக்கேட்டுக்கொள்" என்று கஞ்சியருக்குக் கருத்து.

நம்பிள்ளை அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்கிறார் - தம்மைக்கேட்க இத்யாதி. அவனை யறியாதே இவன் நினைக்கவொண்ணாதோவென்ன - அவன்நினைத்தால் இத்யாதி. அப்படி அவனறி

றென்கிறது - பரமபதத்தின்பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக்கேட்க, ஸர்வேஶ்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தேன்? என்ன - [சிந்தையினால் இத்யாதி] - அவன் நினைத்தால் இவன் அநந்தரம் நினைக்கவேண்டும்படியிருக்க, அவன் அறியாததுஉண்டோ? * உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்றோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சநங்க ளொன்றுமில்லை. [சிந்தையினால் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளோபாதி முமுக்ஷுக்களும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் ஹிம்ஸாபரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்து ஆஶ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. [சிந்தை மகிழ்திருவாறன்விளை]- ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிஶயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. ''ப்ராப்யபூமி'' என்று தோற்றும்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்விளையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது. உமக்கு இத்தெளிவுதான் என்றுதொடங்கி வந்தது? என்ன, - [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - அவன் தன்னுடைய ஸௌஶீல்ய தாதிஶயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அநந்யார்ஹமாகும்படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றுதொடங்கி: உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின அன்றுதொடங்கி; நடுவே உஜ்ஜீவியாதே கிடந்துபோந்ததே அநாதிகாலம். (கய)

பதினோராம் பாட்டு.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணித் தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனாகிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லார்களைத் தேவர்வைகல்
தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே.

ஆ.—(தீர்த்தனுக்கற்றபின்) - திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான என்னுடைய பாபத்தைப்போக்குகையாலே பவித்ரம் அதில் நின்றருளின எம்பெருமான்; அதிலும் பவித்ரம் அவனை ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழி

யுமோவென்ன ப்ரமாணம் - உள்ளுவார் இத்யாதி. அவன் நினைத்தநந்தரம் நினைக்கவேணுமோ வென்ன - அவன் நினைப்பிட்டால் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நெஞ்சால் இத்யாதி. ''செய்வ'' வனது - செய்யப்படுவனவற்றில் என்றபடி. கீழில்பாட்டிலே நித்யஸூரிகள் ஆஶ்ரயித்தபடி சொன்னவநந்தரம், இங்கே முமுக்ஷுக்கள் ஆஶ்ரயிக்கிறபடியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளோபாதி இத்யாதி. ''சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால்'' என்று - கார்யகாரணோபசாரம் பண்ணுகிறது. இன்னார்சிந்தை என்னாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆரேனும் இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - ப்ராப்யபூமி இத்யாதி. பரமபதப்ரஸங்கம் நினையாதிருக்கிற இவர், ''தேவபிரான்'' என்று பரமபதநிலயனைச் சொல்லுவானென்? என்கிற ஶங்கையிலே, ''தேவபிரான்'' என்றதுக்கு அர்த்தம் - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின அன்றுதொடங்கி யென்றது - மத்யமாக்ஷரத்தி லர்த்தத்தை எனக்கு உண்டாக்கின அன்றுதொடங்கி யென்றபடி. இதில் வ்யதிரேக ஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நடுவே இத்யாதி. நடுவேயென்றது - விஶேஷகடாக்ஷத்துக்கு முன்புள்ள காலத்தை. அகாரமகாரங்களுக்கு நடுவேயென்றும். சிந்தையினால் என்று தொடங்கி, தீர்த்தனுக்கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் என்றுதொடங்கி, தேவபிரானறியும்: சிந்தையினால் செய்வதானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை இத்யந்வயம். (க௦)

கள் இவைவல்லார் அவற்றிலும் பவித்ரபூதரென்று, இந்த்ராதிதேவர்கள் ஸத்கரித்துக் கொண்டு தங்கள் ப்ரணயிநிகளுக்குச் சொல்லுவரென்கிறார்.

௯.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் * அயர்வறுமமரர்களால் ஸ்லாகநீயரென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றபின்னென்றுதொடங்கி] - தன் திருவுள்ளத்தைத் தனக்கு வேறொரிடத்துக்கு உரித்தாகாதபடி பண்ணவல்ல திருவாறன்விளையில் எம்பெருமானுக்கேயாகத் தாம் அற்றபின்பு மற்றொரு ப்ராப்யம் இல்லையென்று பார்த்தருளி அவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய். [செழுங் குருகூர் என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த தீர்த்தங்களான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்களை. தீர்த்தமாகையாவது—தன்னேற்றத்தையாலே மற்றொன்றில் போகவொட்டாதபடி பண்ணவற்றாதல், பாவநமாதல். [தேவரென்று தொடங்கி] - தேவர்களானவர்கள் ஸமஸ்தாஸிகளைப்போலே ஒரோகாலங்களிலன்றிக்கே எல்லாக்காலங்களிலும் பவித்ரபூதர் என்று தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடி அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வ தாநம் பண்ணினாராய்ச் சொல்லாநிற்பர். தேவர்களாகிறார் - அயர்வறுமமரர்களென்றும், மற்றைப்ரஹ்மாதிகளென்றும் சொல்லாநிற்பர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்லாகிப்பரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தீர்த்தனுக்கு - (உபாயோபேயஷ்டனான) அவனுக்கு, அற்றபின் - அநந்யார்ஹமானபின்பு, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு, சரண் - உபாயம், இல்லை - இல்லை, என்று -, எண்ணி - அறுதியிட்டு, தீர்த்தனுக்கே - (* ஸர்வபாபவிமோசனைப் பரமபாவநனான) அவனுக்கே, தீர்த்த - அறுதியாக்கப்பட்ட, மனத்தனனாகி - நெஞ்சையுடையவராய்க்கொண்டு, செழும் - ஐச்வர்யமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீர்த்தங்கள் - தனித்தனியே வித்யாஸ்தானங்களான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்களை - அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, தேவர் - நித்யஸூரிகளானவர்கள், வைகல் - ஸர்வகாலமும், தம் - தங்கள், தேவியர்க்கு - மஹிஷிகளுக்கு, பூரித்து - ப்ரஹர்ஷமாகமாக, நல்கி - ஸ்நேஹித்து, தீர்த்தங்களே - (ஸம்ஸாரதோஷ நிவர்த்தகரான) பவித்ரபூதர், என்று - என்று, உரைப்பர் - சொல்லாநிற்பர்கள். இது - அறுசீராசிரிய விருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளால் ஸ்லாகநீயரென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - தன்னழகைக்காட்டிப்புறம்புள்ள பற்றையறுத்தவனுக்கேயாகத் துணிந்தபின்பு. [மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணி] - வேறொருதஞ்சமில்லையென்றநுஸந்தித்து, வாஹ்யருசியைத் தவிர்த்தவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய், [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இவர்க்கு இத்தன்மைக்கடி திருநகரியிற் பிறப்பாயிற்று. [செழுங்குருகூர்] - ஆத்மகுணங்களை ஸம்ருத்தமாக்கும் தேசம். [தீர்த்தங்களாயிரத்துள்] - தன்னினிமையாலே புறம்புள்ளவற்றை யறுக்குமென்னுதல், பாவநமென்னுதல். [தேவர்] - நித்யஸூரிகள். [வைகல்] "அபர்வணி

கடல்தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலன்றியே, ஸர்வகாலமும். [தீர்த்தங்களை யென்று - தந்தேவியர்க்கு - பூசித்து நல்கியுரைப்பர்] - மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டபூஜையிலே அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணினார்களாகச் சொல்லுவர்கள். நித்யஸூரிகள் மஹிஷிகளைக்கொண்டாடியிருக்கும்போதாகிறது - தாங்கள் கைங்கர்யத்திலேயிழிந்தாலெடுத்துக்கைநீட்டும்போது. தேவரென்று - ப்ரஹ்மாதிகளையும் சொல்லுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் *அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஶ்லாகநீயரென்கிறார்.

[தீர்த்தன் இத்யாதி]—இன்னார்க்குத்தீர்த்தனென்றுமையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தர்க்கெல்லாம் தீர்த்தனாயிற்று. தீர்த்தமாவது - தான் பரிஶுத்தமுமாய், தன்னைஸ்பர்ஶித்தாரும் பரிஶுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. * தீர்த்தனுலகளந்த சேவடியை ப்ரஹ்மா விளக்க, அந்ததீர்த்தத்தை பாவநார்த்தமாக ஜடாமத்யே தரித்தான் ருத்ரன். * "ஆறுபோதிசடையோன்" என்னக்கடவதிறே. கங்காதரனென்றே பேர் அவனுக்கு. அந்தக் கங்கைக்கு அடியை ஆராய்ந்துகொள்ளுகையிறே இனியுள்ளது ; ஆராய்ந்தவாறே அது அடிப்பட்டிருக்குமே ; *கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணனிறே. [தீர்த்தனுக் கற்றபின்] - தன்னுடைய போக்யதாதிஶயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு அற்றபின் என்றுமாம். [மற்றோர்சரணில்லை யென்றெண்ணி] - அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லையென்று தெளிந்தாராயிற்று. [தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாகி] - பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அறுதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய். "உனைநினைந்தெள்கல்தந்த எந்தாய்" என்றாரே

நிகமம்.—தீர்த்தனுக்கு இத்யாதி. "வல்லார்களைத் தேவர்வைகல் தீர்த்தங்களே" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"தீர்த்தன்" என்றால் - பரிஶுத்தனென்று காட்டுமதொழிய, ஸ்வவ்யதிரிக்தர்க்கெல்லாம் ஶுத்தியைவிளைக்குமவனென்று காட்டுமோவென்ன - தீர்த்தமாவது இத்யாதி. அப்படி தன்னை ஸ்பர்ஶித்தாரையும் ஶுத்தராக்கினானோவென்ன - தீர்த்தனுலகளந்த இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "[illegible]" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அப்படி தரித்தானோவென்ன,— ப்ரமாணம் - ஆறுபோதி இத்யாதி. கங்கையை ஏகதேசத்திலே யடக்கின ஜடையையுடையவனித்யர்த்தம். திருவெழுகூற்றிருக்கை. அவன் இந்தத்தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமதுக்கு உபபத்தியருளிச்செய்வாராக அதிஷ்டிகை - கங்காதரன் இத்யாதி. கங்காதரனென்றமாத்ரத்திலே அவன் திருவடிகள் விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமிடம் தோன்றுமோவென்ன; அதுக்குமூலத்தை விசாரித்துக்கொள்ளவேணு மென்னுமத்தையும், அப்படி விசாரித்தால் திருவடிகளிலே பிறந்ததாயிருக்குமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அந்தக்கங்கைக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அடிப்பட்டிருக்கும் - ஸமூலகமாயிருக்கும். திருவடிகளை ஸ்பர்ஶித்திருக்கும் என்றுமாம். அப்படி இருக்குமோவென்ன - கங்கைபோதர இத்யாதி. கங்கைபுறப்படும்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தருளின ஸர்வேஶ்வரன் என்றபடி. திருமொழி, நாலாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி, "அங்கையாலடி" இத்யாதி. "தீர்த்தன்" என்றதுக்கு - போக்யன் என்று அர்த்தாந்தரம் - தன்னுடைய இத்யாதி. "போக்யபூதனானவனுக்கு" என்றத்தால் பலித்தபாவம் - பாஹ்ய இத்யாதி. அப்படி பாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியைப்போக்கினானோவென்ன, ப்ரமாணங்கள் - உனைநினைந்து இத்யாதி. எள்கல் - உபேக்ஷை. ஸௌந்தர்யம் புறம்புபோகவொட்டாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - முனைப்பால் இத்யாதி.

கீழ்; "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்றும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி" (பரமாத்மநியோரக்தோவிரக்தோபரமாத்மநி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு புறம் போகவொட்டாதே. ஸௌந்தர்யம் * "மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்று - மனைப்பால் பேரின்பத்தில் கைகழியவொட்டாதே. [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - அதுக்கடியான ஜந்மபூமியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீர்த்தங்களாயிரம்] - ஆயிரம்பாட்டும் ஆயிரந்தீர்த்தங்களாயிற்று. இந் தப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்களை, தேவருண்டு - திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸேனை முதலியார் தொடக்கமானார், இவர்களை "நாள்தோறும்பவித்ரபூதர்" என்று ஆதரித்துக் கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடும் ஸமையிலே சொல்லுவார்கள். [நல்கியுரைப்பார் தந்தேவியர்க்கு] - மஹிஷிகளும் தாங்களுமாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு அடிமைசெய்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்படியாகப்பெறுவர். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளும் ஸமையாகிறது - ஸகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்யம்பண்ணும்போது எடுத்துக்கைநீட்டுகையிறே. சரமஶ்லோகம் ரக்ஷித்துக்கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும்அளவுகளிலே என்றபடி. * (அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமக்கு அத்யந்தரஹஸ்யமாக உபதேசித்த சரமஶ்லோகத்தைத் தெற்காழ்வார்திருமுன்பேஎடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச்செய்தாரிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது.) [வைகலும் பூசித்து] - "அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது" என்றாற்போலே, அதுக்கு ஒருநியதியில்லை யென்கை. வைகல் - காலம். "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி" என்று தத்விஷயத்தில் இவர் ப்ரார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததீய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்வார்கள். (கக)

"அத்தோள் - தொழுதார் - பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - மனைப்பால் பேரின்பத்தில் இத்யாதி. கையானது - தோளானது. கழியவொட்டாது - போகவொட்டாதென்று ஸ்வபாவார்த்தம். அதுக்கடியான - இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரும்படி பிறந்த அத்யவஸாயத்துக்கு அடியான என்றபடி. ஆயிரம்பாட்டும் தீர்த்தம்போலே பாமபாவநமென்றபடி. "தேவர் - பூசித்து" என்றுகூட்டி அர்த்தம் - தேவருண்டு இத்யாதி. "நல்கி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவர்களை - ஆதரித்துக்கொண்டு என்று. தேவியர்க்கு நல்கியுரைக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மஹிஷிகளும் இத்யாதி. நல்குதல் - ஸ்நேஹித்தலும், கொடுத்தலும். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளுமளவாவது - ஓடத்திலேற்றினபின்பு நட்டாற்றில் கூலிபொருந்தக்கொள்ளில் கொடாதிருக்கவொண்ணாத தசையென்றபடி. மஹிஷிகளெடுத்துக்கைநீட்டின ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்றுகூட்டுவது. தங்கள் என்றது - இத்தை அப்யஸித்தவர்களை. "ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே" என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - சரமஶ்லோகம் இத்யாதி. அதாவது - அதிரஹஸ்யமாகப் பேணிக்கொண்டிருந்த சரமஶ்லோகத்தை, த்ரௌபதிகுழல்முடிக்கைக்காக வ்யாஸயோகத்தாலே அர்ஜுநனுக்கு வெளியிடவேண்டும்படியான அளவுபோலேயிருக்கிற அளவுகளிலே என்றபடி. "வைகல்" என்றதுக்கு பாவம் - அபர்வணி இத்யாதி. ஸஹிதம் - ஒழிவில்காலம் இத்யாதி. தீர்த்தனுக்கற்றபின் என்றுதொடங்கி, வல்லார்களைத் தேவர்வைகல் பூசித்து - தீர்த்தங்களேயென்று - தந்தேவியர்க்கு - நல்கியுரைப்பர் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[illegible]

[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

இன்பக்கவிபாடுவித்தானை இந்திரையோடு
அன்புற்றுவாழ் திருவாறன்விளையில்—துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருதியமாறன்கழலே
திண்டிறலோர்யாவர்க்குந் தேவு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஏழாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்

PRINTED AT THE "NOBLE PRESS" TRIPLICANE, MADRAS.